Traian Tandin

DOSARELE COMISARULUI TANDIN

Traian Tandin

DIN DOSARELE COMISARULUI TANDIN[1]

[1] Aceste „*dosare*" s-au alcătuit pe baza celor publicate în perioada 2006 – 2008, în **jurnalul.ro**.

CRIMĂ PENTRU PEȘTOAICĂ

În dimineața zilei de 22 iulie 1977, pe strada Erugi, colț cu strada Muntele Mic, din orașul Caransebeș, a fost găsit cadavrul unui bărbat necunoscut, care prezenta urme de sugrumare, iar îmbrăcămintea îi era desfăcută, inclusiv pantalonii, având organele sexuale afară, iar buzunarele întoarse și golite de conținut.

Cu ocazia cercetării la fața locului, au fost găsite mai multe obiecte, înscrisuri și nasturi proveniți de la îmbrăcămintea victimei, în jurul cadavrului și în curtea cetățeanului Luci Erevin din Caransebeș, strada Muntele Mic nr. 86 (un briceag cu lama introdusă între cărămizile gardului de zid, doi nasturi de sidef, multe capete de țigări „Mărășești" și un pulover plin de noroi la spate).

Tot cu această ocazie, au fost găsite și fotografiate mai multe fragmente de urme plantare de mărimea 43/44 cm. La 50 cm de capul victimei s-a găsit un bolovan, care, se observa, a fost scos de lângă zid - situat la 2 metri.

Identificarea victimei

Întrucât asupra cadavrului nu s-au găsit acte din care să rezulte identitatea acestuia, s-au efectuat o serie de verificări în orașul Caransebeș și în împrejurimile acestuia, reușindu-se a se identifica victima cu ajutorul unui coleg de serviciu pe nume Ioan Pop, muncitor la Sectorul forestier Teregova, parchetul „Pusta". Acesta, la morga spitalului din orașul Caransebeș, a recunoscut cadavrul ca fiind al numitului Gavril Strâmtoreanu, fiul lui Gheorghe și Elena, născut la 5 mai 1927, în Vișeul de Jos, cu același domiciliu, muncitor la

același parchet forestier.

Din primele verificări efectuate în orașul Caransebeș, s-a stabilit că, în seara zilei de 21 iulie 1977, Gavril Strâmtoreanu a fost văzut în grădina restaurantului „*Pomul Verde*" unde căuta o femeie pentru a întreține raporturi sexuale cu ea, spunând că pentru aceasta plătește oricât.

Aceste afirmații le-a făcut față de personalul feminin al restaurantului și față de Damian Garas (ultima persoană care a văzut-o pe victimă în viață), conducător auto la taximetre, pe care l-a întâlnit în jurul orei 23:45 la intersecția străzilor Mihail Sadoveanu și Libertății.

Constatările medico-legale

Raportul de constatare medico-legală a stabilit mai multe semne de violență la nivelul capului, feței, gâtului și în regiunea claviculară stângă - treimea medie.

Leziunea de la cap, aflată în regiunea tempo-parietală dreaptă, sub forma unui hematom pe o suprafață de un centimetru, cu strivirea țesuturilor moi subcutanate, dar fără să intereseze casele calotei craniene, este explicată prin lovirea victimei cu o piatră.

Restul leziunilor, sub formă de excoriații și hematoame aflate în regiunile menționate, au fost create prin zgârieturi sau compresiune cu mâna, fapt ce duce la concluzia că moartea victimei Gavril Strâmtoreanu a fost violentă, fiind cauzată de asfixia mecanică produsă prin comprimarea cu mâna a căilor respiratorii superioare.

Victima a fost sugrumată în timp ce se găsea culcată la pământ, pe spate, fiind în stare de ebrietate. Ruperea testiculelor și hainele pline de noroi indica o luptă între victimă și agresor.

Buletinul de analiză biocriminalistică a evidențiat că sângele victimei avea grupa sanguină O I și conținea 2% alcool.

Ipoteze de lucru

Avându-se în vedere datele obținute cu ocazia cercetărilor efectuate la fața locului, a necropsiei și a verificărilor întreprinse, au fost elaborate următoarele ipoteze:

1. Omorul a fost comis în scop de jaf de elemente infractoare din localitate, care se aflau în local în seara respectivă sau au întâlnit victima pe străzile din apropierea restaurantului.

2. Omorul a fost comis din răzbunare de colegii de muncă ai victimei, veniți odată cu el la Caransebeș.

3. Omorul a fost comis de persoane din localitate, bolnave psihic pe fond sexual (perverși sexuali).

4. Omorul a fost comis de către o femeie de moravuri ușoare, care a acostat victima în apropierea localului și a condus-o în acel loc cu scopul de a o jefui.

Verificări și cercetări

În cadrul primei ipoteze a fost instruită întreaga rețea a miliției orașului Caransebeș, primindu-se o serie de informații care au semnalat mai multe elemente infractoare predispuse la comiterea unei astfel de fapte.

Au fost audiate și cercetate peste 50 de persoane, infractori violenți, existând suspiciuni și asupra lui Luci Ervin, proprietarul imobilului în dreptul căruia s-a comis fapta. La data comiterii omorului acesta se afla internat în spitalul orășenesc Caransebeș, situat în apropierea imobilului respectiv, de unde în permanență reușea să plece la domiciliu, cât și pentru a consuma băuturi alcoolice. Fiind etilic cronic și violent a fost inclus în cercul de bănuiți și lucrat informativ în vederea stabilirii dacă are legătură cu cauza.

Pentru verificarea celei de-a două ipoteze au fost efectuate verificări la locul de muncă al victimei, pe traseul parcurs de acesta din comuna Teregova până la Caransebeș și la restaurantul „*Pomul*

Verde", stabilindu-se că, în ziua de 21 iulie 1977, au mai fost în Caransebeș numiții Dumitru Tinca și Petru Haraga, colegi de serviciu cu victima, împreună cu un cunoscut al lor, Petre Dobrin. Gavril Strâmtoreanu a consumat cu aceștia băuturi alcoolice la restaurantul „*Pomul Verde*" până au ajuns în stare de ebrietate.

Din cercetarea celor trei au rezultat unele elemente de suspiciune pentru numitul Petru Haraga în sensul că nu a fost văzut niciodată în compania femeilor sau vorbind despre femei, iar înainte de închiderea localului a dispărut, fără să se știe unde, întâlnindu-se cu ceilalți doi în orașul Caransebeș, în dimineața zilei de 22 iulie 1977.

Din verificările efectuate, precum și din recercetarea acestuia, s-a stabilit că nu justifică timpul la data critică, este pervers sexual și violent când se află sub influența băuturilor alcoolice, fapt ce a determinat menținerea sa în cercul de bănuiți.

Pentru verificarea celei de-a treia ipoteze au fost efectuate verificări asupra bolnavilor psihic, obținându-se date despre numitul Ioan Dumitrescu, care acosta bărbați pentru a întreține relații homosexuale, iar la data critică se afla în orașul Caransebeș. Acesta a fost introdus în cercul de bănuiți, însă, în urma verificărilor efectuate, nu s-au obținut date concludente pentru elucidarea deplină a situației lui.

Prostituate pe portativ

Pentru verificarea ultimei ipoteze, pe baza informațiilor obținute de la surse și a investigațiilor efectuate în zona comiterii asasinatului, au fost identificate și introduse în baza de lucru două femei Petria Lozici și Ana Brânzei, prostituate, care acostau bărbați aflați sub influența băuturilor alcoolice sub pretextul întreținerii de relații sexuale. În plus, pentru a nu fi condamnate pentru prostituție, își luaseră câte un serviciu, formal, ca vânzătoare la un chioșc din vecinătatea restaurantului „*Pomul Verde*".

Petria Lozici locuia foarte aproape de locul unde s-a comis omorul, fiind o proxenetă mascată. Având o casă moștenită de la părinți, ea ținea în gazdă femei de moravuri ușoare pe care le exploata după bunul plac.

Cu toate acestea, timp de trei ani nu s-a putut stabili dacă Petria Lozici a avut vreo implicație în asasinat, dosarul fiind înregistrat în evidența celor cu autori necunoscuți.

După trei ani

După trei ani de la comiterea crimei o informatoare din anturajul Petriei Lozici a furnizat miliției o informație foarte interesantă din care rezulta că aceasta împreună cu o altă prostituată, Didina Pânzaru, nu sunt străine de uciderea lui Gavril Strâmtoreanu. La data respectivă Didina locuia în gazdă la Petria și a continuat să mai stea la ea trei ani. În ultima lună, cele două femei se certaseră la cuțite și Didina Pânzaru plecase de la Petria Lozici mutându-și „activitatea" în Reșița.

Identificându-se noua adresă din Reșița a Didinei Pânzaru, aceasta este invitată la Serviciul judiciar și audiată de căpitanul Răcăreanu care timp de trei ani se ocupase de dosar și nu reușise încă să-i dea de capăt. Didina a fost foarte sinceră și a relatat cu lux de amănunte despre comiterea omorului și despre autor.

În seara de 21 iulie 1977, Petria și cu Didina se aflau și ele la o masă în grădina restaurantului „*Pomul Verde*". Deja ele agățaseră un bărbat în persoana unui tânăr de 27 de ani, Petru Gherghescu, din comuna Cornereva, cu același domiciliu, muncitor pe un șantier din Caransebeș. Următorul care a fost agățat a fost Gavril Strâmtoreanu care își manifestase public intenția de a găsi o femeie cu care să întrețină relații intime. Femeile, ca să nu fie acuzate de prostituție, au plecat primele de la masă dându-le adresa celor doi bărbați. De fapt, ele locuiau foarte aproape. Bărbații, deși în stare de ebrietate, au

cumpărat băutură din belșug și s-au dus la adresa indicată.

După ce au consumat cu femeile toată băutura și au ajuns în ultimul hal de beție, urmau să se culce cu cele două prostituate. Numai că amândoi o voiau pe Petria care era mai corpolentă și mai frumoasă decât Didina. Cum nu s-au înțeles și aburii lui Bachus își făceau mendrele, s-au luat la bătaie. Au ieșit afară din curte și s-au bătut pe străzile din jur până au ajuns în dreptul locuinței lui Luci Erevin. Aici, ucigașul, care era mai tânăr cu 23 de ani decât victima și mai vânjos, a luat o piatră din gard și l-a lovit pe Strâmtoreanu în cap. Acesta a căzut lat, pe spate. Ca să-și desăvârșească „*opera*", criminalul l-a sugrumat și s-a urcat cu picioarele pe el. Apoi, pentru a deruta cercetările, i-a scos afară buzunarele de la pantaloni și testiculele.

POLIȚIST DE ȘANTIER

Locotenentul major de Miliție Cornel Dima își aranjă încă o dată lucrurile în mica lui geantă: trusa de bărbierit, pijamaua, un prosop. Și-a luat și două cărți, „poate le răsfoiesc în tren, căci acasă n-am nici o șansă”, se gândi o clipă și trase fermoarul genții de voiaj. Porni apoi agale spre cuier, unde era cascheta, trase cozorocul înspre sprâncene. Era gata să pornească spre gară. Ceruse permisiunea șefilor să petreacă sfârșitul de an la oraș, urma să se întâlnească acolo cu niște colegi de liceu - sărbătoreau un deceniu de la absolvire - și era convins că o să se simtă bine.

Pe șantierul acestei hidrocentrale, cea mai mare de pe râurile interioare ale țării, venise în urmă cu doi ani. Venise pentru două luni, așa a fost informat la județ: mergi acolo, tinere, două luni - inspiri aer curat, ozon, stațiune balneoclimaterică, boierie curată - și după aceea te întorci la oraș.

Cele două luni s-au făcut doi ani, timp în care n-a fost nici pe departe vorba de boierie. Șantierul era răspândit pe câțiva munți, punctele de lucru erau la distanță de zeci de kilometri, problemele cu care se confrunta erau dintre cele mai diverse. Își făcuse numeroși prieteni în toate punctele de lucru, la Petrimanu mai ales (Petrimanu înseamnă piatră, și din piatră s-a născut lumina), dar și în alte locuri.

Cazurile pe care le-a avut de rezolvat în acești doi ani l-au solicitat intens, erau diverse, de la găinării mici până la afaceri de milioane de lei.

Chemarea datoriei

Acum se pregătea să încuie ușa, când se pomeni în prag cu sergentul major Dobrotă, un ardelean sfătos și cumpătat, de un calm proverbial, echipat ca-n regulament. Îi privi valiza locotenentului-major, încercă să zâmbească, dar nu reuși, și îngână doar mai mult pentru sine:

— Îmi pare rău, dar cred că va trebui să amânați... Știți, e o situație ca-n schițele proaste despre noi, polițiștii: la Castelu s-a întâmplat o dramă, un omor. Am primit un telefon acum zece minute; am verificat, nu e vorba despre o alarmă falsă... Știți, eu anunț la județ... Spun că erați deja plecat...

Dima îl privi scrutător și dojenitor pe sub sprâncene, ar fi vrut să-l ia la rost, să-l întrebe de unde a învățat să mintă, dar a renunțat, și-a dat seama că Dobrotă n-ar fi făcut asta, a vrut doar să-l menajeze, să-l consoleze pentru ghinionul venit ca un trăsnet la sfârșitul anului.

Dobrotă continuă apoi dezarmant de firesc să dea unele explicații, să-l convingă pe Dima că n-a stat cu mâinile în sân, ci a acționat prompt, a vorbit cu Vasile, șoferul de pe un ARO al șantierului, să-i prindă pe amândoi până la Castelu.

O petrecere dorită

Castelu era un punct de lucru izolat, la 36 km de sediul conducerii șantierului. Erau aici, la peste 1.000 de metri altitudine, câteva barăci din lemn, dispuse perpendicular pe drumul care însoțea apa unui pârâu de munte. De aici, de la Castelu, pe galeria subterană care măsoară câteva sute de metri se prăbușesc apele în turbinele Pelton[1], instalate în uzina din miezul pământului.

---

[1] Tip de turbine hidraulice inventate de Lester Allan Pelton (05.09.1829-14.03.1908).

Muncitorii de aici, oameni dârji ca locurile, lucrau pe rupte, locuiau în barăci, unii aveau nevestele și copii cu ei, se obișnuiseră cu condiția lor de șantierişti. Veniseră, cei mai mulți dintre ei, din alte locuri, de pe alte și alte puncte de lucru. Erau câteva zeci de familii, se cunoșteau bine de ani și ani, între ei se legase o prietenie trainică, durabilă.

În seara aceea de Moș Ajun s-au adunat într-o baracă - sală de mese în timpurile obișnuite -, hotărâți să petreacă apropierea Crăciunului, mai ales că a doua zi era duminică, ziua lor liberă, nu trebuia să intre în șut, puteau lenevi până mai târziu în așternutul cald.

Petrecerea începu frumos, bucătăreasa - o femeie inimoasă, trecută de prima tinerețe, grasă, ca toate bucătăresele din lumea asta - se străduise, și a reușit, să folosească priceperea ei în pregătirea unui meniu care putea fi invidiat de orice orășean trăit prin luxoase localuri.

Asasinarea Violetei

... În sală era cald, atmosfera se încinsese, sticlele cu țuică se goleau rând pe rând, unii fredonau ușor în surdină *„Să-mi cânți cobzar bătrân ceva/ Să-mi cânți ce știi mai bine*”, alții vorbeau tare și se ajunseseră în stadiul când nimeni nu mai asculta.

La un moment dat a intrat în sală Moș Crăciun, într-o manta lungă din pânză roșie, cu barbă din vată și cu sprâncene puse, cu un turban care îi acoperea fruntea. Mulți l-au recunoscut, alții nu și-au bătut capul să-l recunoască, știau că e vreun tânăr pus pe glume...

Violeta, frumoasa ospătăriță, abia se zărea prin palida lumină împrăștiată de singurul bec din sală, corpul ei mlădios trecea printre mese unduindu-se, halatul imaculat și șorțul negru îi veneau minunat...

Mulți îi cunoșteau necazurile, venise aici, pe șantier, cu bărbatul,

trăiseră câteva săptămâni, apoi, într-o dimineaţă, după o ceartă de o noapte, el a plecat la alt punct de lucru şi poate la altă femeie şi dus a fost. Ea a încercat să-l „recupereze”, a fost după el de câteva ori, dar degeaba. Ce-a fost între ei nu ştie nimeni precis, probabil o scenă obişnuită de gelozie a lui, căci, se ştie, o femeie frumoasă în creierul munţilor - şi nu numai aici - poate stârni numeroase ofuri. Pe Violeta o bănuia că ar fi avut ceva cu Sile, un economist fâşneţ de la centrală, care de câte ori venea la Castelu întârzia mai mult la o cafea în sala cu mese, unde trebăluia Violeta. Că numai îşi făcea de lucru aici, ameţit de farmecul Violetei, că într-adevăr era ceva între ei nu poate nimeni şti cu exactitate. Cert este că şi pe la Castelu se vorbea mult, bârfa era uneori în floare, confirmându-se parcă adevărul potrivit căruia „*Gura lumii numai pământul o astupă*”.

Au găsit-o pe culoarul care ducea la bucătărie. Zăcea fără suflare, culcată pe cimentul rece, undeva, după o uşă. Pe chip i se întipărise o spaimă amestecată cu un surâs forţat. Cei care au întâlnit primii corpul ei fără viaţă au scos un strigăt de durere. Erau doi prieteni de la sectorul de exploatare, care au rămas să-i prindă zorile Crăciunului pe baricade. I-au condus pe ceilalţi cu privirea, unii se clătinau de-a binelea, alţii bombăneau la nesfârşit, fără să-i asculte nimeni.

Ei doi, Gelu Ivaşcu şi Tudor Paşca, au hotărât să rămână, precum căpitanii de vas, ultimii. Nu şi-au pus problema absenţei Violetei, credeau că a plecat să se culce, oricum, băutură aveau din belşug, mâncare la fel, magnetofonul cânta. Nu se îmbătaseră, duceau mai mult se pare, mintea lor era încă limpede, judecata lucidă, s-au simţit bine, ca de fiecare dată când se organizau petreceri în baraca lor de la Castelu. Acum, când să plece, s-au hotărât să treacă pe la bucătărie, să vadă dacă este totul în ordine. Culoarul care ducea aici era cufundat în întuneric, cineva a luat becul instalat în tavan sau acesta se arsese, aşa că au apelat la chibrituri. Şi-au aruncat privirea în bucătărie, au făcut un control sumar şi, când să plece, au distins corpul fără viaţă al Violetei.

Fata aceasta, nespus de frumoasă, merita categoric o soartă mai

bună. S-au hotărât s-o transporte la punctul sanitar, iar apoi să anunțe Miliția șantierului...

Vata demascatoare

Când a ajuns locotenentul major Dima la Castelu, corpul victimei era întins pe un cearșaf alb la punctul sanitar, aflat într-o baracă învecinată. Lângă Violeta erau adunate câteva persoane: Geta, bucătăreasa de la Castelu, care plângea, Tiberiu, asistent medical, Gelu Ivașcu și Tudor Pașca, cei care o descoperiseră.

Dima cercetă fulger corpul victimei. Nu-i fu greu să descopere că fusese sugrumată, pe gât se vedeau clar urmele mâinilor ucigașe. Pe halatul alb și pe șorțul negru distinsese câteva fire de vată, agățate de nasturi și cusături.

Îi ceru imediat lui Dobrotă să ia legătura cu județul și să raporteze despre crimă. A ieșit în aerul tare al muntelui cu gândurile aiurea. Apoi reveni hotărât, întrebându-l pe asistentul sanitar:

— Tiberiule, te rog, gândește-te cine ți-a cerut vată în ultimele zile.

— De ce vă interesează?, întrebă, la rândul său curios, felcerul.

— E un secret al meu, o să ți-l spun pe urmă.

— Păi, mi-a cerut Gheorghe Podaru, un băiat de la Frumușani, care aseară, la petrecere, s-a travestit în Moș Crăciun.

— Unde locuiește?

— La barca cinci. E burlac. Deși are peste 30 de ani, pe ăsta nu-l ia nici dracu', pentru că atunci când bea își pierde mințile și nu mai știe ce face.

Au pornit amândoi într-acolo. Dima nu voia altceva decât să-l vadă, să stea de vorbă cu el, să-i urmărească reacțiile. L-au găsit plângând pe marginea patului. Alături era mantaua de Moș Crăciun. Dima văzu barba din vată care atârna legată cu o sfoară de spătarul unui scaun. Era răvășită, din ea continua să atârne fire într-o neorânduială stranie.

Când l-a văzut pe polițistul în uniformă, Podaru a tresărit speriat. Apoi și-a cuprins capul cu palmele și a îngânat printre sughițuri:

— Deci, m-ați descoperit. Nu-i nimic... Spun tot...

Mobilul crimei

„De mult o urmăresc pe Violeta. Chiar și atunci când aceasta stătea cu soțul ei. După ce s-au despărțit, am simțit o mare ușurare. I-am propus să ne căsătorim. O opream în diverse locuri și-i ceream, uneori pe un ton dur, să meargă cu mine.

În seara de Moș Ajun am văzut-o plimbându-se printre mese, servindu-i pe participanții la petrecere.

O urmăream pe sub sprâncenele de vată și mi se părea că-mi pierd mințile. Am mai golit câteva pahare de țuică. Eram de acum trecut bine de miezul nopții, în sală fumul putea fi tăiat cu cuțitul, și nimeni n-a observat când am ieșit după Violeta pe o ușă care era folosită foarte rar. Și iarăși i-am propus să mă însoțească în camera mea. Violeta nici n-a vrut să audă. Am încercat s-o prind în brațe. M-a respins. Atunci... am prins-o de gât cu mâinile mele puternice. Și-am strâns...”

GHEORGHE PODARU, criminalul

BUCHETUL DE PE MORMÂNT[1]

Un cadavru desfigurat

— Domnule maior, cred că de această dată este vorba de soţia mea. Am dat un telefon la morgă... Din datele pe care mi le-au oferit...

— Vă caut de cinci zile, domnule Stamate, zise ofiţerul de judiciar, întinzând mâna celui care intrase precipitat în încăpere.

Maiorul îl cunoştea de aproape o lună, de când reclamase dispariţia soţiei sale. Era un tip bondoc, cu un început de chelie, deşi de abia împlinise 35 de ani; trup atletic, cu mâini puternice, de care maiorul se convinsese de câte ori şi le-au strâns reciproc.

Cum îi dispăruse soţia? La câteva zile după ce ieşise din spitalul de boli nervoase din Oradea, unde a fost internată pentru o accentuată stare depresivă, soţul nu a mai găsit-o acasă, deşi se afla încă în concediu medical. Rude nu avea. A căutat-o prin toate spitalele. Fără rezultat. Apoi s-a prezentat la miliţie.

— Îmi pare rău, domnule maior, dar am avut de executat o lucrare în altă localitate.

— Mă tem că vă aşteaptă un examen greu. Cadavrul la care o să mergem a fost scos din râul ce străbate oraşul nostru. După aprecierea medicului legist a stat în apă aproximativ o lună, ceea ce corespunde cu data dispariţiei soţiei dumneavoastră. Dar chipul îi

[1] Cazul care urmează s-a întâmplat în urmă cu mulţi ani, la Oradea, şi este relatat de colegul şi de prietenul meu colonel (r) Dumitru Bucur. [n.a.]

este de nerecunoscut.

În ochii lui Stamate începură să sclipească lacrimi. Fără să-şi ridice privirea spre maior, după un suspin prelung, spuse:

— Trebuie să o recunosc. A fost doar soţia mea... Poate a mai rămas îmbrăcămintea, am descris-o în reclamaţie şi în declaraţia mea. Mai e ceva... atunci nu mi-am amintit. Avea o cicatrice la antebraţul drept...

— Nu, din obiectele cu care aţi declarat că era îmbrăcată ultima dată nu a rămas nimic. Cât priveşte cicatricea, vom vedea.

Identificare fără dubii

La morgă lucrurile s-au clarificat repede. Omul a recunoscut în acel cadavru pe soţia sa. Cicatricea exista. În curtea spitalului, rezemat de un copac din apropierea clădirii unde era morga, Stamate a plâns minute în şir.

De la nici zece metri distanţă îl privea un ins, în jur de 30 de ani, brunet, cu părul creţ, îmbrăcat într-o cămaşă neagră şi pantaloni din velur, sprijinit de gardul ce înconjura spitalul. Când în drum spre birourile laboratorului medico-legal trecuse pe lângă el maiorul Dragu, respectivul îl salutase cu o uşoară înclinare a capului. De mai multă vreme venea, aproape zilnic, la poliţie sau la morgă pentru a întreba dacă soţia sa, dispărută şi ea de la domiciliu, nu a fost găsită. De fiecare dată răspunsul a fost negativ. Acum parcă îl pizmuia pe omul care a putut să-şi recunoască soţia. El avea să-şi ducă pe mai departe chinuitoarea incertitudine. După ce Stamate a semnat procesul-verbal, omul cu pantaloni din velur s-a apropiat de el.

— Vă pot fi de folos, domnule...?

Stamate nici nu s-a uitat la el, a dat negativ din cap şi, aprinzându-şi o ţigară, s-a îndreptat cu paşi rari către poarta spitalului.

O vizită în cimitir

A doua zi a avut loc înhumarea soției lui Stamate. A participat puțină lume. Mai mult colegi de serviciu de ai maistrului și vecini. Stamate a părăsit ultimul cimitirul, întârziind cu alcătuirea unui rond cu flori în jurul mormântului.

Timpul se scurgea implacabil și, încet, părea că uitarea s-a așternut ca o pulbere peste mormântul celei care a trecut în neant printr-o altă apă înainte de a trece Styxul.

Părea, pentru că maiorul, în pofida tuturor documentelor întocmite, nu considerase cazul femeii că rezolvat. Își pusese de mai multe ori întrebarea ce l-a reținut să nu închidă dosarul.

Într-o zi, aproape fără să-și dea seama, s-a trezit în cimitir. A stat câteva minute lângă mormântul soției lui Stamate. Un buchet mare de trandafiri acoperea lespedea de piatră. Parcă atunci fusese depus. Pe albul pietrei părea o pată de sânge. Ce căuta el acolo? Vizita nu-i aduse nici o clarificare în frământările lui. Îi întărise doar convingerea că Stamate își iubise soția, contrar unor afirmații. Dovadă, buchetul de trandafiri. Cum drumul de întoarcere spre sediul miliției trecea pe lângă șantierul unde lucra Stamate, maiorul hotărî să poarte cu el un scurt dialog. Rămase surprins când află că maistrul era detașat pe un șantier din alt județ de aproape o lună. Ce i-a provocat nedumerirea? Abia când s-a îndepărtat de șantier a realizat de ce a tresărit la primirea știrii despre detașare. Buchetul de trandafiri! Cine l-a depus?

Întors la birou, răsfoi întreaga cartotecă a persoanelor dispărute și cadavrelor neidentificate. Apoi se adânci în citirea dosarului referitor la soția lui Stamate. Preț de aproape un minut ținu în mână o fotografie. Fusese realizată în cimitir în timpul înmormântării. Ceea ce îi trecu prin gând i se păru de domeniul fantasticului. Calm, căutând să nu se hazardeze într-o ipoteză lipsită de realism, deschise fereastra. Afară, toamna dădea primele semne, arămind frunzele copacilor. Maiorul introduse dosarul în mapa să tip diplomat și se hotărî să întreprindă investigații în trei spitale din oraș.

Când amurgul îmbrățișă urbea, maiorul se simţea răsplătit pentru eforturile sale. După o scurtă convorbire telefonică, plecă însoţit de un subofiţer spre cimitir. A fost o aşteptare chinuitor de lungă, dar rezultatul a fost cel scontat.

Identitate furată

Dimineața rece, de toamnă, scăldată de razele unui soare timid, l-a găsit pe maiorul Dragu la birou. Nu era singur. Pe un scaun, aşezat într-o poziţie degajată, se afla domnul Stamate. Văzând că ofiţerul nu-i acordă aproape nici o atenţie, întrebă:

— Domnule maior, am venit de la peste două sute de kilometri, călătorind aproape cinci ore cu trenul; cred că am dreptul să ştiu pentru ce am fost chemat.

— Desigur, domnule Stamate, doar nu vă deranjam pentru o banală discuţie. Am să vă pun câteva întrebări la care, sper, voi primi răspunsuri sincere.

— Vă ascult cu toată atenţia, domnule maior.

— Atunci... totul este în regulă. Înainte de a fi detaşat, aţi scos de la CEC o sumă importantă de bani. În ce scop s-a făcut această restituire?

Stamate zâmbi scurt.

— Doar nu credeţi că livretul meu era fals?!

— Nu, răspundeţi, vă rog, la întrebare.

— Păi... aveam nevoie de bani. Detaşarea... şi dorinţa de a-mi cumpăra anumite lucruri din oraşul respectiv...

— Un prim răspuns nesincer. Să trecem însă la o altă întrebare. Ce a determinat starea depresivă a soţiei dumneavoastră?

— Era nemulţumită de repetatele mele detaşări şi... cam atât.

— Cam atât? Nu există altă cauză?

— Nu, domnule maior!

— Cunoaşteţi pe un anume... Eftimie?

— L-am cunoscut întâmplător. Prima oară l-am întâlnit la morgă. Mi-a spus că și lui i-a dispărut soția și continua să o caute. De atunci nu l-am mai văzut.

— Nici la înmormântare?

— De ce să vină el la înmormântare?

— De ce? Fiindcă era... soția lui, și nu a dumitale, domnule Stamate.

— Cum?!

Demascarea ucigașului

— Nu faceți pe naivul, zise maiorul. Faptele sunt azi cât se poate de clare. După depunerea reclamației de dispariție despre care vom mai discuta, ați pătruns de mai multe ori cu complicitatea portarului de la spital în morgă. Așteptați ivirea unui cadavru de sex feminin apropiat ca vârstă de soția dumitale, însă era de preferat să fie de nerecunoscut. Așa ați ajuns să cunoașteți semnul particular, respectiv cicatricea. Timp de o lună ați urmărit dacă acel cadavru nu va fi revendicat de cineva. Nu a fost, deși Eftimie, a cărui concubină era decedată, trebuia să procedeze la recunoaștere. Știți de ce nu a făcut-o? Amenințat repetat de concubină că se va sinucide dacă legătura lor nu se legalizează, a jurat că nu-i va face înmormântarea. Totuși, a fost la un pas de a-și călca jurământul când ai apărut dumneata, care, chipurile, ți-ai „recunoscut" soția. Atunci i-a încolțit în minte ideea șantajului. După înmormântare, la care a asistat așa cum o dovedește această fotografie, te-a șantajat, cerându-ți suma scoasă de la CEC. Pentru a nu repeta cererea, ți-ai cerut detașarea.

— Știi ce m-a determinat să nu consider cazul încheiat? La întrebarea ce ți s-a pus în legătură cu eventualele semne particulare ai declarat că nu are. Apoi, dintr-o dată, ți-ai amintit de cicatrice. A fost prima suspiciune. A urmat identificarea domnului Eftimie printre participanții la înmormântare. De ce?, m-am întrebat. Ulterior, am

constatat că pe mormântul celei ce ai pretins că ți-a fost soție cineva depunea flori. Cine, dacă dumneata erai detașat? Într-o noapte, l-am surprins pe Eftimie în timp ce punea pe mormânt un nou buchet de flori. Era cuprins de remușcări. Ce zici?

— Eu? Nimic, domnule maior! Soția mea a fost înmormântată cu forme legale. Ce declară Eftimie nu mă interesează.

— Zău? Continui să susții că femeia respectivă este soția dumitale?

— Exact.

— Mare greșeală, domnule Stamate! Soția dumitale, conform fișei medicale de la maternitate, a născut cu cezariană un copil mort. Iată de unde venea o parte din decepția ei. La aceasta s-a adăugat relațiile dumitale cu doamna Valeria Dornea și căreia i-ai promis că o iei de nevastă. Soția dumitale a aflat și atunci te-ai hotărât să-i iei viața. Cum ai procedat? Reține că am efectuat exhumarea cadavrului și femeia declarată drept soția dumitale nu poartă urmele unei cezariene. Deci... care e răspunsul?

Mai mult de un minut, în birou a domnit liniștea.

— Am sugrumat-o. E îngropată în grădina casei.

OBSESIA CRIMINALULUI[1]

21 aprilie 1980

În așteptarea celui despre care ofițerul de serviciu mă anunțase că sosise și avea să fie condus la mine, mi-am aruncat privirea spre rezoluția șefului. Era depusă pe un fluturaș de hârtie, prins cu o agrafă de reclamație. Deși în atribuțiunile mele nu intră și investigarea cazurilor de dispariție de la domiciliu a unor persoane, totuși șeful îmi repartiza, e drept mai rar, și câte un astfel de caz.

„Investigații și convorbire. T. 3 zile". Atât cuprindea rezoluția. T. Însemna termenul pe care-l oferise să-i raportez dacă dispariția femeii din sesizare putea fi considerată suspectă și, drept urmare, cazul îmi rămânea mie ori lucrurile se lămureau și reclamația se clasa.

Investigații și căutări

Din investigații nu obținusem nici un rezultat. Femeia era de negăsit. O căutase și reclamantul, concubinul dispărutei. Acesta se numea Iosif Kerekes, iar concubina Maria Enciu. Ambii locuiau într-o căsuță, compusă dintr-un mic hol și o cameră de 2x3 m. Locuința celor doi parcă se ascundea după cele câteva apartamente aflate pe partea stângă a curții.

Holul era aproape nemobilat. În cameră, în stânga ușii, o sobă de teracotă; lângă perete, un pat, iar pe dreapta, fereastra ce da spre o

[1] Acest caz a fost rezolvat și este relatat de colegul și de prietenul meu, colonelul (r) Dumitru Bucur, fost șef al judiciarului de la Miliția municipiului Oradea. [n.a.]

mică grădină și o masă.

Împreună cu maiorul Ștefan Saray, un bun ofițer criminalist, am cercetat cele două încăperi. Concubinul ne urmărea mișcările cu priviri descumpănite, mirate, nerealizând ce căutam. Stătea pe marginea patului, cu mâinile pe genunchi.

La ieșirea din încăpere, nu știu nici acum de ce, ochii mi s-au oprit la soba din colțul camerei. Am privit-o preț de câteva secunde, apoi am păşit peste prag. În curte i-am spus concubinului că dacă între timp află ceva despre dispărută să-mi dea un telefon. În stradă, maiorul Saray m-a întrebat:

— De ce v-ați oprit lângă sobă?

Nu i-am răspuns imediat. Căutam să-mi explic, mai întâi mie, de ce am făcut-o.

— Numai sobar nu a fost cel care i-a montat-o, continuă maiorul.

Da, poate asta era, mi-am zis, dalele superioare erau anapoda fixate, iar pasta de argilă rudimentar aplicată. Dar ce importanță avea pentru noi? Nici una.

Discuție cu un fost judiciarist

În apropierea curții din care ieșisem se găsea un mic bufet. Gestionarul era un fost polițist. Lucrase mulți ani în miliția judiciară.

— Stoica, i-am zis, îl cunoști pe Iosif Kerekes?

— E clientul meu și el, și nevasta lui. Cumpără, el sau ea, bere ori vodcă și beau acasă. Dar de câteva zile nu i-am mai văzut.

— Omului i-a dispărut nevasta. Nu știe de ce și nici unde s-a dus.

Stoica zâmbi și spuse proptindu-și o mână în cantul ușii.

— Vă pierdeți timpul, domnule colonel, zău așa. Păi, cucoana asta l-a mai părăsit de două sau trei ori. Însă tot la el s-a întors. Beau, se bat, pentru că el e foarte gelos, iar a doua zi au uitat totul.

— De unde știi că se băteau?

— Mi-a povestit ea odată, când era puțin „ciupită”, că avea să-l

părăsească definitiv pe individ. Din gelozie, de câte ori se îmbată o bate, zicea. A dispărut un timp, însă a revenit și, cum evenimentul trebuia sărbătorit, au cumpărat amândoi o ladă cu bere. Nu v-a povestit el?

— Acum reclamă pentru prima oară dispariția concubinei.

— Păi... anul trecut a fost plecată mai bine de o lună. Ce dracu' l-a apucat acum să se adreseze miliției? Numai dacă nu era beat când a scris reclamația...

Două bătăi scurte în ușă și în birou a intrat Iosif Kerekes. Slab, nebărbierit, cu ochii injectați, aproape de nerecunoscut. A dat din cap, silabisind un șters „să trăiți" și s-a oprit lângă ușă. L-am poftit să se apropie și, după un timp, l-am întrebat:

— Nici o veste?

— Nu, domnule colonel. Nu știu unde să o mai caut.

Vocea îi era dogită, lipsită de orice nuanță.

— Spune-mi, domnule, Maria a mai plecat de la dumneata, uneori timp îndelungat și totuși nu ne-ai sesizat. Acum de ce ai făcut-o?

Ceru permisiunea să-și aprindă o țigară, apoi răspunse șoptit:

— Știam unde se dusese... vorbisem cu ea la telefon. Era ba la o rudă, ba la alta. Acum însă nu-i de găsit. Unde să fi plecat numai cu rochia pe ea? Altă dată îșI luă în geamantan toate lucrurile ei.

— Erai gelos și... o cam băteai.

— Vorbe, domnule colonel. Nu zic că... așa o palmă, dar mai revenea ea la mine dacă nu-i convenea?

ÎșI strivi țigara și am observat că degetele-i tremurau puternic. Aveam convingerea că dacă-i dădeam un pahar cu apă nu-l putea duce la gură fără să verse.

L-am lăsat să plece. Împreună cu un coleg l-am urmărit discret. A călătorit cu tramvaiul până la gară. Apoi a rămas în stația autobuzului 11. Cu autobuzul a mers până la stația din apropierea Străzii Ion Bogdan. A coborât și, spre nedumerirea noastră, s-a urcat pe rambleul căii ferate, luând-o în direcția Episcopia Bihor. După aproape 30 de

minute l-am văzut părăsind rambleul, luând-o spre stația de autobuz. Curând a apărut și colegul meu.

— Domnule colonel, ăsta nu-i întreg la minte. A mers circa 50 de metri pe lângă calea ferată, apoi s-a oprit și a rămas împietrit cu ochii în pământ minute în șir. După ce a plecat m-am dus și eu în acel loc. N-am văzut nimic.

— Condu-mă, te rog, unde s-a oprit el.

Nici eu n-am găsit vreo justificare comportării ciudate a acestuia.

„Am îngropat-o în grădină"

În zilele ce au urmat, respectivul a revenit de multe ori la acel loc. Cu ajutorul unui teleobiectiv am realizat câteva fotografii. Oricât m-am uitat apoi la ele n-am găsit rostul acestei poziții de sfinx umilit în fața pietrelor de lângă calea ferată. Eram însă sigur că acea zonă îl obseda, dar de ce? M-am hotărât să trec la atac.

— Domnule, i-am spus pe un ton dur, de cum a intrat în birou, e vremea să nu ne mai ascundem după degete. Timpul nostru este extrem de prețios. Spune-mi ce s-a întâmplat cu concubina dumitale. Nu ne mai pune pe drumuri fără rost.

Individul înghiți în sec, își trecu limba peste buze și, cu bărbia tremurând, spuse că dintr-o răsuflare:

— Da, nu mai rezist. Eu am omorât-o, domnule colonel.

— Cum?

— Am aruncat-o în Criș și s-a înecat. Eram amândoi beți și...

Mi-a istorisit apoi cum a procedat, ora evenimentului și alte baliverne. Nu credeam o iotă din ce debita, mai ales că, în locul pe care mi l-a indicat că a aruncat-o, adâncimea râului abia dacă avea 30-40 de centimetri. A încheiat spunându-mi:

— Căutați cadavrul și vă veți convinge că spun adevărul.

Aha, mi-am zis, tipului îi merge mintea. Dacă nu găseam cadavrul nu-l puteam învinui de comiterea omorului. I-am zis zâmbind ironic:

— Mă crezi prost? Adică cum? Doamna a acceptat să se plimbe, seara, în luna aprilie, numai într-o rochie?

Și-a aprins o țigară și tot timpul cât a fumat nu a scos o vorbă. Privea tâmp, undeva.

— Domnule colonel, începe lin, stingându-și restul de țigară, am să vă spun adevărul. Era seară... Băuse câteva sticle cu bere. Nu știu din ce ne-am luat la harță. Am lovit-o o dată, de două ori, apoi a treia oară și mai tare. S-a izbit cu tâmpla de colțul mesei și nu s-a mai sculat de jos. Am săpat o groapă în grădina din fața casei și până dimineața nimeni nu putea spune că acolo, sub pământ și cireș, zace o femeie...

Misterul sobei de teracotă

Patru ofițeri am săpat, timp de aproape o jumătate de zi, grădina. Nici urmă de cadavru. Mă mințise din nou. Eu și procurorul fierbeam.

După-amiaza, suspectul a făcut obișnuita sa „excursie" pe rambleul de cale ferată. După plecarea lui, împreună cu maiorul Saray și procuror am răscolit misteriosul loc, piatră cu piatră. Perseverența ne-a fost răsplătită. Între două pietre am dat peste un fragment de os și câteva fire de păr. Am dat fuga la șeful laboratorului medico-legal, doctorul Virgil Scridon. Era un fragment dintr-o calotă craniană, zona occipitală, provenind de la o femeie.

Deci asta era, i-am zis, întrebându-mă unde putea fi restul cadavrului, neîndoindu-mă că fragmentul de os a aparținut craniului Mariei. Probabil, prins de remușcări, Iosif Kerekes venea în acel loc, uitându-se minute în șir, poate și rugându-se să i se ierte abominabila faptă, la ceea ce mai rămăsese din Maria.

Dar cine putea dovedi că era al dispărutei? Elanul meu, inițial, începea să se topească. Nopțile aveam coșmaruri. Râsul satanic al lui Kerekes îmi domina visele. Până într-o dimineață, când i-am spus lui Saray:

— Piști, te pricepi să demontezi o sobă?

Mi-a răspuns afirmativ. Ne-am reînfiinţat la locuinţa cu pricina. Medicul legist-şef şi procurorul Titus Păiuş ne însoţeau. De asemenea, Iosif Kerekes.

Saray, îmbrăcat într-o salopetă, s-a pus pe demolatul sobei; bucată cu bucată. Ajunsesem la jumătatea sobei când medicul legist Scridon ceru să luminăm puternic interiorul. În colţul unei dale se afla o vertebră carbonizată. Apoi, alta. Mai jos, alte fragmente osoase. Doctorul s-a pronunţat pe loc: făceau parte dintr-un schelet uman de sex feminin.

M-am uitat la Iosif Kerekes. Ne privea într-o stare de adâncă prostraţie. Ceea ce era de demonstrat avusese loc. Nu ne-a contrazis. Dimpotrivă, ne-a prezentat şi cuţitul de care s-a folosit la secţionarea cadavrului.

Osemintele

„După-amiaza, suspectul a făcut obişnuita să „excursie" pe rambleul de cale ferată. După plecarea lui, împreună cu maiorul Saray şi procuror am răscolit misteriosul loc, piatră cu piatră. Perseverenţa ne-a fost răsplătită. Între două pietre am dat peste un fragment de os şi câteva fire de păr. Am dat fuga la şeful laboratorului medico-legal, doctorul Virgil Scridon. Era un fragment dintr-o calotă craniană, provenind de la o femeie. Deci asta era, i-am zis, întrebându-mă unde putea fi restul cadavrului, neîndoindu-mă că fragmentul de os a aparţinut craniului Măriei. Probabil, prins de remuşcări, Iosif Kerekes venea în acel loc, uitându-se minute în şir, poate şi rugându-se să i se ierte abominabila faptă, la ceea ce mai rămăsese din Maria".

O CRIMĂ UITATĂ

În dimineața zilei de 15 mai 1971, Elisabeta Oancea, din Timișoara, sosi la adresa fratelui său din Petroșani, Strada Ștefan O. Iosif nr. 13. După ce a strigat de câteva ori în fața porții, femeia fu cuprinsă de întrebări și neliniște. Își aduse aminte că păstrează un rând de chei și ea.

Adormise în dormitorul fratelui său, iar neliniștea îi dispăruse ca prin minune. De altfel, Ioan Codău, fiind cavaler, chiar dacă era puțin tomnatic, mai dispărea de acasă.

Dimineața i se păru ceţoasă, urâtă. Deschise geamurile camerei care păstrase un miros de lucruri vechi. Aerul de afară o relaxă. Ca să-și omoare timpul, femeia începu să facă curat. Își aduse aminte doar fragmentar de clipele trăite în comun. Nu erau prea multe. Copilăria a zburat peste ei ca un val de iluzii. Dădu de câteva ori cu mătura prin dormitor. Fratele ei păstra un dulap de haine într-unul din colțurile camerei. Atinse cu mătura ceva. O presimţire rece, dureroasă începu să-i dea târcoale. Insistă. Cu mare greutate reuși să urnească șifonierul. Ridică colțurile unui pled și zări cadavrul fratelui său. Un strigăt de durere se năpusti dintre pereții sinistri, afară. Femeia leșină. Auzind strigătul, vecinii s-au adunat în casă.

Mesajul ucigașului

Echipa de cercetare sosită de la Miliţia judeţului Hunedoara a înlăturat vecinii și curioșii constatând că victima Ioan Codău era decedată de mai mult timp, cadavrul fiind în stare avansată de putrefacție.

Lângă cadavru s-a găsit un carneţel în care asasinul scrisese negru pe alb: „*Nu sunt din Petroşani. Am fost împreună internaţi în spital. E bulangiu*[1] *şi numai aşa am putut scăpa de el!*”.

Pe dulapul după care se afla victima şi pe un bufet au fost relevate mai multe fragmente de urme digitale şi palmare, a căror proveniență nu a putut fi clarificată pe deplin, deoarece, până la sosirea organelor de miliție, în încăpere s-au perindat câteva zeci de persoane, iar în acest du-te-vino nu s-au putut identifica toate persoanele care au pătruns în locuință.

Mai mult, înainte de găsirea cadavrului, sora victimei făcuse curat în locuință, schimbând astfel ambianța locului faptei.

Cine era victima?

Despre Ioan Codău, născut la 31 august 1926 (deci avea 45 de ani) în Arad, domiciliat în municipiul Petroşani, Strada Ştefan O. Iosif nr. 13, s-a stabilit că era pensionar pe caz de boală (TBC). Locuia singur, părinții fiind decedați, şi era un pervertit sexual învederat.

Pentru practicarea acestor relații nefireşti, racola bărbați din oraş sau din gara C.F.R., în special tineri, cu care practica acte de inversiune sexuală (în anus ori pe cale bucală), la domiciliul său ori cu ocazia excursiilor la cabanele din Valea Jiului.

Din casă nu lipsea nimic, găsindu-se în camera unde se afla cadavrul, într-un sertar de la noptieră, suma de 900 lei ce reprezenta pensia primită de victimă cu puțin tip înainte.

Ipoteze de lucru

Pe baza analizei acestor date, în cauză au fost formulate două

[1] homosexual, poponar, gay, pervers; om neserios, mincinos, nesimțit.

ipoteze de lucru: Omorul a fot săvârşit de persoane din anturajul victimei - pervertiţi sexual - din municipiul Petroşani sau din alte localităţi.

Crima a putut fi comisă în mod spontan de persoane străine de localitate, venite pentru angajare sau din alte motive în municipiul Petroşani, una dintre acestea intrând în contact cu victima. În momentul în care Ioan Codău l-a dus la domiciliul său şi a recurs la acte de inversiune sexuală, respectivul a reacţionat prin uciderea gazdei. Timp de opt ani, în cadrul primei ipoteze, au fost identificate şi verificate 746 de persoane din anturajul victimei, cu domiciliul în Valea Jiului, municipiul Arad, Timişoara, Bucureşti, Craiova, Sibiu şi alte localităţi, precum şi cele care au fost internate în diverse spitale (sanatorii) din ţară, împreună cu victima.

Pentru verificarea celei de-a două ipoteze s-au verificat şi identificat 3.590 de persoane.

La tot acest volum de muncă colosal rezultatul a fost zero.

Experţi în afaceri judiciare

În cursul anului 1978, eu, autorul acestei povestiri adevărate (ca de altfel tot serialul „*Istoria crimelor pasionale în România*"), care pe atunci aveam gradul de căpitan şi lucram ca specialist la Serviciul omoruri, din Direcţia Judiciară a Inspectoratului General al Miliţiei, am participat la primul curs organizat în România, la Bucureşti, cu durată de un an, de experţi în afaceri judiciare. Cursul a luat fiinţă la iniţiativa şefului Inspectoratului General de Miliţie de atunci, generalul-locotenent Jean Moldoveanu şi a avut drept obiectiv formarea de astfel de ofiţeri experţi - opt în Capitală şi câte unul la fiecare miliţie judeţeană - care să rezolve marile afaceri judiciare ale timpului şi în special cazurile de omucideri rămase cu autori necunoscuţi.

La acest curs, ca reprezentant al Miliţiei judeţului Hunedoara -

județ unde timp de patru ani mi-am făcut ucenicia în miliție - l-am avut coleg pe prietenul meu, căpitanul Ion Pitulescu, împreună absolvind cursul cu nota maximă.

Reîntorcându-se acasă de la București cu diploma de expert în afaceri judiciare în buzunar, în luna aprilie 1979, căpitanul Pitulescu s-a apucat să-i dea de rost și acestui dosar. A început cu studierea lui de la capăt, ignorând cele treizeci de volume adunate pe parcursul celor opt ani cu rapoarte și verificări a sute de suspecți, volume care ocupau trei fișete într-o încăpere.

Punându-și în valoare logica și finețea psihologică, ofițerului i-a atras atenția declarația unei profesoare, Constanța Păunescu, audiată în urmă cu opt ani - în iureșul căutărilor febrile de atunci - care își amintea că într-una din zile a văzut victima urcând pe strada Ștefan O. Iosif, împreună cu un bărbat care i s-a părut că șchiopăta.

În continuare, Pitulescu și-a axat verificările pe acest „amănunt", luând măsuri ample de identificare a persoanelor din Petroșani care aveau un astfel de handicap (șchiop). Era treabă ușoară, ați putea crede? Nu, pentru că și lui Pitulescu i-au trebuit trei luni de zile pentru a ajunge la un nume: Nicolae Ghitan, care, în perioada omorului, era angajat ca mecanic de locomotivă la depoul C.F.R. Petroșani și locuia în Strada Bazinului nr. 9, în apropierea locuinței victimei. Acesta era șchiop cu adevărat...

În urma investigațiilor întreprinse, care au decurs nestingherite, deoarece cel în cauză părăsise în 1977 localitatea și se mutase în comuna natală Șimian, județul Mehedinți, s-a stabilit că în comportamentul său din perioada 1971-1972 s-a observat o schimbare, în sensul că îl preocupa ceva în mod deosebit și consuma cantități mari de băuturi alcoolice.

Cel mai bun prieten al său a relatat că în anul 1972, fiind amândoi sub influența băuturilor alcoolice, l-a întrebat ce-l frământă, iar Nicolae Ghitan a răspuns: „Nu știi tu ce am pe suflet..."

Expertiza grafologică

Din verificările făcute la locul de muncă și la domiciliu a rezultat că Nicolae Ghitan, deși era acum în etate de 37 ani, nu s-a mai căsătorit, cu toate că era potent sexual și trăia singur în locuința părinților din comuna Șimian.

Își executa serviciul ca ajutor de mecanic de locomotivă, în ture la Întreprinderea de vagoane Turnu Severin și în timpul liber consuma băuturi alcoolice peste măsură.

S-au ridicat probe de scris de la întreprinderile unde acesta fusese angajat în perioada omorului, iar la 4 august 1979, Biroul criminalistic de la Miliția județului Hunedoara a confirmat prin raportul de expertiză că scrisul de pe carnețelul găsit la fața locului îi aparține lui Nicolae Ghitan.

Mărturisirea crimei

S-a evitat cercetarea celui în cauză până la testarea sa la poligraf, lucru care s-a realizat în ziua de 3 octombrie 1979, la miliția municipiului Petroșani, rezultând că la întrebările puse Nicolae Ghitan a dat reacții de minciună.

A doua zi a fost cercetat și în momentul când i s-au prezentat probele în acuzare și-a recunoscut crima furnizând toate amănuntele. L-a cunoscut pe Ioan Codău la restaurantul „*Minerul*” și acesta l-a invitat la el acasă unde au continuat să mai bea. N-a știut că Ioan Codău era pervertit sexual. În momentul când acesta l-a descheiat la pantaloni și a vrut să facă sex oral cu el, a simțit că înnebunește. L-a lovit cu pumnii și apoi l-a sugrumat...

Doi polițiști

După rezolvarea în județul Hunedoara a tuturor cazurilor de

omoruri rămase cu autori necunoscuți - printre care și cel de față - căpitanul Ion Pitulescu a avut o carieră fulminantă în miliție și apoi (după Revoluție) în poliție. Mai întâi a fost numit locțiitor al șefului Direcției Judiciare din Inspectoratul General al Miliției. După Revoluție, a ajuns șeful Direcției Judiciare și apoi locțiitor al șefului I.G.P.. Avansat la gradul de general de brigadă și apoi de divizie, el a fost numit șeful Inspectoratului General al Poliției, iar înainte de a se pensiona a fost consilier al ministrului de Interne.

Ca o mică paranteză, în ceea ce mă privește, în anul 1980 eu am „trădat" judiciarul în favoarea unei alte pasiuni care mă măcina - cea a condeiului -, devenind după Revoluție redactorul-șef al tinerei publicații care lua ființă, săptămânalul *Poliția Română*, de unde am ieșit la pensie și în cadrul căruia am cooperat cum nu se poate mai bine cu prietenul meu, generalul Ion Pitulescu.

TRUNCHIUL DIN VAGON

În ziua de marți, 29 aprilie 1980, la ora 9:00, mecanicul de pe locomotiva de manevră nr. 50623 din stația C.F.R. Ploiești Triaj a observat la linia 11, într-un vagon-platformă, un cadavru secționat și a sesizat postul de miliție TF Triaj.

S-a constituit o echipă operativă, condusă de șeful miliției județului Prahova, care împreună cu un procuror și un medic legist s-au deplasat la fața locului, constatând următoarele:

La linia 11, în vagonul k.s., seria 01-873314241-0, tip platformă, cu părțile laterale din metal, înalte de 0,45 metri, gol la un capăt, lângă peretele interior, se găsește un trunchi uman, fără cap și membre.

Concluzia medicului legist după examinarea secțiunilor de la nivelul membrelor și a gâtului a fost că acestea s-au făcut post-mortem.

De la fața locului s-au ridicat probe biologice, urmă de incendiu și trei bețe de chibrit consumate. S-au executat fotografii color și film judiciar. Au fost controlate și celelalte vagoane din componența trenului, însă nu s-au găsit alte resturi de cadavru sau urme ce interesau cauza.

În urma verificărilor efectuate s-a constatat că vagonul respectiv a fost atașat în componența trenului de marfă 35066 și a circulat cu plecare din stația C.F.R. Mija, județul Dâmbovița, în ziua de 28 aprilie 1980, ora 17:48. A ajuns în stația I.L. Caragiale la ora 18:23, de unde a plecat la 29 aprilie 1980, ora 3:14, circulând fără oprire până în stația C.F.R. Ploiești Vest, unde a staționat de la ora 4:12 până la 5:48, iar la ora 6:01 a fost garat în Ploiești Triaj, la linia 11.

Echipa de verificare comercială a luat în primire trenul la ora 6:40 fără a verifica conținutul vagonului, întrucât era gol. Judiciariștii au

făcut verificări în complexul staţiei Ploieşti Triaj, dar nu au mai fost găsite alte resturi de cadavru sau urme ajutătoare.

În continuare s-au iniţiat primele măsuri care să conducă la rezolvarea cazului, astfel:

- a fost alertat întreg efectivul miliţiei judeţene şi al miliţiei municipiului Ploieşti;
- instruirea cu datele cazului a şefilor de posturi care se aflau la o convocare de învăţământ la reşedinţa judeţului, pentru a face verificări în legătură cu persoanele dispărute de la domiciliu;
- verificări în zona căii ferate, tronsonul Ploieşti-Mija, precum şi în punctele de oprire şi staţionare a trenului;
- s-a luat legătura cu miliţia judeţului Dâmboviţa pentru a efectua verificări corespunzătoare pe raza de competenţă;
- verificarea tuturor persoanelor (bărbaţi) semnalate ca dispărute de la domiciliu sau de la locurile de muncă.

Identificarea victimei

Din nou alarmă! În aceeaşi zi (29 aprilie 1980), la ora 12:00, în parcul din spatele staţiei C.F.R. Ploieşti Sud, sub un boschet a fost găsit bazinul cadavrului şi pantalonii ce au aparţinut victimei.

Într-un buzunar al pantalonilor s-a găsit abonamentul pentru transport în comun pe raza municipiului Ploieşti, pe numele Ion Laudoiu, şi o reţetă medicală eliberată de Spitalul Boldescu pe acelaşi nume.

Din verificările efectuate la evidenţa populaţiei şi în teren s-a stabilit că Ion Laudoiu era născut la 25 ianuarie 1944 în municipiul Ploieşti, cu acelaşi domiciliu, Şoseaua Nordului, bloc 4, scara B, ap. 23,

căsătorit, un copil minor, angajat ca electrician ascensoare la ICRAL[1] Ploieşti. Acesta dispăruse din data de sâmbătă, 26 aprilie 1980, după ieşirea din serviciu. Familia anunţase la miliţia municipiului Ploieşti dispariţia sa luni dimineaţă, respectiv la 28 aprilie 1980.

Soţia şi un frate al lui Ion Laudoiu au recunoscut pantalonii şi bluza de velur maro deschis (în care fusese învelit trunchiul) ca aparţinând acestuia.

Aşadar, victima a fost identificată! Din verificările făcute la Spitalul Boldescu s-a stabilit că Ion Laudoiu se afla în evidenţa acestuia pentru tratament renal. Din radiografiile făcute rezulta că prezenta malformaţii la ambii rinichi, lucru stabilit şi cu ocazia necropsiei cadavrului.

Pe urmele victimei

Deşi avea numai 36 de ani şi era bolnav, Ion Laudoiu era un şpriţangiu şi un afemeiat notoriu, pentru care îşi neglija familia şi aducea puţini bani acasă.

Sâmbătă, 26 aprilie 1980, după ce a ieşit de la serviciu, a plecat la băut cu doi colegi. Până seara s-a îmbătat criţă, spunându-le colegilor că se duce la o femeie, la o curvă de-a lui care lucrează la ICRAL. Şi a plecat clătinându-se, de atunci nemaifiind văzut de nimeni.

Se contura acum şi o ipoteză în privinţa mobilului omorului, judiciariştii conduşi de talentatul căpitan Andrei Banu bănuind că victima fusese surprinsă de un alt amant al femeii, între ei având loc o încăierare ce se soldase cu crimă.

[1] Întreprinderea de Construcţii, Reparaţii şi Administrare Locativă.

Labele din ghena de gunoi

Nu trecuse nici o oră de la găsirea bazinului cadavrului și un alt telefon sună strident la miliția municipiului Ploiești. O femeie din Cartierul de Vest, respectiv din blocul 149, scara B, situat pe Aleea Bahluiului, a descoperit în ghena de gunoi labele de la picioarele unui bărbat.

Căpitanul Andrei Banu și subalternii săi aleargă într-acolo. Și, într-adevăr, în ghena de gunoi de la scara B a blocului 149 au găsit labele ambelor picioare, gambele, femurul stâng și drept, acestea având lipsă parțială a țesuturilor moi. De asemenea, au fost găsite multiple fragmente de țesuturi moi, predominând țesuturile musculare din regiunile pubiană, inghinală și de pe gambe.

Pentru iscusitul judiciarist era limpede că aceste fragmente de cadavru fuseseră aruncate pe tobogan de la unul din palierele superioare, pe care se afla desigur și apartamentul unde avuseseră loc asasinatul și tranșarea cadavrului.

Au început repede investigațiile pe acea scară a blocului și s-a aflat că la etajul II, la apartamentul 56, locuiește o funcționară la ICRAL Ploiești, divorțată, care primește dese vizite ale unor bărbați. Ea se numea Doina Constantinescu. Se sună la ușa acesteia, dar nu răspunde nimeni.

Căpitanul Banu lasă un ofițer la ușă și dă fuga la ICRAL, de unde află că Doina Constantinescu își luase de luni o săptămână de concediu. Acum era limpede că ea era amanta la care venea Ion Laudoiu. Se mai află că în urmă cu două ore aceasta se aflase în apartament și nici un vecin n-o văzuse părăsind locuința.

În această situație, ofițerul intuiește că s-a întâmplat ceva grav cu Doina Constantinescu, care a simțit agitația din bloc și prezența miliției, și hotărăște spargerea ușii.

Femeia este găsită în pat, în stare de comă, după ce ingerase două flacoane de ciclobarbital. Este transportată de urgență la Spitalul Județean din Ploiești. După două zile de comă este salvată...

Mărturisirile fiicei

În apartamentul Doinei Constantinescu s-au găsit două preșuri umede, prosoape, o față de pernă, pantaloni de damă și alte obiecte recent spălate, iar pe ușa unui șifonier au fost identificate mai multe pete de sânge care au fost ridicate și trimise la laborator pentru expertizare.

Din verificări a rezultat că Doina Constantinescu, văduvă, avea o fiică, Mihaela Andrei, în vârstă de 24 de ani, cu care locuise împreună până în anul 1978. Atunci cele două femei se certaseră, și fiica se mutase în București, conviețuind cu un bărbat într-un imobil din Calea Griviței.

Audiată, Mihaela Andrei, cât mama sa se afla în comă, a declarat că despărțirea dintre ele este ireconciliabilă. De ce? Pentru că mama sa, în afară de faptul că este bolnavă psihic, se culca pe ascuns cu toți prietenii pe care fata îi aducea în apartament.

Știa că mama să trăia cu un anume Ion Laudoiu de mai mult timp, însă acesta nu era singurul bărbat cu care se culca, la ușa ei fiind coadă. Nu știa nimic în legătură cu omorul și nu bănuia cine să-l fi ucis pe Ion Laudoiu.

Incredibilul deznodământ al poveștii

După revenirea din comă, Doina Constantinescu a relatat o poveste incredibilă cu cele întâmplate în seara zilei de sâmbătă, 26 aprilie 1980, în locuința ei.

A recunoscut că întreținea relații sexuale de mai mult timp cu Ion Laudoiu. În acea seară, Ion a sunat-o, spunându-i că-i va face o vizită. A venit, dar era mort de beat, aducând o sticlă de un litru de vin, pe care a băut-o tot el. Apoi, în starea de beție în care se afla, bărbatul i-a propus amantei să întrețină relații sexuale. Femeia, dezgustată și mai mult scârbită, l-a refuzat categoric. Atunci amorezul, enervat, a încercat să aibă raport sexual cu forța. Astfel, și-a prins amanta în

braţe pe la spate şi a târât-o spre mijlocul dormitorului, însă, în urma efortului depus, la un moment dat a căzut pe covor, unde a intrat în comă, după care a decedat.

Cuprinsă de panică şi pentru a scăpa de cadavru, Doina Constantinescu l-a secţionat, transportat şi abandonat în locurile unde au fost găsite segmentele de miliţie. N-a mai avut putere psihică să transporte şi ultimul colet, astfel că labele, gambele, femurul stâng şi drept, precum şi unele ţesuturi rămase le-a aruncat pe tobogan la ghena de gunoi.

Capul şi braţele cadavrului le-a pus într-un colet şi le-a aruncat în Cartierul de Vest al oraşului, în curtea unui cetăţean, în fundul grădinii, într-o vie. I-a condus pe judiciarişti în locul respectiv, de unde au fost recuperate şi aceste segmente.

Antebraţele şi braţele le-a transportat într-un alt pachet, pe care le-a aruncat într-o groapă de gunoi din Cartierul de Vest, apoi le-a acoperit. Şi aceste ultime segmente din cadavru au fost recuperate.

Autopsia confirmă versiunea Doinei Constantinescu.

Fiind recuperate toate segmentele cadavrului tranşat, medicii legişti din Ploieşti au putut face o autopsie completă. Rezultatul acestei autopsii avea să confirme povestea incredibilă a Doinei Constantinescu.

Astfel s-a stabilit că decesul lui Ion Laudoiu a survenit ca urmare a ruperii unui vas din creier - hematon intraparenchimatos cu înfundarea ventriculului pentru cerebral - în condiţiile unui efort moderat.

Totodată s-au stabilit şi diagnosticele de insuficienţă renală acută, insuficienţă cardiacă acută, anevrism cerebral, intoxicaţie alcoolică 1,95 g la mie şi 1,70 g la mie alcoolurie.

În aceste condiţii, analizându-se cauza cu procuratura judeţeană s-a concluzionat că la mijloc nu este vorba despre omucidere, ci doar

despre profanarea unui cadavru. Doina Constantinescu, care suferea de schizofrenie, a fost internată pentru tratament adecvat în Spitalul de psihiatrie Voila[1].

[1] Spitalul de Psihiatrie Voila din Municipiul Câmpina, judeţul Prahova este un spital de monospecialitate-psihiatrie acuți, pentru bolnavi cu afecțiuni psihice acute, cu un număr de 510 paturi, fiind amplasat într-o zona submontană la o altitudine de 675m, la o distanta de 7 km de centrul municipiului Câmpina. Se întinde pe o suprafață de 25 ha, din care 12 ha construcții pavilionare.

UN BUST CU PENE ȘI PĂR DE IEPURE

În ziua de 3 februarie 1979, la ora 15:00, dispeceratul Inspectoratului General al Miliției înregistra următorul telex, transmis de la Galați:

„... La orele 14:00, a fost găsit în Cimitirul «Eternitatea», din Galați, un fragment dintr-un cadavru uman, compus numai din torace, fără cap, membrele superioare și organele interne. Acesta era ambalat într-o față de pernă din pânză albă și într-un fragment de sac de hârtie. Din primele examinări a rezultat că aparține unei persoane de sex masculin, probabil un tânăr peste 18 ani. Moartea datează de câteva zile, iar zonele de dezmembrare nu au caracter vital. Până în prezent, identitatea persoanei este necunoscută. Se continuă cercetările în vederea găsirii celorlalte părți ale corpului, identificării cadavrului și stabilirii împrejurărilor în care s-au produs decesul și decapitarea. Vom raporta de urmare. Șeful miliției, colonel Dumitru Nichita".

Conform ordinului primit, locotenent-colonelul Nicolae Ghircoiaș, locțiitorul șefului Direcției Judiciare, împreună cu doi ofițeri de la Serviciul Omoruri (unul fiind semnatarul acestui articol) s-au deplasat imediat la Galați și au început „asaltul".

Tabloul cercetării locului faptei

După dezvelirea toracelui, în interiorul feței de pernă s-au găsit câțiva fulgi de pasăre de culoare gri și câteva fire de păr ce păreau a fi de animal.

Pe hârtia de sac era imprimată, cu tuș negru, emblema: „Suceava.

Sac D.L., 63x9x4x70, STAS 87-74, data 7 martie 1978, bucata 3,50 lei". În apropiere de gura sacului, erau unele sub altele: „131, 13, 2, 156...".

În cavitatea toracică s-a găsit o cămașă flanelată, de corp, de culoare albă și flaușată în interior. Cămașa era uzată și murdară, prezentând două cusături superficiale, cu ață bej, la manșeta dreaptă și la nivelul gâtului, în regiunea elasticului o cusătură în formă de „L", cămașa era îmbibată, pe alocuri, cu sânge.

Pe fundul gropii nu s-au constatat urme de sânge.

Extinzându-se cercetarea pe traseul parcurs de câinele de serviciu, care a mers pe anumite străzi din cartier, până la o stație de tramvai, pe Strada Alunișului, în dreptul unui imobil, s-au găsit pe trotuar mai multe pete de sânge care au fost ridicate și trimise la laboratorul din Iași.

Constatările medico-legale

Fragmentul de cadavru a fost examinat în primă fază de medicul-șef al județului Galați, doctorul Ciubotaru, apoi de specialiști din cadrul Laboratorului interjudețean Iași, dar, în lipsa altor date și a celorlalte părți din cadavru, nu s-a reușit să se ajungă la o concluzie în privința cauzelor morții. În această situație, s-a solicitat ajutorul prof. dr. Moise Terbancea, șeful Institutului medico-legal „Mina Minovici" din București, care împreună cu un colectiv de medici legiști au făcut unele constatări de ordin medico-legal și antropologic ce au ajutat anchetei, în special în procesul de identificare a victimei și a stabilirii mecanismului de producere a morții.

Date despre victimă: sexul masculin, vârsta 18-30 de ani, înălțimea 1,60-1,75 m, talia zvelt către atletic (tip sportiv), culoarea pielii albă, culoarea părului, probabil, castaniu închis, prezenta în dreptul claviculei drepte o cicatrice verticală de 1,5 cm și o aluniță pe spate, sub omoplați, de mărimea unui bob de piper. Avea grupa sanguină O I.

Relaţii cu privire la vechimea toracelui: segmentul de cadavru a fost adus în cimitir cu 2-3 zile înaintea datei de 3.02.1979, când a fost găsit. Această apreciere a medicilor legişti, axată în principal pe faptul că leşul era proaspăt, prezenta o deosebită importanţă pentru progresul cercetărilor, deoarece - pe baza ei - s-a determinat cu aproximaţie perioada de dispariţie a persoanei, luându-se ca probabilă data de 28.01.1979.

Ipoteze

În vederea stabilirii identităţii victimei, a împrejurărilor în care s-a comis omorul şi a identificării autorului, s-au emis următoarele ipoteze:

- Omorul a fost comis din ură sau din răzbunare.
- Omorul a fost comis din gelozie.
- Omorul a fost săvârşit în scop de jaf.
- Omorul a fost comis în scopul realizării unui act de perversiune sexuală.

Acţiuni criminalistice

Au fost instruite întregul aparat de miliţie al judeţului Galaţi şi întregul potenţial informativ, pentru a furniza informaţii despre dispariţia unor persoane în împrejurări suspecte, despre persoanele care se află în diverse conflicte familiale, patrimoniale sau de altă natură; existenţa sau apariţia unor persoane pretabile la săvârşirea unei asemenea fapte, precum şi alte date cu valoare operativă ce ar fi putut interesa acest caz.

A fost declanşată o acţiune de amploare, în care s-a cerut sprijinul populaţiei atât din mediul urban, cât şi rural pentru a semnaliza cazurile de persoane dispărute de la domiciliu sau de la reşedinţă.

S-a trecut la verificarea simultană a bolnavilor psihic cu afecţiuni cronice, cunoscuţi cu manifestări violente, de organele de miliţie şi de cele sanitare, pretabili la săvârşirea unei asemenea fapte, sau bolnavi care puteau deveni victime.

Verificarea tuturor elementelor cunoscute că practică perversiuni sexuale, a gazdelor unde se practică prostituţia, pentru a stabili dacă din rândurile lor sau ale relaţiilor acestora sunt persoane dispărute sau suspecte de săvârşirea unui omor.

Investigaţii la unităţile de cazare în comun, pentru a se stabili la care se folosesc perne umplute cu pene, dacă au lipsă astfel de obiecte şi, eventual, dacă pot recunoaşte faţa de pernă corp delict.

Comparări ale semnalmentelor „bustului" cu cele din fişele aflate în evidenţa persoanelor dispărute, atât pe plan local, cât şi la nivelul Institutului Criminalistic din Inspectoratul General al Miliţiei.

Primele rezultate

Desigur că, în faţa acestui noian de activităţi informativ-operative şi criminalistice, absolut necesare atâta vreme cât nici măcar victima nu era identificată, au început să apară şi unele date care să prefigureze o şansă sau alta ori care să dea contur vreunei supoziţii. Toate însă au „căzut" în cele din urmă, mai puţin una. Era vorba despre un schizofrenic, Vasile Nicolae Lovin, din Galaţi, în persoana căruia se întrezărea identitatea „bustului" din Cimitirul „Eternitatea".

Aflând despre cazul care ajunsese să fluture pe buzele a tot mai multor locuitori din Galaţi, părinţii celui în cauză s-au prezentat la miliţie şi au reclamat dispariţia lui survenită în seara de 31 ianuarie 1979. Din acest moment, dispariţia lui Vasile Nicolae Lovin a devenit foarte suspectă şi s-a aflat în atenţia colectivului de ofiţeri, considerentele „pro" adunându-se în număr tot mai mare şi cu valenţe care gradau un optimism pe aceeaşi măsură. Iată cele mai importante dintre ele:

Vasile Nicolae Lovin avea semnalmente asemănătoare cu ale „bustului" (familia, cel puțin, îi recunoscuse și cămașa flanelată), era un tip neîngrijit, murdar și unsuros, care „vizita" în serie restaurantele din oraș, golind paharele cu alcool rămase pe mese și strângând în traistă chifle, coji de pâine și alte resturi de alimente. În seara dispariției fusese văzut, în compania unui bărbat, îndreptându-se în zona Cimitirului „Eternitatea". Martorii care au făcut această descriere au precizat că însoțitorul lui Lovin motiva că îl duce să-i dea de mâncare. Acesta fiind bolnav psihic și nerealizând o stare de pericol, putea fi „plimbat" foarte ușor de un răufăcător. În mintea lui rămăsese tot copil, în sensul că-i plăcea să se joace în mod exagerat cu pisicile. Avea acasă mai multe pisici cu care dormea și noaptea în pat, părul de animal găsit în fața de pernă în care fusese introdus „bustul" fiind asemănător cu cel recoltat de la aceste pisici, de fapt, concluzia specialiștilor a fost certă, că părul din fața de pernă era de animal.

Din aceste câteva considerente este lesne de înțeles cu câtă febrilitate Vasile Nicolae Lovin era căutat în toate acele locuri unde se presupunea că ar putea fi găsit, și pe măsură ce „spațiile" se închideau, perspectiva identificării victimei acestui omor căpăta o culoare tot mai deschisă. Unii ofițeri, ce-i drept cu mai puțină experiență, emiseseră în acest sens ipoteza cea mai plauzibilă, și anume că partea inferioară a corpului fusese ascunsă de autor pentru a-și masca homosexualitatea, iar capul îl aruncase pentru a zădărnici identificarea victimei.

Urmărire generală

Lucrurile nu puteau sta însă chiar așa cu privire la mobil, fie și la nivel ipotetic, atâta vreme cât lipsea tocmai prima verigă a lanțului, și anume identitatea victimei. Practica a demonstrat și în alte cazuri că, în lipsa unor garanții criminalistice care să permită o identificare certă, „dansul" coincidențelor produce pentru un timp o amețeală

plăcută, dar care, mai târziu, se transformă într-un duș cu atât mai rece, cu cât te prinde mai nepregătit. De aceea, colectivul de conducere a acțiunii și-a luat măsurile de precauție necesare și, pe lângă intensificarea căutărilor lui Lovin și verificarea celorlalte cazuri de dispariții la nivelul județului Galați, a solicitat darea în urmărire generală a semnalmentelor bustului. Alături de ordinul de urmărire propriu-zisă, fiecare miliție județeană a primit și câte o fișă cu criteriile de selecție a persoanelor dispărute de la domiciliu sau de la locul de muncă ce urmau a fi verificate în cadrul acțiunii. Reținea atenția că victima putea fi un om obișnuit cu munca fizică și s-a dus indicația de a fi verificate persoanele care au rude ori prieteni pe teritoriul județului Galați, cu care au plecat în acest județ pentru a se angaja în serviciu ori pentru rezolvarea unor probleme personale de altă natură.

Muguri de noi speranțe

Receptiv și abil, plutonierul Manolache Braț, șeful postului de miliție Umbrărești, județul Galați, luând la cunoștință despre dispariția lui Dumitru Slavu din aceeași comună, angajat al Șantierului Naval Galați, a făcut imediat o legătură și a raportat cazul, telefonic, la județ.

Invitați la Galați, părinții dispărutului, respectiv mama sa vitregă, recunoaște cămașa flanelată ca aparținând lui Dumitru Slavu. Muguri de noi speranțe au renăscut pe chipurile ofițerilor, când a precizat că cele două cusături (una în zona mânecii drepte, iar altă în jurul gâtului, în format de „L") le-a făcut cu mâna ei.

— Papiota cu ață bej este acasă!, veni ea cu noi argumente. Am cusut flanela mai mult de mântuială, fiindcă Dumitru se grăbea tare.

Așadar, o nouă pistă: Dumitru Slavu...

Dumitru Slavu, de 23 de ani, era angajat ca ucenic electrician la Șantierul Naval Galați și era cazat la căminul de nefamiliști nr. 3 al

șantierului, camera 32, însă de la data de 16 ianuarie 1979 nu se mai prezentase la lucru.

În urma verificărilor efectuate la șantier, s-a stabilit că i se desfăcuse contractul de muncă de la 14 februarie 1979, fără ca factorii responsabili să sesizeze că nu știau nimic despre acesta, în condițiile în care, cu câteva zile înaintea dispariției, părinții și frații tânărului, care lucrau la Șantierul Naval Galați, fuseseră chemați la conducere pentru că Dumitru Slavu lipsise nemotivat mai multe zile în luna decembrie 1978 și ianuarie 1979. Și toate acestea avuseseră loc când toți angajații șantierului aflaseră despre bustul găsit în Cimitirul „Eternitatea" și că miliția se interesa până și de cel mai banal caz de lipsă de la serviciu sau de la domiciliu a unor persoane.

Iubeau aceeași femeie

Se adâncesc investigațiile în jurul acestui dispărut și se află că Dumitru Slavu era un tânăr care nu prea se omora cu munca, cum se spune, îi plăceau băuturile alcoolice și umbla murdar. În ziua de 15 ianuarie 1979 fusese acasă, în comuna natală, iar spre seară plecase la Galați, la cămin, având asupra sa mai multe sticle cu vin, și tot în acea seară dispăruse...

Investigațiile la căminul de nefamiliști au scos în relief că el locuise în camera nr. 32 împreună cu un coleg de serviciu, Dragu Grigoriță, în vârstă de 30 de ani, cu care nu se înțelesese prea bine. Și asta mai ales din toamna anului 1978, când amândoi se îndrăgostiseră de aceeași femeie: o tânără fată, Smaranda Călin, proaspăt angajată la Șantierul Naval Galați, ca vopsitoare. Fata era de la țară și fusese cazată la căminul de fete din apropiere. Din cauza ei, Dumitru Slava și Dragu Grigoriță se bătuseră de mai multe ori în cameră după ce consumaseră băuturi alcoolice. Smaranda Călin nu întreținea relații intime cu nici unul, însă flirta cu amândoi. Mai mult îl plăcea pe Grigoriță, pentru că se purta și se îmbrăca mai curat și nu spunea

vulgarități. Amândoi erau însă beţivi de prima mână.

În cameră era o mizerie crasă. Au fost identificate mai multe urme de sânge pe pereți, pe dulap și pe linoleum. De asemenea, pe fața de masă și pe saltea, în partea de jos. Totodată, s-au ridicat și câteva fire de păr. Aspectul camerei și urmele găsite au creat certitudinea că ancheta a ajuns pe un făgaș bun. Dragu Grigoriță a declarat că părul era de iepure, iar sângele provenea de la doi iepuri pe care îi tăiase în cameră împreună cu Dumitru Slavu și apoi îi preparase. Referitor la sângele de sub saltea, n-a putut da explicații, spunând că salteaua probabil așa a fost încă dinainte de a se muta ei în cameră.

În legătură cu Dumitru Slavu, a precizat că în seara zilei de 15 ianuarie 1979, când a venit în cameră, a găsit pe masă un bilet prin care îl anunța că nu-i mai convine la șantier și că a plecat la lucru la Fetești. Cu această ocazie, Slavu i-a furat un ceas de mână și un pulover. A mai precizat că Slavu i-a trimis, ulterior, o vedere din Fetești, pe care a arătat-o unor colegi așa cum, de fapt, a procedat și cu biletul. Din păcate, nu le mai avea, le aruncase.

Asaltul final

Vasile Nicolae Lovin și-a făcut apariția în municipiu. S-a stabilit că în seara dispariției, fiind beat, căzuse într-o groapă cu var, pe un șantier de construcții și fusese dus, noaptea, cu salvarea la spital. A fost internat în spital și, deși n-avusese nici un act asupra sa, nimeni din cadrele spitalului nu dăduse măcar un telefon la miliție.

Pățania lui Lovin, deși tristă pentru ofițerii de miliție, venea acum să întărească și mai mult pista Dragu Grigoriță. În momentul când s-a aflat că Dragu Grigoriță lipsise nemotivat de la serviciu în zilele de 16, 17 și 18 ianuarie 1979 și că încercase o stratagemă cu un certificat medical fals, pe care însă nu avusese curajul să-l prezinte, ci îl rupsese în fața șefului său, în semn de protest pentru că nu este crezut că a fost bolnav, suspiciunile îndreptate împotriva acestuia căpătau deja

caracter de certitudine. Confruntat cu colegii, cărora le pomenise numele, aceştia au declarat că le-a citit un bilet şi ceva după o vedere, ca fiind din partea lui Slavu, însă nu le-a dat să le vadă. Începuseră să iasă la lumină manevrele lui Dragu Grigoriță, care știa că Slavu mai lucrase la Feteşti, urmând să probeze cu vederea că acesta era în viață. Curios este faptul că şi fratele lui Slavu, care lucra tot în Şantierul Naval Galaţi, fusese păcălit cu varianta cu Feteştiul, fără să se întrebe de ce tocmai familia, la care dispărutul ținea totuși, nu primise vederi sau scrisori de la el.

Pe parcursul verificărilor s-a mai aflat că Dragu Grigoriță le spusese unor muncitori din cămin că Dumitru Slavu fusese prin februarie la cămin, în lipsa lui, şi îi furase puloverul.

„Şi-atunci de ce n-a dat pe acasă sau pe la fratele lui la şantier?...", se punea o întrebare legitimă. „Pentru că nu era în viață!", a fost răspunsul când s-a primit rezultatul analizelor de laborator. Părul recoltat din cameră era, într-adevăr, de animal (iepure), dar sângele era de natură umană, grupa sanguină O I.

Smaranda Călin, fata de care era îndrăgostit Dumitru Slavu, nu-l mai văzuse nici ea din ziua de 14 ianuarie 1979, când îi spusese că a doua zi le va face o vizită părinților la țară, şi nu primise de la el vreo vedere sau scrisoare.

Mărturisirea ucigașului

Pe baza acestor probe, fără mărturisirea lui, Dragu Grigoriță a fost arestat pentru omor. În cele din urmă a mărturisit.

În seara zilei de 15 ianuarie 1979, Dragu Grigoriță a venit la cămin în stare de ebrietate şi în jurul orei 21:00 s-a culcat. Pe la ora 23:00 a venit în cameră Dumitru Slavu, care, fiind şi el în stare de ebrietate, l-a trezit pe Dragu Grigoriță pentru că mai avea chef să bea. După ce s-au cherchelit bine, Dumitru Slavu l-a luat la bătaie pe Grigoriță, amenințându-l că, dacă nu-i lasă iubita în pace şi se mai întâlneşte cu

ea, îi ia gâtul. Grigoriță i-a spus atunci că Smaranda numai pe el îl iubește și, plin de furie, a luat cuțitul de pe masă și i-a aplicat lui Slavu o lovitură puternică în abdomen. Slavu a căzut pe linoleum. Grigoriță l-a urcat în pat fără să-i dea vreun ajutor, apoi s-a culcat.

Dimineața, când s-a trezit, a constatat că Slavu decedase. S-a apucat să bea vinul adus de Slavu și, îmbătându-se din nou, a luat hotărârea să dezmembreze cadavrul și să-l arunce pentru a nu fi descoperit. Capul, organele interne, antebrațele și o coapsă le-a transportat în două rânduri și le-a aruncat în Dunăre. Brațele, labele picioarelor și o coapsă le-a aruncat în WC-ul fratelui său din Galați, unde au și fost descoperite.

Bustul intenționa să-l arunce tot în Dunăre, însă aflându-se în tramvai, la un moment dat s-a întrerupt curentul electric și a intrat în panică. A coborât repede, luând hotărârea să-l lase în Cimitirul „Eternitatea", care nu era prea departe. Sacul îl cumpărase dintr-un magazin din Galați.

FEMEIA FĂRĂ CAP ŞI GAFA LUI CEACANICA

Pornirea pentru această muncă cu necunoscutul mi-a insuflat-o predecesorii de o mare probitate profesională, între care colonelul Dumitru Ceacanica, dar şi alţii, precum Dumitru Mănuşi, Bebe Horăscu şi alţii, cărora le port o nețărmurită recunoștință.

Am făcut această introducere pentru că în cazul pe care o să-l descriu în continuare o să vedeţi ce şansă joacă uneori un rol decisiv.

Deci, la sfârşitul lunii ianuarie 1978, într-o zi de sâmbătă (ca un făcut, toate marile evenimente judiciare din cei 36 de ani de activitate s-au întâmplat, ca o fatalitate, de regulă sâmbăta sau duminica), tocmai studiam un dosar cu autori necunoscuţi privind un omor, împreună cu colegul meu de serviciu de atunci, căpitanul Ştefan Jora, un foarte bun amic, când secretara direcţiei, Doina Păunescu, ne invită în sala de şedinţe.

Mai erau zece minute până la finele programului de lucru şi fiecare dintre noi ne făceam planuri cum să ne petrecem sfârşitul de săptămână. Doina ţinea în mână un maldăr de ordine de serviciu şi plicuri cu bani pentru avansul de cheltuieli, ce urmau a fi decontate după efectuarea unor misiuni în provincie. Ştefan Jora se scarpină în cap şi-mi şopteşte: „Teteule, am îmbulinat-o, cred că s-a întâmplat ceva nasol în ţară". Aşa că adio planuri, odihnă, familie, distracţii etc.

O crimă odioasă

Trebuie să spun că noi, ofiţerii din direcţia judiciară a Inspectoratului General al Miliţiei, şi mai ales cei de la Serviciul

omoruri, din care făceam parte, eram într-un permanent „război”, deşi era timp de pace, iar plecarea în orice misiune dura câteva minute.

Permanent aveam la serviciu un geamantan în care se aflau cele necesare unei deplasări (de scurtă sau de lungă durată) şi un altul acasă, în acelaşi scop. Aşa că a pleca de urgenţă cu trenul sau cu avionul la Suceava, Tulcea, Satu-Mare, Timişoara sau aiurea constituia o bagatelă.

Aşadar, am intrat în sala de şedinţe, unde a venit imediat şeful direcţiei, generalul-maior Nicolae Chiriac, având o mină care nu prevestea nimic bun şi, fără a pierde timpul, ne-a prezentat o speţă la auzul căreia ni s-a făcut părul măciucă şi pielea de găină. Despre ce era vorba?

În cursul dimineţii de sâmbătă, 28 ianuarie 1978, au fost descoperite două colete (saci de iută) cu segmente de cadavru (o mână şi un picior cu o parte din abdomen) cu certitudine aparţinând unei femei, unul găsit în spatele gării din comuna Neajlov - Ilfov, iar celălalt pe rambleul de cale ferată din perimetrul gării Prahova, din judeţul cu acelaşi nume.

Paralelism cu „cazul Anca”

Poate cazul în sine nu prezenta un grad aşa mare de interes dacă în urmă cu câteva luni, mai precis în perioada 7-9 iulie 1977, pe teritoriul Capitalei nu s-ar fi aruncat segmentele unui cadavru aparţinând unei tinere, Anca Broscoţean, din Sibiu, care a fost omorâtă în timpul unui act sexual de către un bolnav psihic, obsedat sexual. Crima a fost comisă într-o garsonieră situată în Piaţa Amzei din Capitală. Victima a fost secţionată şi introdusă în pungi de plastic, care au fost aruncate în diverse WC-uri publice. Trebuie să vă spun că acel caz se afla în curs de judecată, cu un autor inventat de un procuror incompetent dar zelos, în cărdăşie cu unele cadre cu funcţii înalte din Miliţie.

Acest caz a fost mediatizat foarte mult, atât înainte, cât și după 1990, trista eroare judiciară sau, mai concret spus, înscenare judiciară, fiind cunoscută drept „cazul Anca".

Și, ca să închei, după trei ani, mai precis la 30 noiembrie 1980, adevăratul autor a fost identificat de un simplu ofițer judiciarist, dar rasat, pe atunci căpitan, Sică Dragomir de la Circumscripția 4 Miliție, situată pe Strada Ion Neculce, Sectorul 1. Autorul a fost identificat și condamnat la moarte, deoarece între timp mai ucisese o femeie în aceleași circumstanțe.

Noi, cei care lucram și în acest caz de tristă amintire, și care nu am fost de acord că autorul este cel „determinat" (deși nici acesta, Ion Samoilescu, zis Sony, nu era un mielușel, dar nici criminal), am tresărit la apariția unei alte femei ucise și segmentate.

O mână și un picior

Deci, problema se punea ca noi, ofițerii Serviciului Omoruri, să ne deplasăm în cele două localități, pentru identificarea femeii ucise și, mai ales, pentru identificarea asasinului.

Așadar, eu, care pe atunci aveam gradul de căpitan, împreună cu colegul meu Ștefan Jora, a trebuit să ne deplasăm în comuna Prahova, o comună puternic industrializată, aflată la circa 15 km de municipiul Ploiești, cunoscută mai ales datorită echipei de fotbal cu același nume, ce activa în Divizia B. Nu mai fusesem niciodată în această localitate, însă drumurile m-au purtat de sute de ori cu trenul prin această comună.

Ne-am urcat într-o mașină și am demarat spre locul faptei. Afară era un ger de peste -15 grade Celsius. Ajunși la locul cu pricina ne-am apucat de treabă; procurorul criminalist, medicul legist și ofițerii, toți din cadrul Miliției județului Prahova, ne așteptau. Fragmentele de cadavru - o mână, un picior și o parte din trunchi erau așezate într-un sac de iută și ambalate în hârtie de ziar.

Din discuțiile foarte sumare purtate cu procurorul criminalist și cu șeful Serviciului Judiciar, pe atunci colonelul Ion Saulea, se emisese ipoteza că ar fi vorba despre o victimă a unui avort empiric (în acea vreme avortul era interzis prin lege și erau foarte frecvente cazurile de deces al unor femei ca urmare a acestor manevre abortive empirice). După ce le-am comunicat interlocutorilor că asemenea fragmente de cadavru s-au găsit și la Neajlov-Ilfov, aceștia și-au schimbat părerea.

Lipsea... capul!

Prea multe lucruri nu aveam de făcut în planul cercetării la fața locului, doar amprentarea digito-palmară a singurei mâini existente în sac. Între timp am primit ordin de la București ca fragmentele să fie de urgență transportate la Institutul de Medicină Legală „*Prof. Dr. Mina Minovici*", pentru a fi împerecheate cu cele de la Neajlov.

În cursul nopții am primit prin telefon vestea că este vorba de cadavrul unei femei, dar din asamblarea lui lipsește capul. Aici deducția era simplă - autorul a aruncat sau a distrus capul victimei pentru a nu putea fi identificată ori ca să întârzie cât mai mult posibil acest lucru.

Formula dactiloscopică

Împreună cu colegul meu Jora ne-am apucat să însăilăm un plan de măsuri în care am prevăzut mai multe ipoteze, între care și aceea a unui avort empiric cu moartea victimei, dar și cea a unui omor comis din gelozie, răzbunare, jaf etc.

Șeful Biroului Criminalistic de la Ploiești s-a apucat hotărât de treabă și în circa 30 de minute a făcut formula dactiloscopică mono și deca-dactilară a mâinii stângi a victimei, pe care a transmis-o la Institutul de criminalistică din Inspectoratul General al Miliției

București, pentru comparări.

Aceasta era una din șansele reale și sigure de identificare a victimei, dar numai în cazul în care ea ar fi fost, în vreo împrejurare, „clienta" vreunui organ de miliție din România, lucru puțin probabil, dar care oricum trebuia încercat.

Filtru la Căminul Cultural

Între timp, efectivele s-au înmulțit și se punea problema să le dăm de lucru, așa că i-am direcționat spre domiciliul unor „moașe" despre care existau informații la postul de miliție că se ocupă cu întreruperi ilegale de sarcină, atât în comuna Prahova, cât și din localitățile limitrofe, cu consemnul să ne vedem dimineață la ora 7 pentru noi ordine.

Se făcuse unu noaptea, era un ger de crăpau pietrele, iar lângă postul de miliție se afla căminul cultural, de unde răzbăteau ritmuri muzicale alerte de se cutremurau ferestrele. Colegul meu Ștefan Jora îmi propune să facem o „descindere" la căminul cultural pentru a vedea ce „arsenale" de arme au la ei tinerii din această comună, și nu numai. Intră în atribuțiile noastre, cei care lucram în Serviciul Omoruri, de a preveni asemenea fapte care aveau loc frecvent și în casele de cultură ori în saloanele de dans, comise spontan, pe fondul consumului exagerat de alcool sau al geloziei.

Așadar, împreună cu colegul, șeful de post și trei ofițeri de la județul Prahova, îmbrăcați „popă" - adică militari - ne-am deplasat peste drum, unde, la intrare, ne aștepta primarul comunei, însoțit de directorul căminului cultural. Îi punem în temă cu ce aveam de gând să facem, directorul instituției culturale pune mâna pe microfon și explică tinerilor - băieți și fete - că vor trebui să treacă printr-un „filtru". Și ca să închei, trebuie să vă spun că asupra tinerilor nu s-au găsit arme albe - cu două excepții: în poșetele a două fete s-au găsit cuțite cu buton -, dar, după golire, din salon am recuperat 63 de

cuțite, pumnale, boxuri și șișuri abandonate pe jos ori în ferestre, arme care puteau la o adică să producă vătămări corporale sau fapte mai grave.

La locul faptei

La ora 2:30 ne-am întors la postul de miliție, de unde i-am „concediat" pe cei de la Ploiești și pe șeful de post, iar eu și Jora ne-am lungit pe paturile de campanie existente în camera de oaspeți a postului și ne-am lăsat furați de Moș Ene.

La ora 6 sună telefonul, iar la capătul firului am recunoscut vocea unui coleg care se afla de permanență la Direcție. Acesta mi-a comunicat că victima asasinatului a fost identificată după amprentele digitale, urmare a implicării acesteia într-un furt în urmă cu cinci ani, culmea, chiar în municipiul Ploiești. Am respirat ușurat, iar Jora se repede la mine și mă ia în brațe: „Ura, plecăm la București".

Într-adevăr, în 45 de minute am ajuns la Direcție, unde am aflat că victima a fost identificată, se numește Maria Neață, de 42 de ani, domiciliată în București, Strada Popa Nan nr. 11-13, Sector 3.

Acum urma să-l identificăm pe criminal, lucru ce părea infinit mai ușor decât până în acel moment. În asemenea cazuri, manualele de criminalistică și practică judiciară spun că 50 la sută din rezolvarea unui asemenea caz îl constituie identificarea victimei.

La domiciliul moartei se afla o echipă operativă de cercetare, dar nici eu, nici Jora nu am rezistat tentației și ne-am deplasat la locul fatidic. Aici, ca de obicei, nelipsiți curioși sau gură-cască, cum le spunem noi.

Am evitat pe cât posibil aglomerația și am pătruns într-o curte vecină, iar din mulțimea de curioși a apărut o femeie care ne-a luat în primire pe un ton foarte hotărât. Ne legitimăm și îi șoptesc cu o voce domoală că dorim să stăm de vorbă cu ea câteva minute. Supărată că am privat-o de „spectacol", ne poftește totuși în bucătăria locuinței,

scuzându-se că în casă era deranj. Am intrat în subiect şi am întrebat-o ce ştie despre vecina ei, Maria Neaţă, iar aceasta ne răspunde printr-o întrebare: dacă este adevărat că vecina a fost găsită la Ploieşti sau Giurgiu. Îi explic cum stă situaţia, femeia se cutremură, îşi face cruce implorând pe Cel de Sus, după care, cu voce fermă, ne spune: „Asta este mâna fostului soţ, Ion Neaţă", care a venit de curând de la bahaos[1]", şi în continuare ne face portretul acestuia.

Noi amănunte

Maria Neaţă era o femeie simplă, lucra ca îngrijitoare la o creşă de copii. Pe Ion l-a cunoscut cu 15 ani în urmă (mai bine nu îl cunoştea). Acesta era un cunoscut client al penitenciarelor, iar între două „sejururi" (a se citi condamnări) îşi mai aducea aminte şi de soţie, care-l întreţinea din puţinul ei, iar drept răsplată el o bătea şi o alunga din locuinţă, deşi casa fusese primită de ea de la locul de muncă. Iar peste toate astea, era şi deosebit de gelos.

După ultima condamnare - opt ani de închisoare pentru tâlhărie - femeia s-a decis să divorţeze, lucru pe care l-a şi făcut, iar acum, când se eliberase din penitenciar, Ion a revenit la fosta soţie, dar aceasta nu l-a mai primit, arătându-i hotărârea de divorţ, lucru care nu i-a căzut prea bine. Apoi Maria i-a spus că împarte aşternutul cu un alt bărbat, cu care intenţionează să se căsătorească. Ion a făcut atunci o criză de furie, după care a plecat.

Vecina ne-a mai spus că l-a văzut pe Neaţă trecând prin faţa casei cu circa trei-patru zile în urmă.

---

[1] *Puşcărie* (argou).

Urmărirea criminalului

Am ieşit din bucătăria vecinei şi am intrat în casa victimei, unde criminaliştii au mai găsit ceva rămăşiţe din cadavrul femeii într-un sac depozitat în lada unui studio ponosit. Deci nu încăpea nici o îndoială că victima a fost ucisă în propria-i locuinţă, rămânând de văzut cine era criminalul.

În ce mă priveşte, eram ferm convins că fostul soţ este autorul - o crimă pasională - şi, în consecinţă, trebuiau întreprinse măsuri de urmărire şi prindere a acestuia, lucru care nu era deloc simplu, deoarece era vorba de un infractor versat şi periculos, supoziţie împărtăşită şi de colegul meu.

Aşadar, ne-am urcat în maşină şi am plecat la bază, unde şeful Direcţiei ne aştepta. Ajunşi aici, am declanşat urmărirea generală pentru Ion Neaţă. În acest sens, am cerut datele de identificare de la Evidenţa Populaţiei şi ne-am deplasat la Institutul de Criminalistică, de unde am scos fişa cu modul de operare pe care avea aplicată şi fotografia judiciară, faţă şi cele două profile. Cu fişa în mână, am intrat la directorul Institutului, care a chemat un fotograf şi l-a pus să multiplice poza pentru a fi transmisă băieţilor de la Urmăriri, şi nu numai.

Am urcat la mine în birou la etajul trei şi am reflectat la acest caz care părea foarte complicat, dar care a fost totuşi unul simplu. Mi-am explicat de ce nu s-a găsit capul victimei şi nici nu a mai fost găsit vreodată, deoarece criminalul, care s-a dovedit a fi fostul ei soţ, a declarat că l-a aruncat de pe un pod în râul Neajlov. Crima o comisese, într-adevăr, din gelozie.

Gafa colonelului

Se făcuseră orele 11:00 şi la Direcţie a venit fostul meu şef şi mentor, care mă poreclise „Comisarul” pentru flerul de a-i „pescui” pe criminali, nimeni altul decât celebrul colonel (r) Dumitru Ceacanica.

Aflase despre caz și era convins că autorul acestui omor trebuia să fie unul și același cu cel care o omorâse pe Anca Broscoțean, ce a făcut obiectul vestitului „caz Anca”, despre care am relatat în preambulul acestui material.

Deși cu o experiență vastă, Ceacanica a comis o gafă monumentală, semn că mai îmbătrânise. În ce a constat gafa? El s-a dus direct la conducerea Inspectoratului General al Miliției, a intrat în biroul comandantului acestei instituții, generalul Jean Moldoveanu, care se afla împreună cu locțiitorul său, generalul Valeriu Buzea, și le-a sugerat acestora părerea sa, iar generalii - fiind la curent cu cazul - l-au cam tratat cu indiferență, iar acum era foarte necăjit și chiar stingherit.

M-am purtat cum se cuvenea față de un mentor, atât al meu, cât și al lui Ștefan Jora, l-am consolat cât am putut, dar a plecat abătut și, cred, supărat pe el însuși.

Ion Neață a fost prins în 24 de ore, la o soră a lui din București, a recunoscut crima în totalitate și cu lux de amănunte, a fost deferit justiției și condamnat la 25 de ani închisoare. Inițial a fost condamnat la moarte, dar apoi i s-a comutat pedeapsa.

Cât privește supoziția colonelului Dumitru Ceacanica, acesta nu avea suport, deoarece în iulie 1977 Neață se afla în detenție.

FLĂCĂRI ÎN NOAPTE[1]

21 octombrie 1978

Am revenit în comuna Ineu când noaptea era stăpână peste așezare. Sub cerul de toamnă orchestra nevăzută a greierilor își trimitea țârâitul, mereu același, spre covorul de stele. Rar, liniștea era destrămată de lătratul plictisit al unui câine. Probabil așa arătase comuna și în noaptea precedentă, când cunoscuse două evenimente ce i-au zguduit profund pe pașnicii săi locuitori.

Mai multe căpițe de fân luaseră foc, iar flăcările amenințau să mistuie și casele din jur.

Din declarațiile unor persoane rezulta că, înainte de a se produce focul, au auzit câțiva câini lătrând, ceea ce i-a făcut să emită ipoteza prezenței în comună a unui străin. Alții au afirmat contrariul. Adică, nici vorbă de lătratul câinilor.

Cert era doar faptul că nu putea fi vorba de o neglijență. Focul fusese consecința unui act criminal. Între probele ridicate găsisem un rest de material textil care emana un iz de benzină. Era mai mult ca sigur ceea ce rămăsese din torța folosită la aprinderea căpițelor. Urmele ridicate atestau că autorul incendiului a purtat cizme din cauciuc.

---

[1] Acest caz a fost rezolvat și este relatat de colonelul (r) Dumitru Bucur, fost șef al Biroului criminalistic din cadrul Miliției județului Bihor. [n.a.]

„Mama a fost omorâtă”

În toiul frământărilor noastre cu privire la motivația abjectei fapte și la posibilul ei autor, în sediu a intrat valvârtej un tânăr.

— Mama a fost omorâtă!... Casa îi numai sânge...

Vorbele lui disperate, gâtuite, ne-au făcut să ne ridicăm în picioare. Ne-am uitat unii la alții și apoi privirile ni s-au oprit asupra tânărului. Era din comuna unde avusese loc incendiul. Lipsise peste noapte deoarece lucra în schimbul trei într-o întreprindere orădeană. Am telefonat la procuratură și la laboratorul medico-legal și, însoțiți de tânăr, am luat drumul către casa lui.

Am dat peste un tablou înspăimântător. Femeia căruntă, îmbrăcată în cămașă de noapte, desculță, zăcea într-o baltă de sânge, cu capul aproape complet sfărâmat. Lângă ea, arma ucigașului - un par.

Am trecut, împreună cu ofițerul criminalist, la cercetarea încăperilor locuinței. Nu am descoperit nici un indiciu care să ne ducă la mobilul omorului. După spusele tânărului, din cămară lipseau doar o bucată mare de slănină afumată și o pâine. Puteau ele motiva cruzimea cu care i s-a luat viața femeii? Doar dacă era opera unui bolnav psihic.

Ne-am întrebat dacă autorul omorului putea fi și incendiatorul căpițelor cu fân. Medicul legist sosit între timp acolo fixase ora producerii morții aproximativ în jurul aceleia când s-a produs și incendiul.

Căutam să pun cap la cap ceea ce descoperisem. Optimismul criminalistului, izvorât din identificarea și ridicarea, de pe o sticlă de un litru aflată pe masa din camera unde femeia își dăduse sfârșitul, a cinci urme digitale, nu m-a contaminat. Fiul victimei declarase că în după-amiaza zilei precedente băuse din țuică două sau trei păhărele, după care se culcase. Seara s-a dus la serviciu. Acum, sticlă era goală. Unde dispăruse țuica? „Posibil, interveni tânărul, ca după plecarea mea cineva să-i fi cerut mamei să-i vândă țuică. Obișnuia să vândă din vinul sau țuica noastră. Ținea să aibă banii ei. De la condamnarea

tatei...”

Da, știam. Bătrânul Ion Budura era în penitenciar, unde executa o pedeapsă de trei ani pentru că săvârșise un furt din întreprinderea unde fusese paznic. Dar mai avea o meteahnă. Era de o gelozie patologică și, din această cauză, toată viața soției sale, Maria, fusese un chin. Aflat în pușcărie, el îi scrisese nevestei șase scrisori în care îi imputa că acum, în lipsa lui, se lăfăie cu amanții, însă nu va scăpa de dreapta lui judecată, pentru că atunci când se va elibera o va ucide. Femeia nu avea nici pe departe asemenea comportări și n-avea cum să-i scoată nebunului din cap ideea lui fixă.

Ostilitate

Mă aflam, deci, în noaptea următoare producerii celor două evenimente în comuna Ineu. Tocmai mă apropiam de ograda victimei când câinele a venit la gard lătrând zgomotos. „*În noaptea precedentă de ce nu a făcut la fel?*”, m-am întrebat. Ferestrele casei erau mângâiate de lumină palidă și tremurândă a lumânărilor din jurul moartei. Câțiva săteni, rude și vecini se aflau la priveghi. Fiul victimei, Mircea, m-a invitat în casă.

— Ați dibuit criminalul?

Nu, i-am răspuns și, protejat de el împotriva câinelui, am intrat în casă. Cei câțiva săteni și-au întors privirile spre mine. M-am înclinat spre sicriul unde își dormea somnul de veci nevinovată femeie și am rămas, stingher, aproape de pragul ușii. Cu unii dintre ei discutasem după stingerea incendiului.

Informațiile primite, chiar și unele versiuni, desigur verosimile, m-au ajutat totuși să formulez ipoteze clare de lucru.

Pentru colectivul nostru timpul avea o incomensurabilă valoare și era drămuit minut cu minut. Nu numai eu eram prezent în plină noapte la datorie. De pildă, un coleg îmi comunicase, cu puțină vreme înainte, rezultatul verificărilor legate de declarația lui Mircea.

Altul reluase împreună cu conductorul câinelui ce urmărise traseul urmat de acesta, în noaptea precedentă, din locul unde i se pierduse urma.

Mircea refuză cooperarea

Mircea a revenit cu o tavă pe care se aflau pahare cu vin și țuică. I-am spus că nu beau și l-am rugat să ieșim afară câteva minute.

Și-a continuat drumul fără să-mi răspundă, ceea ce m-a determinat să-l urmez și, făcând legătura cu rezultatul verificărilor întreprinse de colegul meu la întreprindere, să-i adresez în gând cuvinte nu tocmai frumoase, hotărându-mă în același timp să-l invit la sediul miliției.

A traversat curtea intrând într-o anexă a casei folosită, de regulă, pe timp de vară. L-am așteptat, aprinzându-mi o țigară, în timp ce câinele îmi dădea târcoale mârâind amenințător. A ieșit cu aceeași tavă încărcată cu pahare.

— Aș dori să clarificăm împreună câteva aspecte, i-am spus. De ce ne-ați mințit că în noaptea precedentă ați fost în întreprindere?

Clinchetul paharelor de pe tavă i-a trădat tremurul mâinii.

— Eu sau cine i-a luat viața mamei vă interesează?

— Evident, partea a doua a întrebării. Însă pentru a-i găsi răspunsul... avem nevoie de adevăr. Dacă persistați în susținerea declarațiilor inițiale... s-ar putea ca asupra dumneavoastră să planeze o mare suspiciune.

— Că mi-am omorât mama?

— Nu. Dumneavoastră ascundeți un adevăr care ne poate conduce la asasin.

— Altceva n-am ce să vă spun.

Surpriza de la pușcărie

Am ajuns la Oradea în plină dimineață. Prima oprire am făcut-o la

penitenciar. Voiam să port o discuţie cu bătrânul Ion Budura. Comandantul penitenciarului s-a arătat dispus să-mi faciliteze dialogul şi, în acest sens, a telefonat unui subaltern. Subalternul a venit după cinci minute şi mi-a comunicat că Ion Budura fusese eliberat înainte de termen, în ziua când se pusese foc căpiţelor de fân.

Gata, pentru mine cazul era acum rezolvat, ştiind că Ion Budura era piromanul şi criminalul căutat.

La miliţie, în faţa biroului meu mă aştepta ofiţerul criminalist care participase la cercetarea celor două evenimente. După felul cum m-a primit mi-am dat seama că are a-mi împărtăşi un fapt deosebit.

— Te ascult, i-am spus, rupând o foaie de calendar pe care am scris numele Ion Budura.

— Domnule colonel, ştiţi cui aparţin două dintre urmele digitale ridicate de pe sticla aceea din casa victimei?

— Ştiu, i-am spus şi i-am întins fila de calendar.

A citit şi ridicându-şi ochi spre mine am văzut uimirea ce-l stăpânea.

— Cum a fost posibil ca tocmai el...

— Am văzut noi lucruri şi mai extraordinare, nu? Execută, te rog, expertiza dactiloscopică.

De cum a părăsit criminalistul încăperea, am telefonat subofiţerilor din Ineu, dispunându-le să-l invite la postul de miliţie pe tânărul Mircea Budura.

Sângele apă nu se face

Peste mai bine de o oră eram în comună. Tânărul m-a privit cu o faţă ce trăda oboseala, dar şi un aer uşor euforic datorat, probabil, paharelor de vin sau ţuică băute la priveghi.

— Mă arestaţi, domnule colonel?, mă întrebă cu o ironie nedisimulată.

— Aş vrea, mai înainte de toate, să-mi răspunzi la unele întrebări.

— Sunt numai ochi și urechi.

Am trecut din nou peste ironia din vorbele lui și l-am întrebat:

— Unde sunt cizmele care s-au aflat până ieri noapte în cămară? Nu mi-ai spus nimic despre ele, deși locul unde erau așezate de aproape trei ani le-a păstrat bine desenul tălpilor.

— Aaa... Credeți că m-am încălțat cu ele, am dat foc căpițelor, apoi mi-am omorât mama, ca să nu mă divulge, și cine știe unde am aruncat cizmele? Aveți imaginație...

— Nu, omorul s-a comis înaintea incendiului. Cât privește imaginația... Unde ai plecat de la serviciu după ora 24:00?

— Ei, asta nu vă pot spune, domnule colonel. Ar însemna să-mi trădez prietena.

— Știi că nu-i vorba de nici o prietenă. Să-ți spun eu unde ai fost?

— Mă rog, dacă știți mai bine...

— Mirceo, în întreprindere fiind ai aflat, cu totul întâmplător, că tatăl tău a fost liberat din penitenciar înainte de termen. Aducându-ți aminte de conflictele anterioare dintre el și mama ta, toate pe fondul unor bănuieli nefondate de infidelitate, ca și de amenințările cu moartea adresate din penitenciar, te-ai hotărât să mergi acasă și să preîntâmpini o nenorocire. Colegul tău, Tănase, te-a transportat până în marginea comunei cu autoturismul. Ai ajuns exact când căpițele începuseră să ardă, iar tatăl tău părăsea în fugă locul faptei. Te-ai luat după el. Lângă lacul din apropierea pădurii, unde câinele nostru a pierdut urmele de cizme ale tatălui, am găsit și urmele lăsate de pantofii tăi. Atunci încă nu știai că îi luase viața mamei. Abia când ai revenit, spre dimineață, în sat, ai constatat nenorocirea și văzând că lipsesc cizmele ți-ai dat seama de ce a fost în stare să comită bătrânul. Totuși, îți este tată și nu ai dorit să-l denunți chiar tu. Acum, că faptele se prezintă așa și nu altfel, spune-mi de ce a dat foc căpițelor de fân?

A răspuns suspinând:

— Proprietarii căpițelor au fost martori în procesul lui tata și l-au demascat ca autor al furtului pentru care a fost condamnat.

— De aici am pornit și noi bănuiala. Apoi... câinele vostru care nu a lătrat... Cred că este ascuns undeva în pădure. Ne duci la el?

— Nu, domnule colonel. Trebuie să înțelegeți că nu o pot face. Vă indic însă locul unde îl puteți găsi. Dacă aflam atunci, noaptea, că a omorât-o pe mama...

După două zile de libertate, Ion Budura a fost prins în pădurea comunei și arestat.

INCREDIBILA REZOLVARE A UNEI ERORI JUDICIARE

A ieşit din cârciumă afumat bine. Ameţit. Nu beat. „*Un om este beat* - zicea uneori - *când îl duc doi, iar al treilea îi mută picioarele*." Îşi făcuse un obicei din a se abate din drumul de la gară spre casă pe la bufet, unde golea 2-3 pahare de rachiu. Sau de tescovină.

În bufet duhnea a tutun şi a transpiraţie, a băutură caldă ca leşia. În după-amiaza aceea, Dragoş era cătrănit rău. Câţiva băieţi, care terminaseră armata o dată cu el, în urmă cu doi ani, îi aruncaseră în compartimentul lor de navetişti vorbe grele. E adevărat că nu le auzea pentru prima dată. Esenţa lor, pigmentată cu tot felul de glume, care de care mai deocheate, era aceea că maică-sa iar fusese văzută cu unul...

Dragoş era flăcău cu armata făcută, bun de însurat, dar maică-sa, deşi trecută de patruzeci de ani, nu se potolea deloc. Era, cum se zice în popor, *rea de muscă*. De multe ori a vrut să-i spună câte ceva, să-i spună mai ales ce vorbeşte lumea şi cum o privesc ceilalţi din sat, dar a renunţat de fiecare dată.

Crima

Şi acum, în drum spre casă, - ca de fiecare dată când poposea pe la cârciumă - se gândea să-i facă o morală pe cinste. Ajunse în dreptul casei tocmai când trecea pe acolo Dumitru a lui Prună, un tânăr brunet, un om harnic şi priceput la toate, căruia multe fete din sat îi căutau compania.

— Hai măi, Dragoş, la mine să bem o ţuică fainã, că nu zice

Dumnezeu nimic, i-a zis după ce s-au salutat. E sărbătoare azi și nu mergem la coasă.

Dumitru locuia trei case mai sus de Dragoș, de-a lungul Văii Caselor, un râu năvalnic ce venea din munții care parcă se prăvăleau pe sat și se vărsa în Olt, la ieșirea din vatră. Cât să fi băut? Un pahar, două, trei... Cert este că într-un târziu Dragoș porni spre casă clătinându-se. Nu înainte de a-l asigura el pe Dumitru c-o va face zob pe maică-sa.

— Îi arăt eu bărbați!, repeta el din când în când.

Pipăi după gard să ia cheia de la poartă și să descuie. Cheia nicăieri. Apăsă pe clanță și poarta se deschise. Parcurse curtea cu pași grăbiți. Încerca să se dezmeticească, să-și revină din mahmureală, întrebându-se de ce a găsit poarta descuiată.

Mângâie câinele care se tânguia la picioarele lui și, după ce mai poposi câteva clipe în pridvor să-și tragă sufletul și să alunge gândurile negre, intră în casă.

Maică-sa era întinsă pe pat și din gură i se prelingea, până jos pe podea, un fir de sânge. Capul era făcut zob. Dragoș observă alături toporișca. O luă și o cercetă atent. Se vedea că fusese folosită de criminal. O așeză la loc, pe masă, după care alergă la un vecin să dea un telefon șefului de post, să-i anunțe nenorocirea...

Fiul este găsit vinovat

A treia zi după înmormântarea maică-sii a fost chemat la județ și pus să dea o nouă declarație. Nu mai știa a câta. După o săptămână a fost arestat. Nu-și dădea prea bine seama ce se întâmpla cu el. Prin sat circula tot mai mult zvonul că el ar fi asasinul.

A urmat procesul. Și acuzațiile curgeau: pe toporișcă s-au găsit amprentele lui. O pereche de pantaloni de-ai lui purtau urme de sânge. Declarațiile lui că la ora crimei era la serviciu, că nu avea nevoie s-o omoare pe maică-sa, că n-a atins toporișca și multe altele

au fost infirmate prin administrarea de probe zdrobitoare: de la serviciu lipsise între orele care coincideau cu cea a asasinatului, mai mulţi martori, dintre care destui prieteni, au dezvăluit instanţei faptul că relaţiile lui cu cea care îi dăduse viaţă erau suficient de deteriorate. S-a pus problema moștenirii casei, a loturilor de pământ...

În instanţă s-a mai demonstrat că Dragoş mai avusese o tentativă de omucidere. Cu câteva luni în urmă, întorcându-se acasă îl găsise pe Toader al lui Dărjan la maică-sa. Negru de furie, a vrut să pună mâna pe toporişcă şi să lovească. Dar Toader era voinic şi iute, iar Dragoş n-a avut sorţi de izbândă.

Zilele treceau, procesul înainta greu. Într-o vreme, Dragoş avu o criză de nervi, ceru hârtie şi stilou şi aşternu o poveste din care reieşea că nu-şi aduce aminte, că băuse prea mult, că într-adevăr avea dese conflicte cu mama sa.

A fost condamnat la 20 de ani închisoare. Înainte de a se urca în duba care-l ducea la penitenciar, le-a aruncat subofiţerilor care-l escortau: „*Nu eu am omorât-o pe mama*". Şi-a izbucnit într-un hohot de plâns.

Criminalul lăudăros

Într-una din zile, cam la un an după ce fusese adus la Aiud, în celula întunecoasă şi rece a intrat un bărbat de vreo 40 de ani, noul coleg al lui Dragoş Vălcu... Primele cuvinte pe care acesta le-a rostit l-au cutremurat pe Dragoş. „Judecătorii ăştia sunt nişte fraieri... Mi-au dat şapte ani. Am bătut un popă care după câteva săptămâni s-a curăţat. Dac-ar fi ştiut că am şi alte crime la activ..."

La început nu prea îl luă în seamă. Îl credea un lăudăros, un om care vrea să impresioneze cu orice preţ. Treptat, apoi, a devenit tot mai atent la cuvintele lui, la poveştile cu care îşi omorau timpul. Acest criminal se numea Barbu şi era din Sibiu. Iată o nouă poveste

depănată de el:

— Am cunoscut în Sibiu, la târg, o femeie frumoasă care locuia la Teciu. Se întâmpla acum un an...

Auzind numele satului său, Dragoș tresări ușor.

— M-a plăcut, continuă Barbu, și mi-a dat adresa ei s-o vizitez cât mai repede. Era trecută de prima tinerețe, dar arăta bine. N-am stat pe gânduri. Am coborât din tren și am pornit spre casa ei. Locuia undeva, pe malul unei ape. Era vară, oamenii erau pe câmp, iar ea mă aștepta. Bărbatul îi dispăruse de vreo câțiva ani, rămânând cu un ceas de buzunar de la el. Mi-a arătat ceasul, era frumos, cu capac de aur...

— Copii n-avea?, întreba gâtuit de emoție Dragoș.

— Se pare că avea un băiat care făcuse armata. În orice caz, n-are importanță...

„Ba are. Și încă ce importanță are, se gândi Dragoș. Doamne! Oare să fie ea?"

— M-a servit cu un vin bun pe care l-a adus din pivniță și o gustare apoi am trecut în pat. Din păcate, n-am fost într-o formă prea bună, căci eram după un chef prelungit și femeia a rămas nesatisfăcută. Am încercat eu s-o dreg, dar femeia mi-a aruncat-o în față că sunt impotent. Asta m-a enervat la culme. Lângă pat era o toporișcă. Am lovit-o. Am așezat-o frumos în pat și mi-am luat tălpășița. Ca să nu plec cu mâna goală, am luat și ceasul bărbatului ei care dispăruse.

— Ce ai făcut cu ceasul?, întreba Dragoș cu inima cât un purice.

— Îl am acasă, nu m-am îndurat să-l vând...

O întâmplare la un miliard

Dragoș Vălcu credea că visează... Luat în vâltoarea anchetei în care fusese principalul bănuit și condamnat pe nedrept, uitase să-și amintească unde se mai afla ceasul de buzunar cu capac și lănțișor din aur al tatălui său. Pe capacul interior al ceasului, mascat de o fotografie rotundă ce reprezenta Piața Cibinului din Sibiu, era gravat

numele tatălui său dispărut: Mircea Vălcu.

Adevăratul criminal, care se afla în fața lui - printr-o întâmplare, una la un miliard - nu se ostenise să înlăture acea fotografie, pentru că ar fi dat pe capac de inscripția trădătoare și l-ar fi vândut imediat... Dragoș credea că mama să ascunsese acest ceas pentru a-l vinde cândva cu un preț bun.

Provocarea la destăinuire

Cum celula fusese ocupată și de alți deținuți, a doua zi, Dragoș Vălcu, care nu dormise toată noaptea, l-a provocat pe colegul lui să repete povestea de cu seară.

— Am adormit și n-am prea înțeles-o, a motivat el.

Barbu Melinte n-a bănuit nimic și a descris cu lux de amănunte cum a omorât-o pe Elvira Vălcu din Tanacu pentru că l-a făcut impotent. Și apoi că i-a furat ceasul soțului dispărut de zece ani.

În aceeași zi, Dragoș s-a prezentat la comandantul Penitenciarului Aiud și i-a relatat pe larg cele întâmplate. După numai zece zile procesul s-a rejudecat și după alte câteva zile Dragoș Vălcu era liber...

Consătenii l-au primit cu brațele deschise și l-au compătimit pentru cele suferite, dar întâmplarea - unică în felul ei - a făcut înconjurul țării, intrând în analele judiciare...

O VIZITĂ PRECIPITATĂ LA MILIȚIE

Luni dimineață, 13 decembrie 1977, la prima oră, mă aflam în biroul șefului Serviciului Judiciar al Miliției județului Iași, maiorul Mihai Micu, unde stabilisem împreună sarcinile de urmat de către ofițerii subordonați în cazul violării și uciderii unei fetițe de 7 ani în comuna Omești, din același județ, criminalul fiind necunoscut.

Telefonul de pe masa maiorului a sunat deodată strident, la celălalt capăt al firului fiind ofițerul de serviciu de la poartă. Acesta l-a anunțat că s-a prezentat cetățeanul Vasile Harabagiu, din comuna Costuleni, județul Iași, care, fiind foarte precipitat, dorește să aducă la cunoștință o moarte suspectă.

Suspiciunile unui sanitar

În fața noastră s-a prezentat un tânăr de 30 de ani, îmbrăcat curat, tuns și bărbierit. L-am invitat să ia loc pe scaun.

— Vă rog să mă iertați că vă deranjez, a spus acesta după ce s-a așezat, dar am suspiciuni în legătură cu un deces care s-a produs sâmbătă, 11 decembrie 1977, în comuna noastră. Este vorba despre moartea Gafinei Ignat, în vârstă de 46 ani. Soțul ei, Neculai Ignat, a spus că a găsit-o în curtea casei lor cu gâtul înfipt în gardul de sârmă ghimpată.

— Sunteți rudă cu decedata? L-am întrebat eu.

— Nu, a răspuns calm interlocutorul. Nu sunt rudă cu ea și nici cu soțul ei. Eu sunt din comuna Bucium, dar sunt căsătorit în Costuleni, și casa noastră nu este prea departe de a lor. E drept că Gafina Ignat era o alcoolică. Sunt mulți alcoolici în Costuleni, dar Gafina devenise

notorie.

— Chiar așa? zise Micu.

— Da, o știa tot satul, pentru că dormea beată prin șanțuri, pe câmp sau pe unde apucă. Când n-avea de băut, își făcea rachiu din sfeclă de zahăr, un fel de poșoarcă...

— Soțul ei n-are această patimă?

— Nu, el este mai cumpătat.

— Nu au copii?

— Au doi copii, o fată și un băiat, dar amândoi sunt căsătoriți, la casele lor aici, în Iași.

— Ce vi s-a părut suspect în moartea Gafinei? am intervenit eu.

— Aseară, așa cum e datina, am fost și eu pentru scurt timp la priveghi. Moarta avea înfășurată în jurul gâtului o basma. Am dat basmaua la o parte și m-am uitat și eu la rănile de la gât. Nici vorbă de înțepături de la sârmă ghimpată. În schimb se văd două echimoze care au imprimate contururile a două degete mari, degetele mari de la ambele mâini ale unui străin.

În acel moment, eu și maiorul Micu ne-am privit pe unde scurte. Ne uluiseră cunoștințele acestui om de rând.

— De unde ați învățat despre echimoze?, îl întreba maiorul.

— În armată am fost sanitar și am făcut un curs de specialitate, astfel că știu să deosebesc o plagă de echimoză și așa mai departe. Dar suspiciunea mea a căpătat și mai mult contur când am auzit vorbindu-se la priveghi că doamna doctor de la dispensarul nostru sanitar nu a văzut cadavrul. Ea locuiește în comuna Răducăneni, unde este măritată, și stă mai mult pe acasă. Neculai Ignat s-a dus la ea acasă, și acolo i-a eliberat certificat de deces. O cunoștea pe Gafina și o avea în evidență cu ciroză hepatică.

Din nou m-am privit uimit cu șeful Serviciului Judiciar.

— L-ați anunțat pe șeful de post? l-am întrebat.

— Nu, pentru că nu este în comună, ci este plecat la o reciclare, după câte am aflat, iar ajutor nu are, postul e vacant. Atunci am luat hotărârea să vin direct la dumneavoastră, aici, la miliția județeană.

— Bine ați făcut, i-am mulțumit.

— Eu așa cred, mai zise oaspetele, dar vă rog să vă grăbiți, pentru că și Neculai Ignat se grăbește cu înmormântarea. A programat-o astăzi la ora 12:00. Mai sunt trei ore...

Mortul este întors de la groapă

Pentru că moartea Gafinei Ignat era într-adevăr suspectă, bănuind o asfixie mecanică prin sugrumare, am trimis imediat la înaintare doi ofițeri din Serviciul Judiciar și un ofițer criminalist. Cu al doilea transport urma să sosim eu, maiorul Micu, procurorul de serviciu și legistul.

Mi-aduc aminte că pe drum, în mașină, procurorul, aflând că sunt căpitan în cadrul Serviciului Omoruri din cadrul Inspectoratului General al Miliției, m-a întrebat dacă cred în astfel de sesizări misterioase precum era cea de față. Era un procuror ceva mai tânăr decât mine. I-am răspuns că da și i-am depănat câteva cazuri de crime din țară descoperite în acest fel, unele după ani buni, după exhumarea și autopsierea cadavrelor. În cazul de față, mergând pe mâna fostului sanitar, un băiat isteț și cu spirit justițiar, mi-am repetat bănuiala unui omor prin sugrumare.

Autopsia dovedește crima

Prima echipă de ofițeri de la Iași a ajuns în comuna Costuleni, după un șir de peripeții pe drum, tocmai când în cimitir, în fața gropii, preotul ținea ultima slujbă. La început, preotul, soțul decedatei și mai mulți săteni s-au opus ca mortul să fie întors de la groapă, dar n-au avut încotro și au cedat.

Cadavrul a fost transportat la dispensarul sanitar din comună, unde sosise și doctorița vinovată ce îi eliberase lui Neculai Ignat certificat de deces fără să vadă moarta. Tremura, pentru că, dacă se

constata că în speță era vorba despre o moarte violentă, o aștepta o sancțiune foarte aspră, chiar mutarea ei de acolo. Ea o avea, într-adevăr, în evidență pe Gafina Ignat cu ciroză hepatică.

Medicul legist a făcut autopsia cadavrului pe o ușă improvizată drept pat de autopsie și a constatat că moartea Gafinei Ignat fusese violentă și se datorase asfixiei mecanice prin sugrumare prin ruperea osului hioid. Alte semne de violență lipseau.

Martorul mincinos

Cadavrul a fost transportat de la dispensar la cimitir și înmormântarea a avut loc după-amiază. Imediat am început investigațiile pentru a afla ce se întâmplase cu victima în ziua de sâmbătă, 11 decembrie 1977, când decedase.

În timpul cât s-a făcut autopsia cadavrului la dispensar, la care nu a avut voie să participe nici un străin în afară de membrii echipei noastre, m-am dus să stau de vorbă cu Neculai Ignat, soțul victimei. Acesta mi-a spus că toată după-amiaza și seara de sâmbătă fusese la cazanul de fabricat țuică din comună, venind rândul lui, fiind ajutat de un vecin, Vasile Harabagiu. Gafina trecuse și ea pe acolo și întrucât se îmbătase repede o trimisese acasă. Femeia plecase singură înainte de a se însera. Pe la zece seara, terminând de fabricat țuica, a adus acasă damigenele, fiind ajutat de Vasile Harabagiu. Apoi l-a oprit pe vecin să se cinstească și ei cum se cuvine. După ce au început să consume țuică au observat că Gafina nu era acasă, pentru că ar fi vrut să le prepare ceva de mâncare. Atunci au căutat-o prin curte și au găsit-o cu gâtul înțepenit într-o sârmă ghimpată din gard. Au luat-o amândoi și au adus-o în casă punând-o în pat. Au lăsat-o să doarmă, dându-și seama că abia a doua zi se va trezi din beție. Numai că dimineață, când s-a sculat, a constatat că Gafina era moartă.

Martorul Vasile Harabagiu, care îl însoțise pe Neculai Ignat la dispensar, mi-a confirmat și el întru totul această declarație a soțului

decedatei. Atâta vreme cât cauza morţii Gafinei Ignat era asfixie mecanică prin sugrumare, neconstatându-se altă plagă la gât, este lesne de înţeles că declaraţiile erau false, iar Vasile Harabagiu un martor mincinos pus de Neculai Ignat.

Adevărul

De ce avea nevoie Neculai Ignat de această acoperire a unui martor mincinos? Pentru că el își ucisese nevasta, după cum bănuiam.

Pentru că Gafina devenise o epavă alcoolică, Neculai Ignat se încurcase cu o văduvă din sat, relaţiile dintre aceştia fiind cunoscute de toată lumea. Dar oamenii nu-l acuzau ştiind ce viaţă are cu nevasta lui alcoolică, ce nu mai trebăluia nimic, toată gospodăria căzând pe umerii bărbatului.

Şi acum, o surpriză! În cadrul investigaţiilor întreprinse a fost identificat un cetăţean din comună, pe nume Gheorghe Savu, care, în sâmbăta critică, pe la opt seara, o găsise pe Gafina moartă de beată, căzută într-un şanţ nu prea departe de cazanul de fabricat ţuică. Omului i s-a făcut milă să nu îngheţe şi a transportat-o până acasă, unde nu era nimeni, şi a aşezat-o în pat, învelind-o cu o pătură. Aşadar, când veniseră acasă cu ţuica, la ora 22:00, Neculai Ignat şi vecinul său Vasile Harabagiu o găsiseră pe Gafina în pat dormind dusă. Apoi se apucaseră de băut.

În faţa acestei probe şi de frică să nu fie condamnat pentru mărturie mincinoasă, Vasile Harabagiu a recunoscut că a minţit, fiind învăţat să declare astfel de Neculai Ignat. Martorul plecase de la Ignat pe la miezul nopţii, după ce se îmbătase criță. Pus în faţa tuturor dovezilor adunate până atunci, inclusiv a rezultatului autopsiei, Neculai Ignat s-a văzut nevoit să-şi recunoască fapta. După plecarea lui Harabagiu, într-un moment de mânie pe beţiile Gafinei, a strâns-o de gât.

O mânie prostească, pentru că, după cum a rezultat la autopsie,

Gafina avea ficatul terminat, ciroza se generalizase și n-ar mai fi trăit mai mult de trei luni.

AL DOILEA MIRACOL...

Rezolvarea spectaculoasă a afacerii „Feodot", în care Grind îi salvase pe polițiști de la mari încurcături și demascase un asasin, l-a determinat pe șeful unei echipe operative de cercetare din județul vecin să nu facă nici un pas, în cazul pe care îl instrumenta, până nu va sosi acest câine vestit.

Cooperarea între milițiile județene fiind rodnică, Grind nu se lăsă așteptat și poposi împreună cu conductorul său, plutonierul Micu, în comuna Frasin, la locul evenimentului, de fapt tot un omor.

— Oo! Ce câine falnic!, exclamă admirativ maiorul Nedelcu, cel care solicitase ajutor, când îl văzu pe Grind coborând din mașină. Ne bucurăm de prezența vredniculuí urmaș al lui Ringo!... îi zise lui Micu, strângându-i mâna. Făget, câinele nostru de urmărire, este bolnav.

— Vă mulțumesc pentru aprecierile făcute la adresa lui Grind și-mi pare rău de Făget, spuse subofițerul. Și el este un câine bun, îl cunosc de la concursuri. Sper să se întremeze cât mai repede.

— Și eu sper, zise ofițerul. Apoi, după o pauză: Dacă nu era Grind, cred că Dode Ailenei ar fi continuat să figureze și acum, cu litere de-o șchioapă, pe lista suspecților.

— Adevărat, recunoscu Micu, surprins că amănuntele afacerii „Feodot" erau cunoscute și în acest județ. Grind a fost atunci într-o zi mare!

Urma asasinului

— Sper să fie și acum... zâmbi maiorul, urmărind câinele care „ieșise la încălzire". Cum vi se pare, este în formă?

— E bine dispus, îi răspunse conductorul. De fapt, asta contează.

— Atunci, mă bucur, exclamă cu simpatie ofițerul. Înseamnă că avem șanse ca el să rezolve și misterul morții lui Vasile Rotaru. Cadavrul acestuia zace acolo, la marginea drumului.

Subofițerul privi în direcția indicată de maior și nu se sfii să remarce, încruntându-se ușor:

— E cam multă lume aici; și asta nu-i bine!

— Oamenii s-au alarmat înaintea noastră și au venit buluc la locul faptei, explică ofițerul. Când am ajuns noi, se adunaseră peste o sută de persoane. Între timp i-am mai împrăștiat...

— Atunci e rău!, aprecie Micu. De data aceasta era chiar îngrijorat. De vreme ce atât de multe persoane au pătruns în câmpul infracțiunii, continuă el, nu ne putem aștepta la mai nimic de la câine. Urma asasinului a dispărut.

— Curioșii s-au apropiat mult de cadavru, într-adevăr, recunoscu și Nedelcu, nu fără părere de rău.

Apoi, privind la Grind, care nu mai contenea cu ghidușiile, adăugă:

— Auzind despre miracolul pe care acest câine l-a înfăptuit în cazul „Feodot", gândul m-a dus imediat la el, de aceea v-am chemat...

— Da, dar acolo urmele erau proaspete, nu intrase nimeni în câmpul infracțiunii, replică imediat conductorul. Era cu totul altceva.

— Știu, îi împărtăși părerea ofițerul, dar eu m-am gândit la un al doilea miracol. Și asta cu atât mai mult cu cât au pătruns în câmpul infracțiunii atâtea persoane. Eu am crezut că Grind...

Nedelcu nu-și mai continuă ideea, se simțea tras, nu glumă, de manșeta pantalonilor.

— Grind! Ce faci? Astâmpără-te! îl dojeni Micu.

Câinele nici vorbă să-l asculte! Îi ardea de hârjoană cu maiorul, deși atunci îl vedea pentru prima dată. Îi simțise probabil simpatia... Ofițerul nu așteptă altă invitație și se lăsă pe vine, mângâindu-l drăgăstos.

— Frumosule! Jucăușule! Făget nu m-a tras niciodată de manșeta pantalonilor. E mai posac...

După cum putu să observe și Micu, Grind îl îndrăgea tare mult pe maior. Parcă de când lumea erau prieteni. Subofițerul ar fi vrut să încerce să pună câinele la treabă, dar era convins că operațiunea ar fi fost sortită eșecului. Se gândi că ar putea totuși exista cine știe ce șansă, dar nu știa nimic despre cazul respectiv.

— Cine a fost Vasile Rotaru?, îl întreba pe ofițer.

— Un om iute la mânie; dar după cum se vede, mai „iute" a fost altul decât el, veni răspunsul. E-njunghiat cu un cuțit chiar în zona inimii!

— Cu un cuțit?... întrebă conductorul emoționat.

— Știu la ce te gândești, dar ar fi fost grozav să-l avem, dădu ofițerul din cap. Dar asasinul l-a luat fiindcă îi aparținea...

— Aveți vreo bănuială?

— Dacă nu am avea, nu l-aș fi așteptat pe Grind, zise maiorul misterios.

Micu strecură dezarmat:

— Domnule maior...

Principalul suspect

— Până să veniți dumneavoastră, noi nu am stat cu mâinile-n sân, începu să povestească Nedelcu, scoțându-l astfel pe Micu din impas. Deși cercetarea la fața locului a fost blocată până la sosirea lui Grind, am declanșat investigațiile încă din momentul găsirii cadavrului. Sunt rațiuni criminalistice...

— Le cunosc foarte bine, glăsui subofițerul, prinzând momentul să-și ia o mică revanșă contra aerului aceluia misterios. Dacă nu găsește proba (sau probele) care să-i salveze pe criminaliști, câinele de urmărire le oferă doar indicii, pe baza cărora - luate singular - nici un infractor nu a putut fi trimis în judecată.

— Corect, încuviință maiorul. Astfel, am aflat că dușmanul numărul unu al lui Rotaru este un consătean, Mircea Ene. De câte ori

se întâlneau, ieşeau scântei.

— De ce?

— Rotaru s-a căsătorit cu fosta iubită a lui Ene. A fost vrerea ei...

— Dar Ene?

— S-a căsătorit şi el, însă în mintea lui crede că a fost înşelat în dragoste de... Rotaru.

— De ce nu de „iubită", întrebă pe bună dreptate subofiţerul.

— Eu ce să-ţi răspund acum?! ridică ofiţerul din umeri. Căile Domnului...

— Mda, înţeleg, făcu Micu. Şi Ene are probabil un alibi...

— Greu de doborât! Alibiul lui este chiar soţia lui Rotaru!

— Serios? nu se putu stăpâni subofiţerul.

— Tu ce crezi? Altfel mai apelam la Grind? Ene a mai fost condamnat; nu recunoaşte decât când îl prinzi cu mâţa-n sac. Este foarte versat. Dovadă, alibiul...

— Poate că în taină Ene a revenit la dragostea dintâi cu... complicitatea „iubitei".

— La asta mă gândesc şi eu, îl aprobă maiorul pe un ton grav, aprinzându-şi o ţigară. Pentru Ene şi Victoriţa, aşa o cheamă pe soţia lui Rotaru, este o chestiune de timp, însă pe noi zeul Cronos nu ne iartă! Mulţimea adunată aici aşteaptă să-l vadă pe criminal. Ene îl pândeşte de mult timp pe Rotaru: şi sunt sigur că l-a pândit şi azi-noapte.

— Cum a ajuns Rotaru până aici?, întrebă Micu, începând să-şi facă unele calcule.

— I-ar fi spus nevesti-si că se duce să fure lemne, pădurea fiind la numai o sută de metri distanţă, după cum se vede. Auzind ţipete în această direcţie, Victoriţa s-a dus la Ene, care nu stă prea departe de el, să-i ceară ajutor. Întâmplător (?!) ea nu ştia că soţia acestuia era internată în spital. Tot ea mai spune că lui Ene i-a fost frică să intervină, să se ducă în direcţia ţipătului, deoarece bănuia că pe Rotaru îl prinsese poliţia la furat.

— Gogoşi!, exclamă subofiţerul. Ce dacă se ducea, doar nu el

furase!

— Mai departe, ei spun că au rămas în „espectativă” până dimineața.

— Fals! Fals!, se irită Micu

— De acord, dar este totuși un alibi cu două tăișuri, constată ofițerul. În lipsa probelor...

— De ce cu două tăișuri!, se miră Micu.

— Pentru că Ene și-a asigurat și o variantă de rezervă, care mie mi se pare mai „tare” decât prima, îi răspunse Nedelcu.

— Zău că mă faceți curios!

— Atunci, ascultă! Ene a mai spus că nu s-a dus într-acolo de frica lui Rotaru. Dacă acesta era teafăr și în realitate nu se-ntâmplase nimic, putea să i-o coacă pe întuneric...

— Ce școală are în el! Pfu! Nu se mai putu stăpâni Micu. După care analiză cu mult calm: inversând „logica” lui Ene nu găsesc decât o singură „traducere” și anume că el l-a așteptat pe Rotaru nu la marginea pădurii, în loc întunecos, ci în marginea lizierei de la salcâmi de colo, arătă el.

Probe indirecte

Liziera de salcâmi cu pricina se afla cam la cincizeci de metri de locul unde zăcea cadavrul lui Vasile Rotaru, dar spre sat.

— V-aș ruga să mergem până acolo! nu mai avu răbdare Micu.

Maiorul Nedelcu îl urmă cu o ușoară mină de remușcare, deoarece el nu se gândise până atunci la varianta intuită de Micu. Calculele conductorului i se păreau foarte logice.

Se opriră la marginea lizierei de salcâmi, spre uimirea mulțimii rămase în urmă, spre pădure. „Ce-o fi căutând spre sat și nu vin aici, unde-i mortul?”, se întrebau oamenii.

Celor doi criminaliști cu experiență nu le fu greu să găsească locul în care asasinul își aștepta victima. În acel loc, iarba era culcată, iar în

jur, înfipte în pământ, mucuri de țigări „Mărășești”.

— Ene fumează țigări „Mărășești!” exclamă ofițerul privind țintă la Micu. El să fie oare...? Îi mai slăbise încordarea. După sputa rămasă pe mucurile de țigări, vom afla și grupa sanguină a asasinului...

— Nu-i de-ajuns, spuse Micu. Grupa sanguină reprezintă o probă, dar... indirectă. Certitudinea ne-o va aduce tot Grind, o să vedeți! completă el înflăcărat.

Cu gândul la câine și la reușita acestuia în aflarea criminalului, Nedelcu nu mai scoase nici un cuvânt. Era entuziasmat de siguranța vorbelor lui Micu. Nimeni ca el nu-și cunoștea mai bine câinele. Apoi, animalul nu era altul decât faimosul Grind, urmașul lui Ringo! Urmele erau și ele oarecum proaspete, nealterate ca cele de lângă cadavru.

— Ești bucuros, băiatul meu! Bravo! îl întâmpină Micu înduioșat. Hai, gata acum cu joaca! Îl mai mângâie de câteva ori între picioarele din față, semn că după aceea i se cerea un efort și o concentrare maximă. Gata!

Grind înțelese ce urma și se așeză pe burtă fără comandă, privindu-și nerăbdător stăpânul.

— Trebuie să-l ajutăm și pe admiratorul tău, mai zise subofițerul punându-i hamul și coarda de conducere. Prietenii la nevoie se cunosc!...

Maiorul Nedelcu zâmbi.

Câinele slobozi un scâncet, de parcă ar fi înțeles mesajul. Apoi ciuli urechile să asculte ordinul dinaintea misiunii.

— Aici, Grind! îi indică Micu locul unde se alungise trupul unui om.

Grind mirosi câteva clipe, dar nu adulmecă urma indicată. Își privi neîncrezător stăpânul. Nu era mulțumit, cantitatea de miros aspirată nu-i „ajungea” până la final.

Animalul adulmecă noua urmă și se arătă satisfăcut de ea, după felul în care dădea din coadă.

— Bravo, Grind! îl felicită Micu, încântat. Bravo! Apoi, pe ton de

comandă: Gata, urma! Urma!

Ascultând ordinul, urechile câinelui se ridicară, vreme de-o secundă, în poziție de drepți; apoi animalul intră în legea lui: plecă hotărât la drum, cu botul în jos!

— E-n formă, îi zise Micu ofițerului.

Coarda de conducere a câinelui începu să se-ntindă și pe-aci ți-e drumul!...

Mulțimea cea curioasă rămăsese departe, spre pădure; numai Grind și cei doi însoțitori ai săi se îndreptau spre Frasin.

De la marginea comunei animalul străbătu fără șovăire patru ulițe și se îndrepta spre ograda lui Ene.

Maiorului Nedelcu i se făcu inima cât un purice. Și pe cât de bun criminalist era, cam în aceeași măsură scăpă o apreciere datorată momentului:

— Grind o să-l înșface pe Ene, fiindcă-i acasă, nu printre curioși!

Afirmația, plină de entuziasm, trăda și încordarea pe care o trăise până atunci, dorința grabnică și legitimă de a reuși. Dar câinele nu l-a ascultat, nici vorbă să se oprească în curtea bănuitului. Patrupedul trecu senin pe lângă ea și își urmă drumul până în ograda lui Rotaru - victima. Îi întâmpinară o femeie tânără, îmbrăcată în doliu, Victoriţa. Plângea în hohote, o ținea într-un bocet, nimeni nu s-ar fi putut înțelege cu ea.

Istovit, și fără să mai spere ceva, maiorul Nedelcu luă o cană cu apă din găleata aflată pe buza puțului, apoi se așeză pe o grămăjoară de lemne de lângă peretele casei.

Grind începu să mârâie în fața lui și să facă salturi acrobatice, parcă în necaz.

— Ce l-o fi apucat? Zise ofițerul, oarecum nervos. Înțeleg prietenie, da' nici chiar așa! Comandă-i să nu mai mârâie atâta la mine.

Micu îi dădu câinelui comanda cerută de maior, apoi zise deznădăjduit:

— Cred că am dat greș! E animal și nu-l pot opri de la legile seminției lui. Orice câine care vede o pisică...

— Ce pisică? se răsti ofițerul. Unde o vezi? Altă părere am avut eu despre Grind...

— Pisica se afla chiar în dreptul dumneavoastră: sus, pe acoperiș, la streașină!

— Zău? se ridică Nedelcu în picioare.

Dovada de pe streașină

Micu avusese dreptate, iar câinele nu mai contenea cu lătratul, sărind în aer cât îl țineau mușchii. Nimeni însă nu observase că Victoriţa, pe cât era de îmbrăcată în negru, pe atât se albise la faţă.

Avantajată de poziția ei - câinele nu ar fi putut să o ajungă cu nici un chip - pisica îi „dădea cu tifla” și își lingea liniștită... „tainul”.

Câinele se întărâtase totuși atât de mult, încât Micu îi spuse că singura soluție pentru a pune capăt acestei scene și a-l liniști era să alunge pisica de pe streașina casei.

Victoriţa i-o luă înainte subofițerului și începu să arunce cu pietre pe acoperiș. Dar pisica, ageră, se ferea de toate loviturile, făcând tot felul de salturi, revenind întruna la streașina casei, să nu-și piardă „prada”.

— Lăsați că o dau eu jos, zise Micu, nervos, îndreptându-se spre o scară înaltă lipită de magazie. O fi prins vreo vrabie, să-i dăm și ei dreptate...

Femeia mai ținti pisica de câteva ori cu pietre, dar zadarnic: animalul era din cale afară de șiret.

— Îi arăt eu, n-aveți grijă! mormăi subofițerul din ce în ce mai agitat, rezemând scara de marginea streșinii.

Grind începu atunci să scheaune și să sară pe stăpânul său.

— Dar mai lăsaţi-o naibii de pisică! strigă Victoriţa, apucând de scară, să o ducă înapoi. Bărbatu meu zace mort în marginea pădurii, iar dumneavoastră vă arde să umblați după pisici?

Câinele sări să o apuce de picior pe Victoriţa.

— Vai, mă mușcă! Mă mușcă! se sperie femeia.

Ca să se curme odată scena cu nepăsătoarea pisică, Micu urcă agitat treptele scării până la streașină.

Dar chiar în fața pericolului care se ivise, pisica nu se îndura să fugă și rămâne lângă vânatul ei.

— Fantastic! exclamă subofițerul, mângâind-o.

În albia streșinei zăcea nu o vrabie, ci un cuțit cu lama plină de sânge, purtând inițialele M.E. (Mircea Ene)!

Micu reveni în curte consternat. Îi înmână maiorului Nedelcu arma crimei, apoi își privi câinele cu același sentiment. Deși pisica rămăsese pe casă, Grind se liniștise urmărind doar figura stăpânului său.

Conductorul îngenunche în fața câinelui și, redevenind deodată vesel, începu să-l laude și să-l mângâie drăgăstos:

— Bravo, băiatul meu! Bravo! Incredibilă ispravă ai făcut! Bravo! Deci, nu pisica, ci cuțitul! Sângele... Într-o săptămână, al doilea miracol!

CAROLINA UCIDE ÎN SOMN

Prin luna octombrie 1976, Nicolae Rotaru, un agricultor din comuna Ceanu Mare, s-a prezentat la miliție, insistând să poarte o discuție cu șeful de post. Acesta l-a ascultat cu luare aminte.

— N-aș fi venit la dumneavoastră dacă nu m-ar roade ceva pe suflet... a început omul.

— Te rog.

— Eu sunt foarte bun prieten cu Mănăilă Șipoș, cel care are casă cu etaj.

— Îl cunosc... Este un om foarte harnic.

— Da, într-adevăr, numai că de la 1 septembrie a dispărut de acasă.

— Cum vine asta?

— Păi, el lucra ca muncitor forestier la parchetul „Nămăloasa" și câștigă foarte bine. După 1 septembrie nu s-a mai prezentat la serviciu, soția sa, Carolina, spunându-i că a plecat la Petroșani să se angajeze la o mină în Valea Jiului. Mănăilă i-a zis că la mină se câștigă mult mai bine decât într-un parchet forestier.

— Asta cam așa este.

— Da, dar el nu este omul care să plece la muncă pe alte meleaguri, îl cunosc.

— Da, dar poate avea mare nevoie de bani.

— Asta da, pentru că parterul casei nu este terminat și trebuie să investească încă mulți bani. Totuși, inima mea îmi spune că s-a întâmplat ceva rău cu el...

— Care sunt bănuielile?

— Gândul mă duce la băiatul lui vitreg, la Filip...

— Nu-l cunosc prea bine.

— Când a luat-o pe Carolina, ea îl avea pe Filip, un băiat din prima

căsătorie. Apoi, împreună au mai făcut doi băieți, pe Cornel și pe Aurel. După nașterea acestor copii, Mănăilă ținea mai mult la aceștia, iar pe Filip l-a lăsat mai de-o parte. Cam așa se întâmplă în chestii de-astea...

— Bine, dar l-a îngrijit, i-a dat de mâncare, acum s-a și însurat.

— Da, dar l-a și scărmănat, mai ales când se îmbată. În fine, în familia lor au început să apară discuții aprinse după data de 24 august, când Filip s-a căsătorit. Soția lui este săracă și Filip a adus-o acasă. Mănăilă n-a fost niciodată de acord ca Filip și soția lui să locuiască cu ei. De aici, certurile... Carolina însă n-a cedat. I-a luat apărarea băiatului, spunând că o să muncească mai mult și să termine el camerele de la parter, unde o să locuiască definitiv. Dar băiatul nu prea câștiga, iar la muncă nu se înghesuie.

— Poate de acum încolo, că, de, e om însurat!

— S-ar putea, dar până atunci el va rămâne stăpân în casă, fiindcă, după bănuiala mea, l-a aranjat pe Mănăilă.

— Crezi că l-a ucis?

— Mie sufletul așa îmi spune. L-a urât pe Mănăilă de mic.

— Altceva?

— Cam atât.

— Bine, am să verific eu.

— Dar vă rog să nu afle Filip sau Carolina.

— Nici o grijă.

Plutonierul intră la idei

Sincer vorbind, șeful de post nu a fost convins că se afla în fața unui caz de dispariție suspectă. Asemenea certuri de genul celor semnalate de Rotaru există în multe familii, dar pentru asta nu este nevoie să se ajungă la crimă. Lucrurile se așază până la urmă... Totuși, polițistul a hotărât să stea de vorbă cu Carolina și cu Filip.

Făcându-și de treabă prin partea locului, s-a abătut și la locuința

familiei Mănăilă.

— Facem o verificare a buletinelor de identitate, i-a spus subofițerul Carolinei.

Cu această ocazie, șeful de post a „aflat” că Mănăilă Șipoș plecase în Valea Jiului.

— Acolo se câștigă foarte bine, zise Carolina, și vrem să ne terminăm și noi casa. E cheltuială mare...

— La ce mină este?

— Apăi, nu știu, căci până acum n-am primit scrisoare.

— Și nici bani?

— Nu, pentru că ne-am înțeles să-i strângă pe toți, noi urmând să ne descurcăm aici cum putem.

— E bine. Filip cum se simte ca proaspăt căsătorit?

— Acum sunt ca porumbeii, știți dumneavoastră.

— Bine. Transmiteți-le din partea mea căsnicie de piatră.

— Vă mulțumesc. Ziua bună!

O vecină, împotriva mortului

Folosindu-se de același pretext (verificarea buletinelor de identitate), subofițerul a poposit și în casele vecine. Astfel, o femeie, Maria Dogaru, i s-a destăinuit:

— Eu nu cred că Mănăilă a părăsit bătătura.

— De ce?

— S-o luăm de la început... Lui Mănăilă îi place băutura și, când se îmbăta, o bate atât pe Carolina, cât și pe Filip. În vara lui ‘72, ea n-a mai putut suporta bătăile și a plecat la o rudă, la Mangalia, împreună cu Filip și Cornel. Până la urmă, Mănăilă, care este foarte orgolios, s-a înmuiat și s-a dus la Mangalia, aducându-și nevasta și copiii acasă. Dar de bătut, tot a continuat s-o bată, săraca... Acum o bătea, pentru că îl părăsise și plecase la Mangalia. Dar femeia a îndurat. După căsătoria lui Filip Diosan, Carolina trăiește un adevărat calvar. Bătaie

cât cuprinde...

— De ce?

— Pentru că Mănăilă nu-i înghite pe Filip și pe noră-sa și nu acceptă să locuiască cu ei. Dar unde naiba să se ducă bietul băiat? Nu în casa aia a crescut? Colac peste pupăză, Mănăilă a prins-o pe Carolina că a depus niște bani la CEC pe numele lui Filip. Și Filip este al ei, este și ea mamă, trebuie să înțelegem. Dar bruta de Mănăilă nu poate înțelege și dă-i iar cu bătaia... Eu l-aș fi omorât cu mâna mea, Dumnezeule!

Miliţianul recepţionă ideea, apoi întrebă:

— Filip n-a sărit să-și apere mama?

— Nu. A încasat și el prea multă bătaie ca să mai poată reacţiona. Apoi, are o fire blajină, n-a tăiat măcar o găină la viața lui. E învățat cu suferința...

— Filip consumă alcool?

— Bea ca toată lumea, un păhărel, două și atât. Apoi, nici nu fumează, eu n-am văzut un băiat mai bun...

Aceste date aflate de șeful de post au început să-i dea tot mai mult de gândit, să-și pună tot mai multe întrebări.

A dispărut și patul conjugal

Subofiţerul a deschis coperta unui dosar pe care a scris „dispariţie suspectă” și a început intens verificările. Într-o lună a primit răspunsuri de la toate organele de miliţie din Valea Jiului că nici o persoană cu numele de Mănăilă Șipoș (cu datele de stare civilă comunicate) nu se angajase la vreo mină.

Unde se află totuși Mănăilă? El niciodată nu pleca undeva fără să scrie vreo scrisoare sau carte poștală. Acesta era un foarte frumos obicei al său. Bine, dar acum? Chiar așa, să nu comunice unde era? Dacă i s-ar fi întâmplat o nenorocire, familia cum ar fi aflat, cum ar fi putut să-i sară în ajutor?

Șeful de post a raportat cazul la județ împreună cu suspiciunile sale și a doua zi a sosit o echipă operativă de cercetare compusă din ofițeri de la Serviciul judiciar, biroul criminalistic și procuror.

Se cercetează imobilul în care a locuit dispărutul, precum și anexele care erau în curte. Într-una din camerele din față, polițiștii observă urma lăsată de un recamier, ce stătuse în acel loc timp îndelungat.

— Unde este recamierul?, este întrebată Carolina de maiorul Dinu, șeful echipei de cercetare.

— Nu mai era nevoie de el, căci avem atâtea paturi, spuse Carolina, și de sărbători l-am mutat în bucătărie, iar dormeza am dus-o într-o cameră neterminată de la parter.

Verificându-se afirmația femeii, milițienii nu găsesc dormeza.

— Unde este?

— Cred că mi-a furat-o cineva, zise Carolina, galbenă la față.

Milițienii se priviră pe unde scurte.

— Cine v-a ajutat să cărați dormeza? a venit repede o întrebare.

— Niște copii. Nu le știu numele...

Se inventariază toate hainele lui Mănăilă Șipoș, constatându-se că nu-i lipsește decât un costum de haine din tergal, or în acea perioadă (perchiziția a avut loc la 20 ianuarie 1977) era frig și nu putea părăsi domiciliul numai în acel costum.

„Eu loveam, el nu murea”

Carolina Șipoș este condusă la postul de miliție și cercetată. Aducându-i-se la cunoștință nepotrivirile din declarațiile sale, la început n-a recunoscut nimic și abia după noi investigații efectuate în jurul ei, aceasta a mărturisit că și-a ucis soțul, l-a secționat în bucăți și l-a ars în cuptorul de pâine, unde apoi a ars și dormeza.

Din declarația asasinei a rezultat că în seara zilei de 1 septembrie 1976 au venit în vizită la ei soții Rotaru. După plecarea acestora,

Mănăilă Șipoș, care se îmbătase, s-a întins pe dormeză - care se afla în bucătărie. Pe la ora 20:45, ea a ieșit afară să-l caute pe fiul ei Cornel, mergând și la locuința familiei Rotaru, aceștia fiind vecini. A revenit acasă și s-a culcat în altă cameră.

— Dar nu am putut dormi, a relatat Carolina. Mă gândeam la viața de câine pe care am dus-o, la bătăile suferite și la cele care mai urmau... Mănăilă era un animal feroce, deosebit de crud. Îmi ajunsese cuțitul la os și nu mai puteam suporta. Trebuia să fac ceva să scap din acest infern... Și astfel, noaptea, pe la ora unu, m-am sculat decisă să-l omor. Am intrat în bucătărie, unde soțul meu dormea beat, și am aprins lumina. Am mers în cămară, de unde am luat un topor, și l-am lovit cu toată puterea în cap. De teamă că bestia nu a murit, i-am mai aplicat alte lovituri în cap, cu lama și cu muchia toporului. Dar el nu murea... Îngrozită de zbaterile lui, am luat de pe masă un cuțit de bucătărie și l-am tăiat la gât. Abia atunci, în sfârșit, îmi îndeplinisem răzbunarea...

— Ce ai făcut cu cadavrul?

— Întrucât îmi era teamă să nu-l vadă copiii făcut ferfeniță, m-am gândit să-l tai în bucăți și să-l ard în cuptorul de pâine din fundul curții. Cuptorul era destul de încăpător (lungimea vetrei inferioare era de 1,28 m). Am luat din podul grajdului mai multe brațe de lemne, iar din magazie o jumătate de litru de motorină. Copii dormeau, iar ceasul arăta ora două noaptea. L-am tăiat în bucăți, în bucătărie, și fiecare ciozvârtă am aruncat-o în foc. În aceeași noapte am spălat toporul și cuțitul, podeaua bucătăriei, pe sub dormeză și peretele de lângă ea. Ulterior, am opărit cuțitul și l-am curățat cu șmirghel. A doua zi dimineață a venit băiatul meu din prima căsătorie, Filip. Dormise cu soția sa la socri. El a simțit că din cuptor ies aburi și m-a întrebat dacă am făcut sarmale. I-am explicat că nu are rost să fac sarmale din moment ce tata nu este acasă. Le-am spus la toți că el a plecat cu noaptea în cap să se angajeze ca miner în Valea Jiului, fiindcă nu mai suporta să vadă parterul casei ca un șantier. În aceeași zi, înainte de masă, l-am trimis pe Filip la magazinul sătesc să

cumpere orez. Rămânând singură, m-am uitat în interiorul cuptorului de pâine și am mărunțit cu drăgla oasele care nu se carbonizaseră total. Apoi, am tras cenușa și oscioarele în cenușarul cuptorului, de unde am încărcat tot conținutul într-un sac de nailon. Am luat sacul în spate și am aruncat totul în albia pârâului Sopor, care curge pe la capătul grădinii noastre. Sacul nu îmi mai amintesc ce am făcut cu el...

— Dormeza?

— Mai târziu am constatat că sângele impregnat în dormeza din bucătărie a început să miroasă. Atunci am tăiat dormeza în bucăți și am ars-o în același cuptor. După ce s-a răcit cuptorul, am scos arcurile rămase și le-am aruncat în apa pârâului Sopor. În aceeași seară, cu ajutorul fiilor, am adus recamierul și l-am pus în bucătărie în locul dormezei. Le-am spus copiilor că dormeza am dus-o în una din camerele neterminate de la parter. De fapt, pe ei nu-i interesau aceste mutări de mobilier. Ei erau fericiți că, pentru o vreme, scăpaseră de taică-su, plecat la muncă în Valea Jiului... Nici măcar Filip, pe care l-a bătut tot timpul, n-a știut nimic. Răzbunarea și chinul erau numai în sufletul meu...

Pentru polițiști, greul abia cum începe

Sunt foarte rare cazurile în jurisprudența mondială când asasinii pot fi trimiși în judecată în lipsa cadavrelor. Un criminal poate să recunoască 50 de asasinate, însă, dacă ancheta nu le probează, este degeaba. Astfel că întotdeauna, într-un astfel de caz, polițiștii se confruntă cu partea cea mai grea a „afacerii": probarea identității cadavrului după urmele rămășițelor sale! Atunci când există... Sau un surogat de probe indirecte, ceea ce este admis, dar numai pe temeiuri științifice.

Declarația Carolinei Șipoș a fost privită la început cu o oarecare doză de îndoială, de neîncredere, ceea ce i-a determinat pe polițiști să

întreprindă ample activităţi în vederea găsirii „obiectului infracţiunii”: cadavrul ori rămăşiţele sale. În acest sens au fost efectuate scotociri, săpături în locurile unde pământul era mai reavăn, în casă, în grajd, în celelalte anexe şi prin grădină. S-a folosit o întreagă gamă de mijloace speciale, însă rezultatul tuturor acestor activităţi a fost negativ.

În procesul acestei munci titanice a fost identificată o martoră foarte importantă, Susana Mocanu. Iată ce a declarat ea:

— În dimineaţa zilei de 2 septembrie, pe la ora 4:30, am ieşit în curte. Locuinţa mea este situată în apropiere de cea a Carolinei. Am observat flăcările din cuptorul ei, însă nu am dat importanţă, crezând că femeia pregăteşte de mâncare, mai ales că gătea foarte des pe această plită. Când am aflat însă de la vecina Viorica Rotaru despre bătaia cruntă pe care a încasat-o Carolina în seara precedentă şi despre dispariţia lui Mănăilă, am supravegheat-o împreună la culesul porumbului - la noi arşiţa e densă şi porumbul se culege mai devreme ca în alte părţi - dacă consumă pâine de casă sau de brutărie. Văzând-o că mănâncă pâine de brutărie, am întrebat-o ce a făcut în cuptorul de pâine azi-dimineaţă. A răspuns că a aprins nişte hârtii...

Expertize şi o nouă declaraţie incriminatoare

Este identificată o nouă martoră: Veronica Abrudan. Aceasta a mers la locuinţa Carolinei, aducând cu ea o pereche de pantofi pentru reparat, Filip Diosan fiind de meserie cizmar. A găsit-o acasă pe Carolina, în timp ce tăia stofa de la dormeză în bucăţi. Martora a întrebat-o de ce strică dormeza. Carolina Şipoş a răspuns că este prea uzată şi vrea s-o înlocuiască cu alta, adăugând că va arde dormeza în cuptor, deoarece vrea să facă pâine.

Mirosul înecăcios (de cârpe arse) şi fumul abundent din ziua în care a ars dormeza au atras atenţia şi martorei Maria Cămărăşan.

Cu ocazia cercetărilor efectuate, s-au ridicat de la locuinţa victimei toporul, cuţitul de bucătărie şi sfărâmătoarea de porumb. S-au

recoltat particule de var de pe pereți și tavan, pelicule de vopsea din jurul locului unde a fost dormeza și pământ de sub aceasta.

Din expertiza biocriminalistică a rezultat că pe coada toporului, în zona în care a fost fixată partea metalică (în jurul și dedesubtul acestuia), se găsește sânge uman, a cărui grupă nu s-a putut stabili. Pe cuțitul de bucătărie nu s-a găsit decât sânge de porc amestecat cu grăsimi, lucru explicabil prin aceea că femeia, înainte de tăierea porcului, l-a spălat cu apă fierbinte și apoi a curățat cuțitul cu șmirghel. Nu s-a găsit sânge nici în particulele de var ce s-au recoltat de pe peretele bucătăriei, în solul de sub dormeză sau în vopseaua ridicată din jurul dormezei, întrucât toate aceste locuri au fost spălate cu apă.

Miliției n-au dat însă înapoi și s-au gândit și la alte lucruri.

Un nou asalt criminalistic

În vederea verificării sincerității declarațiilor de recunoaștere făcute de Carolina Șipoș au fost întreprinse noi măsuri criminalistice.

Astfel, s-au recoltat cenușă, funingine și zgură din cuptorul de copt pâine în forma în care se găsea, apoi a fost demolat, continuându-se recoltarea de zgură și cenușă dintre cărămizi în vederea unor analize biocriminalistice. Rezultatul tuturor acestor analize a fost negativ. Cu toate acestea, s-a stabilit cu certitudine că de la data omorului s-a mai făcut foc de opt ori în cuptorul pentru pâine. S-au solicitat lămuriri suplimentare la Institutul de medicină legală „*Prof. Dr. Mina Minovici*" din București, care a concluzionat că aprinderea repetată a focului a produs distrugerea proteinelor umane impregnate inițial pe vatra cuptorului.

După ce a indicat locul în albia pârâului Sopor unde a aruncat arcurile dormezei și resturile de cenușă și oase, cu sprijinul locuitorilor din sat, la 25 ianuarie 1977 s-a procedat la spargerea gheții din albia părăului, pe o lungime de 20m. Într-adevăr, în albia pârâului

au fost găsite mai multe arcuri. Acestea au fost analizate spectrochimic la Institutul de criminalistică București și la Laboratorul de tratamente termice București, concluzionându-se că arcurile corp delict au suferit încălziri la 600-700 de grade Celsius.

Fiind stabilită și temperatura ce se poate realiza în cuptorul de copt pâine, s-a solicitat Direcției domeniului public din București, secția cimitire, unele precizări în legătură cu carbonizarea cadavrelor umane. Răspunsul primit a fost că incinerarea în cuptorul de cremație a unui cadavru uman, la temperatura de 1.500 de grade Celsius, folosindu-se drept combustibil gazul metan, este de o oră. Comparând datele referitoare la temperatură, a rezultat că asasina a avut la dispoziție un timp suficient, de peste patru ore, pentru a obține arderea aproape dublă a bucăților dezmembrate din cadavrul victimei (cu riscul - semnalat în adresa secției cimitire - că oasele nu se calcinează integral).

Confirmarea tezei de mai sus s-a realizat la 22 februarie 1977, când, după topirea gheții, a fost oprit cursul apei în amonte de locuința victimei. A doua zi, după ce albia a secat, s-a cercetat toată albia pârâului pe o distanță de 7 km în aval. Cu acest prilej s-au găsit numeroase fragmente osoase. Expertiza biocriminalistică (serologică) cu privire la aceste oase și resturi de oase, întocmită de Institutul medico-legal din București, a concluzionat că s-au identificat un număr de șapte fragmente osoase cu caractere morfologice de tip uman, printre care două fragmente diafizare de peroneu, extremitatea distolă a unui metatarsian, un fragment de stânca temporal etc., făcând parte din craniul și membrele inferioare ale unui schelet de om adult (vârsta, sexul și talia nu s-au putut stabili). De o importanță deosebită a fost precizarea din raportul de expertiză, în sensul că toate aceste fragmente prezintă modificări produse prin calcinare.

Pe baza tuturor acestor probe, coroborate cu recunoașterea făptuitoarei, s-a ajuns la concluzia certă că ea și-a ucis soțul în condițiile descrise. Instanța de judecată a condamnat-o pe Carolina

Șipoș la 16 ani de închisoare, sentință rămasă definitivă.

CĂPITANUL COLOMBO ŞI STAFIA DIAVOLULUI

1976. Iarnă. Miezul nopţii. Afară, un ger care te pătrunde până la oase. Focurile din casele sătenilor încă nu s-au stins, iar fumul cenuşiu-negricios care iese pe hornuri desenează pe albul zăpezii chipuri şi imagini diabolice, apoi se năruie misterios spre coama dealului. Este ora când stafiile încep să se simtă în largul lor... Uite, după gardul unei uliţe apare o siluetă înspăimântătoare! Ce formează când se alungeşte ciudat, când se lăţeşte, când se scurtează! Şuieră!... Carnea mi se încrânceneză: „O stafie! Stafia diavolului!!!...". Nu, nu este o stafie, ah... este Elena Voinea, o femeie între două vârste, care fuge... fuge ca o bezmetică pe drum, despletită, şi geme a durere. Fuge spre bufet, unde ştie că va găsi doi paznici, doi oameni buni care îi vor da ajutor...

Şi în noaptea aceea, ca şi în nopţile următoare, ea n-a mai dormit acasă, de frică. A dormit la o soră din comună, Filofteia. Ce se întâmplase?

— El şi cu neamurile lui sunt de vină?..., acuza ea tristă în faţa plutonierului Toma, şeful de post. Ar fi vrut să plângă, dar nu putea. „Probabil a plâns destul până azi", se gândi subofiţerul. În noaptea aceea, Doamne ce noapte!... a venit beat şi a început să mă lovească cu ce apuca. Ultima dată a pus mâna pe un ciomag... Am reuşit să scap din mâinile lui şi am fugit ca o nebună prin centrul comunei găsindu-i pe paznicii Raţiu şi Cotigă. Văzându-mă în ce hal eram, li s-a făcut milă de mine şi m-au dus la Filofteia să dorm.

— Mă mir, că îl ştiu om liniştit, zise şeful de post.

— Da' de unde. În ultima vreme nu era zi de la Dumnezeu să nu se

îmbete, și atunci începea cu bătaia!

— Și când te-ai întors acasă?

— După o săptămână. Mi-a fost frică, dar nu l-am găsit. A plecat...

— Unde crezi că s-o fi dus? Ai idee?

— S-o fi dus la aia, la Târgu-Jiu, cu care a mai stat doi ani și nu a dat nici un semn de viață, și-a luat toate actele cu el...

— Bine. Mergi acum acasă, că am să fac tot ce pot ca să-l găsim. O să stau eu de vorbă cu el.

— Dar-ar Dumnezeu..., își făcu cruce Elena și ieși.

Un om foarte priceput

Primind reclamația de dispariție a lui Leonida Sârbu, șeful de post trecu imediat la verificări. Astfel, află că Leonida, un om de 46 de ani, se născuse în comuna Șoimari, județul Prahova și ținea mult la locul natal. Avea o casă cu o gospodărie frumoasă, în care acum 20 de ani adusese o mireasă tânără, cu o privire limpede ca apa izvorului.

Nu se putuse căsători oficial cu ea, deoarece Elena nu divorțase încă de fostul soț, cu care avea un băiețel de 2 anișori, cu părul bălai, Valerică. Iubind-o pe Elena și înțelegându-i tristețea, Leonida îl luase pe Valerică la pieptul său, sub ocrotirea sa. Și, ca lucrurile să meargă și mai bine, făcuseră împreună un copil, o fată zburdalnică, cu ochi neastâmpărați, pe care o botezaseră Dorina, nume izvorât din cuvântul „dor". Și anii s-au scurs... Povara lor, dar mai ales un accident de muncă nefericit suferit de Leonida în anul 1966 făcuseră dintr-un bărbat falnic un cocoșat, cu semne operatorii pe față și cu ochiul drept intrat mult în orbită. Puterile îi slăbiseră și ele, dar asta nu-l împiedicase să practice dulgheria în continuare. Avea în spatele casei o polată în care improvizase un atelier de tâmplărie, cu cele trebuincioase meseriei. După accident însă căpătase și un năravː băutura.

Martori care nu mint

Pe lângă aceste lucruri, plutonierul Toma fu întâmpinat și de câteva surprize!

— Acum o săptămână? În noaptea de 17/18 februarie?, încerca să-și amintească o vecină. Nu! N-a fost nici un scandal. N-am auzit nimic. Mă mir... Leonida când bea nu face scandal. Se duce și se culcă.

(Este întrebat paznicul Rațiu, de la cooperativă.)

— Plângea mai mult îngânat, zise acesta, văitându-se că Leonida a lovit-o cu coada toporului peste corp și picioare. Eu n-am văzut nici o vânătaie. „Hai înapoi, că-l liniștim noi", i-am zis. N-a vrut să meargă, a refuzat. A zis s-o ducem la Filofteia, la soră-sa.

Un alt martor, Alexandru Manea:

„Duminică, 8 februarie, m-am dus la Leonida să arvunesc niște ferestre pentru casa cea nouă. Nevastă-sa mi-a spus că nu este acasă, că plecase în țară de joi (5 februarie), să caute de lucru".

„Bine, dar n-are atât de lucru la noi?", i-am zis eu. „Așa e voia lui, mi-a răspuns ea. I-a cășunat să câștige bani mulți. Știu eu ce-o fi în capul lui?"

Ultima persoană care îl văzuse în viață pe cel dispărut era sora lui, Viorica Sârbu.

„De la Sfânta Bobotează nu l-am mai văzut", spuse femeia.

„Asta înseamnă... 6 ianuarie!" se uită șeful de post pe un calendar.

„Da, de atunci. Nu treceau trei-patru zile fără să nu ne vedem..."

Subofițerul făcu o convorbire telefonică cu miliția din Târgu-Jiu și solicită să se verifice dacă Leonida Sârbu nu se afla la o femeie Pășescu Catrina. În urmă cu 15 ani, Leonida plecase de acasă și convietuise doi ani cu această femeie.

„Colombo" intră în scenă

Trecuseră două luni de la sesizarea dispariției. Datele culese de plutonierul Toma îi întăriră bănuiala că nu se afla în fața unui caz

așa-zis de dispariție voluntară, ci a unei dispariții suspecte. Avea nevoie de ajutor, de un specialist.

Raportă superiorilor săi de la Miliția județului Prahova, iar a doua zi avu plăcerea să primească la Șoimari pe căpitanul Marinescu, de la Serviciul Judiciar, „Colombo", cum era el poreclit în rândul colegilor săi de breaslă, datorită finețiipsihologice cu care era înzestrat și cu care dezlega „enigmele" ce-i stăteau în față.

Iată ce mai aflară în plus: în ultimul timp, între dispărut și concubina sa avuseseră loc numeroase certuri care aveau la bază unele neînțelegeri de ordin patrimonial. Elena insista ca dispărutul să treacă întreaga avere pe numele ei. Leonida nu acceptase în ruptul capului așa ceva, fiind conștient că în felul acesta va fi alungat din casă, cu infirmitatea lui sau, cel mai probabil, ei o vor vinde.

„Ei" erau trei: Elena, Valerică și Dorina și toți într-un singur „cerc". El era pe dinafară cercului. Pe Valerică îl pierduse. Deși îl învățase dulgherie, băiatul abandonase școala profesională și acum, la 22 de ani, umbla vagabond prin țară. Nu-i plăcea să muncească. Se angaja o lună, două ca hamal în Portul Constanța sau muncitor pe vreun șantier, apoi își luă tălpășița. Îi plăceau aventurile. Avea de executat și o pedeapsă de 15 zile închisoare contravențională pe C.F.R. Tot focul acesta de paie îl „întreținuse" Elena Voinea, care nu-i permisese concubinului să se amestece prea mult în educația lui Valerică. „Nu-i copilul tău", îl repezea ea.

În privința Dorinei, același „iz" de educație. „Fața mamei", elevă la un liceu din Ploiești, se încurcase cu un tânăr și primise accepțiunea Elenei Voinea de a abandona școala și de a se mărita. *Pater familias* fusese însă împotrivă, dar nu-l ascultase nimeni. În sufletul lui era un mare singuratic...

Ceea ce nu știuse dispărutul în ultimul an era faptul că soția sa avea un amant la Ploiești și era în stare să facă orice pentru el, dragostea fiind înflăcărată. Cine era acest amant? Poate nu vă vine să credeți, dar el era chiar fostul soț al Elenei Voinea, cu care îl făcuse pe Valerică. Acestuia între timp îi murise nevasta și omul era liber... Cu a

doua nevastă făcuse doi copii, care acum erau căsătoriți și la casele lor în Ploiești.

Având 47 de ani, Lucian Gorea era un bărbat chipeș și în putere.

În ultimul an, Elena Voinea făcea tot mai dese drumuri la Ploiești, motivându-i lui Leonida că se ducea să-și ajute fiica, pe Dorina, proaspăt căsătorită.

Concluzie certă: dispărutul e mort

— O crimă pasională!, îngână „Colombo". Acesta este motivul „dispariției" lui Leonida.

— Da..., îl aprobă șeful de post.

— Totuși, ca să fim siguri pe ce mizăm, zise „Colombo", vom face toate verificările posibile ca să excludem celelalte ipoteze. Eu mă voi ocupa de problema dării lui în urmărire generală, după care mă voi duce la Oficiul de asigurări sociale...

— Iar eu? era nerăbdător plutonierul Toma.

— Tu vei merge la evidența populației și vei verifica fișa lui urmărind dacă nu apare undeva cu domiciliul schimbat sau cu viză de flotant.

Leonida Sârbu nu fu depistat în țară, iar la evidența populației nu apăruse nici un fel de mențiune.

„E mort!", își spuse „Colombo" după ce verifică zadarnic la Oficiul de asigurări sociale.

Împreună cu cetățenii voluntari și cu elevii școlii comunale, „Colombo" și șeful de post organizară scotociri în toată zona respectivă, inclusiv în munți, știindu-se că Leonida se ducea des în pădure, după lemne.

O tăcere... de fier

După toate aceste măsuri și verificări, pentru „Colombo" nu mai

încăpea îndoială că dispariţia lui Leonida Sârbu se datorase uciderii sale, cadavrul fiind ascuns într-un loc necunoscut.

După cum se stabilise, dispărutul fusese văzut ultima dată în ziua de 6 ianuarie 1976, iar de Sărbători Valerică şi Dorina fuseseră acasă, petrecând Revelionul cu toţii. Fata şi băiatul plecaseră la 3 ianuarie, astfel că până în ziua dispariţiei Leonida rămăsese cu nevastă-sa. De la Elena Voinea nu se putea obţine nimic, aceasta fiind atât de prudentă încât îşi număra şi paşii pe care îi făcea.

Dorina era şi ea instruită „la milimetru", neputându-se obţine nici de la ea ceva în plus. De fapt, maică-sa, la două zile, era la ea, la Ploieşti, fiind văzute stând de vorbă ore în şir şi în locuri unde nu le putea auzi nimeni. De acolo, Elena Voinea pleca la amant, intrând în casa acestuia numai după lăsarea întunericului şi furişându-se.

„Colombo" hotărî să adopte o altă tactică şi anume de a se retrage din „vizorul" Elenei Voinea pentru a o face să creadă că bănuielile s-au îndepărtat de ea, ofiţerul mergând pe alte piste. Spera ca din umbră să-i vâneze prima greşeală.

Poliţiştii cad în capcană...

Trecu o stare de acalmie de aproape patru luni, când căpitanul Marinescu primi o informaţie din a cărei pricină nu mai putea sta locului, nu mai putea dormi. Îl îmboldea „stafia diavolului" care, cu trei nopţi în urmă, fusese văzută îngropând ceva în grădină.

„Poate a mutat cadavrul lui Leonida sau numai o parte din el!", se frământa „Colombo". „Sau poate... armă ucigaşă, actele, îmbrăcămintea. Cine ştie?" „Şi dacă dau greş?" se întreba tot el. „Asta ar însemna un eşec usturător şi un triumf opac al criminalei..."

„Dar nu, nu pot să mai rezist! Mă duc!"

Descinse cu şeful de post în grădina Elenei Voinea, la locul cu pricina, şi eşecul moral în care nu sperase, ci doar îl prevăzuse, îl produse leşul unui câine! Da... al unui câine! Murise câinele

dispărutului și Elena Voinea, vicleană, pentru a verifica dacă se mai află în atenția miliției, îl îngropase noaptea, în taină, în grădină.

Urmăriți de insucces, polițiștii mai controlară locuința dispărutului, dependințele și sondară groapa cu var nestins din curte. „Nu s-au găsit urme sau indicii care să intereseze cercetările, și nici corpul dispărutului", așa a trebuit să consemneze ei, în final, în procesul-verbal pe care l-au încheiat și pe care concubina dispărutului l-a semnat imediat, neavând obiecțiuni de făcut.... Din umbră, „stafia diavolului" radia...

„Mucles sacanaua!"[1]

După această bilă neagră ce căzuse în „sertarul" lui „Colombo", ofițerul nu mai cunoscu liniștea. Dar nici Elena Voinea, care, a doua zi după descinderea ce-i fusese făcută, părăsi locuința din Șoimari și își luă o cameră cu chirie în Ploiești. Se angajă imediat ca femeie de serviciu la Districtul C.F.R. nr. 4, Valea Rea. Își făcuse calculele ei. Lupta dintre „Colombo" și „stafia diavolului" se dădea acum pe viață și pe moarte." „... Pe moarte?" Da, pentru că n-ar fi scăpat de pedeapsa capitală dacă era dovedită.

„De data aceasta ai greșit... «stafia diavolului», se bucură «Colombo» când află vestea." Nu ți-ai dat seama că, venind la oraș, îmi dai posibilitatea să mă apropii mai mult de tine...".

Elena Voinea făcuse însă acest pas pentru a se apropia mai mult de iubitul ei, Lucian Gorea, (fostul soț) și de Dorina, intuind că fiica ei era singurul pericol care o putea da de gol. Fata era însărcinată și posibil ca după naștere să nu mai țină așa de mult la mama ei...

În urma investigațiilor discrete întreprinse în jurul lui Lucian Gorea, acesta nu avea nici o contribuție la dispariția lui Leonida Sârbu

[1] Taci chitic!

și nu știa nimic ce se întâmplase cu acesta. Ce știa el era varianta pe care „noua" sa iubită, Elena Voinea, o vânturase prin sat și la miliție. Lucian Gorea dorea sincer să conviețuiască din nou cu fosta lui soție, însă aceasta îl amâna rugându-l să mai aștepte. Partidele de amor dintre ei aveau loc, ca și întâlnirile, numai noaptea, atât la locuința lui, cât și a ei (o cameră închiriată).

„Colombo" mai dădu pe la oficiul de asigurări sociale..., rezultatul fiind același. Șapte luni, nici un semn. Se duse apoi la Șoimari să se intereseze dacă Elena Voinea lăsase casa în grijă cuiva și ce discuții avusese cu această persoană.

Află că Elena nu lăsase casa pe mâna nimănui, însă îi dăduse un pat unui țigan în schimbul unor oale. Aprofundând investigațiile, ofițerul fu surprins că patul în cauză era tocmai cel din polată, din atelierul improvizat de tâmplărie, unde dormea Leonida Sârbu. Acest pat fusese foarte bine controlat, însă nu se identificaseră nici un fel de urme criminalistice care să intereseze cercetările. „Stafia diavolului" se pricepuse foarte bine să le șteargă, așa cum de altfel, se pricepuse să regizeze toată povestea dispariției lui Leonida.

„Colombo" se duse la țigan și confiscă patul, punându-i în vedere să nu scoată nici o vorbă.

Ojă pe post de sânge

— Mucles sacanaua! zise țiganul de frica lui „Colombo". Secret profesional...

Ofițerul bănuise că Leonida fusese ucis când era beat și, aproape sigur, când dormea. Pe trezire, el ar fi fost răpus mai greu, s-ar fi luptat. De aceea, Elena Voinea se dispensase de acest pat, îi provoca coșmaruri când îl vedea.

— Ce faci cu el?, îl întrebă curios un coleg pe „Colombo" când acesta descărcă patul, bucată cu bucată în curtea miliției județene.

— Am să-l montez la mine în birou!, îi făcu cu ochiul „Colombo".

Fin psiholog, se știa; toți polițiștii erau curioși cum va reuși „Colombo” s-o răpună în „duel” pe „stafia diavolului” și s-o facă să vorbească. Ofițerul nu se destăinui decât șefului său, colonelul Saulea.

— La momentul oportun, am să stropesc patul cu puțin lac de unghii pe la încheieturi, scoase el din buzunar o sticluță cu ojă roșie. Restul... după cum știți, jocul psihologic!

— Excelentă idee!, îi plăcu șefului.

— Numai că... nu este a mea, ridică „Colombo” ușor din umeri.

— Dar a cui?

— A soției mele, Aurora. Ea mi-a dat ojă...

Șeful începu să râdă.

— M-a ghicit, că nu prea mai pot să dorm noaptea, continuă „Colombo”, și a început să intre la idei, știți cum sunt femeile... Vrând, nevrând, a trebuit să-i spun câte ceva despre cauza insomniilor mele. După ce a ascultat povestea, m-a bătut pe umăr, ca pe copii, și mi-a zis: „Vai de mine! Pentru asta nu dormi tu? Te credeam băiat isteț... De ce nu mi-ai spus de la început? Asta e soluția! Mi-a dat ea atunci sticluța. Pe femei le impresionează sângele tare mult, ce știi tu...”. Și-am luat-o, ce era să fac, din moment ce-mi dăduse... soluția...

Șeful râse din nou.

— Bine, la treabă. Cât ai lipsit tu, Dorina a născut o fetiță și au început unele discuții între ea și maică-sa.

— Vă mulțumesc. Înseamnă că a sosit momentul. De când îl aștept... Întâmplarea aceea cu leșul câinelui m-a dat peste cap.

— Acum e rândul tău. Cine râde la urmă, râde mai bine.

Și, într-adevăr, sosise momentul pentru a se începe ancheta cu Dorina. Era și ea acum mamă, iar afecțiunea deosebită pe care i-o purta copilului întrezărea o anumită „răceală” în unele „unghere” sufletești față de Elena Voinea. Pe asta miza „Colombo”. Era terenul lui.

Un chip de monstru

Dorina a fost adusă la miliție, fără să știe mama sa. Căpitanul Marinescu o atacă direct, fără menajamente. Fata începu să plângă.

— Ai un copil de crescut... Gândește-te bine, ești mamă...

Dorina plângea întruna pe scaun.

— Ia uită-te în ochii mei, îi zise „Colombo" cu o voce blândă, aplecându-se spre ea. Dorina ridică ochii plânși. Tu ești o fată bună, ai suflet... Se citește în ochii tăi... o mângâie ofițerul.

Dorina aprobă mărunt din cap.

— Ea l-a omorât pe tata de dragul lui Gorea, zise vlăguită. Voia să pună mâna și pe casă. Nu mi-a spus cum și ce a făcut cu cadavrul lui tata. Când l-a omorât, eu eram la oraș, iar Valerică plecase în hoinăreala lui.

Confruntarea dintre fiică și mama criminală este dureroasă. Zbucium, zvâcniri, plânsete, reproșuri, dar Elena Voinea nu cedează.

— Dacă credeți că l-am omorât eu, atunci arătați-mi cadavrul!, zise Elena răstit. Arătați-mi măcar o probă, nu ce spune fetișcana asta, care nu m-a iubit niciodată și care vrea să-mi ia averea.

Hidoșenia sufletului ei îi dăduse un chip de monstru...

— Să mergem în biroul meu, spuse „Colombo" autoritar. Acolo te așteaptă și proba. După aceea, poți să te „culci" liniștită... în pat.

Intrând în biroul ofițerului și dând cu ochii de patul lui Leonida, criminala începu să tremure din tot corpul.

— Degeaba ai șters urmele, îi zise „Colombo". La încheieturile patului nu te-ai gândit. Privește! Sânge!... Sângele bărbatului tău...

— Aaaa!!!, începu deodată femeia să răcnească, ținându-se cu mâinile de cap.

Făcuse o criză.

— Eu l-am omorât! Eu, cu mâinile astea!, își încleștă ea ghearele. Să mă ardeți și pe mine în fundul grădinii, cum l-am ars eu! Aaaa!!!...

Deconspirată, „stafia diavolului" se înălță prin fumul de țigară și se scurse în iad...

În seara zilei de 6 ianuarie 1976, Leonida Sârbu fiind beat, Elena Voinea îl ucisese cu un cuțit în timp ce dormea în patul lui din atelierul de tâmplărie. Apoi îi dăduse foc în fundul grădinii până arsese complet. Mirosul degajat prin arderea cadavrului nu trezise nici un fel de suspiciune din partea vecinilor (aflați la anumite distanțe unii de alții), pentru că în acele zile afumătorile lor funcționau din plin și fumul cu miros de afumătură sălășluia peste tot.

Criminala a fost condamnată la moarte prin împușcare, sentința fiind executată.

OTRĂVITUL DIN FÂNTÂNĂ

Mai erau câteva ore până în anul 1974. La răscrucea anilor, oamenii sunt veseli, iar la mesele lor bogate se închină pahare pentru fericire. și totuși, în ziua ultimă a anului trecut, plutonierul Traian Giurgiu, șeful postului de miliție din Măieriște, județul Sălaj, era supărat. Pe la ora 11:00 venise la post Floarea Ihos, o femeie trecută de prima tinerețe, îndeobște veselă și vorbăreață. Venise, de data aceasta, plângând, implorându-l pe subofițer s-o ajute să-și găsească bărbatul.

— S-a îmbătat aseară și de atunci nu-l mai găsesc, se căina femeia. Cine știe unde s-o fi dus... O fi înghețat undeva, ca Nuțu lui Neli, și-mi rămân copiii fără tată... Că știți, când bea, e rău, nu știe ce face. Oare ce Dumnezeu să mă fac?

Era - spuneam - ultima zi a anului 1973. Plutonierul Traian Giurgiu ar fi dorit să se lungească clipele, îl chinuia obsedant fiecare minut scurs. A trecut și el pe la cunoscuții lui Vasile Ihos, așa cum trecuse și soția celui dispărut. N-a aflat nimic. S-a interesat dacă nu cumva pe Vasile îl văzuse cineva plecând din sat. S-a dus, pe urmă, acasă la Floarea Ihos. Femeia era abătută. Plângea pe o margine de pat, cu gândurile aiurea. Plutonierul Traian Giurgiu n-a găsit atunci cuvinte de consolare. Împreună cu sergenții-majori Gheorghe Pușcaș și Pavel Tolaș a cercetat fiecare încăpere, dar nimic nu le-a reținut atenția în mod deosebit. Au ieșit, apoi, în curte. Oblonul fântânii era deschis.

Giurgiu s-a uitat în fântână, nu se vedea nimic. A luminat adâncul și ceea ce a zărit l-a făcut să se cutremure. În hăul fântânii zăcea Vasile Ihos.

Nu e sinucidere

Vasile Ihos fusese un om liniştit. Uneori, e adevărat, se oprea mai mult la bufetul din comună, împreună cu vecinii şi cu prietenii. Niciodată însă nu făcuse scandal. Pe cei trei copii îi crescuse cu dragoste. Cel mai mare însă, Viorel, a apucat-o pe drumuri greşite. La 18 ani furase ceva de la o şcoală şi fusese condamnat. După eliberarea lui din penitenciar, tatăl său luase trenul şi se dusese la Timişoara. Îl adusese acasă. În tren îi vorbise despre muncă şi despre nevoia de cinste.

Cu soţia Vasile Ihos se mai certa uneori. O dată, aceasta plecase la părinţii ei. Dar asta fusese acum câţiva ani; în ultimul timp trăiau în bună înţelegere. Fuseseră văzuţi de braţ prin sat. Ba, mai mult. În seara în care Vasile dispăruse, mai mulţi săteni îi văzuseră pe soţi dansând şi chefuind. Era penultima seară a anului 1973.

S-a emis ipoteza sinuciderii. Medicul a stabilit că era vorba de o moarte violentă, provocată de un traumatism vertebro-medular şi cranian şi de leziuni produse prin căderea victimei de la 10 m în fântână. Foarte mulţi credeau că era, într-adevăr, vorba de sinucidere, pentru că Vasile Ihos ar fi aflat că soţia lui era încurcată cu un chiriaş de-al lor, Vasile Pădureanu.

Prin activitatea de cercetare desfăşurată de echipa operativă, a fost infirmată această ipoteză. Pentru că, radiografiind activitatea lui Vasile Ihos, din ziua dispariţiei sale, s-a constatat că el, victima, se dusese la Vasile Ardelean, cu care se târguise ca să cumpere un porc. Băuseră aldămaşul şi stabiliseră preţul. Or, un om obsedat de ideea sinuciderii n-ar fi avut, cu câteva ceasuri înainte, un atât de firesc comportament.

Nu putea fi vorba de un accident? Dacă victima se dusese la fântână să bea apă sau să se răcorească şi, din cauză că era beat, căzuse în fântână? Echipa de cercetare a înlăturat însă şi această presupunere: în casă, găleţile erau pline cu apă, iar de trei săptămâni încoace, Vasile Ihos lua apă de la vecini, căci fântâna lui secase.

Se caută mobilul

...Au urmat zile încărcate de întrebări şi presupuneri. Într-una din ele, echipa operativă a Inspectoratului judeţean Sălaj al Ministerului de Interne - în care, între timp, intrase şi ofiţerul Emil Sălăjan, şi care era condusă acum de lt. col. Vasile Ispas, şeful miliţiei judeţene - a dedus că nu putea fi vorba de sinucidere sau accident, ci de omor. S-a hotărât intensificarea cercetărilor.

Am vorbit cu cei mai vârstnici oameni din comuna Maierişte. Feţele lor, săpate de ani, erau aproape negre de mâhnire. Nici unul nu şi-a amintit să mai fi fost vreo crimă în comuna lor şi nici de jur-împrejur, la mulţi kilometri distanţă.

„Se mai încăierau cei tineri pentru vreo fată sau pentru alt motiv, dar să se ajungă la omor, nici vorbă".

Mâhnirea lor impunea, într-un fel, un plus de responsabilitate muncii de aflare a adevărului. Ofiţerii se simţeau datori faţă de oamenii acestei comune. Câte zile au durat cercetările? Cu câţi oameni s-a stat de vorbă? Câte dosare au fost scormonite? Unde, în marea incertitudinii, se afla miezul adevărului? Este greu de răspuns la aceste întrebări.

Poate nici nu mai interesează acum, deşi toţi ne putem da seama că a fost vorba de o uriaşă muncă depusă în slujba dreptăţii. O muncă la sfârşitul căreia trebuia răspuns răspicat cine şi de ce avusese interes să curme viaţa lui Vasile Ihos.

Întrebări... Gânduri...

Vasile Pădureanu era achizitor la Măierişte. Cu câteva luni în urmă intrase în dragoste cu Floarea Ihos. Floarea Ihos are 41 de ani şi trei copii. 23 de ani de căsnicie cu Vasile Ihos. Nu cumva Pădureanu vrusese să-l înlăture pe soţul Floarei din calea sa?

Maria Fota, o prietenă a familiei Ihos, a declarat că nu ştie ce s-a întâmplat în seara aceea de sfârşit de an, căci fusese la Şimleul

Silvaniei, cu treburi. Doi oameni din comună o văzuseră însă intrând la Vasile Ihos în jurul orei 20:00. (Un autobuz soseşte, de la Şimleu, cam la ora 18:00). De ce a minţit Maria Fota? Ce legătură era între moartea lui Vasile Ihos şi minciuna acesteia? Ofiţerii de miliţie căutau amănunte şi date.

Plutonierul Traian Giurgiu, când fusese scos cadavrul din fântână, îl văzuse pe Viorel Ihos, fiul victimei, că se lovise cu capul de perete, şuierând, furios, printre dinţi: „Iar mă mănâncă pușcăria!" Amănuntul care, pe moment, trecuse drept o manifestare a fricii datorate antecedentelor penale căpăta acum importanţă. În seara dispariţiei tatălui său, Viorel fusese însă la căminul cultural, îl văzuseră acolo mulţi oameni din sat. Dar unii îl văzuseră plecând cam în jurul orei 20:00. Să fi fost Viorel autorul odioasei crime?

Fântâna se găseşte la câţiva metri de casă, într-o curte, înconjurată de pomi. Gura fântânii este mică. Atât de mică, încât abia intră găleata. Corpul unui om, chiar firav, ar fi trebuit să fie împins cu forţa pentru a trece de oblon. De aici, concluzia ofiţerilor că un singur om nu putuse înfăptui crimă sau că acest om era foarte voinic, iar victima - incapabilă să opună rezistenţă.

Maria Fota a declarat, totuşi, într-un târziu, că soţii Ihos, în seara aceea, erau bine dispuşi, cântau şi dansau ca la nuntă, ca în tinereţe. Era ultimul dans, un ultim ţipăt al vieţii înainte de a fi părăsită. Nimeni atunci nu ştia ori nu-şi închipuia că numai peste câteva clipe Vasile Ihos avea să sfârşească în hăul fântânii.

Mătrăguna

Viorel repeta obsedant că în seara aceea nu fusese acasă. Confruntat însă cu Maria Fota, Viorel a recunoscut că se întorsese de la cămin, că mâncase împreună cu tatăl, mama lui şi cu Maria Fota, că

masa fusese veselă, că Maria Fota se dusese pe înserat și mai adusese un canceu[1] cu vin...

Ofițerii de miliție, împreună cu procurorul Cornel Iepan, au luat din nou la cercetări datele, documentele. S-a stat din nou de vorbă cu vecinii, cunoscuții, prietenii, a doua, a treia, a zecea oară. Pop Lucreția, o femeie în vârstă, a mărturisit că venise o dată, la ea, nu de mult, fata lui Ihos să-i ceară mătrăgună, să se vindece bunica ei la picior. Nu-i dăduse atunci, era noapte, iar a doua zi fata nu mai revenise. Altă fetiță, Hașnaș Rodica, a spus că fusese trimisă de Ihos Floarea la o altă vecină, tot după mătrăgună, și că aceasta îi dăduse. Întrebată, Ihos Floarea a declarat că ceruse pentru Fota Maria, care era gravidă și dorea să scape de sarcină. Nu același lucru l-a declarat însă Maria Fota.

Ofițerii de miliție au cerut să se execute o nouă autopsie. Din ordinul procuraturii s-a exhumat cadavrul și medicul legist a descoperit ceea ce - din nefericire - îi scăpase prima dată: înainte de a fi aruncată în fântână, victima fusese otrăvită cu mătrăgună.

Probele, adunate una lângă alta, i-au dezvăluit pe adevărații vinovați. Întreaga activitate a criminalilor a fost reconstituită episod cu episod, minut cu minut...

În timp ce chefuiau, Floarea Ihos i-a turnat soțului ei mătrăgună în vin, astfel încât acesta era inconștient atunci când a sosit Viorel. Au hotărât să-l scoată afară, la aer și l-au târât până în dreptul fântânii. Acolo, l-au aplecat deasupra ușii deschise, iar mama i-a spus fiului ei: „Aruncă-l! Vei vedea tu de ce". Băut și el, în relații nu prea bune cu tatăl lui, care-i cerea să nu fie un parazit, Viorel a ajutat-o pe mama lui să-l arunce în fântână.

Au revenit în casă, marcați de efort și de fapta lor inumană, spunându-i Mariei Fota că totul era în ordine, că soțul va reveni

[1] Cană mare de scos vin.

dezmeticit...

Mai târziu, au pornit prin sat, chipurile să-l caute...

...Proces public la Măierişte. Mii de oameni. O mare de oameni trişti, îngânduraţi. Ascultau rechizitoriul şi nu le venea să creadă.

Sentinţa aspră a avut darul să atenueze, oarecum, neliniştea imensă: s-a făcut dreptate. 23 ani închisoare Floarei Ihos (exact câţi ani de căsnicie avea, ce tristă şi neiertătoare coincidenţă!) şi 17 ani de închisoare lui Viorel Ihos.

Dintre cei citaţi la proces a lipsit Vasile Pădureanu, aflat acum în penitenciar să-şi ispăşească o pedeapsă pentru delapidare. Legea compensaţiei?...

MOȘUL PERVERS, GÂTUIT DE SOLDATUL GĂLUȘCĂ

În dimineaţa zilei de 27 martie 1971, Maria Tudor, din Bucureşti, Strada Ștefan Furtună nr. 83, Sectorul 7, colocatară cu Ion Bobinaţiu, a sesizat că acesta a decedat în locuinţa sa. La faţa locului s-a deplasat o echipă formată din ofiţeri de la Serviciul Intervenţii la evenimente, procurorul de serviciu, medicul legist, ofiţeri din Serviciul Judiciar şi de la Sectorul 7 miliţie.

Din cercetări au rezultat următoarele:

Imobilul din Strada Ștefan Furtună nr. 83 este compus din două apartamente. Apartamentul nr. 1, alcătuit dintr-o cameră, era locuit de Ion Bobinaţiu, iar apartamentul nr. 2, având două camere, era ocupat de Maria Tudor şi fiul său Ion Tudoran.

Accesul în apartamentul nr. 1 se face printr-un hol lung de 4 metri şi lat de 2 metri.

În dormitor, în partea dreaptă de la intrare, pe perete este fixat un umeraş pe care se află un pardesiu şi o cravată. Între uşă şi sobă, pe podea, în dezordine, se găseau o carpetă, o pătură, două perne, o cămaşă bărbătească în carouri de culoare închisă şi un pulover alb. Lângă sobă, rezemat de perete se afla un covor împachetat. În interiorul sobei de teracotă s-au găsit trei pachete cu scrisori şi alte înscrisuri.

Pe pat se afla cadavrul lui Ion Bobinaţiu, în vârstă de 71 de ani, acoperit parţial cu o plapumă, în decubit[1] lateral stâng, cu membrele

[1] Poziţie a corpului când este întins la orizontală.

inferioare și superioare flectate spre abdomen. Pantalonii de la pijama erau trași în jos până la nivelul gambelor. Pe piciorul stâng se afla un fir electric, o parte a acestuia trecând prin spațiul interdigital dintre degetul mic și inelar. La extremitatea firului descris se găsește un ștecher, iar restul firului se termină în suportul unei veioze situate la marginea patului, la o distanță de 12 cm de piciorul stâng. Brațul drept, lipit de corp și ușor ridicat în sus, avea antebrațul flectat, mâna aflându-se în dreptul nasului. Pe pielea păroasă a capului, în regiunea occipitală, prezenta o plagă contuză, semilunară, discret sângerând. Restul părului era ușor colorat de sângele prelins din această plagă. La narina stângă și la comisura stângă a gurii se aflau câteva picături de sânge.

Pe corp apăruseră lividități cadaverice, situate în special pe torace și abdomen, explicate prin poziția de declivitate a corpului. Alte semne de violență nu s-au constatat. O moarte suspectă până aici.

Cercetarea continuă

Cadavrul era îmbrăcat cu pantaloni de pijama, cămașă de culoare verde cu alb. Pe partea exterioară, cămașa era pătată de sânge. Pe pat se aflau o saltea și un cearceaf alb și o pernă îmbibate cu sânge. Bluza de la pijama s-a găsit lângă capul victimei strânsă și îmbibată cu sânge. În șifonier se găseau obiecte de îmbrăcăminte agățate în ordine pe umerașe, iar în partea de jos diferite cutii.

Lângă peretele din fața intrării se aflau o etajeră și o ladă pe care se găseau un plic cu diferite fotografii, un bloc-notes, un umeraș, o bască bleumarin și reviste vechi.

În fața lăzii, pe un suport de lemn, era montat un calendar de perete indicând data de 26 martie 1971, pe care erau scrise ora 10 și un cuvânt indescifrabil. Pe scaunul de lângă ladă se aflau așezate, în dezordine, un maiou alb și o pereche de pantaloni de trening bleumarin. Pe o masa acoperită cu mușama roșie s-au găsit două

sticle de vermut „Zarea” (una de un litru și una de jumătate de litru, ambele goale), două pahare a 250 ml goale și alte două pahare cu puțin lichid, o scrumieră (confecționată din cutie de conserve) în care erau cinci resturi de țigări, din care trei de Kent și două de Carpați cu filtru, o cutie de chibrituri așezată pe cant și două linguriţe, una într-un pahar, iar cealaltă așezată pe marginea unei farfurioare.

Pe peretele dinspre curte se aflau vasele de bucătărie și un cuier pentru îmbrăcăminte.

Pe peretele din stânga intrării era montată o etajeră cu diferite sticle și prosoape, deasupra chiuvetei, iar sub chiuvetă un pachet cu cărți.

De la domiciliul victimei au fost ridicate înscrisuri și fotografii ce au fost prelucrate criminalistic și verificate în procesul cercetărilor. S-au ridicat paharele și sticlele care erau purtătoare de urme digitale.

Declarația martorei

Din relațiile date de Maria Tudor, locatara aceluiași imobil, rezultă că în jurul orei 8, mergând să-l trezească din somn pe Ion Bobinațiu, ca de obicei, a găsit ușile descuiate și pătrunzând în dormitor, l-a găsit decedat, în urma cărui fapt a anunțat organele de miliție.

Martora a mai arătat că în ziua precedentă l-a văzut pe decedat în cursul după-amiezii cu un tânăr blond, cu care s-a fotografiat în curtea imobilului. L-a mai văzut apoi în jurul orei 22:00 conducând o persoană de sex bărbătesc spre ieșirea din curte.

La fața locului nu s-au găsit un aparat de radio „Mamaia”, un aparat de fotografiat și o scurtă din piele, despre care Maria Tudor afirma că se aflau în locuință.

Din raportul de expertiză medico-legală se concluzionează că este vorba de: „o moarte violentă datorată unei asfixii mecanice prin sufocare (comprimare și astupare), foarte probabil cu mâna, a căilor respiratorii superioare”.

La autopsie s-a mai constatat „o plagă contuză în regiunea occipitală, care s-a produs prin lovire cu sau de un corp dur și infiltrare sanguine întinse, în regiunea toracică anterioară și laterală, ce s-au putut produce prin lovire cu un corp dur și imprimarea toracelui cu un corp dur".

Cine era victima?

S-au efectuat verificări complexe și operative în jurul victimei, pentru a se stabili relațiile sale, natura lor, inclusiv împrejurările în care a survenit decesul.

Din investigații a rezultat că Ion Bobinațiu era cunoscut invertit sexual, fiind vizitat de anumiți tineri, majoritatea sportivi.

În locuința sa au fost găsite un număr de peste 250 fotografii, reprezentând bărbați tineri, îmbrăcați sumar, unii în timpul efectuării antrenamentelor de culturism.

În aceeași încăpere au mai fost găsite și aproximativ 260 de adrese ale unor bărbați domiciliați în București și provincie. Ion Bobinațiu avea o singură rudă, respectiv un nepot, domiciliat în SUA, care periodic îi trimitea pachete ce conțineau obiecte de îmbrăcăminte, ce erau valorificate de invertit sau le folosea pentru acostarea și atragerea tinerilor la domiciliul său.

Pe baza datelor obținute din aceste verificări și cercetări, s-au emis următoarele ipoteze de lucru:

- Ion Bobinațiu a fost asasinat de un partener adus în locuința sa, ca urmare a unei repulsii sau în scop de jaf.
- El ar fi putut fi victima unei morți accidentale prin cădere, ca urmare a faptului că s-a împiedicat de firul de la veioză.
- Ion Bobinațiu a suferit un atac de cord, urmat de edem pulmonar acut și din cauza unei intervenții medicale de urgență a sucombat în condițiile mai sus arătate.

În lumea homosexualilor

Pentru verificarea primei ipoteze s-a procedat la identificarea și cercetarea persoanelor din anturajul victimei.

În acest sens, a fost identificat numitul Benedict Zupcov, fotograf particular, având atelierul în Calea Plevnei nr. 126, care a executat majoritatea fotografiilor găsite în locuința lui Ion Bobinațiu. Fiind cercetat și lucrat informativ, a rezultat că nu are legătură cu cazul în speță.

În același timp au fost identificate și cercetate 166 de elemente cunoscute de victimă, rezultatul fiind negativ.

De asemenea, a fost identificat Ion Topliceanu, domiciliat în Buzău, despre care existau date că ar fi fost în compania victimei cu câteva ore înainte de a deceda. Pană la urmă a fost scos din cercul de bănuiți, stabilindu-se că se afla în localitatea de domiciliu. În perimetrul Gării de Nord și Piața Ilie Pintilie, unde se plimba Ion Bobinațiu pentru a racola tineri în vederea satisfacerii instinctelor de perversiune sexuală „papacioc[1]", acțiunile efectuate au condus la identificarea numiților Ion Martinescu, responsabilul bufetului pieței, și Ion Baciu, ospătar la Restaurantul Vulcan, care l-au văzut pe pervertit racolând tineri necunoscuți.

Cu acești doi martori s-a procedat la recunoașterea persoanelor din albumele cu fotografii găsite în locuința victimei, însă rezultatul a fost negativ.

A fost identificat și un tânăr cu numele de Emil Filip, despre care existau date că-l vizita pe Ion Bobinațiu destul de des. Deși căsătorit, cei doi au continuat să întrețină relații de inversiune sexuală. Cu ocazia verificărilor s-a stabilit că Emil Filip în seara premergătoare

---

[1] 1. (adj.; *despre oameni*) urât, scofâlcit, zbârcit; urâcios, rău. 2. (s.f.; *fam.*) epitet pentru o persoană ridicolă din cauza îmbrăcămintei; paparudă, sorcovă, pupăză. 3. rachiu. 4. (*în argou* în text aici și mai departe:) bărbat care practică felația.

decesului s-a aflat în locuința victimei.

Pentru a stabili activitatea acestuia s-au întreprins activități și verificări amănunțite, filaj, investigații tehnico-operative, dar rezultatul a rămas negativ.

Un alt suspect lucrat a fost Dinu Carcaleșeanu, un invertit sexual din anturajul victimei, care a fost exclus din cercul de bănuiți, întrucât în seara și noaptea critică fusese la Constanța, în prezența altui homosexual.

Din investigații și verificări a rezultat că Ion Bobinațiu era foarte des vizitat de Avram Popa, cunoscut invertit sexual, care fusese trimis în judecată (într-o altă relație) conform Decretului nr. 153/1970 și condamnat contravențional la 5 luni de închisoare de Judecătoria Timișoara. A fost transferat în arestul Miliției Capitalei, unde, în timpul cercetărilor, a recunoscut crima, dar verificările efectuate au stabilit cu certitudine că acesta nu a părăsit Timișoara în ziua critică.

Pe parcursul cercetărilor s-a făcut o descindere în comuna Campei de Pomezău la părinții numitului Avram Popa, de unde s-a ridicat un clișeu fotografic și trei tablouri reprezentându-i pe Avram Popa împreună cu Anton Crovinschi și Ion Bobinațiu.

S-a trecut la cercetarea homosexualului Anton Crovinschi din Timișoara, de profesie medic, unul din amicii defunctului, cu care întreținea relații de inversiune sexuală, acesta fiind cunoscut și foarte bun amic și partener al lui Avram Popa, dar s-a stabilit că nu a părăsit domiciliul în perioada critică, neputându-se deplasa fără însoțitor.

În continuare, cu sprijinul Inspectoratului General al Miliției, au mai fost identificați și cercetați Ion Neagu, din comuna Hăbut-Prahova, pavator în București, și Ion Bârlădeanu, din Huși, constatându-se până la urmă că nu aveau legături cu omorul, deși fuseseră parteneri de orgii homosexuale cu victima.

Verificarea ipotezelor 2 și 3

Verificările efectuate în cadrul ipotezelor 2 și 3 au dat naștere la unele interpretări care puteau exclude varianta asasinatului.

Astfel, din lectura actului medico-legal se desprindea starea de „stază și edem pulmonar", iar la nivelul septului o zonă de mărimea unei monede de 15 bani, culoare roșie-vineție, ceea ce denotă că este o zonă incomplet vascularizată, cu țesut axonic, tipic infarctului miocardic.

Edemul pulmonar acut fiind o formă a unei hipertensiuni la nivelul vascularizației pulmonare, urmată de mari modificări în schimbul gazos ce are loc la nivelul alveolei pulmonare, între aerul inspirat și sânge, constituia cauza morții prin asfixie.

La nivelul căilor respiratorii nu s-a constatat existența unor urme de comprimare, iar leziunile descrise în actul medico-legal nu sunt în raport de cauzalitate directă cu moartea victimei, nefiind vitale, putând apărea în starea agonică consecutivă accidentului vascular cardiac (infarct) în care bolnavul trece printr-o agitație psihomotorie deosebit de pronunțată.

Plaga din regiunea occipitală nu este o plagă tăiată, ci ruptă, putându-se produce în cădere prin agățare de cuiele prinse în peretele dulapului, în zona cărora s-a constatat existența unor pete de sânge.

Pijamaua mototolită sub formă de tampon, cu pete de sânge, poate apărea ca o manevră a victimei prin care a încercat să-și oprească hemoragia abundentă provocată de leziunea existentă în regiunea occipitală.

Drept urmare, s-a apelat la constituirea unei comisii de experți medico-legali pentru a formula concluzii definitive cu privire la cauzele morții lui Ion Bobinațiu, pe baza datelor medicale existente. Comisia întrunită nu a optat asupra eventualei morți accidentale sau a unui atac de cord, astfel că judiciariștii au rămas în plasa primului raport medico-legal și a ipotezei nr. 1, cea a asasinatului.

Amprenta demascatoare

Pe un pahar de pe masa din locuință cu care se consumase vermut a fost ridicată o urmă digitală foarte clară ce nu aparținea victimei, ci, probabil, ucigașului. De aceea, unul dintre criteriile de verificare și excludere a suspecților consta în compararea amprentelor acestora cu urma de la locul faptei.

Astfel, s-au făcut mii de comparări dactiloscopice cu amprentele suspecților din cercul de bănuiți și cu toate amprentele din cartoteca centrală a Inspectoratului General al Miliției, precum și a Miliției Capitalei. Rezultatul fiind negativ, s-a ajuns la concluzia certă că asasinul nu poseda antecedente penale, nu fusese niciodată cercetat și nici depistat cu ocazia multiplelor razii făcute de milițienii din toată țara.

Ion Bobinațiu, deși avea 71 de ani, era un homosexual învederat, și la această vârstă continuând să ademenească tineri aflați în zona Pieței Matache și a Gării de Nord. Părerea căpitanului doctor Nicolae Gavrilă de la Serviciul Judiciar al Miliției Capitalei, care instrumenta acest caz, era că ucigașul făcea parte numai din categoria acestor tineri racolați de victimă.

Această supoziție a ofițerului avea să se confirme după trei ani de la comiterea crimei, când Miliția Gării de Nord a depistat un hoț de bagaje în persoana unui anume Toader Gălușcă, 24 de ani, din comuna Mărginești, județul Bacău. Acesta nu poseda antecedente penale și își făcea veacul prin București. Asupra lui s-a găsit o agendă plină cu nume de persoane și adrese din București și din diferite localități din țară. Locotenentul Ion Rânete, care l-a luat în primire, a descoperit în agenda hoțului și numele lui Ion Bobinațiu, Strada Ștefan Furtună nr. 83.

Fără să mai facă un pas, tânărul ofițer l-a sunat pe căpitanul Gavrilă, hoțul fiind preluat imediat de Serviciul Judiciar al Miliției Capitalei.

— Ai fost vreodată amprentat?, l-a întrebat căpitanul.

— Nu...

Primă măsură a judiciaristului a fost să-l amprenteze pe hoț, ducându-se apoi cu fișa dactiloscopică la Serviciul Criminalistic. Aici, căpitanul Matache a comparat amprentele pe loc cu urma din evidență, stabilind cu satisfacție că autorul crimei asupra homosexualului Ion Bobinațiu fusese descoperit. Amprenta de pe paharul din locuința victimei fusese lăsată de degetul mijlociu de la mâna dreaptă a lui Toader Gălușcă.

Mărturisirea ucigașului

Pus în fața acestei probe științifice de necontestat, Toader Gălușcă și-a mărturisit fapta imediat. În urmă cu trei ani, el fusese incorporat la o unitate militară din Caracal. La 22 martie 1971, el primise o învoire de 7 zile pentru a-și vizita părinții în comuna natală din județul Bacău. De la Caracal a ajuns la București, unde trebuia să schimbe trenul. Pană la plecarea personalului spre Bacău mai erau multe ore. Astfel, ca să-și omoare timpul, a intrat în restaurantul Gării de Nord, unde a consumat bere. La masa lui s-a așezat un bătrânel simpatic cu care a intrat imediat în vorbă. Sincer, soldatul s-a confesat bătrânului că provine dintr-o familie săracă și mai are șase frați, că după satisfacerea stagiului militar ar dori să-și caute o gazdă și un loc de muncă în București și câte și mai câte. Bătrânul i-a dat adresa și i-a promis că-l va ajuta, invitându-l să-i facă o vizită când se va întoarce din permisie, în drumul spre Caracal, pentru a bea un șpriț împreună și să rămână peste noapte dacă e nevoie.

Militarul a revenit de la Bacău în seara zilei de 26 martie 1971, trenul ajungând în București la ora 22:15. întrucât un personal spre Caracal era tocmai spre dimineață, tânărul, credul, s-a hotărât să-i facă o vizită noii sale cunoștințe Ion Bobinațiu. A ajuns la locuința acestuia la ora 22:45, bătrânelul primindu-l cu brațele deschise. L-a tratat cu trei țigări Kent (soldatul fuma Carpați cu filtru) și au băut un

litru și jumătate de vermut „Zarea”. Pe la ora două noaptea, gazda, care se ameţise, i-a propus să se culce pană dimineaţă, tânărul fiind de acord. Bobinaţiu s-a dezbrăcat primul, rămânând în cămaşă şi pantalonii de pijama. Tânărul a rămas numai în chiloţi şi maiou. Când, însă, s-a băgat în pat, bătrânul, cu nerușinare, i-a băgat mâna la penis şi a început să i-l frece, ducându-se cu gura într-acolo pentru a face sex oral.

Soldatul, care nu era de acord cu asemenea practici, s-a speriat şi i-a tras bătrânului un pumn zdravăn în cap, apoi l-a sufocat cu mâna.

Revenindu-şi cât de cât din şoc şi îmbrăcându-se, Toader Găluşcă s-a gândit atunci să regizeze crima ca fiind comisă tot de un homosexual ca şi victimă, şi i-a tras pantalonii de pijama în vine. Apoi, dacă tot omorâse un om, s-a gândit să adune ceva lucruri de prin casă, punând într-o sacoşă un aparat de radio şi unul de fotografiat.

La plecare, i-a mai luat victimei o scurtă din piele, uitând de banii de pe masă sau să mai caute alte lucruri prin şifonier. În timpul luptei cu moşul, firul veiozei a ieşit din priză...

DIVA OTRĂVITĂ - TULBURĂTOAREA MOARTE A FRUMOASEI „PAȚACHINE”

Comisarul Tandin ne prezintă o senzațională afacere judiciară. Victimă: Tita Cristescu, fosta „*Miss România*”, fata cea mică a lui Gheorghe Cristescu, secretarul Partidului Comunist. Suspectul: Liviu Ciulei, faimos bogătaș și om de lume, tatăl celebrului regizor care a urcat România, în 1965, pe podiumul de la Cannes. În urma unui proces răsunător, inculpatul Liviu Ciulei a fost achitat. O crimă perfectă? Nu. La 35 de ani de la comiterea omorului, un preot dezlegat de taina spovedaniei dezvăluie numele ucigașei.

La sfârșitul anului 1935 izbucnea la București un mare scandal juridico-amoros care a tulburat întreaga opinie publică românească a timpului, declanşat în jurul morții suspecte a Titei Cristescu, fata cea mică a fondatorului Partidului Comunist în România, Gheorghe Cristescu. Suspectul era o personalitate a vremii, Liviu Ciulei. Nimeni altul decât tatăl celebrului regizor care a semnat monumentala peliculă „Pădurea Spânzuraților”, premiată în 1965 la Cannes.

Însemnările lui Constantin Argetoianu

În însemnările sale zilnice la data de 3 ianuarie 1936, Constantin Argetoianu surprindea, în stilu-i caracteristic, esența problemei:

„3 ianuarie 1936. Tânăra Tita Cristescu, fosta Miss România şi pațachină de meserie - fiica plăpumarului Cristescu, prietenul meu şi gălăgiosul comunist din 1920, a căzut moartă în câteva minute, zilele trecute, în casa ei. Tristul eveniment s-a întâmplat în prezența surorii ei mai în vârstă, măritată. Toxicologii au declarat, după ce au făcut

analizele cuvenite, ca fata fusese otrăvită cu cianură de potasiu.

Cristescu tatăl, disperat de moartea fetei care îi întreținea bătrânețea prin «munca» ei, a făcut un denunț Parchetului prin care acuza pe Ciulei, cunoscutul antreprenor de construcții, om de câteva zeci de milioane și stimat de toată lumea. Nimeni nu poate să creadă că un om ca Ciulei să fi comis o crimă. Fusese amantul Titei. Dar nu o rupsese cu dânsa. E drept că-i făcuse o vizită, câteva ore înainte să se întâmple drama. Dar de ce să fi omorât Ciulei? Fiindcă Tita Cristescu era logodită? Pare mai probabil ipoteza unui șantaj încercat de bătrânul vulpoi comunist împotriva unui om foarte bogat. Afacerea pasionează orașul".

Cum s-a întâmplat drama

Era în seara zilei de Crăciun, 25 decembrie 1935, ora 23:00. întoarsă de la cinema cu soțul său, Gella Gregorian, sora Titei Cristescu, a văzut lumină în apartamentul acesteia din urmă situat în Bulevardul Brătianu nr. 3. A urcat împreună cu prietena ei, Marioara Constantinescu.

Mai departe povestește chiar Gella Gregorian:

„Am sunat la Tita. Ea a venit și ne-a deschis. Era veselă. Ne-am îmbrățișat și mi-a explicat cum Cuza Hotta, viitorul ei soț, pe care îl condusese cu trenul, n-a vrut s-o lase să petreacă singură o noapte în tren și de aceea a înapoiat-o de la Turnu-Severin, sosind pe la ora 10 seara, în Capitală.

Deodată văd că se schimbă la față. Îmi declara că îi este rău. Simte o senzație specială la gură. Mă reped la baie, îi aduc un pahar cu apa din care tocmai băuse. Tita se simțea din ce în ce mai rău. Alarmată, trimit pe Marioara jos, la soțul meu. Tita, între timp, are convulsiuni, vomită, e întinsă pe spate. Bărbatul meu a telefonat pe rând la mai mulți doctori, dar nu i-a găsit acasă. S-a suit într-o mașină și s-a dus la salvare. Tita murise...".

Autopsia

Moartea neașteptată a provocat surpriză și stupoare, atât în public, cât și în familia ei neconsolată. Cadavrul Titei Cristescu a fost dus la Institutul Medico-Legal „*Dr. Mina Minovici*", conform articolului 45, și aici a fost efectuată autopsia, analizele toxicologice fiind făcute de conf. univ. N. Ioanid. În urma cercetărilor a rezultat ca Tita Cristescu a murit otrăvită cu cianură de potasiu.

Dovada nestrămutată privitoare la cauzele care au determinat moartea victimei o fac cele două acte, cele două buletine de analize, medical și chimico-legal, redactate și întocmite de specialiști, persoane autorizate și competente, în mod cert obiective, care nu aveau nici un interes să denatureze adevărul într-un sens sau altul.

Sinucidere, accident sau crimă?

Tita Cristescu lua în fiecare seară o cașetă de laxativ. Se pune întrebarea dacă victima a absorbit cianură de potasiu în bulinul laxativ sau în mod separat. Cianura de potasiu este o substanță puțin stabilă, în contact cu aerul eliberând acidul cianhidric, iar reziduul transformându-se în carbonat de potasiu, produs caustic. Absorbită în aceste condițiuni, ea provoacă leziuni la gură și pe tot parcursul gastric, până în stomac. Raportul medico-legal nu a pus în evidență astfel de leziuni. Raportul chimico-legal semnalează în schimb prezența în stomacul victimei a oxidului de magneziu, acea sare laxativă pe care Tita Cristescu o lua în cașetele aflate în posesia anchetatorilor.

Așa fiind lucrurile, este evident că victima a absorbit otrava ucigătoare în cașetul laxativ sau, eventual, dintr-o altă sursă. Dar cum a ajuns cianura de potasiu în acea cașetă inofensivă? Privită chestiunea din acest punct de vedere, nu puteau fi decât trei ipoteze: sinucidere, accident sau crimă.

Ipoteza sinuciderii trebuie însă înlăturată. Martorii care s-au

perindat în apartamentul victimei au arătat că Tita Cristescu nu se afla deloc în dispoziția sufletească a omului care să se sinucidă. Era tânără, frumoasă, bogată, logodită, fiind pe punctul de a se căsători din dragoste. Tita își făcea proiecte de viitor și se interesa de lucrurile cele mai neînsemnate.

Abia întoarsă din călătorie, în chiar noaptea fatală, roagă servitoarea să se ocupe de masă la care își convocase familia și mai ales, înainte de a se culca, ia cașeta laxativă, care urma să-și facă efectul inofensiv abia a doua zi dimineață. Or, cine dorește să se sinucidă nu ia mai întâi purgativ, ca să-i facă efect pe lumea cealaltă.

Fiind exclusă ipoteza sinuciderii, se trece la cea de a doua ipoteză, cea a unui accident. Cum se prepară în farmacie cașetele? Se amestecă mai întâi într-un recipient medicamentele prescrise în pulbere, apoi, cu ajutorul unei cărți de joc, se divizează amestecul în porțiuni absolut egale și se umplu cașetele. Apariția unei substanțe așa de toxice ca și cianura de potasiu într-un singur cașet din cele 16 livrate de farmacie este absolut imposibilă. Dacă se presupunea că ar fi fost o eroare farmaceutică, atunci cianura ar fi apărut în toate casetele, ceea ce în speță nu se verifică.

Așadar, rămânea în picioare doar cea de a treia ipoteză, și anume cea a crimei.

„Apostolii comunismului"

În prezența lui Gheorghe Cristescu, tatăl victimei și fondatorul Partidului Comunist în România, Tita Cristescu este înmormântată în acordurile Internaționalei. Și presa reacționează.

Astfel, în numărul din 12 ianuarie 1936 al ziarului „Universul", grupajul consacrat „*Misterului morții Titei Cristescu*" cuprindea și un articol, nesemnat, intitulat sugestiv „Apostolii comunismului", pe care îl citățm: „Din șirul de triști «eroi» dați la iveală de ancheta Justiției reținem încă o figură: comunismul. Intonarea

«Internaționalei» în fața mormântului victimei - ne impune să privim încă un aspect al oribilului scandal. Nici majestatea morții n-a oprit pe farsori să facă din mormântul victimei un obiect de speculă, sentimentală, de data aceasta. Bogătașul comunist nu neglija să facă și din acest tragic prilej un spectacol pentru asistența de tovarăși și de «simpatizanți».

În sunetul «Internaționalei» tovarășul doldora de milioane adunate a asistat la înmormântare, după ce în prealabil familia pusese la adăpost, cu o socialistă grijă, ce mai rămăsese din agoniseala nefericitei tinere (!). În contrazicere flagrantă nu numai cu ideologia pe care o propovăduiesc altora, ci cu însăși ținuta morală a simplilor oameni de treabă. Cunoaştem sumedenie de tipuri din această categorie; i-am auzit spumegând în întruniri împotriva clasei exploatatoare, i-am văzut bătându-se cu pumnii în piept pentru binele și fericirea fraților muncitori, i-am văzut propovăduind religia nouă socialistă-comunistă care tindea la distrugerea capitalismului împilător. I-am văzut gata să împartă cu săracii tot avutul rezultat din munca altora! Niciodată în faptă, grăsunii «apostoli» ai socialismului deveniți patroni nu aplicau teoriile cu care amăgeau muncitorimea. Dimpotrivă, mai haini, mai rapaci și mai exploatatori decât «infamii burghezi», aduna cu lăcomie, cu brutalitate banii din sudoarea «tovarășilor» de altădată, bieți muncitori care aveau naivitatea să creadă în sinceritatea fruntașilor".

„Gâsculița" devenită vedetă națională

Cine putea să asasineze pe Tita Cristescu introducând cianură de potasiu în cașeta laxativă? Cine avea acces în casa victimei?

Cea mai perfectă documentare și descriere a făcut-o, în acest sens, renumitul istoric Mircea Duțu în articolul său publicat în revista „Historia" din luna iulie 2002 (paginile 52-57): „Destinul «fetei plăpumarului», poreclită de cunoscuți «gâsculița», «tânără

atrăgătoare, dornică de viață și în special de o viață de lux» (presa vremii), a fost unul asemănător cu cel al multor tinere care ating succesul în viață exploatându-și farmecele personale, fără nici un fel de complexe. Născută într-o familie «pătrunsă» de austera morală proletară, ea a fost destinată inițial unei căsătorii cuminți și dirijate în interiorul castei fruntașilor clasei muncitoare. Tita s-a căsătorit inițial cu Sandu Bujor, un om cumsecade, modest prin poziție socială și comportament.

Numai că, la puțin timp, tânăra socialistă avea să cunoască o viață nouă, spre atingerea căreia avea să-și dărâme prezentul și să-și construiască viitorul: în 1929 este desemnată Miss la un concurs de frumusețe! Era adulată, mai ales dorită de bărbați culanți. Ofertele, mai mult sau mai puțin adevărate, deveneau tot mai tentante; printre altele se prevedea un rol într-un film care să se toarne în străinătate! Se năștea astfel mirajul inițial al ruperii cu condiția cuminte și modestă a lumii clasei muncitoare și populare spre statutul irezistibil de «stea de cinema», cu bani mulți și existență spectaculoasă.

Când familia cu regret și Tita cu vădit interes i-a cerut divorțul, Sandu Bujor nu a ripostat, a înțeles noile date și a acceptat despărțirea. Numai ca focul de paie al primelor «succese» s-a stins repede, marile promisiuni dovedindu-se mai degrabă pretexte spre a cuceri grațiile unei gâsculițe".

Milionarul Liviu Ciulei, îndrăgostit lulea

„Rămasă cu buză umflată, fără banii spre care tânjea cu ardoare familia Cristescu, a căutat repede noi «sponsori». Prima și cea mai importantă victimă finală s-a dovedit a fi bogatul antreprenor și inginer constructor din epocă, Liviu Ciulei, pe atunci în vârstă de 35 de ani, tatăl a doi copii, o fată și un băiat (acesta din urmă, nimeni altul decât cunoscutul actor și regizor de mai târziu cu același nume!). Așa cum arată acesta în declarația dată în fața instanței de judecată, a

cunoscut-o pe Tita în 1930 prin intermediul cumnatului ei, avocatul Ionescu-Gregorian. După un flirt de aproape 6 luni, inevitabilul s-a produs: aflat la vârsta critică a rătăcirilor sentimentale, antreprenorul s-a îndrăgostit lulea de dama dispusă oricărui compromis și împinsă spre el de familia dornică de a fi întreținută.

Dacă ar fi să-l credem pe Liviu Ciulei-senior, la numai 6 luni de la relație, avea să-și dea seama că «deși ținea la mine, nu se despărțise de prietenii și apucăturile mediului în care trăise», adică, mai pe înțelesul tuturor, nu renunța și la alte plăceri ale vieții ușuratice.

Orbit de pasiune și acționând cu resorturile rațiunii, Ciulei își propune să o remodeleze pe iubită întocmai precum Pygmalion; o determină să citească literatură, să dobândească deprinderi noi, conform statutului superior spre care aspira, astfel că înșiși membrii familiei rămâneau uimiți de progresele ei și exclamau: «Uite la Tita cum a ajuns cucoană!».

În anul 1934, legătura sentimentală atinsese apogeul! Dar Tita avea planurile sale."

Mariaj din interes

„Văzând că nu-l poate despărți pe Liviu Ciulei de familie, «gâsculița» a încercat să se căsătorească, dar mai ales să-și facă avere. Și aceasta, după ce l-a întâlnit pe tânărul Cuza Hotta, salariat al Direcției de Presă a Ministerului de Externe, om «de o inteligență ieftină, care se insera în familia Cristescu sub clasicul rol al celui de-al patrulea la bridge».

Cu știrea lui, tânăra a reluat legăturile cu bogatul antreprenor pentru a-și cumpăra un apartament și a agonisit o dotă corespunzătoare. Deopotrivă, familia Cristescu și logodnicul aveau nevoie de bani, și Ciulei, grație Titei, devenise principala sursă de subzistență.

La sfârșitul anului 1936, se pare că Tita își făcuse deja «plinul», așa

că oficializarea legăturii cu Cuza Hotta se apropia".

Viitorul soț, un aventurier avar ca și Tita, care plecase să-și anunțe familia despre viitoarea căsătorie benefică, nici n-a catadicsit să vină la înmormântarea ei, deși a fost anunțat din vreme despre tragedie. El a apărut în București abia peste 10 zile.

Un singur vinovat

După înmormântare, Gheorghe Cristescu depune o plângere la Parchet, declarând că îl bănuise drept ucigaș pe amantul fetei, Liviu Ciulei, iar primele cercetări au condus spre un singur vinovat: inginerul Liviu Ciulei. Astfel, s-a stabilit ca în ziua de 23 decembrie 1935, Ciulei i-a făcut o vizită matinală lui Mișu Gregorian, cumnatul Titei Cristescu, la Casa de Credit a Corpului Didactic, ca să afle din gura lui adevărul asupra proiectului de căsătorie a amantei sale cu Cuza Hotta. Cum Mișu Gregorian l-a asigurat că nimic nu mai poate împiedica această căsătorie, Liviu Ciulei, conform unor ipoteze emise de acuzare, hotărăște să se răzbune pe Tita Cristescu.

A doua zi s-ar fi dus la fabrica Metalica, pe care o stăpânea, la secția de galvanizare care utiliza cianură de potasiu în procesul tehnologic și ar fi procurat o doză puternică de otravă, venind apoi acasă la Tita Cristescu, cu care ar fi avut o discuție aprinsă, lovind-o de mai multe ori. Apoi, ar fi intrat în baie, introducând cianura într-una din cele cinci cașete rămase.

Întrebat despre vizita sa la Tita Cristescu, inginerul menționează că s-a dus să-i spună ce părere are Gregorian despre ea și că el e exact de aceeași părere cu acesta. Într-o altă declarație a mai adăugat că, fiind Ajun de Crăciun, s-a dus la Tita Cristescu și pentru a-i înmâna un cadou.

Deși inițial puțini credeau că un om de condiția lui Ciulei ar fi fost în stare să se dedea la asemenea grave fapte, opinia generală s-a modificat în sensul culpabilizării și ostracizării acestuia. „Ucigașul",

„criminalul” - erau etichetele care afectau pe inginer, aflat în arest, dar și pe întreaga sa familie.

Un proces cu un enorm succes de public

„Procesul a început la 18 septembrie 1936, ora 13, în fața Curții cu Juraţi din București, în marea și frumoasă sală de la parter a Palatului de Justiție. Completul a fost format din președintele Florin Foișoreanu și judecătorii asistenţi Manea și Istrate, iar procuror, Benedict Stoenescu. Pe banca apărării au luat loc maeștri ai barei: Istrate Micescu, Paul Iliescu, Dimitrie Cioc, Emil Nicolau și Oswald Dunăreanu.

Partea civilă, constituită cu tradiționalul «1 leu despăgubiri», era reprezentată prin avocații: I. Vasilescu-Valjen, Sorin Negruzzi și Virgil Soare. Au fost audiaţi circa 150 de martori. Dezbaterile au ţinut 12 zile și au reprezentant principalul eveniment «monden» al Capitalei și al întregii țări prin intermediul ziarelor.

Sala de judecată era ocupată cu ore bune înainte de publicul însetat de senzațional. Succesul de public era așa de mare, încât celebrul actor Puiu Iancovescu, prezent în sală, avea să exclame: «Ce bine ar fi de s-ar îmbulzi așa și la piesele mele».

Raționamentul procurorului în privința prezumtivei vinovații a inginerului Liviu Ciulei era relativ simplu. Trăind cu Ciulei în concubinaj de peste cinci ani, iar la sfârșitul lui 1935 creându-și deja o situație de independență materială (apartament, bijuterii, bani în bancă), Tita dorea să-l părăsească și să se căsătorească cu tânărul diplomat Cuza Hotta. Cei doi tineri planificaseră chiar să plece de sărbătorile de iarnă în străinătate. Această evoluție a lucrurilor l-ar fi afectat grav pe Ciulei, care - «împins de egoism și gelozie feroce» - ar fi trecut la răzbunare, prin uciderea amantei cu otravă. Relațiile tensionate dintre Tita și Liviu, cunoscute de toți, și comportamentul inculpatului lăsau posibilitatea unei asemenea concluzii.

Cu ocazia interogatoriului, care a durat aproape două zile, acuzatul a relatat cu un glas «domol, chibzuit și oficial» întreaga poveste a legăturii sale cu Tita Cristescu și a încercat să se apere față de acuzațiile aduse.

Audiat în fața Curții, Gheorghe Cristescu «a păşit emoționat în fața juraților. Fără doliu, figura sa era îmbujorată, întocmai ca și cravata în chip de ciucure aprins arborată la gât. Povestește pe rând toată evoluția legăturii dintre Tita și inginerul Liviu Ciulei, afirmând că acuzatul promisese fiicei sale ca o va lua în căsătorie. Descrise apoi caracterul gelos al inculpatului și felul în care el, tatăl, a luat parte la moartea tragică a copilei sale. Arătă apoi că nu s-a gândit niciodată ca Liviu Ciulei să fie asasinul și ajunge totuși la această concluzie după o lungă înșiruire a faptelor» (presa vremii).

În schimb, mama decedatei, Ana Cristescu, și sora, Gella Gregorian, au avut «o ținută suburbană, împănată cu un vocabular de o savoare și o sugestivitate de mahala, cu accese de plâns și acuzații violente, încoronată, la sfârșit, de invective și insulte», primind chiar huiduieli din partea publicului asistent.

În același context moral, chiar dacă cu unele accente mai temperate, s-a înscris și depoziția cumnatului moartei, avocatul Mihai Gregorian, care a consolidat varianta uciderii din gelozie.

Deosebit de interesante au fost și mărturiile lui Cuza Hotta, prezumtivul logodnic al Titei, vădit marcat de fosta «concurență» a lui Ciulei și dorind a se detașa de o afacere care îi afecta oarecum imaginea de funcționar public. El a încercat să facă din tânără o victimă a împrejurărilor, sedusă de Ciulei cu promisiunile de căsătorie și viața îmbelșugată, care l-ar fi iubit sincer (!) pe inginer. Hotta a declarat că a iubit-o, fără să știe dacă a fost iubit. El și-a jucat atât de bine rolul, încât a reușit să-l convingă cu atâta «sinceritate» până și pe procuror, care astfel nu a mai avut de pus nici o întrebare!”

Misterul crimei se dezleagă după 35 de ani

„La 3 octombrie 1936, într-o atmosferă de tensiune maximă, după o prestație excepțională a avocaților apărării în frunte cu decanul Baronului de Ilfov, maestrul Istrate Micescu, Curtea a dat verdictul: nevinovat și, în consecință, inginerul Liviu Ciulei a fost achitat. Principalul argument: marele dubiu în privința autorului crimei (*in dubio pro reo!*)."

În plus, renumitul profesor Dan Rădulescu și dr. Romanescu, angajați de Liviu Ciulei pentru apărarea sa, au pretins că moartea Titei Cristescu se datorește nu cianurii de potasiu ingerate o dată cu cașeta laxativă, ci acidului cianhidric degajat din migdalele amare pe care victima le-ar fi mâncat în seara fatală și pe care ancheta nu le-a luat în calcul. „În ciuda deciziei Justiției, oprobiul opiniei publice a continuat să persiste. Sub această presiune, Ciulei a fost nevoit să-și mute cei doi copii de la un liceu din Capitală în provincie și să-și trăiască apoi tot restul zilelor anatema morală a presupusului vinovat.

Enigma avea să se dezlege abia după circa 35 de ani de la producerea crimei. Pentru că a fost într-adevăr un asasinat, dar comis de cu totul altcineva. La începutul anilor 1970, dezlegat de legământul spovedaniei prin moartea celui care îi încredințase astfel, un preot ortodox făcea o mărturisire zguduitoare: cianura fusese pusă în pasta de dinți a Titei de către servitoarea Maria Suciu, geloasă pe succesele amoroase ale tinerei și cu gândul să o prăduiască de bijuterii. Derularea evenimentelor făcuse ca răsplata să nu se mai împlinească, dar crima a rămas să chinuie pe alții!"

O CRIMĂ CARE A ZGUDUIT DUDEȘTII

9 iulie 1906.

Tinerii din Calea Dudești s-au adunat la hora din Bujaverca. Doi dintre ei, o fată și un băiat, părăsesc grupul, mergând - la propunerea băiatului - „să se scalde" în Dâmbovița, „dincolo de Vitan". Cei doi tineri se cunoșteau de două luni. Își scot hainele, rămânând numai în cămăși, și intră agale în apă Dâmboviței. Fata, mai rapidă decât băiatul, înoată înaintea acestuia. Profitând de prilej, tânărul scoate de sub cămașa un cuțit, pe care îl înfige cu repeziciune în spatele fetei. Pe apă apar pete de sânge. Deși corpul fetei nu se mai mișca, însoțitorul acesteia îi mai aplică câteva lovituri de cuțit. Băiatul iese din apa cu priviri hăituite, se îmbrăcă pe fugă și strânge hainele fetei, făcându-le ghem. Se uita la oglinda sângerie a Dâmboviței și aruncă cuțitul în direcția ei. Sare gardul unei curți și îngroapă hainele tinerei acolo. Este seara, și puțini oameni se mai aventurau la o asemenea oră să se scalde. Silueta tânărului se pierde curând în noapte.

Cadavrul pescuit din apă

Paletele morii bat apa ritmic. Ciclul acestora este întrerupt brusc. Inițial, morarul a crezut că una dintre buturugile care pluteau pe apa Dâmboviței i-a blocat instalația. Dar constată cu surprindere că în apă se afla corpul unei tinere, aproape dezbrăcată, prinsă în roata morii.

A fost anunțat postul de poliție de la Tânganu. Cercetările efectuate la fața locului au dus la concluzia că fata a fost prinsă între paletele morii, dar că murise anterior, stare de fapt reliefată de cele

șapte lovituri de cuțit care i-au fost numărate pe corp.

Fiind vorba de o crimă, primarul din Tânganu a anunțat Parchetul Ilfov și Prefectura Poliției Capitalei prin intermediul unei telegrame. De la Parchet s-a telefonat la Primăria Tânganu, cerându-se „să se păzească cadavrul până ce vor sosi la fața locului reprezentanții Parchetului". Ulterior, judecătorul de instrucție Negrea și medicul legist Ionescu s-au deplasat la fața locului, cei 34 de km fiind parcurși cu ajutorul unei trăsuri în două ore.

Între timp, sătenii au pescuit cadavrul din apă, iar medicul legist a putut să-i facă autopsia. Conform primelor observații medicale, fata nu era „de bune condițiuni", din cauză că „avea tălpile picioarelor puțin îngroșate, ceea ce dovedește că a umblat desculță" și, în consecință, procurorul a considerat că fata provenea dintre „lucrătoarele" din marginea Capitalei. Pe corpul tinerei au fost numărate douăsprezece lovituri adânci de cuțit, dintre care cinci lovituri aplicate după decesul fetei. Corpul acesteia a fost acoperit cu câteva cârpe, resturile cămășii în care a fost aruncată în apă după ce a fost înjunghiată.

Cu moarta în căruță prin toate satele

Cum asupra cadavrului nu au fost găsite acte de identitate, reprezentanții Parchetului au avut ideea originală de a afla detalii despre aceasta: au urcat corpul inert într-o căruță pe care au însoțit-o în comunele prin care curgea Dâmbovița sau în cele învecinate.

După o zi petrecută în praful și soarele verii, reprezentanții justiției au observat că „sătenii priveau îngroziți la cadavrul fetei și dădeau din umeri". Râvna celor de la Parchet nu s-a oprit însă aici. Cadavrul a fost dus la Morga din București, urmând a fi expus celor care doreau să-l identifice.

Agenții poliției au fost trimiși prin tot orașul „pentru a cerceta și înștiința pe cei interesați, care ar fi avut vreo femeie tânără lipsă de

acasă, despre cele întâmplate". Doi medici de la Fabrica de Tricotaje au fost chemați la morgă după ce au declarat că „niște lucrătoare" lipsesc de mai multe zile de la serviciu. Deși medicii au dat curs cererii procurorilor, nu au reușit să le ușureze acestora munca.

Zilele treceau, însă identificarea cadavrului bătea pasul pe loc. În disperare de cauză, judecătorul de instrucție Negrea, constatând că servitoarea propriei mătuși lipsește de câteva zile, l-a chemat la poliție pe concubinul acesteia pentru lămuriri.

În același timp, la poliție s-a prezentat și doamna Janeta Bersa. Aceasta a precizat că are o fiică de 21 de ani, „care lipsește de două luni de acasă și care are semnalmentele cadavrului". Nici una dintre cele două piste nu a dat rezultatele așteptate.

Mama Anicăi recunoaște ca fata nu s-a mai întors acasă de la horă

Oamenii continuau să vină la poliție cu sesizări. Astfel, Scarlat Niculescu a susținut în fața subcomisarului Vasile Mușetescu că îl bănuiește de crimă pe propriul său fin, Lixandru Gheorghe Petre, de 17 ani, pe care l-a văzut de mai multe ori în compania fetei Anica Picu. Subcomisarul a prezentat informația comisarului-sef Adrian Popazu. Sfătuit de superiorul ierarhic, subcomisarul s-a îmbrăcat în civil și s-a deplasat la domiciliul băiatului să verifice dacă acesta este acasă. Constatând că băiatul lipsește de la domiciliu de mai multe zile, subcomisarul s-a deplasat în Șoseaua Vitan, la locuința fetei, unde - spre surprinderea sa - a constatat că mama tinerei a negat că ar avea o fată cu numele Anica. Curioasă din fire, femeia l-a întrebat în cele din urmă pe subcomisar de ce este așa de interesat de fata respectivă. Așa a aflat că Lixandru Gh. Petre a furat 1.000 lei, fugind împreună cu Anica. Informația oferită de agentul poliției a fost, în realitate, utopică. Acesta voia să constate dacă există o legătură între Lixandru și Anica. Dialogul dintre cei doi a continuat, femeia recunoscând că

are o fată, Anica, care „lipsește de duminică, când a plecat la hora din Bujaverca, în Calea Dudești”.

Poliția pune ochii pe Lixandru

Poliția Capitalei l-a reținut pe Lixandru Gh. Petre (13 iulie 1906), la ora 7:30, fiind dus la Circa 33 de Poliție. Comisarul Adrian Popazu l-a interogat pe tânăr, concluzia anchetatorului fiind că băiatul neagă acuzațiile care i se aduc. Încolțit de întrebările comisarului, Lixandru Gh. Petre a recunoscut ca Anica a fost amanta lui și că a omorât-o pentru că „îl urmărea încontinuu și-l plictisea cu dragostea”.

Comisarul Adrian Popazu anunță Prefectura Poliției despre declarația suspectului. Romulus Voinescu, Șeful Siguranței, se deplasează la Circa 33, continuând interogatoriul, din dorința de a afla unde sunt hainele fetei și arma crimei. Lixandru afirmă că hainele fetei au fost ascunse într-o grădină de pe malul Dâmboviței.

A doua zi, Romulus Voinescu, Mușetescu și Adrian Popazu s-au deplasat împreună cu suspectul la fața locului pentru reconstituire. După câteva minute de căutări prin „desiș”, s-a găsit „o legătură” care conținea o bluză și o fustă de culoare albastră, un jupon roșu, o pereche de pantofi galbeni și un șorț. Arma crimei nu a fost găsită, deși agenții poliției și-au dat toată silința.

Deși se iubea cu Lixandru, Anica era însărcinată cu altul

Romulus Voinescu a considerat mobilul crimei ca nesatisfăcător. Cei doi tineri erau la vârsta la care băteau la porțile vieții. În mod cert, între cei doi ar fi trebuit să intervină un „ibovnic” al fetei, ceea ce ar fi putut provoca gelozia băiatului și reacția violentă a acestuia. Anchetatorii au mai luat în calcul și posibilitatea ca fata să nu fi fost totuși surprinsă de prietenul ei în compania altui băiat.

De la mama Anicăi, procurorii au aflat că fata făcuse două avorturi

și că, în momentul în care a fost omorâtă, era însărcinată în luna a doua.

Lixandru a observat la horă ca Anica a fost curtată de mai mulți tineri, prilej de a afla, „turbat de mânie", că fata are un amant. Știa că este însărcinată. Și-a spus că este posibil să nu fie tatăl copilului care urma să se nască. În acel moment, s-a hotărât să-și omoare iubita. Cuțitul l-a cumpărat cu 1,60 lei de la un armurier din Piața Sfântul Anton. Lixandru și Anica se cunoșteau de două luni. Ambii lucrau la o grădină. Fata era deosebit de frumoasă și trecută de 20 de ani. Băiatul, slab, palid, avea 17 ani împliniți și „făcea parte dintre nenumărații pungași din Vitan și din împrejurimile Abatorului, care desfășoară teroare printre locuitorii din partea locului".

Lixandru Gh. Petre a ajuns acolo unde îi era locul, la închisoarea Văcărești. Doamna Voinea, mama acestuia, a fost singura care a regretat moartea fetei. Potrivit declarației pe care a făcut-o la tribunal, își considera odrasla „un băiat rău, leneș, și chiar pe mine m-a amenințat că mă aruncă în Dâmbovița".

Descoperirea

„Inițial, morarul a crezut că una dintre buturugile care pluteau pe apa Dâmboviței i-a blocat instalația. Dar constată cu surprindere că în apă se afla corpul unei tinere, aproape dezbrăcată, prins în roata morii."

Cine să fie?

„Conform primelor observații medicale, fata nu era «de bune condițiuni», din cauză că «avea tălpile picioarelor puțin îngroșate, ceea ce dovedește că a umblat desculță» și, în consecință, procurorul a considerat ca fata provenea dintre lucrătoarele «din marginea Capitalei»"

Cu moartă-n căruță

„Reprezentanții Parchetului au avut ideea originală de a afla detalii despre aceasta: au urcat corpul inert într-o căruță, pe care au însoțit-o în comunele prin care curgea Dâmbovița sau în cele învecinate. După o zi petrecută în praful și soarele verii, reprezentanții justiției au observat că «sătenii priveau îngroziți la cadavrul fetei și dădeau din umeri»"

Iubire funestă

„Lixandru și Anica se cunoșteau de două luni. Ambii lucrau la o grădină. Fata era deosebit de frumoasă și trecută de 20 de ani. Băiatul, slab, palid, avea 17 ani împliniți și «făcea parte dintre nenumărații pungași din Vitan și din împrejurimile Abatorului, care desfășoară teroare printre locuitorii din partea locului»"

PUNTEA SINUCIGAŞILOR

Comisarul Camil Vasilescu, un reputat criminalist în anii ’30, primeşte misiunea de a cerceta şi descifra enigma unei morţi suspecte produse la locul numit „Puntea Sinucigaşilor”, care traversează o prăpastie din munţii ce străjuiesc Băile Herculane. Victima, Carmina Bănulescu, soţia doctorului Casian Bănulescu, se prăbuşeşte în neant, în timp ce era îmbrăţişată de către soţ, pe respectiva punte, şi moare dramatic. Comisarul, investigând cazul, avea bănuielile sale şi a calificat acest incident stupid drept crimă. Pentru a demonstra crima, depistează un martor ocular, care-i oferă „cheia” dezlegării enigmei, dovedindu-se că se afla în faţa unei „crime trucate”. Cu toate acestea, intervine neprevăzutul, mistificarea şi adevărul sunt ascunse pentru mulţi ani.

Comisarul, în continuare, îşi deapănă amintirile:

„Am văzut şi cercetat destule crime. M-am confruntat cu o cazuistică deosebită şi complicată. Se poate face o paralelă dintre această crimă şi o alta, constatata la «Peştera Hoţilor», acolo unde victima a avut o identitate necunoscută, moartea în acest caz survenind datorită violenţei greu de descris. Mobilul crimei, în prima fază, nu ne era cunoscut. Evident, nu s-a urmărit jaful, dar spre final s-a concretizat faptul că este vorba de o vendetă, marcată de o ură viscerala determinată de o «reglare de conturi». Deh, se purtau şi atunci asemenea mobiluri.

Exista totuşi un paralelism între crima de la «Puntea Sinucigaşilor» şi o alta, săvârşită la 20 noiembrie 1932, tot la Herculane, unde victime au căzut soţii Eberle, aceasta fiind o crimă greu de clarificat, întrucât autorii au recurs la săvârşirea unei «duble crime trucate». Dar despre aceasta am să vă povestesc cu o altă ocazie.

Revenind la crima de pe Domogled, mă preveni comisarul, aceasta mi-a dat multă bătaie de cap. Martorul, un om cu spirit justițiar, s-a decis să-mi relateze ceea ce văzuse prin binoclu, adică acțiunea criminală a doctorului de «a-i face vânt soției, care astfel s-a prăbușit în prăpastie». Mi-am spus: totul este clar. Am demonstrat crima chiar cu un martor direct. Era o probă certă. Dar oamenii sunt slabi și martorul, sub presiunea avocatului, ce-l apăra pe cel învinuit, a doua zi, a retractat depoziția inițială. Atunci când și-a retras mărturia a invocat faptul că probabil s-a înșelat. A susținut că «i s-a părut doar...»

„Avocatul Noveanu a motivat că de pe versantul opus, nici nu se putea vedea acolo, pe Domogled, fiindcă în acea zi, la ora critică, muntele era învăluit într-o pâclă de ceață. Iată diabolica găselniță. Au urmat reconstituiri simulate, expertize, întocmirea unor acte de «sărăcie» de la meteorologi și până la urmă totul a fost zadarnic. Această minciună invocată a fost legalizată și a devenit adevăr. În zadar au văzut alți zeci de martori ca muntele nu era cu ceață. Fiind o zi senină, invenția malefică, nefastă a avocatului a creditat-o pe Carmina ca fiind vinovată de propria-i moarte.

A fost un caz care a constituit pentru cariera mea criminalistică - remarcă comisarul - un eșec și m-a dezamăgit pentru mult timp. Cazul «Puntea Sinucigașilor», acesta fiind numele de cod al dosarului, m-a determinat să-mi prezint demisia din Poliție și, dacă se aproba, poate că regretul mă urmărea pentru toată viața”.

„Au trecut mai bine de cincisprezece ani. Crimele se uită sau se apropie, după atâta timp, prescripția. De câte ori reveneam la Băile Herculane - cum nu mă împăcam cu severa mea înfrângere, m-am preocupat să deslușesc câte ceva din acest caz și mai găseam puncte de sprijin pentru o reușită ipotetică în demonstrarea crimei, dar, cu tot probatoriul pe care-l realizasem, totuși nu am reușit să obțin o dovadă indubitabilă.

Persistau povești multe, zvonuri derutante, iar alpinistul, martorul meu «cheie», la o întâlnire întâmplătoare, și-a cerut scuze... Atunci

i-a fost frică de eroarea lui omenească, iar avocatul, simțind acest lucru, a forțat nota, reușind să-mi demonstreze că pledând pentru nevinovăția doctorului, riscam și eu o eroare judiciară. Dar acest sentiment nu l-am avut niciodată în respectivul caz. Nu am acceptat nici gafa făcută de către doctor de a se recăsători la scurt timp de la moartea soției, cu amanta care i-a inspirat și crima. Acest lucru pentru ei nu a avut nici o relevanță, însă pentru mine a avut darul să-mi confirme temeinicia unei suspiciuni."

Dezlegarea

Au trecut destui ani până când într-o zi s-a apropiat de mine un călugăr și-mi înmână o scrisoare. Apoi mă trase de-o parte și-mi spuse: „*Trebuie să-l iertați pe doctor. Este pe moarte, fiind suferind de o boală groaznică. Azi-mâine merge la «Judecata de-apoi». Ieri s-a spovedit și în timpul Sfintei Taine, mi-a confesat totul, spunându-mi că de-atâția ani îl apăsă pe suflet o grea povară, un mare păcat.*"

În scrisoare se afla o declarație a doctorului în care recunoaște crima pe care a făcut-o în 1939. Nu a scăpat de pedeapsă. O crimă, mai devreme sau mai târziu, se răzbună pe ucigaș. Iată deci că totul a fost zadarnic. Nevasta de-a doua l-a părăsit... Dacă trăia poate îl scăpa și legea, adică prescripția pedepsei pentru crimă, care-i șterge nelegiuirea. Iar eu din acea clipă nu m-am mai simțit înfrânt. M-am bucurat de o izbândă, fie ea și târzie."

ASASINAT ÎN FORTĂREAȚA CELOR 400 DE NEBUNI

Comisarul Tandin ne istorisește despre iubire, lașitate și deznădejde. O crimă care a zguduit lumea bună a Bucureștilor anilor ’30. S-a întâmplat într-un loc al groazei: „*Sanatoriul celor 400 de nebuni*”. Atunci, justiția oamenilor a pălit în fața justiției divine.

În boxa acuzaților se afla o guvernantă, Magdalena Savu, care a fost sedusă și abandonată de Horia Pavelescu, fiul unui bancher din București. Acum (în procesul ce a fost relatat pe larg în gazetele anilor ’30), femeia cu origine socială modestă va fi judecată pentru asasinarea soției amantului sau, Ina Pavelescu, care se afla internată într-un azil de psihiatrie, numit „*Sanatoriul celor 400 de nebuni*”.

Iubirea… Nebunia… Laşitatea… Iată cele trei sentimente conjugate, care au provocat crima ce se judeca în această zi de 29 ianuarie 1932, la Tribunalul Municipiului București. Sala este plină până la refuz cu un public numeros, din cele mai diferite clase sociale. În spate, aproape de intrarea principală dinspre hol, dincolo de balustrada de lemn lăcuit, se înghesuie o sumedenie de persoane anonime și modeste, venite să o susțină pe eroina lor, Magdalena Savu, în vârstă de 28 de ani, aflată de aproape doi ani în detenție preventivă, în așteptarea procesului de astăzi.

Într-o lojă special amenajată, în marea sală cu arhitectură austeră, se află grupate mai multe doamne din înalta societate, alături de familia victimei, împreună cu părinții și rudele lui Horia Pavelescu, care urmează să fie audiat ca martor.

O poveste romantică și tragică

Într-adevăr, tragica, dar nu mai puțin romantica istorie, comentată pe larg de ziarele vremii, a început cu o pasională poveste de iubire și s-a sfârșit cu o crimă ce a stârnit o valvă imensă, în mediile mondene, dar și în lumea săracilor. Iubirea a început la voia hazardului...

Era în luna aprilie, în urmă cu aproape doi ani, când Magdalena abia sosise în București și se angajase, cu o scrisoare de recomandare ca guvernantă la o familie de burghezi înstăriți, unde se ocupa de doi băieței, unul de 3 ani și celălalt de 5 ani. Profitând de o după-amiază însorită, când era liberă, tânăra, ce abia împlinise 26 de ani, a ieșit să se plimbe, impresionată de lumină și de aerul proaspăt al primăverii.

După o lungă promenadă pe aleile Herăstrăului, Magdalena tocmai se îndrepta spre cunoscuta „Roata a lumii", care se afla chiar în inima parcului, când s-a lovit, pur și simplu, cu umărul de un necunoscut...

— Ciocnirea noastră a fost involuntară (povestește femeia, ridicată în picioare în boxa acuzaților), dar suficient de violentă ca să mă dezechilibreze, astfel încât era să cad dacă Horia nu mă prindea de mână.

De fapt, lucrurile s-ar fi oprit exact în acel punct și întreaga poveste tumultuoasă care a urmat nici n-ar fi avut loc... Bărbatul, foarte politicos, i-a cerut scuze tinerei și - după ce s-a asigurat, într-un mod cavaleresc, ca totul este în ordine - și-a luat la revedere, schimbând doar câteva vorbe convenționale, de amabilitate. Dar, după ce s-a îndepărtat doar câțiva pași, el s-a întors și a privit îndelung silueta fină a Magdalenei, îmbrăcată într-o crinolină gri deschis.

— M-am decis, brusc, să fac cale-ntoarsă, am ajuns-o din urmă și m-am prezentat, cerându-i îngăduința să o acompaniez.

Glasul lui Horia Pavelescu a luat aproape prin surprindere audiența, ce stătea cu ochii pironiți pe acuzată, fără să observe că, între timp, grefierul îl introdusese în sala tribunalului pe martorul-cheie al acestui proces.

Pe băncile din spate s-au stârnit câteva murmure, dar magistratul aflat în fruntea Completului de Judecată le potolește imediat.

Bărbatul brunet, cu statura viguroasă și fața rotundă, brăzdată de o mustață destul de abundentă, după moda epocii, o tulbura atât de tare pe Magdalena prin prezența sa, încât ochii femeii se umplu de lacrimi... Horia începe să povestească cum a invitat-o pe tânără să servească un ceai împreună, într-unul din saloanele clubului aristocrației bucureștene.

Apoi, în chip surprinzător, bărbatul insistă ca Magdalena să-l însoțească la un recital de valsuri celebre, în sala Filarmonicii, pretextând că și el ar fi muzician. Tânăra este uluită de toate aceste atenții pe care i le acorda necunoscutul. În atmosfera elegantă a sălii de concert, îmbătată de acordurile melodioase ale romanticelor valsuri, Magdalena se lasă cuprinsă pe după mijloc de mâna lui Horia și își sprijină tâmpla pe umărul său. La încheierea serii, bărbatul închiriază o trăsură și o conduce acasă, ținând-o tot timpul în brațe și sărutând-o... Despărțirea, care se petrece în fața casei în care locuiește familia la care este angajată Magdalena, seamănă cu aceea dintre doi îndrăgostiți autentici.

În fond, exact acest lucru se și întâmplase între Horia Pavelescu și Magdalena Savu: se înamoraseră la prima vedere! În cea de-a opta zi a acestei idile Horia a închiriat o cameră de hotel și s-a culcat cu Magdalena, descoperind cu uimire că era primul bărbat din viața ei...

22 iulie 1930

Au trecut mai bine de trei luni de când modestă guvernantă este amanta unui tânăr bărbat din înalta societate a Bucureștiului interbelic. Abia de curând femeia și-a dat seama că este gravidă. Ea nu se îndoiește nici o clipă ca Horia va fi fericit la aflarea acestei vești și este convinsă că, în acel moment, bărbatul va decide să o ceară în căsătorie...

Tânărul iubit s-a dovedit a fi un mincinos

— Când i-am spus că am rămas însărcinată și că așteptăm un copil de la el, Horia a tresărit de parcă era înspăimântat și s-a făcut alb ca varul (povestește din nou acuzata, în fața Instanței), apoi mi-a răspuns cu o vădită tulburare în glas: „Magdalena, iartă-mă, dar nu pot să mă căsătoresc cu tine!...”

Începând din acea clipă, tânăra guvernantă află, cu stupoare, că iubitul ei o minţise încă de la începutul relației lor. Horia Pavelescu nu era muzician, ci fiu de bancher, provenind dintr-o familie bogată, nu avea nici o ocupație și trăia pe seama averii părinților săi, ca un veritabil dandy. Mai rău decât atât, bărbatul era căsătorit de câțiva ani și nu putea divorța, datorită intereselor financiare conjugate ale celor două familii ce se înrudiseră prin mariaj.

— Soția mea, Ina, era grav bolnavă (intervine Horia, rămas în picioare la bară, în tot timpul scurs de la intrarea în sala de audiențe) și se afla internată, de o lungă perioadă, la *Sanatoriul Mărcuța*[1]...

Un nou murmur se stârnește în sala cu arhitectură austeră a tribunalului. Tot Bucureștiul cunoaște acel loc blestemat... Situat la câțiva kilometri în afara Capitalei, Sanatoriul este, de fapt, un luxos azil de nebuni. Toate ferestrele au gratii, ca la pușcărie, iar personalul medical calificat, deși se poartă ireproșabil cu musafirii, posedă arme pentru autoapărare. Unii bolnavi sunt ţinuți în cămăși de forță, internați în rezerve speciale... Alții au fost achitați de pedepse penale, datorită diagnosticului psihiatric și se află aici pe viață, fiind tratați ca prizonieri. Acest infern „pașnic” este numit „*Sanatoriul celor 400 de nebuni*” și se spune că, odată internat acolo, nimeni nu mai iese viu...

2 septembrie 1930

[1] aflat lângă biserica şi cimitirul cu acelaşi nume, înființat pe la 1820, în cartierul Pantelimon.

O femeie se prezintă la intrarea azilului. Ea se legitimează în fața portarului, prezentând acte în regulă și susține că este nepoata bolnavei Ina Pavelescu, pe care dorește să o viziteze. Fără nici o ezitare sau suspiciune, nepoata este condusă la vorbitor, într-o sală destul de întunecoasă, cu un crucifix uriaș atârnat pe perete...

— Doream cu orice preț (explică Magdalena Savu în fața Instanței, frângându-și mâinile) să o cunosc pe Ina. După ce îmi dezvăluise existența ei, Horia afirmase că soția sa este extrem de bolnavă și că această căsătorie reprezintă un adevărat calvar pentru el. Mai mult decât atât, el îmi jurase că, deși nu poate divorța, moartea foarte probabilă a Inei va desface, în curând, chinuitoarea lor legătură conjugală.

Așezat de data asta pe o bancă, în primul rând al sălii, alături de avocații prezenți, Horia Pavelescu își apleacă privirile în pământ la auzul acestei dezvăluiri făcute de Magdalena și roșește, în mod evident rușinat...

— Ina Pavelescu mi s-a părut (continuă acuzata, după această întrerupere) pe deplin sănătoasă din punct de vedere fizic. Era o femeie robustă, chiar puțin grasă, cu obraji rotunzi și o privire extrem de blândă, aproape caldă... Desigur că mi-am dat seama imediat de instabilitatea sa psihică și am înțeles că suferă de o depresie cronică, ceea ce o făcea, practic, de nevindecat vreodată, conform avizului medicilor. Dar evidenta sănătate fizică era dovada faptului că acea nenorocită femeie putea să mai trăiască vreo câteva zeci de ani! Am înțeles atunci că Horia mă mințise, încă o dată...

În sală se aud din nou fluierături, însoțite de astă dată de huiduieli adresate lui Horia Pavelescu. Înainte de a-și relua depoziția, Magdalena îl caută cu privirile pe fostul său amant și încearcă să-l privească în ochi, dar acesta rămâne cu fruntea aplecată și bărbia înfundată în piept, dovadă a rușinii care-l încearcă din ce în ce mai tare. Apoi, acuzata trage aer în piept și își reia declarațiile, pe un ton devenit mai rece și mai hotărât decât la început.

— Mai întâi am vrut să avortez, deși știam că este interzis prin lege.

Dar eu sunt o ființă care crede în Dumnezeu și mi-a fost totuși frică... Dar, chiar dacă nu m-aș fi temut, moașa la care am fost să mă consulte mi-a atras atenția ca sarcina era prea avansată, deci nu mai puteam să avortez fără să nu-mi pun viața în pericol. Așadar, nu-mi mai rămânea decât o singură soluție, disperată, e adevărat, pentru a evita nașterea unui copil din flori.

Magdalena ar fi ucis pentru bărbatul dorit

La data de 28 septembrie a aceluiași an, Ina Pavelescu primește o nouă vizită a „nepoatei" sale, la azilul supranumit *„Sanatoriul celor 400 de nebuni"*. Bolnava nici nu realizează că necunoscuta din fața sa nu seamănă cu nici una dintre veritabilele sale nepoate. De această dată, străina care se pretinde rudă i-a adus Inei ciocolată și flori.

Cele două stau de vorbă ore în șir, discutând tot felul de banalități fără noimă, până când sala de vorbitor a Sanatoriului începe să se golească de vizitatori.

În clipa în care au rămas singure, „nepoata" scoate un mic pistol din poșetă, îl îndreaptă spre Ina Pavelescu și trage, în plin, trei focuri de armă. Rănită mortal, bolnava se prăbușește în sala pustie, iar vizitatoarea o ia la fugă, de-a lungul culoarului ce duce spre ieșire, înainte de sosirea gardienilor...

După ce și-a ascuns pistolul la loc, în poșetă, necunoscuta s-a apucat cu mâinile de burtă și a fugit, având o evidentă expresie de durere pe chip.

— Chiar în momentul în care comiteam asasinatul, m-au apucat durerile de avort spontan. Mi-am pierdut cunoștința înainte de a reuși să părăsesc Sanatoriul și am fost dusă, cu o mașină, la cea mai apropiată maternitate. Acolo am avortat un copil mort, iar medicii mi-au spus, înainte de a fi arestată, că nu voi mai rămâne niciodată gravidă și nu voi mai putea avea un copil tot restul vieții mele. Asta e pedeapsa pe care o merit din partea lui Dumnezeu pentru crima

comisă...

Acuzata Magdalena Savu plânge în hohote, în fata Completului de Judecată, în fața întregii asistențe din sala tribunalului. Toți cei prezenți sunt impresionați de deznodământul tragic al poveștii de iubire care a fost recapitulată în cursul acestui proces.

Sala începe să se umple de murmure, care cresc neobișnuit în intensitate și se aud primele voci care strigă: „Eliberați-o!", „Nu o condamnați pentru omorârea unei ființe nebune și fără scăpare!", „Era disperată, dar și-a primit deja pedeapsa de la Dumnezeu!", „Judecați-l și pe el! El este adevăratul criminal!"...

În acest vacarm general, președintele Completului de Judecată s-a ridicat în picioare și, cu o voce puternică, acoperind protestele celorlalți, a amenințat că evacuează sala de audiențe, dacă lumea nu se potolește. Până și persoanele aflate în loja aristocraților protestaseră vehement față de cei din fundul sălii, fiecare apărându-și cauza prin vociferări ce s-au potolit totuși încet, încet...

Dar procurorul, care reprezintă partea acuzării, a trebuit să aștepte minute în șir până când și-a putut începe rechizitoriul.

— Nu o veți elibera pe Magdalena Savu (lansează el un apel, cu mâna ridicată amenințător), deoarece această femeie, care plânge astăzi în fața dvs., cu lacrimi de crocodil, nu este altceva decât o criminală!

Un nou val de fluierături și huiduieli trece peste capetele celor prezenți, dar liniștea se reinstalează mult mai repede... Reprezentantul legii își continuă rechizitoriul abia început pe un ton încă și mai vindicativ.

— Acuzata era hotărâtă să facă orice, chiar și o crimă, pentru a se căsători, adică pentru a-l agăța pe Horia Pavelescu. Ea știe foarte bine că nu este nici o frumusețe a naturii, că nu are nici avere și că a rămas singură până la 25 de ani. Întâlnirea cu acest bărbat a reprezentat pentru ea o adevărată mană cerească... Iar el a fost suficient de imprudent pentru a-i face chiar și un copil, ceea ce i-a oferit oportunitatea de-a dreptul pe tavă! Să nu vă amăgiți cu gândul că

Magdalena Savu a vrut, realmente, să avorteze! Dimpotrivă! Când a aflat de existența Inei Pavelescu, s-a gândit din prima clipă cum ar putea fi eliminat acest obstacol din calea planurilor ei! Este foarte probabil să-și fi calculat chiar și circumstanțele atenuante pe care spera să le obțină în cazul unui proces precum cel de față...

Autorul moral al crimei scapă basma curată

Procurorul se întrerupe, pentru câteva clipe, apoi își reia rechizitoriul, pe un ton din ce în ce mai sec.

— Această crimă nu are nimic din caracterul pasional pe care, în mod sigur, apărarea va încerca să-l demonstreze, și asta datorită tocmai faptului că este vorba de o infracțiune pregătită într-un mod meticulos. Un asemenea comportament indică sângele rece cu care a fost comisă crima pentru care astăzi, aici, acum, vă cer să pronunțați o sentință care să o pedepsească pe Magdalena Savu la cel puțin 20 de ani de muncă silnică!

Un nou val de murmure, ceva mai joase de data asta, străbate sala Tribunalului din București. Avocatul apărării se ridică în picioare și își începe pledoaria.

— Clienta mea a fost mințită și dvs., onorată Instanță, aveți acum această dovadă indubitabilă.

Avocatul se întoarce și arată cu brațul întins mulțimea înghesuită în spatele balustradei din fundul sălii.

— Acești oameni care îl huiduie și îl fluieră pe Horia Pavelescu nu se înșală! Este adevărat că ei aparțin aceleiași clase sociale ca și Magdalena Savu, dar au venit aici, astăzi, cu un mesaj clar, exprimat printr-o atitudine fermă. Ei vă semnalează că s-au înmulțit excesiv cazurile de femei seduse, abandonate sau înșelate, în buna lor credință, de către unele persoane din înalta societate. Nu facem un proces politic acum, pentru că Magdalena a comis o crimă, într-adevăr! Dar ce altă soluție avea o femeie cu un copil în burtă,

ajunsă la capătul răbdării? Să-l crească singură într-o lume plină de prejudecăți? Nu vreau să fiu înțeles greșit, eu nu fac apologia asasinatului ca rezolvare a unei dileme dramatice! Dar care erau celelalte alternative ale clientei mele? Fiecare dintre dvs. ce ar fi ales dacă s-ar fi aflat într-o asemenea situație imposibilă?

În loja aristocraților, atât mama victimei, cât și mama lui Horia Pavelescu au început să plângă încet, ștergându-și lacrimile cu batiste negre.

— Magdalena a ucis, este adevărat (repetă avocatul apărării, într-o tăcere mormântală), dar la acest act a împins-o disperarea fără margini, produsă de minciunile lui Horia Pavelescu, care poate fi considerat drept autor moral al acestui asasinat! În ceea ce o privește pe acuzată de astăzi, se poate spune că și-a primit pedeapsa din partea lui Dumnezeu... Căci, după cum ați aflat, tocmai copilul pe care dorea să-l protejeze, căruia voia cu orice preț să-i ofere un tată și de dragul căruia a fost în stare să comită chiar și o crimă, ei bine, tocmai acest copil a murit chiar în clipele următoare faptei comise de disperata mamă, din cauza unui avort spontan, provocat de emoția care a cuprins-o pe biata femeie! Mai mult decât atât, Justiția Divină, și nu cea lumească, a pedepsit-o, încă o dată, pe Magdalena, care știe acum, ca și dvs., că nu va mai fi niciodată mamă, din cauza avortului!

Onorată Instanță, în sala istorică a acestui Tribunal, astăzi, în această boxă ar fi trebuit să se afle doi acuzați! Dacă vrem cu adevărat să facem dreptate, atunci trebuie să recunoaștem că lângă Magdalena Savu ar fi urmat să stea și Horia Pavelescu... Dar acest bărbat, audiat doar ca martor, este - tragică ironie a sorții! - liber acum. Liber să cucerească alte femei tinere și naive, liber să-și trăiască viața... Liber chiar să se recăsătorească, dacă vrea, fiindcă destinul acestei nefericite acuzate l-a ajutat, iată, pe infamul bărbat să se debaraseze la momentul oportun de prima soție. Așa stând lucrurile, aveți de gând să o condamnați pe Magdalena Savu, vreau să spun numai pe ea, singură? Sau îi recunoașteți măcar dreptul la circumstanțe atenuante, dacă nu chiar la... achitare?

În sala izbucnesc strigăte patetice, adresate Completului de Judecată: „Eliberați-o! Eliberați-o!”. În așa-numita lojă a aristocraților, Horia Pavelescu și părinții săi stau cu privirile în pământ, muți de rușine. Completul se ridică și părăsește sala, într-un vacarm general, iar Magdalena Savu plânge în hohote, singură, în boxa acuzaților...

A fost condamnată la doar 10 ani de închisoare.

ȘAMPANIA MORTALĂ

Ultima cupă de șampanie. Cu cianură de potasiu. De Revelion, în 1938. S-a întâmplat în blocul care găzduiește Teatrul „Nottara”!

Puțini bucureșteni care trec pe lângă blocul ce găzduiește Teatrul „Nottara” cunosc tragedia pe care a găzduit-o în anul 1938, la puțin timp după ce acesta a fost terminat. O mare personalitate în lumea arhitecturii era îndrăgostit de o frumoasă actriță din București. Nu este important nici numele artistei, nici al teatrului pe a cărui scena fermeca publicul cu frumusețea ei ieșită din comun. Ca semn al iubirii ce i-o purta, arhitectul îi dăruiește un apartament în casa nouă și frumoasă. Mult mai tânără decât protectorul ei, femeia îl subjugase și cu măiestria cu care îi aducea ofrande zeului Eros. Omul avea o cheie de la apartamentul actriței, cheie pe care o folosea ori de câte ori dorul îl mâna către aleasa inimii sale.

Era spre sfârșitul anului, când arhitectul i-a spus amantei sale că va lipsi vreo două săptămâni din Capitală. Chipul frumoasei s-a întunecat pentru câteva clipe de un nor ce s-a dovedit trecător. Cu o voce de copil alintat l-a rugat „să nu mă lași prea mult singură”. Apoi i-a zâmbit și l-a sărutat îndelung. Cu gândul la cea care îl aștepta în frumosul sau apartament, bărbatul cu părul nins și-a comprimat la maximum rezolvarea treburilor și după numai trei zile s-a înapoiat la București. De la gară s-a dus direct la iubita lui, fără a o preveni telefonic, așa cum făcea de obicei. A introdus cheia în broască și a intrat. Încă din taxiul care îl ducea spre iubita lui trăia bucuria pe care i-o va provoca surpriza venirii lui neașteptate. Și, într-adevăr, surpriza a fost teribilă și de ambele părți.

Frumoasa și iubitoarea lui amantă gemea de plăcere în brațele unui alt bărbat. Frumoasele ei picioare îi păreau monstruoase la lumina

veiozei. Cu paşi uşori, amortizaţi de covorul gros, bărbatul se apropie de pat, astfel că amorezii nu au sesizat prezenta la doi paşi a arhitectului. Când, în sfârşit, încleştarea lor amoroasă a luat sfârşit şi epuizaţi au putut vedea limpede în jurul lor, chipeşul amant s-a ridicat uluit, şi-a căutat precipitat hainele şi a şters-o, temându-se de eventualele urmări neplăcute. Arhitectul continua să privească femeia din faţa lui, întinsă indecent în pat, care îşi acoperea speriată goliciunea. În mintea lui, nopţile de fericire din braţele ei se derulau precum un film văzut cu ochii altcuiva. Privea impasibil la femeia pe care o numise până atunci „zeiţa şi stăpâna mea absolută". Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, s-a îndreptat apoi spre uşă vorbindu-i liniştit: „Eşti cu mult mai tânără ca mine, te înţeleg". Femeia, cu faţa schimonosită de frica şi lacrimi, încerca să ceară iertare, dar nu reuşea să articuleze un cuvânt. „Calmează-te, ne vedem în seara de Anul Nou, voi veni mai devreme."

Până la Revelion mai rămăseseră câteva zile. Seara de seară, arhitectul îi telefona ca şi până atunci. Parcă nu se întâmplase nimic. Femeia îşi revenise din şoc şi acum încerca să-l convingă pe tomnaticul ei amant că îl iubeşte, chiar mai mult ca „înainte". „Am vrut să mă sinucid, nu-mi pot ierta uşurinţa cu care l-am primit în casă pe aventurierul acela care m-a siluit în mod perfid. Mă crezi, iubitule?" „Să uităm, a trecut, desigur că te cred." Amanta începuse să se convingă că binefăcătorul ei o iertase.

Alo, sunt arhitectul! Trimiteţi să ia cadavrul!

În seara de Revelion, încărcat cu delicatese: somon, caviar, mezeluri fine, şampanie etc., plus un colier pentru zeiţa lui, arhitectul îşi făcu apariţia. „Să facem o partidă de amor aşa cum ştim numai noi", îi propuse actriţa. Bărbatul se declară de acord. Apoi actriţa îl lăsă, mergând să facă un duş. Când s-a întors din eleganta sala de baie, arata splendid. Bărbatul umpluse între timp paharele cu şampanie.

Ceasul sună de 12 ori. Ciocniră şi sorbiră din şampanie. Trecură doar câteva clipe şi femeia se albi la faţă brusc şi căzu trăsnită pe covor. Omul nu părea deloc surprins. Puse mâna pe receptor şi ceru legătura cu chestorul Capitalei. „Bună seara, mă bucur că v-am găsit, domnule chestor. Este seara de Revelion şi nu prea mă aşteptam să fiţi la birou. Sunt arhitectul... Trimiteţi vă rog Ambulanţa să ridice cadavrul unei femei din blocul... apartamentul... Vă voi da explicaţii la chestură."

Cauza morţii fu stabilită repede. În timp ce femeia făcea duş, pregătindu-se pentru revederea cu protectorul ei, acesta îi turna discret, dintr-un pliculeţ minuscul, o doză de cianură de potasiu ce se ştie că este greu de recunoscut în băutură. Are chiar o aromă plăcută, de migdale amare.

Procesul a provocat mare vâlvă în Bucureşti. „Bine i-a făcut!", susţineau unii. „Orice i-ar fi făcut femeia, nu avea dreptul să-i ia viaţa", replicau alţii. Apărătorul arhitectului a fost celebrul Ionel Teodoreanu, care a făcut asistenţa să plângă. Pledoaria a fost într-adevăr teribilă. A obţinut achitarea. Magistraţii tratau într-un mod deosebit cazurile de acest gen, acordându-le circumstanţe atenuante. „Emoţia vederii iubitei, făcând dragoste cu un oarecare, l-ar fi putut omorî. Pe cine? Pe protectorul ei. Oricum, autorul este un om sfârşit sufleteşte, chiar dacă fizic a reuşit să supravieţuiască acestei încercări", rosti în finalul pledoariei sale faimosul avocat.

GLOANȚELE „AU SPĂLAT” PĂCATUL UNEI IUBIRI... „RUȘINOASE”

Să ne întoarcem în timp, cu 70 de ani în urmă. Din colbul arhivelor, un dosar cu câteva file îngălbenite ne dezvăluie o tristă poveste de dragoste, de-a dreptul incredibilă pentru zilele noastre. Era 29 aprilie 1934, când în punctul numit „Trigonomentru”, din Teiușul Caransebeșului, au fost descoperite două cadavre, ambele împușcate în cap, alături aflându-se un revolver marca Buldo, calibru 9 și două tuburi goale.

Din cercetările efectuate de Comisariatul de Poliție Caransebeș, s-a constatat că: „Tânărul Konig Adam, de 19 ani, a avut relații de dragoste cu Elisabeta Wallner, de 18 ani, aceasta rămânând dezvirginată și de rușinea care au făcut-o părinților, au găsit calea să se sinucidă amândoi” - se menționează în raportul către Chestura Poliției Lugoj. Cu ocazia percheziției corporale, la Konig Adam s-a găsit o scrisoare de bun rămas, adresată părinților, fraților și neamurilor, semnată de ambii sinucigași. Într-un portmoneu s-a mai găsit o hârtie pe care scria în limba germană: „*Iubit împreună și murit împreună. Liszi și Adam*”.

De aici reiese că a fost dragoste mare!

Comisarul-ajutor Petre Vasilescu a audiat mai multe persoane, printre care și pe fratele sinucigașei, Speichert Francisc, care a declarat: „În dulapul sorei mele am găsit un bilețel din care reiese că fata își ia rămas bun de la părinți și îi roagă să o ierte pentru rușinea pe care a făcut-o și că nu poate să dea ochii cu ei deoarece timpul este prea scurt. Și pentru că din cei șapte copii pe care mama ei îi are, nimeni nu i-a făcut așa rușine mare cum a făcut-o ea și mai bine își ia

rămas bun și moare”.

În continuare, Speichert Francisc arată: „Sora mea, Elisabeta Wallner, a venit de la părinții mei la mine în Caransebeș, pe Str. Ardealului nr. 2, pe ziua de 1 martie 1934, pentru a-mi face de mâncare, deoarece soția mea legitimă m-a părăsit. Sunt frizer și am local, unde venea des tânărul Konig Adam, care era bun prieten cu o calfă de-a mea. Nu am bănuit că aceste vizite erau mai mult pentru sora mea Elisabeta. De-abia astăzi am aflat de la lume cum că sora mea, în loc să se ducă, după cum îmi spunea, la mătușa ei din Caransebeșul Nou, își dădea întâlniri cu tânărul Konig în Teiușul Caransebeșului, unde stăteau câteva ore. De aici reiese precis că între ei a fost dragoste mare”.

În același dosar se afla și declarația tatălui sinucigașului, Konig Erich, domiciliat tot în Strada Ardealului nr. 2, care prin dezvăluirile sale confirma premeditarea faptei săvârșită de fiul său. „În ziua de 26 aprilie 1934, fiul meu era tare trist și a venit la mine să-mi dea o pălărie, spunându-mi că mi-o lasă să o am suvenir de la el, deoarece peste două zile pleacă. Intrigat de aceasta vorbă, i-am spus că nu are nimic. În ziua de 28 aprilie, băiatul meu mi-a comunicat că pantofii galbeni, o haină și doi pantaloni să-i dau fratelui său mai mic, căci lui nu-i mai trebuie. La care eu i-am răspuns că face o prostie sau a înnebunit. El a persistat și a spus că nu mai are timp și pleacă. Eu văzând încăpățânarea lui i-am spus că dacă pleci să-ți iei și actele cu tine. La care, enervat, mi-a ripostat că el unde se duce nu-i trebuie nimic, nici acte. După-amiaza, pe la ora 2:30 a plecat. Nu l-am mai văzut decât la morgă.”

Să revenim în zilele noastre. Desigur, bătrânul comisar, procurorul criminalist și medicul legist au trecut de mult în lumea celor drepți. Totul a rămas doar amintire. Chiar și sinucigașii, răpuși de gloanțe, au devenit un „film voalat”. Probabil, sunt prea puțini aceia care își aduc aminte de Liszi și Adam. În împrejurările actuale, poate, i-am fi cunoscut ca o familie fericită, la senectute, înconjurați de copii, nepoți și strănepoți. Nu trebuie să uităm însă perceptele morale ale

acelor vremuri îndepărtate, care și-au spus cuvântul. Tragic.

Explicații

„Tânărul Konig Adam, de 19 ani, a avut relații de dragoste cu Elisabeta Wallner, de 18 ani, aceasta rămânând dezvirginată și, de rușinea care au făcut-o părinților, au găsit calea să se sinucidă amândoi" - Raportul Poliției

Ultima ceartă

„La care eu i-am răspuns că face o prostie sau a înnebunit. El a persistat și a spus că nu mai are timp și pleacă. Eu văzând încăpățânarea lui i-am spus că dacă pleci să-ți iei și actele cu tine. La care, enervat, mi-a ripostat că el unde se duce nu-i trebuie nimic, nici acte" - Tatăl sinucigașului

Morala vremii

„Chiar și sinucigașii, răpuși de gloanțe, au devenit un «film voalat». Probabil, sunt prea puțini aceia care își aduc aminte de Liszi și Adam. În împrejurările actuale, poate, i-am fi cunoscut ca o familie fericită, la senectute, înconjurați de copii, nepoți și strănepoți. Nu trebuie să uităm însă perceptele morale ale acelor vremuri îndepărtate, care și-au spus cuvântul". - Epilog

S-A ÎNSURAT, A UCIS ŞI VA PĂTIMI DE DRAGUL SOACREI!

Zilele acestea s-a petrecut în Cuciurul Mare de lângă Cernăuţi o zguduitoare dramă familială, în condiţiuni ce pasionează la exces opinia publică locală.

Tânărul sătean Nicolae Lesaniuc de 22 de ani, căsătorit cu fiica lui Leonte Bratcu, întreţinea relaţiuni vinovate cu soacra sa şi între ei se stabiliseră cu timpul asemenea raporturi de ataşament, încât tânărul ginere ajunsese involuntar un instrument docil în mâinile soacrei.

Stingherită în desfăşurarea acestor raporturi de prezenţa soţului ei, soacra şi-a convins ginerele-amant să-l suprime pe Leonte Bratcu. Robit de pasiunea sa faţă de soacră, Nicolae Lesaniuc n-a stat prea mult pe gânduri şi într-una din nopţile trecute şi-a împuşcat socrul prin geamul odăii unde acesta dormea.

Transportat a doua zi la spital, Leonte Bratcu a sucombat după două zile de chinuri groaznice, glontele perforându-i stomacul, intestinele şi rinichii.

Postul de jandarmi din Cuciurul Mare l-a descoperit pe ucigaş, pe care l-a arestat împreună cu netrebnica soacra, autoarea morală a asasinatului. Cu actele dresate, cei doi amanţi au fost înaintaţi Parchetului din Cernăuţi.

Într-o primă declaraţie, tânărul Lesaniuc a mărturisit domnului prim-procuror Axente Volosciuc că nu s-a însurat de dragul nevestei, „care-i cam pocită", ci de cel al maică-sii, pe care o iubea de mai multă vreme.

(„Universul", 9 iunie 1932)

PREA CUVIOSUL STAREȚ AMBROZIE O ÎMPUȘCĂ PE MAICA CORNELIA, AMANTA SA

În județul Neamț sunt numeroase schituri și mănăstiri locuite de călugări și maici care, dezgustați de viață, s-au hotărât la o viață monahală, departe de cele lumești. După cum se vede însă, izolarea nu schimbă cu nimic pasiunile de care fuge tagma monahală.

Așa, printre mănăstiri, sunt două mari apropiate: Schitul Țibucani, în care sălășluiesc câțiva schivnici, și mănăstirea de maici Războieni. Starețul schitului, călugărul Ambrozie Florescu, în etate de 50 de ani, întreținea de multă vreme legături amoroase cu maica Cornelia Ojica, de 28 de ani, de la Mănăstirea Războieni. Aceasta venea la schit ori de câte ori era chemată de Cuvioșia Sa și rămânea tot timpul nopții în chilia lui de pustnic. În zorii zilei se furișa, ca să nu fie văzută de ceilalți frați. Totuși, se cunoșteau legăturile lor.

În schimbul orelor de dragoste pe care i le oferea din belșug „sora" Cornelia, „fratele" Ambrozie o mulțumea cu daruri de bani și diferite alte obiecte de mică valoare. Cu câteva seri în urmă, starețul a trimis un om la Mănăstirea Războieni ca să înștiințeze pe călugăriță că „Prea Cuviosul e dispus s-o primească".

Călugărița se conformă invitației și se duse să-și facă vizita obicinuită. După o noapte de dragoste, în zorii zilei, Ambrozie Florescu puse mâna pe un revolver și, îndreptându-l spre Cornelia Ojica, trase un foc. Glontele pătrunse în regiunea intercostală stângă, cu doi centimetri deasupra inimii, ieșind prin spate. După comiterea faptului, călugărul criminal a dispărut, fără să i se poată da până astăzi de urmă.

Victima a căzut în nesimțire. Revenindu-și, a izbutit să se târască până în curtea schitului, unde, fiind observată, a fost transportată la spitalul din Războieni. Acolo, după ce i s-a luat interogatoriul, a declarat că spre dimineață a avut un schimb de cuvinte de ocară cu amantul ei. Acesta susținea că, în lipsa lui din chilie, ea se furișa și îi fura bani. Fiind contrazis de călugăriță, Ambrozie s-a înfuriat și a împușcat-o.

Declarațiile ei par oarecum neverosimile. Se bănuiește că motivul tentativei de crimă a fost gelozia.

(„*Universul*”, 11 iulie 1932)

L-AU OMORÂT FIINDCĂ S-A ÎNSURAT CU CINE NU TREBUIE

Lucrătorul de pădure Mathias Helmer, din comuna Putna (Rădăuți), avea trei feciori: Frantz, Heinrich și Johan, dintre care Johan se căsătorise în contra voinței părintelui său și a întregii familii cu fata Rosa Greif, din Gara Putnei. Această căsătorie a avut, drept urmare, o pasionantă dușmănie între tânăr și familie. Pretextând că Johan și-ar fi însușit pe nedrept o fâșie dintr-un teren al fraților săi, aceștia, împreună cu tatăl lor, s-au hotărât să-l omoare, pândindu-l pe Johan, când se întorcea seara de la lucru, din pădure.

Potrivit planului mai înainte stabilit, numiții l-au așteptat pe Johan la o cotitură a șoselei, unde, năvălind asupra acestuia, l-au omorât cu lovituri de secure.

După comiterea odioasei crime, asasinii s-au îndreptat spre casa lui Johan, cu intenția de a omorî și pe soția lui. Rosa Helmer, presimțind pericolul, s-a strecurat pe fereastră în întunericul nopții, refugiindu-se la niște rude din apropiere. Anunțat fiind postul de jandarmi, organele acestuia s-au pus în urmărirea criminalilor, arestându-i pe toți trei și înaintându-i cu actele dresate la Parchetul din Rădăuți.

(„*Universul*”, 13 august 1932)

UCIGAȘUL, DEMASCAT PRIN SPIRITISM

Anul 1940. Ajunul Crăciunului. Crimă oribilă în preajma Gării de Nord. Poliția, neputincioasă. Cazul avea să fie rezolvat patru ani mai târziu, grație celebrului iluzionist Tihanhi, care a chemat la povești spiritul victimei. Comisarul Tandin ne relatează aceasta istorie incredibilă.

În decembrie 1940 aveam șase ani. Eram o fetiță frumușică și fericită, căci, dacă stau să mă gândesc bine, atât am fost fericită, șase ani. Atunci, mama avea doar 23 de ani. De vreun an de zile, se despărțise de tata, care plecase la altă femeie. Bunica mi-a povestit mai târziu ca între mama și tata fusese dragoste mare. Mama avea 15 ani când l-a cunoscut pe tata, pe atunci student la Litere. Fiind o lichea destul de chipeșă, a sedus-o pe mama și a rămas însărcinată.

De nevoie, a fost obligat să se căsătorească cu ea, deși el nu avea decât 20 de ani. A devenit ziarist la *Curentul*, era deștept, dar, din punct de vedere moral, era o secătură. Își cheltuia banii la cursele de cai și, fiindcă era și textier la Teatrul „Tănase", își pierdea nopțile cu toate balerinele, pe care le plătea cu bani grei. În schimb, de mine și de mama nu avea nici o grijă. Și într-o zi a plecat definitiv, s-a mutat la o altă femeie.

Misteriosul ofițer

Mama a fost nevoită să-și ia serviciu. Avea doar patru clase primare, dar și-a găsit, cu greu, un post de dactilografă la o bancă. Șeful ei, director adjunct, era trecut de 50 de ani și văduv. Cum a văzut-o pe mama, a și angajat-o, dar s-a și îndrăgostit nebunește de ea.

De-atunci, am început s-o ducem foarte bine, căci nenea Iulian (așa îi ziceam noi), ne ajuta cu bani; mie îmi aducea cutii de ciocolată fină de la Cofetăria „*Capșa*” și rochițe colorate. Mamei îi cumpăra rochii elegante, parfumuri. Și era hotărât s-o ia de nevastă, chiar așa, cu copil, căci se atașase de mine și eu de el. Mereu o grăbea cu divorțul. Bineînțeles că mama nu îl iubea, îi explica bunicii că este bătrân și o sufoca cu dragostea și gelozia lui. Ea se culca cu el doar din obligație, căci ne întreținea pe toți.

Tânără fiind, mama s-a încurcat, între timp, cu un tânăr ofițer, bărbat frumos, dar și el o altă lichea. Se întâlneau amândoi pe ascuns, într-o garsonieră, unde stătea el. Mama, sinceră, i-a spus ofițerului că are o fetiță de crescut și de aceea trăiește și cu un tip care o întreține, deși îl iubește doar pe el cu adevărat. L-a rugat, așadar, să nu-i ceară să se despartă de babalâc. Bunica știa de legătura lor și o înțelegea, dar aflase că ofițerul, pe care-l chema Andrei, îi făcea scene cumplite de gelozie, deși nu avea de gând s-o ia de nevastă, o voia doar ca amantă. Și, bineînțeles, fără copil. Așa că, într-o zi, ea l-a anunțat pe ofițer că se desparte de el; nu mai voia să trăiască cu doi amanți. În plus, terminase divorțul cu tata. Între ei a avut loc atunci o ceartă teribilă, cu amenințări.

Totul se întâmpla în decembrie 1940. La 23 decembrie 1940, în timp ce venea acasă de la serviciu, pe la ora 18:00, pe o străduță din spatele Gării de Nord din București, unde locuiam, mama a fost găsită împușcată. Fusese împușcată în burta și încă mai trăia. Mătușa mea, sora mamei mele, a stat la căpătâiul ei două zile și două nopți, dar ea nu mai recunoștea pe nimeni. Au venit și de la poliție, cu speranța că mama își va reveni măcar o clipă, pentru a le spune cine a tras în ea. Dar degeaba, a închis ochii, ducând secretul cu ea, în mormânt.

Au început cercetările. L-au interogat întâi pe tata, dar s-au lămurit repede polițiștii. Tata nu avea nici un motiv s-o ucidă, avea deja altă nevastă, și avea și copii. Apoi au aflat imediat de amantul mamei, șeful ei, Iulian. Ziceau polițiștii ca el ar fi avut motive s-o împuște, din gelozie, la gândul că l-ar părăsi pentru un altul mai tânăr.

Dar s-a probat cu vreo zece martori că el, între orele 16:00 și 20:00, fusese la bancă, iar la ora 18:00 era chiar în plină ședință. I s-a dat drumul. Cercetările s-au încheiat, nu fusese găsit criminalul, tot ce se știa precis era că fusese o crimă pasională, nu i se luase nimic, iar cel care trăsese o făcuse din răzbunare, și a vrut ca ea să sufere, altfel ar fi tras direct în inimă.

Bunica n-a suflat o vorbă despre ofițer, deși știa cum îl cheamă și unde stă. Mi-a povestit mai târziu, când m-am făcut mai mare, că nu a vrut să știe lumea ca ea avusese doi amanți, fiindcă ar fi fost socotită o destrăbălată. Și așa am rămas fără mamă, la vârsta de șase ani. După doi ani, a murit și tata, de tuberculoză; eram orfană. Locuiam în aceeași casă cu bunica, dar și cu sora mamei care divorțase.

Criminalul trăia liniștit cine știe pe unde. Până în noiembrie 1944, când s-a întâmplat ceva... Mătușa, care era manichiuristă, începuse să aibă cliente bune de la Șosea. Veniseră comuniștii la putere și în toate vilele locuiau acum, cu nevestele lor, ștabii comuniști. Iar noile cucoane își aduceau acasă coafeze și manichiuriste, trăiau pe picior mare. Într-o seară, mătușa a aflat de la o clientă că a venit în țară un mare iluzionist, Tihanhy, și dădea spectacole de iluzionism la circ. Și a mai aflat că peste trei zile va veni însoțit de un medium, într-una din vile, și pe ascuns va face niște ședințe de hipnoză cu mediumul, care putea să cheme morții.

Și mama i-a răspuns!

Onorariul era foarte mare, dar mătușa nu s-a lăsat până nu s-a împrumutat de bani, ca să-l poată plăti. Nu știa mai nimic despre hipnoză, dar și-a făcut curaj și i-a spus femeii căreia îi făcea manichiura că ar vrea să participe și ea la o ședință. Vroia să vorbească cu sora ei, care murise împușcată. I-a spus povestea tristă a mamei mele și clientei sale i s-a făcut milă de ea și i-a făcut o programare. Voia măcar să-i audă glasul. Nu i-a spus bunicii nimic și,

oarecum înfricoșată, s-a dus peste trei seri acolo, în vilă. Când i-a venit rândul să intre, mediumul era în transă, stătea nemișcat deasupra mesei și, culmea, era un bărbat. S-a speriat, dar a strigat-o pe mama: „Ricuțo, mă auzi?”. Și mama i-a răspuns, era chiar glasul ei. A rugat-o să aibă grijă de mine și i-a spus lucruri de care mătușa habar nu avea, căci ea nu știa că mama se iubise și cu un ofițer, ea știa doar de Iulian, bancherul. „Andrei m-a împușcat, deși era întuneric l-am văzut și i-am văzut și cicatricea de la mâna dreaptă, în care ținea pistolul. Acum a fugit la părinți, la țară, și a ascuns pistolul în podul casei tatălui lui. Răzbună-mă, sufletul meu n-are liniște, am murit în chinuri”. Apoi a oftat și a tăcut. Mătușa a plecat plângând.

Deși trecuseră patru ani de la crimă, ea și bunica s-au dus la poliție și l-au reclamat pe ofițer. Bineînțeles că mătușa nu a spus poliției de unde aflase toate datele. S-au făcut iar cercetări, i s-a aflat numele întreg, în ce sat locuiau părinții lui și s-au dus direct la el. Locuia într-adevăr acolo și, așa cum spusese biata mamă, avea o cicatrice la mâna dreaptă. Pistolul l-au găsit în pod. Polițiștii au întrebat-o pe mătușă de unde știe despre el atâtea lucruri, iar ea a spus că de la bunica. Bunica, din povestirile mamei, știa că are o cicatrice la mâna dreaptă, că părinții lui sunt țărani din satul Ciocârlia de Jos. Mama îi spunea tot, și locul unde se iubeau ei pe ascuns, să nu știe Iulian, celălalt amant.

Poliția a certat-o pe bunica, fiindcă nu a spus totul atunci, în 1940. „*De frică și de rușine, maică*”, a zis bunica.

TRAGEDIA DE LA „CARLTON”

O teribilă dramă s-a consumat într-unul din apartamentele blocului bucureștean Carlton, înainte ca acesta să se prăbușească, datorită cutremurului din septembrie 1940.

Căpitanul, un bărbat frumos, bine făcut, înzestrat cu o inteligență lucidă, poseda o însușire superioară tuturor celorlalte virtuți: avea un caracter deosebit, era generos, săritor, cinstit și demn. Cu Eliza se însurase nu de mult. Era prin ’39, perioada în care tara trecea prin mari frământări. Ofițerii de carieră erau trimiși în regimente dislocate în apropierea frontierelor. Deci și căpitanul lipsea lungi perioade de acasă, tocmai când simțea nevoia să fie mai mult alături de femeia cu care se căsătorise din dragoste.

Din păcate, frumoasa șatenă cu ochii negri scânteietori și neastâmpărați, nu merita dragostea lui. În lipsa lui, avea un grup de prieteni cu care, seară de seară, găsea agreabile modalități de a-și petrece timpul. Fie o partidă de pocher, fie o ieșire la un bar sau la un hipodrom, unde prinsese gustul pariurilor. Pe deasupra, începuse să consume droguri, cu regularitate. Era normal ca lipsa de bani să devină cronică. Norocul ei că se învârtea într-un cerc de prieteni bogați, care o împrumutau fără să-și facă complexe. Unii chiar se prefăceau că uită de datoriile Elizei. Mai ales că femeia le spusese intimilor, cu francheță, că nu poate răbda mai mult de câteva zile fără „amor”! Or Fănel pleca cu lunile... Se zvonea și că-i nimfomană, și că pentru ea nu conta cu cine era în pat: chelneri, comisionari, patroni de magazine de pe unde-și cumpăra marfă „pe credit”, ba chiar și ordonanța căpitanului!

Datorii la pocher

La epistolele pe care le primea aproape zilnic de la soţul său, aflat departe, în Moldova, scrisori pline de declaraţii pătimaşe de dragoste, Eliza răspundea superficial, cu fraze drăgălaşe de copil alintat, lapidar, dar neomiţând, în final, să-i ceară bani. „Dar să fie mai multişori, «pisoiaş», pentru că fetiţa ta are nişte datorii de onoare la pocher. E singura mea distracţie cu care îmi mai umplu timpul, însă am avut ghinion! Ştii doar ca tu eşti port-bonheurul meu. De câte ori nu eşti lângă mine pierd! Prea rar câştig câte ceva, dar acum datorez 10.000 lei". Ofiţerul, cunoscut tuturor pentru probitatea sa morală, avea oroare de împrumuturi. N-avea însă ce face, căci era onoarea soţiei sale în joc şi îi trimise suma solicitată.

Urmară şi alte cereri. Ghinionul nu se dezlipea de Eliza! Iar banii se pulverizau, de fapt, nu numai la pocher, unde cacialmalele copilăreşti se plăteau, ci şi la ruletă şi mai ales pe droguri, de care nu se mai putea lipsi. Disperat, nemaiavând de la ce prieteni să mai împrumute bani, ofiţerul ajunsese la un cămătar. Acesta voia dobânda 100%. Câteva rate le-a plătit. Apoi a clacat. Nu mai avea un leu. Îl imploră pe zaraf să-l mai aştepte. „Pot să vă fixez un nou termen, dar apoi...". Veni din nou vremea scadenţei. Ofiţerul încă nu avea banii. „Nu vă dau în judecată. Mă voi adresa mai întâi colonelului". Şi îşi înfăptui ameninţarea. Dar Fănel era îndrăgit de toţi colegii şi superiorii săi. Comandantul regimentului rămase perplex când i se expuse situaţia. Promise imediat că va rezolva această problemă. Cu ajutorul ofiţerilor şi completând suma cu banii lui, comandantul achită datoria. Părinteşte, cu cuvinte bine alese, încercă să afle cauza nevoii continue de bani a căpitanului. Află astfel că are datorii neonorate la numeroşi ofiţeri. Însă nu reuşi să scoată un cuvânt mai mult pe această temă de la nefericitul căpitan. Curând, pe la jumătatea anului 1939, un ofiţer a fost trimis de colonel cu o corespondentă confidenţială la Bucureşti. Fănel îl rugă: „Te rog, fi şi mesagerul meu. Du-i soţiei mele banii ăştia şi aceste mici atenţii!" „S-a făcut Fănele!", îi răspunse cu bunăvoinţă

locotenentul, un tip venal, fără scrupule. Înainte de a pleca pe frontieră, acesta trăise cu Eliza. Deci, acum, femeia avea două motive să-i facă locotenentului Titi o primire deosebită: întâi că-i aducea mult aşteptaţii bani, doi pentru că era un element de noutate erotică. Se săturase de amanţii ocazionali şi meschini. „E un tip grozav la pat!", reflectă ea.

Un veritabil Mefisto

La înapoiere, locotenentul Titi îi înmână căpitanului o scrisoare neobişnuit de plină de „dor şi dragoste" din partea Elizei. Era fericit. „Cum mai arata Eliza, draga Titi?" „Înfloreşte colega, e splendidă! Se învârt mulţi în jurul ei, dar n-au nici un spor!", surâse acesta misterios.

Dar un nor umbri faţa frumoasă a căpitanului. Intrigant, un veritabil Mefisto, locotenentul făcu în aşa fel încât să ajungă la urechile căpitanului, indirect, groaznicul adevăr: că Eliza ajunsese o prostituată de lux, că se droga, că era plină de datorii ca urmare a pierderii unor sume fabuloase la pocher, că pe toţi furnizorii de la care procura cele mai scumpe delicatese îi răsplătea cu una sau mai multe partide de „amor" şi altele. Când auzi, căpitanul ceru imediat o permisie de 48 de ore. I se aprobă.

Ajunse la Bucureşti în miezul nopţii. Pătrunse în apartamentul din blocul Carlton, unde-şi avea locuinţa. Orgia era în toi. Bărbaţi şi femei în pielea goală se ospătau culcaţi, unii vomaseră pe covoare. Pe Eliza o descoperi repede, în dormitor, în plină acţiune, de grup sexy. O săruta de zor în zona pubiană un tip în vârstă, căruia îi atârnau câteva rânduri de burţi, hidos. Scoase pistolul şi trase. Apoi şi-l lipi de tâmplă şi apăsă pe trăgaci. Muri imediat.

Bizar a fost faptul că deşi atât de aproape, totuşi n-a nimerit-o pe Eliza. Dar exista un Dumnezeu acolo sus care vede tot! Eliza muri în acelaşi an, îngropată în dărâmăturile Carltonului. Cel puţin pe

nefericitul ofițer, teribilul seism din septembrie ’40 l-a răzbunat!

ȘI-A TRIMIS AMANTUL ÎN PĂDURE, SĂ-I TAIE LEMNE ȘI BĂRBATUL

În comuna Pipirig, din apropiere de Târgu-Mureș, femeia Anica, măritată cu Vasile Curcă, întreținea de vreo doi ani relații amoroase cu tânărul Grigore Niță. Ca bărbatul să nu afle nimic, amanții se întâlneau pe ascuns. Cum această situație nu le era destul de plăcută, femeia a plănuit asasinarea soțului. În acest scop, a aranjat o petrecere, invitând și amantul, care era prieten cu bărbatul ei!

După ce s-au amețit de băutură, femeia i-a trimis în pădure după niște lemne. Lui Grigore Niță i-a dat toporul, sfătuindu-l să nu mai stea pe gânduri și să ucidă în pădure pe cel care stă în calea fericirii lor.

Ajunși în pădure, soțul, obosit, s-a întins cu fața în sus. Amantul a profitat de această poziție și, cu ascuțișul toporului, i-a aplicat o puternică lovitură peste gât. Victima a încetat imediat din viață. Criminalul, după ce a tăiat câteva craci, s-a înapoiat cu ele liniștit acasă.

Cadavrul fiind descoperit de niște săteni care treceau pe acolo, a fost anunțat postul de jandarmi, care, în urma cercetărilor, i-a descoperit pe vinovați. Femeia Curcă și amantul ei au făcut mărturisiri complete.

(*Universul*, 13 septembrie 1932)

CRIMINALI DE VÂRSTA A TREIA: MONTA ȘI-A UCIS FIUL CA SĂ-I IA NEVASTA

Manolache V. Popa, zis Monta, de 80 ani, din comuna Drincea, jud. Mehedinți, a fost reclamat de fiicele sale că a otrăvit pe fiul său, Constantin, de 33 ani, întrucât bătrânul avea legături de dragoste cu nora sa, soția victimei.

Din cercetările făcute de jandarmi reiese că bătrânul a prins o viperă, pe care a fiert-o, iar zeama a turnat-o în mâncarea fiului său. Domnul medic legist Ciurea, în urma expertizei făcute, a confirmat existența otrăvii în stomacul nefericitului Constantin. Cazul a produs mare senzație în toate comunele vecine. Bătrânul a fost arestat imediat și predat Parchetului.

(*Universul*, 2 septembrie 1935)

UN MIRE SPINTECAT ÎN FAȚA MIRESEI

În comuna Vorona (Botoşani) s-a săvârşit o crimă fioroasă. Flăcăul Mihai Toma a fost invitat la nunta consăteanului sau Costache Chetrariu. După ce a băut câteva pahare cu rachiu și cu vin, Toma și-a adus aminte că, pe vremuri, a fost îndrăgostit de actuala mireasa. Fără să-și dea seama ce face (?!), el a pus mâna pe un cuțit și s-a repezit la mire, spintecându-l.

Nunta s-a transformat într-o încăierare generală, unii țineau cu Toma, ceilalți cu Chetrariu. Cu mare greutate, nuntașii au fost potoliți de autorități. Criminalul a fost arestat. După câteva ore de chin, mirele și-a dat duhul.

(*Universul*, 27 septembrie 1935)

GELOZIE TRATATĂ CU... TOPORUL

Cârciumarul Marin Comac, din comuna Bolintin-Deal, a fost orbit de nevasta sa, Ioana, care, într-un acces de gelozie, i-a azvârlit cu vitriol în ochi. Nefericitul orb, reîntors de la spital, a crezut că nevestei sale i-au trecut pandaliile și a rugat-o să-i prepare o mămăligă. În momentul când apa a dat în clocot în ceaun, Ioana, fără să stea prea mult pe gânduri, i-a azvârlit ceaunul cu apă clocotită în cap. Nebun de durere, Marin Comac a luat toporul din locul unde se afla de obicei și, cu o singură lovitură, dată cu sete, și-a omorât nevasta.

După crimă, Marin Comac a rugat un vecin să-l conducă până la postul de jandarmi, unde s-a predat.

(*Curentul*, 20 octombrie 1935)

DIN DRAGOSTE PENTRU TATĂ, ÎȘI UCIDE MAMA

Rada Ceaușu din Optași (jud. Olt), după 20 de ani de căsătorie, timp în care a adus pe lume cinci copii, a găsit cu cale să-și înșele soțul cu prietenul (?!) acestuia, Damian Burciu. Din această cauză Rada și-a neglijat complet soțul, copiii și gospodăria.

Ion Ceaușu a descoperit ticăloasa purtare a Radei și, din pricina aceasta, zilnic erau certuri între ei. Sub îndemnul părintelui lor, copiii îșI urau de moarte mama și așteptau momentul să-l răzbune pe tatăl lor. Rada, care se temea de furia acestora, s-a mutat definitiv la domiciliul amantului ei.

După vreo două luni, timp în care i-a umplut sufletul de ură, Ion Ceaușu trimite pe fiul sau mai mare, Gheorghe, în vârstă de 17 ani, să-l răzbune. Acesta, sub motivul că a venit s-o vadă, pătrunde în noua locuință a mamei și, pe când Rada închidea ușa, fiul ei i-a împlântat de mai multe ori cuțitul în spate. Internată în spitalul din Slatina, Rada Ceaușu a murit după două zile.

Fiul criminalului a fost arestat în București, unde se refugiase la o rudă a sa.

(*Universul*, 1 februarie 1936)

MIRAREA FACTORULUI POȘTAL

19 decembrie 1962

Pe la ora 11:00, factorul poştal Vasile Cristian, cu geanta plină de scrisori şi câteva ziare, şi-a început periplul pe la casele din comuna Valea Stanciului, judeţul Dolj, unde era şi renumit ca „vestitor”.

Cei mai mulţi aşteptau scrisori de la cei dragi şi mai rar bani sau colete. În comună erau numai cinci pensionari, doi dintre aceştia fiind soţii Dumitru şi Ioana Popescu, ambii în vârstă de 72 de ani, învăţători renumiţi. Ei îi şcoliseră în primii ani pe toţi cei cu carte din zonă, purtându-li-se un deosebit respect. Şi tot ei deţineau unul dintre cele trei abonamente la ziare. În acea zi, intrând în curtea dascălilor săi, Vasile Cristian nu a zărit nici o mişcare. Uşa de la intrare fiind deschisă, omul a îndrăznit şi a pătruns înăuntru. Un tablou de groază!...

Miliția intra în alertă

Bătrânul învăţător zăcea mort în patul său, într-un lac de sânge. Soţia sa, de asemenea, în alt pat. Primul care a sosit la faţa locului a fost şeful de post, care a constatat că Ioana Popescu, deşi grav lovită la cap, încă respiră. A luat măsura transportării ei de urgenţă la spitalul din Craiova, dar bătrâna n-a mai avut şanse de supravieţuire.

Soseşte echipa operativă de la regiunea de miliţie şi începe cercetarea propriu-zisă a locului faptei. Pe plita sobei din încăpere sunt găsite un topor şi un mai de spart lemne, ambele pline de sânge. Ele aparţineau victimelor. Comparându-se leziunile prezentate de cele două cadavre, în raport cu cele două obiecte purtătoare de urme

de sânge, s-a putut stabili clar că Dumitru Popescu a fost ucis cu toporul, iar soţia sa, cu maiul.

Amprente pe sticla de lampă

Examinându-se lampa ce fusese găsită (ciudat!) în holul casei, pe sticla ei s-au identificat şi relevat două amprente digitale foarte clare şi, deci, apte de comparat.

— Sunt urmele fiului meu adoptiv, el e criminalul!, a spus, cu lacrimi în ochi, preotul Alexandru Teodorescu, din aceeaşi comună, satul Greceşti. L-am înfiat pe Emilian şi i-am dat numele meu la vârsta de 6 ani, deoarece eu şi soţia mea nu am putut avea copii. Când s-a făcut mare, a început să fure, fiind internat într-o şcoală de corecţie. Ieşind de acolo, a continuat să fure, ajungând astfel un parazit în vârstă de 24 de ani.

Când rămânea fără bani, îmi vizita toate rudele, cărora le cerşea alimente şi bani, dar cel mai mult îi „tapa" pe părinţii mei. Ultima dată i-a vizitat în urmă cu o săptămână, respectiv pe data de 13 decembrie 1962. Văzându-l ce zdrenţăros era, mama şi tata i-au dat 300 de lei, pensia lor pe o lună, numai să nu-l mai vadă astfel. Când am aflat, i-am certat şi le-am spus că, indiferent de calitatea lor de bunici, le-ar putea periclita viaţa. Şi ceea ce am prevăzut acum o săptămână s-a întâmplat!

Previziune

Previziunea preotului Alexandru Teodorescu s-a adeverit întru totul, fiul său adoptiv fiind identificat, după amprentele lăsate pe sticla de lampă, ca fiind asasinul bunicilor săi! A fost dat în urmărire generală, prinderea sa fiind numai o chestiune de timp. A fost prins după două săptămâni, la Hotelul Cişmigiu din Bucureşti, unde cheltuia cei 700 de lei pe care îi furase de la victime.

Anchetat, și-a recunoscut vinovăția, spunând că în ziua de 13 decembrie 1962, când a fost la „bunicii" săi, care au fost impresionați în ce zdrențe umbla, a văzut unde aceștia păstrau banii și de unde i-au dat 300 de lei: într-o carte ținută sub saltea. Crezând că acolo se ascunde o comoară, a revenit în noaptea de 17-18 decembrie 1962 și i-a ucis cu un topor și un mai pe care le-a luat din curtea victimelor. Din păcate, în cartea respectivă nu se aflau mai mult de 700 de lei: asta era toată „averea" bătrânilor învățători pe care i-a ucis cu o cruzime greu de descris!...

Acest fioros criminal, o otreapă a societății, în ciuda eforturilor de a i se da de mic o instrucție și o educație aleasă, a fost condamnat la pedeapsă capitală - conform legislației de atunci, sentința fiind executată.

NU CU PARUL CI... CU PAHARUL

1941

În comuna Tazlău, satul Balcani, s-a comis o oribilă crima, căreia i-a căzut victimă gospodarul Ion Leahu. Între acesta și soția sa, Ana, existau de mai multă vreme neînțelegeri din cauza relelor purtări ale femeii, care, de mai bine de doi ani, întreținea legături neîngăduite cu flăcăul Petre Ivu.

Cum Ion Leahu era un om chibzuit și muncitor și reușise să-și agonisească o stare materială frumoasă, necredincioasei soții nu-i venea la îndemână să se lepede de el pe căile legale ale divorțului. De aceea, a pus la cale uciderea lui, planul criminal întocmindu-l încă din toamna anului precedent.

Tentative de asasinat

Astfel, prin decembrie, când Leahu a plecat de acasă cu niște șindrilă de vânzare la Bacău, amantul Petre Ivu și flăcăul Constantin Prisăcaru, mânați de necredincioasa Ana, s-au așezat la pândă între satele Basasti și Pustiana spre a-l ucide. Planul era să răstoarne sania peste el, spre a da aparența unui accident. Spre norocul lui Leahu, sania, care-i fusese slăbită de acasă, se stricase înainte de a ajunge unde era așteptat. Cu mare greutate s-a întors acasă.

A doua încercare de a scăpa de soț, de astă dată prin otrăvire, necredincioasa femeie a făcut-o în cârdășie cu mamă-sa, Marița. Pe 10 februarie 1941, ele l-au momit pe Leahu la cârciuma lui Toderica Jungu, din sat. După ce l-au îmbătat până n-a mai știut de el, i-au dat cârciumăriței o puternică doza de arsenic, spunându-i că-i o doctorie

care-l face pe om să nu mai bea atât de mult, care doctorie să-i fie pusă în vin. Cârciumăriței însă nu prea i-au mirosit a bine prafurile date și le-a aruncat în curte. De aici le-a lins câinele săteanului Iftimie Hapchina, câine care a doua zi a fost găsit țeapăn, cu labele răschirate în sus, lângă locul unde fusese aruncată otrava.

În ziua de 18 martie, soția lui Leahu, care-și pusese în cap să rămână negreșit văduvă, s-a sfătuit din nou cu mama sa. După ce au șușotit preț de vreun ceas, au pus la cale un nou plan diavolesc. Când s-a înserat, s-au pus de l-au îmbătat iarăși pe Ion, după care au solicitat încă o dată serviciile amantului Ivu și ale prietenului său, Prisăcaru. Aceștia trebuiau să-l sugrume pe soțul Anei, în somn, în propria casă. Întâmplarea a făcut ca Prisăcaru, care aștepta nerăbdător să-l vadă pe gospodar cât mai repede adormit, a băut un litru de rom și s-a îmbătat atât de rău, încât a căzut grămadă, astfel că nu mai era cu cine să se mai „lucreze".

L-a dat gata nu cu parul, ci cu paharul

A patra încercare, și cea de pe urmă, a fost pusă la cale de Ana Leahu în ziua de 18 martie, când soțul ei a plecat să cumpere niște brazi de la Ocolul Silvic Tazlău. Dar nici n-a apucat omul să se îndepărteze bine de casă că a și fost ajuns din urmă de nevastă sub pretext că uitase să-i spună de ceva cumpărături care mai trebuiau făcute.

Din vorbă-n vorba, vicleana femeie l-a atras în cârciuma lui Vasile Radu, din satul Frumoasa, unde i-a turnat băutură până seara. Cum era târziu să mai ajungă la Tazlău, Leahu și-a luat nevasta de umeri și a plecat cântând spre casă.

Văzând că bărbatul ei nu-i complet beat, Ana l-a mai îndemnat să chefuiască nițel și la cârciuma lui Toderica Jungu, din satul lor. Apoi au plecat acasă, dar n-au sfârșit încă cu băutura, căci femeia i-a dat și câteva cești cu rom, ca la curcan, înainte de a fi tăiat... Într-un târziu,

gospodarul s-a trântit pe pat și a adormit buștean.

Asasinii beau rom

Pe la ora 23:00, Ana i-a chemat pe amantul ei, Petre Ivu, pe fratele acestuia, Gheorghe, și pe nelipsitul Constantin Prisăcaru, care erau pitiți, din vreme, în șură și grădină. După ce le-a dat de băut rom în bucătărie - ca să mai prindă curaj -, Ana le-a „distribuit rolurile", care au fost jucate întocmai. Ea a astupat fata soțului cu o pernă. Petrică l-a luat pe rival de mâini și s-a suit cu picioarele pe coșul pieptului acestuia. Costică Prisăcaru a fost cel care l-a sugrumat cu mâinile înfășurate într-un prosop, spre a nu lăsa urme, iar Gheorghe Ion i-a ținut picioarele strâns și i-a sfârtecat testiculele.

„Operația" n-a durat mult, căci nefericitul soț al Anei și-a aflat sfârșitul, în chinuri groaznice, în câteva minute numai.

Mortul se „spânzură"

După ce l-au ucis în chipul arătat, criminalii, spre a induce lumea în eroare, au ridicat cadavrul și l-au spânzurat de o grindă, în podul șurii. Pe la ora 1:00 noaptea, Ana s-a dus la locuitorii Toderica Jungu (cârciumarul), Iftimie Hapchina și Neculai Gherasimoaia, pe care i-a anunțat că bărbatul ei a înnebunit de atâta băutură și și-a scos hainele din casă și de pe el spre a le da foc. Când cei anunțați au ajuns la fața locului, au găsit cadavrul înghețat în spânzurătoarea artificială pe care i-o făcuseră ucigașii.

Descoperirea crimei

Fiind sesizat, șeful postului de jandarmi, plutonierul Sauciuc Haralambie, căruia îi revine meritul pentru descifrarea întregului fir, a întreprins cercetările cuvenite, care au dus la descoperirea

monstruosului asasinat. Toți criminalii și complicii au fost arestați și înaintați Parchetului Neamț.

Petre Ivu, amantul Anei, deși nu avea decât 19 ani, mai suferise condamnări pentru lovire și alte delicte, iar Prisăcaru mai executase patru luni pentru tâlhărie la drumul mare.

Ce lasă Leahu în urma sa

Astfel a fost omorât mișelește unul dintre cei mai de treabă oameni din satul Balcani-Tazlău, care botezase și cununase jumătate din oamenii satului. La inventarierea făcută s-au găsit, de pe urma lui Leahu, 30.000 de lei numerar și 72 de rochii făcute de el soției criminale, majoritatea din mătase. Și... trei copii orfani.

Faptul a produs o extraordinară impresie în rândul populației din împrejurimi.

AFACEREA SOREANU, SCENARIU DE FILM

Soreanu, arhitect de prestigiu al Bucureștiului interbelic, s-a răzbunat cumplit pe soția necredincioasă. Comisarul Tandin ne spune povestea ce avea să ajungă scenariu de film.

Un scenariu de film franțuzesc

În blocul cu cărămidă aparența de pe Strada Batiștei, din București, locuia arhitectul Romulus Soreanu. El se bucura de un mare prestigiu, nu numai în țară, ci și peste hotare. Nu reușea să facă față numeroaselor solicitări.

Roxy, jumătatea sa, cu vreo 20 de ani mai tânără, era o femeie de lume, știa câteva limbi străine, delecta la pian invitații în fiecare joi, când aveau zi de primire, iar cu personalitățile de mare calibru întreținea cu pricepere conversații pe cele mai diverse teme. Discret, dar ferm, pusese capăt imediat asaltului celor care li se aprindeau călcâiele după ea. Roxy era nu numai deșteaptă, dar și foarte atrăgătoare. Îi povestea arhitectului, seara în pat, isprăvile pe tema „domesticirii" curtezanilor ei, ceea ce îl amuza teribil pe soț, care o considera incoruptibilă.

Ciudat, elevată doamnă se îmbrăca ultraelegant, dar îi cerea bărbatului contribuții bănești extrem de modeste! Nici pentru întreținerea luxosului apartament și pentru hrana care întotdeauna cuprindea delicatese dintre cele mai scumpe Roxy nu pretindea decât sume modice.

Intrigat, într-o bună zi, Romulus o întrebă: „Cum reușești, dragă, să te descurci cu atât de puțini bani? Ești un mister pentru mine! Cât

cheltuiești tu într-o lună, nevasta lui Basil (alt arhitect de mare clasă) toacă în trei zile!". „Vezi, asta-i talentul meu! Chibzuiesc bine înainte de a cheltui fiecare leuț!"

Misterul luxului și al vieții îmbelșugate cu bani puțini era altul. Și a fost descifrat, din păcate, în împrejurări dramatice.

Portofelul buclucaș

Roxy își făcea singură cumpărăturile, ceea ce o intriga pe menajeră, care s-a văzut frustrată de niște sume ce le-ar fi putut „ciupi". Debutul s-a produs la magazinul de coloniale și delicatese, unde patronul era un domn încă interesant la cei 50 de ani ai săi. „Ce ghinion, mi-am uitat portofelul acasă!", exclamă Roxy, dezolată, în momentul în care trebui să achite nota. „Vai, doamnă, asta nu-i o problemă! Dumneavoastră, soția unei asemenea personalități!...", și-i aruncă o privire arzătoare, semnificativă. Din conduita doamnei Roxy, el înțelesese că dorea să-i plătească pe loc... dar în natură!

Același scenariu îl regiza Roxy la cofetăria care aproviziona lumea bună a Capitalei, precum și la magazinul de la care procura fructele exotice, sparanghelul și alte trufandale. Doamna Soreanu prefera însă croitorii. „Sunt mai serioși, ba mai iscusiți! Și flecăresc mai puțin!", îi lauda ea pe maiștrii care îi probau rochiile, mantourile, hainele de blană numai în budoarul doamnei. Plata se făcea tot în... natură! Meșterii se simțeau extrem de onorați și căutau să fie cât mai prompți. Unul se îndrăgosti în așa hal de frumoasă mignonă, încât nu numai că nu pretindea bani pentru material și manoperă, dar când, după o partidă de amor, Roxy îi șopti la ureche: „Iubitule, fetița ta e într-o jenă financiară, o poți ajuta?", scoase imediat un teanc de bancnote și-i vârî în decolteu, între superbii ei sâni.

Menajera a fost cea care a dat de capătul firului. Venind într-o dimineață ceva mai devreme decât de obicei, a auzit gemete în budoarul doamnei. Întredeschizând ușor ușa, rămase stupefiată!

Maistrul croitor, gol puşcă, era lungit pe canapeaua confortabilă, iar doamna, numai într-o cămăşuţă scurtă, „lucra” deasupra lui.

Din răzbunare, menajera îi destăinui arhitectului tot ce văzuse. Bărbatul nu-i reproşă nimic soţiei. Se comporta ca mai înainte, exuberant, glumeţ, delicat în relaţiile cu ea. Dar ochii plini de tristeţe, în momentele în care era singur, îl trădau. „Nu-mi voi murdări mâinile!”, gândi el. Plăti doi indivizi, care au ucis-o pe când se întorcea de la un amant care-i finanţa toaletele.

Crima a fost descoperită abia după doi ani, când infractorii „căzură” la o spargere şi mărturisiră şi despre înjunghierea soţiei arhitectului. Au fost condamnaţi la închisoare pe viaţă.

Autorul din umbra al crimei, renumitul arhitect Romulus Soreanu, s-a ales cu zece ani de închisoare, iar „Afacerea Soreanu” a fost inclusă în antologia celor mai bizare crime comise în Bucureşti, servind ca bază pentru scenariul unui film ce a fost turnat în Franţa.

„O TERIBILĂ SĂLBĂTICIE”

În cele ce urmează vom relata un episod care la vremea lui „a stârnit mare vâlvă” în rândul ploieștenilor.

În septembrie 1926, în Ploiești „s-a petrecut o teribilă sălbăticie”, după cum relata ziarul local *Virtutea*. Florea Marinescu, în vârstă de 24 de ani, meseriaș franzelar, aflându-se în divorț cu frumoasa sa soție, Dumitra, de 16 ani, gelos fiind „că nevasta sa îl schimbă cu altul fără multă gândire, a trântit jos soția infidelă și cu un cuțit tăios i-a despicat o bucată de unde știa că s-a produs trădarea de soție. Carne care are denumire specifică, ce nu se poate pronunța în scris”.

În urma acestei sălbaticii, soția a fost internată la Spitalul „Schuller”, iar „sălbaticul soț cu sânge rece s-a predat singur la poliție, prezentând și halca de carne ce tăiase de la soție”. Chirurgul spitalului, dr. I. Negruzzi, „a cerut acea halcă de carne spre a încerca cusătura la locul de unde a fost despicată”, dar poliția a refuzat s-o predea, fiind „corp delict” și, cum a început să intre în putrefacție, a fost introdusă în „spirt până la judecarea procesului”, care a făcut deliciul ploieștenilor, ei distrându-se mult timp de aceasta năstrușnică „încheiere de conturi”.

Dar până la proces, „soția pătată zace în spital, amantul stă nepăsător disprețuind trădarea amantei, iar soțul franzelar, în loc de franzelă, mănâncă altceva... ce se mănâncă la poliție”.

În cursul zilei de 24 septembrie 1926 „a fost un adevărat pelerinaj la poliție, lumea fiind curioasă să vadă pe criminal și mai abitir acea halcă de carne”.

În timpul interogatoriului soțul a declarat „neted”: „Așa am avut condiție la căsătorie. Care dintre noi va fi prins cu șoalda de necinste, fără discuție să i se taie partea vinovată a înșelăciunii”.

În interviul acordat ziarului *Virtutea*, C. Soare, prefectul Poliţiei Ploieşti, arata că până la acea dată, în cursul îndelungatei sale activităţi de poliţist, nu s-a mai confruntat cu un astfel de caz, apreciind că „monstruoasa sălbăticie a soţului, care a scos din sărite pe toţi cei ce au auzit, este rezultatul imoralităţii în care ne tăvălim. Ticăloşia soţiei e condamnabilă. Pedeapsa aplicată de soţ echivalează o osândă la spânzurătoare, deoarece, dacă victima va scăpa cu viaţă, se va mai putea oare să se mărite?" şi încheia cu: „Păziţi-vă, femei înşelătoare!".

RĂZBUNAREA DIN «ȘAPTE OAMENI»

O crimă bestială s-a comis zilele trecute la Iași.

Vasile Tăutu, zis Buciu, din Str. Aurel Vlaicu, paznic la Spitalul „Sf. Spiridon", deși căsătorit și cu șapte copii, întreținea legături cu Elena Popovici din Str. Șapte Oameni. Din această cauză izbucneau certuri dese în casă.

Natalia, soția paznicului, dându-și seama că toate stăruințele depuse spre a-l face pe bărbatul ei să renunțe la această legătură extraconjugală sunt zadarnice, a conceput un crunt plan de răzbunare.

Într-o zi, când soțul ei era la slujbă, s-a înarmat cu un cuțit și, însoțită de copiii ei, Nicolae, Vasile, Ion și Ana, porni în urmărirea rivalei. A pătruns în locuința ei din Str. Șapte Oameni și, năpustindu-se asupra Elenei Popovici, a lovit-o cu cuțitul în abdomen.

Victima a căzut într-un lac de sânge. Copiii, la rândul lor, au luat și ei cuțitul și l-au împlântat de mai multe ori în corpul victimei. În stare disperată, a fost dusă la Spitalul „Sf. Spiridon", unde la poarta de serviciu se afla amantul ei.

După trei ore de chin, Elena Popovici a murit în urma rănilor numeroase.

Criminală și fetița s-au predat poliției, iar copiii Nicolae, Ion și Vasile au dispărut.

(*Universul*, 11 martie 1936)

UN PĂRINTE PERVERS

Liniștea comunei Hezeras, așezată la vreo 10 km depărtare de Lugoj, a fost teatrul unei teribile crime. Eroul principal este săteanul Alexandru Ioan, de 47 de ani. Fire violentă, având și patima beției, era, pe deasupra, și un pervertit sexual. S-a îndrăgit (sic! - n.r.) de propria fiică, Elena, de 22 de ani, pe care, sub amenințări, a necinstit-o acum vreo doi ani, silind-o apoi să continue legăturile cu el. Soția lui, aflând ticăloșia, evident certurile nu mai conteneau, certuri aproape totdeauna înăbușite de satir prin bătăi.

Tot acum doi ani, Ioan Alexandru și-a măritat fata. Martori susțin că a măritat-o numai pentru salvarea aparențelor, fiindcă la cununie fata era însărcinată, în urma monstruoasei legături. Nu a lăsat-o însă la bărbat decât puțin timp, apoi Ioan Alexandru și-a adus fata acasă, continuând să trăiască însă cu ea. Fata a născut între timp doi copii.

Întrebată de ce nu l-a denunțat, Elena a răspuns că-i era teamă să n-o omoare, căci o amenință mereu că, dacă îl denunța, o va ucide chiar și după ce va scăpa de închisoare.

Ion Alexandru o îndemnă pe fiică-sa să consimtă ca împreună s-o omoare pe mama, ca apoi să poată trăi singuri. Fata însă nu voia.

În aceste împrejurări, dorul de răzbunare clocotea în inima Elenei. La 6 august, soția satirului, întorcându-se de la Lugoj, unde fusese după cumpărături, acesta a luat-o din nou la bătaie. Apoi a târât-o pe fată în grădină cu intenții perverse; dar, cum el era beat, fata a reușit să fugă, iar Alexandru a adormit cu fața în sus. Atunci Elena a luat un topor pe care tatăl ei îl ascuțise cu trei zile înainte ca să-și ucidă nevasta și, ducându-se lângă tatăl ei, care dormea dus, a îngenuncheat și, cu trei lovituri, i-a tăiat gâtul.

Moartea lui I. Alexandru a fost fulgerătoare.

Elena s-a dus apoi și s-a predat jandarmilor. Criminala, împreună cu corpul delict, a fost înaintată Parchetului.

(*Universul*, 15 august 1936)

DEZMĂȚ ȘI SÂNGE LA „CASA AMERICANULUI”

Comisarul Tandin deslușește rețeta după care mama și fiica au scăpat de soțul și tatăl cel bun și iubitor. Au înscenat un jaf armat, ai cărui actori erau nimeni alții decât amanții lor. O intrigă de film polițist petrecută în 1948.

1948

O familie de oameni simpli: tata, mama și fiica. Fata reclamă șefului de post că, în zorii zilei, au fost atacați de bandiți care, după ce i-au împușcat și rănit ambii părinți, le-au furat banii.

La fața locului au fost găsiți un agent fiscal și un flăcău. Băiatul era prietenul fetei, iar agentul, prieten al familiei.

Casa era compusă din două camere despărțite printr-o tindă. Camera din față - dormitor, avea un pat în colțul din dreapta ușii, înspre tindă, iar lângă peretele dinspre stradă, un divan pe care dormea fata. Tatăl ei a fost găsit îmbrăcat, întins cu fața în jos, lângă perete, cu picioarele spre ușă. Rigiditatea cadaverică și sângele închegat de sub el erau indicii că asasinatul se petrecuse cu câteva ore înainte, victima fiind împușcată o singură dată, în inimă. Femeia, îmbrăcată, zăcea pe pat, văitându-se de o durere la omoplatul drept. Fusese bandajată de fiica ei. Cealaltă cameră servea drept cămară.

De la început, șeful de post a luat o declarație femeii, din care rezulta că mai mulți indivizi mascați au intrat în casă și au tras asupra lor. Fata a leșinat, iar ea a fost rănită în momentul când se întorcea să se uite la fată. După aceasta nu mai știe ce s-a întâmplat, deoarece căzuse pe pat. Bandiții le luaseră toți banii, respectiv 2.500 de dolari pe care îi adusese bărbatul din America. Avuseseră 4.000 de dolari,

însă cumpăraseră pământ, vite, reparaseră casa și începuseră să-i facă zestre fetei.

Dovada că tâlharii au tras și asupra fetei erau urmele de gloanțe înfipte în peretele de deasupra divanului.

Dintr-o simplă examinare a camerei s-au găsit gloanțele înfipte în pereți, deasupra divanului, și o urmă de glonț în tavan. Aceasta urmă avea toate semnele unui ricoșeu. Glonțul cu care fusese răpus omul rămăsese, probabil, în corpul mortului.

Câteva urme și nici o supoziție

Au fost anunțate autoritățile: Parchetul și legiunea de jandarmi. La o nouă examinare, amănunțită, la fața locului s-a mai găsit, sub pat, un tub ars. După tub s-a dedus că arma era un pistol de calibru 5 mm.

În cămară, pe capacul hambarului de grâu, unde fuseseră banii, s-a găsit o picătură de sânge care provenea de la femeie, târâtă de tâlhari cu forța să le dea banii.

Continuându-se investigațiile, a fost identificat un martor care, în noaptea crimei, pe la ora 23:00, a văzut două umbre ieșind în fugă din curtea victimelor și dispărând pe o străduță din apropiere. Acest martor își baza afirmațiile și pe faptul că a auzit, apoi, mult timp, câinii lătrând în partea în care au dispărut umbrele. N-a fost posibil să distingă nici măcar îmbrăcămintea, fiind întuneric și aflându-se la circa 200 de metri de casa victimelor.

S-au căutat urme pe străduța indicată, însă fără rezultat; trecuseră pe acolo vitele la pășune, nemaifiind posibil să se găsească vreun indiciu de care să se poată lega cercetarea.

Despre familia victimei se știa că omul fusese în America și, timp de 16 ani, adunase cele câteva mii de dolari cu prețul sănătății, muncind cu greu prin fabrici. Se înapoiase când avea 46 de ani, punându-și toată nădejdea în liniștea unei gospodarii tihnite, fără grija zilei de mâine.

Aveau cu ce să-şi mărite fata şi nu s-a împotrivit când a văzut că ea ţine la flăcăul acela sărac, însă zdravăn şi voinic. I se păruse cam fudul, însă înţelegea că fata este mai mult decât logodită cu el.

Femeia nu prea avea un renume bun, deoarece în lipsa soţului trăise cu mai mulţi bărbaţi. Prietenia familiei cu agentul fiscal se legase după înapoierea omului. Agentul era sfetnicul cel mai nimerit în vânzarea dolarilor.

Întrucât toată lumea vorbea că „americanul" are foarte mulţi dolari, unii exagerând că este chiar milionar, nu s-a putut contura vreo suspiciune asupra vreunei persoane anume. Astfel, şeful de post i-a luat „în calcul" pe foştii infractori de pe raza comunei, socotiţi capabili de o asemenea tâlhărie.

După o triere „exigentă", peste noapte au fost reţinuţi cinci indivizi, fără a se ţine seama că aceştia aveau alibiuri perfecte. Deşi nu voiau să recunoască fapta, jandarmul s-a apucat de întocmirea actelor pentru trimiterea lor în judecată.

Norocul a fost ca jandarmul a primit vizita unui ofiţer de la companie, venit în inspecţie. Pus la curent cu evenimentul, ofiţerul s-a dus în beci şi a stat de vorbă cu „tâlharii". După o jumătate de ora de vorbă cu ei, a ieşit la lumină cu convingerea că toate probele sunt întemeiate pe prezumţii greşite. A dat ordin să înceteze întocmirea actelor, urmând să facă personal o nouă cercetare la faţa locului.

„Mărturia" gloanţelor din zid

Deplasându-se la locul faptei, ofiţerul a găsit mortul pe catafalc, cu bocitoare lângă el. Femeia se ocupa de treburile necesare înmormântării. Fata şi logodnicul se repeziseră la oraş să aducă găteli şi sicriu pentru mort.

— Bine plutonier, se adresează locotenentul şefului de post, de ce n-ai scos toate gloanţele din zid? Trebuia să le găseşti pe toate patru! Am văzut că ai doar unul şi un tub!

— Să le scot, domnule locotenent! Sunt însă la fel cu cel de la post!

— Să vedem!

Și, în timp ce se străduia să scoată gloanțele înfipte, locotenentul, un vânător pasionat, rămase surprins de faptul că urmele erau oblice, indicând direcția de tragere dinspre pat. Urma glonțului ricoșat din tavan era pornită tot din partea aceea. Glonțul acesta a fost găsit în divanul fetei.

Femeia, care se pornise a boci, a fost convinsă cam greu să mai explice o dată cum au intrat tâlharii în casă și cum i-au împușcat. După ce și-a șters o parte din lacrimi, printre suspine, ea a arătat cu mâna: ici, colo.

— Cum au intrat aici, a spus ea, și au dat cu ochii de mine, că mă repezisem să văd ce-i cu omul meu, au tras și în mine, și în față. Eu m-am ferit, dând să fug spre pat și numai ce am simțit o arsură în spate. Când m-am uitat la fată, leșinase. Am crezut că au omorât-o, ca pe taică-său. M-au târât apoi să le arăt unde sunt banii. După ce le-am deschis hambarul, am căzut și nu mai știu ce s-a întâmplat până a venit fata de m-a luat în casă. Ea mi-a pansat rana și m-a culcat în pat. Nu i-am cunoscut pe tâlhari, căci erau cu căciulile trase pe ochi și cu gulerele ridicate.

Locotenentul rămase cu gândul la scena cu împușcăturile. Direcția indicată de urme nu se potrivea cu ce-i spunea femeia. Ținând cu orice preț să se convingă, a trimis să i se aducă niște ținte și un mosorel cu ață neagră. După ce a legat fiecare țintă cu un fir de ață, le-a bătut în urmele gloanțelor. A întins apoi ațele în direcția indicată de urme. Toate trei firele s-au concentrat la pat; proba evidentă că de aici se trăsese.

Ipoteza că tâlharii au tras asupra fetei, după ce o făcuseră pe mama să inofensivă, era îndoielnică. Trebuia așteptată fata, pentru a fi și ea întrebată din nou.

Femeile încurcă... iețele

Înspre seară, locotenentul a fost înștiințat că fata venise cu sicriul. Tânăra aflase că ofițerul fusese pe la ei și că măsurase ceva cu aţele ce stăteau făcute ghemulețe în zid. A fost rugată să explice cum și de unde au tras hoții.

— De aici!

Și fata arătă în direcția patului.

— Dar tatăl tău unde era când a fost împușcat?

— Nu știu, că dormeam. Când m-am trezit, speriată de împușcătură, l-am văzut aici. S-a rezemat de zid, lângă ușă, și a căzut mort.

— Arată!

Deschizând pe jumătate ușa, fata a arătat ce spunea că văzuse. Locotenentul era din ce în ce mai nedumerit. Reconstituirea scenei, cu ajutorul fetei, a mai produs o enigmă: în momentul când fata arăta cum a deschis ușa tatăl său, s-a văzut că partea stângă a corpului era protejată. Atunci cum primise victima glonțul în inimă? Din tindă nu putea fi împușcat decât în partea dreaptă. Nu-i venea să creadă. A desfăcut hainele mortului la piept, să se convingă că are rana în dreptul inimii. Rana era specifică împușcăturilor de aproape.

Logodnicul fetei asistase la toată această ciudată verificare.

Locotenentul se convinsese: toată cercetarea șefului de post era o poveste proastă. Femeile mințeau!

Desfrâu și moarte

Ofițerul a dat ordin ca mama și fiica să fie chemate la post pentru declarații. Adusă întâi fata, în cancelaria postului, i s-a explicat cum s-au petrecut lucrurile.

— Tu, fată, tu l-ai omorât pe tatăl tău!, i-a spus răspicat ofițerul.

— Nu! Nu eu, Simu..., a izbucnit ea în plâns.

Mama fetei a rămas o clipă încremenită în prag și, cu un râs isteric,

s-a năpustit asupra ei, ca o hienă. Auzise când fata pronunţase numele criminalului.

În privinţa beciului de la post, locul celor cinci bănuiţi săturaţi de cazare a fost luat de logodnicul fetei şi de agentul fiscal. Aceştia, spre dimineaţă, şi-au început mărturisirile. La fel şi cele două femei. Acestora, în 16 ani, le secase din inimi ultima picătură de dragoste de soţ şi tata. Banii pe care îi primeau de la el nu le ajungeau decât pentru lene şi dezmăţ. Ajunseseră să-l socotească ca pe o pungă, bună cât nu se goleşte de bani. Amanţii le umpleau viaţa cu toate desfrâurile. Şi când le-a trimis vestea că se înapoiază acasă, l-au simţit deodată duşman.

Amanţii le-au vorbit femeilor şi, după ce le-au convins de reuşita înscenării, au elaborat planul în cele mai mici amănunte. Bătrânul trebuia să meargă la un cetăţean în satul vecin, care avea de vânzare nişte pământ. Erau siguri că are să întârzie până noaptea. Perceptorul avea să-şi facă de treaba prin partea locului şi să-l încurce pe om până pe la 10-11 seara, apoi să-l lase să vină singur, motivând că merge mai departe cu treburi urgente. De fapt, agentul fiscal urma să se întoarcă şi să-l aştepte în casă. Aşa s-au petrecut lucrurile, în momentul când omul a bătut la uşă, i-a deschis logodnicul şi, cum a făcut un pas să intre în casă, a tras. Agentul fiscal a completat repede înscenarea criminală. Trecând în spatele patului, a tras două gloanţe de lângă divanul fetei, apoi, aşezând femeia culcată pe stânga, i-a tras un glonţ de-a lungul omoplatului drept, făcându-i o rană superficială. Urma din tavan era făcută de acest glonţ. Trecând peste cadavrul omului, s-au dus în cămară şi femeia a descuiat hambarul de unde cei doi criminali au luat cutia cu bani.

A doua zi, cu mortul pe catafalc, s-a reconstituit întreaga faptă. Pistolul a fost găsit într-o fântână, iar banii, în locuinţa perceptorului.

Primul indiciu

„Și, în timp ce se străduia să scoată gloanțele înfipte, locotenentul, un vânător pasionat, rămase surprins de faptul că urmele erau oblice, indicând direcția de tragere dinspre pat. Urma glonțului ricoșat din tavan era pornită tot din partea aceea. Glonțul acesta a fost găsit în divanul fetei."

Mobilul crimei

„Femeilor, în 16 ani, le secase din inimi ultima picătură de dragoste de soț și tata. Banii pe care îi primeau de la el nu le ajungeau decât pentru lene și dezmăț. Ajunseseră să-l socotească ca pe o pungă, bună cât nu se golește de bani. Amanții le umpleau viața cu toate desfrâurile. Și când le-a trimis vestea că se înapoiază acasă, l-au simțit deodată dușman."

Înscenare riscantă

„Agentul fiscal a completat repede înscenarea criminală. Trecând în spatele patului, a tras două gloanțe de lângă divanul fetei, apoi, așezând femeia culcată pe stânga, i-a tras un glonț de-a lungul omoplatului drept, făcându-i o rană superficială."

CA SĂ SE VINDECE DE IMPOTENȚĂ, I-A CRĂPAT CAPUL CUMNATEI

S-a întâmplat în iunie 1925, la București.

De la o vreme, tânărul Gogu Niculescu, funcționar în serviciul administrativ la „Cercul Militar", era tot mai abătut. Randamentul sau conjugal era într-o vizibilă scădere. Consoarta era cuprinsă tot mai des de nevricale, îi făcea reproșuri pentru te miri ce și spărgea tot ce-i ieșea în cale. Nici vinul roșu dres cu scorțișoară, nici iahnia de țelină bine sărată nu reușiseră să redreseze situația.

În disperare de cauză, nefericitul soț bătu într-o zi la ușa vestitei ghicitoare și doftoroaie Mafalda, din Calea Rahovei, poate va descoperi ea pricina sleirii bărbăției la numai trei ani de la cununie. Madame Mafalda, după ce învârti cărțile preț de jumătate de ceas și de una mie lei, decretă: *„Dle Gogu, cineva din apropierea dumitale, musai o femeie, ți-a făcut farmece! Numai eu te pot scăpa, dar..."*. Pacientul înțelese repede din ce cauză s-a poticnit madame în vorbă și-i strecură în buzunarul capotului cea de-a doua bancnotă. Pentru aceasta, doftoroaia dădu pe loc o probă a competenței profesionale. Luă dintr-o cutie o mână de gândaci de bucătărie și-i aruncă pe plita încinsă. După ce-i prăji, îi pisă temeinic, iar praful rezultat îl descântă cu tainice bolboroseli. Apoi îl turnă într-o sticluță pe care o umplu cu rachiu.

În speranța că armonia conjugală va fi în curând salvată, Gogu Niculescu bau conținutul sticluței pe nerăsuflate.

În drum spre casă, în capul omului se făcu lumină! Numai parșiva de cumnată-sa i-o făcuse. Că ea se cam ocupa cu chestii din astea, și-apoi mai e și rea de muscă, fir-ar a dracu' de curvă, bine i-a făcut

barbatu-su, c-a lăsat-o la o lună după cununie.

Cum dădu ochii cu nevastă-sa, Gogu vru să verifice neîntârziat efectul „doctoriei”. Acesta fu îndelung jelit de cucoană. Bietul Gogu încerca s-o liniștească; până seara sigur va scăpa de puterea farmecelor, „mânca-o-ar boala pe soră-ta!”.

Puțin după lăsarea întunericului, din altarul conjugal răzbătu o nouă serie de țipete, semn de netăgăduit că farmecele erau mai tari decât „antidotul”. Pentru Gogu era prea mult. Cuprins de furie, puse mâna pe topor și năvăli în odaia din fundul curții, unde locuia „vrăjitoarea”. O lovi pe cumnată de două ori în cap, lăsând-o fără suflare.

La proces, jurații au fost de părere că prostia e o boală mai grea decât impotența, dar în nici un caz nu scuză omorul. „Fermecatul” a fost condamnat la 12 ani de temniță.

CARIERA UNUI CONCUBIN DE PROFESIE A FOST STOPATĂ CU PIETRE

Femeia Ioana Munteanu, de 57 de ani, din comuna Cireşu (jud. Mehedinţi), a fost arestată şi înaintată Parchetului, pentru că l-a omorât cu o lovitură de piatră pe Gheorghe Ciuhurezu, în etate de 60 de ani. Numitul, fiind văduv de mai mult timp, ademenea femei văduve sau fete şi, cu promisiunea că le va da averea sa şi că se căsătoreşte cu ele, le aducea în casa lui, trăind cu ele în concubinaj o vreme, după care le gonea. În felul acesta a adus în casa sa, rând pe rând, la diferite intervale, 18 femei, fără să dea măcar un capăt de aţă vreuneia dintre ele.

Ultima păcălită a fost Ioana Munteanu, care a venit în casa bătrânului care-i promisese, ca de obicei, că-i lasă toată averea, împreună cu fiul ei, Dumitru, şi cu soţia acestuia.

După un timp, bătrânul Ciuhurezu, „*sătul*" de Ioana Munteanu, a abandonat-o în favoarea... nurorii acesteia, cu care avea relaţii intime în prezenţa concubinei. Aceste fapte au dat naştere la certuri şi scandaluri care nu mai conteneau.

Într-o ultimă încăierare, Gheorghe Ciuhurezu a sărit cu o secure asupra lui Dumitru Munteanu, care voia să-şi ia nevasta din braţele moşneagului. În acest timp, Ioana Munteanu, sărind în ajutorul fiului său, l-a lovit în cap pe bătrân cu un bolovan. Ciuhurezu a căzut ca secerat, încetând imediat din viaţa.

(*Universul*, 2 august 1937)

SOȚUL ÎN AGONIE ȘI SOȚIA ÎN EXTAZ

Locuitorul Ion Gheorghe Simion, de 26 de ani, din Moreni, cu serviciul la Societatea „Unirea”, din comuna Gura Ocniței, bănuia de multă vreme că nevastă-sa, Niculina, de 19 ani, îl înșală cu chiriașul sau, Nicolae Rotaru, de 36 de ani, cu serviciul la Societatea „Columbia”.

Spre a-i surprinde, a recurs la vechiul truc: a spus soției că pleacă la serviciu, unde va întârzia, fiind reținut de treburi. N-a întârziat și s-a întors degrabă acasă și s-a ascuns sub patul din camera chiriașului, înarmat cu un cuțit.

Nevasta, crezând că bărbatul ei va întârzia într-adevăr la serviciu, s-a gătit, s-a pudrat, s-a bucălat și apoi, cu altă chiriașă, rudă a lui Rotaru, s-au dus în camera acestuia, la o țuică...

După câteva minute, ruda a ieșit din cameră să cumpere niște zarzavat de la un oltean care trecea pe stradă.

Profitând de intimitate, îndrăgostiții au sărit în pat. Fiind un pat de campanie, cu plasă de sârmă, salteaua s-a lăsat cam mult. Nu se știe cum ținea soțul încornorat cuțitul sub pat, căci acesta i s-a înfipt în inima până în plăsele. Nefericitul a murit fulgerător, fără să scoată cel mai mic sunet, în timp ce necredincioasa nevastă se desfăta în brațele amantului. Într-un târziu au observat cei doi sângele care șiroia de sub pat.

De groază, tânăra femeia a început să dea semne de demență, iar chiriașul Nicolae Rotaru a dispărut de la domiciliu. Legiunea de jandarmi face cercetări.

(*Universul*, 7 aprilie 1938)

UCIGAȘUL VĂDUVEI ERA ȘEFUL DE POST

Sub ochii fetiței de 8 ani, mama ei este împușcată cu o armă militară. Trec anii, până când coperțile dosarului cu autor necunoscut sunt șterse de praf de un tânăr căpitan. Cel care știe să caute cu răbdare este răsplătit în cele din urmă. La capătul căutărilor, ucigașul abia aștepta să-și mărturisească fapta.

În cele ce urmează e vorba despre un omor, o cauză complicată, plină de întrebări de nedezlegat, enigmatică. Fusese trimis s-o rezolve un căpitan de la regiune. Acțiunea se petrecea undeva în nordul țării. Intervenția căpitanului se situa la o dată destul de îndepărtată de momentul comiterii omorului. Ofițerul care se ocupase de acea cauză sosea în comuna în care fusese comis omorul pentru a relua un fir foarte subțire, ce nu ducea nicăieri.

Într-una din nopți, imediat după război, o femeie fusese împușcată în casă, pe întuneric, în fața fiicei ei de 8 ani, de un bărbat apărut în încăpere pe neașteptate. La țipetele fetiței, oamenii din vecinătate săriseră în ajutor. Câțiva apucaseră să vadă silueta unui bărbat înalt, cu o pușcă în mână, încercând să iasă din curte spre șosea, care siluetă însă, observându-i pe sătenii care se apropiau, se întorsese spre grădina din spatele casei victimei și dispăruse apoi în pădure. Singura urmă de care cercetătorii se putuseră lega o constituiau două cartușe de armă ZB[1]. Primele cercetări la locul faptei, primele

[1] ZB vz. 30 (*Zbrojovka Brno vzor 1930*, *vzor* însemând model) a fost o variantă interbelică îmbunătățită a puștii-mitralieră ZB vz. 26 de fabricație cehoslovacă. ZB

investigaţii, căutările făcute în pădurea în care „pierise” ucigaşul fuseseră zadarnice şi parcă formale, ca şi când ar fi fost întreprinse doar de dragul de a fi întreprinse.

Abandonarea cercetărilor

Căutările acelea zadarnice aveau un gust searbăd, de parcă înşişi căutătorii ar fi urmărit să fie aşa. Şi impresia aceasta putea spori, întrucât căutătorii, după un timp renunţaseră la efort, convinşi probabil că, oricât ar fi căutat, tot n-ar fi găsit mai mult. Plecaseră din sat. Se mulţumiseră cu nişte reveniri sporadice sau cu rapoartele periodice ale şefului de post. Nimic nou. Nimic, adăugat la nimic... Şi trecuseră astfel ani. Ca şi când n-ar fi fost vorba de un omor sau ca şi când cei însărcinaţi cu descoperirea autorului ar fi privit faptele acelea cu indiferenţă.

Mi se părea imposibil să poată fi lăsate lucrurile aşa vreme de ani de zile. Şi poate că tocmai acesta era rostul dosarelor pe care şeful Biroului crime mi le pusese la dispoziţie ca „prime lecţii”. Să mă facă să mă încrâncenez şi să-mi propun ca, în cariera mea de ofiţer de judiciar, să nu las niciodată o acţiune neterminată!

Am studiat mai departe dosarul, cu interes crescând. Doream să aflu cum fusese totuşi descoperit şi prins autorul în cazul dat?!

Primele cercetări, cum am spus, nu oferiseră aproape nimic. Şi trecuseră apoi ani tot atât de sterili pentru cauza respectivă, ca şi cercetările dintâi. Şi iată că ofiţerul care primise sarcina să rezolve acest dosar nimerise în mijlocul unor oameni care începuseră să uite. Crima abominabilă îi zguduise la timpul ei, dar apoi uitarea se aşternuse tot mai mult peste întâmplare, oamenii străduindu-se ei

---

vz. 30 a fost fabricată sub licenţă în România de către *Uzinele Metalurgice Copşa Mică-Cugir* (abreviere: CMC Cugir).

înșiși să uite, pentru că asemenea amintiri nu sunt niciodată un bagaj prea plăcut.

Căpitanul sosise așadar într-o comună liniștită, în care toată lumea își vedea nepăsătoare de treburi.

...Văduva fusese singură în noaptea crimei, recapitulează căpitanul. Doar cu fiica ei, în vârstă de 8 ani. Faptele se petrecuseră seara, pe la unsprezece, pe o noapte uscată, în plină vară. Cei care văzuseră silueta ucigașului cu pușca în mână mai trăiau. Și căpitanul își propune în primul rând o discuție atentă cu fiecare. După ani. Faptul că se discuta după atâta timp era un avantaj? Izbutiseră martorii oculari să se detașeze mai mult, să se obiectiveze, să deslușească impresii estompate, în prima instanță, de spaimă?

Apar indicii noi

Am citit cu sufletul la gura filele din dosar, în care erau consemnate aceste discuții. Le-am comparat apoi cu primele declarații ale acelorași martori și am constatat surprins că diferența era neașteptat de mare. Oamenii uitaseră o mulțime de amănunte, dar unele nu putuseră fi uitate. Și ceea ce era foarte interesant, la toți, peste ani, rămăseseră imprimate în memorie aceleași amănunte, martorii selectând aproape în același fel, păstrând numai anumite elemente. Ca, de pildă, faptul că îmbrăcămintea ciudatei siluete o ajutase să se confunde cu noaptea. Era frapant la omul acela, își aduceau aminte martorii, faptul că nimic din îmbrăcămintea lui nu se distingea, nu avea o culoare aparte, adică nu era nici măcar o pată mai întunecată sau mai puțin întunecată decât restul.

Aproape că nu îndrăzneam să deduc, dar ceea ce spuneau martorii sugera pregnant că asasinul purta uniformă... Putea fi vorba, bineînțeles, și de un costum de culoare închisă, dar un cap polițist nu putea să nu asocieze declarațiile martorilor cu faptul că asasinul avusese arma... Un ZB. Și, astfel, aria cercetărilor se îngustă brusc.

Dar era bine oare să asculţi de prima impresie?

Căpitanul încă nu vădea interes pentru ipoteze. El continua să lărgească investigaţiile. Refăcuse discuţiile cu toţi martorii care o cunoscuseră pe victimă în viaţă, căutase şi alţi oameni care ştiau cum trăise văduva în perioada războiului şi, mai ales, după sfârşitul lui, ce spusese aceasta, ce gânduri, ce proiecte-şi făcea, cu ea şi cu fetiţa. Într-un cuvânt, căpitanul urmărise să scoată tot ce era posibil pentru a putea vedea victima înainte de omor.

Şi iată că, de la o cumătră dintr-un sat vecin, căpitanul obţinu un amănunt incredibil. Cumătra declarase că victima, cu cinci zile înainte de tragica întâmplare, îi spusese că era gravidă şi că nu ştia ce să se facă. Martora susţinea că văduva era foarte frământată şi că-i ceruse să n-o dea de gol, părându-i rău ulterior că-i scăpaseră vorbele din gură. Ea, martora, o asigurase de discreţia ei deplină şi - susţinea ea acum - păstrase într-adevăr taina şi nu spusese la nimeni, nici după moartea văduvei. Ce rost ar fi avut să întineze memoria bietei femei? Mai ales că avea şi fetiţa, care...

Era ceva nefiresc în povestea cumetrei. Căpitanul părea să aibă un fel de inspiraţie... diabolică, depista mereu amănunte interesante, urma o pistă ce încerca mereu să capete contur şi care parcă ducea anume undeva, spre ceva. Victima mărturisise - nota bene[1], în comuna vecină! - că era gravidă. Avusese ea un scop anume făcând acest lucru? Bizar era că, la autopsie, nu se stabilise graviditatea. Deci, toată povestea fusese o minciună. Şi minciuna respectivă fusese de natură s-o compromită. Atunci, de ce riscase?

Răspunsul nu era greu de dat: văduva voise anume să afle de starea ei cineva din comuna vecină... Am simţit că-mi tremura sufletul pe urmele căpitanului anchetator. Să fi dus pista pe care pornise el la

[1] Formulă prin care se atrage atenţia asupra unui pasaj, a unei idei într-un text ori asupra corecturilor deosebite de tipar. Prescurtat: N.B.

criminal? Să fi însemnat minciuna (aruncată în comuna vecină!) că acolo era un individ care trebuia să afle și să se gândească la urmări?

Toate răspunsurile începeau să conveargă spre o deslușire anume: trebuia aflat cine din comuna respectivă avusese relații intime cu victima! Abia în faza aceasta căpitanul se cufunda pe deplin în studiul trecutului. Refăcu pas cu pas, clipă de clipă, noaptea crimei. Porni apoi de la ea și derulă filmul, până la trei luni înaintea evenimentului fatal. Și ajunse să stabilească limpede un lucru: aproape în fiecare seară, în casa victimei era petrecere. Victima avea țuică și vin și, fiind o femeie frumoasă, atrăgea bărbații din sat, care-și făcuseră acolo, *neoficial*, cârciuma. (Nota bene: *neoficial!*) Mulți o râvneau pe văduva tânără, dar ea îi ținea-n frâu, petrecând cu toți și cu nici unul anume. Și beau la ea și mâncau, cântau și glumeau. Se iscaseră gelozii, într-o noapte cineva-i mânjise cu păcură gardul de la șosea, fuseseră o serie de alte mici răzbunări, dar bărbații avuseseră grijă s-o recompenseze de fiecare dată pe gazdă. Și petrecutul ținuse așa până-n seară crimei. În seara respectivă, spre surprinderea chefliilor, văduva-i izgonise. „Astă seară, nu!"

Iubitul misterios

Petrecăreții jurau că nici unul dintre ei n-avusese alte relații cu victima. Căpitanul se străduise să refacă întregul lor cerc, căci cu unul dintre ei, desigur, avusese văduva și relații intime. Era de presupus că minciuna ei cu graviditatea nu avusese alt rost decât să-l facă pe iubit să se simtă obligat. Probabil, iubitul avea o situație compromițătoare - putea fi însurat, de pildă, putea fi considerat un om integru și respectat ca atare, putea avea o funcție care nu i-ar fi permis să ajungă în gura lumii... Și iată, deci, mobilul!

Dar căpitanul încă nu se grăbea să numească „mobil" ceva, încă nu se grăbea să caute pe cineva anume, să identifice pe X sau pe Y și să-l pună sub supraveghere ori să-l descoasă direct. Ca prins într-un joc

de reguli stricte, care-i interziceau să facă altceva, el se oprise asupra cercului de petrecăreți și era zi de zi cu ei, când cu unul, când cu altul, refăcând serile acelea fericite, când se învârteau în jurul văduvei ca fluturii în jurul unei lămpi. Și iată că, între ei, apărea mereu un personaj absent acum: șeful postului de jandarmi din comuna vecină. De fapt, comuna victimei era o localitate fără post de jandarmi, arondată la postul din comuna vecină. Și acum, când căpitanul aflase că era amestecat în vizitele la victimă și șeful de post, se făcea dintr-o dată o mulțime de conexiuni cu datele anterioare. Șeful de post avea uniformă, avea arma ZB, participase la cercetarea de la fața locului, fiind în afara oricărei bănuieli. Era om la locul lui, cu copii mari, deci putând fi compromis în caz că ar fi avut legături cu văduva. Încet, încet, datele începuseră să conveargă spre șeful postului de jandarmi!

Interesant era însă un amănunt: la primele cercetări la fața locului, șeful postului de jandarmi insistase să se controleze toți localnicii care aveau arme și, în primul rând, să fie controlate armele postului. Și controlul armelor se făcuse, rezultatul fiind negativ; nu se trăsese cu nici una din armele controlate! Și încă o dată, acum, am simțit cum se consolida pista spre jandarm ca autor al omorului. Acela știa cu ce arma se trăsese, știa că nu se trăsese cu vreo armă de la post, știa unde se află ascunsă arma crimei și de aceea ceruse, atât de sigur pe el, să se verifice armele cu care s-ar fi putut trage.

Toate bune, până aici, deși erau numai deducții. Încă nimic palpabil, nici o probă materială, iar presupusul autor plecase din comună, la nici o lună după crimă. Își ceruse transferul, pe motiv că dorea să se apropie de casa părintească. Era de undeva dinspre Vâlcea.

Căpitanul îl găsise într-una din zile sus pe munte, la o cale ferată forestieră, unde fostul șef de post de angajase, după ce, la înființarea miliției, fusese scos din rândul cadrelor Ministerului de Interne.

Eram îngrijorat acum. Îmi dădeam seama că ofițerul anchetator n-avea nici un atu concret. Dar, din moment ce până aici dovedise că era sigur pe el și că mergea pe drumul acesta care (spre deosebire de

altele) ducea undeva, din moment ce căpitanul respectiv (pe care începusem să-l îndrăgesc) se arătase atât de priceput, aveam încredere în rezultatul acțiunii întreprinse de el... Oricum însă, nu puteam să nu fiu îngrijorat: căpitanul n-avea nimic cu care să-l determine pe bănuit să-și recunoască fapta.

Mărturisirea

S-a dovedit totuși ca ofițerul respectiv îi cunoștea bine pe oameni, firea lor, starea lor după comiterea unui act criminal, dorințele lor cele mai intime spre care trebuia doar să știi să te strecori.

Am citit cu încordare maximă procesul-verbal de interogatoriu, deși, desigur, acesta era doar o oglindă palidă a adevăratei discuții pe care o avusese căpitanul cu criminalul.

În procesul-verbal nu erau decât întrebările-cheie, care jalonau drumul spre mărturisire, în datele lui mai mari. Până la urmă, omul izbucnise în plâns. De mult dorea el clipa aceea, de mult nu-și mai suporta viața. Hotărârea și fapta lui fuseseră disperate, dar apoi înțelesese că nu realizase nimic și, uite, faptul că se angajase aici, în munți, era urmarea neputinței de a mai privi oamenii în ochi. Nu mai putea privi, mai ales, în ochii nevestei și ai copiilor. Îl credea sau nu domnul căpitan, asta avea mai puțină importanță, dar era bucuros că se sfârșise. Ba, putea spune că așteptase aproape cu emoție clipa aceea, o așteptase cu un fel de sete continua. Și cea mai bună probă că așa era o confirma faptul că el, ca fost subofițer de jandarmi, știa precis ca nimeni nu avea probe să-i dovedească vinovăția. Dar nici nu se mai gândea să profite. Dimpotrivă, avea să meargă de îndată, legat sau cum dorea domnul căpitan, în comuna în care fusese șef de post, ca să arate unde îngropase carabina. De unde luase carabina? Era lucru ciudat, răspunsese, era straniu și, abia acum, că i se pusese întrebarea, se gândea la ciudățenia respectivă: pur și simplu găsise carabina într-o buză de râpă în timpul unei patrulări obișnuite. Dar o

găsise exact când era în încurcătura aceea, când văduva șoptise cumetrei că era gravidă și că avea de gând să spună cu cine... Se găsiseră multe arme aruncate, după război, și mulți le culeseseră și le ascunseseră, dar ZB-ul acela, cine știe cum, scăpase. Dar nu cum scăpase era ciudat, ci cum de fusese găsit tocmai atunci și tocmai de el!

UN GARDIAN ÎȘI ARESTEAZĂ PROPRIUL FIU

Colonia Nigels de lângă Oradea a fost sâmbătă noapte teatrul unei crâncene bătăi. Tinerii Mehes Petru și Vas Iosif, amândoi de 18 ani, iubeau de multă vreme aceeași fată, din care cauză se urau de moarte. Întâlnindu-se sâmbătă noapte pe la ora 11:00, harța între ei a fost gata. În toiul luptei, Mehes Petru, scoțând un cuțit, l-a înfipt de câteva ori în pieptul adversarului, care s-a prăbușit la pământ într-un lac de sânge. A fost anunțată salvarea, care l-a transportat pe Vas Iosif în stare gravă la Spitalul Central. Agresorul s-a dus apoi acasă, ca și când nimic nu s-a întâmplat.

Tatăl lui Mehes Petru, fost gardian, ieșit la pensie de numai o săptămână, auzind de isprava feciorului său, l-a arestat și chiar în noaptea agresiunii l-a condus în arestul poliției.

Dar din cercetările întreprinse și din dispozițiile martorilor reiese că Mehes Petru n-ar fi chiar atât de vinovat. Cearta a provocat-o chiar victima, iar Mehes ar fi fost doar în legitimă apărare. Bătrânul gardian însă și-a făcut datoria, chiar dacă a fost vorba de propriul său fiu.

(*Universul*, 20 august 1938)

DUPĂ CE S-A RĂCIT DE IUBIT, S-A RĂCIT DE TOT

A fost arestat Ion Dordea, din Str. Episcop Timuș - Floreasca, vinovat de crimă de omucidere.

Numitul, de profesie zugrav, în etate de 34 de ani, trăia în concubinaj cu femeia Florica Sekedi, încă de acum trei ani. După vreo doi ani și-a oprit poftele asupra fetei acesteia, în vârstă de 14 ani. După ce a necinstit-o, i-a promis că o va lua în căsătorie, dar nu s-a arătat prea grăbit. După câtva timp, fata, cunoscând un băiat de liceu, s-a răcit de zugravul Dordea. Întrebând-o într-o zi care este cauza acestei răceli, fata Ioana Sekedi i-a răspuns că „e cam prăfuit". Zugravul Dordea s-a gândit că să se răzbune, suprimând-o. Și-a pus planul în aplicare acum o săptămână, când a omorât-o cu 10 lovituri de cuțit. Apoi a încercat și el să-și curme zilele, dar, de această dată, fiind mai „milos", n-a reușit; după îngrijirile ce i s-au dat la spital a fost adus în fața justiției.

(*Universul*, 20 august 1938)

DUPĂ CE A FOST UCIS, SOȚUL A FOST TRATAT CA PORCUL DE CRĂCIUN

Curtea Criminală, Secția a II-a, a început judecarea femeii Ileana A. Gheorghe, de 40 de ani, domiciliată în comuna Rădulești, jud. Ialomița. În septembrie anul trecut, numita, în urma unei certe cu bărbatul său, cu care de altfel de mulți ani nu trăia bine, i-a aplicat acestuia două lovituri cu un furcoi, rănindu-l mortal.

După aceasta ispravă, femeia și-a suit soțul muribund în căruță și l-a acoperit cu paie, în intenția să-l ducă și să-l arunce pe câmp. Înainte de a porni însă, fiind descoperită de copila sa, care auzise horcăitul victimei, i-a spus despre ceea ce făptuise, dar a amenințat-o că, dacă va spune ceva cuiva, o va ucide și pe ea.

Ajunsă la câmp, a dat foc cadavrului - căci între timp, pe drum, victima murise. Apoi, criminala s-a înapoiat în sat și a spus celor ce o întrebau ca soțul sau a plecat în Basarabia.

Cadavrul lui Alexandru Gheorghe a fost descoperit de săteni după trei zile pe câmp, parte ars, parte mâncat de câini. Criminala soție fiind arestată, și-a recunoscut fapta încă de la primele cercetări, arătând că nu regreta uciderea bărbatului, întrucât trăia rău cu el.

(*Universul*, 26 aprilie 1939)

AMOR (NE)REGLEMENTAR CU CASCHETA PE CAP ȘI ARMA LÂNGĂ PAT

Nopţile trecute s-a petrecut o sângeroasă dramă sentimentală în comuna Negreşti, din ţara Oaşului.

Ţăranul Vasile Sas, de 45 de ani, bănuind că soţia să îl înşeală cu un soldat teterist, anume Grigore Canon, originar din Bistriţa, a spus într-o seară soţiei că pleacă la pădure. În realitate s-a pus la pândă în apropierea casei.

Pe la ora 3 din noapte, amantul intrând la femeia lui Sas, soţul înşelat l-a urmărit, surprinzându-l în flagrant delict de adulter. Încercând să-i ridice cascheta amantului de pe cap, spre a-l identifica şi apoi reclama superiorilor, acesta a luat arma rezemată de tăblia patului şi l-a împuşcat pe ţăran. Glontele i-a perforat gâtul, omorându-l pe Sas.

După facerea autopsiei cadavrului şi a cuvenitelor cercetări, criminalul a fost arestat şi înaintat Parchetului.

(*Universul*, 2 iunie 1939)

O DISPARIȚIE ȘI UN ZVON...

Era la începutul lui aprilie 1967, când Sandu Ioana, din Săpata, județul Argeș, a sesizat postului de Miliție pierderea buletinului. Șeful postului a îndrumat-o să meargă la fosta Miliție raională Costești. La 12 aprilie 1967, Sandu Ioana i-a spus unei vecine să aibă grijă de animalele și de păsările ei și a plecat la Costești, de unde nu s-a mai înapoiat. Vecina a anunțat după câteva zile postul de Miliție. La o lună, a apărut în comună zvonul că Sandu Ioana ar fi fost omorâtă de Balan Gheorghe - fostul ei concubin.

Primele verificări

Au urmat măsuri la nivelul postului de Miliție Săpata și al fostei Miliții raionale Costești, cazul fiind raportat ierarhic. S-au făcut verificări stabilindu-se:

a) Sandu Ioana, de 48 de ani a trăit în concubinaj cu Balan Gheorghe în perioada septembrie 1965 - februarie 1966. Acesta, zis „Halda", de 24 de ani își asigură existența pe seama părinților. Din cauza diferenței de vârstă, „Halda" s-a retras la părinți, intrând în relații cu alte femei. La rândul său, Sandu Ioana a trăit cu alți bărbați. Ea n-a renunțat însă la Balan Gheorghe. Lansase zvonul că este gravidă și umbla încinsă cu o pernă peste abdomen, acosta femeile cu care „Halda" întreținea legături și le apostrofa. Din această cauză, între foștii concubini au avut loc dese certuri.

b) După ce a plecat de acasă pentru a merge la fosta Miliție raională Costești, în ziua de 12 aprilie 1967, Sandu Ioana a fost văzută plecând pe jos spre Costești. Apoi n-a mai fost văzută de nimeni.

c) Despre Balan Gheorghe s-a aflat că, la 12 aprilie 1967, a fost chemat la Comisariatul militar raional Costești, de unde s-a înapoiat cu autocamionul C.A.P. Pădureți.

S-a mai stabilit că, în intersecția dintre șoseaua Pădureți și șoseaua Costești, împreună cu Sandu Ioana mai erau și alți cetățeni, printre care și Balan Gheorghe, care așteptau să meargă la Costești. Unul dintre ofițerii însărcinați cu cercetarea cazului s-a grăbit să-l întrebe pe Balan Gheorghe dacă a văzut-o pe Sandu Ioana. Balan Gheorghe a răspuns că nu mai are legături cu ea și că a văzut-o așteptând mașina spre Costești. Plecarea lui spre Costești a fost confirmată și de alți cetățeni care îl cunoșteau.

După trei ani

Spre sfârșitul anului 1969, cauza a fost preluată de Serviciul Judiciar Argeș. S-a reușit identificarea a doi martori care, în ziua de 12 aprilie 1967, l-au observat pe suspect mergând împreună cu Sandu Ioana pe șoseaua de la Pădureți la Costești.

În dreptul Pădurii Ciolpani cei doi au fost ajunși din urmă de autocamionul CAP Pădureți și depășiți. Șoferul autocamionului a mai declarat că la întoarcerea din Costești l-a găsit pe Balan Gheorghe la barieră și l-a dus cu mașina până la Pădureți. La coborâre, șoferul l-a întrebat: „*Ce ai făcut cu Ioana, ai scăpat de ea?*”, la care Balan Gheorghe s-a îngălbenit, spunând că s-au despărțit la barieră. Afirmația era nesinceră, deoarece Ioana nu-și făcuse apariția în Costești.

Mărturie

Balan Gheorghe a recunoscut, dar a indicat eronat locul unde a ascuns cadavrul. La început a declarat că, ajungând cu Ioana pe jos lângă pădurea Ciolpani, s-au luat la ceartă. Ea l-a amenințat că dacă

nu se va întoarce la ea îl va denunța că a furat un vițel. Atunci el s-a enervat peste măsură și a strangulat-o cu o sârmă găsită pe jos. După ce a omorât-o, a împins-o în apa heleșteului morții și a așezat niște bolovani pe trupul ei. Locul indicat de ucigaș se afla lângă tulpina unei sălcii și la 80 de metri de malul eleșteului.

Explicându-i-se că minte, criminalul a fost determinat să indice locul real. Acest loc se afla în pădurea Ciolpani, în punctul denumit „La par", unde s-au găsit, de altfel, împrăștiate oase din membrele superioare și cele inferioare, din coloana vertebrală, precum și tălpile din cauciuc ale tenișilor.

A stârnit curiozitate faptul că nu s-a găsit craniul victimei, însă problema a fost lămurită tot de asasin, care a declarat că, după un anumit timp de la îngroparea cadavrului, a venit să vadă dacă a fost scos de animale carnivore și, observând craniul descoperit, l-a luat și l-a spart cu un disc de tractor. Unele dintre ele au fost găsite în locurile indicate de criminal, constituind probe în plus la soluționarea acestui caz foarte dificil.

BARON CU TREI AMANTE

S-a întâmplat la vreme de război. Din mare amor pentru baronul Muler, un chipeș căpitan neamț, mama și fiica își ucid cu sabia rivala: pe camerista cea frumușică. Despre aceasta dramă, dar și despre grozăvia petrecută la conacul boierului Nemțeanu povestește comisarul Tandin.

Baronul Hans Muler, un tip înalt cu talia subțire și față de adolescent, era căpitan în armata germană. La 25 de ani, făcuse campania din Franța, Norvegia și în anul 1942, când are loc întâmplarea la care ne referim, făcea parte dintr-o mare unitate de rezervă amplasată la Iași. Cartiruit la o familie de filogermani înfocați, se bucura de atenții cu totul speciale.

Frecvent, industriașul Buciumeanu organiza petreceri, la care erau invitați ofițeri superiori și chiar generalul-șef al garnizoanei germane. La fel de des, omul de afaceri român pleca în Germania pentru diverse tranzacții cu vestita societate Solagna. În lipsa lui, oficiile de gazdă la superba lui reședința din cartierul Copou rămâneau în seama doamnei, o șatenă de o frumusețe orientală, de vreo 38 de ani, și a fiicei sale, Ana-Luiza, studentă în anul I la Medicină.

După vreo lună de la cazarea lui Hans în somptuoasa vilă cu 14 camere, Magda, stăpâna casei, puse stăpânire și pe inima căpitanului. Așa cel puțin credea ea, căci la fel de incandescentă era și dragostea fetei, Ana-Liuza, pentru neamț.

Un adevărat cuceritor

Într-o dimineață, în timp ce Magda era la coafor, tânăra se pomeni

în camera ei cu Hans. Totul se desfășura în tăcere. S-au înțeles din priviri. Mai complicat a fost pentru el să-și descalțe cizmele înalte, să-și scoată tunica și celelalte. Mult mai simplă se dovedi pregătirea pentru amor a tinerei studente. Fără nici o jenă, își lepădă cămășuța din mătase, vizită pentru câteva minute dușul și se strecura în pat, așteptându-l pe zveltul ofițer.

Vorbea germană în mod fluent, așa că nu a fost nevoie de mari eforturi lingvistice pentru a-l dirija pe nu prea experimentatul căpitan pe făgașul modului meridional de a face sex.

Cântărind situația pe toate fețele, bavarezul ajunse totuși la concluzia că focoasa Magda, prin patul căreia trecuseră destui amanți, avea mai multă dexteritate și inițiativă. Curând, Ana-Luiza realiză că și maică-sa face amor cu Hans. Studenta descoperi că, de regulă, în timpul cât lipsea tatăl său, locul lui în patul conjugal era ocupat de Hans. Acum își explica fata de ce ofițerul era palid și avea cearcăne la ochi.

Gelozie în familie

Scânteia care declanșă incendiul fu o remarcă malițioasă a mamei: „Fata mea, de când a poposit unitatea lui Hans în Iași, ai căzut la trei examene! Aud că ai o preferință pronunțată pentru culoarea verde a vestoanelor și tresele argintii ale ofițerilor!”. „Știi ce, mamă, să nu ne ascundem după deget! Așa o fi, dar dumneata n-ai nici măcar decența să te ferești de servitori, când ești în frigurile amorului cu neamțul, în patul din camera de colo!”, și-i arată dormitorul părinților ei. Magda se înălbi de furie. Ridurile subțiri deveniră mai pronunțate. Se întoarse pe călcâie și părăsi încăperea, fără un cuvânt.

Se pare că Hans își pusese în gând să nu-i scape nici o fiică a Evei din vila de pe dealul Copoului. Într-o zi, Magda și Ana-Luiza, care se complăceau într-un armistițiu mut, dar nu-și uitau rănile pricinuite, trecând prin holul principal, au auzit un țipăt ușor de satisfacție

maximă, ce venea dinspre camera unde Lenuța, fata în casă, făcea curățenie. Amândouă au năvălit acolo cu chipurile crispate. L-au văzut pe Hans în uniformă, aplecat asupra tinerei slujnice. Fustița ei, excesiv de scurtă, facilitase amorul pe fugă.

Când le observă pe cele două femei, Hans părăsi „linia frontului" în grabă, lăsând-o prada „inamicului" pe neajutorata Lenuța, care n-apucase nici măcar să-și tragă chiloții. Mama și fiica, solidare, tăbărâră pe rivală. Curând, pumnii delicați ai agresoarelor deveniră la fel de vineți ca obrajii subretei. Lipsa de antrenament! În final, furioasă la culme, Magda lua sabia căpitanului, ce se afla într-un colț, și cu toată forța o împlântă, pe la spate, în cea care jinduise la nobilul ei amant, ce-l împărțise cu fiica sa.

Epilog

Când industriașul se întoarse de la München, își găsi soția și fata în arestul poliției. În scurt timp se judecă procesul. Magda a fost condamnată la 10 ani închisoare, iar Ana-Luiza la 7. Îndureratul căpitan muri în același an, la 15 noiembrie, în bătălia pentru Stalingrad.

CONACUL ÎNSÂNGERAT

Anul 1936.

Dan Nemțeanu era un om bogat, în adevăratul înțeles al cuvântului. Avea moșii în județele Iași, Roman, Vaslui, iar în ultimii ani cumpărase numeroase terenuri și pe plaiurile mănoase ale Bărăganului. În București era puternic ancorat în lumea financiară și pe cale de a achiziționa câteva fabrici în industria textilă. Pe cât era Nemțeanu de bogat, pe atât era de „*mână spartă*”. Sume fabuloase se topeau pentru întreținerea numeroaselor sale amante, pe care le avea aproape în toate orașele unde îl purtau diversele sale afaceri.

În timpul unei partide de pocher la casa unui bogătaș, un prieten al lui Dan remarcă maliții os: „De regulă, oamenii cu mulți bani au o amantă, două, pe care le finanțează mai gras. Danuț al nostru le oferă însă apartamente, mașini, coliere scumpe, mantouri, ca și cum le-ar cumpăra câte o pereche de mănuși. Asta-l va duce, mai devreme sau mai târziu, la faliment. E însă ceva care-l poate lăsa chiar și fără viață!”. Partenerii ciuliră urechile, se făcu tăcere. Așteptau cu toții o explicație, care însă nu mai venea. „Fii mai limpede, nu ne mai fierbe.” „Că mâine să știe tot orașul, nu? Îmi dați cuvântul că vă veți ține gura?” „Ne tratezi ca pe niște pușt i”, se bosumflă unul dintre parteneri, vorbind parcă și în numele celorlalți. „Necazurile vor veni de la una din moșiile recent cumpărate. Mai mult nu vă spun nimic.” „Ne-ai lămurit buștean”, fu replica înciudată a curiosului.

Profeția lansată la masa de pocher fu curând uitată și plasată ca vorbă de clacă. O secvență neobișnuită avu loc însă luna următoare. Șoferul lui Nemțeanu a fost pus pe liber de stăpân. Ciudat, el, atât de tolerant, de omenos cu subalternii.

Tot la o partidă de pocher se află și motivul și tot de la amicul bine

informat. Se spunea că, la un șpriț, cel care conducea Buic-ul bogătașului dăduse să se înțeleagă că multe din nevestele arendașilor se au bine cu boierul. „Deci, tu mă spionezi și mă și discuți, Sile!, îl luă la rost patronul. Pentru asta nu te-ar ierta nici un stăpân.”

Șoferul, care primi la plecare salariul pe un an, ca un nou gest de generozitate al stăpânului, confirmă o dată în plus lipsa sa de caracter. Îl aștepta pe Bogdan, arendașul „încornorat”, pe care-l știa că venea joia la București, suflându-i la ureche: „Vedeți că astă-seară boierul se duce la moșie. Frumoasa dumneavoastră soție e demult combinată cu domnul Dan”.

Arendașul, mai în vârstă decât soția cu 20 de ani, se făcu stacojiu. S-a întors acasă de la oraș mai devreme și, fără a fi observat, s-a furișat în interiorul clădirii conacului. Aștepta cu răbdare sosirea boierului. Văzu bucuria femeii la venirea lui, cum au servit opulenta cină, mângâierile femeii pentru încălzirea lui Nemțeanu, om trecut de 60 de ani, de care el nu se bucurase niciodată. În momentul suprem de voluptate, când trupurile celor doi se uniră, porni detunătura. Femeia muri pe loc. Dar Bogdan mai trebui să încarce arma încă o dată, căci Dan încă răsufla. Apoi, duse țeava puștii de vânătoare la gură și apăsă pe trăgaci.

La sosirea șefului de post, dormitorul era o baltă de sânge. Fețele celor doi bărbați și a femeii erau total desfigurate, de nerecunoscut.

Jucătorii de pocher se lămuriră, în sfârșit, cum poate „ucide” o moșie.

MOTANU A FOST CASTRAT CU FOARFECELE

O dramă conjugală, care iese din comun și care a făcut o deosebită impresie în Caracal, s-a petrecut acum câteva zile. Eroii acestei drame sunt cunoscuți în oraș. Iată faptele.

De mai mult timp, dl. Aristide Dobrescu, un tânăr proprietar din localitate, își bănuia soția cu avocatul Marin Motanu. Spre a-și verifica bănuielile, dl. Dobrescu a pretextat că pleacă la moșie cu automobilul. După câteva ore, s-a înapoiat acasă și a surprins-o pe soția sa în flagrant delict de adulter cu numitul avocat. Văzându-și căsnicia distrusă, soțul înșelat l-a lovit pe amantul soției sale cu tocul revolverului în cap. Apoi, cu ajutorul unor servitori, i-a tăiat organele genitale cu foarfecele. Dezbrăcat și plin de sânge, avocatul Motanu a luat-o la fugă țipând pe stradă până a ajuns la spital. Soțul înșelat s-a prezentat apoi la poliție punându-se la dispoziția Parchetului.

Victima acestei drame, avocatul Motanu, se află în stare gravă la spital, unde i s-a făcut o intervenție chirurgicală. În urma faptului că a umblat gol pe stradă, în acest timp de iarnă, numitul a răcit grav și se crede că va face o dublă pneumonie.

Drama a produs o deosebită senzație.

(*Universul*, 11 decembrie 1939)

PROCESUL AVOCATULUI ERNEST ILIUȚ

Împărtășind întru totul convingerea cronicarului Ioan Neculce cum că „*nu exista zăbavă mai dulce decât cetitul*” mă cufund adesea într-o asemenea îndeletnicire aducătoare nu numai de desfătare, dar și de îndemn la meditație. Aflat la Biblioteca Academiei, într-una din zilele acestei atât de timpurii și aprige ierni, într-un număr al colecției ziarului *Universul*, din 20 martie 1941, mi-a reținut atenția o întâmplare.

Este vorba despre judecarea la Curtea criminală, Sector 1, a procesului tânărului avocat Ernest Iliuț sub acuzația de a fi încercat s-o omoare cu o lovitură de cuțit pe Eugenia Cosmița, fosta soție a cunoscutului scriitor Cezar Petrescu, pe care o iubea, fără ca distinsa doamnă să-i răsplătească dragostea.

Tânăr, corect, liniștit, acesta mărturisește la interogatoriu că a cunoscut-o pe cea care i-a înflăcărat inima, în vara anului 1935, la Mangalia. În anul următor s-au întâlnit în aceeași stațiune. Cu toate că își dădea seama că nu este iubit, a vizitat-o apoi și la București.

Cum în casa acesteia îl găsea frecvent pe domnul Dimitrievici și-a închipuit că între acesta și femeia iubită exista ceva. Parcă pentru a-i întări convingerea, într-o zi, doamna Cosmița i-a adus la cunoștința dorința aceluia de a nu-l mai vedea pe acolo.

Disperat din cauza situației fără ieșire, Iliuț a încercat în trei rânduri să se sinucidă, o dată cu revolverul și de două ori cu otravă.

În ziua de 25 octombrie 1940, s-a dus acasă la aceasta, având asupra sa pumnalul, cu intenția de a-și pune capăt vieții în fața ei. Întrucât ea nici n-a vrut să stea de vorbă cu el, ci i-a întors spatele, înfuriat i-a împlântat arma între omoplați, după care s-a dus și s-a predat la poliție.

Martorii: inginer Valeriu Vinţoiu, fost coleg de şcoală cu acuzatul, colonel Ion Apostolescu, Corneliu Zenda şi inginerul Emil Dimitrievici, care locuia la doamna Cosmiţa, au avut cuvinte de apreciere la adresa caracterului, a comportării sale, în general. Dimitrievici a mărturisit că ştia despre dragostea ce o avea avocatul pentru victimă, dar afirmase că nu l-a crezut în stare de actul necugetat.

Ca să vezi unde poate duce dragostea neîmpărtăşită...

PENTRU A-ȘI DOVEDI BĂRBĂȚIA, UN SOȚ ÎNCORNORAT FACE TREI VICTIME

Tânărul Vasile Alexandru, care lipsea de mai multă vreme din Capitală, fiind concentrat, înapoindu-se ieri noapte acasă, în Str. Arhitect Mândrea nr. 6, și-a găsit soția petrecând în tovărășia tânărului Stănescu Mircea, cât și pe sora soției sale, d-șoara Achimescu, funcționară, în tovărășia funcționarului Gh. Theodorescu, din serviciul C.F.R.. Furios peste măsură de ceea ce vedea, a început să facă scandal, agitându-și și pistolul cu care era înarmat.

— Împușcă-ne dacă ai curaj, i-a spus sfidător soția.

Fără să mai stea pe gânduri, soțul ultragiat s-a executat și a tras mai multe focuri asupra celor ce se aflau în dormitorul lui la acea oră.

Soția, reușind să fugă din casă, a putut scăpa cu viața. În schimb, domnișoara Achimescu - adică cumnata sa - cât și ceilalți doi tineri, fiind loviți din plin de gloanțe, au fost răniți atât de grav încât, după o scurtă agonie, au încetat din viața.

După săvârșirea acestei sângeroase isprăvi, criminalul s-a prezentat singur la circumscripția 16 polițienească, unde s-a predat, povestind cele întâmplate la domiciliul sau.

(*Universul*, 20 mai 1942)

CADAVRUL DE SUB NUC

M-am dus la Vâlcea, unde i-am cunoscut pe căpitanii Gheorghe Manila și Mircea Raduica. Aceștia mi-au pus la dispoziție dosarul pentru care venisem.

În ziua de 29 iunie 1960, în jurul orei 19:00, într-un câmp situat cam la un kilometru de stația C.F.R. Călimănești și de satul Jiblea Nouă, fusese găsit sub de nuc cadavrul unei femei, Dumitra G. Moartea femeii fusese violentă, ca urmare a unor fracturi, cu înfundarea parțială a osului frontal, a arcadelor orbitale, precum și a lamei osului etnoidal, completată cu „fracturile închise ale coastelor 3, 4, 5, 7 și 8 din partea dreaptă și 3,4 și 5 din partea stângă".

În raport se mai arăta că fracturile osului frontal au putut fi produse prin aplicarea unor lovituri cu un corp dur, ce ar fi putut avea o formă oarecum pătrată. Femeia era legată peste mijloc cu o frânghie. Pe locul unde s-a aflat cadavrul, precum și în jurul său, nu s-au identificat pete sau urme de sânge.

Dumitra era bolnavă psihic, cu un intelect redus și vagabonda prin diferite localități, ocupându-se cu furturi mărunte. Ea locuia în satul Jiblea Nouă la fratele ei, Gheorghe. Când nu vagabonda, era trimisă cu vacile la păscut de dimineață până seara.

S-a mai stabilit că datorită comportării sale dezordonate avea dese discuții cu soția fratelui ei, pe nume Ana. Aceasta, de supărare, o mai lovea.

O suspectă...

De la început, organele de anchetă au tras concluzia că în speță

este vorba de omor. Principala suspectă a devenit Ana, cumnata victimei.

De la domiciliul Anei a fost ridicată o bară care, prin forma muchiei (pătrată), putea produce fracturile osului frontal al capului. Ana a fost arestată, dar ea a negat omorul. A recunoscut că o bătuse de câteva ori, când era supărată pe Dumitra că lipsea de acasă și veneau oamenii să-i ceară contravaloarea bunurilor furate de aceasta.

Ana a fost pusă în libertate.

Expertize contradictorii

Lucrurile fiind neclare, se cere exhumarea cadavrului, trăgându-se concluzia că leziunile au fost produse printr-o lovire exercitată de un corp masiv, dar cu o suprafață brăzdată, aplicată de sus în jos. Așadar, contradicții mari.

Contraexpertiza înlătura „forma oarecum pătrată" a corpului dur. Din verificările ulterioare rezulta că victima, cu trei zile înainte de 29 iunie 1960, fusese cu vitele pe izlazul comunei Dealul Mare, unde, căzuse în „Râpa Neagră". Marioara lui Rădoi (Dumitra) fusese văzută în pârâul râpei, făcută ghemotoc, de mai mulți copii.

Aceștia au chemat două femei și împreună au coborât la Dumitra. Aceasta era în comă și avea o rană la frunte. De asemenea, regiunea toracică era plină de vânătăi.

Cele două femei au scos-o din râpă și au dus-o până la un izvor din apropiere, unde au spălat-o și au bandajat-o. Marioara lui Rădoi a fost întinsă pe iarbă, fiind supravegheată de cele două binevoitoare până când și-a revenit, apoi a zăcut în fânarul casei două zile.

Probare

Pentru mine era limpede, acum, ca aceasta căzătură condusese la moartea Dumitrei. După ce zăcuse un timp în fânar, ea s-a dus

singură unde a fost găsită, sub un nuc, dându-şi sfârşitul.

În cauză lucraseră mulţi procurori, care se încăpăţânaseră să claseze dosarul, unii dintre ei mai crezând în ipoteza omorului. Şi asta pentru că în contraexpertiza medico-legală făcută de medicul Rouă de Deal, care între timp decedase, acesta descrisese direcţia loviturii de la cap „de sus în jos".

Atât medicul legist cât şi procurorii n-au putut intui că, în realitate, datele erau inversate: victima nu a fost lovită, ci ea a căzut într-o asemenea poziție...

Am fotografiat „Râpa Neagră" în locul cu pietre zgrunţuroase unde căzuse Dumitra, am redactat referatul de clasare a dosarului (moarte accidentală) pe baza acestor argumente și m-am deplasat la Bucureşti, la Institutul medico-legal, unde i-am adus la cunoștința speța șefului acestei instituții, profesorul doctor Moise Terbanca. Maestrul m-a aprobat întru totul și mi-a dat un aviz medico-legal favorabil, rămânând prieteni.

SERVITORUL - UNEALTA AMANTULUI UCIGAȘ

În dimineața zilei de 21 noiembrie 1947, Postul de Jandarmi din Costelu a fost sesizat de către Fărcaș Ioan că, din gunoiul din spatele casei, câinii au scos la suprafața un cadavru ce pare a fi al copilului Iancu Constantin. Cu aceeași ocazie, reclamantul a relatat ca din 17 noiembrie a găzduit niște comercianți ambulanți de petrol și păcură, și anume pe: Iancu C. Dumitru, zis „Dumitru Gheorghe", de 41 ani, soția acestuia, Dumitru Gheorghe Maria, de 39 ani, cei trei copii ai lor și un servitor, Ioan Avram, de 19 ani, veniți în Banat tocmai din orașul Mizil.

În noaptea de 18 noiembrie Iancu Dumitru, fiul său de 12 ani, Iancu Constantin, și servitorul Ioan Avram s-au culcat în grajdul cailor. Dimineața tatăl și fiul nu au mai fost găsiți, servitorul arătând că acestora nu le-a plăcut în grajd și au plecat să doarmă „probabil la alte cunoștințe sau drăguțe", luând din căruță 4 litri de petrol să achite „cantonamentul".

Jandarmii s-au deplasat la fața locului, constatând că în bălegarul din spatele casei se găseau picioarele, craniul și o parte din oasele unui cadavru de copil de circa 12 ani și câteva haine sfâșiate de câini. În grajd se afla o curea, iar lângă gunoi, doi nasturi verzi din os, ce aparțineau lui Iancu Dumitru.

După primele verificări, s-a confirmat suspiciunea că servitorul ar fi implicat în acest dublu asasinat, căci devenise limpede că cei doi au fost omorâți. Mai mult, după ce un vecin l-a văzut pe Ioan Avram că acoperă ceva în bălegar, acesta, Maria și cei doi copii au plecat de la Fărcaș și s-au mutat la Ioan Munteanu, din aceeași comună, unde au

fost găsiți și reținuți în vederea cercetărilor.

Cu toată atitudinea lor impertinentă, s-au încurcat în hățișul de minciuni, sfârșind prin recunoașterea oribilului asasinat. La indicațiile date de servitor, s-a găsit și cadavrul lui Iancu Dumitru, cu capul complet zdrobit, cu fața desfigurată, dezbrăcat, aflat în apropierea rămășițelor copilului, care a fost scos și mâncat de câini.

Urma să se stabilească mobilul acestei crime odioase - „crimă de dublu omor" - conform Codului Penal în vigoare la vremea aceea.

Răzbunările

Din declarația lui Ioan Avram rezulta că victima se purta cu el brutal, bătându-l și schingiuindu-l, fapt pentru care în mintea și în sufletul său i s-a înfiripat o cruntă sete de răzbunare. De asemenea, și soția era maltratată de Iancu Dumitru, care, probabil, aflase că Maria „întreținea relațiuni de amor" cu ortacul lor, Gheorghe Costică, zis „Preda", de 33 ani, din satul Balta Plopului, județul Buzău, care venise și el în comuna Costelu să vândă petrol și păcură. Acesta știind de ura servitorului față de stăpân, l-a îndemnat să-l ajute la omor, promițându-i că va primi ca recompensă căruța și caii, iar el o va lua de nevastă pe văduva victimei „și vom fi cu toții oameni gospodari". Dar iată cum s-au derulat faptele...

În seara zilei de 18 noiembrie, Gheorghe Costică a vizitat familia Iancu. „Ne-am petrecut cu armonica până la ora 22, că Gheorghe a adus niște vin. El mi-a făcut semn să ieșim afară, unde ne-am înțeles că în seara asta să-l omorâm" - avea să declare în anchetă Ioan Avram. Mai târziu, servitorul, stăpânul și unul dintre copiii acestuia, Constantin, s-au dus să se culce în grajd.

După vreun ceas, când viitoarele victime dormeau deja, servitorul a luat un topor și l-a așteptat la poartă pe Gheorghe Costică. Acesta, conform înțelegerii și planului dinainte stabilit, venise și el înarmat cu un topor. Amândoi au intrat în grajd pe ușa din spate, lăsată

intenţionat descuiată de Ioan Avram, unde pusese un felinar aprins pentru a-i vedea mai bine pe cei care dormeau.

Ca o bestie dezlănțuită, Gheorghe Costică i-a aplicat în cap lui Iancu Dumitru trei lovituri de topor, prima cu tăișul și două cu muchia. În agonie, victima a țipat și s-a văitat, trezind și copilul. „Ce este, tata?" - întrebă el. Speriați de aceasta întorsătură neprevăzută și pentru a nu exista martori, Ioan Avram l-a omorât pe băiat cu două lovituri de topor în cap. Apoi, ucigașii au îngropat cadavrele în bălegar, mai adânc pe cel bătrân, pe urmă copilul.

La scurt timp, la semnalul dat de amant, care a tușit într-un anume fel, a ieșit din casă soția și mama victimelor mulţumită că „treaba a fost aranjată". Nici măcar moartea fiului ei nu a afectat-o prea mult, întrebând doar: „Nu se putea altfel?".

Totuși, în timp ce aduna hainele soțului, căci acesta dormise dezbrăcat, a aruncat câteva vorbe de mustrare la adresa servitorului, care nici pe departe nu erau cuvintele unei mame îndurerate. Era preocupată de cu totul altceva: „Baga de seamă, cuțitu' să fie la gâtu' tău, tot să nu spui ce am făcut, că eu nu spun nimic și atunci totul va fi bine pentru noi toți. M-ai înțeles?".

Ioan Avram a curăţat sângele din grajd, împrăștiat în urma masacrului, iar pătura îmbibată cu sângele, părul și creierii lui Iancu Dumitru a ascuns-o într-un stog de coceni.

În seara următoare, la 19 noiembrie, Gheorghe Costică, amantul soției victimei, s-a mutat și el la Fărcaș Ioan, unde, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, au petrecut împreună noaptea, într-un chef, stropit din belșug cu băuturi alcoolice.

Cadavrele lăsate în urmă nu le-au umbrit amanților, câtuși de puțin, momentele de dragoste fierbinte, descătușați de acel contract de căsătorie, care îi împiedica să-și „legalizeze" relația.

A doua zi, Gheorghe Costică a plecat cu căruța spre Timișoara, iar Maria, servitorul și cei doi copii s-au mutat la Ioan Munteanu, urmând să plece și ei după amantul-ucigaș. Nu au mai reușit să părăsească localitatea, întrucât, precum spuneam, la aceasta gazdă au

fost reținuți de jandarmi.

Desigur, și cel ce voia să dispară, Gheorghe Costică, a fost depistat pe drumul ce duce spre Timișoara.

Cei doi bărbați criminali au fost condamnați la moarte, iar femeia complice la douăzeci de ani temnița grea.

DECLARAȚIE DE AMOR FĂCUTĂ CU CREIONUL CHIMIC PE COAPSA CADAVRULUI

Autoritățile au reușit să-l aresteze pe șoferul Florea Crăiescu, în vârstă de 27 de ani, autorul crimei din Capitală, Str. Petru Maior nr. 14.

În noaptea de 15 iunie, el a omorât-o prin strangulare pe concubina sa, Anastasia Griva, de 25 ani, funcționară în serviciul morii „România Mare", din Șos. Basarab. După săvârșirea acestui asasinat, care se datorește geloziei, criminalul a scris cu creionul chimic pe coapsa piciorului drept al cadavrului următoarele: „***Tăsico, te-am iubit prea mult ca să te pot uita! Puiu!***". Florea Crăiescu a fost descoperit acum două zile în podul casei locuitorului Cristea Petrache din Șos. Pantelimon nr. 246. Asupra lui s-au găsit o litră de ghiudem și un litru de țuică, cu care intenționa să facă „pomenirea moartei".

Interogat la Prefectura Poliției, el a declarat că și-a ucis iubita din gelozie, întrucât aceasta, motivând că nu-i ajunge leafa, mai avea doi prieteni... Criminalul susține că, după ce a dormit noaptea cu Anastasia, în zorii zilei a avut din nou o discuție violentă cu ea. Înfuriat că nu avea de gând să renunțe la ceilalți doi, Crăiescu a tăbărât asupra iubitei, gâtuind-o cu mâinile. În momentul când s-a apucat s-o gâtuie, victima i-a făcut un semn rugător cu mâna dreaptă să n-o omoare.

Drept răspuns, el s-a îndârjit și mai mult, drept care i-a aplicat o puternică lovitură cu pumnul în frunte spre a o ameți. La vederea sângelui ce-o podidise pe nas, a continuat s-o sugrume cu și mai multă furie. Apoi a înțepat-o cu un briceag în partea dreaptă a

pieptului spre a vedea dacă a murit. Constatând că tot mai mișca, a strangulat-o cu propriul ei cordon de la halat, înfundându-i în același timp gura cu un tampon: „Ca să nu poată țipa, dacă, Doamne ferește, s-ar trezi!" - a declarat criminalul.

(Universul, 18 iunie 1941)

LA CÂTEVA MINUTE DUPĂ CE I-A LUAT GÂTUL, I-A FĂCUT NEVESTEI POMANĂ

La o distanţă de vreo 40 km de Brăila se afla comuna Movila Miresei, declarată staţiune balneară din cauza băilor de apă sărată care le poseda comună, locuită numai de oameni gospodari.

Printre ei se numără şi Mihai Z. Radu, care se căsătorise de câţiva ani cu o consăteancă, anume Ioana, şi în tovărăşia căreia îşi înjghebase o frumoasă gospodărie. De la un timp însă, Mihai Z. Radu credea că este înşelat şi veşnic se iscau între ei certuri.

În ziua de 8 august, venind de la muncă şi negăsindu-şi nevasta acasă, omul s-a enervat într-un chip atât de îngrozitor, încât la apariţia ei pe poartă n-a mai aşteptat justificarea întârzierii, ci, ducându-se în bucătărie, a luat cuţitul cel mare şi, venind în camera unde se afla soţia lui, i-a retezat capul dintr-o lovitură. Imediat după comiterea crimei, Mihai Z. Radu a plecat întins în sat, la crâşmă, unde şi-a cinstit „mai mulţi prieteni". Aceştia, curioşi de atâta dărnicie, îl întrebau dacă i-a reuşit vreo afacere. „Păi, şi încă cum", răspundea enigmatic asasinul.

Într-un târziu, pătruns de remuşcări şi îngândurat pentru ceea ce-l aştepta în urma abominabilei sale fapte, s-a gândit că este mult mai bine să sfârşească şi cu el. Astfel, ştiind că pe seară urma ca prin dreptul comunei să treacă trenul accelerat, s-a dus într-o goană spre linia ferată şi, zărind maşina de fier, s-a aruncat înaintea ei. Din cauza vitezei trenului, mecanicul n-a mai avut timp să micşoreze iuţeala, astfel încât Mihai Z. Radu a fost prefăcut într-o masă informă de carne.

(*Universul*, 12 august 1942)

DISPERAȚII AMORULUI

Dl. Jude instructor a dat ordonanța definitivă de trimitere în judecata Curții criminale din București a lăcătușului Nicolae Ion, pentru omucidere cu voință. Acuzatul este autorul isprăvii sângeroase, săvârșită deunăzi în blocul „Brezoianu nr. 4", asupra servitoarei Florica Dumitru.

Cei doi erau temeinic legați și păcatul concubinajului lor urma să fie pe curând spălat prin sfânta taină a cununiei. Bietul om se spetea, de aceea, în muncă spornică, spre a-și aduna economii îndestulătoare pentru căminul înflorit cu nădejdii de viitor.

Florica, de curând strămutată însă din mediul ei rural, calm și însorit, în forfota frământătoare de viața a Capitalei, s-a lăsat prinsă de vârtejul dezmățului și al promiscuității, a prins silă de perspectivele vieții de munca aspră și de căsnicie modestă și și-a trimis logodnicul la perpetuă plimbare, adică l-a izgonit.

De aceea, Nicolae Ion, în ziua fatală, când s-a văzut rupt din vadul visurilor lui, și-a înjunghiat iubita în inimă. Au dispărut astfel, dintr-o dată, doi oameni: logodnica răpusă pentru ușurința ei și ucigașul, scos în lanțuri din rândul lumii.

(*Universul*, 21 iunie 1943)

AMANȚII TRAGICI

Teribile povești de budoar ale anilor dintre războaie, tălmăcite de comisarul Tandin. La București, în toiul unei orgii cu trei dame și trei valeți, o duduie e ucisă cu sălbăticie.

1935.

Cele trei prietene de nedespărțit Olga, Ana-Maria și Lăcrămioara puteau fi rar văzute altfel decât împreună. Toate cu o stare materială foarte bună, erau în plus și extrem de frumoase, deși trecute de 35 de ani. Îmbrăcate elegant, fardate cu dichis, nu părea nici una mai mare de 30 de ani.

Cum soții, oameni de afaceri, erau mereu în străinătate, doamnele organizau serate cu perechi care știau cu adevărat să se distreze. Bineînțeles că fiecare dintre ele avea câte un amant.

Deseori se întâlneau toți șase, pe rând, la câte una dintre ele. Totul a fost OK până când doamnei Lăcrămioara a început să-i placă de domnul George, care era amantul Olgăi.

Amor în șase

Vizitând-o pe prietena ei Lăcrămioara fără s-o anunțe, era 10 dimineața, Olga l-a găsit pe George în buduoarul doamnei. Poziția celor doi pe sofa, excepționala bună-dispoziție, coniacul fin pe care-l sorbeau duceau la concluzia certă că perechea se simte bine.

Olga n-a spus nimic, doar i-a cerut gazdei revista de modă pentru care venise, a mulțumit și a plecat, nu înainte de a le dori celor doi petrecere frumoasă în continuare.

Lăcrămioara s-a supărat foc pe... cameristă. „De ce nu m-ai anunțat,

domnișoară?" „Știam că sunteți prietene, doamnă." Domnul George a asigurat-o pe amantă că „n-a fost nimic", dna Olga l-a iertat (nu și crezut), după care lucrurile au intrat în normal.

La prima sindrofie de la dna Ana-Maria, protagoniști fiind cei șase, au amestecat băuturile devenind toți *grogy*. Lui Dan, amantul Lăcrămioarei, i-a venit, se pare, ideea unui sexy-grup. Ana-Maria și Lăcrămioara, practic nici n-au realizat că bărbații le dezbracă. Dan, amantul Lăcrămioarei, o ochise pe Ana-Maria, iar prietenul acesteia, Clement, jos pe covor, o pregătea pe Lăcrămioara.

Când Olga a intrat în cameră, venind de la baie, grupul era în plină activitate. Se uită după George, amantul ei. Nici după un minut, în încăpere a intrat George. „Tu ești de acord cu chestia asta?", l-a luat scurt Olga. „Eu... eu... n-am știut nimic." „Ba nu, tu ești inspiratorul, știu eu."

Olga era și ea beată. A tăbărât pe amant.

Bărbații au fugit, femeile au plătit

Curând, fața acestuia era roșie de zgârieturile care-i lăsau urme adânci pe față. Celelalte două participante descurajate, în picioare, în pielea goală, o luară la rost pe Olga. „Ce fă, faci pe sfânta? Parcă noi nu știm că te-ai culcat cu fiecare dintre ei?" „Eu? Voi sunteți curve și o dovediți acuma."

Înfuriate că Olga le-a stricat frumusețea de „joc", zăpăcite de băutură, cele două muieri, ofensate, s-au repezit cu pumnii, cu unghiile la Olga, care, trântită pe covor, țipa după ajutor. Cine să i-l dea într-o casă din care cameristei și șoferului li se dăduseră liber?

Bărbații, de frica complicațiilor, au șters putina. Cele două femei s-au trezit până la urma singure în fata cadavrului Olgăi. Abia spre seară, Lăcrămioara - gazda - a înștiințat secția de poliție că are în casă o femeie moartă. „În ce circumstanțe a murit?" „Veți constata la fața locului", i-a lămurit ea pe polițiști.

Cele două femei au fost condamnate la câte zece ani închisoare, după un proces care a produs mare vâlvă în Bucureşti.

FURIA MICUȚEI LESBIENE

Gelozia micuței lesbiene

La internatul liceului de fete din Cluj lucrau, prin anii ‘40, două studente. Nevoite, din lipsa mijloacelor materiale, să ocupe funcţia de pedagog, tinerele erau bucuroase că, în afară de modica suma de bani ce o primeau ca leafă, aveau asigurate, gratuit, masă și casă.

Curând, studentele se îndrăgostiră. Nu de vreun tânăr profesor, ci de două eleve. La rândul lor, adolescentele Iulia și Ana erau iubite de alte două eleve, din ultima clasă de liceu. Tensiunea între studente și rivalele iubitelor lor creștea pe zi ce trece. Abandonatele puseseră la cale o anonimă contra pedagogelor.

„Domnișoarele Loreta și Ortansa nu fac nimic, puținul timp în care, chipurile, supraveghează studiul nostru, și-l consumă la cafele, fumat, șuete. Ba mai mult, întreţin intrigile între elevele de la internat. Noaptea, aici fac amor cu două colege de-ale noastre, pe care ele le-au corupt la lesbianism.”

O asemenea anonimă, firesc, a pus pe jar conducerea liceului. Nu se confirmă nimic. Ba, dimpotrivă, rezulta că tinerele își fac conștiincios datoria. Cum era de așteptat, acuzația cea mai gravă nu se adeveri.

Și-a lichidat rivalele cu pușca de vânătoare

Amorul se consuma, în continuare, sâmbăta și duminica, la locuința unei mătuși a Loretei, care locuia singură în oraș.

Iubita Ortansei, Iulia, asistase fără să vrea, așteptându-și perechea care întârziase la facultate, la o secvență de amor inedită pentru ea, între Loreta și Ana. Scena o tulburase profund. Începu să-i facă „curte” Loretei. Până la urmă, îi propuse direct: „Te iubesc, vreau să mă inițiezi în toate tainele amorului între fete. Am auzit că ai și niște «instrumente»”.

Loreta rămase ușor surprinsă. Se înroși și îi răspunse printr-un surâs care promitea. Îi plăcuse nu numai francheța fetei, dar și corpul timpuriu maturizat al acesteia. În privința Ortansei, nu-și făcea probleme. Știa că mai are câteva iubite printre interne. Se întâlnea cu ele noaptea, în camera ei de la internat. O avertizase că e riscant, dar Ortansa negase totul. Acum aflase și Ortansa de legătura Loretei cu „iubita” ei. Chiar îi spusese: „Știu că trăiești și cu Iulia, dar nu-mi pasă. Fete amatoare sunt destule”. Cel mai mult suferise însă Ana. O ura de moarte pe iubita ei, studentă, dar și pe Iulia, care nu se mulțumise cu o singură prietenă.

Când se auzi în oraș că o elevă a folosit pușca de vânătoare a lui taică-său pentru a comite o dublă crimă, multora nu le-a venit a crede. Ana, complexată de faptul că nu era prea arătoasă, profund dezamăgită că amanta ei o abandonase în favoarea Iuliei și a altor eleve de la internat, hotărî să se răzbune.

Ulterior, avea să declare: „M-am decis să distrug pe cele două infame care mă trădaseră. Pe Loreta, singura mea dragoste, și pe colega mea, Iulia, la fel de ticăloasă. Mă intrigă și pasivitatea Ortansei, care s-a consolat cu un profesor, nepăsându-i că Loreta s-a combinat cu Iulia, fosta parteneră. Am adus pușca tatei, demontată, și le-am împușcat în timp ce făceau amor la locuința noastră, pe care o numeam «conspirativă».”

Criminala, fiind minoră, a fost internată într-o școală de corecție.

ÎNTORCÂNDU-SE PE ÎNSERAT, A GĂSIT PATUL OCUPAT

Hornarul-calfă Ioan Setelecan a plecat săptămâna trecută spre comunele din circumscripţia notarială Vima-Mică, de unde urma să treacă şi prin Salniţa. Din Vima-Mare, Setelecan a luat cu el pe Gheorghe Câmpeanu, străjerul comunei. Petru drum, cei doi au luat cu ei ceva ţuică. Ajunşi în comuna Salniţa, ei au tras la casa lui Dumitru Horga, unde au găsit numai pe soţia acestuia.

Femeia, crezând că bărbatul ei nu va veni în seara aceea acasă, s-a arătat „ospitalieră" şi i-a primit în gazdă. Câmpeanu, băiat cuminte, s-a culcat într-o cameră separată, dar Setelecan, mai chipeş şi mai înfipt, a condus-o în dormitor pe soţia lui Horga.

Noaptea, sosind gospodarul acasă şi găsind pe Setelecan în patul conjugal, „ocupat" cu nevasta lui, s-a repezit asupra musafirului, l-a legat burduf apoi l-a priponit afară, de un gard.

La ţipetele disperate ale lui Setelecan, care era gol puşcă, s-au strâns mai mulţi săteni, în frunte cu primarul comunei. Toţi, dar mai ales femeile... stăruiau pe lângă Horga să-i dea drumul nenorocitului. Degeaba însă.

Văzând că nu e de glumit cu soţul încornorat, primarul, spre dimineaţă, a adus cazul la cunoştinţa dlui pretor, care a dat ordin jandarmilor să plece la faţa locului. Jandarmii, după un veritabil asalt, l-au eliberat pe Setelecan şi l-au adus împreună cu torţionarul său la post, pentru facerea cercetărilor.

De femeie nu se ştie nimic până în prezent. Străjerul Câmpeanu, de frică să nu fie şi el arestat (?! - n.r.), s-a spânzurat.

(*Universul*, 22 aprilie 1938)

DUPĂ CE ȘI-A SUGRUMAT IUBITA, CRĂCIUN ȘI-A FĂCUT SMERIT... SEMNUL CRUCII

Pe raza județului Caraș-Severin, organele jandarmerești au găsit corpul neînsuflețit al femeii Maria Tamaș, originară din comuna Răchitoasa-Negoiu, județul Hunedoara.

Femeia avea leziuni corporale grave și prezenta urme de strangulare. În urma cercetărilor cuvenite, s-a stabilit că e vorba de o odioasă crimă, care a fost comisă de locuitorul Onesec Crăciun, consătean cu victima.

Motivul acestei îngrozitoare fapte este că, în urma relațiilor de dragoste cu viitorul ucigaș, Maria Tamaș rămăsese însărcinată și-l amenința pe Crăciun cu moartea, dacă nu o ia de nevastă.

Criminalul, spre a scăpa de acest bucluc, și-a atras „iubita" pe șoseaua națională Deva-Lugoj și, în apropierea unei păduri, a sărit cu mâinile la grumazul ei, sugrumând-o. Ca să fie sigur că femeia a murit, a lovit-o apoi în mod sălbatic cu un ciomag, până când aceasta n-a mai dat nici un semn de viața. A târât apoi cadavrul în pădure, abandonându-l sub un tufiș.

După ce a făptuit oribilul omor, Onesec și-a făcut semnul crucii, întorcându-se mulțumit și liniștit în sat, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

(*Universul*, 6 iunie 1940)

CRIMINAL CU „CONTRACT DE CĂSĂTORIE”

1940. În comuna Petrila-Lonea (județul Hunedoara) s-a petrecut o impresionantă dramă sentimentală care iese cu totul din comun.

Anul trecut, un oarecare Dumitru Tif și-a părăsit soția cu doi copii pentru a trăi cu Iulia Muler, soția lui Edmond Muler, dând act scris lui Tif ca soția să-i fie concubină.

Cu tot comicul ei, aceasta consimțire a lui Muler a mers de minune mai bine de un an, soția lui având astfel doi bărbați, care se înțelegeau foarte bine între ei.

Dar, în ultima vreme, lui Muler i s-a părut că soția lui are mai multă afecțiune față de Tif decât față de el și gelozia a început să-l roadă; atât de tare încât, la un moment dat, el s-a hotărât să denunțe „contractul” pe care-l încheiase cu Tif.

Au urmat certuri, bătăi între soții Muler până când Iulia a ajuns să-și amenințe soțul legitim că-l va părăsi, resemnându-se „să trăiască” numai cu concubinul Tif.

Într-una din zile, când Tif a plecat la mina din Jieț, el fiind miner, soții Muler au rămas singuri, petrecând o zi fericită: mâncare bună, băutură așijderea, dezmierdări... După ce s-au îmbătat amândoi, Iulia Muler a adormit... în dormitorul comun. În acest timp, soțul ei, cu un brici, i-a tăiat beregata, omorând-o. După această teribilă ispravă, Muler s-a spânzurat în casă, de o grindă. Târziu, băiatul lui Muler, în etate de 13 ani, a descoperit nenorocirea și a dat alarma.

Dumitru Tif, aflând despre cele întâmplate, a încercat și el să se sinucidă tăindu-și beregata, dar n-a reușit, fiind transportat la spital. Aceasta dramă a impresionat profund întreaga regiune.

DECEDATA A TRIMIS MESAJE TIMP DE 10 ANI

Comisarul Tandin relatează misterioasa dispariţie a unei femei din Galaţi în anii de după război. Timp de 10 ani, fugara trimitea vecinilor scrisori şi poze, spunând că e bine-mersi. De fapt, era oale şi ulcele de mult. Soţul o decapitase şi o aruncase în WC.

În cartoteca persoanelor dispărute - în împrejurări suspecte - de la domiciliu a fost introdusă şi fişa Anetei Anton, pe baza sesizării soţului, Anton Vasile, din Galaţi, care relata că, în toamna anului 1947, în timp ce el, ca marinar pe vasul „*Transilvania*", era plecat din ţară, ea ar fi părăsit căminul conjugal, fără a da nimănui de ştire.

Cum acţiunile organelor de urmărire n-au dat rezultate, soţul părăsit a profitat de declararea morţii prezumtive, recăsătorindu-se după cinci ani (în 1952) cu Olimpia Proca. Cu toate că organele miliţiei şi ale procuraturii locale determinaseră unele elemente ce susţineau ipoteza omorului, totuşi n-au putut întreprinde nici o acţiune în rândul rudelor şi prietenilor dispărutei, părinţii ei adoptivi nemaifiind în viaţă, iar mama sa, care îşi abandonase fiica pe când aceasta abia împlinise vârsta de un an, rămânând neidentificată.

Scrisorile misterioase

După doi ani de la venirea Olimpiei în gospodărie, vecinii au început să-l suspecteze pe soţul dispărutei, comentând insistent, o perioadă de timp, despre comportarea nefirească a Anetei, care n-a

dat nici un semn de viață, precum și despre inexistența vreunui motiv de a părăsi casa, în condițiile în care nu avea nici o rudă sau cunoștință mai apropiată.

Ipoteza unui omor, după care A.V. a înscenat față de vecini dispariția soției de la domiciliu, devenise cea mai plauzibilă. În primăvara anului 1954, dispăruta (poate chiar asasinul) a început să acționeze, iar organele de urmărire să înregistreze constatări stranii ce răspundeau parcă cerințelor populației din cartier... Începuseră vecinii să primească scrisori din partea dispărutei. Să fi luat criminalul măsuri pentru liniștirea spiritelor, gândind că astfel va reuși să rămână în continuare nedescoperit până în ziua când va opera termenul prescripției?

Expeditorul lipsă

Deși acest mod de a acționa reprezenta începutul greșelilor sale, așa-zisele măsuri de prudență oferind șanse numai organelor de miliție, totuși acalmia și-a continuat cursul, criminaliștii mulțumindu-se, într-o primă etapă, să înregistreze fidel „activitatea" dispărutei sau a criminalului.

Un cetățean din Galați - prieten bun cu părinții adoptivi ai dispărutei - a primit, prin poștă, o scrisoare și fotografia Anetei. Plicul era expediat din București, Calea Victoriei nr. 81. Din scrisoare reieșea că este sănătoasă și că, aducându-și aminte de el, i-a trimis o fotografie. Acesta, având în București o soră care o cunoștea pe Aneta, a rugat-o să ia legătura cu dispăruta. În București însă, la adresa indicată, n-a putut fi găsită și nici nu a fost cunoscută de către locatarii din vecinătate. Cetățeanul și sora sa nu au mai dat importanță evenimentului, însă scrisoarea a fost păstrată și în final ridicată, cu ocazia cercetărilor, de către organele de miliție.

În această fază, a fost informată despre caz și Direcția judiciară, care a intervenit pentru a sprijini acțiunea de soluționare a cazului.

Din verificările pe care le-am făcut pe linia evidenţei populaţiei, a reieşit ca Aneta Anton, cu numele de fata Tancu, nu primise noul buletin de identitate cu ocazia preschimbării ce avusese loc în perioada respectivă. Constatarea demonstra că ea nu numai că nu exista în Galaţi, dar nici în altă localitate din ţară nu apărea înregistrată. S-au făcut verificări şi în evidenţa cadavrelor neidentificate, dar fără vreun rezultat pozitiv. Din investigaţii a reieşit ca în cursul anului 1947 nu a fost găsit nici un cadavru de femeie care să corespundă cu semnalmentele Anetei.

Continuându-se investigaţiile, ca urmare firească a elementelor de suspiciune ce se conturau împotriva soţului, au fost identificate încă două persoane care, în anul 1954, au primit câte o scrisoare cu fotografie. Toate fotografiile erau însă reproduse şi mărite, un exemplar identic primind şi soţul dispărutei.

Dispărută fără urmă

În urma primelor cercetări făcute în Bucureşti, prin ascultarea persoanelor care o cunoşteau pe Aneta, s-a stabilit că, în perioada dispariţiei, soţul ei s-a interesat dacă Aneta nu s-ar afla acolo, „confiindu-le" unora că a plecat să facă baie în Dunăre şi nu s-ar mai fi înapoiat, iar altora că ar fi dispărut fără să ştie unde. Aşadar, suspectul se afla - la acea dată - în ţară şi în nici un caz plecat cu vasul, aşa cum afirmase iniţial.

Verificându-se la Tribunalul din Galaţi, s-a constatat că în luna decembrie a anului 1951, sus-numitul a intentat acţiune de divorţ pe motivul dispariţiei de la domiciliu, propunând în acest sens doi martori. Ei au susţinut că, fiind vecini cu reclamantul, cunoşteau că A.V. era frecvent îmbarcat pe vas, lipsind multă vreme din ţară, şi că, în anul 1947, la înapoierea sa, nu şi-a mai găsit soţia. Instanţa a pronunţat sentinţa de divorţ, menţionând în motivaţie ca „fapta pârâtei de a fi părăsit domiciliul conjugal încă din 1947, în timp ce

soțul se găsea în serviciu, constituie o injurie destul de gravă". După proces, A.V. s-a recăsătorit cu P.O., cu care de fapt trăia în concubinaj încă din 1947, imediat după așa-zisa dispariție a soției sale Aneta.

Pentru noi se conturaseră de acum următoarele elemente:

- A.A. nu mai fusese văzută de nimeni încă din 1947, nefiind nici în Galați și nici în alta localitate din țară;
- scrisorile primite de câteva persoane constituiau o acțiune de derutare; scrisul nu aparținea dispărutei și nici soțului acesteia, așa cum a reieșit din expertizele grafice efectuate cu înscrisurile lor anterioare; scrisori asemănătoare primiseră mai multe cunoștințe apropiate și vecini ai soțului „reclamant".

Ștergerea prafului de pe dosar

Noile elemente, obținute după 10 ani de la misterioasa dispariție, ne-au trezit speranța și, în același timp, dorința de a soluționa cât mai repede vechiul dosar rămas în evidență pasivă.

Praful și apatia cu care acesta fusese tratat se confruntau acum cu graba și emoțiile succesului așteptat. Temerea generată de o eventuală prescripție nu putea fi justificată, cunoscând că termenul legal ar mai fi tolerat încă scurgerea unui număr de ani.

Noi, cei ce lucram cazul, aveam aceleași stări de vie curiozitate și continuă agitație, toate verificările derulându-se cu maximum de operativitate. Trebuia să rezolvăm încă două probleme de importanță vitală pentru succesul scontat:

- unde se afla cadavrul, cunoscând că ipoteza omorului devenise cea mai plauzibilă;
- cine a scris și expediat scrisorile din București către vecinii și soțul dispărutei?

În vederea rezolvării primei probleme, studiindu-se topografia

locului, s-a constatat că locuința lui Anton era izolată, fiind amplasată într-o curte separată, în interiorul căreia se afla un WC neobișnuit de mare, având o groapă de circa 15 metri adâncime - ce există și în 1947 - și în care autorul ar fi putut arunca cadavrul victimei, fără a fi văzut de alte persoane.

S-a apreciat însă că nu este cazul să se treacă direct și imediat la căutarea cadavrului în acel WC, aceasta fiind numai o presupunere, iar A.V. (care nu știa că organele miliției lucrează intens în cauza ce-l privea) nu trebuia pus în gardă.

Un WC suspect de mare

În vederea lămuririi problemei referitoare la persoana care a redactat scrisorile, pentru a evita irosirea de timp și forțe, am acționat după o prealabilă analiză. Astfel, s-a apreciat că A.V. nu-l putea însărcina cu executarea scrisorilor decât pe cel mai apropiat prieten al său.

În consecință, am studiat dosarul personal al suspectului, operație realizată într-un birou al serviciului cadre de la întreprinderea „*Navrom*". Ne-am fixat asupra referințelor care, prin conținutul lor, îi relevau numai aspectele pozitive, considerând că astfel putem să identificăm pe unul din prietenii lui cei mai apropiați. Cum verificarea avea un rol hotărâtor în rezolvarea cazului, fiecare referință elogioasă ne solicita o deosebită atenție. Aceste examene comparative cu piesa incriminată ne determinau optimismul necesar identificării scriptorului anonim.

În confruntarea înscrisurilor, studiam cu meticulozitate și răbdare actele reflexe în formarea grafismelor, caracteristicile de plasament al scrisului, așa-zisa cadență, greșelile de ordin lingvistic și ortografic etc. După multe ore de lucru și numeroase „victorii" de scurtă durată (datorită notei de relativitate a expertizei grafice), referința lui Wiesemberg Aurel, în vârstă de 60 ani, ne-a oferit cele mai multe

elemente de asemănare, considerând că am identificat scriptorul pieselor incriminate. În final, experţii grafici ne-au confirmat şi ei că W.A. ar putea fi autorul scrisorilor.

În întărirea valorii expertizei grafice ne-au fost prezentate - de către investigatori - următoarele date:

- numitul W.A. a lucrat cu A.V. la „*Navrom*”, fiind prieteni de circa 18 ani;
- funcţionarul W.A. era, în mod obişnuit, solicitat de către colegi pentru a redacta diferite plângeri sau scrisori;
- serviciul cadre „*Navrom*” l-a caracterizat ca persoană cu trăsături negative de caracter, cu antecedente pe linia denunţurilor neîntemeiate, iar în câteva cazuri fusese chiar demascat.

După cum era şi firesc, împreună cu organele procuraturii, s-a trecut, în prealabil, la cercetarea numitului W. A. Apariţia bătrânului funcţionar, care avea o înfăţişare ce inspira o notă de moralitate nepătată, ne-a tăiat, pentru moment, elanul în ancheta pe care o doream combativă, considerând aceasta confruntare ca fiind „nodul gordian al afacerii”. Nu aveam îndrăzneala să-l cred pe bătrân susceptibil de a se transforma într-un complice în acţiunea de acoperire a unui omor fără ca victima să-i fi lezat şi lui, într-o oarecare măsură, interesele egoiste.

Cu toată această neaşteptată tendinţă de circumspecţie (datorată şi gradului de relativitate a expertizelor grafice), chiar de la prima întrebare (cu efect de trăsnet) i-am cerut să ne facă precizarea dacă, atunci când redacta scrisorile dictate de A.V., ar fi avut sau nu cunoştinţă şi despre scopul urmărit de prietenul său.

Bineînţeles că prin tonul imperativ l-am stimulat să nege aspectul tăinuirii omorului, recunoscând în schimb ceea ce era vital pentru anchetă: întocmirea scrisorilor la cererea lui A.V.

În continuare ne-a relatat că plicurile au fost predate unui curier al întreprinderii, pentru a fi depuse la una din cutiile poştale din

București. Cu toate că acțiunile lui A.V. i s-au părut a fi suspecte, totuși a susținut - în mod cu totul pueril - că n-ar fi bănuit realul scop privind acoperirea omorului săvârșit de către bunul său coleg.

Fiind interogat și curierul, acesta a recunoscut că, în anul 1954, la cererea lui A.V. și a lui W.A., a pus patru plicuri într-o cutie poștală din Gara de Nord. Au fost apoi ascultați martorii mincinoși folosiți de criminal la procesul de divorț din 1952, care au recunoscut, în final, că au depus mărturii în spiritul celor solicitate de A.V.

Într-un sfârșit a recunoscut

Înarmați cu aceste probe, am hotărât arestarea și cercetarea lui A.V. La domiciliul sau au mai fost găsite încă patru fotografii din cele multiplicate și trimise persoanelor amintite. Negând un timp comiterea crimei, a sfârșit prin a recunoaște că în anul 1947 - când se afla într-o criză de nervi - și-a omorât soția, aruncând cadavrul acesteia, secționat, în W.C.

În timpul mărturisirilor, A.V. trecea printr-un întreg proces de tulburări psihice, în cele din urmă, redresându-se, a putut relata mai multe amănunte. După șocul produs de neașteptata demascare, s-a făcut imediat simțită o stare de relaxare exprimată prin aceea că și-a prezentat declarația cu dezinvoltura omului ușurat sufletește. Inițial eram tentați să credem că ar fi avut momente când și-ar fi dorit poate demascarea, nemaiputând suporta permanenta temere și preocupare de a se ascunde de adevăr timp de 10 ani. Secționarea victimei fusese făcută post-mortem, deci fără forme de ferocitate, cunoscând că a provocat moartea victimei prin împușcare, în timp ce ea cobora în pivniță.

În această fază a cercetărilor obținuserăm recunoașterea ce însă nu putea fi încă coroborată cu alte probe materiale privitoare la reala împrejurare în care s-a produs omorul. Trebuia deci găsit cadavrul victimei, nu numai pentru a proba săvârșirea omorului, ci și în scopul

de a stabili gradul de vinovăţie, circumstanţele atenuante sau agravante, ce aveau să orienteze instanţa în aplicarea pedepsei, cunoscând că un omor săvârşit cu ferocitate (dacă victima ar fi fost ciopârţită în timp ce se găsea în viaţă) atrage după sine condamnarea la moarte.

Ne preocupa obligaţia morală de a dovedi instanţei că infractorul secţionase victima după moartea acesteia, din spirit practic şi în nici un caz din sadism, deoarece moartea s-ar fi instalat - după spusele sale - fulgerător, prin împuşcare în ceafă, fără ca victima să fie chinuită cu prilejul secţionării ei.

Cum criminalul nu cunoştea legislaţia şi deci nu-l stăpânea teama de o eventuală condamnare la moarte, în cazul când n-ar fi putut dovedi că n-a acţionat cu ferocitate asupra victimei, noi purtam şi grija lui, manifestându-ne mult mai agitaţi şi îngrijoraţi decât el. Pentru aflarea adevărului ne-ar fi fost necesară vertebra distrusă din zona cervicală a scheletului sau arma aruncată o dată cu victima.

În fine apare şi cadavrul

În timpul săpăturilor, pentru realizarea cărora au fost folosiţi muncitori cu echipament special şi măşti de gaze, actuala soţie (care asista la aceste operaţii) ne impresiona prin repetatele tânguieli, depunând aşa-zise garanţii morale pentru soţul ei, pe care nu şi-l putea imagina în postura de asasin.

Cu toate că se efectuaseră deja numeroase săpături, nu-şi făceau încă apariţia segmentele scheletului şi nici arma corp delict. În repetate rânduri am intrat în biroul de anchetă, pentru a-l consulta pe Anton cu privire la necesitatea continuării săpăturilor, insistând să declare adevărul. Primind noi garanţii din partea celui arestat şi revenind la locul faptei, îmi fortificam moralul şi stimulam optimismul procurorului care supraveghea întreaga acţiune.

În finalul operaţiilor, a fost găsit scheletul victimei, părul acesteia

împletit în cozi - așa cum îl purta - menținându-se în aceeași formă. Lângă schelet se afla o armă Z.B. cu câteva cartușe. Studierea cervicalei a evidențiat o vertebră distrusă de forța proiectilului, confirmându-se deci cele declarate de autor. Eram mulțumiți că ne asiguraserăm de o dreaptă sentință, speța primindu-și astfel o rezolvare completă.

SCRIBUL

„După multe ore de lucru și numeroase «victorii» de scurtă durată, referința lui Wiesemberg Aurel, în vârstă de 60 ani, ne-a oferit cele mai multe elemente de asemănare, considerând că am identificat scriptorul pieselor incriminate. În final, experții grafici ne-au confirmat și ei că W.A. ar putea fi autorul scrisorilor."

EXECUȚIA

„Ne preocupă obligația morală de a dovedi instanței că infractorul secționase victima după moartea acesteia, din spirit practic și în nici un caz din sadism, deoarece moartea s-ar fi instalat - după spusele sale - fulgerător, prin împușcare în ceafă, fără ca victima să fie chinuită cu prilejul secționării ei."

O IUBIRE PERVERSĂ

Locuitorii Comunei Cristian, situată la 6 km de Braşov, au fost profund impresionaţi de descoperirea unei crime, săvârşită de un consătean de-al lor. În numita comună locuiau doi fraţi: Dumitru şi Constantin Bescanu. Primul, de 26 de ani, trăia de mai multă vreme cu femeia Bercefonia Trifan, în vârstă de 30 de ani.

De o bucată de timp însă fratele său mai mic, Constantin, de 19 ani, s-a îndrăgostit de concubina fratelui, dragoste de altfel împărtăşită şi de aceasta.

Perversa femeie îşi împărţea graţiile „frăţeşte" când cu unul, când cu altul. Fratele mai mare a simţit însă infidelitatea ibovnicei sale şi de aici certuri, care de mai multe ori s-au transformat în scandaluri publice. La certurile lor contribuia şi atitudinea concubinei, care, deşi îşi dădea seama de mârşăvenia faptei sale şi cu toate că fusese rugată să rupă legăturile cu mezinul, a continuat relaţiile, şi mai mult îi stârnea acestuia ura, arătându-i că fratele mare a devenit o piedică în calea fericirii lor.

Ura a mers până acolo, încât fratele mai mic a hotărât să-l înlăture pe Dumitru. Într-una din nopţile trecute, în timp ce Dumitru dormea, Constantin i-a aplicat câteva lovituri de topor în cap, omorându-l.

La două zile de la comiterea crimei, jandarmii au descoperit şi identificat cadavrul. Cercetările au fost îndreptate de la început pe o singură pistă care a dus la descoperirea criminalului - nimeni altul decât fratele victimei.

S-a stabilit totodată că odioasa crimă a făptuit-o la îndemnurile şi încurajările infamei concubine. Cei doi asasini au fost arestaţi de comandantul Legiunii de jandarmi, care cu mare greutate a putut să-i scoată din sat datorită sătenilor indignaţi care erau hotărâţi să-i

linşeze.

(„*Universul*” 31 martie 1940)

SUFLET DE FIARĂ

Găsindu-şi o concubină la vreun an de la căsătorie, criminalul „şi-a dat seama" că se cam plictisise de nevastă. Nu-i mai plăcea, şi gata... În aşteptarea prilejului să scape de ea, o bătea aproape zilnic.

Într-o seară, în urma unui violent schimb de cuvinte, a smuls de la sânul mamei pruncul în faşe şi l-a trântit cu putere la pământ. Copila s-a zvârcolit puţin, apoi a închis ochii nevinovaţi pentru totdeauna.

Mama, înnebunită de durere şi de groază, a mai avut puterea doar să-i strige: „Te voi băga la puşcărie, ucigaşule!"

Dându-şi seama că nu glumeşte, s-a repezit la soţie şi a lovit-o de două ori peste faţă cu pumnul. Plină de sânge, nefericita a căzut peste cadavrul copilului.

Criminalul s-a repezit din nou ca o fiară, a apucat-o de gât şi a strâns-o cu putere, după care a jucat-o cu bocancii în cap, până a ucis-o. După ce şi-a mai tras sufletul, a luat ambele cadavre şi le-a dus în beci, unde le-a îngropat sumar.

Odiosul asasin, pus în lanţuri, a fost predat Parchetului pentru definitivarea cercetărilor.

(„*Universul*" 9 septembrie 1941)

PISÂND CU CARÂMBII BOJOCII CONCUBINEI

Iura Koleghin, zis Iureș, din București, Str. Gogu Ruse nr. 52, e un venetic. Nu se știe de prin ce tărâmuri a venit în părțile noastre. Pe aici s-a încurcat cu o biată muncitoare românca și a devenit astfel localnic al țării și al căminului mizer al concubinei.

Iureș nu și-a stăpânit totuși multă vreme instinctele, care zilele trecute au răbufnit brusc și sălbatic. Furios că femeia l-a scos din cârciumă - unde își băuse ultimul gologan și arvunise ultima lețcaie din casă - s-a prefăcut că o urmează docil, adică s-a lăsat cărat pe umerii frânți de muncă ai nenorocitei.

Dar odată ajuns în fața locuinței comune, vigoarea și demnitatea de stăpân al casei i-au revenit năvalnic. N-a mai așteptat să-i treacă pragul și s-a năpustit asupra sărmanei femei, i-a zdrobit coșul pieptului, zdrobind-o cu călcâiele. I-a luat suflarea și a continuat s-o lovească până ce vecinii, îngroziți și înfuriați de fărădelegea muscalului, l-au smuls de pe rămășițele pământești ale victimei, l-au legat burduf și l-au predat Poliției.

Pentru ticăloasa-i faptă, Tribunalul Ilfov l-a osândit fără posibilitate de întârziere la ispășirea a 7 ani de închisoare corecțională.

(„*Universul*” 3 septembrie 1943)

CADAVRUL DIN LAC

În municipiul Pitești se afla un frumos parc denumit „Ștrand”. El este situat pe malul lacului de acumulare destinat microhidrocentralei Prundu. Găzduiește câteva locuri de distracție, precum Grădina Zoologică, Teatrul de vară, un traseu și o stație de tren pentru copii, un restaurant, un debarcader și o bază sportivă. Toate aceste obiective erau asigurate, atât pe timpul zilei, cât și pe timpul nopții, cu paza civilă contractuală, înarmată.

Duminică, 20 iunie 1971.

Dimineața, poliția este sesizată de dispariția paznicului Stan Diaconescu, 58 de ani, care fusese de serviciu în parc peste noapte. La ieșirea din schimb, acesta nu se prezentase să depună pistolul și încărcătorul cu șase cartușe.

O echipă operativă, condusă de colonelul Romică Tutunaru, șeful Serviciului judiciar al IPJ Argeș, se deplasează imediat la fața locului și constată că încăperea destinată paznicului era încuiată. În interior se afla însă servieta sa, iar pe masă caietul de procese-verbale pentru predarea și primirea serviciului. Acesta era deschis la fila cu proces-verbal de predare a serviciului pentru ziua în curs, fără a fi semnat de cei în cauză.

Extinzându-se cercetările în parc, pe o alee s-au descoperit mai multe pete de sânge, un nasture de la bluza de uniformă a paznicului și cheile de la cabina sa. Întrucât urmele de sânge se întrerupeau la podul care traversa lacul spre Teatrul de vară, s-a emis ipoteza că omul fusese asasinat, iar cadavrul aruncat în lac. În această situație s-a apelat la desecarea lacului, descoperindu-se astfel cel care era căutat. Era îmbrăcat în uniformă. De gâtul și picioarele cadavrului erau legate cu sârmă mai multe bucăți de bordură (prefabricate din

beton) în greutate totală de 25 kg. Nu s-au găsit pistolul, muniția, cascheta și porthartul cu documentele postului.

Autopsia confirmă crima

În urma necropsiei s-a stabilit ca paznicul a fost sugrumat după ce i s-au aplicat mai multe lovituri în zona craniană, care l-au adus în stare de inconștiență.

Era clar că asasinatul fusese comis cu premeditare de cel puțin două persoane, pentru a intra în posesia armamentului sau.

Crima se petrecuse la ora 1:53, ora când se oprise ceasul de buzunar al victimei.

Pentru soluționarea acestui caz au fost alertate aproape toate cadrele de poliție din județul Argeș. După zece zile de investigații intense - prin „sita" verificărilor trecând peste 300 de suspecți -, s-a primit informația ca tânărul Ion Ștefănescu din comuna Cocu, același județ, ar ști cine sunt criminalii. El nu împlinise 18 ani și lucra ca sculer-matrițer la Întreprinderea de Construcții Pitești. Afirmația o făcuse într-o doară, la o bere, față de un coleg de serviciu.

Asasinii

La poliție, Ion Ștefănescu a negat că ar ști ceva în legătură cu asasinatul. El declarase că în noaptea de 19/20 iunie 1971 dormise acasă, fapt infirmat însă de părinți.

Încet, încet „lanțul" s-a strâns tot mai tare. Crima fusese pusă la cale de doi prieteni ai săi, Nitișor Constantin (26 ani), din Ocnele Mari și Stănicel Vasile (25 ani), din comuna Galicea. Cei trei s-au întâlnit la Pitești, ocazie cu care Nitișor și Stănicel i-au propus lui Ștefănescu să omoare un paznic și să-i ia arma. Acesta a fost de acord, punând la cale asasinarea paznicului din parcul „Ștrand".

Folosindu-se de pistolul procurat, ei urmau ca în ziua de 28

septembrie 1971 să atace autovehiculul cu care se transportau salariile de la I.C.H. Lotru în scopul însușirii banilor și armamentului. În continuare trebuia să mai atace un polițist sau alt paznic înarmat pe care să-l ucidă și să-i ia armamentul.

În final se pregăteau să deturneze un avion de pe aeroportul Mihail Kogălniceanu din Constanța, cu care să ajungă în Austria. Nitișor Constantin și Stănicel Vasile au fost condamnați la moarte, sentința fiind executată. Ion Ștefănescu, pentru că nu împlinise 18 ani, a primit 14 ani și șase luni de închisoare.

O RĂZBUNARE FEROCE ȘI O ÎNSCENARE POLIȚISTĂ

Două crime oribile. Mama și fiica ucise în propria casă. O anchetă, pornită inițial pe o pistă falsă, este finalizată după trei ani de la comiterea faptei. Romulus Lustig, tânăr ofițer anchetator, aflat sub comanda lui Dumitru Ceacanica, răstoarnă întreaga anchetă și dovedește adevăratul criminal.

În dimineața zilei de 16 decembrie 1952, pe la ora cinci, când se mijea de ziuă, pe o stradă din Lipova, într-una din case izbucnise un incendiu. Strada se numea Cloșca, iar numărul casei era 17.

Incendiul fusese văzut de vecinii care plecau la lucru spre fabrici. Vecinii mai văzuseră și silueta unui ofițer sovietic care se îndepărta spre fundul grădinii din spatele casei...

De aici cetățenii trăseseră concluzia că ofițerul acela pusese foc imobilului.

Mama și fiica

În căsuța aceea locuiau două femei, mama și fiica. Ceterași Maria, cu fiica ei, Ana. Două femei de o rară frumusețe, se consemna la dosar. Dar frumusețea e, uneori... dăunătoare. Uneori, frumusețea e un... pericol.

Maria Ceterași născuse din flori și-și crescuse fata singură. Niciodată nu scăpase de curtezani, niciodată nu se putuse opri la unul singur. Apăruseră mereu alții, avuseseră loc certuri, bătăi! Încât viața Mariei Ceterași fusese o continuă singurătate, cu dragoste vinovată,

furată, acceptată temporar și cât mai pe ascuns. Și fetița se ridicase încet-încet, ca orice copil întreg și sănătos, mersese la școală, terminase cele șapte clase, iar când se ridicase, o întrecuse cu mult pe maică-sa în frumusețe.

Cum terminase șapte clase, fusese cerută îndată de nevastă de un tâmplar. Dar fetei nu-i plăcuse tâmplarul. Era prea mică, spusese, și-l amânase cu doi ani.

Toate aceste date se aflau la dosar, reprezentând caracterizarea victimelor. Da, victime, asta descoperiseră oamenii când pătrunseseră în casa lor ca să stingă incendiul. Ana și Maria Ceteraşi fuseseră omorâte cu împunsături multiple de cuțit, de parcă asasinul ar fi simțit o plăcere sadică în repetarea gestului ucigaș.

Fuseseră anunțate organele de miliție. Acestea, în frunte cu plutonierul Ardeu, șeful biroului judiciar al miliției raionale, sosiseră de îndată la fața locului.

Cercetări

Șeful biroului judiciar nu făcuse singur cercetările. Întrucât bănuit de fapta odioasă fusese, de la bun început, un ofițer din unitatea militară sovietică ce se afla cantonată în marginea orașului, la cercetări participase și un ofițer de la biroul de securitate. Poate că nu era vorba de o crimă de drept comun, poate că nu se putea vorbi doar de un dublu asasinat...

Fuseseră îndepărtați curioșii din câmpul infracțiunii, se făcuseră cercetări, investigații și se găsiseră doi martori care-l văzuseră pe făptaș depărtându-se spre fundul grădinii victimelor. Martorilor li se luaseră declarații.

Când lumina zilei se înstăpânise pretutindeni, se trecuse la cercetarea amănunțită a locului faptei și a cadavrelor. Se examinaseră împunsăturile de pe corpurile celor două victime, se căutaseră urme care să poată spune ce se petrecuse, de fapt, în încăperea unde

avusese loc dublul asasinat. Pe corpul Anei, 13 împunsături de cuțit, pe-al mamei ei - 11. Ana fusese găsită în pat și prezenta, pe lângă urmele loviturilor de cuțit, și o urmă de împușcare destul de bizară, care pornea de la șold și se sfârșea în dreptul claviculei opuse, ca o zgârietură continuă ce produsese și arderea pielii. În peretele de la capul Anei se găsise înfipt glonțul. Era un glonț de pistol TT, după cum atesta și cartușul găsit în băltoaca formată de apa care fusese aruncată în încăpere pentru stingerea incendiului.

Maria zăcea pe jos. Se dedusese că sărise să se lupte cu agresorul și ca ea murise prima. Cercetarea mai scosese la iveală prezența infractorului prin diverse obiecte doveditoare, între care două chiștoace de țigări Kazbek, cu carton, o cămașă de ofițer sovietic și o uniformă sovietică de căpitan.

Concluzii preliminare

Așadar - trăseseră anchetatorii concluzia - asasinul fumase țigări Kazbek, folosise un pistol din dotarea trupelor sovietice, fusese văzut plecând de către doi martori care afirmau că observaseră fugind un ofițer sovietic... și, cum unitatea sovietică aflată în localitate nu era mai departe de doi kilometri de locul faptei, se presupusese de la bun început că asasinul nu putea fi decât cel indicat de toate aceste date, adică un ofițer sovietic.

La lumina zilei, mai apăruseră două indicii clare: pornind pe urmele făptașului, prin grădina victimelor, anchetatorii găsiseră o manta de căpitan sovietic aruncată în zăpadă. Cercetând-o, găsiseră pe ea o mulțime de pete de sânge.

După ce s-a constatat că urmele celui ce fusese văzut fugind de la locul faptei ieșiseră din grădină și se pierduseră în stradă, o femeie, vecină a victimelor, care - ca și Maria Ceterași - era spălătoreasă la unitatea militară sovietică, îi căutase înspăimântată pe anchetatori, punându-le dinainte o batistă cu monogramă cusută cu litere slave.

Batista era îmbibată de sânge și fusese găsită de femeie pe drumul de acces spre unitatea sovietică, în chiar dimineața aceea, pe când se ducea la slujbă. Evident, nu se mai dusese la muncă. Știa de asasinat și se întorsese să aducă autorităților corpul delict.

Și atât sângele de pe manta, cât și cel de pe batistă se dovedise a fi al victimelor din Strada Cloșca. Față de atâtea indicii clare, anchetatorii se adresaseră unității militare, cerând permisiunea să facă cercetările care se impuneau pentru descoperirea asasinului, dar comandantul unității se opusese. De cercetări, în unitatea sa, avea cine să se ocupe...

Din nefericire, nu după mult timp, unitatea militară sovietică cantonată în marginea orașului Lipova a fost dislocată fiind transportată la Moscova. În această situație, Direcția Generală a Miliției s-a adresat autorității corespondente sovietice cu rugămintea de a se relua cercetările în cazul dublului asasinat de la Lipova, în care era bănuit un ofițer rus. După doi ani (probabil de cercetări), Miliția din Moscova a trimis Miliției romane următorul răspuns scris: „Vă comunicăm că de dublul asasinat petrecut în orașul Lipova, Strada Cloșca nr. 17, nu se face vinovat nici unul dintre ofițerii unității militare staționate atunci pe raza orașului".

Ancheta reluată

În această fază se afla dosarul în luna mai 1955, când el a fost încredințat spre rezolvare unui tânăr căpitan de miliție, fost aviator, Romulus Lustig, care lucra la Serviciul Crime din Direcția Generală a Miliției, având-l ca șef pe eminentul criminalist Dumitru Ceacanica, pe atunci maior. Romulus Lustig era un ofițer cu un fler deosebit și un foarte fin psiholog, calități care împreună cu o vastă experiență dobândită în munca de poliție judiciară, în special în materie de omoruri, aveau să-l propulseze ca unul dintre cei mai mari criminaliști pe care i-a avut România postbelică. Scriitorul Ion Țârlea

i-a dedicat o carte intitulată „*Dosare judiciare*”.

După ce a studiat bine dosarul, căpitanului Lustig i s-a părut că e prea perfect! Prea duc toate urmele spre un singur vinovat! Asasinul ar fi făcut totul ca să-şi şteargă urmele, pe când asta a-nşirat la urme cu nemiluita, ca şi când ar fi chemat anchetatorii după el: Veniţi, prindeţi-mă, eu vă aştept!

Ofiţerul ar fi vrut să stea de vorbă cu plutonierul Ardeu, şeful biroului judiciar al miliţiei raionale care făcuse primele cercetări, însă a aflat că, în urmă cu un an de zile, acesta fusese dat afară din miliţie, fiind prins cu nişte matrapazlâcuri. Era un tip şmecher, care rezistase în poliţie (şi miliţie) 17 ani. După trecerea în rezervă, fostul plutonier se angajase ca şef al unui local din Lipova (o cârciumă cu mare vad), fiind ajutat de pegra[1] pe care o favorizase cât fusese activ.

Dosar refăcut

Acest lucru l-a determinat pe Lustig să refacă dosarul pas cu pas. Astfel, o primă întrebare care a apărut era *cine* şi *în ce mod* anunţase miliţia despre crimă? Oricât ar părea de ciudat, oamenii nu-şi mai aminteau acest amănunt. La fel, când apăruse la locul sinistrului echipa miliţiei, dacă sosise de la început o echipă sau un singur om, dacă plutonierul Ardeu, care condusese în prima fază cercetările, sosise înaintea altora sau după... Un asemenea amănunt era foarte important şi întrebarea a rămas în picioare.

Mai departe, firul acţiunii spunea că în timp ce încă se făceau cercetări la faţa locului şi se desfăşurau investigaţiile printre oameni, o femeie, Şerbănoiu Rodica - sau, cum îi ziceau localnicii, din cauza feţei ei aprinse, Rodica Porodica - se prezentase, în dimineaţa crimei, la plutonierul Ardeu, pe la ora şapte, aducând cu sine batista murdară

[1] Lume interlopă, drojdie a societăţii.

de sânge și funingine găsită de ea pe aleea spre unitatea militară sovietică, în timp ce se ducea la slujba ei de spălătoreasă... Batista cu monogramă slavonă. Corpul delict care trebuia nu numai să indice cine era autorul, ci și unde se afla el în acel moment. „Cred că aici este breșa...", și-a spus Lustig. „De ce dusese Rodica batista plutonierului Ardeu și nu altcuiva?..."

Rodica, o femeie sinceră, și-a amintit că înainte de a pleca la serviciu s-a întâlnit pe drum cu plutonierul Ardeu care venea dinspre marginea orașului, din direcția unității militare. Acesta a rugat-o să fie atentă pe drum, poate găsește în zăpadă vreun obiect care să ajute la prinderea criminalului care le omorâse pe cele două femei și le incendiase casa. Și femeia a găsit batista cu monogramă slavonă pe care i-a predat-o personal.

Breșa

Și astfel, breșa s-a creat, pentru căpitanul Lustig lucrurile devenind clare. Fostul șef al biroului judiciar din localitate era autorul dublului asasinat, punând apoi la cale înscenarea care să indice că asasinul era un ofițer sovietic.

După înjunghierea cu sadism a victimelor a tras un glonț în Ana Ceterași cu un pistol T.T., acest tip de armament fiind în dotarea trupelor sovietice, cartușul rămânând intenționat la locul faptei. A mai aruncat mucuri de țigări Kazbek, cu carton, de care fumau militarii ruși, iar în grădină, mantaua de ofițer rus pătată cu sângele victimelor. Apoi s-a deplasat în direcția unității militare sovietice și a aruncat batista cu monogramă slavonă pătată și ea de sânge. Revenind, pe drum s-a întâlnit cu Rodica pe care a „atenționat-o" să găsească batistă și să i-o predea lui.

Mai era de lămurit mobilul acestui cumplit dublu asasinat. După numărul mare de lovituri de cuțit aplicate cu bestialitate victimelor - 13 Anei și 11 mamei ei -, căpitanul Lustig a dedus că era vorba de o ură

puternică, o răzbunare feroce. Și, într-adevăr, acesta era mobilul. Cele două femei foarte frumoase nu erau ușă de biserică și întreţineau relaţii sexuale cu ofiţerii sovietici, dedându-se la chefuri și orgii. Când a vrut și Ardeu să se strecoare în patul lor, acestea l-au refuzat categoric, amenințându-l că la a doua încercare îl va reclama șefilor lui de la regiunea de miliție. Subofiţerul care, deși căsătorit și cu copii, era un afemeiat notoriu, n-a putut suporta un asemenea afront și a pus la cale asasinarea lor în condițiile cunoscute.

După recunoașterea faptelor, fostul polițist a indicat locul unde avea ascuns pistolul TT, care a fost ridicat.

În urma judecării procesului, acest sadic criminal a fost condamnat la moarte, sentința fiind executată.

BATISTA

„După ce s-a constatat că urmele celui ce fusese văzut fugind de la locul faptei ieșiseră din grădină și se pierduseră în stradă, o femeie, vecină a victimelor, care - ca și Maria Ceterași - era spălătoreasă la unitatea militară sovietică, îi căutase înspăimântată pe anchetatori, punându-le dinainte o batistă cu monogramă cusută cu litere slave. Batista era îmbibată de sânge și fusese găsită de femeie pe drumul de acces spre unitatea sovietică.”

PLUTONIERUL

„Rodica, o femeie sinceră, și-a amintit ca înainte de a pleca la serviciu s-a întâlnit pe drum cu plutonierul Ardeu care venea dinspre marginea orașului, din direcția unității militare. Acesta a rugat-o ***să fie atentă pe drum****, poate găsește în zăpadă vreun obiect care să ajute la prinderea criminalului care le omorâse pe cele două femei și le incendiase casa. Și femeia a găsit batista cu monogramă slavonă pe care i-a predat-o personal. Și astfel, breșa s-a creat, pentru căpitanul*

Lustig lucrurile devenind clare.”

CALEA FERICIRII CONSTRUITĂ CU SAPA ÎN... CAPUL SOȚULUI!

Acum câteva zile, în comuna Ruxin (Bucovina de Nord) a fost produs un fioros asasinat. Pe șoseaua Cernăuți-Hotin, care trece prin renumita comună, mai mulți trecători au găsit un cadavru oribil mutilat, care a fost identificat ca aparținând lui Grigore Galenco, de 32 de ani, gospodar din acea comună.

Comandantul Inspectoratului de jandarmi din Cernăuți, fiind înștiințat telefonic, s-a dus imediat la fața locului și a început cercetările.

Dsa a stabilit că Grigore Galenco a fost omorât de soția sa, Antoanetta, în complicitate cu tânărul Ilie Varvariuc, cu care numita întreținea de mai mult timp relațiuni nepermise.

Fiind arestați, cei doi criminali au făcut mărturisiri complete. Ei au arătat că l-au ademenit pe Grigore Galenco la o plimbare pe șosea. Aici, în faptul înserării, profitând de singurătate, au tăbărât asupra lui și l-au lovit cu sapa (ascunsă în șanț) până l-au omorât.

Spre a deruta cercetările, i-au zdrobit țeasta cu lovituri de sapă, voind în felul acesta a se crede că victima a fost călcată de un automobil. Fiind întrebați de ce au săvârșit această crimă, ei au spus că Grigore Galenco le stătea în calea fericirii.

(*Universul*, 30 iunie 1939)

FINUL AVEA „LEGĂTURI NEPERMISE” CU NAȘA

Azi dimineață s-a comis o groaznică crima în comuna Lunca (Dorohoi) în următoarele împrejurări:

Mihalache Palii a cununat acum câțiva ani pe Toader Costache. După câtăva vreme a început să aibă legături nepermise cu nașa lui. Acum trei ani, Costache, voind să scape de nașul său, a încercat să-l omoare, tăindu-l cu o coasă, fapt pentru care a fost condamnat la 6 luni închisoare.

Cum a fost săvârșită crima.

Azi dimineață, Mihalache Palii și nepotul său Ion, de 18 ani, au prins în casă la ei pe Toader Costache, venit la soția sa. Nasul și nepotul au tăbărât cu o secure pe finul don Juan, sfărâmându-i țeasta. Apoi cu cuțitul l-au tăiat în mai multe locuri. Victima a încetat din viață.

După săvârșirea crimei, Mihalache Palii și-a îmbrățișat nevasta necredincioasă, după care s-a dus la postul de jandarmi, unde s-a predat.

(*Universul*, 19 decembrie 1937)

GLONŢ A DIVORŢAT DE NEVASTĂ CU... CUŢITUL

Secţiunea a II-a a Curţii Criminale a judecat ieri pe asasinul Gh. Glonţ, care în ziua întâia de Paşti a anului trecut, şi-a ucis soţia, de care trăia despărţit. Gh. Glonţ venise în Bucureşti de câţiva ani şi se ocupa cu comerţul ambulant de fructe.

Într-o duminică, a cunoscut în Cişmigiu pe servitoarea Elena Mirea. Dragoste la prima vedere... şi, în aceeaşi seară, femeia i-a devenit concubină. Dar Gheorghe Glonţ lăsase la ţară soţia legitimă şi 3 copii. Acest fapt l-a aflat şi concubina, care l-a ameninţat că, dacă nu divorţează, ea îl părăseşte.

Gh. Glonţ şi-a pus atunci în minte un plan diabolic ca să „divorţeze”... A invitat-o în Bucureşti de Sfintele Sărbători. Şi, în ziua când creştinii sărbătoresc triumful luminii asupra întunericului, Învierea Mântuitorului, soţii s-au dus să petreacă şi să chefuiască la o cârciumă de mahala. Seara, beţi, au plecat amândoi spre casă. Soaţa, cu bucuria revederii şi cu speranţa reîmpăcării în suflet, iar Glonţ cu gândul negru, de iad, al crimei. Când au ajuns în Câmpul Grozăveştilor, Gh. Glonţ şi-a îmbrâncit femeia legitimă într-o groapă, şi aici, cu sete şi cu putere, s-a năpustit asupra ei cu un cuţit şi i-a retezat capul.

N-a avut mustrări. A avut chiar tăria să se ducă acasă să-şi spele hainele, trupul şi cuţitul de sângele fostei soţii... de care tocmai „divorţase”.

Ba a avut chiar şi şiretenia să scrie un bilet ca din partea victimei, în care anunţa autorităţile că se sinucide!

Apoi, în aceeaşi noapte, s-a înapoiat la locul crimei spre a pune

biletul la sânul moartei.

(*Universul*, 21 februarie 1940)

GELOZIA STÂRNEȘTE NEBUNIA

Acum câteva luni, muncitorul ceferist Carol Frech (41 de ani) din Timișoara s-a întors la domiciliul sau din cartierul Mehala, Str. Muntenia 26. Aici a avut o nouă discuție cu soția sa, Irina, asupra fidelității.

De mai mult timp, muncitorul își bănuia soția că întreține legături cu altul și credea că și fetița lor, de 13 ani, era făcută cu acesta.

Într-un acces de nervi, Carol Frech a luat un cuțit de bucătărie și și-a omorât soția, apoi a ieșit la poartă să-și aștepte fetița, care era plecată la o colegă să-și facă lecțiile.

Când a sosit copila, Frech a condus-o în casă și, după ce a sărutat-o, a omorât-o cu același cuțit, implântându-i-l în inimă.

După comiterea celor două înfiorătoare crime, el s-a urcat în podul casei și s-a spânzurat.

(*Universul*, 14 aprilie 1940)

CRIMĂ SAU SINUCIDERE?

O mamă îndurerată s-a adresat cu o reclamație de zece file conducerii Ministerului de Interne și repartizată spre soluționare Direcției Judiciare, respectiv Serviciul Omoruri unde lucram.

În esență, petiționara arăta că fiul ei fusese omorât cu un an în urmă și apoi pus pe linia ferată. În reclamație femeia indica și un bănuit, Tăsică V.

Ce se întâmplase? În dimineața zilei de 31 august 1971, fusese găsit, în apropierea haltei C.F.R. Bretea Mureșeană, lângă linia ferată, cadavrul tânărului de 19 ani, Gigi S., din comuna Mintia, județul Hunedoara. La fața locului a sosit un tânăr locotenent, însoțit de un medic pediatru.

Fiind convins că la mijloc este vorba despre un accident de tren, ofițerul a redactat procesul-verbal de constatare. Medicul pediatru a recoltat sânge în vederea examenului de laborator, după care ofițerul a permis familiei să ia cadavrul.

Același medic i-a întocmit un raport de expertiză medico-judiciară și a concluzionat că moartea lui Gigi S. a fost violentă.

Cercetările șefului de post

În continuare, șeful postului de miliție din Ilia a făcut unele cercetări, constatând că, în urmă cu o zi, victima Gigi S. a plecat de acasă, în jurul orei 16:00, la o petrecere câmpenească. Aici s-a întâlnit cu colegul său de liceu, Cornel M., cu care a consumat mai multe sticle cu bere. Spre seară, Cornel l-a invitat pe Gigi la el acasă, ocazie cu care amândoi au consumat țuică din abundență.

În jurul orei 19:30, Gigi S., uitându-se la ceas, îi spune prietenului său că dorește să ajungă totuși acasă, având tren spre Mintia, din halta C.F.R. Bretea Mureșeană, la ora 20:43. Cornel este de acord și, ca să-și ajute prietenul, îi dă bicicleta sa. Zis și făcut, dar până ca Gigi să se urce pe bicicletă, cei doi s-au mai oprit și la bufetul din sat, unde au mai băut câte 200 ml de coniac.

Cornel și-a mai condus prietenul circa o sută de metri, a căzut într-un șanț - unde a dormit până dimineața. Gigi a ajuns cu chiu, cu vai, în apropierea haltei C.F.R. Bretea Mureșeană, apoi a căzut într-o groapă. Gigi a ieșit din groapă, a mai mers câțiva metri spre haltă, paralel cu linia ferată, apoi a intervenit fatalitatea...

Autopsia cadavrului

Problema care se pune era cum fusese lovită victima, deoarece se excludea faptul că fusese accidentată de locomotiva trenului. Științifică, fiindcă în cazul lovirii frontale a unei persoane de către locomotiva unui tren, victima este proiectată înainte și târâtă până este zdrobită cadavrul a fost exhumat și autopsiat.

Rezultatul a fost cert. Dintre cele două fracturi pe care le prezenta calota craniană, prima, aflată pe osul frontal drept, s-a putut produce prin lovire de un corp cu o suprafață neregulată. Coroborate aceste date cu toate celelalte, s-a ajuns la concluzia că victima fiind în stare avansată de ebrietate, a încercat să se urce în tren din mers, dar nu a reușit, lovindu-se cu fruntea de scara vagonului, după care a fost proiectată pe spate.

Rezolvare

Așadar, problema diagnosticului juridic al faptei era rezolvată: *accident de tren*. Rămânea numai să înlătur suspiciunile petiționarei în legătură cu Tăsică V., pe care-l indica drept autor al omorului fiului

ei și care ar fi regizat apoi accidentul de tren. Drept urmare, i-am fixat lui Tăsică o vizită acasă. Bolnav psihic, el fusese acela care descoperise primul cadavrul lui Gigi în dimineața zilei de 31 august. Apoi, pentru a se apăra de unii nătărăi din sat care îl amenințau cu bătaia, își adjudecase omorul.

În discuția cu el, am observat că Tăsică se tot uita la ceasul meu, atunci mi-am adus aminte că asupra victimei nu se găsise ceasul de mână.

— Știu că-ți plac ceasurile, i-am spus eu blajin lui Tăsică. Și ca să-mi demonstrezi că ești cinstit, fii bun și dă-mi ceasul...

— Da, a zis bolnavul izbucnind în plâns. N-am avut niciodată un ceas...

Și mi-a adus ceasul victimei.

— Ăsta e. Cioburile nu le mai pot lipi... Sunt vinovat că l-am luat, dar l-am găsit pe jos.

Am luat ceasul și m-am uitat la el. Limbile se opriseră la ora 20:43, când avusese loc accidentul de tren.

— Astăzi o să-ți fac eu cadou un ceas nou...

UN CADAVRU SCHELETIZAT

În ziua de 5 noiembrie 1971, paznicul de la Ferma 7 Ghilad a anunțat postul de miliție din Ciocova, județul Timiș, că a găsit un cadavru în păduricea de salcâmi de lângă canalul „Lanca-Birda".

Cadavrul, descălțat de pantofi și fără ciorapi, era îmbrăcat într-un pantalon de culoare gri, din tergal. Buzunarele de la pantalonii victimei erau întoarse pe dos. Medicul legist a consemnat ca moartea poate data de 1-2 luni, vârsta victimei apreciindu-se a fi între 40 și 45 de ani.

Procedându-se la scotocirea împrejurimilor, s-a găsit un ambalaj de ciocolată amăruie, o sticlă de coniac „Tomis" de 750 de ml, un ciorap din material sintetic, în care se aflau o lamă de bărbierit „Edisson-Stainlles" și un șurub, lung de 38 cm.

Ce căuta victima acolo?

Spre a putea fi dat un răspuns, au fost formulate următoarele ipoteze:

1. Victima a fost surprinsă în timp ce întreținea relații de dragoste în pădurice cu soțul partenerei, prietenul ei, ori cu o altă persoană. La susținerea acestei ipoteze au contribuit ambalajul de la ciocolată și sticla de coniac găsite, precum și faptul că pădurica de salcâmi era cunoscută ca un loc unde veneau în mod obișnuit unii îndrăgostiți.

2. Victima a venit la pescuit și a avut un conflict cu cineva care a comis omorul.

3. Victima a venit în acel loc cu scopul de a trece fraudulos frontiera în Iugoslavia și a apărut un conflict cu ceilalți din grup cu

călăuza.

Avându-se în vedere aceste ipoteze, s-au urmărit stabilirea mobilului omorului și circumstanțele comiterii lui.

Identificarea victimei

În urma unui examen de laborator s-a indicat că victima avea vârsta de 30-35 de ani. Procedându-se la compararea datelor conținute despre fiecare dispărut din județul Timiș și județele limitrofe, cele mai multe elemente de identificare au condus spre un anume Schadt Iosif din Timișoara.

Discutându-se cu soția lui, acesta a relatat că de mai multe luni nu mai conviețuiește cu soțul ei. La data de 24.09.1971, ieșind din spital, s-a dus la locuința comună, dar când a deschis ușa a observat că o serie de obiecte lipsesc din apartament. Fiind convinsă că este plecat la părinții lui ori la femeia cu care trăiește în concubinaj, nu s-a alarmat. Trecând 14 zile și neîntâlnindu-se cu soțul ei, care între timp a fost căutat și de colegii de serviciu, a anunțat dispariția lui la miliție, depunând și o fotografie.

Reluându-se verificările, s-au stabilit următoarele elemente noi: Schadt Iosif nu s-a prezentat la locul de muncă din ziua de 21.09.1971. Bufetierul din comuna Jebel susținea că în ziua de 22.09.1971 l-a văzut în jurul orei 9:00, întrucât a cumpărat de la bufet două ciocolate, un pachet de țigări „Mărășești" și o sticlă de coniac „Tomis" de 750 ml. Era însoțit de un tânăr de circa 25 de ani, înalt, blond.

Șeful haltei din satul Ghilad își amintește că în ziua de 23.09.1971 printre călătorii care au coborât din tren, la ora 9:20, se afla și Schadt Iosif care era însoțit de un tânăr. În aceeași zi, la trenul care pleaca spre Ciacova, la ora 15:00, tânărul care fusese împreună cu Schadt Iosif a fost văzut singur.

Sfârșit

Victima Schadt Iosif i-a mărturisit de mai mult timp soției sale că dorea să treacă în Iugoslavia, iar de acolo să ajungă în Germania Federală. În acest scop el vânduse mai multe obiecte din casă ca frigider „Fram", televizor, aparat de radio, fotolii etc. De aici s-a tras concluzia că omorul a fost comis de călăuza care i-a promis că-l va trece frontiera în Iugoslavia și care era tânărul blond.

Acest tânăr a fost identificat repede în persoana lui Balint Ștefan din Timișoara, vânzător ambulant de loz în plic, prieten cu victima. Îl ajutase pe Schadt să ia lucrurile din casă și făcuse rost de cumpărături. El a fost, apoi, identificat de o serie de martori: bufetierul din comuna Jubel, șeful haltei C.F.R. Ghilad, șoferul de pe mașina de intervenții a Uzinei Electrice din Timișoara și cumpărătorii obiectelor vândute.

Fiind căutat asasinul, acesta se *„ascundea"* în arest. Era cercetat pentru delapidare de 2.700 lei, pe care a recunoscut-o foarte ușor. Spera ca în felul acesta să scape de învinuirea pentru crimă. Iluzie deșartă, căci în fața probelor prezentate n-a mai avut încotro și a mărturisit odiosul asasinat.

Mobilul a fost jaful, având nevoie de bani pentru a-și acoperi lipsa din gestiune care fusese mult mai mare.

CAPUL MOARTEI, ÎN CANAL

Există criminali dotați cu inteligență și imaginație deosebită în săvârșirea unor omoruri: ei dezmembrează corpul victimelor, ascunzând părțile acestora în locuri diferite, aruncându-le în ape curgătoare, fântâni, îngropându-le în păduri, beciuri etc., îngreunând activitatea de identificare a cadavrelor și a făptuitorilor.

Un muncitor se duce după apă

În ziua de 30 octombrie 1963, în jurul orei 14:00, muncitorul Rotaru Vasile, angajat al șantierului nr. 31 construcții C.F.R. Brașov, care lucra în halta C.F.R. Brădet, s-a dus la o fântână părăsită, situată la distanța de 600 de metri de haltă, în liziera unei păduri, pentru a scoate apă. Deoarece la suprafața apei se formase un strat de frunze căzute din copaci în decursul anilor, acesta le-a dat la o parte cu găleata, moment în care a observat plutind la suprafața apei trunchiul unui cadavru.

Martorul l-a anunțat pe șeful haltei despre cele văzute în fântână, apoi au fost sesizate organele de poliție.

La fața locului s-au prezentat locotenent-colonelul Bufu Gheorghe și maiorul Bogdan Andrei, din cadrul Serviciului Poliției Criminale Brașov, care aveau să se ocupe de acest caz până la finalizarea lui.

Cercetarea la fața locului a stabilit că fântâna în care a fost găsit trunchiul era situată la 600 de metri de halta C.F.R. Brădet înspre stația Perșani, pe partea stângă a liniei ferate și la 10 metri de la aceasta, în liziera pădurii.

Fântâna a fost făcută din tuburi de beton, cu acoperiș din scândură,

în anul 1940, o dată cu construcţia liniei ferate, dar nu a fost folosită întrucât apa era calcaroasă şi sărată.

Cele mai apropiate localităţi de halta C.F.R. Brădet erau Perşani - la 6 km, Sinea Veche - la 7 km şi Vlădeni Ardeal - la 14 km. Halta C.F.R. Brădet era constituită din cinci corpuri de clădire, inclusiv sediul staţiei unde locuiau 18 familii.

Procedându-se la scoaterea cadavrului din fântână, s-a constatat că acesta reprezenta un trunchi uman, complet calcifiat, din care lipseau capul, toracele, mâinile şi picioarele de la nivelul genunchilor.

După scoaterea cadavrului, a fost desecată apa din fântână şi pe fundul ei s-au mai găsit câteva coaste, omoplaţii şi claviculele.

Crima a fost săvârşită în urmă cu 8 ani

Pentru găsirea resturilor de cadavru, echipa operativă a scotocit amănunţit terenul înconjurător, pe o rază de 800 de metri, rezultatul fiind negativ.

În asemenea condiţii nu s-a putut defini data şi cauza morţii, vârsta, talia şi identitatea femeii. Era necesară examinarea de laborator a trunchiului, în care sens acesta a fost trimis la Institutul Medico-Legal „Mina Minovici" din Bucureşti.

Până la primirea rezultatului expertizei, s-au întreprins activităţi de investigare pentru identificarea victimei, a locului unde s-a comis omorul, formulându-se mai multe ipoteze.

Astfel, cadavrul putea aparţine unei femei ce locuise în halta C.F.R. Brădet. Trunchiul putea aparţine unei persoane de sex feminin, care, fiind însărcinată, în urma unui avort delictual a decedat, iar autorul a secţionat cadavrul şi l-a aruncat în fântână.

Cadavrul putea aparţine unei femei dispărute de la domiciliu, care fusese victima unui omor.

De asemenea, cadavrul putea aparţine unei foste angajate la şantierele de construcţii ori la echipele de întreţinere a căii ferate.

În privința asasinului, el putea fi soțul sau amantul victimei, provenind din rândul salariaților C.F.R. El mai putea proveni din rândul bărbaților ce locuiau în localitățile învecinate. Având în vedere calcifierea avansată a trunchiului de cadavru, s-a apreciat că omorul s-a comis în urmă cu 6-8 ani.

Expertiza medico-legală

S-au întreprins verificări la toate regionalele C.F.R. din țară, pentru depistarea cazurilor de dispariție a unor salariate C.F.R. Cu sprijinul Direcției evidența populației din IGP s-a dispus stabilirea persoanelor de sex feminin a căror acte de identitate erau expirate și nepreschimbate.

În stadiul primelor verificări, Institutul Medico-Legal „Mina Minovici" a comunicat Serviciului de Poliție Criminală din Brașov concluziile expertizei trunchiului de cadavru, din care rezultau următoarele date:

Resturile de cadavru aparțin unei persoane de sex feminin, în vârstă de 15-20 ani, cu talia între 146-152 cm. Data aproximativă a morții se situează între 6 luni și 4 ani (!). Gâtul victimei a fost secționat la nivelul vertebrei cervicale 5, cu un instrument tăios. Cu ocazia examinării s-a identificat par pubian de culoare castaniu roșcat. Nu se poate stabili cauza medicală a morții.

Interpretându-se rezultatul acestei expertize, s-a avut în vedere că secționarea cadavrului s-a efectuat categoric într-un spațiu închis, care să-l adăpostească pe criminal, iar transportarea trunchiului a prezentat unele inconveniente pentru el.

Cine era Niculina?

Principalul obiectiv al activității de investigare l-a constituit complexul haltei C.F.R. Brădet, unde au fost verificate minuțios toate

persoanele, bărbaţi şi femei, care au locuit şi lucrat în acel loc, în perioada anilor 1954-1963. Astfel s-a aflat că un anume Corfaru Ion, acar în halta C.F.R. Brădet, ar fi întreţinut relaţii intime cu fiica sa minoră (14 ani). Despre acesta se mai afirma că obişnuia să întreţină relaţii ocazionale cu femei libertine, pe care le găsea în oraşele Făgăraş şi Braşov.

Corfaru Ion, fiind cercetat, a recunoscut fapta comisă asupra fiicei sale şi a furnizat amănunte referitoare la femeile cu care a întreţinut ulterior legături intime. S-a procedat la verificarea acestor femei, însă nu s-au obţinut date care să conducă la identificarea victimei.

După ce fusese părăsit de nevastă, Corfaru Ion se împrietenise cu mai mulţi indivizi din acelaşi mediu, printre care şi cu un fost acar Cruceanu Ion. Între timp, minora, fata lui Corfaru, a devenit amanta lui Cruceanu Ion. Acesta din urmă l-a apărat pe tatăl feţei în procesul intentat de nevastă, afirmând că el întreţinuse relaţii intime cu minora. Trăise în concubinaj cu o tânără căreia i se zicea „Niculina" şi care dispăruse. Fata avea - asta petrecându-se în 1956 - 18-20 de ani, de statură mică, corpolentă, cu părul roşcat. „Niculina" nu avea ocupaţie şi se destăinuise unei vecine că ar fi originară din părţile Bârladului.

Continuându-se verificările, s-a mai obţinut o informaţie importantă care se referea la aspectul că tânăra respectivă ar fi plecat la Constanţa şi s-a înecat în mare, iar obiectele de îmbrăcăminte ale acesteia, după dispariţia ei, au fost purtate de minora Corfaru Maria. Aceasta din urmă a confirmat că a primit de la amant rochii, pulovere, furouri şi pantofi care au aparţinut „Niculinei". Zvonul că aceasta se înecase la Constanţa îl lansase Cruceanu Ion. El părăsise localitatea Brădet după doi ani, respectiv în 1958.

Luându-se legătura cu poliţia fostului raion Bârlad, în evidenţă FAL (fişe alfabetice locale) figura o persoană cu numele de Toader Niculina, fiica lui Crăciun şi Ioana, născută în comuna Unteşti (raionul Bârlad) la 28 august 1937, cu domiciliul în comuna natală, având buletinul de identitate expirat la data de 28 decembrie 1956.

Era dispărută de acasă, ultima afirmație a ei (ianuarie 1953) fiind că pleacă la Brașov, la un frate ce era acar.

Încet-încet cercul se strânge

Părinții Niculinei decedaseră în anul 1945 într-un accident de tren, aceasta fiind crescută de o mătușă. Era o fire libertină, întreținând relații intime cu tot soiul de bărbați, inclusiv căsătoriți. Avea un frate la Brașov, Toader Constantin, acar în stația C.F.R. Triaj - Brașov, la care a venit la începutul anului 1953. Prin intermediul acestuia l-a cunoscut pe Cruceanu Ion, viitorul concubin, acar în halta C.F.R. Brădet.

Audiat, Toader Constantin a furnizat două aspecte importante pentru anchetă. În anul 1956, fiind luat în armată, a primit o scrisoare de la sora sa Niculina, în care aceasta îi scria că trăiește rău cu concubinul sau Cruceanu Ion, este bătută des și amenințată cu moartea. De atunci n-a mai știut nimic de ea. În anul 1962 s-a întâlnit cu Cruceanu Ion în Brașov, pe care l-a întrebat despre sora sa Niculina, acesta răspunzându-i că nu mai știe nimic despre ea. Apoi s-a scuzat că era grăbit.

Asasinul nu rezistă în anchetă

Cruceanu Ion, un alcoolic notoriu, se mutase în orașul Mediaș, locuind într-o cameră cu chirie pe strada Stadionului nr. 15. Ținuse mai multe femei, dar toate îl părăsiseră, fiind foarte violent.

Se trece la cercetarea sa directă și în fața probelor administrate cedează. Iată mărturisirea lui:

„În vara anului 1953, fiind acar la C.F.R. Brașov, deși căsătorit, am cunoscut-o pe numita Toader Niculina, iar după câteva zile am început să trăim în concubinaj, deoarece eram părăsit de soție. La începutul anului 1954 am fost mutat în halta C.F.R. Brădet, luând-o și

pe Niculina cu mine, locuind într-un pavilion al staţiei unde aveam repartizate o cameră, bucătărie şi pivniţă.

Din momentul convieţuirii noastre, am constatat că Niculina este decăzută moral, lipsea în repetate rânduri de acasă şi întreţinea relaţii cu diferiţi bărbaţi în oraşul Braşov, motiv pentru care am maltratat-o în mai multe rânduri.

În această situaţie, am luat hotărârea să scap de ea într-un fel oarecare şi ocazia mi s-a ivit în ziua de 5 decembrie 1956, când, după o lipsă de mai multe zile, Niculina a venit la mine. S-a iscat o ceartă între noi, eu am consumat circa 200 ml de rachiu şi am hotărât s-o omor. Pentru realizarea scopului meu, m-am gândit că cel mai bun loc este beciul. Am mers împreună în beci pentru a tăia lemne şi, în timpul când aceasta strângea lemnele, am lovit-o cu muchia toporului în cap şi Niculina a căzut pe ciment, iar pe gură, nas şi urechi îi curgea sângele. Mi-am dat seama că a murit şi că trebuia să scap de cadavru.

Întrucât eram în tura de zi nu aveam posibilitatea să transport şi să ascund cadavrul Niculinei în acea săptămână, dar am spălat sângele care s-a scurs, am pregătit un sac pentru transport, dar acesta fiind neîncăpător, am procedat la secţionarea picioarelor de la genunchi, a mâinilor şi a capului.

În săptămâna următoare, fiind în tura de noapte, am introdus trunchiul moartei în sac, pe care l-am transportat cu o sanie până la fântâna părăsită, situată în apropierea cabinei unde făceam de serviciu şi l-am aruncat în ea. Înspre ziuă, m-am dus din nou la fântână şi văzând că sacul pluteşte deasupra apei, am luat o prăjină pe care am înfipt-o în sac, cu ajutorul căreia am împins cadavrul sub apă şi am proptit lemnul în marginea tubului de beton.

Într-a doua noapte am luat picioarele şi mâinile decedatei, le-am înfăşurat într-o cârpă şi le-am aruncat în closetul imobilului.

În cea de-a treia noapte, am luat capul victimei pe care am intenţionat să-l cimentez în canalul de scurgere a apei din beci, însă neintrând, l-am zdrobit cu toporul până ce s-a dus în canal. Apoi am

preparat ciment cu nisip care erau în pivniță și am cimentat orificiul canalului. Am spălat din nou sângele din beci, făcând o curățenie generală.

Este adevărat că, după crimă, pentru a justifica lipsa Niculinei, am inventat mai multe versiuni cu privire la dispariția acesteia. O parte din obiectele ei de îmbrăcăminte le-am vândut, iar altele le-am dat concubinei mele Corfaru Maria. Actele de identitate ale Niculinei le-am ars".

În ziua de 15 aprilie 1964, autorul a condus organele de anchetă la locul indicat în beci, unde au fost găsite fragmentele oaselor craniene și maxilarele, iar în closetul imobilului s-au găsit oasele mâinilor și picioarelor.

A fost condamnat la 25 de ani de închisoare.

AM ALES SĂ O OMOR

„Din momentul convieţuirii noastre, am constatat că Niculina este decăzută moral, lipsea în repetate rânduri de acasă şi întreţinea relaţii cu diferiţi bărbaţi în oraşul Braşov, motiv pentru care am maltratat-o în mai multe rânduri. În această situaţie, am luat hotărârea să scap de ea într-un fel oarecare şi ocazia mi s-a ivit în ziua de 5 decembrie 1956, când, după o lipsă de mai multe zile, Niculina a venit la mine" - CRUCEANU ION

GELOZIE MORBIDĂ SAU CRIMĂ APROAPE PERFECTĂ

L-am denumit Cazul Doaga. În toamna lui 1959 am fost chemat la Direcția Generală a Miliției. Adjunctul șefului Direcției judiciare era singur în birou. În anticameră aștepta pe scaun un individ necăjit. Adjunctul s-a grăbit să-l poftească. Sfrijitul - un tovarăș nemulțumit de colegii noștri de la Secția 27 din Bucureștii Noi, care colegi nu mișcaseră un deget ca să-i găsească soția dispărută.

Așadar, un caz de dispariție. L-am luat pe sfrijit cu mine-n birou. L-am așezat repede pe un scaun, că părea să-l bată mereu vântul și, cum ferestrele biroului erau deschise, un curent mai puternic l-ar fi putut doborî.

Un bărbat bolnav

„Deci, cum te numești dumneata?"

„Petre Ion."

„Și soția?"

„Petre Monica."

Trebuia să aibă sub 30 de ani, mi-am zis. Dar fața emaciată, ridurile și scofâlceala îl făceau să pară ca se-apropia de 50.

„De când ți-a dispărut soția?"

„De pe 5 noiembrie. Mai exact, din seara zilei de 5 noiembrie, de la ora 8:00."

„Ce s-a întâmplat atunci?"

„Păi, în seara zilei de 5 noiembrie, la ora 8:00, soția mea a plecat de acasă și, de atunci, n-am mai văzut-o. Nici nu s-a mai întors, nici n-a

mai dat vreun semn c-ar fi undeva."

„Erai acasă când a plecat?"

„Da."

„Și ți-a spus unde se duce?"

„N-a fost nevoie. Știam foarte bine. Cu vreo săptămână înainte, primise o telegramă de la soacră-mea. O chema să vină urgent că socru-meu era grav bolnav. Știți, soția mea e asistentă medicală."

„Dacă era grav bolnav... Era într-adevăr grav?"

„Da. Are ciroză."

„Atunci, de ce nu s-a dus imediat soția dumitale la el?"

„Păi, nu i-au aprobat ai ei, de la sanatoriu, concediu fără plată. Abia după ce-a revenit soacră-mea cu o scrisoare disperată, i-au aprobat..."

Avea o voce zgâriată, ca dată la șmirghel, interlocutorul meu. Paloarea accentuată și firavitatea îl făceau să pară foarte pieritor.

„De câți ani erați căsătoriți?"

„De mai bine de doi ani."

„Și câți ani ai dumneata?"

„27."

„Și soția?"

„24."

Așadar, o fată care se căsătorește la vârsta când începe să se teamă c-o să rămână fata bătrână, m-am gândit. Și pe cine-a luat de soț? Pe oricine! Fie și pe unul aflat deja cu un picior în groapă.

„Aveți cumva o fotografie de-a ei?"

„Da, și-a scos el portofelul, deschizându-l și înmânându-mi fotografia unei femei frumoase. Am dat una la fel și tovarășilor de la Secția 27."

M-am gândit - pentru a câta oară în viața mea de judiciarist! - că nu trebuia să mă pripesc. Femeia din fotografie n-ar fi avut de ce să se teamă c-ar fi rămas fată bătrână.

„Unde v-ați cunoscut?"

„La sanatoriul tebece, unde lucra ea."

„Dumneata ai fost pacient?”

„Da. M-am internat acolo și ea m-a îngrijit. Și era așa de frumoasă, că n-am mai putut trăi fără ea. I-am spus: dacă vrei să mor, nu mă lua! Și m-a luat. Probabil, de milă... Probabil, de milă, dar eu am fost fericit, în ăștia doi ani, am fost ca beat. Sunt foarte sentimental. Probabil, unde n-am mult de trăit. Monica a devenit pentru mine și soție, și asistentă, și mamă!...”

A izbucnit într-un plâns hohotit, care a dat într-o cruntă tuse cu expectorație cu sânge. Mă uimea că, la asemenea tuse, fața nu izbutea cu nici un chip să i se coloreze. Ba, dimpotrivă, părea să i se accentueze paloarea. Zău c-ar fi avut de cine să se sature Monica Petre. Dar dacă aveam în vedere faptul că era asistentă medicală, logic ar fi fost să nu-l fi părăsit. Oare să fi fost reală nevoia de ea la Suceava? Nu cumva se înțelesese cu părinții s-o cheme ca să poată pleca și dispărea liniștită în compania unui amant?! Căci era clar că „mortul” Petre Ion s-ar fi agățat de ea cu disperarea celui care nu vrea nicidecum să-și ia adio de la viață.

„Deci, Petre Ion, mi-am notat. Adresa?”

„Strada Doaga numărul 10. Am o căsuță modestă, numai cu două camere și-o pivniță, și-n față o curticică.”

„Și, deci, pe 5 noiembrie a plecat la maică-sa!”, am reînnodat eu firul criminalistic al discuției.

„Da. După scrisoarea disperată a soacră-mii i-au permis să-și ia concediu fără plată, v-am spus.”

„Ai condus-o la gară?”

„Nu.”

„V-ați certat? A plecat supărată?”

„Nu. Nu ne certam. Monica era o ființă deosebită, un om nemaipomenit de bun.”

I s-a strâmbat chipul deodată. Paloarea i s-a accentuat bătând în alb și obrajii i s-au schimonosit.

M-am grăbit să-i stopez plânsul înainte de-a izbucni:

„Deci, de peste o săptămână?!”.

Și-a revenit:

„Poftim?”.

„Ziceam de soția dumitale. A dispărut de mai bine de-o săptămână...”

„Da. De pe 5 noiembrie. Și să știți că eu am reclamat imediat, dar tovarășii de la Secția 27...”

„Imediat? Cum imediat?!”

Și-a dat seama de greșeală. S-a bâlbâit:

„P... pp-păi, imediat ce-am înțeles ce se-ntâmplase. Adică, alaltăieri, când Monica a primit de la maică-sa o nouă telegramă, în care îi cerea să vină cu orice preț, că tatăl ei e pe moarte! Atunci, am înțeles că Monica, deși plecase de opt zile, n-ajunsese la maică-sa”.

„Și ai luat legătura cu maică-sa, după cea de-a doua telegramă?”

„Am dat aviz telefonic, ieri. Am vorbit cu soacră-mea. Mi-a spus că a căutat-o și Miliția.”

Așadar, cei de la Secția 27 nu stătuseră cu mâinile-n sân! Dar nu i-am spus lui asta.

„Bine, am zis. O ultimă întrebare: știi cumva sau bănuiești vreo legătură extraconjugală a soției?”

„În nici un caz, tovarășe căpitan. Eram eu gelos pe unul și pe altul, că, de, prin natura serviciului, se afla tot între bărbați. Dar sunt convins că era cinstită, tovarășe căpitan. Știți ce fel de femeie era? Era femeia care, dacă i-ar fi trecut vreodată prin cap să mă-nșele, aș fi fost primul la care i-ar fi spus. Mi-era însă foarte devotată. Ca să fiu sincer, am fost și eu surprins când m-a luat, dar asta este: am dat peste un om deosebit...”

Verificări la Secția 27

Cum eu i-am spus că terminasem discuția, s-a ridicat să plece. M-a întrebat însă dacă speram să se poată face ceva. Și a plecat, apoi, cu o mutră atât de neîncrezătoare, încât mi-a făcut impresia că se gândea,

de fapt, la ce for urma să se mai plângă. L-am lăsat să dispară în capătul culoarului și m-am așezat temeinic la birou, rememorând totul și schițând primele puncte ale planului operativ.

Un telefon colegilor de la Suceava m-a lămurit că, într-adevăr, făcuseră verificări, la cererea colegilor de la Secția 27. Tatăl Monicăi fusese internat de două zile în spital. Monica nu apăruse acasă. Nici la gară, nici pe drumul de la gară spre casă. Nu fusese nicăieri văzută și, oricum, o femeie în pardesiu galben, cu o căciuliță galbenă și pantofi negri nu s-ar fi putut să treacă neobservată, mai ales că era și foarte frumoasă. Firește, ei aveau să continue s-o caute. Casa părinților asistentei fusese pusă sub supraveghere. Dar, dacă era să-mi spună opinia lor, Monica Petre nu pusese piciorul în zona lor de competență. Fie că plecase în altă parte, ziceau - ceea ce li se părea ilogic, doar pornise de-acasă la chemarea celor de la Suceava! -, fie că nici nu plecase de fapt din București...

„Bine, am zis eu. Continuați verificările. Aflați tot ce se poate ști despre Monica Petre."

Zilele mohorâte trecuseră. Era o toamnă însorită acum, dar rece. Când am ieșit pe poarta Direcției Generale a Miliției, la ora 11:00, m-am trezit făcut sandviș, ca să zic așa, între bătaia razelor soarelui și rafalele înțepătoare ale unei răsuflări montane.

Cei de la Secția 27 m-au întâmpinat cu respectul datorat organului superior, dar n-au fost deloc bucuroși aflând de reclamație. Mi-am dat repede seama că aveam un foarte bun ajutor în șeful biroului. A scos din sertar dosarul cauzei și mi-a înfățișat toate piesele, gura turuindu-i întruna. Nu era adevărat că nu se muncise. Se ceruseră verificări la Suceava - încă nu primiseră răspunsul, dar... (știam deja răspunsul).

Am ascultat cu atenție raportul șefului de birou. Pentru două zile, ținând seama și de controlul căruia trebuiau să-i facă față, se descurcaseră bine. În nici un caz nu putea fi vorba de stat cu mâinile-n sân. „E foarte bine tot, am apreciat. Și nu e nici puțin. Continuați cercetările. Ne interesează drumul dispărutei - de acasă

până la Gara de Nord. Eventual, stabiliți în care loc acest drum s-a întrerupt și în ce mod."

Spre seară, m-am întors la Direcția Generală a Miliției. Am găsit pe birou o notă telefonică transmisă de șeful serviciului judiciar sucevean. La primul punct, eram informat că „Petre Monica n-a mai pus piciorul în casa părinților de doi ani și trei luni - de când s-a căsătorit!" Hopa! mi-am zis. Conflict între Monica și părinți. Ei nu fuseseră de acord cu căsătoria fetei lor cu unul dintre bolnavi. Și nu-și călcaseră pe inimă decât în situația gravă în care se afla tatăl ei.

Mărturia moartei

Era un prim strop de întuneric în armonia și lumina de până aici. Prea mi se păruseră toate nefiresc de frumoase. Din acest moment, am început să mă gândesc serios la moartea Monicăi Petre și să îndrept cercetările în acest sens. Punctul doi al notei telefonice de la Suceava a adâncit și mai mult ideea. Acest punct ne informa că „la Miliția regională se află două corpuri delicte privind-o pe dispăruta Petre Monica din București, Strada Doaga nr. 10". Cele două corpuri delicte erau certificatul ei de căsătorie și buletinul de identitate. Ambele fuseseră găsite în două cutii poștale din cartierul sucevean Burdujeni, fără plicuri. Factorul poștal care le descoperise se prezentase de îndată cu ele la Miliție, se mai preciza în nota telefonică: „Pe una din filele buletinului de identitate este scrisă de mână, cu majuscule, următoarea inscripție: «SUNT OMORÂTĂ ÎN APA SUCEVEI»".

Am întocmit o notă telefonică pentru cei de la Suceava, în sensul întreprinderii unor verificări și mai ales în ideea exploatării criminalistice a documentelor.

A doua zi primeam și corpurile delicte, și expertizele. La primirea notei mele telefonice, expertizele fuseseră deja făcute. Le-am spus în gând un bravo băieților de la biroul criminalistic și am trecut la

verificări strânse în București: în stradă Doaga; pe traseul până la gară; la gară; în acceleratul de 8:45 de Suceava Nord; în alte trenuri - din aceeași seară - spre Moldova: la sanatoriul în care lucrase Monica Petre.

Încet-încet, a căzut noaptea asupra vieții acestei femei. La sanatoriu, era bine cunoscută gelozia obsesivă a lui Petre Ion. De multe ori asistenta venea la serviciu obosită, cu ochii injectați, nedormită. Când ea era în serviciul de noapte, Petre Ion păzea poarta spitalului, doar-doar avea s-o surprindă în compania unui bărbat! Medicii întrebați au opinat pentru o boală psihică, pe fondul unui complex de inferioritate.

În strada Doaga, investigațiile n-au dus nici ele la lumină. E drept, vecinii nu cunoșteau infernul din casa familiei Petre, nu-i auziseră certându-se, dar nimeni n-o văzuse pe Monica, în seara zilei de 5 noiembrie, ieșind din casă și plecând.

Pe traseul spre gară, în gară, în trenuri - același rezultat. Femeia frumoasă, „pe care nu se putea să n-o remarci", cum declarau martorii, nu fusese văzută. Nici casierele de la agenția de voiaj, nici conductorii de tren nu-și aminteau s-o fi văzut. Ba, conductorul de pe acceleratul de Suceava a mărturisit confidențial ofițerului cu care a discutat: nu o dată acostase femeile care călătoreau singure, iar o femeie ca aceea din fotografia ce i se arătă ar fi fost imposibil să-i scape. Cel puțin ar fi încercat și, în orice caz, și-ar fi adus aminte...

Am decis să trecem la cercetarea directă a soțului. Am trimis un subofițer să-l cheme pentru o primă discuție. Agentul de ordine s-a întors cu un rezultat negativ. Petre Ion dispăruse.

În această fază, ni s-a alăturat și prietenul meu din Procuratura Generală. Am ascultat împreună rapoartele. Procurorul a hotărât: „Trebuie să-i cercetăm lui Petre Ion casa. Acolo, s-a petrecut ceva necurat și noi n-am făcut încă o cercetare...".

Casa era într-o curte, unde se mai aflau două case. Se intra dinspre stradă pe o portiță. Casa lui Petre Ion era în stânga, celelalte două - în dreapta. De la portiță pornea o alee pavată cu cărămidă, văruită pe

margini. În casă, prima impresie a fost că avem de-a face cu un pahar spălat cu detergent. Toate lucrurile erau aranjate frumos. Pe jos, scândura vopsită vernil, preșuri țărănești, din zdrențe. Și totul curat, foarte curat.

Pivnița cu surprize

Am ajuns în bucătărie. Aici, lângă perete, era un dulap vitrină. L-am dat la o parte și ni s-a părut că deslușim pe scândura dușumelei, lângă perete, o pată. Părea chiar o pată veche de sânge. Examinând-o însă cu atenție, am constatat că era vopsea maro. Ce căuta pata aceea acolo? Nu cumva ea scăpase celui care făcuse curat, datorită faptului că fusese camuflată de dulap? Căci, dacă ar fi fost așa...

Hei, dacă ar fi fost așa...

Am decojit cu migală pelicula de vopsea vernil de pe podea și am constatat că acest strat de vopsea fusese dat mai recent, peste vopseaua maro de mai înainte. (Poate că cineva vrusese să acopere niște urme!) I-am întrebat pe vecini: „Ce e nou în casă?". „Vopseaua dușumelei..." Ba, am stabilit că, nici cu două zile înainte de plecarea stăpânei casei, dușumeaua nu fusese maro...

Din clipa aceea, căutările noastre au devenit și mai meticuloase, mai insistente. Vopsirea dușumelei după dispariția femeii a fost pentru noi picătura care umplea paharul...

Dar unde era moarta? Cum o omorâse? Când?

Am extins cercetările și în pivniță. Pivnița avea intrare separată. De afară, urcai trei trepte de beton și deschideai ușa. În dosul ușii, chepengul pivniței, în pivniță, un butoi mare de varză. Lângă scară, o albie de rufe și alte lucruri necesare omului în gospodărie.

Am apucat de belciugul capacului chepengului. Nu era încuiat. De altfel, nici ușa pivniței n-o găsisem încuiată, încât unul dintre ofițeri spusese că degeaba căutam acolo, căci, dacă Petre Ion ar fi avut ceva de ascuns, ar fi încuiat cu grijă să nu poată pătrunde oricine și să

descopere vreo urmă... Am dat capacul peste cap și am văzut o scară de lemn. Am examinat-o împreună cu criminaliștii. Am descoperit câteva pete ce păreau a fi de sânge - cu direcția de scurgere în jos. Fotografii cu lămpi cu cuarț, cu ultraviolete... Expertizele au stabilit: sânge uman. Grupa nu putea fi precizată. Se ridicaseră probe de „pete" și de pe capacul chepengului. Aceeași concluzie: sânge uman.

Concluzia: Monica Petre fusese omorâtă și îngropată în pivniță. Dar iată că testul apei ne-a contrazis. Am turnat apă pe toată suprafața de lut a pivniței, știut fiind că apa se scurge mai repede în locul săpat de curând. Or, apa a băltit pe pământ la fel, în toată pivnița. Încercând, apoi, pământul, cu un hârleț, peste tot am întâmpinat aceeași rezistență.

Am început să ne cam îndoim de concluziile noastre. În orice caz, trebuia căutat acum dispărutul. Avea de dat cel puțin câteva explicații. Așa că l-am pus în urmărire pe țara și astfel am aflat că se internase într-un sanatoriu TBC de la Oravița. Dar când organele de miliție merseseră să-l ridice de la sanatoriu, aflaseră că tocmai plecase la București... să se opereze de apendicită.

Trecuseră trei săptămâni de la reclamație. L-am căutat în București, peste tot, pe o vreme imposibilă. La rude, policlinici, spitale. În sfârșit, s-a dat de el la Spitalul Witting[1]. Fusese, într-adevăr, operat de apendicită. După trei zile, avea să i se dea drumul...

A rămas în supravegherea unui subofițer. În fine, după trei zile, Petre Ion ajungea direct în arestul Miliției Capitalei, fără nici o explicație. Explicațiile trebuia să le dea el.

A-nceput pe îndelete ancheta. Petre Ion a recunoscut, rând pe rând, în fata probelor, gelozia, comportamentul lui de bărbat gelos și rău - deși de bătut n-o bătuse -, a recunoscut că făcuse curat și vopsise din

[1] Spitalul Universitar Witting este situat lângă Gara de Nord pe artera cu același nume. A fost fondat în data de 27 iulie 1918 de către doctorul C.F Witting, care a pus bazele chirurgiei vasculare din România.

nou duşumeaua, „ca să aibă o culoare mai veselă, s-o recâştige pe soţie când avea să se întoarcă...". Ştia şi de sângele de pe capacul chepengului şi de pe scări. El îl spălase. Da, era al soţiei, că avusese un avort spontan de care ştia şi o vecină... (Asta aşa era, vecina avea să confirme...)

Aşa, deci. Uite cum ne scapă încet-încet printre degete. Firește, nu epuizaserăm toate posibilităţile, dar acum nu ne mai grăbeam. Am tocat pe îndelete zile şi nopţi de-a rândul, toate întrebările, reluându-le, cerând noi şi noi amănunte. Apoi, l-am întrebat dacă ştia unde erau actele soţiei şi, bineînţeles... habar n-avea.

Dar în timp ce noi, eu şi procurorul, ceilalţi ofiţeri de la judiciar, stam de vorbă cu el, alţi ofiţeri căutau febril să dezlege un mister: cum ajunseseră actele dispărutei la Suceava?! (Făcuserăm, desigur, şi expertiza scrisului cu mâna stângă al lui Petre Ion şi reieşea că ar fi fost scrisul de pe buletin, dar nu era o probă concludentă.)

Şi iată că, în toiul interogatoriilor, primim raportul unuia dintre ofiţerii din teren. Un coleg de serviciu al lui Petre Ion (Petre Ion fiind pensionat de curând, temporar) îl văzuse, într-o zi, pe pensionar, într-un tren, pe toată distanţa Bucureşti-Ploieşti. Nu discutase cu el, dar era după data de 5 noiembrie, mai precis era pe 7 noiembrie.

Întrebare: „*Ai plecat din Bucureşti, în afară de mersul la Oraviţa, după dispariţia soţiei?*".

Răspuns: „*N-am plecat nicăieri în altă parte.*"

Minţea.

Spovedania unui înfrânt

M-am înarmat cu răbdare şi am căutat alte căi. Şi, cum el era de meserie ceferist, gândul m-a dus la permisele lui de călătorie, unde trebuiau să fie taloanele călătoriei la şi de la Suceava. I le-am găsit. Dar el ar fi putut spune acum că, într-adevăr, fusese la Suceava, ca s-o caute, şi că nu mărturisise de la început ca să nu credem altceva

despre el... Așa că, și după această probă evidentă, tot ne-ar mai fi scăpat printre degete. Și nu voiam să riscăm.

De-aici încolo, interogatoriile au fost un studiu psihologic fragmentat mereu de oboseală și pauzele cerute de anchetat. Am aflat că fusese crescut doar de maică-sa în frica de Dumnezeu și de diavol, că era bisericos și, în general, foarte delicat.

Încet-încet, i-am sugerat că trebuia să se teamă de moarta care-l urmărea, atâta vreme cât n-avea să-și primească pedeapsa. Și, după mult timp, într-un moment de somnolență, când părea să nu mai știe dacă ne interesăm de fapta lui sau de amintirile lui din copilărie, am întrebat clar: „Unde ai îngropat-o?". Și el: „În pivniță, sub lemne!".

Săpând în locul în care fuseseră lemnele stivuite lângă perete, am dat de o placă de beton turnat. Iată de ce nu se scursese apa în locul proaspăt săpat. Sub beton, am găsit cadavrul femeii, sub pământ, înfășurat într-un preș. Era numai în cămașa de noapte.

În sfârșit, infractorul și-a recunoscut fapta. Era o zi mohorâtă de decembrie. Mai târziu, când a ajuns în fața instanței, Petre Ion a avut un șoc și a înnebunit.

O DISPARIȚIE ALARMANTĂ

30 martie 1972, ora 10:00. Angajații Direcției regionale C.F.R. Iași, însărcinați cu plata retribuțiilor, părăsesc sediul casieriei centrale având asupra lor sumele corespunzătoare de bani sectoarelor subordonate. Printre aceștia se afla și numitul Șargu Petru, delegat să facă plățile la Sectorul 1, tabliere. Asupra sa are suma de 35.000 lei.

30 martie 1972, ora 16:00. Angajații Sectorului 1, tabliere, văzând că nu vine casierul plătitor află că cel în cauză a ridicat sumele respective în jurul orei 10:00. Alarmați de această situație, ei sesizează Miliția Municipiului Iași.

Ancheta

Primele investigații efectuate au stabilit ca Șargu Petru are domiciliul stabil în municipiul Iași, este căsătorit, având trei copii majori. Din anul 1964 lucrează în cadrul Direcției regionale C.F.R. Iași, unde este cunoscut ca un om disciplinat, hotărât și bine pregătit profesional.

Cadavrul din pădure

La data de 11 aprilie 1972, în jurul orei 12:00, pădurarul Ciobanu Vasile a comunicat telefonic la Miliție că a dat peste cadavrul unui bărbat. Locul se afla la circa 17 km distanță de orașul Iași. Deplasându-se la fața locului, organele de miliție au constatat că este vorba de cadavrul lui Șargu Petru, care prezintă două lovituri de cuțit. Pe haine se observau urme de târâre. Servieta, în care pusese banii

destinaţi plăţii retribuţiilor, dispăruse. La o distanţă de 50 m de cadavru, pe drumul forestier au fost descoperite urmele unor cauciucuri de autoturism tip Warszawa.

Trei ipoteze

Intrând în posesia acestor date, verificările care s-au declanşat s-au axat pe trei ipoteze de lucru:

1. Șargu Petru a fost omorât de o persoană de la locul de muncă, poate chiar de un prieten, care a urmărit să devină posesorul celor 35.000 lei;
2. A fost omorât de o persoană care a aflat întâmplător de existența banilor;
3. S-ar putea ca unii dintre foștii săi prieteni să-l fi atras într-o cursă.

Doi suspecți

În sfera ipotezelor formulate a apărut un suspect în persoana lui Postica Constantin, coleg de serviciu cu victima şi prieten de pahar.

Audiați fiind, colegii de serviciu au confirmat prezența celui în cauză la serviciu, mai puțin intervalul dintre orele 10:00 și 10:45, timp ce i-a fost necesar pentru deplasarea cu tramvaiul de la un sector la altul.

Al doilea bănuit mai important a fost un tânăr, Gherasim Vasile, care se distra zi de zi la campingul „Stâna Poienii" cu prostituate. Ridicat de la camping, asupra lui s-a găsit suma de 6.000 lei precum și o legătură de chei din care una se potrivea la locuința victimei. El a precizat însă ca banii îi avea din vânzarea unei case pe care o moștenise, iar cheia provenea de la un lacăt. Verificându-se afirmațiile sale, s-a stabilit ca ele corespund adevărului.

Revenire

Investigațiile în jurul lui Postica Constantin au continuat, accentul fiind pus pe cunoașterea comportamentului și relațiilor sale.

În ziua de 30 martie, la ora 10:05, un martor s-a întâlnit cu el în Piața Gării. Postica stătea lângă un taxi și aștepta pe cineva. Declarația acestui martor l-a prins pe picior greșit, desființându-i apărarea.

De asemenea, a fost identificat un șofer de taxi care îl transportase prin oraș la două zile după crimă. Cu ocazia cursei respective, el s-a lăudat că este venit din R.F.G. și a scos din buzunar un teanc gros de 100 lei.

Mărturie

În aceste circumstanțe, Postica Constantin este arestat, recunoscând comiterea asasinatului împreună cu Achirei Petru, șofer pe taxiul „Warszawa".

Îl așteptaseră pe casier să iasă cu banii și îl invitaseră în taxi. În momentul în care mașina a ajuns în dreptul drumului ce duce spre Sectorul 1, Achirei Petru s-a abătut de la traseu.

Victima a intrat în panică, rugându-l să întoarcă mașina. În acel moment, Postica Constantin a scos cuțitul pe care îl avea pregătit și i-a aplicat casierului două lovituri în piept ucigându-l pe loc. Apoi au transportat cadavrul în locul unde a fost găsit.

UCIS DE IUBITA NESATISFĂCUTĂ

Comisarul Tandin ne povestește despre moartea flăcăului Anchidim Zagrean, despre care se crezuse că a fost asasinat de banda lui Clintea. Nu, tânărul căzuse victimă nesățioasei Maria, iubitei sale nesatisfăcute.

Comuna care poartă numele marelui nostru poet George Coșbuc[1] este situată în zona Năsăudului, într-un cadru pitoresc cu totul aparte. Satul Bichigi, care aparține de aceasta comună, este amplasat pe vârfurile dealurilor, acolo locuind numai oameni care sfidează singurătatea, unica lor sursă de venit fiind creșterea animalelor. Până acolo se ajunge greu, drumurile fiind desfundate, iar potecile pieptișe.

În primăvara anului 1952 în acest cătun locuiau numai șapte familii răsfirate cu casele la distanțe de 1-3 kilometri. De fapt, numai cinci familii erau închegate, în restul de două case locuind doi tineri singuratici. Și asta, pentru că părinții lor - ca un destin fatidic - fuseseră uciși, pe rând, de trăsnet. Nemaiavând pe nimeni, cei doi tineri orfani au trebuit să se descurce singuri. Unul dintre ei era Zagrean Anchidim, un flăcău în vârstă de 17 ani. Cealaltă era o fată, Miron Maria, de 21 de ani. Fiecare avea, așadar, casa lui bătrânească și animalele sale de care se îngrijea. Băiatul și fata erau prieteni foarte buni și lumea clevetea că întrețineau și relații intime. Atunci de ce nu se căsătoreau? Plutea o întrebare, ca un mister, în rândul sătenilor, în acest fel, unindu-și viețile, s-ar fi putut descurca împreună mult mai ușor. În afară de relațiile lor în care se ajutau reciproc ceva nu

[1] În anul 1925 denumirea satului a fost schimbată din *Hordou* în *Coșbuc*.

mergea... Lumea interpreta că poate nu se cuvenea ca într-o căsătorie fata să fie mai mare cu patru ani decât mirele. Erau reguli pământeşti prin acele locuri, dar au fost şi excepţii, slavă Domnului...

O dispariţie care a îngrijorat suflarea pădurenilor

În ziua de 27 martie 1952, în grajdul casei lui Zagrean Anchidim au început să se audă răgetele animalelor sale (vaci, oi şi doi cai) care erau închise şi înfometate. Au intervenit vecinii, pădureni, şi Miron Maria. Ceva se întâmplase cu flăcăul.

Sosind şi şeful postului de miliţie, Miron Maria a declarat, că în seara zilei de 26 martie 1952, gospodăria i-a fost atacată de trei indivizi înarmaţi care i-au furat o oaie. Ea se ascunsese în spatele casei. După jaf, a fugit la prietenul ei, Zagrean, solicitându-i ajutor. Flăcăul a luat un cuţit şi un topor şi s-a lansat pe urmele tâlharilor.

Depoziţia Mariei a fost crezută pe loc de miliţieni, în zonă operând banda de tâlhari mascaţi a lui Clintea. Oamenii legii se aflau de mai multe luni pe urmele acestei bande, care comisese până atunci patru crime în scop de jaf. Probabil, tâlharii îl budiseseră pe Zagrean.

Suspiciunile se îndreaptă asupra Mariei

Întâmplarea a făcut ca la trei zile banda lui Clintea să fie prinsă de miliţieni în casa unui sătean din comuna George Coşbuc. Tâlharii au fost luaţi ca din oală, fiind beţi de-abia mai puteau sta în picioare.

La interogatoriu, tâlharii şi-au recunoscut toate fărădelegile în cele mai mici amănunte. Lipsea din „registrul" lor Zagrean Anchidim. Ei au declarat că, după ce furaseră oaia, nu i-a urmărit nimeni, n-au omorât pe nimeni. Oaia au sacrificat-o în pădure şi au pus-o la frigare.

Bănuind-o pe Maria de asasinat, miliţienii i-au făcut o percheziţie la domiciliu. Astfel, ei au descoperit un scaun ce fusese murdar de

sânge, o parte din cruste fiind curățate cu un cuțit pentru a nu fi observate. Un laibăr (ilic) al Mariei prezenta și el urme de sânge. În fata dovezilor, strânsă cu ușa, Miron Maria și-a recunoscut crima.

Un asasinat incredibil

„Am întreținut de mai multe ori relații intime cu Zagrean, dar nu-mi plăcea să mă culc cu el fiindcă niciodată nu mă satisfăcea sexual. Se urca pe mine ca o brută și termina într-un minut. De aceea îl ocoleam... În seara zilei de 26 martie a venit la mine și s-a așezat pe pat jucându-se cu cuțitul. M-a chemat la el.

I-am spus că vin numai dacă abandonează cuțitul. Atunci el a înfipt cuțitul în peretele de lângă pat, casa fiind construită din lemn. Apoi, iarăși a avut cu mine un raport sexual rapid, ceea ce m-a nemulțumit din nou. După o vreme, în timp ce eu alimentam focul din sobă, m-a chemat din nou în pat ca să repete actul sexual. Asta m-a enervat la culme... Am luat cuțitul din perete și i l-am înfipt în piept. Zagrean a căzut în mijlocul camerei. Atunci am luat toporul și i-am dat în cap cu muchia și tăișul până l-am omorât. După aceea am târât cadavrul afară și l-am aruncat într-o râpă cu zăpadă. Cuțitul l-am ascuns sub pietrele ce formează talpa casei, iar securea am pitit-o în pădure...”

PISTA FALSĂ

„Întâmplarea a făcut ca la trei zile banda lui Clintea să fie prinsă de milițieni în casa unui sătean din comuna George Coșbuc. Tâlharii au fost luați ca din oală, fiind beți de-abia mai puteau sta în picioare. La interogatoriu, tâlharii și-au recunoscut toate fărădelegile în cele mai mici amănunte. Lipsea din «registrul» lor Zagrean Anchidim.”

MOBILUL CRIMEI

„Apoi, iarăși a avut cu mine un raport sexual rapid, ceea ce m-a nemulțumit din nou. După o vreme, în timp ce eu alimentam focul din soba, m-a chemat din nou în pat ca să repete actul sexual. Asta m-a enervat la culme... Am luat cuțitul din perete și i l-am înfipt în piept.”

DUBLUL ASASINAT DIN CARTIERUL JIANU

1935. Vila superbă a industriaşului Victor Ianculescu era una dintre cele mai cochete din cartierul Jianu[1]. Totul, grădina de flori, părculeţul din spatele imobilului, piscina, vădeau rafinament şi bun-gust. Subreta, bucătăreasa şi chiar fata care se îngrijea de grădinărie erau selecţionate cu grijă; devotate stăpânilor. Tinere, frumuşele, fără obligaţii. „La noi, fără bărbaţi, dragostea o faceţi în timpul vostru liber, dar aveţi grijă cu cine vă combinaţi, să nu ne pomenim cu vreo surpriză...", le pusese în vedere, la angajare, dl. Victor.

Surpriza la care se referise stăpânul se produsese cu câţiva ani în urmă. Era vorba de un spărgător prins pe când voia să „viziteze" biroul de la parter al industriaşului. Pontul i-l vânduse Erika, camerista doamnei Ianculescu. Erika îşi pierduse slujba, iar hoţul a fost predat poliţiei.

Domnul Victor, la cei 50 de ani ai săi, avea un apetit sexual ieşit din comun. Cu amantele se întâlnea într-un apartament pe care îl ocupa încă de când fusese celibatar. Era însurat cu bogata Felicia Vohler, o nemţoaică, din zestrea căreia făceau parte vila şi terenurile ce le amenajaseră după căsătorie. La angajare, fiecare tânără (căci Ianculescu nu angaja femei mai în vârstă de 30 de ani) era supusă unei probe de sex. Victor le spunea fără ocolişuri: „Vrei să lucrezi la mine, trebuie să fii bună şi la pat. Nu mă supăr dacă refuzi". Nu se

[1] Cartier „botezat" de comunişti „*Primăverii*".

întâmplase însă, așa ceva. Când ajungea la dânsul, Victor știa totul despre viitoarea angajată. Avea oameni care se ocupau special de asemenea treburi.

Pizma, bat-o vina!

Doamna Felicia nu avea de obiectat nimic, căci tinerele corespundeau din toate punctele de vedere. Doar că unele erau prea frumoase, iar stăpâna, o femeie ștearsă, rece, cu o singură mare calitate, bogăția, le privea cu invidie disimulată.

Știa că bărbatul ei are rezervată doar o singură zi pe săptămână pentru a face amor cu ea, pentru că restul erau dedicate celor trei slujnice. Îi spuse odată soțului ei: „Ai grijă, poate iei vreo boală de la servitoare!" Îi răspunsese cinic: „Le pun să-și facă controlul medical periodic. Și-apoi, ar îndrăzni vreuna să-mi facă așa ceva?" De regulă, slugile se obrăznicesc în asemenea situații.

La Ianculești, toate trei femeile erau excesiv de politicoase, nu bârfeau, nu șterpeleau. N-aveau nici de ce, fiind bine plătite. La început, Felicia își pândea soțul noaptea când pleca din camera lui spre slujnica „programată". Voia să afle ce făceau în plus servantele de erau atât de apreciate de soțul său. Aflase multe lucruri și îi era ciudă. „Dacă m-ar învăța și pe mine!" Cu timpul, soția a început să-și disprețuiască bărbatul, ajungând în final să-l urască de moarte.

Profund jignită era și fata care se îngrijea de grădină, cu care stăpânul nici nu se mai culca. Ea făcuse odată o greșeală, nu se spălase cum trebuia. „Vezi că miroși a transpirație", îi spusese stăpânul. De atunci nu mai călcase în camera ei.

Asta o scăpase de la moarte, căci Felicia, într-un exces de generozitate, le invitase într-o dimineață pe celelalte slujnice-metrese la o cafea. Spre seară, amândouă fuseseră cuprinse de dureri. Au murit la spital.

La autopsie s-a găsit în organismul nefericitelor, urmele unei substanțe toxice necunoscute. Se bănuia a fi o otravă adusă din India, unde Felicia fusese cu un an în urmă. Bănuiala s-a confirmat. Dublul omor a stârnit o vie emoție în Capitală.

Felicia Ianculescu a fost condamnată la 20 de ani de închisoare.

SPĂRGĂTORUL DE BISERICI

Miliția județului Sibiu a fost sesizată în dimineața zilei de 22 noiembrie 1972 că autori necunoscuți au spart biserica ortodoxă din comuna Poiana.

Din primele date obținute a rezultat că au fost furate 18 icoane, cinci cruci din lemn, un potir din argint suflat cu aur, o cruce din argint cu postament, suflată cu aur, o tavă din argint, o pereche de desagi cu motive naționale și alte obiecte de cult. Spărgătorul pătrunsese în biserică prin deszăvorârea unui geam de la altarul bisericii, situat la înălțimea de 1,20 în de sol.

Fiind folosit câinele de serviciu „Ermin", acesta a prelucrat urma de miros care i-a fost dată din biserică până la drumul de legătură dintre comuna Poiana Sibiului și satul Rod.

Era o situație delicată pentru polițiști, care se confruntau cu a doua spargere a unei biserici. Prima avusese loc la biserica romano-catolică din Sibiu, de unde hoții sustrăseseră numai cărți vechi.

Pe de altă parte, în comuna Poiana se mai întâmplase cu un an în urma încă un eveniment deosebit pe linie de miliție: fusese spartă casa de bani a agenției CEC și sustrasă suma de 70.000 de lei. Și acest caz era nerezolvat, dar între el și spargerea bisericii milițienii au întrevăzut o legătură - fiind un infractor străin nu avea cum să ajungă acolo și să cunoască atâtea date topometrice.

Ponturile fuseseră vândute.

O singură ipoteză

Milițienii au stabilit că în noaptea furtului a apărut un individ, de

circa 20 de ani, care avea asupra sa o pereche de desagi cu motive naţionale specifice comunei Poiana Sibiu. După forma desagilor a şi plecat la Sibiu în dimineaţa zilei de 22 noiembrie 1972, ora 5:00. Fiind întrebat ce are în desagi, tânărul a spus că a cumpărat nişte tablouri din comuna Jina, pe care urmează să le valorifice la Timişoara.

În baza declaraţiilor martorilor, s-a întocmit un portret robot al infractorului. Era blond, cu mustăcioară de aceeaşi culoare şi un nas proeminent.

Când s-au făcut investigaţii în comuna Poiana, prezentându-se cetăţenilor fotografia robot, mare a fost mirarea miliţienilor când mulţi oameni de bună-credinţă l-au recunoscut în persoana lui Ion Bran, de 20 de ani, care nu mai fusese de mult prin comună.

La comandă

Miliţienii l-au reperat pe Ioan Ban în Sibiu. Cu un an în urmă el fusese angajat temporar ca ţiglar la lucrările de renovare a bisericii romano-catolice din Sibiu. În anturajul său, infractorul îl avea pe un anume Ioan Crăciun, din Sibiu, bişniţar. Acesta a intrat în legătură cu doi cetăţeni vest-germani interesaţi de cumpărarea unor obiecte de artă, vechi.

Cum Ioan Ban tocmai lucra la restaurarea bisericii romano-catolice din Sibiu, Crăciun i-a propus să fure cărţile bisericeşti. Ban a comis furtul şi a cheltuit foarte repede banii. În acest sens i-a propus lui Crăciun să ia legătura cu cetăţenii vest-germani şi să-i întrebe dacă vor ceva din obiectele de cult existente în biserica ortodoxă din Poiana Sibiului.

Ioan Ban a comis furtul, dar străinii n-au mai fost de găsit. Îşi făcuseră plinul sau, probabil, le-a fost frică de consecinţa implicării în furt şi au plecat imediat din Sibiu.

Toate obiectele furate din biserica Poiana Sibiului au fost găsite ascunse în locuinţa bişniţarului Ioan Crăciun. Cu ocazia cercetărilor

s-a rezolvat şi cazul spargerii casei de bani a agenţiei CEC din Poiana Sibiului. Cu un an în urmă, Ioan Ban îi vânduse pontul unui spărgător versat din Suceava, Vasile Amariei, pentru care primise 5.000 de lei.

RĂZBUNAREA NEGUSTORULUI DE ARME

În anul 1964, o crimă pasională a zguduit Bucureștiul, comentându-se apoi multă vreme ce s-a întâmplat atunci.

Camelia era o brunetă, cu tenul alb. Părul negru, ochii catifelați. Buze răsfrânte, senzuale. Bine modelată de mama natură. Făcută parcă pentru dragoste. Conștientă de farmecele ei - și plăcându-i să-și trăiască viața intens - le-a valorificat din plin.

Avea pe atunci 26 de ani. Era un fel de funcționară la Tribunalul Mare de pe Cheiul Dâmboviței. Salariu mic. De-abia îi ajungea pentru mâncare și o garderobă modestă. Ea își dorea haine scumpe și frumoase, bijuterii, blănuri. Dar de unde? Cascadorul ei, Dragoș, deși frumos ca un Adonis, era tot un pârlit ca și ea. Îl iubea cu pasiune, i se dăruise trup și suflet. Cu toate astea, avea momente când visa cu ochii deschiși. Mai ales că vedea că pe stradă nu era bărbat să nu întoarcă însă capul după ea. Ar fi vrut să se poată întâlni cu un bărbat cu bani. Dar unde? Pe Cheiul Dâmboviței sau în Balta Albă unde locuia?

O adora ca pe o zeitate

De câteva zile, la plecarea de la tribunal spre casă, observase o mașină străină, erau atât de puține atunci, parcată pe una dintre străduțele laterale. O conducea până în stația ei de troleibuz. Câteva zile la rând. Pe urmă, mașina a rămas parcată și cel de la volan a urmărit-o la pas. Iar câteva zile la rând. Era un bărbat în jur de 50 de ani, nici frumos, nici urât. Bine îmbrăcat, pedant chiar. Așa l-a cunoscut pe Huna Schwartz, mare negustor, care avea printre altele și o prăvălioară pe Cheiul Dâmboviței.

O „acoperire” pentru afacerile sale în stil mafiot, au zis gurile rele. Pentru că Huna avea bani mulți de tot. Se îndrăgostise ca un nebun de Camelia, i-ar fi dat și luna de pe cer dacă i-ar fi cerut-o. A răsfățat-o cu tot ce și-a dorit sufletul ei de umilă funcționară. Dar mai ales de femeie tânără și ușuratică. Rochii scumpe, bijuterii, blănuri, în schimbul unor clipe de amor, în care Huna, cel circumcis, se simțea mai ceva ca în sânul lui Avram. O adora ca pe o zeitate. Camelia îi acaparase totul. Sufletul, gândurile, banii, bineînțeles. Era tare fericit de norocul ce dăduse peste el.

De unde să știe înamoratul și încornoratul că aleasa inimii lui avea amantul ei de suflet. Pe Dragoș, bărbatul tânăr și viguros, care se înfrupta și el din confortul oferit de Huna. Garsoniera închiriată de negustor devenise un „cuib de nebunii” când evreul era plecat după afaceri, în țară sau în străinătate.

Cascadorul a sărit pe fereastră

Până într-o seară. Blestemata seară de primăvară a anului 1964. Huna era plecat la Ghimbav, pentru o tranzacție „specială”. De armament. Avea și „mostre” în servieta diplomat. Nerăbdător să ajungă la tânăra lui amantă, Huna și-a scurtat deplasarea cu trei zile. Când a ajuns acasă, adică la garsonieră lor, ușa era încuiată pe dinăuntru. „Draga de ea, singurică, era normal să se asigure”, a gândit în primul moment bărbatul. Chiar și după mai multe insistențe, ușa a rămas tot cu lanțul pus.

„Dragostea mea, ce adânc doarme, să nu simtă că sunt atât de aproape de ea”, și-a zis el în al doilea moment. A sunat, a strigat-o. Nimic. Doar o foială în spatele ușii zăvorâte. Un gând nebun i-a încolțit în minte. Și-a proptit umărul în ușă, și în minutul următor s-a aflat în fața unui pat răvășit de urmele unui amor nebun. Ea, Camelia, deși speriată, arata ca o femeie împlinită după o noapte de dragoste. El, Dragoș, reușise să escaladeze balconul și de acolo, de la etajul al

doilea, să planeze în tufele de liliac din faţa blocului. Era doar cascador!

Mai bine moartă decât a altuia

Huna a văzut roşu în faţa ochilor. Mintea i s-a tulburat. Nu a putut rosti nici măcar o acuză. Şi-a deschis tacticos diplomatul, şi-a încărcat una dintre „mostre" şi, fără să ţină cont de rugăminţile şi de jalea Cameliei, a armat arma şi a apăsat pe trăgaci. A ţintit-o în cap. Nici n-ar fi avut unde, pentru că femeia se afla la picioarele lui, cerşindu-i iertare şi îndurare. O avertizase că face moarte de om dacă îl înşală. A preferat s-o ştie moartă decât a altuia.

A înfăşurat-o în husa de la maşină. Trupul cu membrele. Frumosul cap aproape dispăruse. A dus-o la el acasă. A parcat maşina în garaj. Noaptea era pe sfârşite, aşa că nu mai avea timp să scape de cadavru.

Blocul în care locuia avea o curticică interioară. În noaptea următoare, cu scule potrivite, a săpat o groapă, adâncă de vreo două-trei palme, unde şi-a îngropat iubita. A ţinut-o acolo vreo lună. Se apropia vara. S-a gândit că vin căldurile şi mirosul l-ar fi putut da de gol. Trebuia să acţioneze mai inteligent. A „deshumat-o" şi a băgat-o în cada plină cu multă sodă caustică. A lăsat-o aşa, la macerat, o vreme şi când a îngropat-o, a doua oară, din frumoasa Camelia nu rămăseseră decât resturi de ţesuturi moi saponificate sub acţiunea sodei, oase, unghii. Oasele lungi ale membrelor inferioare, avusese nişte picioare pe cinste, nu le-a îngropat, ci le-a băgat într-un sac de plastic şi le-a aruncat în Dâmboviţa. Celelalte resturi le-a lăsat pământului, care cu timpul le va înghiţi. Până atunci putea să se ducă la mormântul ei să-i şoptească vorbele dulci de amor de altădată. Idila „postmortem" a fost scurtă. A curmat-o plutonul de execuţie.

EVADATUL, UCIS DE AMANTUL NEVESTEI

La marginea comunei Plopiș, din județul Satu-Mare, s-a descoperit de jandarmii care erau în patrulare cadavrul oribil mutilat al criminalului Vasile Sovrea, evadat în iulie din Penitenciarul Aiud. El avea capul zdrobit de lovituri date cu un corp dur, iar inima, gâtul și plămânii erau mâncați de câini. Identificarea lui s-a putut face numai după un tatuaj ce-l avea la mâna dreaptă.

În urma cercetărilor făcute de jandarmii din Surdești, comuna natală a victimei, s-a dispus arestarea unui flăcău din sat, Vasile Mureșan.

Vasile Sovrea, criminalul evadat din închisoarea Aiud, fusese condamnat la muncă silnică pe viața pentru dublu asasinat comis în 1928. Atunci l-a ucis pe un țăran din sat, bănuit că întreținea legături de dragoste cu soția lui. A comis și o a doua crimă, căreia i-a căzut victimă însuși socrul sau. Acesta voise să-și ducă fiica acasă, deoarece Sovrea o bătea și se purta sălbatic cu ea. Fiind condamnat la muncă silnică pe viața, Curtea de Apel i-a redus pedeapsa la 14 ani și l-a trimis la penitenciarul din Aiud. Aici, într-o zi a primit o scrisoare de la un vecin care-i dezvăluia că nevasta, rămasă singură acasă, trăiește cu un flăcău din sat. Gelozia a început să-l roadă și luni întregi Sovrea a făcut planuri de evadare și de răzbunare până când, într-un moment de nesupraveghere, a reușit să evadeze.

Ajuns în comuna sa natală, după mai multe pribegiri de frica jandarmilor, care îl urmăreau, a trimis un băiat să-l cheme pe Mureșan, care se afla la cârciuma comunei unde petrecea cu mai mulți prieteni. Acesta, plecând la locul indicat de băiat, același loc în care acum opt ani ocnașul evadat omorâse pe alt rival al său, s-a întâlnit cu Sovrea.

Acesta îl aştepta plin de ură şi de gândul răzbunării. Primele cuvinte adresate amantului soţiei sale au fost: „Vreau să beau cu tine!”. Apoi a scos din buzunar o sticlă cu ţuica din care Mureşan a tras o înghiţitură. În timp ce bea, Sovrea a început să-i aducă învinuiri că a cântat pe uliţa ca să dea semn jandarmilor. Apoi, reproşându-i legăturile cu nevasta sa, l-a apucat cu o mână de gât, iar cu cealaltă, în care avea o sapă, a vrut să-l lovească în cap. Mureşan, mai puternic, i-a prins sapa şi au tras amândoi până ce s-a rupt coada. Atunci, Sovrea s-a aplecat după cuţitul ce-l avea în tureatca cizmei. În acel moment, Mureşan, care avea sapa cu jumătate de coadă în mână, mai întâi s-a apărat de o lovitură de cuţit a adversarului, după care l-a lovit pe Sovrea în cap cu toată puterea. În urma acestei lovituri, Sovrea a căzut la pământ. Criminalul i-a mai dat o lovitură de sapă, zdrobindu-i capul şi lăsându-l acolo, în mijlocul câmpului, pradă câinilor.

În drumul său către Parchetul din Satu-Mare, criminalul Vasile Mureşan, care este în vârstă de 21 ani, a fost bine primit pe la toate posturile de jandarmi pe unde a trecut; i s-a dat mâncare şi ţuică, pentru că a scăpat lumea de cel mai periculos criminal al ţinutului, care a dat atâta de lucru autorităţilor.

(„*Universul*” 10 septembrie 1936)

RECOMPENSA

În drumul său către Parchetul din Stau-Mare, criminalul Vasile Mureşan, care este în vârstă de 21 ani, a fost bine primit pe la toate posturile de jandarmi pe unde a trecut; i s-a dat mâncare şi ţuică, pentru că a scăpat lumea de cel mai periculos criminal al ţinutului, care a dat atâta de lucru autorităţilor.

UN TABLOU TERIFIANT

20 decembrie 1971. În acea zi, în cursa de dimineață Târgu Mureș-Coroisânmartin erau numai navetiști zgribuliți. Când mașina ajunse în apropiere de intrarea în comună, șoferul se opri brusc, văzând în mijlocul drumului o mogâldeață neagră.

Un om îmbrăcat era prăbușit pe asfaltul înghețat cu fața-n jos. Omul era mort, cu capul aproape zdrobit. Tabloul sinistru nu se oprea însă aici. La nici 200 de metri mai departe spre linia ferată zăcea cadavrul unui alt bărbat, cu fața în sus. Navetiștii i-au recunoscut imediat pe cei doi. Cel din mijlocul drumului se numea Ioan Popovici, în vârstă de 31 de ani. Al doilea era Mihai Balint, 35 de ani.

Cazul a fost raportat la Poliția Mureș, de unde s-a deplasat o echipă de criminaliști care și-a desfășurat activitatea în condiții improprii, fiind întâmpinată de un viscol puternic.

În jurul cadavrelor și în zonă nu s-au putut descoperi nici un fel de urme criminalistice, iar în urma necropsiei s-a stabilit că atât Mihai Balint, cât și Ioan Popovici fuseseră omorâți prin aplicarea mai multor lovituri de topor în cap. După liniile de fractură prezentate, victimele nu fuseseră ucise cu același topor, ci cu două topoare, având tăișul de lungimi diferite.

Investigații

Ioan Popovici, căsătorit, era pădurar la Ocolul Silvic din Corbești. Mihai Balint, căsătorit, agricultor, era vecin cu Ioan Popovici și foarte bun prieten cu acesta. De cele mai multe ori, când mergea în pădure,

Popovici îl lua pentru ca să-l folosească drept martor pentru infracţiunile pe care le constata. Din această cauză, pe Mihai Balint contravenienţii îl urau la fel de mult ca şi pe pădurarul însuşi. De aici, poliţiştii au emis ipoteza că victimele fuseseră ucise din răzbunare.

Prima etapă a anchetei a constituit-o întocmirea unei liste în care au fost cuprinşi 57 de suspecţi. Surpriza a apărut însă în momentul în care s-a aflat că pădurarul şi prietenul său, în realitate, erau cu totul altfel. Unii dintre contravenienţi au declarat că, înainte de a-i sancţiona, pădurarul şi Mihai Balint le ceruseră bani sau băutură.

În ziua de 19 decembrie 1972, cei doi plecaseră de dimineaţă în pădure. Reveniseră după-amiaza, apoi pe la ora 18:00 plecaseră în comună. S-a stabilit că victimele poposiseră la bufet unde băuseră în doi un litru de coniac. Deci, avuseseră bani. De la bufet plecaseră spre casă pe la miezul nopţii, intervenind atunci dublul asasinat. În urma faptului că ei fuseseră ucişi cu topoarele de asasini, rezulta că aceştia erau doi şi îşi aşteptaseră victimele în acel loc.

Soţiile

„Nu se poate ca soţiile celor două victime să nu ştie totuşi ceva", şi-au zis poliţiştii. Când li s-a spus ce afaceri făceau în realitate soţii lor, femeile nu s-au arătat surprinse. „I-am auzit discutând", a spus una dintre ele. „Îşi făceau probleme dacă Scrop şi cu Rusu n-o să se prezinte la întâlnire."

Toporul

Cei doi suspecţi au intrat imediat în vizorul verificărilor. Se află că în dimineaţa zilei de 19 decembrie, Scrop şi Rusu fuseseră în pădure şi aduseseră acasă, pe drumuri ocolite, o căruţă de lemne. De furat. Avuseseră probabil o înţelegere cu pădurarul şi cu Balint.

La efectuarea a două percheziţii concomitente la domiciliile celor

doi suspecți, s-a descoperit în WC-ul locuinței lui Nicolae Scrob unul din topoarele ucigașe. Era plin de sânge închegat.

Apoi au fost identificate pete de sânge și pe îmbrăcămintea criminalilor. Puși în fata probelor, cei doi și-au recunoscut faptele. Fiind prinși în pădure la furat de lemne, ei îi oferiseră lui Mihai Popovici 1.000 de lei. Pădurarul, care era cam amețit, ca și Mihai Balint, de altfel, a luat banii spunându-le că nu este suficient.

Le-a mai pretins ceva „obol" dându-le întâlnire la ora 18:00, la bufetul din comună, unde urmau să facă cinste.

Asasinii au promis că vor veni la întâlnire și au plecat cu căruța încărcată de lemne. Furioși la culme, odată ajunși acasă, cei doi au pus la cale crima. Astfel, înarmați fiecare cu câte un topor, i-au așteptat în marginea satului, pe unde trebuia să treacă!

CRIMĂ PASIONALĂ DESCOPERITĂ DUPĂ 12 ANI

Viața unui polițist de judiciar este plină de surprize și de necunoscut, din cauzele rezolvate de el putându-se scrie „fluvii" de romane de gen. Și poate unul ar fi mai interesant decât celălalt...

Pe această linie se înscrie și cazul pe care îl voi povesti, în care destinul a făcut ca viața unei femei să fie curmată printr-o nelegiuire, iar misterul ce a plutit în jurul dispariției ei să fie dezlegat după mai bine de 12 ani. Chiar și așa târziu, a fost un mare succes, având în vedere dificultățile de probațiune și modul de ascundere a cadavrului. Cum poți oare învinui un asasin atât timp cât nu ai cadavrul?...

O sesizare de serviciu

...Totul a început de la o sesizare a unui polițist de la evidența populației. O femeie de 45 de ani, Elisabeta Ghisa, din Timișul de Jos, județul Brașov, nu se prezentase de trei ani să-și preschimbe buletinul de identitate. În această situație, lucrătorii poliției orașului Predeal nu puteau rămâne indiferenți atâta vreme cât femeia nu era găsită. Căpitanul Viorel Ilisie, de la evidența populației, a preluat cazul și s-a deplasat la Timișul de Jos. Vecinii Elisabetei Ghisa n-o mai văzuseră de peste zece ani... La casa nr. 8 din Timișul de Jos femeia locuise cu chirie, însă ea figura în continuare cu domiciliul în orașul Predeal. Buletinul de identitate expirase din septembrie 1979.

Femeia a fost căutată și la locul de naștere înscris în fișa de evidența populației: comuna Teliu, județul Brașov. Acolo a fost găsită sora dispărutei, Ana Ghisa.

„N-a mai trecut de ani și ani pe la mine, a spus aceasta cu tristețe. Mă ocolea pentru a nu o mai lua la întrebări în legătură cu viața destrăbălată pe care o ducea, nerealizând nimic până acum. Ca să se adune de pe drumuri, i-am propus să vină aici, să locuim împreună, dar m-a refuzat categoric, pentru că eu nu beau, nu fumez și nu-mi ridic poatele-n sus... Știu că prin anul 1967 a divorțat de bărbatul cu care a trăit în Predeal. Era acar în Timișul de Sus, iar mie mi s-a părut un om bun. L-a părăsit pentru un anume Nicolae Filip, din Întorsura Buzăului".

O dispariție suspectă

Cauza a fost transferată Poliției județului Covasna, pentru a continua verificările la Întorsura Buzăului. Dosarul a fost repartizat unui experimentat polițist de la Serviciul Judiciar, locotenent-colonelul Nicolae Sălișteanu.

Acesta a întreprins o serie de investigații în jurul concubinului dispărutei. Spunem „dispărutei", pentru că din relatările lui Filip Nicolae rezulta că femeia îl părăsise cu vreo doisprezece ani în urmă, plecând cu un cetățean din Codlea. Asta știau și vecinii, le povestise Filip. Și le mai povestise că Elisabeta Ghisa era o beție, că îi plăcea să trăiască în mizerie, că, atunci când se îmbăta, dormea pe unde se nimerea: prin curte, prin grădină, ba chiar și pe câmp. De văzut, vecinii lui Filip nu văzuseră însă nimic, pentru că „vecinii" era doar un fel de a spune. Casa acestuia se afla în afara orașului, dincolo de calea ferată, aproape de un deal împădurit, iar cei mai apropiați... vecini se aflau destul de departe, la aproape un kilometru.

La Codlea, pe strada Bârsei nr. 24, adresa indicată de Filip Nicolae, dispăruta n-a fost găsită. Această casă era părăsită. Elisabeta Ghisa trăise un timp aici cu un bărbat cu care plecase de la Întorsura Buzăului. Dar revenise la Filip. Așa rezulta din investigații.

Asasinul se spânzură

Ce fel de om era Filip Nicolae?, se întreabă ofițerul Sălișteanu. Tot un beţiv, a venit imediat răspunsul. Şi lui îi plăcea să trăiască în mizerie. Cu Elisabeta Ghisa se certase de nenumărate ori, ajungând la numeroase scandaluri şi bătăi. Din această cauză, ofițerul a presupus că Elisabeta fusese ucisă de concubin. Apoi, Filip îi îngropase cadavrul undeva, în grădină, profitând de izolarea gospodăriei sale faţă de vecini. Unde anume, în ce punct al grădinii, nu se putea şti. Se contura ipoteza că în colţul din stânga al curţii, unde existase un beci pentru cartofi, beci care fusese astupat să fie îngropată victima.

Filip Nicolae a fost audiat de judiciarist, cerându-i-se explicaţii mai clare în legătură cu dispariţia Elisabetei. Întrucât declaraţiile sale erau confuze, ofițerul a hotărât să poarte o discuţie mai amplă cu acesta peste două zile la Poliţia Întorsura Buzăului, fiind invitat şi procurorul criminalist al judeţului.

Filip a fost de acord, pozând tot timpul în omul nevinovat, dar, auzind că va veni şi procurorul, în cugetul său vinovat s-a produs o transformare radicală. Ştia că, omorând-o pe Elisabeta, de-acum încolo nu va mai avea scăpare. Drept urmare s-a spânzurat în locuinţa sa.

Găsirea scheletului

Gestul suprem al lui Filip era dovada „recunoaşterii" indirecte a crimei sale. Dar pentru ofițerul Sălișteanu şi pentru procuror, fără găsirea cadavrului, sinuciderea nu proba nimic.

De aceea s-a adus un excavator care a fost pus să scurme pământul din jurul casei. Nimic suspect. Spre seară, când se pregăteau să plece, judiciaristul a mai indicat un loc în care să se execute săpături. Locul se afla la vreo zece metri de casă, înspre pădure. Acolo au fost găsite rămăşiţele celei căutate. Un schelet cu cutia craniană fracturată în şase bucăţi...

Doisprezece ani și jumătate trăise asasinul în preajma celei căreia îi curmase firul vieții.

O CRIMĂ PLĂNUITĂ VREME DE 40 DE ANI

În dimineața zilei de 4 mai 1969, șeful postului de poliție din comuna Însurăței, județul Brăila, veni la serviciu mai devreme ca de obicei. Nici nu apucă să intre bine pe ușă că în prag apăru Dumitra Brotea, o femeie la vreo 45 de ani, uscățivă, relativ înaltă și adusă de spate. Înaintă tăcută până în apropierea biroului polițistului și rămase așa fără să scoată o vorbă, frământându-și stângace mâinile. Într-un târziu, așezându-se temătoare pe un colț de scaun, spuse:

„Domnule ofițer, cred că nu-i a bună cu alde bărbatu-meu! De două săptămâni n-a mai venit acasă; a plecat dimineața devreme, să cumpere lemne din pădurea Viișoara și dus a fost. Mi-e că i-o fi făcut careva felu', c-avea și vreo sută de mii la el. Acu'... lumea vorbește că s-ar ține c-o văduvă de pe-acolo, din Viișoara, c-așa-i el, îi place și paharu' și carnea de muiere străină, da' nu s-a mai întâmplat până acuma să plece așa și să nu zică nimica atâta amar de vreme... dacă i-a dat în cap careva?"

Așa a început ancheta unuia dintre cele mai spectaculoase cazuri de omucidere înregistrate în ultima vreme în România, un caz până la a cărui rezolvare au trecut multe luni de trudă...

Primele cercetări

Dispărutul, Zainea Brotea, era cunoscut în tot satul. Om gospodar și la locul lui, știa să și chefuiască atunci când treburile îi lăsau un pic de răgaz. Însă niciodată - așa cum declarase și soția să - nu se întâmplase să uite de familie din cauza vreunui pahar în plus sau a vreunei femei. Văduva din Viișoara, satul învecinat, a fost identificată

în scurt timp, dar, după cum avea să se dovedească, nu avea nici o legătură cu dispariția lui Z. B.

„Eu voiam un soț, și nu să mă terfelească în pat vreun bărbat însurat, iar Zainea avea nevastă și trei copii mari, așezați la casele lor și cu rosturile lor. Cum era să trăiesc eu cu el, să mă fac de rușine-n sat?! El mai îndrăznea să vie la mine, da' numai când era beat și atuncea îl dădeam afară una-două. Când era treaz era un om ca toți oamenii, cuviincios și la locu' lui. Mă cunosc cu el de când eram mici, că doar am fost la școală amândoi." (Fragment din declarația Floricai M., 43 ani, din Viișoara, Județul Brăila)

O pistă falsă

La două săptămâni după ce anunțase dispariția soțului său, Dumitra Brotea își făcea din nou apariția la postul de poliție. În tot acest timp, în ciuda cercetărilor minuțioase întreprinse, nu se ajunsese la nici un rezultat. Acum, femeia venise să spună că unul dintre bătrânii satului îl zărise pe dispărut în piața din Brăila. Ipoteza se cerea urmărită, numai că moș Vasile, țăranul cu pricina, dădu din umeri: *„Apoi am zis și eu așa, de un' să știu igzact dacă era alde Zainea? Io nu prea văz bine decât d-aproape da' mi s-a părut că-l zăresc acolo, în mulțime, și-am vrut s-ajut că-l căuta nevastă-sa..."*

Locuitorii satului, implicați într-o acțiune de amploare

Nu mai rămânea decât o singură posibilitate: aceea că, în ziua de 21 ianuarie când a plecat după lemne, lui Zainea Brotea să i se fi întâmplat ceva cumplit. Ideea că dispărutul era mort începu să capete contur în mințile anchetatorilor, dar gândul fu, pe moment, alungat.

Soția dispărutului era o femeie așezată, gospodină, n-avea nici un motiv să mintă, în consecință, șeful de post i-a rugat pe toți locuitorii comunei să participe la căutare prin pădurea Viișoara și prin

împrejurimi, precum și pe traseul pe care trebuia să-l fi urmat Zainea Brotea. Zadarnic.

Nu se găsi nici o urmă și nici cel mai mic indiciu.

Au urmat încă două săptămâni de cercetări și verificări, de strângere a numeroase date. O dată cu ele însă au apărut și câteva semne de întrebare.

Se află astfel că în seara precedentă dispariției - 20 ianuarie - Zainea Brotea venise acasă împreună cu alți trei consăteni. Băuseră împreună până seara la ora șase, apoi sătenii plecaseră, iar Zainea rămăsese cu soția sa. Înainte de plecarea lor, unul dintre prietenii dispărutului își amintea că acesta le spusese *„ei, acu' mă duc să mă culc oleacă..."* Din acel moment, în afară de Dumitra Brotea, nimeni nu-l mai văzuse pe Zainea.

Era greu de presupus că în dimineața următoare bărbatul să fi ieșit din comună fără să se întâlnească cu cineva. Verificările efectuate asupra celor trei localnici i-au scos din cercul bănuiților. Au fost vizitați și cei trei fii al dispărutului, dar erau în afara oricăror suspiciuni.

În acea seară de 20 ianuarie, Dumitra fusese la fiul ei cel mare, Gheorghe, care îi era vecin și se uitase la televizor. *„Mama vine des la noi și întotdeauna îmi spune ce mai fac ei acasă. De data asta nu mi-a zis că tata avea de gând să meargă după lemne, că doar abia luase o căruță plină de câteva zile, și n-avea cum să le termine. Și oricum, o sută de mii era prea mult..."*, declară în anchetă Gheorghe Zainea.

Ciudatul amănunt relatat de fiul lui Zainea, alături de o altă descoperire surprinzătoare aveau să îndrepte în sfârșit ancheta pe drumul cel bun. În ultima vreme, un vecin de-al familiei Brotea, D.R., căruia îi murise soția de puțină vreme, fusese văzut de multe ori la locuința lui Zainea, dar numai când acesta era la lucru. Drept urmare, nu erau excluse eventualele legături amoroase între D.R. și Dumitra Brotea, femeie încă tânără...

O mărturisire cumplită

Chemată din nou la poliție „pentru unele precizări", Dumitra Brotea a declarat că în ziua plecării bărbatului său după lemne era îmbrăcat cu un palton negru, mai vechi, și că în afară de bani își luase și buletinul de identitate cu el.

La întrebarea subofițerului dacă avea relații extraconjugale cu D.R., femeia sărise însă ca arsă: *„Pe mine să nu mă întrebați de așa ceva! Eu nu sunt vinovată de nimica, n-am făcut nimica! Mai bine întrebați-l pe el* (Zainea), *că toată viața a umblat după fuste și mi-a otrăvit sufletul! Eu n-am știut decât să muncesc, să-mi văd de casă și de copii, fir-ar ea a dracu' de viața, că am fost proastă și n-am știut s-o trăiesc la vremea ei..."*

Percheziție amănunțită

A urmat o percheziție amănunțită la domiciliul familiei Brotea. În locuință s-au descoperit toate hainele victimei, inclusiv paltonul negru pe care Dumitra susținea că îl purtase Zainea la data dispariției.

În cele din urmă a fost cercetat și W.C.-ul din curtea casei, constatându-se că scaunul avea orificiul mult lărgit și mascat cu bare metalice. În interior a fost descoperit cadavrul lui Zainea Brotea sau, mai bine zis, bucăți din el.

Soția asasină îl ciopârțise cu sânge rece și îl aruncase în hazna...

„Da, eu l-am omorât și l-am tăiat ca pe-o găină, după ce s-a îmbătat și a adormit, porcu'", a recunoscut ucigașa. *„Cu D.R. mă iubesc din copilărie, de patruzeci de ani și voiam să-mi trăiesc și eu viața măcar la bătrânețe... 40 de ani am căutat să scap de alde Zainea, că i-a păcălit pe ai mei de m-au dat după el, că eu nu-l iubeam... Acu', la urmă, m-am hotărât și l-am omorât, că eram în dragoste cu D.R. și trăiam amândoi ca bărbat și femeie. Nu mi-a păsat de copiii mei... Ei au fericirea lor, eu nimic... Să nu-l întrebați pe D.R., el nu știe nimic, numai eu am făcut asta, singură... Dacă nu spălam paltonul nu m-ați fi prins niciodată..."*

O DESCOPERIRE MACABRĂ

... 27 mai 1973, comuna Rediu, satul Valea Lupului, județul Vaslui. Pe la ora prânzului, cu gând să ceară împrumut niște chibrituri, Vasilica Bratu intră în curtea vecinei ei, Maria.

Pe masă erau două sticle goale, iar altă plină cu țuică. „Unde-o fi Maria?", se întrebă femeia, aruncându-și ochii împrejur.

Vasilica deschise ușa celei de-a două camere și numai că nu împietri. Maria zăcea în mijlocul camerei, cu fața în jos, în jurul capului fiind numai sânge. Se apropie de ea și își dădu seama că era moartă. Îngrozită, femeia îl zgâlțâi pe Mihai, concubinul Mariei.

„Ce-i?" - mormăi bețivul. „Ia chibrituri de pe fereastră. Pe mine lasă-mă..." și se răsuci în pat. „Maria e moartă! Trezește-te!" „Fugi de aici, e beată...", murmură bărbatul.

Femeia nu se opri până la postul de poliție din comună, acesta aflându-se la cinci kilometri de Valea Lupului. La locuința în cauză, Mihai Rusu dormea dus în patul din prima cameră; pătrunzând în cea de-a doua, polițistul se convinse că, într-adevăr, Maria Bârsan era moartă. Primise o lovitură puternică în zona occipitală a capului. Din rana cumplită se scursese mult sânge. Subofițerul reuși în cele din urmă să-l trezească pe concubinul decedatei. Omul, încă plutind în aburii beției, nu înțelegea prea bine ce se întâmplase și de ce șeful de post se afla în casa lui.

— Nu știu nimic. Eu m-am îmbătat mai repede decât Maria și am adormit.

Arma crimei

Cercetând atent locul faptei, polițiștii au constatat că fereastra de la camera în care fusese găsit cadavrul era larg deschisă. În dreptul ei, afară, în grădină, anchetatorii au găsit una dintre cârjele lui Mihai Rusu.

Cine erau cei doi. După ce rămăsese paralizat la numai 44 de ani, Mihai Rusu suferise un șoc psihic foarte puternic. Se apucase atunci de băutură și nu era zi de la Dumnezeu să nu dea pe gât vreun litru-două. Nu mai avea pe nimeni pe lume care să-l ajute, asta până o găsise pe Maria Bârsan, 50 de ani, cu care trăia în concubinaj. Cei doi se „legaseră" tare având și ceva comun: le plăcea tare băutura. Pensia lui Mihai se ducea toată pe băutură, iar de prin casă și de prin ogradă vânduseră mai tot.

Punându-li-se întrebări în legătură cu victima, vecinele au declarat polițiștilor că îl văzuseră deseori venind la Maria pe un anume Gutu, un flăcău din sat foarte chipeș, cam fustangiu de felul lui. Intra pe fereastră, în camera din fund, în timp ce Mihai Rusu dormea în cealaltă odaie. Ca să nu aibă surprize din partea „paraliticului", Maria îi lua lui Rusu una din cârje, pe care o ținea în cealaltă cameră.

O altă vecină afirma că Mihai Rusu știa ce se petrece în camera cu pricina, un alt amant al Mariei fiind și fostul ei soț, Ion Nanu.

Verificări

La postul de poliție, Mihai Rusu plângea: „Nu știu cum a ajuns cârja acolo. Eu am lăsat-o lângă pat. Lângă cealaltă. N-am omorât-o eu. M-am îmbătat și am adormit, dar ea încă mai bea... Eu nu pot să merg fără o cârjă, iar cu două abia mă mișc". În ultima vreme, cei doi se certau întruna.

Demascarea asasinului

Poliţiştii au trecut la verificarea celor doi amanţi ai Mariei, flăcăul Nicolae Gutu şi fostul ei soţ, Ion Nanu. Ambii au furnizat alibiuri solide pentru felul în care îşi petrecuseră ziua, declaraţii confirmate şi de martori.

Amanţii Mariei fiind excluşi din cercul de bănuiţi, numai Mihai Rusu rămânea principalul suspect. Se ferise până atunci să declare că ştia ce se petrece în camera de alături când el dormea. Gelozia îi înveninase sufletul şi mintea. Şi toate în alianţă cu alcoolul. Pus în faţa probelor, paraliticul a recunoscut:

„— Mă îmbăta şi aducea bărbaţi cu care se culca în camera ailaltă. Am hotărât să mă răzbun şi, când ea s-a dus să ia nu ştiu ce, am luat cârjele şi m-am dus după ea. Când am ajuns lângă uşă, am auzit o bușitură. De beată ce era, căzuse în mijlocul camerei. Atunci, după câtă putere am avut şi eu, am pârlit-o cu cârja în cap de am umplut-o de sânge. Cârja s-a rupt în două. Bucăţile le-am aruncat pe fereastră".

Lovitura de teatru

În timp ce poliţiştii întocmeau cuvenitele acte pentru infracţiunea de omor, medicul legist le telefonă la post.

„— *Am o surpriză pentru voi, le-a spus. Moartea femeii nu s-a datorat loviturii la cap, ci a fost urmarea bolii pancreasului, de care suferea în urma consumului excesiv de băuturi alcoolice*".

ȘI-A DEMASCAT MAMA CRIMINALĂ

Scenă uluitoare în cimitir! Înmormântare, plânsete, vaiete, familia îndoliată, soţia defunctului, scăldată în lacrimi, şezând alături de băiatul blond în vârstă de 10 ani, îmbrăcat şi el în costum negru. Copilul trăia stupefacţia morţii subite a tatălui său, care zăcea vânăt şi de nerecunoscut în sicriu. O moarte incredibilă, despre care el ştia destule, dar n-a putut rosti nici un cuvânt.

O înmormântare ratată

Când slujba de la groapă se apropia de sfârşit, iar preotul împreună cu dascălul rosteau rugăciuni sfâşietoare, fiecare verset fiind însoţit de clinchetele cădelniţei, se auzi maşina Poliţiei, intrând val-vârtej pe poarta principală a cimitirului cu sirena deschisă la maximum.

A doua maşina o urmă îndeaproape, fiind duba serviciului medico-legal cu însemnele specifice de cruce roşie pe laturi.

Ambele autovehicule frânară lângă mormânt. Coborâră întâi doi ofiţeri tineri, îmbrăcaţi în civil, precum şi delegatul Procuraturii, iar acesta din urmă se adresa jenat familiei.

— Vă rog să ne scuzaţi, opriţi ceremonia înhumării. E într-adevăr grotesc, dar răposatul nu poate fi încă înmormântat. Nu vă supăraţi pe noi, în ultima clipă s-a depus o sesizare cum că moartea domnului Valerian Popescu este suspectă şi nu s-a produs în mod natural!

Soţia răposatului leşină, bătrâna mamă a Paulei Popescu a căzut în genunchi, iar cei mai mulţi din asistenţă au început să ţipe. Bărbaţii rămaseră încremeniţi cu pălăriile în mână. Scenele următoare se derulară în acelaşi chip absurd.

Sicriul fu golit de „conținut”, florile, coroanele, jerbele, lumânările fură date deoparte și intrară în funcție brancardierii din serviciul sanitar care împinseseră până aproape de mormanul de pământ o targă pe rotile, în timp ce medicul legist, cu un calm deosebit, roagă la rândul său martorii să-și țină firea, până la elucidarea acestui „incident”.

— Rugați administrația să păstreze în capelă crucea și sicriul până mâine la aceeași oră, când înhumarea va putea avea loc. Domnule părinte, stimată familie, iertați-ne!

— Întâmplarea este complet neprevăzută, ținu să adauge ofițerul de la Judiciar, completând sentențios, adresându-se văduvei: dumneavoastră, doamna Popescu, ne urmați. Cât despre copil, va rămâne în grija bunicilor, așteptând să lămurim tot ce ni s-a comunicat cu privire la moartea soțului dumneavoastră!

Groapa rămase deschisă ca o rană, lumea s-a risipit o dată cu zvonurile ce au umplut orașul, așa cum era de așteptat după acest eveniment șocant.

„Certificatul de deces a fost fals!” „Graba ascunderii unei crime perfecte.” „Cine a putut afla cu atâta precizie, la numai 24 de ore, că inginerul Valerian Popescu a fost omorât?” „Poliția refuză să dea sursa de informație asupra acestei morți enigmatice.”

Frazele de mai sus s-au extras din conținutul ziarelor de a doua zi, care au umplut și ele orașul. În răstimpul acesta, trupul inginerului Valerian Popescu a fost studiat pe masa de disecție de specialiști, constatându-se că a ingurgitat alcool metilic împreună cu o doză puternică de stricnină.

Totul fusese pus la cale în mod intenționat de doamna Popescu, care-și găsise de câtva timp un nou iubit, ceva mai tânăr și mai agreabil, iar soțul aflase.

Copilul știa totul, era în posesia unor informații culese prin prietenii lui, dar și de el însuși, suferea... O văzuse de nenumărate ori pe maică-sa plecând de acasă când tatăl lipsea, lucrând la serviciu până în orele târzii din noapte. Un nene, de la mama din serviciu,

care din când în când o lăsa aproape de casă, puţin după prânz, sau o lua, ducând-o în oraș, i-a înmânat odată o bancnotă de 5.000 de lei să nu sufle nici un cuvânt tatălui, spre a nu-i face rău mamei...

...În noaptea morţii, pe băiat l-au trezit zgomotele suspecte din dormitorul părinţilor, la un moment dat mămica a ieşit de acolo, ducându-se, chipurile, la baie să-i aducă un pahar cu apă, spunând „lui tata îi este cam rău, du-te şi te culcă". „De ce nu dai un telefon la Salvare?", o întreabă copilul. „Nu e cazul, până dimineaţă îi trece, a mai avut el crize de stomac, doar ştii!"

... şi, dincolo de uşi, prin întuneric, băiatul a ascultat cum tatăl lui se stingea, zvârcolindu-se.

Copilul, inteligent, cu o intuiţie ascuţită, a furnizat datele prin contactul direct cu realitatea, coroborându-le cu ale unui coleg din vecini, care văzuse de multe ori cum mama lui o zbughea de acasă, fiind aşteptată într-un anumit punct din preajma blocului de amantul... secret.

Copilul a adus și dovada crimei

Căpitanul Dinu Oancea afirmă pe bună dreptate. „Copiii în vârstă de 10 ani în ziua de astăzi nu mai pot fi păcăliţi cu una-cu două." Băiatul i-a servit şi proba cea mai zdrobitoare: sticla cu conţinut nociv, golită ce-i drept, dar zvârlită în chip neglijent într-o căldare cu capac din plastic, lângă ghena de pe etaj, unde locatarii îşi aruncă de obicei resturile menajere.

„Când tata a «tăcut» şi n-a mai scos nici un geamăt în dormitor şi ea (nu i-a mai spus mama) s-a convins că e gata, am auzit-o ducându-se repede la telefon în hol, vorbind la două noaptea cu nenea acela al ei de la serviciu, spunându-i cu vocea coborâtă, să nu aud eu: «Georgică, scumpule, s-a terminat cu... ştii tu cine!.. Ce să fac?!... Să dau alarma? Zici abia dimineaţa?! Aha, da! Cum, cum? Să chem la prima oră medicul de circă, să-i elibereze certificatul de

deces? Bine, te pup, mulțumesc»".

Fiul acestei mame criminale va putea oare să uite vreodată toate acestea?, întreabă căpitanul judiciarist Dinu Oancea, privind când în ochii reporterului, când la coperta dosarului pe care stă scris „*Crima din Strada Năvodari 10 bis comisă de Paula Popescu asupra soțului legitim*".

Căpitanul Dinu Oancea ținu să-mi mai releve un amănunt prețios. Nu vă dați seama câtă iscusință a dovedit copilul acesta precoce, dând în vileag uciderea tatălui său?! Sticla cu conținut otrăvitor a manevrat-o puștiul cu ajutorul unei batiste, spre a menține pe suprafața ei amprentele ucigașei!

ALERTĂ MAXIMĂ LA MILIȚIE - O CIUDATĂ SPARGERE DE CASĂ DE BANI

În dimineața zilei de 13 iunie 1973, Miliția municipiului Hunedoara a fost sesizată telefonic de către un funcționar al C.A.R.[1]-ului din cadrul Combinatului Siderurgic că, în noaptea precedentă, autori necunoscuți au spart casa de bani, de unde au furat peste 250.000 de lei.

La fața locului s-a deplasat de urgență o echipă operativă de cercetare, compusă din lucrători ai serviciului judiciar și biroului criminalistic, sub comanda colonelului Enache Zaharia.

Ancheta

Cercetările efectuate au stabilit că autorul a pătruns în imobilul casieriei prin scoaterea unor ochiuri de geam de la fereastra metalică a holului de la intrare, iar în casieria propriu-zisă, prin forțarea a două uși din lemn. Casa de bani de 110 kg fusese scoasă în afara imobilului prin rostogolire, pe o distanță de 38 m. Aceasta fusese găsită cu ușa deschisă, blindajul spart și dispozitivul de închidere distrus cu o rangă și un târnăcop. În interiorul casei de bani se aflau resturile carbonizate ale înscrisurilor justificative pentru suma de bani sustrasă, acte ce fuseseră arse de infractor.

Folosindu-se câinele de urmărire, acesta a indicat traseul parcurs

[1] Casa de ajutor reciproc.

de autorul spargerii până la râul Cerna, râu ce își urma cursul la 200 m de sediul casieriei. De la fața locului au fost ridicate mai multe urme digitale găsite pe ochiurile de geam scoase de infractor.

Ipoteze de lucru

Furtul fusese înlesnit din cauza faptului că în zonă nu exista nici un fel de pază, iar în incinta combinatului siderurgic se pătrundea fie prin râul Cerna, fie prin mai multe locuri neasigurate.

În urma analizei efectuate, ofițerii au ajuns la concluzia că autorul cunoscuse perfect topografia locului faptei.

Apoi, un necunoscut nu și-ar fi permis riscul să transporte casa de bani - 110 kg - în curte, și să o spargă în loc deschis, producând zgomote. El știuse că nu este nimeni în apropiere. Era un infractor foarte abil care, așa cum încercase să deruteze câinele de urmărire, a încercat și cu anchetatorii, arzând înscrisurile din casa de bani, pentru a le îndrepta cercetările pe o pistă greșită, și anume spre funcționarii care răspundeau de CAR.

Dacă autorul ar fi făcut parte din rândul acestora din urmă, el n-ar fi uitat să dea foc și la actele contabile care s-au găsit intacte în casierie.

Ca atare, au fost conturate următoarele ipoteze de lucru:

- furtul a fost comis de o persoană care cunoștea că în casa de bani a rămas suma de peste 250.000 lei.;
- autorii au provenit din rândul membrilor CAR;
- fapta a fost comisă de elemente din rândul salariaților Combinatului Siderurgic Hunedoara care lucrau în secțiile învecinate cu sediul CAR;
- infracțiunea a fost comisă de salariați ai ICS Hunedoara, care au lucrat în schimbul de noapte, au fost liberi ori au lipsit nemotivat în zilele de 12, 13 iulie;

- fapta a fost comisă de elemente care au luat la cunoștință de casa de bani a CAR-ului sau de existența banilor.

Activități criminalistice

În vederea soluționării acestui caz dificil care a fost codificat „CERNA", au fost angajați toți lucrătorii Miliției municipiului Hunedoara. În același timp, maiorul Coriolan Pastoriu și subalternul sau, locotenentul-major Gavril Pavel de la biroul criminalistic, au trecut la compararea urmelor digitale găsite la fața locului.

Așa s-a făcut că la cinci zile de la comiterea spargerii, cei doi ofițeri criminaliști să reușească, după amprente, identificarea autorului în persoana unui anume Vasile Betiu, domiciliat în Hunedoara, muncitor în combinat, la secția I Furnale.

Acesta era un cunoscut infractor.

Salteaua de la Maglavit

S-a hotărât să nu se treacă imediat la arestarea și cercetarea sa, ci să fie bine verificat pentru a-i cunoaște legăturile pe care le are și unde a ascuns suma de bani furată. Astfel, s-a stabilit că în noaptea spargerii fusese liber. Era căsătorit și avea doi copii. Soția și copiii îi trimiseseră la țară, în comuna Maglavit[1], județul Dolj, cu trei zile înaintea spargerii. În ultimul timp, își cumpărase două costume de haine, achitase chiria restantă pe un an și juca în mod exagerat la loz

[1] 1. Comuna Maglavit este așezată la doar patru kilometri de malul Dunării, în dreptul cotiturii pe care o face fluviul înainte de a se îndrepta spre Calafat. Din Cetatea Banilor până în „comuna lui Petrache Lupu", cum e cunoscută localitatea în toată Oltenia, nu faci mai mult de o oră de mers cu mașina. 2. Maglavit, locul în care la 31 mai 1935 Dumnezeu i s-a arătat ciobanului Petrache Lupu.

în plic.

Doi ofițeri sunt trimiși în comuna Maglavit. Se află că în ziua de 13 iulie Vasile a venit în comună cu un taxi. A închiriat o cameră la o femeie în vârstă, plătindu-i chiria pe șase luni înainte. Avea cu el o geantă neagră de voiaj, cheltuind mult bănet. Camera o încuiase cu un lacăt și plecase tot cu taxiul. Se perchiziționează camera închiriată. În interior s-au găsit: un aparat de radio „Mamaia", un costum de haine, un sul de stofă, un ventilator - toate noi -, sticle cu băuturi alcoolice și... o geantă neagră de voiaj. Se îndreptară cuverturile de pe pat. Nimic! Dar salteaua?... În paie, 230.000 de lei! Spărgătorul este arestat în Hunedoara, sub podeaua locuinței sale găsindu-se alți 20.000 de lei, înveliți într-un ziar. Ceilalți 17.000 lei îi cheltuise ca un nabab. A fost condamnat la 15 ani de închisoare!

ASASINUL DIN UMBRĂ ȘI UCIGAȘA MILOASĂ

În ziua de 19 mai 1970, întreg efectivul Miliției județului Brăila se afla în alertă la sediul organului, fapt determinat de pericolul inundațiilor. Se formaseră deja echipele operative de intervenție și se dădeau ultimele indicații de către conducerea profesională, când ofițerul de serviciu a primit telefonic sesizarea că în cartierul Hipodrom, pe holul blocului A 6, a fost găsită o femeie decedată, în jurul căreia se afla o baltă de sânge.

S-a luat de îndată măsura anunțării procuraturii și a formării echipei operative. Cu ocazia primelor cercetări la fața locului s-a stabilit că victima - Floareș Rodica - a fost ucisă prin înțeparea cu un corp tăios, în regiunea omoplatului stâng, în timp ce încerca să descuie ușa apartamentului său. Nu s-au putut identifica nici un fel de urme și, cu toate căutările, nu s-a găsit obiectul cu care fusese ucisă victima.

Victima divorță de agronom

Concomitent cu cercetarea la fața locului, s-au format echipe de investigații care, în primele ore, au stabilit următoarele:

- Victima Floareș Rodica lucra ca inginer în cadrul I.I.L.[1] Brăila, unde era cunoscută ca o bună colegă, sârguincioasă

[1] Întreprinderea de industrializare a lemnului.

și competentă din punct de vedere profesional; prin inovațiile ei au fost aduse importante beneficii unității. S-a mai stabilit că se afla în divorț cu soțul său, Floareș Simion, din București, și că trăia în concubinaj cu inginerul agronom Stoica Gheorghe, cu care locuia la data comiterii omorului.

- Din discuțiile purtate cu unele colege ale victimei a rezultat că, în ziua comiterii omorului, aceasta fusese căutată telefonic de o femeie necunoscută care a afirmat că este o bună prietenă a ei și a solicitat adresa unde locuia Floareș Rodica. Acest lucru coincidea cu declarațiile unor vecini ai victimei ce relatau că fusese căutată acasă de o femeie necunoscută, ale cărei semnalmente le și descriau.
- Mama victimei a declarat că Rodica Floareș era despărțită în fapt de soțul sau de circa doi ani, timp în care acesta a amenințat-o în dese rânduri pentru a o obliga să suporte cheltuielile de divorț. De asemenea, întrucât copilul rezultat în urma căsătoriei fusese încredințat - prin hotărâre judecătorească - victimei, în mai multe rânduri Floareș Simion a mers la Brăila și a răpit copilul, existând și pentru acest motiv discuții.

Datorită faptului că cercetarea la fața locului a fost efectuată noaptea și în condiții meteorologice nefavorabile, a doua zi s-a organizat scotocirea împrejurimilor blocului unde locuia victima, cu această ocazie fiind găsite și ridicate un balonzaid de damă de culoare vernil, un batic și un cuțit cu lama de 23 cm lungime, ce prezenta urme de sânge. Fiind examinate aceste obiecte, de pe batic s-a recoltat un fir de păr de culoare castanie, iar analiza de laborator a constatat că sângele de pe cuțitul găsit este din aceeași grupă sanguină cu a victimei. Baticul și balonzaidul au fost arătate vecinilor victimei care le-au recunoscut ca fiind obiectele purtate de femeia care o căutase pe Floareș Rodica.

S-a constituit un colectiv ce a primit sarcina să se ocupe exclusiv de rezolvarea acestui caz. Analizându-se datele obținute până în acel moment, s-a ajuns la concluzia că asasinatul putea fi comis de:

- soțul victimei sau o persoană din anturajul acestuia;
- fosta soție a concubinului victimei sau persoane instigate de aceasta;
- femei cu care victima era în divergență din diverse cauze;
- femei din anturajul bărbaților cu care victima avusese relații intime în timpul căsătoriei și ulterior.

La elaborarea acestor ipoteze s-a ținut seama de faptul că în cauză nu putea fi vorba de un alt mobil decât de gelozie sau de răzbunare, excluzându-se încă de la început jaful. Avându-se în vedere ipotezele formulate, colectivul a întocmit un plan de măsuri informativ-operative, în care, printre alte sarcini, s-au prevăzut:

- comunicarea și prelucrarea cu toate efectivele miliției a semnalmentelor furnizate de martori, aparținând probabil autoarei;
- instruirea rețelei informative pentru a semnala orice aspect în legătură cu cazul cercetat;
- verificarea activității desfășurate în perioada comiterii omorului de fosta soție a concubinului victimei, care locuia în Buzău;
- stabilirea persoanelor cu care victima întreținuse relații intime și verificarea acestora;
- verificarea activității soțului victimei din perioada săvârșirii faptei, precum și a relațiilor și anturajului acestuia.

Misterioasa vizitatoare din spital

În vederea executării acestor sarcini s-au constituit echipe de

ofițeri care au început imediat verificările. Echipa ce s-a deplasat la București a mers mai întâi la domiciliul numitului Floareș Simion, unde nu era nimeni. Efectuându-se investigații în rândul vecinilor, în cele din urmă s-a putut stabili doar că de câteva zile Floareș Simion se internase într-un spital. De asemenea, cu această ocazie s-au obținut date că Floareș Simion trăise în concubinaj cu o tânără care nu mai avea nici un fel de legături cu Floareș Simion, iar în ziua comiterii omorului nu plecase din București.

Cu concursul Inspectoratului General al Miliției, s-au întreprins verificări la spitalele din București și s-a aflat că Floareș Simion era internat la Spitalul Colțea pentru o intervenție chirurgicală, deviație de sept, ce se făcuse chiar în preziua comiterii faptei. S-a trecut la efectuarea de investigații în rândul bolnavilor din același salon cu Floareș Simion și s-a stabilit ca acesta nu părăsise spitalul în ziua săvârșirii omorului, în schimb, cu două zile înainte de această dată, lipsise o noapte din spital, de unde plecase fără încuviințarea medicilor. A mai reieșit că, aproape zilnic, Floareș Simion era vizitat de o tânără cu care se întreținea ore în șir pe o bancă din curtea spitalului.

După aproape o zi de pândă efectuată în clădirea spitalului, ofițerii de miliție au observat că tânăra respectivă a venit din nou în vizită la Floareș Simion. În timp ce ei discutau pe o bancă, s-a convenit cu unul din medici să-l cheme pe Floareș Simion în salon pentru tratament, timp în care un ofițer, folosind legenda că este intendentul spitalului, a mers la tânăra ce rămăsese singură și, atrăgându-i atenția ca vizitatorii nu au voie să staționeze în incinta spitalului, a condus-o până la ieșire. Aici și-a declinat calitatea de ofițer de miliție, invitând-o la sediul organului spre a da lămuriri într-o cauză ce o privește personal. În același timp, a fost scos din spital și Floareș Simion, sub pretextul că de la unitatea unde acesta lucrase s-au sustras mai multe obiecte. Cei doi au fost transportați la Miliția Județului Brăila, pentru cercetări.

Tânăra, care-l vizita pe Floareș Simion la spital se numea Mârza

Mariana, era de profesie coafeză și trăia în concubinaj cu acesta, dar în ultimul timp nu mai lucra nicăieri.

Despre Floareș Simion se cunoștea că, deși era inginer mecanic, totuși nu mai profesa, iar vecinii săi îl caracterizau ca fiind un individ nesociabil pe care nu-l vizita nimeni. În legătură cu el se știau, în general, foarte puține lucruri.

Concomitent cu verificările efectuate în București, celelalte echipe de ofițeri au executat sarcinile prevăzute în cadrul celorlalte ipoteze, dar s-a ajuns la un rezultat negativ.

În vederea cercetării lui Floareș Simion și Mârza Mariana, s-a întocmit un plan de audiere care cuprindea sarcini concrete și ordinea executării lor.

Când a aflat, a leșinat

De la început, lui Floareș Simion i s-a adus la cunoștința faptul că soția lui a fost ucisă și i s-a cerut să relateze ce știe în legătură cu acest omor. În momentul în care a aflat că soția este moartă, Floareș Simion a început să plângă și apoi a leșinat. Când și-a revenit, a declarat că nu cunoaște nimic în legătură cu uciderea soției sale, explicând că la acea dată era internat în spital, că nu peste mult timp urma să se pronunțe divorțul între ei și că intenționa să-și refacă viața căsătorindu-se cu Mârza Mariana. Totodată, el a indicat că probabil autor al omorului pe vreuna din fostele amante ale concubinului soției sale.

Cerându-i-se și numitei Mârza Mariana să declare ce cunoaşte în legătură cu omorul comis, aceasta a relatat că nu știe nimic, că pe victimă a văzut-o doar o singură dată, cu ocazia procesului de divorț, și că în ziua de 19 mai 1970 nu a părăsit Bucureștiul. A negat că balonzaidul și baticul găsite în apropierea locului faptei îi aparțin, dar fiind prezentată, din grup, vecinilor victimei, unul dintre aceștia a recunoscut în ea pe cea care în ziua comiterii omorului o căutase

acasă pe Floareș Rodica.

Pentru aceste motive s-a procedat la arestarea pentru cinci zile a celor doi. În cele cinci zile de cercetări, atât Mariana Mârza, cât și Floareș Simion au continuat să nege faptul că ei ar fi pus la cale ori ar fi comis omorul.

În cea de-a 5-a zi, întrucât cei doi se menţineau pe poziţia că nu au nici un amestec în asasinatul comis, colectivul de ofiţeri, împreună cu procurorul care efectua urmărirea penală, au hotărât ca o echipă să se deplaseze din nou la București, cu arestații, pentru a face percheziții la domiciliile lor, în scopul găsirii unor obiecte și înscrisuri, corp delict.

Cu ocazia percheziției domiciliare, în garsoniera lui Floareș Simion s-au găsit mai multe peruci, câteva cuțite, un baston de cauciuc și un săculeț cu nisip. Fiind întrebat despre motivul pentru care procurase aceste obiecte, cel în cauză nu a putut da nici o explicație plauzibilă.

Pe tot parcursul percheziției, s-a urmărit comportamentul celor doi arestați, astfel că s-a observat cum Mârza Mariana, mai ales în momentul în care pe ușa garsonierei, prin interior, s-au descoperit urme de înțepături făcute cu cuțitul, a devenit agitată și a început să plângă fără nici un motiv.

S-a efectuat o percheziţie și la domiciliul numitei Horvat Eugenia, mama Marianei Mârza, dar rezultatul ei a fost negativ. Părând suspect comportamentul numitei Horvat Eugenia pe timpul percheziției, ea a fost invitată la Miliția Municipiului Brăila.

Întrucât până în acel moment nu se obţinuseră probe palpabile împotriva celor doi, procurorul a ridicat problema punerii lor în libertate. Deoarece convingerea intimă a ofiţerilor era că cei doi nu erau străini de asasinarea inginerei Floareș Rodica, s-a perseverat în cercetarea lor, chiar în situația în care timpul se scurgea în defavoarea ofiţerilor însărcinaţi cu rezolvarea cazului, nemairămânând decât câteva ore până la expirarea termenului legal de arestare.

Deși cercetată în legătură cu omorul, inițial, mama numitei Mârza Mariana a negat totuși că ar cunoaște ceva în această problemă.

Fiindu-i prezentate baticul și balonzaidul găsite, precum și cuțitul cu care fusese ucisă victima, ea a recunoscut ca obiectele respective aparțineau fiicei sale, care este și autoarea omorului. Pe 20 de pagini, scrise în câteva ore, a reprodus ceea ce-i povestise fiica ei după ce a comis asasinatul în orașul Brăila.

Nimic să nu-i mai stea în cale

Confruntată cu mama sa, Mârza Mariana a început să relateze cum a omorât-o pe Rodica Floareș. Astfel, a declarat că, profitând de internarea în spital a concubinului sau și cunoscând că el se afla în curs de divorț cu soția, s-a gândit să o ucidă pentru ca nimic să nu-i mai stea în calea căsătoriei cu Floareș Simion. A explicat cu lux de amănunte cum a luat cuțitul din garsoniera lui Floareș Simion, s-a deplasat la Brăila, a aflat domiciliul victimei de la întreprinderea unde aceasta lucra, a pândit-o în fața ușii apartamentului, unde a înțepat-o cu cuțitul în spate. A precizat că apoi a fugit, abandonând în apropiere cuțitul, balonzaidul cu care era îmbrăcată și un batic ce-l avea pe cap, pentru a nu fi recunoscută, iar cu primul tren s-a întors în București, unde a mers la domiciliul mamei sale, căreia i-a povestit cum a ucis-o pe Rodica Floareș.

Două motive au determinat pe ofițerii care efectuau cercetarea să ajungă la concluzia că Mârza Mariana nu spunea tot adevărul și încerca, luându-și asupra sa întreaga răspundere, să acopere pe adevăratul asasin. În primul rând, prin folosirea rețelei informative, s-a stabilit că, în realitate, Floareș Simion organizase acest omor și o instigase pe Mârza Mariana la comiterea lui; al doilea fapt ce pleda în favoarea unei astfel de supoziții era declarația numitei Horvat Eugenia, care arăta că fiica sa nu ar fi putut face nici un rău nimănui, fiind o fire miloasă și extrem de sensibilă la suferințele altora.

Astfel că s-a insistat în cercetări pe ideea recunoașterii complete și, la un moment dat, Mârza Mariana a început să declare adevărul. Ea a

relatat că l-a cunoscut pe Floareș Simion, cu mult timp în urmă, la frizeria unde era angajată. La început, Floareș a copleșit-o cu mici atenții și între ei au existat, o perioadă de timp, doar relații de prietenie. Ulterior, Floareș Simion i-a propus să se mute în garsoniera sa, devenind concubini. După un timp, el i-a promis că se va căsători cu ea și vor fi fericiți numai dacă va scăpa de actuala sa soție cu care se afla în proces de divorț.

În acest fel, prin comportamentul său, Floareș a început să-i cultive ideea de a o ucide pe Rodica. Astfel, mergea împreună cu ea la femei care practicau ghicitul, pentru a le „prezice viitorul"; deseori o ducea la filme unde nu urmarea decât modul de comitere a unor crime perfecte de către femei; la domiciliu o învață să mânuiască cuțitul. Concomitent cu aceste activități, Floareș Simion îi jura totdeauna credință și dragoste până la moarte. Frecventau biserici unde o punea să jure că-l va iubi numai pe el orice s-ar întâmpla. Uneori, se trezea noaptea din somn și-i povestea concubinei cum visase că vor fi fericiți numai după ce o vor ucide pe Rodica.

Cu timpul, cei doi au ajuns să plănuiască cum s-o omoare pe cea care le stătea în cale. Floareș Simion i-a spus concubinei sale că numai ea o va putea omorî, deoarece nu este cunoscută și nu va fi bănuită, perioada în care el se va interna în spital pentru a avea un alibi.

Odată pus la cale acest plan, el s-a internat la Spitalul Colțea, iar cu două zile înainte de comiterea omorului au vizionat împreună filmul „*Așteaptă până se întunecă*", în care era vorba de o femeie oarbă ce a comis două asasinate.

Apoi, Floareș a învățat-o cum să meargă la Brăila, să afle telefonic adresa victimei și să o aștepte pe aceasta când vine de la serviciu, în apropierea domiciliului ei, unde să o lovească în inimă cu cuțitul pe care i-l pregătise.

Urma ca imediat după comiterea omorului, să abandoneze cuțitul și obiectele exterioare de îmbrăcăminte, pentru a nu mai putea fi recunoscută de eventualii martori, după care trebuia să revină cu

primul tren la București și să-și vopsească părul în altă culoare, să stea numai în garsoniera lui, iar în caz că va fi întrebată de cineva să spună că a stat tot timpul acasă.

„Așteaptă până se întunecă”

Mariana Mârza a procedat întocmai, cu excepția faptului că, după comiterea omorului, în loc să meargă la garsoniera lui Floareș, s-a dus la domiciliul mamei sale, căreia i-a destăinuit totul.

S-a efectuat confruntarea între Mârza Mariana și Floareș Simion, dar nici după aceasta el nu a recunoscut că este organizatorul omorului, pozând în postura omului revoltat că tocmai Mârza este aceea care i-a ucis soția. Nu a recunoscut nici faptul că, cu două zile înainte de comiterea omorului, a părăsit spitalul și a vizionat, împreună cu Mârza Mariana, filmul *„Așteaptă până se întunecă*”, cu toate că la percheziția din garsonieră lui se găsiseră cele două tichete de la cinematograf, având data de 17 mai 1970.

Deoarece Floareș Simion continua cu sfidare să susțină că nu are nici un amestec în omorul săvârșit asupra soției sale, chiar după ce i se puseseră în fata probe, ofițerii care cercetau cazul au organizat transferarea celor doi arestați la Penitenciarul Brăila, lăsându-li-se posibilitatea să comunice între ei, dar sub o strictă și discretă supraveghere.

La numai câteva zile, au fost interceptate bilete ale lui Floareș Simion scrise către concubina sa, în care acesta o ruga să ia totul asupra ei, deoarece el o iubește și o va aștepta până ce-și va executa pedeapsa, când se vor căsători. Fiind pus în fața acestor bilete, Floareș a început să simuleze nebunia. S-a stabilit însă prin expertiza psihiatrică că este perfect sănătos și că poate răspunde pentru faptele sale. Nu a recunoscut ca aceste bilete au fost scrise de el, deși prin expertiza grafoscopică s-a stabilit că scrisul este al său.

La 22 decembrie 1970, la Tribunalul județean Brăila, în prezența a

sute de cetățeni, s-a judecat procesul celor doi asasini, la sfârșitul căruia completul de judecată a pronunțat sentința prin care ei au fost condamnați la câte 20 de ani închisoare.

A RECUNOSCUT

„Confruntată cu mama sa, Mârza Mariana a început să relateze cum a omorât-o pe Rodica Floareș. Astfel, a declarat că, profitând de internarea în spital a concubinului său și cunoscând că el se afla în curs de divorț cu soția, s-a gândit să o ucidă pentru ca nimic să nu-i mai stea în calea căsătoriei cu Floareș Simion."

DEZNODĂMÂNT

„La numai câteva zile, au fost interceptate bilete ale lui Floareș Simion scrise către concubina sa, în care acesta o ruga să ia totul asupra ei, deoarece el o iubește și o va aștepta până ce-și va executa pedeapsa, când se vor căsători. Fiind pus în fața acestor bilete, Floareș a început să simuleze nebunia."

PIONUL DE ȘAH - BUNICUL ȘI DISCIPOLUL

Colonelul Ioan Rațiu, zis „Bunicul”, de la Serviciul Judiciar Cluj, s-a ocupat ani în șir și de mai tinerii lui colegi, învățându-i tainele meseriei sale. Unul dintre aceștia, căpitanul Nona, se îndrepta, alături de el, în mașina miliției, spre locul săvârșirii unei crime.

Satul Morlaca. 1973. Mașina opri în fața școlii din sat. Coborâră. Îi întâmpină șeful de post, subofițerul Ioan Cora.

— Cam mulți curioși, privi Rațiu la mulțimea din apropiere.

— Aproape tot satul!, spuse șeful de post.

— Câți ani avea bătrânul?

— Optzeci și patru. A fost un om de vază al satului. Se numește Traian Marele. Era pensionar și locuia singur.

— N-avea copii?

— Ba da: patru băieți, însă toți s-au stabilit la oraș, pe la Brașov și pe la Deva.

— Și cine-i făcea menajul, cine avea grijă de el?

— Fosta lui nora, Ana, și câțiva bătrâni mai tineri decât el.

Câinele nu mersese mai departe de prispă și cercetarea continua.

— Moșneagul n-apucase să se culce, zise colonelul arătând sticla afumată a lămpii de iluminat. Lampa a ars toată noaptea, s-a consumat tot gazul din ea.

Lângă piciorul mesei, era un pion de șah. Cutia cu celelalte piese era pusă pe bufet.

— Bătrânul obișnuia să joace șah?, întreabă Rațiu.

— Da, dar nu prea avea parteneri.

— Și de când credeți că n-a mai jucat?

— Păi, de vreo săptămână.
— Îi plăcea să bea?
— Da. Bere, vin și țuică.
— Lichior, nu?
— Nu l-am văzut niciodată.

Rațiu mirosi gura sticlei de lichior de pe masă. Parcă fusese lichior în ea, dar parcă mirosea a altceva.

Ofițerul o chemă și pe nora moșneagului.

— Când ați făcut curat în casă ultima dată?, o întrebă.
— Ieri, răspunse Ana.
— Ați observat cumva, pe jos, vreo piesă de șah?
— Nu. Am măturat bine.

Cutia de șah era pe noptieră. Din casă nu lipsea nimic. Colonelul se-ntoarse din nou cu gândul la pionul acela de pe jos: „Cred că ucigașul a jucat șah cu victima. Acesta, probabil foarte nervos, a trântit piesele de șah în cutie, fără să observe că un pion căzuse pe jos".

Urma de la bufet

— V-ați putea aminti dacă cineva a cumpărat ieri o sticlă cu lichior de vanilie?

Gestionarul bufetului se frământă puțin, apoi spuse:

— Nu, nimeni, dar am dat-o eu. Aseară a venit la bufet Gheorghe Andro, care a consumat șase sute de grame de rachiu cu sirop. După zece, adică la ora închiderii, a cumpărat un sfert de litru de rachiu, tot cu sirop, pe care i l-am pus într-o sticlă goală de lichior de vanilie, din acelea cu eticheta verde.

— Ce dop ați pus la sticlă, vă amintiți?
— Da, un dop de plută.

Gestionarul bufetului mai relată că paznicul cooperativei cumpărase și el un sfert de litru de rachiu, dar fără sirop. I-l pusese

tot într-o sticlă de lichior de vanilie.

— Și dopul?, întreba colonelul.

— I-am pus un dop de material plastic.

Sosi căpitanul Nona.

— Gheorghe Andro n-are o reputație prea bună, mai spuse căpitanul. Este bețiv și nu lucrează nicăieri. Avea doi prieteni, care i-au furat bătrânului, cândva, niște bani.

— Și care jucau șah cu el, completă colonelul.

— Da, înțelese aluzia Nona, și lui Andro îi place să joace șah.

Mărturisirea

Se înserase și Andro nu se mai întoarse acasă. Milițienii îl așteptau. Și iată-l, pe la ora patru dimineața, intrând tiptil în casă. Este luat pentru cercetări. Văzând încotro îl conduceau milițienii, Andro îngălbeni. Până la casa lui Traian Marele nu scoase însă nici o vorbă.

— Privește!, îi arătă Rațiu pionul de șah de lângă piciorul mesei.

Andro privea însă la sticlă. Ochii îi încremeniseră pe eticheta verde cu inscripția „Lichior de vanilie”.

— Nu eu l-am ucis!, izbucni el.

— Nu mai are nici un rost, Andro, îi vorbi colonelul. Nu uita că sticla aceea pe care o privești o cunoaște și gestionarul bufetului!

— Gestionarul nu poate ști, se încruntă Andro.

— Dar „semnătura” ta?

— Semnătura?

— N-ai auzit de amprente, Andro?

Gheorghe Andro se prăbuși, parcă, în el, apoi recunoscu.

— N-am vrut să-l omor, credeți-mă! (...)

Declară că îl lovise pe bătrân, după o ceartă care plecase de la jocul de șah.

ASASINUL, UN PERVERS PERICULOS

În ziua de 23 aprilie 1970, numitele Ana Bota și Elena Mureșan au sesizat la Miliția Municipiului Sibiu dispariția rudei lor, Paraschiva Dan.

La fața locului s-a deplasat subofițerul sectorist. În urma primelor verificări efectuate s-a stabilit că Paraschiva Dan, în vârstă de 33 ani, muncitoare la fabrica de prăjituri și biscuiți „Victoria" din Sibiu, a dispărut de la domiciliu în seara zilei de 20 aprilie 1970, după ora 20:00. Din luna ianuarie 1969, ea locuia împreună cu soțul ei, Ștefan Dan, de profesie șofer, într-un apartament proprietate personală.

Despărțiți, dar împreună

Cei doi se căsătoriseră în 1960, însă în ultimii ani, conviețuirea pentru Paraschiva Dan devenise insuportabilă, ca urmare a maltratărilor la care era supusă pentru a accepta actele de perversiune sexuală ale unui soț psihopat.

Refuzând să mai întrețină cu soțul ei raporturi sexuale pe cale orală și anală, acesta o alungase din locuința imediat ce își cumpăraseră apartamentul. De fapt plătiseră numai acontul, restul urmând să fie achitat în rate. La plata acontului, dispăruta avusese cea mai mare contribuție, întrucât vânduse o casă la țară pe care o moștenise.

Reintegrarea Paraschivei Dan în spațiu se făcuse numai în urma unei hotărâri judecătorești aplicată de Miliție. În această situație, fiecare soț ocupa câte o cameră, ei fiind despărțiți în fapt.

În luna ianuarie 1970, Paraschiva Dan introdusese acțiune de

divorţ, prima înfăţişare urmând să aibă loc la data de 28 aprilie.

În după-amiaza zilei de 20 aprilie 1970, Paraschiva s-a întâlnit în apropierea locuinţei cu un vecin, Ilie Cosea, iar în timpul cât stăteau de vorbă au văzut trecând, cu direcţie spre blocul lor, autoduba TV, pe care lucra Ştefan Dan. Acesta obişnuia în majoritatea nopţilor să parcheze autoduba în spatele blocului unde locuiau.

Femei bănuitoare

În seara aceleiaşi zile, Paraschiva Dan, venind din oraş, a trecut pe la soţia vărului ei, Ana Bota, care locuia în acelaşi bloc, dar la scara alăturată. Acesteia i-a cerut împrumut puţină cafea, spunându-i că va intra la serviciu în tura de noapte, pe la ora 23:00. Ea intenţiona să se odihnească vreo două ore, „dacă ar lăsa-o soţul în pace".

Ana a condus-o pe Paraschiva până la ieşirea din bloc, constatând că apartamentul familiei Dan era luminat, ceea ce însemna că Ştefan era acasă. Cu această ocazie, Paraschiva i-a mai spus prietenei sale că va pune fasole la înmuiat şi că va pregăti rufele murdare pentru a le spăla a doua zi. Aceasta se întâmpla la ora 20:00.

În seara respectivă, Paraschiva Dan nu s-a mai prezentat la serviciu, şi de atunci nu a mai fost văzută de nimeni.

În ziua de 22 aprilie 1970, o colegă de serviciu, sesizând lipsa ei, a anunţat-o pe Ana Bota care a căutat-o pe la toate rudele şi cunoştinţele din Sibiu, dar fără nici un rezultat.

În ziua de 23 aprilie 1970, Ana Bota, împreună cu sora Paraschivei, Elena Mureşan, l-au sesizat pe sectorist despre această dispariţie. Ambele femei îl bănuiau pe Ştefan Dan că a omorât-o.

Poliţistul s-a deplasat la locuinţa dispărutei, aflând de la vecini că Ştefan Dan nu şi-a mai făcut apariţia la domiciliu din ziua de 21 aprilie 1970. Acest lucru i s-a părut suspect şi a doua zi a procedat la o descindere în apartament. Cu această ocazie a constatat că din camera în care locuia victima lipsea dormeza recamierului, ce se

compunea din două piese. Totodată lipsea și dormeza cu întreg așternutul, în apartament nu era deranj, dar s-a găsit oala cu fasole pusă la înmuiat, fasole care deja încolțise, precum și rufele murdare strânse pe jos, în baie.

Întrebat ce știe despre soția sa, Ștefan Dan a declarat că în seara zilei de 20 aprilie 1970 a venit acasă pe la orele 20:30-21:00, fără mașina (o lăsase la întreprindere), constatând că soția lui nu era acasă. El l-a asigurat că, datorită certurilor care existau între ei, soția sa trebuie să se afle undeva, la niște rude, și că va reveni peste un timp.

Sectoristul nu s-a lăsat însă înșelat și l-a întrebat de ce nu mai doarme acasă din ziua de 21 aprilie 1970. „Dorm la o mătușă". „Bine, dar de ce?". „Cum, de ce?", s-a mirat Ștefan. „Pentru că nu mai am dormeza!"

Afirmația soțului dispărutei era nefondată, deoarece el nu dormea împreună cu Paraschiva, ci în cealaltă cameră, pe un pat de fier.

Polițistul a mai stabilit în urma investigațiilor și alte „puncte negre". Ștefan Dan își amenințase soția cu moartea, în sensul că „nu va apuca să ajungă în instanță, la divorț".

Dispăruta trebuia să-și ridice salariul în ziua de 22 aprilie 1970, dar ea nu se prezentase la fabrică, deși era într-o acută criza de bani, ca urmare a numeroaselor rate pe care le avea. Ea nu făcuse nici un fel de afirmație în fața prietenelor că ar vrea să plece undeva, să dispară fără urmă, ci, din contră, îi spusese Anei Bota ca în acea seară va merge la serviciu, fiind în tura de noapte.

La acestea se mai adăugau și alte constatări de ordin logic. Dacă Paraschiva ar fi dispărut voluntar de acasă, nu ar fi făcut unele acte preparatorii pe care urma să le îndeplinească a doua zi, punerea fasolei la înmuiat, pregătirea rufelor pentru spălat. O femeie singură nu ar fi putut transporta niciodată dormeza grea, compusă din două piese. Și-apoi când să facă această operațiune, căci ea s-a despărțit de Ana la ora 20:00, iar Ștefan a afirmat că a venit acasă la ora 20:30-21:00? Într-o jumătate de oră, fără ca s-o vadă nimeni? Cu ce mijloc de transport, căci nimeni nu a văzut vreo mașină în fața

blocului? Ba, mai mult, Ana, când a condus-o pe Paraschiva, a văzut lumina aprinsă în apartament, deci Ștefan era acasă. Și-apoi vecinul Ilie Cosea, care stătuse de vorbă cu dispărută, văzuse TV-ul lui Ștefan îndreptându-se spre blocul lor...

Inelul și cerceii

A doua zi, o echipă de ofițeri de la Serviciul Judiciar al Miliției Județene condusă de căpitanul Pojan - specialist în materie de omoruri, împreună cu tehnicieni criminaliști, cercetă apartamentul dispărutei „la sânge". Concomitent, alte echipe făceau investigații în bloc și la locul de muncă al bănuitului.

Cu ocazia cercetării apartamentului, este descoperită la intrare, o pereche de pantofi bărbătești, scorojiți, care aveau aspectul de a fi fost foarte bine spălați. Sunt examinați atent și, sub talpă, lângă toc, se descoperă urme de glod, gălbui. Asemenea pământ nu era prin partea locului. În camera Paraschivei se găsește după calorifer o pungulița în care erau inelul și cerceii ei. Le ascunsese acolo, probabil, de frică să nu le găsească bătăușul ei soț, și de la această constatare, o întrebare: dacă Paraschiva ar fi dispărut voluntar, nu și-ar fi luat cu ea și bijuteriile?

Scheletul recamierului este dat la o parte. Pe perete, deasupra nivelului recamierului, câteva pete maronii. Acestea sunt răzuite și trimise imediat la laborator.

Examinându-se agenda lui Ștefan Dan, s-a constatat că pe fila ce indica data de 21 aprilie 1970 era un înscris ce fusese însă radiat. Examinându-se acest înscris cu ajutorul razelor ultraviolete și infraroșii s-a descifrat următorul text: „Voi spune că m-am întors acasă să iau câteva piese de schimb". Acesta era, de fapt, alibiul asasinului, căci acum nu mai încăpea nici o îndoială că el își omorâse soția.

Din declarația lui rezulta că, în dimineața zilei de 21 aprilie 1970,

plecase de acasă la ora 5:00-5:30, mergând la serviciu, de unde îşi luase maşina pe care o lăsase acolo în după-amiaza zilei precedente. S-a reîntors acasă, pentru a lua câteva piese de schimb, apoi s-a dus la staţia de spălare din Şelimbăr, unde a stat între orele 6:00 şi 10:20, iar la 11:00 a revenit la serviciu.

Verificându-se şi a doua parte a alibiului, el a fost spulberat repede. Nu fusese la staţia de spălat maşini din Şelimbăr, ci se prezentase cu autoduba, la serviciu, la ora 11:00, aceasta fiind murdară. Ştefan Dan crezuse că-i merge această manevră, deoarece la întreprinderea unde lucra nu exista nici un fel de evidenţă de intrare-ieşire a maşinilor, dovadă că de cele mai multe ori el parca autoduba peste noapte în spatele blocului sau.

Asasinul a fost reperat la ora 6:00, în balconul apartamentului său - de două locatare de la blocul de vizavi -, făcând pachete, agitat, şi umblând cu o valiză.

Scenariul crimei

Pus în faţa tuturor acestor probe, psihopatul sexual n-a mai avut de ales. El a recunoscut că în seara zilei de 21 aprilie 1970 şi-a aşteptat nevasta acasă cu intenţia de a o omorî. Astfel a izbit-o cu capul de recamier până când n-a mai mişcat.

Apoi, pentru că dormeza se murdărise de sânge, a dus-o noaptea, cu lenjerie cu tot, în autoduba TV din spatele blocului. Cadavrul l-a înfăşurat într-o pătură şi l-a băgat tot în autodubă.

Ar fi plecat cu maşina chiar în cursul nopţii să arunce cadavrul şi dormeza, dar era băut şi i-a fost frică să nu fie oprit pe drum de organele de poliţie, care l-ar fi depistat. A preferat să plece a doua zi, dimineaţa, când s-a mai trezit.

A plecat în jurul orei 6:00, după ce şi-a făcut nişte bagaje pe balcon, căci nu mai voia să se întoarcă curând în apartament. A mers cu maşina până dincolo de Şelimbăr şi a oprit-o la marginea râului Olt,

ferit de arbori și lăstăriș. Aici a aruncat mai întâi dormeza care s-a scufundat imediat. Ceva mai mult de lucru a avut cu cadavrul. Ca să-l poată arunca în râu, a fost obligat să intre încălțat în apă.

După ce a terminat treaba, dându-și seama că ar putea fi trădat de pământul galben de la marginea râului, care-i murdărise pantofii și pantalonii, s-a gândit să se reîntoarcă acasă pentru a le spăla. Totodată, să mai facă o inspecție a apartamentului și să șteargă cea mai mică urmă care l-ar fi putut demasca.

Ajuns acasă, și-a spălat pantalonii și pantofii, schimbându-se. Apoi, a tras recamierul, studiind dacă nu erau pete de sânge sub el. N-a observat nimic suspect și atunci a plecat, ducându-și o parte din lucruri la mătușa sa, unde a și dormit până să fie interpelat de poliție.

Analizând mărturisirea acestui periculos psihopat sexual, polițiștii au avut unele îndoieli, pentru că, cronometrând timpul, asasinul ar fi trebuit să se prezinte la serviciu în jurul orei 9:30 și nu la 11:00, când se prezentase el. Drept urmare, au făcut un experiment, lansând în apa râului Olt, din locul pe care-l indicase criminalul, o dormeză de recamier, de aceleași dimensiuni. Surpriza a fost că nici după șase ore de plutire aceasta nu s-a scufundat.

Asasinul a fost scos din nou la anchetă și i s-a explicat că minție în această privință. Abia atunci el a recunoscut că, într-adevăr, așa stăteau lucrurile. Constatând și el acest lucru, a intrat în panică (căci ar fi fost descoperit imediat) și i-a trebuit mai mult de o jumătate de oră să recupereze dormeza plutitoare și să o aducă la mal.

Odată reușită operațiunea, i-a dat foc pe malul râului Olt, până ce a ars complet, apoi arcurile le-a îngropat. Acest lucru i-a luat mai mult de o oră și jumătate.

Acum, într-adevăr, totul era perfect, asasinul conducându-i pe polițiști la locul unde îngropase arcurile dormezei. El a declarat apoi cu „dezinvoltură” că îi vine greu să fie bisexual...

MOARTE DE OM, DIN AMOR PENTRU TATĂL VITREG

S-a întâmplat în urmă cu mai mulți ani. La Vama Veche se stabilise imediat după război Lidia, o româncă basarabeancă, refugiată din Dondoșani. Frumoasă foc. Blondă, cu ochi căprui și un trup parcă sculptat. S-a îndrăgostit de ea un actor din București, însurat, care venea an de an să-și petreacă o lună de vară acolo. Când a rămas însărcinată, el n-a dat bir cu fugiții, ci i-a promis că va recunoaște copilul. Când era prin luna a șasea, în familia unor prieteni, tot basarabeni, l-a cunoscut pe Victor, născut la Cetatea Albă, marinar. Bărbatul a luat-o de nevastă, cu copil cu tot. Era secund pe un vas pescăresc, deci mai mult plecat. Venea acasă de trei-patru ori pe an și nu stătea mai mult de două săptămâni. Lidia era tare fericită cu el, pentru că, pe lângă faptul că era un bărbat bine, era și foarte bun, înțelegător și cinstit. În plus, s-a ocupat de micuța Diana ca de propria-i fiică. Numai că vremea a trecut și fetița a crescut, făcându-se o domnișoară de toată frumusețea. Chipul bronzat al lupului de mare și trupul lui bine clădit au făcut-o pe Diana, care împlinise 18 ani, să se viseze în brațele lui.

Într-unul din scurtele răgazuri ale marinarului acasă, profitând de absența mamei ei, Diana s-a arătat în fața tatălui vitreg cât mai sumar îmbrăcată. Victor s-a făcut că n-o vede, luând încercările ei de a-l seduce drept simple copilării.

După ce Diana a împlinit 20 de ani, dorința de a-l lua pe bărbatul mamei ei n-a mai cunoscut margini. Într-o dimineață, când Victor a mai întârziat în pat, după ce Lidia plecase la serviciu, s-a trezit cu fata lângă el. A sărit ca ars din așternut, strigându-i: „Fetițo, dacă nu-ți

bagi minţile în cap, te ajut eu să ţi le bagi. Te-am crescut de când erai un boţ, şi acum mi te bagi în pat? Copil nerecunoscător! Merită mama ta una ca asta?! Ea, care ne iubeşte atât de mult pe amândoi!”.

„Deci, ea era motivul pentru care mă respingea. Baba de maică-mea, care la 45 de ani iubeşte şi este iubită de un asemenea bărbat”, şi-a zis Diana.

După îmbarcarea lui Victor, relaţiile dintre fiică şi mamă s-au schimbat brusc. Lidia bănuia ceva, deşi nu a avut nici o explicaţie cu Victor, nici n-ar fi avut de ce, lăsându-şi odrasla să fiarbă în suc propriu. De unde să bănuiască ce punea la cale cea pe care o zămislise?

Dorinţa de a scăpa de maică-sa, principala ei rivală la dragostea lui Victor, bărbatul visurilor ei, devenise scopul pentru care nici un sacrificiu nu era prea mare pentru Diana.

Un an de zile a făcut planuri peste planuri. Voia să găsească ceva sigur şi cu mai puţină... durere. Era, doar, maică-sa. A reuşit să facă rost de „Verde de Paris”. Ştia că maică-sa, seara, obişnuia să bea lapte cald. I-a turnat otrava în cana cu lapte. Apoi, în timp ce femeia îşi bea laptele, pregătindu-se de culcare, cu o impertinenţă ieşită din comun, fiică-sa i-a spus: „Dacă ai fi avut bunul-simţ să te dai la o parte, ai fi trăit mult şi bine. Dar te-ai făcut că nu pricepi că-l iubesc pe Victor şi că voi face orice să fie al meu. Ca să fim fericiţi, tu trebuie să dispari”.

Lidia s-a uitat la ea, crezând că a înnebunit. Abia când otrava a început să-şi facă efectul, femeia a înţeles sensul spuselor fiicei sale. S-a prăbuşit însă zvârcolindu-se în spasmele morţii. După o oră, Lidia a decedat, sub privirile mai mult decât satisfăcute ale Dianei.

N-a avut nici o strângere de inimă pentru chinurile în care a trimis-o pe lumea cealaltă. Ar fi vrut s-o scutească de ele, dar n-a avut încotro.

A aşteptat până a doua zi seara, când a băgat-o într-un sac mare de rafie, a legat un pietroi la unul din capete şi, cu o roabă, a dus-o până la ţărmul mării, zvârlind-o în apele învolburate. Cadavrul femeii a fost pescuit de nişte scufundători în portul Sulina, câteva săptămâni mai

târziu.

La întrebările poliției Diana l-a luat pe „nu” în brațe. Nu știa nimic, nu făcuse nimic. Abia când s-a întors Victor din cursă lucrurile s-au limpezit. El a declarat în fața oamenilor legii hărțuiala amoroasă la care îl supusese fiică-sa vitregă în ultimii doi ani.

De data asta, interogată serios, Diana a căzut pradă unei depresii nervoase, în urma căreia și-a mărturisit crimă cu lux de amănunte. A fost internată în spitalul închisorii Poarta Albă. După doi ani era mai nebună ca la internare.

FURT / ATACUL DE PE VALEA ROȘIE

În seara zilei de 30 octombrie 1973, ora 22:00, ofițerul de serviciu de la Miliția Municipiului Baia Mare este sesizat telefonic despre faptul că pe strada Valea Roșie, din Baia Mare, în dreptul imobilului cu nr. 25, a fost atacat și jefuit un bătrân de 82 de ani. Era vorba de bătrânul inginer pensionar Vass Ioan, născut la 20.09.1892 în Kosice, R.S. Cehoslovacia, domiciliat în Baia Mare, str. Ocnei nr. 32.

Primii martori care au ajuns lângă victimă imediat după comiterea faptei au fost: tânărul Hottea Nicolae, soții Loissli și familia Mureșan, la care bătrânul a fost dus în casă pentru primul ajutor. Din primele sale relatări rezulta că, în timp ce se deplasa dinspre centrul vechi al orașului înspre casă, s-a întâlnit cu un individ care, fără să-i spună ceva, i-a aplicat două lovituri fulgerătoare, una la cap și alta în piept. După ce a căzut, individul i-a apucat mâna stângă și cu o mișcare violentă i-a smuls ceasul marcă elveţiană „Sultana cronograf" din aur, după care a dispărut în parcul 23 August.

Ca semnalmente ale autorului tâlhăriei: 22-30 de ani, înălțime 1,70-1,75 m, fiind îmbrăcat cu o scurtă, fără să poată preciza natura materialului. Mai arata că la domiciliul sau din strada Ocnei nr. 32, situat nu departe de locul agresiunii, trebuie să fie o tânără pe nume Repca Maria pe care a angajat-o de aproximativ un an pentru a-i face menajul.

Un cuib de viespi

Cercetarea locului faptei nu a dus la descoperirea unor noi elemente. La domiciliul bătrânului este găsită menajera acestuia,

Repca Maria, în vârstă de 26 de ani, care era împreună cu fratele său Corzan Mircea și concubina acestuia, Rusu Florica. Toți trei erau cunoscuți de organele de miliție pentru condamnările anterioare.

Victima Vass Ioan, deși la o vârstă înaintată, nu agrea anturajul rudelor, respectiv al surorii sale, care locuia peste drum, sau al fiicei și nepoților acesteia, care locuiau pe aceeași stradă.

Dispunea de o pensie destul de bună, purta asupra sa în permanență ceas, inel, verighetă și un lănțișor, toate din aur, și existau bănuieli în cadrul grupului pe care îl frecventa că deține și alte bijuterii, dintre care multe le-a valorificat în ultima perioadă.

Toate veniturile le cheltuia cu elemente descompuse moral, cu antecedente penale ori predispuse la fapte antisociale, preferând în primul rând femeile din această categorie.

Așa se explică de ce în casa victimei s-a aciuat Repca Maria, zisa Moanti, cunoscută prostituată care, pe lângă banii primiți lunar, îl fura pe moș. În cercul de prieteni pe care îl frecventa, recunoștea fățiș că este concubina bătrânului pensionar.

O singură ipoteză

Din nefericire, în urma complicațiilor survenite de la loviturile primite, victima Vass a decedat la spital în ziua de 21 noiembrie 1973.

După o vastă muncă de investigare și cercetare, polițiștii au ajuns la concluzia că autorul poate fi numai din rândul elementelor care au frecventat anturajul victimei.

Cercul se strânge în mod deosebit în jurul numiților Barbura Gheorghe și Mărcuș Alexandru, care amândoi locuiau pe strada Valea Roșie, în nordul orașului Baia Mare. Cei doi erau prieteni nedespărțiți și participaseră la zeci de chefuri în casa victimei. Dar ceea ce era mai interesant îl constituie faptul că Barbara îi propusese Mariei Repca un târg. Și anume ca ea să-l atragă pe bătrân la sex oral, timp în care el să pătrundă pe geam pentru a-i fura bijuteriile, nominalizând în acest fel

chiar ceasul de aur. Prada urma să fie împărțită. Prostituata Maria Repca a rămas să se mai gândească.

Cercetări încrucișate

Concluzia că cei doi nu sunt străini de cauză se impunea în mod deosebit. (...) S-a început cu Mărcuș Alexandru, după o percheziție prealabilă. Amintindu-i-se de propunerea făcută Mariei Repca de a-l jefui pe bătrân, el a cedat în cele din urmă și a spus că a văzut ceasul victimei în mâna lui Barbura Gheorghe și că acesta i-ar fi propus să-l valorifice, dar a refuzat.

Din declarațiile lui rezulta că Barbura Gheorghe s-a prezentat la domiciliul său după trei zile de la comiterea faptei, i-a arătat ceasul și l-a întrebat cum poate fi valorificat. După ce i-a spus că refuză să colaboreze cu el la valorificarea ceasului, Barbura Gheorghe a plecat de la el și nu știe unde a ascuns ulterior ceasul.

Cercetat sever, Barbura Gheorghe a cedat și el teren după patru ore de anchetă și a afirmat că „nu spune nimic până nu este confruntat cu Mărcuș Alexandru". Acesta din urmă se afla într-o cameră alăturată, dar nu s-a trecut la o confruntare directă, ci numai i-a fost arătat printr-o ușă întredeschisă. Doar câteva minute de încordare și rezistența infractorului a cedat. Fiind băut și fără o lețcaie în buzunar, a hotărât să-l tâlhărească pe moșneag de ceas, inel și lănțișor, cunoscând traseul acestuia cu ocazia plimbării de seară. Loviturile i le-a dat cu pumnii, însă fiind intimidat de fapta pe care o săvârșise, a reușit să smulgă doar ceasul de pe mâna victimei. În final, a condus în spatele casei, în pădure, la baza unui mesteacăn unde îngropase ceasul într-o cutie.

UNDE A FOST ASCUNS CADAVRUL?

Noi file din „*Istoria crimelor pasionale*”. Comisarul Tandin povestește jocul de-a șoarecele cu pisica dintre anchetatori și un criminal care nu voia în ruptul capului să spună unde e cadavrul defunctei neveste.

Prin toamna anului 1972, am fost trimis într-un control tematic, în materie de infracţiuni săvârșite cu violență, la Miliția județului Mehedinți. Cum eu răspundeam pe toată țara pe linia de muncă dispariţii cu suspiciuni de omor și cadavre neidentificate, am solicitat în primul rând să mi se prezinte dosarul dispărutei Virginia Bondoc. Cazul îl cunoșteam în mare, de la București, dintr-o sinteză care ne fusese trimisă. Să vezi dosarul, să poți citi fiecare piesă care fusese adunată, să discuți cu ofițerii care lucrau în caz, era însă, cu totul altceva...

În ziua de 4 august 1972, subofițerii postului de Miliție Prunișor, din județul Mehedinți, au fost sesizaţi că Virginia Bondoc din satul Balota a dispărut de la domiciliu. Sesizarea o făcuse soțul ei, Gheorghe Bondoc.

Au urmat investigaţii și verificări efectuate de lucrătorii de la post, însă neajungându-se la nici un rezultat, cazul a fost raportat la judeţ.

S-au deplasat atunci imediat la fața locului, maiorul Victor Huidu, șeful Serviciului Judiciar, și ofițerii Mircea Anton și Ilie Dumitrescu care au preluat cercetările.

Ofițerii au stabilit că Virginia Bondoc dispăruse de la domiciliu în după-amiaza zilei de 29 iulie 1972, în jurul orei 18:00.

„Ne-am certat”, le spusese ofițerilor soțul dispărutei. „Am lăsat-o în curte să se liniștească. Când m-am întors nu mai era acolo. Din

locuința lipseau 800 lei, lenjerie pentru ea, îmbrăcăminte, permisul C.F.R. și actele sale de identitate. Plecase..."

Se stabilește că Virginia, în ultimul timp, devenise nervoasă având simptome evidente ale unei stări psihice depresive. Afirmase față de prietene că se va arunca în Dunăre sau va dispărea în așa fel încât să nu mai fie găsită.

Aceste afirmații ale sale au derutat, la început, pe lucrătorii postului de miliție din localitate, care au crezut că la mijloc este vorba de o dispariție voluntară. Când însă s-au aprofundat cercetările, căutându-se un răspuns la întrebarea de ce Virginia se aflase într-o asemenea stare deprimantă, de ce făcuse acele afirmații, cazul a fost privit dintr-un alt unghi, dintr-o cu totul altă perspectivă.

Gheorghe Bondoc o adusese pe Virginia într-o astfel de stare! Acesta întreținea relații extraconjugale cu diferite femei, printre care și cu Elena B., din comuna Prunișor, cu care avea trei copii. Dispăruta fusese bătută și alungată de la domiciliu de mai multe ori, fiind nevoită să stea pe la rudele sale. Din vara anului 1970, relațiile dintre ei se înrăutățiseră foarte mult, în viața lui Gheorghe Bondoc intervenind Olga T., o femeie cu 12 ani mai tânără decât el. Nemaicontribuind cu nimic la asigurarea existenței materiale a familiei, acesta își maltratase soția în numeroase rânduri, cerându-i să părăsească locuința pentru a o aduce pe concubină, care rămăsese gravidă și i se apropia vremea să nască. Nu se mai interesa de cei doi copii pe care îi avea cu Virginia.

O cheie...

Ofițerii au descins la locuința lui Gheorghe Bondoc. Este găsită o femeie!

„Sunt Olga T., le zise aceasta. Gheorghe mi-a spus că muierea lui l-a părăsit definitiv..."

S-au cercetat în amănunt încăperile, dependințele, curtea și

împrejurimile, dar nu s-a găsit nimic suspect.

Am descins și eu la Balota stând de vorbă, fără să știe Bondoc, cu băiatul său mai măricel pe care îl oprise lângă el. Am bănuit că băiatul ar putea ști ceva și tocmai de aceea Gheorghe îl ținea aproape.

Puștiul, care își iubea mama mi-a spus că în după-amiaza zilei de 29 iulie 1972, când dispăruse Virginia, tatăl său s-a certat rău cu ea, trimițându-l la joacă. Când a revenit și a intenționat să intre în bucătăria de vară, a rămas surprins că aceasta era închisă. N-o închideau niciodată. Bondoc a ridicat din umeri, spunându-i că poate cheia o luase maică-sa. În continuare l-a trimis la gara C.F.R. Balota să vândă fructe călătorilor din trenuri, spunându-i să nu mai vină fără ceva bani. S-a reîntors târziu... A doua zi, dimineața, tatăl său a găsit cheia de la bucătărie în prezența sa, pe aleea care ducea la closetul din curte.

Găsirea acestei chei am interpretat-o ca fiind dirijată, în bucătărie fiind încuiat cadavrul Virginiei de care Gheorghe urma să scape peste noapte. Puștiul se trezise pe la trei noaptea, dar tatăl său nu era în pat. Tocmai venise. Când l-a întrebat unde a fost, i-a răspuns că o căutase pe maică-sa, dar nu a găsit-o.

În acea noapte el ascunsese, probabil, și cadavrul...

În urma analizei pe care am făcut-o, „centrul de foc" al anchetei a rămas la ipoteza cea mai verosimilă în care credeam cu convingere, că Virginia fusese omorâtă de soțul ei.

Din informațiile obținute mai rezulta că, în alte rânduri, de câte ori Virginia fusese alungată de la domiciliu, Gheorghe o readusese acasă. Acum însă lucrurile se schimbaseră. Lui Gheorghe nu-i mai păsa de soarta soției și, devenind foarte circumspect, se interesa în schimb de mersul anchetei.

Ne aflam în fața unui caz deosebit de dificil, fiind privați, în anchetă, de obiectul material al asasinatului și anume cadavrul! Unde se afla cadavrul?

Festina lente!

Rigurozitatea în acțiune, ridicată până la rangul de exactitate dacă se poate, este regula supremă a întregului proces de cercetare. În rezolvarea problemei vitale pentru astfel de cazuri, ofițerul de judiciar - care înțelege mai bine decât nimeni altul posibilitatea și limitele probei materiale - trebuind să iasă din „umbră", la atac direct, numai în urma unei mature și judicioase analize a situației cu care se confruntă. Altfel, este foarte greu să demaşti un asemenea asasin, ivindu-se greutăți foarte mari în probarea vinovăției lui.

În consecință, la analiza cazului, la care a participat și șeful Miliției județene, colonelul Lazăr, un bucureștean cu flerul specific ofițerului de judiciar, am hotărât să acționăm după adagiul: „*Festina lente!*". Am apreciat că încă nu era momentul să se treacă direct la căutarea cadavrului, deoarece în eventualitatea unui insucces, Gheorghe Bondoc, un tip foarte abil de altfel, și-ar fi dat seama că nu avem dovezi concludente împotriva sa, aspect care l-ar fi favorizat să nege în continuare, cu dezinvoltură. Am hotărât, însă, să intensificăm pe toate căile măsurile de verificare indirectă a suspectului, a rudelor sale, a concubinei Olga T. și a rudelor acesteia. Să fi apelat la ajutorul vecinilor era mai greu, fiindcă Bondoc avea casa situată într-o zonă mai izolată, plină de arbori și de vegetație ce nu permiteau vizibilitatea.

Încet, încet, dar sigur, încep să apară și mult așteptatele informații. Astfel, Floarea N., sora bănuitului, a afirmat față de o altă femeie că este convinsă că fratele ei și-a omorât soția, deoarece, la câteva zile după dispariția Virginiei, a rugat-o să-i permită să îngroape cadavrul la ea în curte, lucru cu care nu a fost de acord. Gheorghe Bondoc nu i-a relatat însă și alte amănunte. Când a fost întrebată de ce nu a spus la miliție despre această discuție, a răspuns că de teama fratelui ei, cu care se afla în dușmănie, și care este un om foarte răzbunător.

Deși aflați în posesia declarației Floarei N., care putea fi etichetată ca o recunoaștere indirectă din partea lui Gheorghe Bondoc, nu am

decis arestarea acestuia, nefiind încă probe certe până la găsirea cadavrului.

Am continuat cu tactica stabilită şi am intrat în posesia unei alte informaţii din care rezultă că Gheorghe Bondoc, în toamna anului 1973, accidentase la locul de munca pe un cetăţean, Oblian B., fracturându-i un picior. Pentru a nu se înregistra cu accidentul, el falsificase certificatele medicale ale victimei, adăugând cuvintele „în afara serviciului".

Ancheta

Sosise momentul propice pentru noi, de a ieşi din umbră! Mă aflam la direcţie, când colonelul Lazăr a raportat despre această situaţie generalului-maior Chiriac Nicolae, solicitând sprijin.

„Fugi!", mi-a zis imediat generalul. „La Craiova te aşteaptă maiorul Alflorii. Demaraţi amândoi!"

Maiorul Iancu Alflorii era un ofiţer cu state vechi în materie de anchete, lucrând ani în şir la Direcţia Cercetări Penale din IGM.

Am ajuns amândoi la Turnu-Severin, unde, cu concursul procuraturii, s-a trecut imediat la cercetarea cazului, conturându-se infracţiunile de vătămare corporală gravă din culpă, fals material şi fals în declaraţii.

La 6 aprilie 1974, Gheorghe Bondoc a fost arestat preventiv.

Paralel, am trecut la cercetarea sa intensivă în legătură cu dispariţia Virginiei, prezentându-i-se probe succesive, pentru a-i forma convingerea că eram în posesia datelor din care rezultă că îşi ucisese soţia.

În timpul anchetei, Gheorghe a dat dovadă de multă precauţie, căutând să lege dispariţia soţiei sale de o sinucidere! În acest sens ne-a indicat o fântână din apropierea locuinţei, afirmând că Virginia intenţionase de mai multe ori să se arunce în ea.

Am secat fântâna, însă... nimic!

Am continuat ancheta: Bondoc intrase într-o stare de nervozitate.

„V-am minţit. Nu s-a aruncat în fântână", ne-a spus el. „A băut «verde de Paris» şi a... decedat."

„Unde este cadavrul?"

„Noaptea l-am introdus într-un sac şi l-am transportat în staţia C.F.R. Filiaşi. Aici l-am introdus într-un vagon cisternă cu acid sulfuric..."

„Ce variantă? Ce piste poate să-şi aleagă?!", m-am „*minunat*".

„Cu ce ai transportat cadavrul până acolo?"

Gheorghe Bondoc se agită, îşi dă seama că nu poate face faţă la o asemenea întrebare.

„V-am minţit şi de data aceasta, ne zise el curgându-i broboane de sudoare. Am ars-o în curtea casei, folosind 15 litri de benzină...

„Şi resturile?"

„Le-am aruncat într-o apă curgătoare. Să vă fac schiţa!..."

Cadavrul găsit

În timp ce ne aflam la Balota pentru a verifica ultima versiune a lui Bondoc, acesta, căutând cu înfrigurare un complice, un ajutor, îl găseşte în persoana unui deţinut care urma să se elibereze peste două zile. Îi propune, în schimbul sumei de 10.000 lei, să-l ajute să însceneze spânzurarea soţiei. Deţinutul acceptă, însă este pus să depună jurământ religios.

După depunerea jurământului, deţinutul este rugat ca imediat după eliberare să procure nişte oase, chiar şi de animale, şi să le arunce într-o râpă, la picioarele unui pom, de care urma să lege o frânghie veche.

Îi indică locul unde este îngropată soţia, sub gardul locuinţei, urmând ca deţinutul să-i scoată de acolo capul şi să-l arunce într-un loc din apropierea motelului „Balota", sub pomul cu frânghia aranjată dinainte.

Bondoc urma să indice anchetatorilor, după patru zile, ca soția lui s-a sinucis în acel loc, unde urma să nu i se mai găsească decât capul.

„Monstruos criminal!!...”

Când deținutul, după ce a ascultat toată povestea, i-a spus că el nu crede în Dumnezeu, Gheorghe Bondoc a intrat într-o panică cumplită. I-a fost teamă să nu fie denunțat și, dorind să-și ușureze singur situația prin mărturisire, a cerut să iasă la raport.

L-am ascultat. Ne-a indicat, ca și deținutului, locul de înhumare al soției, respectiv în grădină, la colțul gardului de lângă cotețul de păsări.

„S-a otrăvit cu «verde de Paris»”, ne-a destăinuit Gheorghe Bondoc începând să plângă. Am îngropat-o acolo, de frică să nu se creadă că am omorât-o eu!”.

Cadavrul Virginiei s-a găsit, într-adevăr, în locul indicat de această dată de Bondoc. Era un loc meșteșugit, de dimensiuni mici, circa 70 cm adâncime, 50 cm lățime, săpat sub gardul curții, victima fiind așezată într-o parte.

În urma autopsiei cadavrului, medicul legist a constatat multiple fracturi costale, concluzionând ca moartea Virginiei fusese violentă și se datorase asfixiei prin compresiune toraco-abdominală. Împreună cu procurorul, i-am prezentat criminalului rezultatul autopsiei și al examenului histopatologic, fiind exclusă moartea Virginiei ca urmare a otrăvirii cu parathion[1].

Abia atunci, după atâta trudă, după un an și nouă luni, sosise și al

[1] Compus organofosforat utilizat ca insecticid în agricultură. P. este extrem de toxic pentru om și animale, ca urmare a blocării acetilco-linesterazei. Intoxicația cu p. se produce prin inhalare, ingestie accidentală în timpul lucrului sau prin alimente contaminate. Tulburările apar la scurt timp după expunerea la toxic și sunt dominate de semnele digestive, convulsii, dispnee, tulburări de vedere.

doisprezecelea ceas, când Gheorghe Bondoc recunoscu că își ucisese soția, premeditat, călcând-o în picioare, pentru a conviețui cu concubina sa, Olga T., care, fiind însărcinată, insistase să o ducă la el acasă...

ARANJAMENT

Căutând cu înfrigurare un complice, un ajutor, îl găsește în persoana unui deținut care urma să se elibereze peste două zile. Îi propune, în schimbul sumei de 10.000 lei, să-l ajute să însceneze spânzurarea soției. Deținutul acceptă, însă este pus să depună jurământ religios. După depunerea jurământului, deținutul este rugat ca imediat după eliberare să procure niște oase, chiar și de animale, și să le arunce într-o râpă, la picioarele unui pom, de care urma să lege o frânghie veche. Îi indică locul unde este îngropată soția, sub gardul locuinței, urmând ca deținutul să-i scoată de acolo capul și să-l arunce într-un loc din apropierea motelului „Balota", sub pomul cu frânghia aranjată dinainte.

DEZNODĂMÂNT

Când deținutul, după ce a ascultat toată povestea, i-a spus că el nu crede în Dumnezeu, Gheorghe Bondoc a intrat într-o panică cumplită. I-a fost teamă să nu fie denunțat și, dorind să-și ușureze singur situația prin mărturisire, a cerut să iasă la raport. L-am ascultat. Ne-a indicat, ca și deținutului, locul de înhumare al soției, respectiv în grădină, la colțul gardului de lângă cotețul de păsări „S-a otrăvit cu «verde de Paris»", ne-a destăinuit Gheorghe Bondoc începând să plângă. „Am îngropat-o acolo, de frică să nu se creadă că am omorât-o eu!"

„Oare era sincer?!".

ASASINAT PENTRU O COCOTĂ

1940. Grotescul spectacolului pe care îl realiza trupa de la Cinema „Marna", pe Griviţa, era notoriu. Moşierul Mişu Vulcăneanu, un tip de vreo 45 de ani, vânjos, nu prea înalt, dar extrem de ager în mişcări, ars de soare şi veşnic bine dispus, era totuşi atras de Cinema „Marna". Dar nu de parodia de spectacol, nici de filmele, deseori proaste, ci de tânăra „tăiată" de trei ori pe zi prin lada în care era aşezată de maestrul ei. Acestuia îi era un fel de concubină, dar o şi închiria când „mirosea" că solicitantul are buzunarele corespunzător de căptuşite. Gratis, doar comisarul Petrescu dispunea de Ramona, drăguţă (22 de ani), cu trup de gimnastă.

De apariţia domnului Mişu, întâmpinat cu temenele de maestrul Antonio, fata nu păru impresionată. Manifestă o indiferenţă totală, dar respinse cu tact, discret, avansurile moşierului. Nu se entuziasmează nici de supeurile la care era invitată de domnul Mişu, unde meniurile alcătuite cu rafinament costau pe săptămână cam cât cheltuia cuplul într-un an pe pâine, măsline, brânză şi halva, care constituiau componentele obişnuite ale meselor celor doi „artişti". Aşa o instruise „italianul" din Mandaravela pe tânăra lui colaboratoare să se comporte. Tactica lui se dovedi eficientă, căci moşierul, care avea femei la discreţie, se îndrăgosti lulea de apetisanta Ramona. Cum tânăra rezista eroic „atacurilor", domnul Mişu trecu la ofensivă şi începu să-i ofere, la fiecare întâlnire, câte un cadou: un inel din aur, un şirag de perle, o brăţară (mai întâi una simplă, apoi una cu încrustaţii) şi multe altele.

Întâmplarea făcu ca într-o seară, după spectacol, domnul Mişu s-o zărească pe actriţă la braţul comisarului Petrescu, care o conducea într-o cameră mobilată aflată pe lângă Piaţa Matache. Iritat, în seara

următoare îi reproșă fetei:

„Pe mine mă ții departe, însă pe comisar nu-l refuzi!”.

„Domnule Mișu, nu vă supărați pe mine, dar depindem de el în multe privințe!”.

Tot Antonio o învățase cum să facă față și unei asemenea variante.

Ramona începu să fie invitată la somptuoasa vilă din Domenii. Soția și fiica moșierului erau plecate la Paris. După o mică rezistență, bine regizata, Ramona cedă, făcându-l fericit pe domnul Mișu.

Comisarul sesiză răceala subită a partenerei care altădată nu mai știa ce să facă ca să-i intre în voie. O amenință: „Ascultă, tu, târfuliță, dacă faci nazuri, vă treziți în arest la Secție, tu pentru prostituție fără condicuță și amărâtu’ de țigan, care se dă drept italian, pentru proxenetism!”. Dar Ramona îi râse obraznic în față: „Am protectori puternici, nu mi-e frică!”. Comisarul deveni mai precaut. „Curvele astea, când au spate puternic, pot deveni periculoase!”, gândi el.

Tânăra, încurajată de moșier, nu mai dădea curs nici comenzilor lui Antonio. „Nu mă mai duc cu orice ceferist transpirat sau cu țigani care câștigă la barbut! Am destui bani de la domnul Mișu!”.

O asemenea insubordonare trebuia pedepsită. Vânătă pe corp și pe față ca urmare a bătăii, nu mai putu participa câteva zile la spectacole. Domnul Mișu Vulcăneanu o caută disperat și-i dărui un mic apartament în Cotroceni.

Fără amantă, dar mai ales fără sursa de venit pe care o reprezenta trupul fetei, Antonio era la pământ. Curând află adresa „cuibușorului” din Cotroceni. Îi pândi câteva zile la rând, până când, într-o dimineață devreme, domnul Vulcăneanu îi pică în mână. Tocmai ieșea de la mereu proaspătă lui amantă. „De ce m-ai lăsat muritor de foame, domnule ciocoi?” Domnul Mișu se făcu că nu-l cunoaște. Îl amenință pe țigan cu poliția. Însă Antonio, orbit de furie, îi înfipse cuțitul în burtă. Moșierul muri peste câteva zile la spital. Artistul „*italian*” Antonio fu condamnat la 20 de ani de muncă silnică, iar Ramona a promovat la un bordel de lux, pe Dorobanți.

ASASINAREA MARELUI BOXER DINAMOVIST ION COVACI

S-a întâmplat după amurg

Pe pământ și în văzduh, într-o zi, au vuit surd clopotele indignării în ritmul inimilor care se crispaseră și zvâcneau, incapabile să priceapă, să creadă.

Brăila, 1973, noiembrie 14. Ceasurile dramatice, minute dramatice. Ora 9:10, ora 19:15, ora 19:20, ora 19:25: telefoanele Miliției sunt asaltate. Ofițerul de serviciu comunica prin alte telefoane, abia învingându-și emoția, o știre care și lui i se pare absurdă, și anume că, nu departe de clădirea Miliției, pe strada Galați, plutonierul-major Ion Covaci zace mort pe trotuar. Medicii sosiți la fața locului nu dau speranțe că subofițerul va supraviețui. Subofițerul de Miliție Ion Covaci este unul și același cu renumitul boxer dinamovist Ion Covaci.

După ce încetase activitatea competițională, îndeplinea misiuni în cadrul serviciului de pază și ordine la Miliția municipiului Brăila. Ion Covaci se despărțise de viață, cu câteva secunde în urmă, fulgerător. Abia atinsese vârsta de 28 de ani.

Instinct

Flerul lui Ion Covaci funcționase impecabil. Se afla în post, în perimetrul central, și îl chemase la el pe individul care i se păruse suspect, cerându-i să-i explice de unde venea, ce căuta, de ce umbla brambura. Încă de la început, individul refuzase să prezinte buletinul

de identitate. Potrivit atribuțiilor, Ion Covaci îl invitase la Miliție. Acolo urma să i se stabilească necunoscutului datele personale.

Era puțin după amurg, se aprinseseră luminile pe străzi. Covaci îl conducea pe suspect în direcția Miliției municipiului Brăila. La un moment dat, au întâlnit un pâlc numeros de oameni așteptând într-o stație venirea unui autobuz. Covaci a încercat să evite aglomerația, luând-o alături de cel însoțit pe lângă gardul bisericii. Individul lăsa impresia că se supune și totul decurgea normal. Și iată că în aceste împrejurări s-a produs fatala lovitură. De sub canadiana de fâș, individul a scos fulgerător un pumnal cu lama lungă ascuțită ca un brici și a repezit mâna dreaptă, izbind necruțător în gâtul subofițerului.

Intervenție

Aflându-se în stația de autobuz, în înghesuiala despre care pomeneam, Liviu Băjenaru, și el vechi sportiv, prieten din copilărie al lui Covaci, s-a aruncat asupra criminalului. Semiîntunericul l-a favorizat pe criminal. Din cauza învălmășelii produse, ucigașul a reușit să scape, lăsându-și pe jos căciula și fularul. În acele minute de confuzie, unii, văzându-l plin de sânge pe Băjenaru, l-au înconjurat, cerând lămuriri.

La fața locului s-a deplasat imediat o echipă operativă de cercetare, fiind alertate toate cadrele Miliției județului Brăila. Din câmpul infracțiunii s-au recoltat probe de sânge, fiind ridicate căciula și fularul criminalului. De la martorul Liviu Băjenaru, precum și de la alți câțiva cetățeni au fost obținute semnalmentele acestuia: un tânăr blond, cu păr bogat, vârsta între 22 și 25 de ani, statura potrivită, îmbrăcat cu o canadiană de fâș maro, pantaloni negri, iar în picioare bocanci maro. Intrările și ieșirile din Brăila au fost blocate, fiind controlată fiecare mașină sau vehicul. Gara și autogara erau și ele „pieptănate”, iar ofițerii de judiciar îi verificau pe suspecții din

evidență.

Vestea morții lui Covaci a zguduit inimile orașului, reverberându-se de acolo, de la Dunăre, în întreaga țară.

Durere

Când am primit vestea asasinării lui Ion Covaci, mă aflam la Miliția județului Galați în calitate de ofițer specialist la Serviciul Omoruri, din cadrul Direcției judiciare a Inspectoratului General al Miliției, și coordonam acțiunile de identificare a autorului unui dublu asasinat comis în localitate. Tristețea a fost fără margini, pentru că marele sportiv îmi era prieten de inimă. Cu durerea în suflet, m-am încrâncenat și am jurat că voi face tot ce depinde de mine ca bestia care îi luase viața prietenului meu să fie prinsă cât mai repede. Nu m-am deplasat la Brăila cum s-ar putea crede, ci am rămas la Galați. Din discuțiile purtate cu ofițerii de judiciar de la Brăila rezulta că, în mod sigur, asasinul părăsise orașul după ce îl omorâse pe subofițer. Ținta cea mai apropiată și rapidă: Galațiul.

S-a dat alarma la toți lucrătorii de Miliție din municipiul și județul Galați, formându-se echipe de căutare a criminalului pe baza semnalmentelor primite. Și a doua zi șansa ne-a surâs, asasinul fiind „pescuit" de maiorul Vasile Toma și de echipa sa, de la biroul Judiciar, în Restaurantul „*Miorița*".

Îl chema Mihai Ion, 23 de ani, cu domiciliul formal în Galați, unde nu avea pe nimeni. Era urmărit de polițiștii din Galați pentru comiterea mai multor tâlharii și furturi. Îi lipseau căciula și fularul pe care le abandonase la locul faptei, iar pantalonii erau plini cu stropi de sângele lui Covaci.

A fost condamnat la 25 de ani închisoare. El s-a eliberat în anul 1988, după ce a executat pedeapsa integral, împlinind vârsta de 48 de ani. La trei zile de la noua eliberare a comis o tentativă de omor în Galați, primind de această dată 20 de ani închisoare. A fost din nou

încarcerat în Penitenciarul Galaţi, acolo unde-i este locul acestei bestii umane şi unde îi vor putrezi oasele!

OTRĂVITĂ ȘI ARUNCATĂ ÎN APĂ DE UNCHIUL EI

În ziua de 4 august 1973, la ora 18:00, s-au prezentat la Miliția municipiului Bistrița doi tineri într-o stare de agitație marcantă.

„Eram pe malul râului Șieu, în dreptul podului de fier de lângă stația C.F.R. Sărățel începu să povestească ofițerului de serviciu unul dintre ei, Lucian Gutiu. Pescuiam împreună cu prietenul meu Augustin, arătă el către însoțitor, care îl aprobă din cap.

Pe la ora 15:00, am văzut pe podul de cale ferată o fată și un bărbat. Au trecut, apoi au luat-o de-a lungul malului. Când a ajuns în dreptul meu, bărbatul m-a întrebat în treacăt: «Merge, merge?». I-am răspuns că am prins ceva. Și-au continuat drumul în josul apei, dispărând printre boscheții de pe mal.

După vreo oră, am mers și noi cu undițele în josul apei, ca să găsim un vad mai bun. La un moment dat, l-am văzut într-un tufiș, chiar lângă râu, pe cetățeanul care însoțise fata. Era singur și părea emoționat. Se ștergea pe față cu o batistă. Când m-a văzut, și-a îndesat pălăria de paie pe ochi, ca să nu-l recunosc. Și-a legat straița pe care o avea în mână. «Ce culegi, matale, aici?», l-am întrebat. «Mai nimic», mi-a răspuns el și a luat-o la fugă printre boscheți, spre gară.

L-am văzut apoi cum alerga prin porumb... În timp ce-i povesteam lui Augustin despre fuga ciudată a bărbatului acela, am observat pe firul apei o sacoșă și o sticlă de o jumătate de litru. Le-am pescuit. Sticla mirosea urât, a usturoi, și am aruncat-o în apă. Sacoșa era a fetei...

În respectiva sacoșa, țărănească, se aflau: un buletin de identitate pe numele Archiudean Milia, fiica lui Teodor și Olimpia, născută la 3

iulie 1957, în comuna Milaș, satul Orosfaia, județul Bistrița-Năsăud, și domiciliată tot acolo; certificatul de naștere în original și o copie legalizată, pe același nume; o pereche de ciorapi de damă, supraelastici; două pachete de vată și alte obiecte mărunte de uz personal."

Scotociri și verificări

Cazul este preluat de maiorul Teodor Simionca, din cadrul Serviciului de miliție criminală, specialist în materie de omoruri.

Acesta inițiază o scotocire de amploare în stufărișul și boscheții de pe malul stâng al râului Șieu, între podul de cale ferată și locul unde fusese pescuită sacoșa. Cercetările se extind și în lanul de porumb dintre râu și terasamentul căii ferate, dar fără nici un rezultat. Se ajunge astfel la singura concluzie plauzibilă - că tânăra de numai 16 ani a fost asasinată de bărbatul care purta un laibăr (ilic) de culoare închisă, care o însoțise și fugise. Cadavrul fetei, ca și sacoșa ei le aruncase în apă.

Râul Șieu este cercetat în aval, în timp ce milițienii se întreabă ce căutase minora acolo, la o distanță de 60 de kilometri de casă?

Satul Orosfaia. Se afla că Archiudean Milia, după ce terminase opt clase, își manifestase dorința de a lucra la Cooperativa meșteșugărească „Unirea" din Bistrița, unde urma să se înființeze o secție de cusut covoare.

Ea apelase la serviciile fostului preot din sat, Dumitru Moldovan, stabilit ulterior în Bistrița. Acesta îi promisese că o va ajuta, având relații la respectiva unitate. Au rămas înțeleși să-i dea un telefon la primăria din comună și s-o anunțe când să se prezinte pentru angajare.

În seara zilei de 3 august, paznicul de la primărie primise un telefon de la Dumitru Moldovan, prin care îl ruga s-o anunțe pe fată că a doua zi să vină la Bistrița.

Milia plecase dis-de-dimineață până la intersecția de drumuri numită „Pocea”, de unde urma să ia o mașină de ocazie până în stația C.F.R. Teaca. De aici se urcă în tren, cu destinația Bistrița.

Suspectul nr. 1, fostul preot din sat

Cum Dumitru Moldovan era etichetat drept corupător de minore, a devenit rapid suspectul nr. 1 în uciderea fetei.

Nefiind găsit la domiciliul său din Bistrița, se fac verificări pe traseul pe care-l parcursese Milia. Și de aici încep să apară surprizele. Se află că, de la intersecția numită de localnici „Pocea”, fata a fost însoțită tot timpul de un bărbat în vârstă de aproximativ 50 de ani, care purta pălărie de paie și un laibăr de culoare închisă. Acesta nu era altul decât Uilecan Aurel, unchiul minorei (după soție), care locuia în același sat (Orosfaia). Cei doi au călătorit cu un tractor cu remorcă până în localitatea Teaca. Aici, fata și-a cumpărat, de la farmacia din comună, două pachete de vată. Apoi au fost văzuți în spatele gării C.F.R. Teaca, așteptând o mașină de ocazie, trenul personal de Bistrița urmând să treacă ceva mai târziu.

Cadavrul apare la suprafață...

Albia râului Șieu fiind scotocită în permanență, cadavrul Miliei Archiudean a apărut la suprafața apei după două zile... În urma autopsiei, s-a stabilit ca moartea ei fusese violentă și avusese drept cauză nu înecul, cum s-ar fi putut crede, ci o intoxicație acută cu parathion (Verde de Paris). Nu prezenta nici un fel de leziuni traumatice și nici semne din care să se poată deduce că toxicul fusese ingerat forțat. Victima nu fusese însărcinată.

Este găsit și fostul preot din sat, Dumitru Moldovan, foarte repede scos din „cărți”, fiindcă în ziua critică fusese plecat la un prieten din orașul Năsăud, la o aniversare. Într-adevăr, îi promisese Miliei ca o va

ajuta să se angajeze, însă secția de țesut covoare nu se pusese încă pe picioare. A recunoscut și modalitatea convenită de a o chema pe fată la Bistrița, însă el nu dăduse nici un telefon la paznicul de la primărie pentru a o anunța de deplasare. Atunci, cine i se substituise?

Nimeni altul decât unchiul victimei, Uilecan Aurel, 53 de ani, despre care se adunaseră informații, între timp, că era un mare afemeiat. El plecase de acasă în dimineața zilei de 4 august 1973, spunându-i soției că se duce să comande niște butoaie la niște meșteri din Rupea. Ajunsese acasă a doua zi, la ivirea zorilor.

Ucigașul este încolțit de probe

Pus în fața tuturor probelor acuzatoare, asasinul, în ciuda intenției sale de a realiza o crimă perfectă, este nevoit să-și recunoască fapta:

„M-am legat de Milia, că era corpolentă, și întrețineam cu ea relații sexuale. Cu ea mă simțeam ca un taur, gândindu-mă la potența sexuală din tinerețe... Dar, la un moment dat, mi-a spus că a rămas însărcinată și nu știa ce să facă. Atunci am intrat în panică și am hotărât s-o ucid!

Astfel, după ce mi-am construit un plan, pe care l-am crezut perfect, am recurs la combinația cu telefonul, deoarece aflasem de la ea că urma să fie chemată la Bistrița de fostul preot Dumitru Moldovan. De la gara Teaca am mers cu un camion de ocazie până la podul Sărățel. I-am propus să-și întrerupă sarcina și a acceptat.

Luasem de acasă o sticlă de o jumătate cu Verde de Paris. I-am dat să bea, spunându-i că este un medicament pe care l-am obținut de la un medic și că va avorta... A băut... S-a întins pe iarbă și a început să se zvârcolească... După ce a murit, am aruncat-o în apă... Am alergat apoi prin porumb mai bine de 30 de kilometri".

O crimă monstruoasă și gratuită, victima, fără experiență, interpretând o dereglare de ciclu drept... sarcină!

Ucigașul a fost condamnat la 25 de ani de închisoare.

DUBLUL ASASINAT DE LA STRAJA / IMAGINI DE COȘMAR ÎNTR-O CASĂ IZOLATĂ

În ziua de 3 decembrie 1973, în comuna Straja, județul Suceava, au fost găsite moarte două femei: Raveica Popescu, de 69 de ani, și fiica sa, Viorica Popescu, 33 de ani. Cele două locuiau singure într-o casă izolată, de pe urma venitului din gospodăria individuală.

Moartea bătrânei survenise ca urmare a unor multiple fracturi costale, compresiunii toracice și sugrumării, iar a tinerei din cauza asfixiei mecanice prin sufocare cu un corp moale. Cadavrele erau legate de mâini și de picioare cu sfori special confecționate. Casa fusese răvășită, din locuință lipsind o modestă sumă de bani. Despre victime s-a stabilit că intenționau să-și repare locuința, sens în care cumpăraseră deja unele materiale. Din această cauză, în comună se vorbea că ele ar deține o mare sumă de bani.

Tânăra lucrase în mai multe locuri din țară și avusese mai mulți pretendenți la căsătorie, pe care însă îi refuzase. Suferise o decepție în dragoste pe când avea 20 de ani și de atunci hotărâse să nu se mai căsătorească niciodată, capitolul bărbați fiind închis definitiv pentru ea. De aceea revenise lângă mama ei și se descurcau amândouă cum puteau.

Concluzii certe

De acest caz s-au ocupat toți ofițerii Serviciului judiciar al IPJ Suceava, în frunte cu locotenent-colonelul Nicolae Drăghici. De la

Direcția judiciară a IGP, Serviciul omoruri, a fost trimis în sprijin maiorul Vasile Constantin, care a lucrat la acest caz până la soluționarea lui definitivă.

După câteva zile de cercetări și verificări minuțioase, polițiștii au putut trage primele concluzii:

- la omucidere au participat cel puțin două persoane;
- victimele au fost luate prin surprindere de criminali, lovite pentru a fi aduse în stare de inconștiență, torturate și, în final, ucise;
- mobilul crimei - jaful (femeile nu au fost violate);
- infracțiunea fusese premeditată, desfășurându-se după un scenariu bine pus la punct;
- ucigașii au cunoscut foarte bine topografia locului sau au executat o activitate intensă de recunoaștere a zonei, a oamenilor și a obiceiurilor acestora;
- cel puțin unul dintre autori era „școlit", adică recidivist, element indicat de modul de operare (folosirea mănușilor și a sforii tip cătușe).

Timp de doi ani, în cauză s-a depus un mare volum de muncă, fiind verificate sau cercetate peste 1.500 de persoane suspecte.

Altă crimă

În timp ce cercetările continuau, în noaptea de 18 spre 19 septembrie 1975, în comuna Putna, județul Suceava, este omorât în locuința sa Vasile Cretan, în vârstă de 72 de ani. Omul fusese muncitor forestier, era necăsătorit și se bănuia că deține o mare sumă de bani.

Iarăși mobilizare de forțe, investigații pe o arie largă, o muncă uriașă.

La autopsie, medicul legist a constatat că bătrânul decedase în

urma unei asfixii mecanice, prezentând fracturi de mandibulă, ale coastelor, sternului și ruptura ficatului.

Fusese legat la ochi, la mâini și la picioare, iar în gură avea presate cârpe și un prosop. În locuința toate bunurile fuseseră răvășite, iar dușumelele, ridicate. În beci s-au găsit urme de săpături.

Mobilul asasinatului a fost jaful, constatându-se multe asemănări cu modul de acțiune al criminalilor în cazul dublului asasinat de la Straja.

Sinucidere

Se fac riguroase verificări, se obțin unele informații, dar mai trec niște ani. În același timp, pe raza comunei Marginea, din județul Suceava, este depistat un recidivist în materie de spargeri, Balauseac Constantin, din Rădăuți, care avea asupra sa o servietă în care se aflau patru mănuși diferite, sfori, un cuțit, două lanterne, trei fiole de stricnină și un buletin de identitate fals. Infractorul abandonează bunurile și reușește să fugă, fiind pus imediat în urmărire generală. Din verificările efectuate a reieșit că era șeful unei bande de asasini, în jurul său „roind" Aurel Rus, din Rădăuți, Ioan Mihăilescu, din comuna Marginea, fratele său, Viorel, și alții.

Majoritatea membrilor grupului era dispărută de la domiciliu, ceea ce ridica un mare semn de întrebare. Ca urmare a măsurilor luate, Balauseac Constantin este prins pe raza județului Caraș-Severin, însă se sinucide în arest, folosind o otravă foarte puternică pe care o avea cusută în gulerul de la haină.

Într-un timp relativ scurt sunt arestați și ceilalți participanți la comiterea omorurilor. Cele două asasinate au fost săvârșite în scop de jaf, numai că ucigașii s-au ales cu sume mici de bani. Balauseac preconizase comiterea a încă patru asasinate în același scop, în care sens s-a găsit „documentația" de studiere a victimelor și a locuințelor acestora.

Epilog

Așa cum am menționat, organizatorul grupului de criminali și-a luat zilele, anticipând pedeapsa ce i se cuvenea. Prin sentința penală nr. 25 din 1986, Tribunalul Județean Suceava i-a condamnat la moarte pe Mihăilescu Ioan și Rus Aurel, sentința ce a fost executată. Balauseac Viorel, fratele șefului bandei, a fost condamnat la 20 de ani închisoare pentru complicitate la cele trei omoruri.

Sentința a fost dură, dar dreaptă. Și trebuie să fie așa când apără dreptul cel mai de preț al omului, dreptul la viața!

CADAVRUL DIN OGRADĂ

În ziua de 10 noiembrie 1973, a dispărut de la domiciliul sau, din comuna Tălmaciu, județul Sibiu, minora Liebhardt Heda, în vârstă de 17 ani, elevă la liceul din localitate. Timp de patru zile, mama, îngrijorată, și-a căutat fata la prietene, colege, rude și prin localitățile din jur. Zadarnic. În după-amiaza zilei de 14 noiembrie 1973, minora este găsită îngropată în grădina de la domiciliul sau.

La fața locului s-a deplasat imediat o echipă operativă din cadrul poliției județene, condusă de căpitanul Nicolae Pojan, împreună cu procurorul criminalist și medicul legist. Echipa de cercetare a stabilit ca în grădina imobilului cu nr. 80 din comuna Tălmaciu, proprietatea Elisabetei Liebhardt, lângă gard, s-au găsit urme proaspete de săpătură, pe o porțiune de 1,80/0,80 m.

După ce a fost dat la o parte pământul săpat proaspăt, la 0,25 în sub nivelul solului, s-a găsit cadavrul minorei Liebhardt Heda, în poziția culcată pe spate, cu mâna dreaptă în lungimea corpului, cea stângă flectată în unghi drept peste torace și picioarele întinse paralel.

Fiind scos la suprafață și examinat, cadavrul prezenta mai multe plăgi tăiate, mai ales în zona capului și la degetele mâinii drepte.

Cercetarea imobilului

În această situație, cercetările la fața locului s-au extins în imobil și dependințele sale.

În bucătăria de vară s-au găsit o haină și o pereche de pantaloni ce aparțineau lui Alzner Martin, concubinul Elisabetei Liebhardt.

Examinându-se haina, cu lampa de radiații ultraviolete, s-au descoperit, pe rever și în apropierea buzunarului drept, mai multe pete de culoare roșie. Alte pete asemănătoare au fost identificate pe cracul stâng al pantalonilor și în apropierea genunchiului. Obiectele de îmbrăcăminte au fost ridicate și trimise la Institutul de criminalistică.

În magazia de lemne s-a găsit un topor care avea o coadă din lemn recent montată. N-avea pe el urme de sânge, dar s-a dispus ridicarea lui, în vederea cercetărilor de laborator.

În pivnița construită din cărămidă, cu intrarea direct din curte, s-a găsit pe o porțiune de 1,40/0,80 în pietriș proaspăt împrăștiat. Dându-se la o parte pietrișul, au fost identificate o pată de sânge îmbibat în nisip, precum și fire de păr lung ce s-a stabilit că aparțineau victimei.

Ipoteze

Din raportul medico-legal a rezultat ca moartea Hedei Liebhardt a fost violentă și s-a datorat unei hemoragii și contuzii meningo-cerebrale și fracturii craniului, precum și celor 13 plăgi de la degetele mâinii drepte. Așadar, o crimă bestială!

Autorul putea fi Alzner Martin, care trăia în concubinaj cu Elisabeta Liebhardt - mama victimei - și care la acea oră era plecat din comună. În cercul de bănuiți au fost introduși și alți bărbați cu care Elisabeta întreținuse relații intime anterior.

Făcându-se unele verificări în jurul victimei, s-a aflat că aceasta de mult nu mai era „*dusă la biserică*”, în anturajul ei roind foarte mulți bărbați.

Prinderea ucigașului

Pe baza măsurilor operative întreprinse de polițiștii sibieni, în ziua

de 16 noiembrie 1973 - la numai 48 de ore de la găsirea cadavrului - a fost identificat și reținut în comuna Bruiu, județul Sibiu, Alzner Martin, ultimul concubin al mamei victimei. El avea 39 de ani și se despărțise în fapt de soție cu care avea doi copii minori. Era de profesie zidar, neîncadrat în câmpul muncii, cu domiciliul în comuna Bruiu, satul Somartin, județul Sibiu. Era cunoscut ca recidivist, suferind condamnări pentru vătămări corporale și ultraje cu violență.

Pus în fata probelor, el a recunoscut că este autorul omorului săvârșit asupra victimei Liebhardt Heda, în următoarele împrejurări:

Din luna septembrie 1973 a trăit în concubinaj cu Liebhardt Elisabeta, care era despărțită în fapt de soțul ei. În ultimul timp, relațiile dintre el și concubină s-au înrăutățit, Elisabeta invitându-l să părăsească locuința. Voinței mamei sale s-a alăturat și Heda, care l-a îmbrâncit pe poartă afară. De fapt, Heda spera ca mama sa să se împace cu tatăl ei, la care fata ținea foarte mult.

Simțindu-se jignit de cele două femei, Martin a hotărât să se răzbune. În ziua de 10 noiembrie 1973, Heda a venit acasă în jurul orei 22:00, când mama sa se afla la Întreprinderea „Firul Roșu", unde lucra în schimbul de noapte. Intrând în casă, l-a găsit pe Alzner Martin stând pe un scaun în bucătăria de iarnă. Între cei doi a avut loc o discuție dură, în timpul căreia Heda i-a cerut să părăsească locuința, întrucât ea are tată și s-o lase în pace pe mama ei.

La aceste cuvinte, Alzner Martin pretinde că s-ar fi enervat și i-a tras o palmă Hedei, care, în cădere, s-a lovit cu capul de colțul bufetului din bucătărie. Urmare a loviturii, fata și-a pierdut cunoștința pentru scurt timp, moment în care intrusul s-a hotărât să o ucidă. Astfel, în realizarea intențiilor sale criminale, a dat dovadă de o ură dusă până la cruzime și o ferocitate fără margini.

A ridicat-o pe tânără de pe podea și a târât-o spre pivniță, timp în care a luat toporul din magazia de lemne. În drumul spre pivniță, Heda și-a revenit și a început să țipe, însă criminalul a redus-o la tăcere aplicându-i câțiva pumni.

Fata a fost târâtă până în dreptul ușii pivniței, apoi aruncată pe

scări. Aici i-a aplicat mai multe lovituri cu muchea toporului în cap, după care, crezând că a murit, a încuiat ușa. După aproximativ 30 de minute, Alzner s-a dus în pivniță pentru a se convinge dacă fata a murit cu adevărat, ocazie cu care a găsit-o ridicată de pe podea și întinsă pe o ușă din PFL ce era așezată pe raftul pe care erau depozitați cartofii. Cu sadism, trage victima de pe ușă și apoi, cu tăișul toporului, îi aplică mai multe lovituri, despicându-i capul. Loviturile au continuat până ce acest ucigaș rar întâlnit și-a dat seama că victima a trecut de mult în lumea celor drepți.

Măsuri de ascundere a faptei

După aceasta, a închis ușa pivniței cu cheia și a trecut la înlăturarea urmelor. Astfel, a ascuns cheia de la ușa pivniței, pentru ca Elisabeta să nu poată pătrunde și să descopere cadavrul fiicei sale.

A spălat toporul de sânge și i-a înlocuit coada. A scos ușa din PFL din pivniță, a vopsit-o pentru a nu se observa petele de sânge, după care a introdus-o în magazia de lemne.

Elisabeta venind acasă dimineața, a indus-o în eroare, spunându-i că Heda a plecat la o prietenă a sa din Hunedoara, el conducând-o la gară. S-a purtat mieros cu concubină, îmbrobodind-o că se va face om de treabă, iar în următoarea noapte, profitând de faptul că aceasta se afla în tură, a transportat și îngropat cadavrul în grădină.

Apoi a acoperit cu pietriș podeaua din pivniță și alte urme rămase după ridicarea cadavrului.

Epistola din buzunarul asasinului

În cadrul anchetei care a urmat s-a căutat să se contureze profilul moral al acestui ucigaș. Astfel, s-a aflat că Alzner Martin era o fire libertină, un afemeiat, trăind în concubinaj cu mai multe femei, în diferite localități din țară, deși era căsătorit cu Erika Alzner, cu care

avea doi copii minori (Erika și Gheorghe), față de care nu avea nici un sentiment, întrucât i-a părăsit și, fiind obligat de instanța de judecată la plata unei pensii alimentare de 400 de lei lunar, nu s-a achitat niciodată de această obligație.

Elocvente, în ceea ce privește caracterizarea acestui odios ucigaș, sunt și rândurile pe care i le-a adresat o altă fiică a sa - Furdui Paraschiva, din Cugir - printr-o scrisoare găsită asupra criminalului, cu ocazia percheziției corporale. „*Nu știu cum nu te doare sufletul de tiran care există în dumneata*, scria nevinovata copilă. *Atunci când m-ai conceput, nu te-ai gândit că trebuia să ai un pic de grijă și de mine? M-am făcut mărișoară, dar nu am ce să mănânc, mama fiind grav bolnavă la pat, după ce a fost accidentată în uzină de un motostivuitor. Eu singură nu mă descurc și apelez la tine, iertându-te să te dau în judecată. Numai câteva sute de lei... Te rog... Nu mă lăsa, salvează-mă! O bucată de pâine și medicamentele pentru mama ne vor salva pe amândouă. Trebuie numai medicamente străine pentru care nu avem măcar un bănuț. Gândind că, în al doisprezecelea ceas, ți-a mai rămas o fărâmă de suflet, aștept ajutorul tău, tăticule, eu care nu am încetat nici o clipă să te iubesc mai mult ca pe orice pe lume...*"

Și ce, credeți că „tiranul" a dat curs acestei epistole înduioșătoare? Nici vorbă. Ca om era o nulitate, dovadă că nici cele trei pedepse privative de libertate nu au fost de natură a-i da un dram de omenie...

SCRISOAREA FETIȚEI

„Nu știu cum nu te doare sufletul de tiran care exista în dumneata. Atunci când m-ai conceput, nu te-ai gândit că trebuia să ai un pic de grijă și de mine? M-am făcut mărișoara, dar nu am ce să mănânc, mama fiind grav bolnavă la pat, după ce a fost accidentată în uzina de un motostivuitor. Eu singură nu mă descurc și apelez la tine, iertându-te să te dau în judecată. Numai câteva sute de lei... Te rog... Nu mă lăsa, salvează-mă!"

PEDEAPSA

Completul de judecată al Tribunalului Județean Sibiu, prin Sentința penală nr. 8 de la 11 martie 1974, dată în ședință publică la sala căminului cultural din localitatea Tălmaciu, în baza art. 174, 176 litera „a", cu aplicațiunea art. 37 litera „b" din Codul Penal, l-a condamnat pe inculpatul Alzner Martin la pedeapsa cu moartea, sentință care a fost îndeplinită.

ASASINATUL DIN MOLDOVA-NOUĂ

Ziua de 2 august 1973 va rămâne neștearsă în amintirea cetățeanului O.B. din orașul Moldova-Nouă. În după-amiaza acelei zile, ajutându-se de o furcă, curăța grătarul canalului de irigare de sub șoseaua ce unește localitățile Moldova-Nouă și Moldova-Veche.

Zărind în apă o anvelopă de camion, s-a gândit că ar fi bine să o scoată, pentru a nu împiedica scurgerea apei. Când a tras-o afară, a rămas stupefiat.

El avea să declare mai târziu: „*De când sunt nu mi-a fost să văd așa ceva. N-aș putea spune lămurit ce am simțit în acel moment. Amuțisem!...*" Fapt îngrozitor, de anvelopă era legat cu o sârmă cadavrul unei femei, fără cap și fără mâini.

Alerta

Când s-a aflat despre ce este vorba, o echipă operativă compusă din ofițeri ai Miliției județene Caraș-Severin, cu participarea procurorului și medicului legist, s-a deplasat fără zăbavă la fața locului, pentru lămurirea acestui caz.

Localitatea Moldova-Veche este legată de pitorescul oraș Moldova-Nouă printr-o sosea asfaltată ce trece și pe la marginea unei grădini de legume. Grădina este străbătută de un canal de irigare care intersectează șoseaua în locul numit „*La moară*". Podul de peste canal, în lungime de 15 m, este prevăzut cu un grătar metalic menit să oprească trecerea unor gunoaie aduse de apă. Lângă mal se afla o anvelopă din cauciuc pentru autocamion. De anvelopă era legată strâns cu sârmă, peste abdomen și membrele inferioare, o parte din

cadavrul unei femei, fără veşminte. Îi lipseau capul şi membrele superioare.

În acest cadru al situaţiei, apreciindu-se că este posibil să existe unele urme în canal, s-a procedat la secarea acestuia. Pe fund, în nămol, au fost găsite două bucăţi mari de rocă, legate de anvelopă cu acelaşi fel de sârmă. Aveau menirea de a nu permite cauciucului şi, evident, cadavrului să iasă la suprafaţă. În pofida unei cercetări meticuloase, la faţa locului nu s-au putut identifica şi ridica alte urme.

Cercetarea

Prin examinarea cadavrului, s-a stabilit ca acesta era al unei femei în vârstă de 16-24 ani, de statură mijlocie şi conformaţie normală. Detaşarea capului a fost făcută la nivelul gâtului, între vertebrele patru şi cinci, părţile moi fiind secţionate cu un corp tăios. La nivelul gâtului s-a constatat o detaşare prin răsucire şi smulgere. Detaşarea membrelor superioare a fost făcută prin secţionarea cu un corp tăios la nivelul omoplaţilor. Extremităţile claviculelor au fost secţionate, probabil, cu o lamă subţire de ferăstrău.

În urma scoaterii sârmei nu s-au constatat pe piele decât nişte adâncituri, respectiv impresiuni superficiale, fără infiltraţii sanguine, constatare care a demonstrat că legarea a fost efectuată postmortem, concluzie valabilă şi pentru operaţiile de secţionare a capului şi membrelor superioare.

Apreciindu-se gradul de putrefacţie a cadavrului, s-a conchis că acesta a fost depus în locul unde a fost găsit cu circa 20 de zile în urmă, nemaiputându-se astfel constata dacă a avut loc şi un act sexual, după eventualele urme de spermă ce ar fi fost căutate şi recoltate, situaţie care ar fi putut orienta cercetările spre ipoteza unui asasinat cu mobil sexual. Din regiunea pubiană s-au putut recolta doar câteva fire de păr.

În atari condiţii, era greu a se defini cauza morţii, ea urmând a fi precizată după efectuarea analizelor histopatologice în laborator. Până la primirea rezultatului, nu se putea pune însă la îndoială omorul şi sângele rece al autorului, capabil să ducă la bun sfârşit o faptă atât de îndrăzneaţă.

În ce loc a fost ucisă victima? - iată o întrebare de căpetenie, de al cărei răspuns depindea direcţia în care trebuia îndreptat „ochiul" cercetării. Date fiind împrejurările de fapt, s-a emis ipoteza că omorul şi secţionarea au fost efectuate într-un spaţiu închis, care să-l ferească pe autor de pericolul de a fi observat de alte persoane şi să-i ofere timp suficient de a acţiona în linişte, cu posibilităţi de a şterge petele de sânge sau alte urme. De asemenea, s-a apreciat că ascunderea cadavrului la locul omorului ar fi prezentat unele inconveniente pentru autor ori nu ar fi fost posibil de realizat, împrejurări care au justificat necesitatea transportării şi ascunderii lui în altă parte.

Piste

În acest moment de analiză a situaţiei, printre cele mai verosimile ipoteze elaborate s-a avut în vedere faptul că omorul s-ar fi săvârşit de soţul sau amantul victimei, pe fondul unor relaţii extraconjugale sau altor manifestări, având deci ca mobil răzbunarea sau gelozia.

La formularea celorlalte ipoteze, cuprinse în planul de măsuri, s-a ţinut seama de faptul că locul unde s-a găsit cadavrul era în imediata apropiere a şoselei pe care circulau autovehiculele din Moldova-Nouă, din alte localităţi şi chiar turişti străini, fiind zonă de şantier şi de frontieră. În oraş locuiau temporar numeroase persoane care lucrau la întreprinderea minieră, şantierele de construcţii şi alte unităţi.

Un accent deosebit s-a pus pe identificarea şi verificarea temeinică a tuturor persoanelor, atât femei, cât şi bărbaţi, din localitate şi judeţ, plecate sau dispărute de la domiciliu fără motive bine determinate ori cu justificări plăsmuite pentru acoperirea adevăratei situaţii.

În contextul exploatării și aprecierii cât mai judicioase a datelor rezultate din cercetarea la fața locului, s-a stabilit că sârma cu care a fost legat cadavrul este din aceea ce se folosește pentru amorsarea explozivului în mină. Cele două pietre de care fusese legată anvelopa cu cadavrul proveneau din rocile caracteristice celor din zona găsirii cadavrului. Cum era și firesc, pe baza acestor constatări, a fost acreditată și versiunea că autorul poate să facă parte din rândul celor care lucrează în mina de cupru din localitate sau al salariaților care transportă minereu la punctul flotație și care trec obligatoriu pe șoseaua și peste podul lângă care s-a găsit cadavrul.

În scopul descoperirii părților care lipseau cadavrului - capul și mâinile -, precum și a obiectelor de îmbrăcăminte ce puteau fi aruncate de autori pentru a nu fi identificate de persoanele apropiate victimei, s-a trecut la o verificare amănunțită a perimetrului respectiv, dar până la urmă fără un rezultat pozitiv.

Fiind angrenat efectivul miliției din localitate, s-a declanșat o amplă acțiune de investigații în cartierul din vecinătatea locului unde s-a găsit cadavrul, pentru a se stabili dispariițiile de persoane, existența unor martori care l-ar fi putut vedea în acel loc pe autor sau eventual staționarea de mijloace de transport. S-a avut în vedere, atât în acest perimetru, cât și în afara lui, verificarea tuturor elementelor suspecte din baza de lucru, cu antecedente penale pe linia infracțiunilor cu violență, a celor cu manifestări agresive, fără ocupație, bolnave psihic etc. S-a acordat atenție în special celor angajați la mina de cupru. Au fost instruite sursele de informare în vederea furnizării de date ce interesau acest caz.

Pe parcursul activității desfășurate s-au primit îndrumări directe din partea șefului Direcției Judiciare, precum și a șefului Inspectoratului Județean Caraș-Severin al Ministerului de Interne.

În timpul verificărilor, printre altele, a apărut și o informație din care rezultă că numită Maria Izvernari, de 21 ani, casnică, domiciliată în Moldova-Nouă, și-ar fi părăsit soțul, deplasându-se într-un loc necunoscut.

Dumitru Izvernari, soțul dispărutei, muncitor la mina de cupru din localitate, în vârstă de 23 ani, a fost invitat la organul de miliție pentru a furniza amănunte. A declarat că soția sa a părăsit domiciliul în ziua de 18 iulie 1973, în timp ce el se afla la serviciu. A luat cu ea toate obiectele de îmbrăcăminte, încălțăminte, fotografiile și suma de 800 de lei. Nu a sesizat organele de miliție, deoarece a mai plecat și altă dată de la domiciliu; acum însă nu mai revenise.

Concomitent, verificările efectuate în jurul acestuia au stabilit că, de mai mult timp, relațiile dintre el și soție erau încordate. Nu trăiau în bună înțelegere de când aflase că, în timpul cât el era la serviciu, mai ales în turele de noapte, ea întreținea relații extraconjugale cu diferiți bărbați și chiar cu străini în trecere prin Moldova-Nouă.

Din cercetările întreprinse în jurul acestei familii, au fost identificați doi martori care au afirmat că în ziua de 26 iulie 1973 au văzut-o pe Maria Izvernari la Reșița, în compania unor șoferi, cu care mai obișnuia să facă escapade. Nu știau cum se numesc acei șoferi, cunoscându-i doar din vedere. Declarațiile celor doi martori, cel puțin pentru moment, îngustau câmpul cercetărilor asupra Mariei Izvernari. Așadar, ținând seama și de mărturiile lui Dumitru Izvernari, care părea destul de cuprinzătoare în legătură cu dispariția soției, se putea acredita ipoteza că ea trăiește și s-ar afla în compania unor bărbați.

Conform sarcinilor prevăzute în planul de măsuri, s-au efectuat verificări amănunțite și asupra altor femei care au locuit și trăit în concubinaj cu diverși bărbați din Moldova-Nouă, însă fără rezultate încurajatoare. Au mai fost cercetate și alte persoane, dar nu s-au putut obține date operative utile.

Investigațiile în jurul familiei Izvernari au scos la lumină faptul că, în ultimul timp, Dumitru ducea o viața retrasă, evitând să mai schimbe câte o vorbă cu cineva. Elementele de suspiciune au căpătat o mai mare valoare când s-a aflat că acesta, în jurul datei de 16-17 iulie 1973, și-a vopsit dușumeaua din locuință. S-a procedat, ca urmare, la o descindere în apartament, găsindu-se, cu acest prilej, verigheta

dispărutei. Cercetarea locuinţei şi a parchetului vopsit cu verde nu a oferit şi alte detalii. Întrebat de ce nu a declarat miliţiei şi acest amănunt, a afirmat că nu şi-a dat seama că prezintă importanţă. Aceste date au contribuit şi mai mult la gradarea suspiciunilor că Dumitru Izvernari nu ar fi străin de comiterea omorului, iar cadavrul ar aparţine soţiei sale.

Primele probe

Continuându-se investigaţiile din casă în casă, s-a obţinut o informaţie importantă, din care rezulta că la numitul C.P. din blocul 25 s-ar afla o parte din hainele dispărutei. Prin exploatarea acestei sesizări, s-a stabilit că, într-adevăr, toate obiectele de îmbrăcăminte, despre care Dumitru Izvernari declarase că au fost luate la plecare de soţia sa, se găsesc la C.P., fiind aduse de soţ în scopul de a le vinde. Când a fost audiat în legătură cu acest aspect, Dumitru Izvernari a găsit de cuviinţă să nu recunoască, încercând să justifice manevra sa sub pretextul că ar fi dorit să-şi recupereze banii luaţi de soţia lui la plecare.

Conturându-se probatoriile de învinuire, s-a trecut la arestarea sa. În final a mărturisit omorul. Aşadar, după numai şase zile de la găsirea cadavrului, autorul a fost identificat.

Expertiza medico-psihiatrică a inculpatului nu a constatat nici un proces psihopatologic. S-a putut conchide că Dumitru Izvernari nu suferea de vreo boală psihică sau debilitate mintală, că în timpul comiterii faptei nu s-a găsit într-o stare de tulburare a conştiinţei şi că fapta sa nu trebuie privită, în consecinţă, ca o acţiune datorată unei maladii sau reacţii spontane. A fost considerat, deci, deplin responsabil penal.

Final

Asupra împrejurării comiterii omorului a declarat că în dimineața zilei de 14 iulie 1973, când a venit de la serviciu, soția era culcată în pat. După ce a mâncat s-a așezat lângă ea și a încercat să o sărute, dar ea l-ar fi insultat și lovit peste față, afirmând că nu-l mai poate suferi. Enervat de gestul soției sale, a strâns-o cu mâinile de gât.

Când și-a revenit din furie, era moartă. Pe gură îi curgea sânge. A luat cadavrul într-o pătură și l-a introdus în lada studioului unde l-a ținut până în noaptea de 15/16 iulie. Atunci l-a dus în baie, secționându-i capul și mâinile cu un briceag și o pânză de bomfaier.

A transportat cadavrul lângă canal, legându-l de anvelopa de autocamion găsită, cu sârmă ce o luase de acasă. A căutat în apropiere două pietroaie, pe care, de asemenea, le-a legat de anvelopă. Apoi le-a dat drumul în apă. Mâinile și capul le-a ambalat în pungi din material plastic. Le-a ținut într-o valiză, în casă, până în ziua de 16 iulie 1973, când le-a aruncat pe un loc viran în spatele stației PECO, în niște mărăcini.

În ziua de 7 august, autorul a condus organele de cercetare la locul indicat, unde, într-adevăr, au fost găsite capul, mâinile, precum și briceagul cu care le secționase. A mai fost găsită și o bucată de stinghie. Mai târziu, cu ajutorul unei expertize traseologice, s-a constatat că stinghia a fost desprinsă din placajul de deasupra șifonierului.

La data de 18 iulie 1973 și-a vopsit dușumeaua pentru a șterge urmele de sânge, motivând la cunoștințe că vrea să-i facă o surpriză soției când se va reîntoarce, ea având o slăbiciune pentru culoarea verde.

Cu ocazia unei noi percheziții la domiciliu, s-au putut releva urme de sânge pe dușumea, în lada studioului, cât și deasupra șifonierului unde ținuse valiza cu capul și mâinile cadavrului.

Pentru a întregi portretul acestui criminal, iată câteva amănunte privind relațiile de căsnicie cu victima:

„Din momentul convieţuirii în comun am constatat că soţia mea nu ştie să gătească, să spele. De aceea, personal am ajutat-o la gospodărie şi în special la spălatul rufelor, unde pretexta că îşi strică manichiura. Toate aceste lucruri le-am realizat fiindcă eram foarte îndrăgostit de soţie.

Îmi pretindea întotdeauna să discut întrebuinţând cuvinte alese şi se supăra pe mine dacă foloseam un termen mai popular, obligându-mă să mă lovesc peste gura până îmi dădea sângele, ca să nu mai greşesc altă dată.

Deşi mă purtam drăgăstos cu ea, deseori refuza să întreţină relaţii intime cu mine, motivând că nu-i face plăcere, iar uneori refuza să fie sărutată. Se comporta tot mai rece şi distantă, criticându-mi unele apucături sau lipsa de îndemânare, imputându-mi că s-ar fi putut căsători cu un intelectual.

Comportarea ei mă neliniştea, având atitudini admirative faţă de alţi bărbaţi care umblau cu părul lung, îmbrăcaţi în costume mai fistichii. Îmi reproşa că eu nu sunt la nivelul lor. Am admis, din toate recomandările ei, să-mi las şi să port perciuni.

Aflasem că în lipsa mea întreţinea relaţii cu diferiţi bărbaţi. Acest lucru mă neliniştea cumplit. A urmat apoi acea dimineaţă de 14 iulie 1973…”

ÎNGROPATĂ DE VIE

Din zvon public s-a aflat că numita Ioniță Petria din comuna Valea Măcrișului a dispărut din căminul conjugal la data de 14 noiembrie 1973. Sesizându-se de acest fapt, lucrătorii postului de miliție al comunei Valea Măcrișului, județul Ilfov, au întreprins verificări.

Astfel, discutându-se cu soțul dispărutei, anume Ioniță Petre, acesta a relatat verbal că, în ziua respectivă, soția lui a cerut o sumă de bani spre a merge în comuna Gârbovi, județul Ilfov, pentru a face cumpărături și că de atunci nu s-a mai înapoiat.

Criminalul, amendat pentru scandal

Dispăruta era cunoscută de către miliție că, în repetate rânduri, a părăsit domiciliul pentru perioade de timp de circa 3-4 săptămâni, deoarece existau certuri familiale în ceea ce privește copilul lor, soțul având suspiciuni că nu este al lui și că (în continuare) soția sa întreține legături extraconjugale cu un vecin.

Întrucât certurile provocate de soțul dispărutei degenerau în scandaluri și bătăi, postul de miliție - în temeiul prevederilor Decretului nr. 153/1970 - l-a sancționat cu 500 de lei amendă contravențională, după ce în prealabil fusese chemat la miliție și avertizat asupra comportării avute în relațiile cu soția sa și față de vecini.

S-au luat măsuri de verificare pentru găsirea dispărutei în comună la rude și prietene, precum și în comuna Grindu, județul Ialomița, unde aceasta își avea părinții, însă rezultatul a fost negativ, fapt ce a făcut ca șeful postului de miliție să raporteze dispariția la IJ Ilfov -

Serviciul judiciar.

În comună s-au deplasat ofițeri ai serviciului judiciar ce au luat legătura cu soțul dispărutei, cerându-i să arate împrejurările în care a plecat soția sa de la domiciliu. Cu această ocazie, sus-numitul a depus (pe data de 10 decembrie 1973) o reclamație de dispariție a soției, în care sublinia faptul că ea a plecat după cumpărături și nu s-a mai întors acasă.

S-au identificat toate persoanele care au văzut ultima oară dispăruta și s-a stat de vorbă cu acestea, ajungându-se la concluzia că, în dimineața zilei de 14 noiembrie 1973, a fost văzută ultima dată de către martori oculari în preajma locuinței sale.

În baza celor constatate s-au emis două ipoteze, și anume:

1. Numita Ioniță Petria a părăsit domiciliul ca urmare a repetatelor certuri avute cu soțul, de frica acestuia, întrucât din gelozie el permanent o maltrata.

2. Cea în cauză este victima unui omor comis de către soțul ei, întrucât o bănuia de întreținerea unor relații extraconjugale.

Aceste ipoteze fiind incluse într-un plan de măsuri, s-a procedat la verificarea lor în mod concomitent, rezultând următoarele:

- Dispăruta a fost căutată la toate rudele și prietenele din comuna de domiciliu, de la locul de naștere și din municipiul București, stabilindu-se că nimeni nu o mai văzuse de la data dispariției.
- S-a verificat la cartotecile Ministerului de Interne (Direcția generală a penitenciarelor, cazierul judiciar, evidența operativă, evidența persoanelor dispărute și cea a cadavrelor neidentificate), la unitățile medico-sanitare de pe raza județelor Ilfov și Ialomița, precum și la morga Institutului medico-legal București, pentru a se stabili dacă este victima vreunui accident, rezultatul fiind negativ.

Primele indicii

În baza celor reclamate de către soțul dispărutei, s-a efectuat la locuința lui o descindere domiciliară, cu scopul de a se identifica urme ce ar fi putut să ajute cercetarea în acțiunea de găsire a dispărutei. Cu această ocazie, s-a identificat îmbrăcămintea cu care dispăruta se îmbrăca la munca câmpului și, studiindu-se atent, s-au găsit (pe căptușeala unei jachete) pete ce păreau a fi de sânge; asemenea pete s-au descoperit și pe cearșaful de la plapumă. S-a examinat, de asemenea, îmbrăcămintea celui ce a reclamat dispariția și s-au identificat pete ce păreau a fi de sânge.

Cu ocazia verificărilor, s-a identificat la domiciliul lui Ioniță Petre și o cazma cu urme de pământ de culoare neagră. S-au efectuat săpături în grădina reclamantului, dar rezultatul a fost negativ.

În această situație, s-a mers în continuare pe a doua ipoteză, astfel că se punea problema găsirii cadavrului, al cărui loc de ascundere putea fi știut numai de către criminal.

S-a procedat atunci la încadrarea informativă a soțului bănuit, întrucât la cercetări directe nu a recunoscut că și-ar fi omorât soția. În procesul urmăririi sale informative, s-a stabilit că trecuseră deja câteva luni de zile de când Ioniță Petre nu-și mai părăsește domiciliul și are o comportare neliniștită, ajungându-se la concluzia că poate fi determinat să-și recunoască fapta și să indice locul unde se afla ascuns cadavrul soției sale numai printr-o rudă de a sa cu funcție de răspundere în comună.

În cele din urmă, cu ajutorul rețelei informative și al rudei respective s-a reușit ca, în ziua de 25 februarie 1974, să declare în fața organelor de miliție că el este autorul omorului săvârșit asupra soției sale.

Scena crimei

Când i s-au luat primele declarații, ucigașul a relatat că, în

dimineața zilei de 14 noiembrie 1973, în jurul orei 9:00, victima a cerut niște bani pentru cumpărături de la băcănie. El a refuzat să-i dea; ca urmare, au avut loc unele discuții, după care el a lovit-o pe victimă cu palmele și pumnii peste fața până ce a căzut jos. Agresorul a continuat să-și lovească soția cu picioarele, în timp ce ea căzuse în nesimțire, fracturându-i una din coaste; apoi a plecat prin comună.

Când a revenit, după circa două ore, văzând că ea nu se mai mișca, i-a îndoit picioarele de la genunchi peste fese, i-a pus mâinile pe piept cu palmele desfăcute și a băgat-o în doi saci (unul în altul), după care a închis-o într-o cameră, de frică să nu o vadă fiica lor, în etate de 8 ani, care în acel timp era la școală.

După ce a dus fetița la fratele său, motivându-i că merge să-și caute soția la părinți (în altă localitate), a venit acasă, a luat sacul în care se afla cadavrul, l-a pus pe bicicletă și, luându-și o cazma, s-a deplasat la o distanță de circa 600 în de sat, unde a început să sape o groapă și, când a ajuns la o adâncime de 1,60-1,80 m, a aruncat sacul cu corpul neînsuflețit al soției, după care l-a astupat cu pământ.

De îndată s-a luat măsura identificării locului unde autorul omorului a îngropat cadavrul, apelându-se la cetățenii din comună, care, timp de aproape două zile, au săpat în mai multe locuri, rezultatul fiind negativ. S-a apelat atunci la mijloacele mecanizate și, după ce s-a arat la o adâncime de circa 40 cm, s-a folosit în continuare un buldozer cu lama în față. Întrucât autorul indica mereu alte locuri unde ar fi fost îngropat cadavrul, pe o suprafață de 150 m lungime și 8 m lățime, în apropierea unui canal de irigații, cu buldozerul s-a îndepărtat pământul la circa 1 m adâncime. Cu mare atenție s-a controlat compoziția solului, apărând la un moment dat o porțiune unde pământul era nisipos, și nu negru ca restul suprafeței săpate; mai mult, s-au găsit fire de grâu înverzit la această adâncime.

După ce s-a marcat locul, s-a început săpatul cu cazmale până când a fost găsit sacul conținând cadavrul, iar lângă acesta o legătură formată dintr-un flanel al victimei, o fustă și o pereche de cizme de cauciuc, de fapt îmbrăcămintea cu care pretindea criminalul că era

îmbrăcată victima la data dispariției de la domiciliu.

Cadavrul, intrat în stare avansată de putrefacție, a fost trimis la necropsie. În urma efectuării acesteia s-a stabilit că victima, în momentul când a fost băgată în sac, mai era încă în viață și, deci, putea fi salvată dacă, ulterior aplicării loviturilor, i s-ar fi dat primul ajutor, însă criminalul, lucrând cu mult sadism, a căutat să scape repede de cadavru și să-și ascundă fapta odioasă.

ARHEOLOGIE JUDICIARĂ

„S-a apelat atunci la mijloacele mecanizate și, după ce s-a arat la o adâncime de circa 40 cm, s-a folosit în continuare un buldozer cu lama în față. Întrucât autorul indica mereu alte locuri unde ar fi fost îngropat cadavrul, pe o suprafață de 150 m lungime și 8 m lățime, în apropierea unui canal de irigații, cu buldozerul s-a îndepărtat pământul la circa 1 m adâncime. Cu mare atenție s-a controlat compoziția solului, apărând la un moment dat o porțiune unde pământul era nisipos, și nu negru ca restul suprafeței săpate; mai mult, s-au găsit fire de grâu înverzit la această adâncime. După ce s-a marcat locul, s-a început săpatul cu cazmale până când a fost găsit sacul conținând cadavrul, iar lângă acesta o legătură formată dintr-un flanel al victimei, o fustă și o pereche de cizme de cauciuc.”

CRIMINAL ÎN SERIE: OMUL CU CIOCANUL

Noiembrie 1973. Populația Municipiului Cluj-Napoca era îngrozită de apariția unui criminal în serie, un psihopat sexual care ucisese trei femei. Victimele fuseseră lovite în cap cu un ciocan și apoi violate. De aici și porecla ucigașului necunoscut: „Omul cu ciocanul".

Misiunea identificării acestui odios asasin a revenit Serviciului Omoruri din Inspectoratul General al Poliției (unde lucram și eu, și căpitanul Laurian) sub comanda eminentului criminalist colonel Dumitru Ceacanica. Am plecat cu Tibi, porecla colegului meu, la Cluj. Am fost cazați la Hotelul „Continental", ocupând o cameră cu două paturi la etajul II.

„Urși albi și sănii cu zurgălăi"...

În acea zi, 12 noiembrie, ne împărțiserăm sarcinile, urmând să ne întâlnim seara la hotel, unde ne depanam, ca de obicei, întâmplările petrecute de fiecare și ne consultam în legătură cu ce trebuie să mai facem.

Verificările care mi-au revenit mie le-am terminat târziu și abia în jurul orei 23:00 m-am îndreptat spre hotel. Afară, nici țipenie de om. Oricare om care ar fi trecut la ora aceea nocturnă pe strada părea un singuratic care se lupta din greu cu gerul și cu zăpada răscolită de viscol. Nemaiavând mult până la hotel, am privit peisajul din jur cu mai puțină răutate, prinzându-mă chiar pentru o clipă în mrejele copilăriei, la visele ei cu copaci împodobiți cu promoroaca, la urșii albi și la săniile cu zurgălăi.

„Ce trebuie să le mai doarmă Tibi!” m-am gândit eu când viscolul mi-a smuls fularul și zăpada mi-a intrat nemiloasă pe lângă gât. „Ce vreme!...”

Am ajuns în cameră, dar Tibi încă nu venise. „Cine știe, poate o fi dat de vreun fir!” mi-am zis. Am făcut un duș cald și m-am băgat în pat așteptându-mi colegul. Afară, vântul șuiera ca scăpat din gură de șarpe și arunca în geamurile ferestrei cu zăpadă înghețată. Ce plăcut era însă în cameră! Ce cald... Oboseala m-a cuprins repede și am adormit.

Agresiune văzută pe fereastră

Cu zece minute înainte de miezul nopții sosi și Tibi înghețat tun. Se dezbrăcă de palton, își dădu jos și haina, privind pe fereastră parcă să-i facă în necaz viscolului de afară. Deodată însă chipul i se posomorî. Nu! Nu din cauza viscolului...

Vedea o scenă dureroasă ce se petrecea într-o cameră luminată din imobilul de peste drum, ce era ocupat de locatari. Camera era situată la etajul II, chiar în dreptul ferestrei noastre.

„Nu mai da, nenorocitule!”, scrâșni Tibi din dinți. Un bărbat tânăr, înalt, fugea prin cameră după o fetișcană și o lovea dur cu pumnii. Fetișcana, surprinsă în cămașa de noapte, cădea la podea de fiecare dată când recepționa loviturile. Zadarnic striga după ajutor, căci agresorul nu mai contenea. „Criminalule!”, își încleștă pumnii Tibi.

La un moment dat, tânăra, reușind să se ridice în picioare, deschise geamul ce dădea în stradă și luă în brațe un copil de 2-3 ani. Disperată, se așeză pe pervazul ferestrei, cu spatele la stradă, și începu să țipe. Cu mâna stângă ținea copilul, iar cu dreapta încerca să se apere de agresor.

O scenă groaznică

„— Scoală, Teteule! Scoală-te!”, striga Tibi la mine, deschizând fereastra.

În somn, parcă și eu auzeam ceva. Viscolul care vuia, țipetele de groază ale tinerei și rafala de aer rece care intra în cameră mă făcură să mă trezesc brusc și să fug la fereastra lângă Tibi.

„— Ce-i?”, m-am frecat eu repede la ochi.

„— Un criminal!”, îmi zise colegul meu, apoi strigă de la fereastră: „N-o mai lovi! N-o mai lovi, tâlharule! O să cadă în stradă!”...

Scena pe care am văzut-o a fost groaznică. Bărbatul se năpusti din nou cu pumnii asupra fetișcanei. Îi țintea numai fața. Lovită grav, tânăra scăpă copilul jos, în cameră, și începu să se clatine pe spate.

E cumplit să fii martorul unei asemenea scene! Dar și mai cumplit era că nu puteam interveni în ajutorul tinerei lipsită de apărare, aflată pe punctul de a fi omorâtă de o brută.

„Doamne, poate nu cade... mi se încleșta inima. Ajut-o!” Fetișcana, în balans, cu o ultimă sforțare încerca să se sprijine cu mâinile de pervaz, dar nu reuși... „Doamne, nu mă lăsa să văd așa ceva!!!”

Tânăra se prăbuși pe trotuar de la 16 metri!

Cursa contra cronometru după criminal

Tibi se întoarse și se uită la mine îngrozit.

„— Repede jos, că s-a stins lumina! Tipu-i îmbrăcat!”

Până mi-am tras în fugă pantalonii și am luat pantofii în mână, Tibi era deja în capătul coridorului. El a ajuns primul în stradă.

Criminalul o luase la fugă pe Strada Universității. Cu mișcări agere, Tibi îl ajunse repede din urmă și-l imobiliză zdravăn.

Nu mai era nevoie și de intervenția mea. M-am întors de la jumătatea drumului și am dat fuga la fetișcana de pe trotuar, pentru primul ajutor! Decedase într-un lac de sânge...

O mărturisire șocantă

Procesul-verbal de constatare a infracțiunii flagrante, întocmit de Tibi și cu mine, a fost hotărâtor. Criminalul se numea Ștefan Csaba, avea 23 de ani și locuia în Cluj, pe Strada 6 Martie. Nefericita: Katinka Kovacs, 15 ani. Asasinul întreținuse de mai multe ori relații intime cu victima, fată în casă, venită de la țară. Nimeni nu știa de relația dintre ei. În acea seară, fata îl refuzase la pat.

„— Dacă nu eram prins pe loc - avea să ne declare ucigașul - găseam eu un alibi. Au mai fost femei care s-au aruncat de la etaj..."

A doua zi ne-am schimbat camera și hotelul, însă ori de câte ori pașii mă poartă prin Cluj și văd centrul orașului, Hotelul „*Continental*", Strada Universității, inima-mi tresare la gândul scenei pe care n-am s-o pot uita niciodată...

COPILUL DIN SEIF

La data de 27 martie 1974, în jurul orei 22:00, Circumscripţia 21 Miliție din Capitală a primit sesizarea că în timpul prânzului a fost răpit copilul Vițica Alexandru Marcel de 4 ani, aflat în îngrijirea numitei Girmancea Maria.

Evenimentul s-a raportat de urgenţă conducerii Inspectoratului Municipiului București, care, alarmată de importanţa cazului, a ordonat alcătuirea unei echipe operative sub directa îndrumare a colonelului Iliescu Alexandru, șeful Serviciului Judiciar. S-a trecut de îndată la elaborarea unor ipoteze, avându-se în vedere mobilul care ar fi determinat răpirea copilului.

În acest sens, în prima parte a acțiunilor s-a pus problema activității unui psihopat și s-a procedat la verificarea unui mare număr de bolnavi psihic, al căror comportament ducea la suspiciuni în cauză.

Totodată, s-au efectuat investigaţii, pornindu-se de la declaraţia numitei Girmancea Maria, care a precizat că, pe data de 27 martie 1974, un necunoscut, sub pretextul că o angajează în câmpul muncii, a condus-o în incinta Judecătoriei Sectorului 6, unde, profitând de neatenţia acesteia, a dispărut cu copilul pe o ușă ce corespunde în curtea imobilului.

S-a alcătuit portretul vorbit al răpitorului după elementele obținute din declarația numitei Girmancea Maria și, împreună cu fotografia și datele despre copil, a fost difuzat la toate organele de miliție din Capitala și din țară, în vederea urmăririi îndeaproape a cazului.

Suspiciuni de vinovăție

Investigațiile întreprinse au stabilit că mama copilului, o femeie cu o moralitate îndoielnică, este de circa un an de zile despărțită de soțul ei, Vițica Eugen, locotenent la Unitatea militară nr. 02450 a Ministerului Apărării Naționale.

Datele obținute din verificări au mai arătat că între soți se purtau discuții aprinse, cu caracter contradictoriu, având ca subiect permanent copilul lor, ce fusese înfiat de către locotenentul Vițica Eugen. Copilul se născuse în timp ce acesta era elev în școala de ofițeri, el nefiind convins că-i aparține. De aceea, trăia în concubinaj cu o altă femeie. De altminteri, concubina ofițerului, pe nume Tronaru Vasilica, îl instiga pe Eugen să-și lămurească problema familială, ca apoi să se căsătorească.

Datele culese prin multiple investigații au îndreptat atenția organelor de miliție asupra numitei Tronaru Vasilica, în vârstă de 24 ani, absolventă de liceu, funcționară la biroul de stare civilă din cadrul Comitetului Executiv al Consiliului Popular al Sectorului 1 București. Fiind audiată, prin inexactitățile sale în declarații, ea a creat și mai multe suspiciuni de vinovăție.

Majoritatea acțiunilor au fost axate pe această idee și s-a trecut la cercetarea directă a numitei Tronaru Vasilica. Paralel cu activitățile vaste din teren, Tronaru Vasilica era cercetată în continuare la sediul Miliției Capitalei. Întrebările și răspunsurile se succedau rapid, dar bănuita se încăpățâna să nege orice amestec în cauză.

Jocul abil al bănuitei

Apăreau incertitudini cu privire la veridicitatea ipotezei și, rând pe rând, cei care efectuau audierea insistau cu întrebări cât mai aproape de subiectul cauzei. Se ajunsese la situații extreme, când se întrezărea adevărul, dar femeia continua să nege.

Se așteptau veşti noi, cunoscând faptul că semnalmentele copilului

și ale individului care a participat la răpire, însoțite de o notă explicativă a situației de fapt - după cum s-a mai arătat - au fost date în urmărire pe Capitală și pe țară.

S-a alcătuit (pe baza investigațiilor) profilul moral al Vasilicăi Tronaru, ceea ce a scos în evidență caracterul tenace și interiorizat al ei. Ofițerii care efectuau cercetarea continuau cu perseverență să prezinte argumente cât mai convingătoare în fața bănuitei, pentru a o determina să spună adevărul. Nesigură și bănuitoare, Tronaru Vasilica reda faptele fragmentat, așteptând parcă garanții de clemență din partea celor ce o ascultau.

Ofițerii nu se lăsau influențați de jocul abil al bănuitei și cereau cu înverșunare de la Tronaru Vasilica elemente cât mai concrete, care să lege firul evenimentelor. Se punea întrebarea, în ce scop erau ascunse de bănuită o serie de elemente ce veneau în întâmpinarea adevărului? Acest mare semn de întrebare a creat o și mai puternică dorința de aflare a substratului faptei comise.

Fiind ascultată, Vițica Marcela și-a adus aminte de o situație referitoare la o confruntare directă cu o tânără, fapt întâmplat în urmă cu 6 luni, care a afirmat că se numește Mihaela (stabilindu-se ulterior ca în realitate era vorba chiar de Tronaru Vasilica), ce i-a cerut să renunțe la soțul ei, pe nume Vițica Eugen, întrucât dorește să se căsătorească cu el, trăind împreună de mai mult timp.

Identificarea răpitorului

În timpul desfășurării audierilor, Tronaru Vasilica a fost din nou - pentru a câta oară? - întrebată de copil și ea, cu seninătate, a răspuns - la un moment dat - că l-a dus la o creșă de pe lângă „Casa Scânteii", unde l-a încredințat numitei Preda Aglaia. Echipa operativă, luând în considerare răspunsul, a căutat să identifice cu repeziciune creșa respectivă, dar rezultatul a dezamăgit complet: creșa exista, însă copilul nu a fost găsit.

Cunoscând semnalmentele ce alcătuiau portretul vorbit al autorului răpirii şi pe baza unor declaraţii incomplete ale numitei Tronaru Vasilica, a fost identificat Preda Gheorghe, un cunoscut escroc, în etate de 38 de ani, absolvent de liceu, fără ocupaţie, căsătorit, având un copil, cu domiciliul stabil în comuna suburbană Măgurele din raza Sectorului 6 al Capitalei, care se afla deja în atenţia organelor de miliţie şi, deseori, a fost cercetat pentru diferite infracţiuni. Ca urmare, el a fost reţinut, în plină stradă, şi adus la sediul Miliţiei Capitalei pentru cercetări.

Întrebat direct, numitul Preda Gheorghe, după o scurtă perioadă de ezitare, a început să povestească faptele aşa cum s-au întâmplat, într-o formă ce se apropia foarte mult de declaraţiile făcute de Girmancea Maria.

Înainte de a executa răpirea, el a tatonat situaţia, câştigând încrederea numitei Girmancea Maria, promiţându-i un loc de munca stabil. Când a luat legătura, în ziua de 27 martie 1974, cu respectiva, deja momentul psihologic era creat.

Preda Gheorghe a mers cu ea până la bufetul „Stadion" din Str. Dr. Staicovici, unde i-a spus să facă o cerere de încadrare în câmpul muncii. De aici, folosind un traseu cât mai variat, a condus-o în incinta Judecătoriei Sectorului 6, din Str. Ştirbei Vodă, unde i-a cerut să-l aştepte în sală şi, profitând de neatenţia femeii, a dispărut cu copilul pe altă uşă ce corespunde în curtea imobilului.

Preda Gheorghe a declarat că în tot acest timp a fost însoţit de Tronaru Vasilica, ce urmărea de la distanţă toată activitatea. La ieşirea din curtea judecătoriei, Preda Gheorghe, care răpise copilul, s-a întâlnit cu Tronaru Vasilica şi, împreună, s-au deplasat în Piaţa Mihail Kogălniceanu, au intrat într-un bloc, au urcat la etajul 1, oprindu-se la uşa apartamentului în care locuieşte Niţulescu Eugenia, mătuşa ei. Preda Gheorghe a lăsat-o pe Vasilica să intre cu copilul răpit în apartament, iar el a coborât scările şi, ieşind în stradă, a plecat grăbit spre centrul oraşului.

Ce se întâmplase cu copilul?

S-au făcut progrese remarcabile în rezolvarea cauzei prin datele obținute din această declarație, dar nu s-a găsit copilul. Activitățile s-au axat din nou pe audierea numitei Tronaru Vasilica și pe verificările afirmațiilor făcute pe parcursul desfășurării cercetărilor. Ofițerii de miliție erau nerăbdători și într-o continuă agitație, verificând orice date ce ar fi putut duce spre locul unde se afla copilul.

Activitățile întreprinse arătau clar că numita Tronaru Vasilica cunoștea soarta copilului. Toți așteptau ca aceasta să se destăinuie într-un moment în care se purtau discuții din ce în ce mai apropiate de viața ei.

Se cunoștea din datele culese că există o mare afinitate între locotenentul Vițica Eugen și Tronaru Vasilica, ce era în stare de orice pentru a fi alături de el. Întrebările legate de conviețuirea lor vizau modul cum aceștia erau preocupați de faptul că nu pot fi împreună, întrucât între ei se interpuneau Vițica Marcela și copilul dispărut.

Se făceau încercări repetate ca Tronaru Vasilica să spună unde este copilul, întrucât timpul trecea și se aprecia că viața copilului putea fi în primejdie. Negarea continuă apărea în mintea fiecărui ofițer participant la cercetarea cauzei ca un semn prevestitor că Tronaru Vasilică este autoarea unei fapte ieșite din comun.

DEZNODĂMÂNT

„Și deznodământul nu s-a lăsat prea mult așteptat, pentru că, în cele din urmă, Tronaru Vasilica a început să expună tabloul groaznic al întâmplării petrecute în apartamentul mătușii sale, Nițulescu Eugenia.

Autoarea, cu o cheie yale, sustrasă de la mama sa, care făcea curățenie din când în când în această locuință, a pătruns în apartament, unde, folosindu-se de puloverul copilului, l-a sugrumat și asfixiat prin astuparea cailor respiratorii.

Cadavrul l-a introdus într-un sac de hârtie (pregătit în acest scop chiar de ea), pe care l-a legat cu o sfoară. Folosind un autoturism «GETAX», s-a deplasat apoi la Gara de Nord, unde a depus pachetul într-un seif cu cifru de la «bagaje de mână».

Deci copilul era mort.

Deznodământul anticipat de unii ofițeri pe parcursul activităților desfășurate în cauză se confirmase.”

TRISTEȚEA FLORILOR SĂLBATICE...

Totul s-a întâmplat în seara zilei de 30 august 1980, când, în cancelaria profesorilor de la unul dintre liceele bucureștene, a fost găsită fără viață Alexandrina Cârjaliu, o femeie de 38 de ani, care îndeplinea funcția de paznic al școlii.

În ziua nenorocirii, ea se prezentase la serviciu în schimbul doi. Cel care o descoperise fără de viață era paznicul de noapte. În urma sesizării poliției, s-au deplasat la fața locului o echipă operativă împreună cu un procuror și un medic legist, care au efectuat primele cercetări, primele investigații.

Din tabloul locului a reținut atenția faptul că Alexandrina fusese surprinsă de agresor în cancelarie și lovită în cap cu o scrumieră, apoi cu un suport metalic pentru resturile de țigări. Din câmpul infracțiunii au fost ridicate mai multe urme digitale și plantare.

Aceasta ar fi pe scurt mica istorie a unui eveniment tragic, însă cu mari complicații în procesul de identificare a ucigașului.

Plan de acțiune

Întorși la bază, lucrătorii poliției s-au adunat grabnic în jurul unei mese.

— Ce părere aveți, băieți?, întrebă colonelul Diamandescu, cel care conducea acțiunea.

— Agresorul a intrat în cancelarie în ciorapi, pentru a nu fi simțit de victimă, precizează locotenent-colonelul Ion Vicol, șeful Serviciului Criminalistic.

— Urmele ridicate sunt foarte bune, apreciază colonelul

Diamandescu. Ce îți spun ele?

— După cărarea de urme și mărimea piciorului, răspunde cel întrebat, rezultă că este un tip vânjos, iar după distanța dintre ele, că este foarte înalt; așa cum a concluzionat și profesorul doctor antropolog Cantemir Rișcuția.

— În prima fază trebuie să urgentăm comparațiile dactiloscopice în vederea elucidării amprentelor ridicate. Bun, până aici e clar!, își bifează colonelul o însemnare în carnețel. Ce putem însă aprecia în legătură cu mobilul, domnule locotenent-colonel Ioan Negulescu?

— Nu-i prea ușor de precizat, raportează Negulescu, omul pe umerii căruia - ca șef al compartimentului omoruri - cădea, ce-i drept, greul rezolvării acestui caz. O privire de ansamblu a locului faptei, continuă ofițerul, asociată cu multiplele leziuni prezentate de cadavru, mă face să cred că „omul nostru" este bolnav psihic.

— Să ne mai gândim puțin... și colonelul Diamandescu pune tocul pe birou. Dacă astfel ar sta lucrurile, atunci în ce „cadru" ar trebui situată prudența agresorului de a se descălța, de a se spăla și de a șterge apoi urmele de pe suportul metalic folosit la săvârșirea infracțiunii?

— Reacția de apărare sau, și mai exact, de a ascunde urmele lăsate în câmpul infracțiunii este tipică și acestei categorii de indivizi după ce au ieșit din criză, răspunde Negulescu.

— Atunci, meditează colonelul Diamandescu, ar însemna că amprentele găsite pe masa din cancelarie să nu-i aparțină, pentru că pe acestea nu le-a șters.

— Tot ce se poate, încuviințează Negulescu. De fapt, cred că vom avea un cerc restrâns de persoane care s-ar cuveni amprentate și, eventual, excluse. Și întrucât elevii sunt în vacanță, ca și profesorii, nu ne rămâne decât personalul administrativ. Trebuie lucrat cu multă prudență, pentru a stabili cine a intrat în cancelarie.

— Dar mucul de țigară?, își amintește colonelul.

— Dacă aparține asasinului, susține locotenent-colonelul Negulescu, el mă face să cred și mai mult în ipoteza bolnavului psihic.

Laboratorul ne-a confirmat, după urmele de salivă, că fumătorul ţigării „Litoral” are grupa sanguină AB.

— Mda, se pare, într-adevăr, ca ipoteza ta este cea mai verosimilă, pare convins colonelul Diamandescu. Jaful sau mobilul sexual sunt excluse din capul locului. Cu desăvârşire. Aşa că mergem pe mâna ta, fiindcă ai cea mai mare experienţă în acest domeniu. Atenţie deosebită însă la investigaţii, în vederea formării urgente a cercului de bănuiţi! Şi-acum, să împărţim sarcinile...

Locotenent-colonelul Negulescu, un fin practician şi un fin psiholog în materie de omoruri, se ocupă de aflarea datelor referitoare la Alexandrina şi la relaţiile acesteia, întrucât, după calculele sale, nu putea fi ocolită sau exclusă ipoteza, confirmată în atâtea alte cazuri, potrivit căreia autorul gravitează în jurul victimei.

Victima avea profil moral sănătos

Avându-se în vedere concluziile medicului legist, care precizau că moartea femeii survenise în jurul orei 19:00, precum şi faptul că porţile liceului erau încuiate, verosimilă era şi varianta că victima să fi primit o vizită.

În sprijinul acestei teze venea şi faptul că femeia fusese găsită în ciorapi, papucii fiind sub fotoliu. Investigaţiile întreprinse au înlăturat însă aceste ipoteze, întrucât relaţiile victimei se dovedeau foarte restrânse; Alexandrina era o femeie cu un profil moral sănătos, preocupată de educarea fiului şi de îngrijirea soţului, mecanic de întreţinere la acelaşi liceu.

Echipa de ofiţeri desemnată pentru lămurirea amprentelor găsite în cancelarie şi-a rezolvat în timp util misiunea, identificând două femei de serviciu şi un profesor cărora le aparţineau aceste urme, persoanele respective fiind excluse din cercul de bănuiţi.

Rămânea, aşadar, în picioare numai varianta formulată de Negulescu, privitor la bolnavul psihic. În sprijinul tezei sale, el

deținea și „o armă secretă”, de care urma să facă uz numai în final, când trebuia să existe o corespondență perfectă între relația autor-locul faptei.

În fond, această „armă” era... un buchet de flori de câmp! De fapt, nu un buchet, ci câteva fire triste, care fuseseră găsite lângă victimă, pe canapea. Sensul lor? Autorul intenționase probabil să ofere aceste „flori” victimei, cunoscându-i prenumele și dat fiind că în acea zi era sărbătoarea ei religioasă, Sfântul Alexandru. „Florile” puteau reprezenta astfel un semn de omagiu sau - de ce nu? - chiar preludiul unor intenții curtenitoare. Dar care bărbat normal ar fi cutezat să facă un asemenea gest? Să ofere flori de câmp? Pe fondul patologic al autorului, lucrul ar fi fost... explicabil.

„De unde or fi fost adunate toate aceste flori?”, se întreba stăruitor Negulescu. Dar cercetând atent perimetrul liceului, a venit și răspunsul la întrebare. Ofițerul a constatat că sub ferestrele situate în spatele liceului, unde se afla și terenul de sport, crescuseră la întâmplare flori de câmp. De aici, încă o presupunere, că asasinul avea o anumită legătură cu școala.

„Să fi învățat aici? Să fie rudă cu cineva din personalul liceului? Să-i placă jocurile sportive și atunci să sară și el gardul la teren?” Astfel se aglomerau în mintea lui Negulescu alte trei semne de întrebare.

Cercetări pe terenul de sport

Cu tact și meticulozitate, ofițerul a exclus pe rând primele două întrebări, rămânând în „plasa” celei de-a treia. Fiind vacanță și porțile liceului închise, elevii și foștii elevi care locuiesc în zonă și care sunt mari amatori de sport sar gardul liceului, ca să joace fotbal, handbal și baschet. Negulescu împărtășește ultima sa varianta unui bun prieten, procurorul criminalist Ovidius Păun. Acesta se simte atras de ea, astfel că hotărăsc că împreună să pornească la drum, varianta ofițerului fiind cheia cu care urmau să deschidă drumul către asasin.

Mai întâi, ca să-i identifice pe tinerii care în mod obișnuit făceau sport în curtea liceului, cei doi prieteni discută cu personalul de serviciu și cu profesorii de sport.

— Eu aș vrea un singur lucru să vă spun, interveni una dintre femeile de serviciu. Că, înainte de vacanța elevilor, mi s-a părut suspect un vlăjgan care tot venea pe terenul de sport. Într-o zi l-am observat că s-a ascuns în toaleta fetelor. Am bănuit că urmărește lucruri urâte și atunci am chemat în ajutor un profesor, cu care l-am alungat din școală. Vlăjganul ne-a privit cu ochi răzbunători și n-a dat nici o explicație.

— Cum arăta?, întreba Negulescu.

— Foarte înalt, slab și îmbrăcat neglijent, ca un vagabond, răspunse femeia. Mare minune dacă nu tot el s-a ținut și după profesoara de fizică. Era s-o pățească, săraca, fiindcă huliganul a urmărit-o până în clasă, la ore...

Profesoara de fizică relatează celor doi criminaliști pățania. Se face îndată o remarcă: tânărul care o urmărise avea aceleași semnalmente cu ale celui descris de femeia de serviciu.

— Imbecilul!, exclamă iritată profesoara. Precis că este bolnav psihic... Comportamentul său aberant, privirea fixă și defectele marcante în vorbire m-au convins că mă aflam în fața unui asemenea specimen. Ori de câte ori vede o femeie, i se transformă expresia feței și devine violent.

Suspectul „Căpăcilă”

Întrebați mai mulți elevi despre acest tânăr, văzut și pe terenul de sport, băieții au confirmat că îl cunosc, că îi place mult să joace baschet și că l-au poreclit „Căpăcilă”, pentru înălțimea lui exagerată și a posibilității de a ajunge cu mâna până la coș.

— De a pune capac... cum zicem noi, explică un elev.

— Dar așa, unele comportări mai curioase ați observat la el?, îi

întrebă ofițerul.

— Nu, nici vorbă, răspunde un alt băiat. Este foarte curtenitor cu fetele. Le oferă flori și le sărută...

— Zău?, nu-și poate stăpâni procurorul mirarea. De unde ia florile?

— De-aici, din curtea școlii... flori sălbatice... buruieni...

Cei doi prieteni se privesc pe unde scurte și următoarea întrebare doresc parcă să o rostească în același timp:

— Cum îl cheamă?

Din nefericire, mulți elevi îl cunoșteau pe „Căpăcilă", dar nici unul nu-i știa numele sau adresa. Intervenea, așadar, un handicap neprevăzut.

— Nu plecăm de-aici!, îi spune Negulescu lui Păun. De va fi nevoie, vom sta de vorbă cu toți elevii din școală. Trebuie să-l identificăm.

— Dacă va fi nevoie, îmi iau și concediul de odihnă, numai să-l găsim, glumește procurorul...

Așadar, cei doi criminaliști încep vizite prin clase, unde, cu concursul profesorilor, culeg de la elevi date despre „Căpăcilă".

Clasa a XII-a B.

— Nu știu cum îl mai cheamă pe „Căpăcilă", sare un elev din fundul clasei, dar eu l-am mai văzut jucând baschet și în curtea Școlii nr. 70, îi place mult baschetul și se crede mare jucător...

În lipsa altor relații, apăruse o nouă posibilitate de identificare a tânărului care oferea flori de câmp.

La Școala nr. 70, directorul, un om foarte amabil, căuta efectiv să ajute în dezlegarea enigmei, participând și el la investigarea elevilor.

Dar, din nou, spre regretul echipei, nu se ajunge la nici un rezultat, elevii de aici cunoscând, în afară de semnalmentele lui, care corespundeau perfect, doar porecla de... „Căpăcilă".

Dezamăgit și el, în timp ce-i conducea pe criminaliști prin curtea școlii, directorul vede un fost elev.

— Victore!, îl strigă el. Știți, îi cunoaște pe toți, explică el oaspeților. Joacă aici fotbal și baschet în fiecare după-amiază.

Victor, un băiat care folosește cu predilecție argoul șmecheresc,

confirmă că îl cunoaște pe „Căpăcilă”.

— Nu știu unde stă, dar l-am văzut de curând îngrijindu-și pletele la frizeria din colț. Uitați, acolo!, arată el cu degetul spre frizeria aflată la intersecția Străzilor Dristor și Baba Novac.

Mai multe date Victor nu le-a putut furniza, așa că, din nou, altă pasă.

— Da, îl cunoaștem pe băiat, confirmă o frizerița. Este curtenitor și ne aduce flori sălbatice. Nu prea are bani...

— Acum două zile, chiar eu l-am bărbierit, spune alta. Mi-a oferit și mie un buchet, dar le-am aruncat, deși am apreciat gestul...

Cu toate aceste amănunte, nici o fată de la respectiva frizerie nu-i știa numele sau adresa.

— Avem o mare rugăminte la dumneavoastră, le spune locotenent-colonelul Negulescu. Vă lăsăm un număr de telefon și vă rugăm să ne sunați când apare prea curtenitorul tânăr; avem de rezolvat cu el o problemă. Ne poate ajuta într-o chestiune...

Acasă la „Căpăcilă”

Înțelegătoare, frizerițele și-au notat telefonul și au promis că le vor îndeplini aceasta rugăminte.

A doua zi, una dintre ele sună la poliție și comunică ofițerului că l-a văzut pe tânăr ieșind dintr-o curte, nu prea departe de frizerie, că probabil acolo locuiește.

— Venim imediat! Mulțumim.

După ce i-a telefonat procurorului Păun, cei doi prieteni s-au întâlnit și s-au dus la frizerie. De aici fata i-a condus la curtea cu pricina.

Intrară în curte și sunară la o ușă. Îi întâmpină un bătrân care deținea și cartea de imobil. Auzind de cine se interesează cei doi oaspeți, gazda le spuse că îl cunoaște foarte bine pe băiat.

— Doar de câteva ore a plecat din București, să se reinterneze la

Gătaia, îi informă bătrânul. Suferă de cap, săracul, iar părinții lui sunt tare necăjiți din cauza asta...

— Cum îl cheamă?

— Daniel Roșoga.

— Fumează?

— Da, dar mai pe ascuns, să nu-l vadă ai lui. Îi respectă...

— Ce țigări fumează?

— Apoi, nu știu, ca eu nu-s fumător.

— Părinții lui sunt acasă?

— Nu. Sunt plecați în concediu de-o săptămână. Cumsecade oameni. Mi-au lăsat cheile apartamentului, ca să aerisesc și să ud florile.

— Înseamnă că nu erau acasă când a plecat Daniel?

— Nu, bineînțeles!

— Am putea să ne uităm și noi puțin prin apartament?

— De ce nu?

Bătrânul trecu înainte, să le deschidă ușa.

— Pfuu! Dacă am găsi vreun act medical din care să putem afla și grupa sangvină a lui Daniel, ar fi nemaipomenit!

— ... Sau măcar vreun muc de țigară, îi făcu Negulescu semn cu ochiul.

Intrară în apartament. Pe masă, un plic deschis, în care Daniel lăsase câteva rânduri părinților.

— L-a scris înainte de plecare, spune bătrânul.

Ofițerul luă plicul și observă că Daniel lipise pe el un timbru.

— De ce mai era nevoie de timbru?, se miră el.

— V-am spus că băiatul este bolnav cu capul, ține bătrânul să precizeze încă o dată. El spune că un plic fără timbru nu-i bun...

— Probabil că îi plac în mod deosebit timbrele acestea, spune procurorul, făcând lui Negulescu semn să se uite la desenul mărcii poștale.

Ea reprezenta niște flori de câmp.

— Probabil, zice ofițerul, gândindu-se ca și procurorul la sputa

proaspătă de pe spatele timbrului din care urma să se stabilească grupă sangvină. Căutară actele medicale ale lui Daniel, mucuri de țigări, dar nu găsiră decât un pachet gol de „Litoral” aruncat în sobă.

Luară plicul de pe masă și pachetul golit de țigări.

...Peste două ore, cei doi criminaliști erau în posesia unui buletin de analiză în care se menționa că Daniel Roșoga avea grupa sangvină AB, grupă care corespundea cu cea a persoanei care fumase țigara „Litoral” la locul crimei, aruncând chiștocul pe jos.

— Felicitări!, le strânse mâna colonelul Diamandescu lui Negulescu și Păun. Timpul pe care l-ați consumat cu acest caz nu a fost zadarnic.

Doctori de ocazie

Spitalul neuropsihiatric Gătaia, județul Timiș. Aici, ofițerul, procurorul și colonelul Ion Vicol, șeful Serviciului Criminalistic al Poliției Capitalei, aflară de la medicul curant că Daniel era un client vechi al spitalului, cunoscut psihotic, cu grave tulburări de comportament. Și la spital el oferea surorilor tot flori de câmp, iar în câteva rânduri se manifestase violent față de asistentele care nu acordaseră importanță „atențiilor” lui.

În preziua comiterii omorului, Daniel fugise din spital și trecuse pe-acasă, pe la părinți, așa cum de fapt mai procedase și în alte rânduri. Revenea apoi singur la spital.

Pentru a obține proba materială, menită să ateste științific vinovăția lui Daniel, era necesar să fie luate urmele picioarelor lui în ciorapi, așa cum le lăsase la locul crimei.

— Nu este bine să vă declinați calitatea, spune medicul. Asta i-ar putea declanșa o criză... Îmbrăcați halatele astea și recomandați-vă drept colegi de-ai mei, preocupați de un studiu antropologic. Bolnavii sunt destul de obișnuiți cu medicii străini care vin în vizită la noi sau care efectuează diferite studii. La 16 ani, Daniel a crescut în numai

trei luni cu aproape un metru din cauza unor tulburări hormonale pronunțate, care i-au accelerat și evoluția bolii psihice. În concluzie, pretext verosimil...

Daniel nu se opune deloc când află pentru ce anume sosiseră cei trei „medici", ba chiar se arătă interesat să colaboreze cu ei. Dar rămase surprins când i se ceru să meargă în ciorapi. Mirarea lui fu și mai mare când, pe coridorul unde se execută operațiunea de ridicare a urmelor, trebuie să calce mai întâi pe o zonă umedă. În clipa în care puse piciorul în balta roșiatică, improvizată, îl apostrofă pe Negulescu:

— Tu nu ești doctor! Ești de la INTERPOL! Cauți urmele criminalului de la Liceul „Mihai Viteazul"!

Negulescu nu l-a contrazis.

L-a invitat cu blândețe într-un birou, l-a poftit să ia loc pe scaun și i-a oferit un buchet de flori de câmp... Daniel le-a primit și, după ce a râs puțin, s-a destăinuit pe un ton vesel, cum că el o ucisese pe Alexandrina. Numai pentru că îi refuzase buchetul - florile de câmp...

LADA CU ALBINE ȘI MORTUL

În primăvara anului 1979, asistenta medicală Vass Viorica, în vârstă de 38 ani, care lucra la Policlinica C.F.R. Tg. Mureș, a fost solicitată să facă tratament ambulatoriu numitului Papp Iosif din Tg. Mureș, str. Brașovului nr. 7, pensionar C.F.R. Cu această ocazie face cunoștință cu fiul acestuia, Papp Ștefan, în vârstă de 48 ani, muncitor la întreprinderea PROD-COMPLEX Tg. Mureș, divorțat de mai mulți ani.

Tratamentul ambulatoriu a fost făcut până la finele anului 1979, iar în această perioadă „cunoștința" dintre Vass Viorica și Papp Ștefan a devenit o prietenie intimă. Consecințele acestei prietenii au dus, din partea asistentei medicale, la neglijarea familiei (soț și respectiv fiu de 16 ani).

Acest aspect a fost sesizat și de amant. Pentru a masca prietenia, la sugestia acestuia, Vass Viorica l-a introdus în familia ei și, după puțin timp, a devenit un „om al casei". El a reușit în scurt timp să devină un „bun prieten" al soțului Vioricăi, respectiv Vass Francisc, și al fiului lor, pe care, cu câteva „atenții", împrumuturi de bani, înregistrări de benzi magnetice, și l-a apropiat foarte mult. Vizitele reciproce între Papp Ștefan și Vass Francisc s-au întețit, lăsând impresia că între cei doi s-a înfiripat o prietenie trainică.

În această conjunctură, cei doi amanți, Vass Viorica și Papp Ștefan, se puteau întâlni des, fără ca absențele de acasă să constituie o problemă în familie. De obicei, aceste întâlniri se făceau într-o uscătorie, situată deasupra etajului X al unui bloc aflat în apropierea imobilului în care locuia Papp Ștefan. În multe ore petrecute împreună, cei doi amanți își jurau iubire veșnică.

Întâlnire suspectă

Încrederea lui Vass Francisc în Papp Ștefan a mers până acolo încât, în vara anului 1980, a acceptat ca acesta, împreună cu soția și copilul său, să efectueze o vizită, ca turiști, în R.P. Ungaria, cu mașina proprietate a familiei Vass.

Cam în aceeași perioadă, deși fiind considerat la locul de muncă, ca un bun lucrător, corect în familie și societate, Vass Francisc a fost semnalat că s-a întâlnit cu un cetățean străin, de naționalitate germană, venit în România în vizită la rude. Semnalarea s-a oprit însă aici. Ce discuții s-au purtat între cei doi? Intenționează cumva Vass Francisc să părăsească ilegal țară și să se stabilească în Occident?

În ziua de 4 octombrie 1980, Vass Viorica se afla, ca de obicei, la serviciu. La un moment dat a fost solicitată la telefon. În fața colegilor de serviciu a purtat o discuție cu „soțul ei", plecat în acea perioadă în delegație, la Timișoara, care i-a spus că va mai rămâne aproximativ zece zile, timp în care va aranja, prin intermediul unei cunoștințe, în schimbul sumei de 10.000 de lei, trecerea frauduloasă a frontierei. Să fie cumva urmarea întâlnirii avute în vara cu cetățeanul german? Se părea că acesta a fost scopul întâlnirii.

După terminarea orelor de program, Vass Viorica s-a înapoiat la locuința lor. În apartamentul frumos mobilat și bine întreținut se gândea probabil la intenția soțului ei, intenție nesăbuită, dat fiind faptul că aveau tot ce își dorește o familie: casă, mașină și bani (aveau depuși la CEC 80.000 de lei).

În această perioadă, Papp Ștefan își vedea liniștit de problemele de serviciu și personale. Intenționa ca în perioada următoare să plece într-o zonă montană cu albinele pe care le avea de mai mult timp.

Se coace un plan

Pentru a ușura transportul albinelor, prin intermediul unui coleg de serviciu, l-a rugat pe tatăl acestuia, de profesie tâmplar, să-i

confecţioneze o ladă din lemn cu dimensiunile de 130x60x45 cm. Dimensiunile corespundeau cu cele ale banchetei din spate a autoturismului unei cunoştinţe, cu care discutase anterior să o ajute să-şi ducă albinele. Lada a fost confecţionată la dimensiunile solicitate, iar într-o seară a fost transportată la locuinţa lui Papp Ştefan cu autoturismul prietenului.

În după-amiaza zilei de 7 octombrie 1980, Miliţia municipiului Tg. Mureş a primit o sesizare telefonică de la un bărbat, prin care se solicita „intervenţia urgentă de urmărire şi control" a unui autoturism marca Warsawa, care se afla în mişcare pe raza municipiului. Încercarea de a obţine date mai exacte de la persoana care sesiza aspectul nu a dat rezultate, aceasta întrerupând brusc convorbirea. Sesizarea a fost raportată conducerii Miliţiei municipale, care a dispus organizarea - cu agenţi de ordine şi circulaţie - a unor dispozitive-filtru la ieşirea din municipiu.

După trecerea mai multor ore de la primirea apelului telefonic şi realizarea dispozitivului, prin filtru nu a fost semnalată a fi trecut nici o maşină cu marca indicată. Abia în jurul orei 19:00, un echipaj a raportat reperarea, în cartierul 7 Noiembrie, a unui autoturism Warsawa, cu numărul de înmatriculare 1-MS-6628, în care se aflau doi bărbaţi. Pe bancheta din spate se afla o ladă din scândură, nou-confecţionată.

Din discuţiile purtate cu şoferul a rezultat că intenţionează să ajungă în oraşul Reghin şi că lada aparţine însoţitorului său, care nu era altul decât Papp Ştefan. Fiind întrebat asupra conţinutului lăzii, acesta a declarat foarte senin că are în ea albine, motiv pentru care nu o putea deschide.

A fost condus la sediul Miliţiei, împreună cu şoferul şi cu doi martori. Aici, deschiderea lăzii a oferit o surpriză. Lada nu conţinea - conform afirmaţiei lui Papp Ştefan - albine, ci cadavrul unui bărbat. Capul era complet bandajat cu cârpe şi preşuri îmbibate cu sânge. S-a dispus imediat reţinerea şi izolarea celor doi ocupanţi ai autoturismului.

În această situație cauza a fost trecută spre soluționare specialiștilor din cadrul serviciului judiciar. S-a format imediat echipa operativă, care acționa sub directa coordonare a conducerii Miliției județene. Au fost sesizați despre acest aspect procurorul criminalist și medicul legist.

Concluziile medicului au fost următoarele: bărbat de circa 45 de ani, moartea a survenit de aproximativ șase-șapte zile, cauza morții - traumatism cranio-cerebral, ca urmare a 16 leziuni traumatice existente pe capul și pe gâtul cadavrului, provocate, cu intensitate mare, cu un corp despicător de tipul toporului.

Cheia: o relație extraconjugală

Papp Ștefan, fiind anchetat cu privire la cadavru, a refuzat să dea orice declarație, spunând că nu știe nimic. Nici datele furnizate de conducătorul auto nu au fost de natură să lămurească aspectul. Percheziţiile domiciliare efectuate la locuințele celor doi nu au dus la rezultatul dorit, în sensul că nu au fost găsite urme care să ateste că acolo s-ar fi comis omorul.

Apreciindu-se că se afla în fața unui caz complex, cu dificultate mărită, la indicația conducerii, echipa operativă a acționat în următoarele direcţii:

- identificarea victimei, stabilirea profilului moral și anturajului său;
- efectuarea de investigații complexe cu privire la anturajul și profilul moral al numitului Papp Ștefan;
- culegerea de date despre profilul moral și anturajul conducătorului auto.

Rezultatul investigaţiilor întreprinse în jurul lui Papp Ștefan, în rezumat, se prezentă astfel: ducea un mod de viaţa imoral, întreţinea relaţii intime cu diverse femei, pe care le ducea într-o uscătorie situată într-un bloc din cartierul unde își avea domiciliul; una din

femeile din anturajul său se numea Viorica, era căsătorită și de profesie asistentă medicală.

În procesul de materializare a informațiilor obținute în prima fază, atenția a fost îndreptată spre femeia cu prenumele Viorica, identificată, ulterior, în persoana numitei Vass Viorica. În acest sens s-a procedat la conducerea acesteia, de la locul de muncă la sediu, unde, cu ocazia audierii, a declarat următoarele: îl cunoaște pe numitul Papp Ștefan de mai mult timp și se întâlnea cu el într-o uscătorie situată la ultimul nivel al unui bloc, în care acesta făcuse unele amenajări și întreținea relații sexuale. Făcea acest lucru, deoarece și soțul ei întreținea relații extraconjugale. Fiind întrebată unde se afla soțul ei, a declarat că este plecat în delegație, la Timișoara, de aproximativ șapte zile.

A mai precizat că, în urmă cu circa trei zile, a primit de la el, la locul de muncă, un telefon prin care i-a făcut cunoscut că intenționează să treacă fraudulos frontiera în R.S.F. Iugoslavia. În continuare, i s-a prezentat spre recunoaștere cadavrul găsit în ladă. Foarte rece, fără să fie mișcată de împrejurare, a recunoscut că este soțul ei și a negat faptul că avea cunoștință de comiterea omorului.

Concomitent, echipa operativă însărcinată cu cercetarea conducătorului auto a stabilit că el se cunoștea cu Papp Ștefan și că, în urmă cu trei zile, a fost rugat de acesta să-i transporte cu autoturismul o ladă de la un tâmplar particular. Transportul l-a efectuat seara, știind că lada era destinată pentru transportarea unor piese în localitatea Lăpușna.

Conform înțelegerii, în după-amiaza zilei de 7 octombrie 1980, s-a prezentat la locuința lui Papp Ștefan, unde, pe holul blocului, se găsea lada, pe care amândoi au urcat-o în autoturism. Papp Ștefan i-a indicat itinerarul de parcurs prin municipiu, care, de fapt, nu corespundea cu direcția spre localitatea Lăpușna. De mai multe ori, Papp Ștefan i-a cerut să oprească. De fiecare dată acesta cobora din mașină, se uită împrejur, după care urca și plecau din nou. Ajunși în Str. 7 Noiembrie, au fost opriți de agenții de circulație și conduși la

sediu.

Se descoperă locul crimei

S-a reuşit, totodată, identificarea tâmplarului, care a recunoscut că a confecţionat lada comandată de Papp Ştefan şi, după câte cunoştea, aceasta urma să fie folosită la locul de muncă.

O altă echipă a trecut imediat la identificarea şi cercetarea uscătoriei în care Papp Ştefan se întâlnea cu Vass Viorica. Cu ocazia cercetării acestei încăperi, pe pardoseală, mobila existentă şi diverse obiecte, au fost găsite urme şi mânjituri de sânge, care, iniţial, au fost şterse şi spălate. Au fost găsite şi ridicate obiecte de îmbrăcăminte purtătoare de pete de sânge.

Pus în faţa probelor adunate, Papp Ştefan - care, până atunci, a negat orice participare la comiterea omorului - a recunoscut că este autorul faptei.

În urma lămuririi tuturor aspectelor faptei, s-a reuşit să se reconstituie modul în care a fost comisă. Împrejurările au fost următoarele:

Întrucât relaţiile intime dintre Papp Ştefan şi Vass Viorica au devenit cunoscute mai multor persoane şi cum soţul amantei a devenit o „piedică", de comun acord au hotărât să-l lichideze. Prin aceasta se urmărea să le rămână autoturismul şi banii. În realizarea acestui plan s-a angajat Papp Ştefan.

Ideea lichidării lui Vass Francisc s-a născut încă de la data înapoierii lor din vizita efectuată în R.P. Ungară, unde, de altfel, cei doi au făcut unele demersuri în scopul rămânerii lor definitive, intenţionând apoi să se căsătorească.

În vederea realizării planului, în după-amiaza zilei de 1 octombrie 1980, Papp Ştefan l-a invitat pe Vass Francisc în uscătorie, unde au consumat băuturi alcoolice, timp în care victima i-a reproşat lui Papp Ştefan că întreţine relaţii intime cu soţia lui. Într-un moment de

neatenție, Papp Ștefan i-a aplicat o lovitură pe la spate cu o toporișcă, în regiunea capului, după care l-a lovit, de mai multe ori, până acesta a decedat. Cadavrul a fost ținut în această încăpere până în ziua de 7 octombrie 1980.

În ziua de 2 octombrie 1980, agresorul s-a întâlnit cu soția victimei, ocazie cu care i-a făcut cunoscut că a rezolvat problema soțului ei, fără a-i preciza cum anume. I-a cerut acesteia suma de 10.000 de lei, spunând că îi este necesară pentru plata celui care l-a omorât pe Vass Francisc și a primit suma solicitată.

Pentru a motiva dispariția neașteptată din localitate a lui Vass Francisc, ambii au pus la cale convorbirea telefonică purtată față de colegii de muncă ai lui Vass Viorica. Telefonul a fost dat din oraș și nu din municipiul Timișoara. Prin aceasta s-a încercat să se afle că Vass Francisc intenționează să treacă fraudulos frontiera și să se motiveze absența lui. Practic, și întâlnirea avută de victima Vass Francisc cu acel cetățean german a fost organizată tot de Papp Ștefan, în înțelegere cu soția victimei. Au făcut și acest lucru public tocmai în ideea să se creadă că victima și-a aranjat problema plecării definitive din țară.

Autorul intenționa să ducă lada în care se afla cadavrul în localitatea Lăpușna, zonă montană, acoperită, puțin umblată, unde urma să-l omoare și pe conducătorul auto, după care să facă dispărute cele două cadavre prin incendierea și aruncarea lor într-o prăpastie.

Probele administrate în cauză au documentat vinovăția lui Papp Ștefan și complicitatea la omor a numitei Vass Viorica. Pentru faptele lor, Papp Ștefan a fost condamnat la moarte, iar Vass Viorica, la 20 de ani de închisoare. Pedepsele au rămas definitive.

RĂZBUNAREA PÂRNĂIAȘULUI

Din cei 11 ani ai căsniciei lor, Anica, de 29 ani, și Anisim Patrus, de 42 ani, au stat împreună doar 13 luni și jumătate... În rest, cei doi soți nu s-au văzut decât o dată pe lună, la „vorbitor", Anisim fiind „chiriaș" aproape permanent al penitenciarelor.

Având la activ nu mai puțin de zece condamnări pentru tâlhărie, vătămări corporale, huliganism, furturi din avutul obștesc etc., individul era cunoscut pentru manifestările sale deosebit de violente atât în familie, cât și în lumea interlopă, unde argumentul pumnului său „de fier" se dovedea imbatabil. Soția lui, o femeie foarte evlavioasă, îi îndura cu stoicism batjocura și umilințele la care o supunea cu nemărginită bestialitate, la gândul că prezența lui acasă nu poate dura mai mult de o lună, două, după care urma inevitabil o nouă condamnare... Și, într-adevăr, speranțele ei în acest sens nu erau niciodată deșarte. Neîmplinită îi rămăsese numai dorința de a fi avut un copil care să-i aline singurătatea... După ultima sa condamnare, Anisim devenise cu totul de nesuportat.

Obișnuitelor bătăi și scandaluri li se adăugau acum „noutățile" unor perversiuni sexuale abjecte, pe care numai un dereglat psihic le-ar fi putut imagina. Dar bestia nu s-a mulțumit cu atât. Sub amenințarea cuțitului și-a silit femeia să „mărturisească" numele „tuturor" bărbaților care l-au înlocuit cât timp el a stat „la răcoare". Numai că, biata femeie - cunoscută pentru cinstea și corectitudinea ei atât la serviciu, cât și în cartierul mărginaș unde locuia - nu prea avea ce să „mărturisească". Copleșită de rușinea de a fi nevasta unui pușcăriaș fără leac, trăia retrasă de lume, evitând chiar și să privească pe cineva... Anisim era însă de neclintit în hotărârea lui: „Ori spui, ori te spintec".

Inventarul amanților prezumtivi

Înnebunită de spaimă, femeia a pronunțat primul nume ce i-a venit în minte: cel al cumnatului ei. În loc să se înfurie, Anisim a pufnit în râs, știind că din cauza unui accident stupid, petrecut cu 15 ani în urmă, fratele sau încheiase pe vecie capitolul vieții intime...

După câteva clipe însă, hohotele lui de ras s-au transformat în răcnete și în timp ce-i sfâșia hainele, cu cuțitul, a început să-i sugereze el însuși numele unor așa-ziși „amanți": colegi de serviciu, șeful de tură sau, de ce nu, maistrul Nicola... Lama cuțitului lăsa dâre purpurii pe pieptul și pe abdomenul femeii. Aţâţat la vederea sângelui, ca un animal de pradă, Anisim era din ce în ce mai violent. A lovit-o sălbatic cu mânerul cuțitului pe tot trupul. Simțindu-și sfârșitul aproape, femeia a încercat să se salveze cu prețul minciunii: „Ai dreptate, așa este, în lipsa ta, pe rând, toți au trecut pe aici...".

Chipul lui Anisim s-a înseninat brusc. A aruncat cuțitul, și-a îmbrățișat nevasta și a promis că o va ierta numai dacă va aduce acasă pe unul dintre ei, „doar așa, să ne distrăm cu el un pic...". A doua zi, pe la prânz, în drum spre serviciu, Anica a trecut pe la sora ei, care, aflând cele întâmplate, a îndemnat-o să anunțe autoritățile. Femeia s-a apucat să aștearnă totul pe hârtie. N-a reușit să-și termine reclamația, căci se făcuse târziu și nu voia să întârzie la fabrică. Lucra în schimbul doi.

L-au omorât pe maistru

Spre surprinderea tuturor, Anica, de obicei atât de sfioasă și de tăcută, a încercat să intre de câteva ori în vorbă cu colegii de muncă. Mai mult, s-a apropiat de maistrul Nicola Zamfir și i-a spus că are acasă niște pește proaspăt pe care ar vrea să-l vândă, având mare nevoie de bani pentru pachet, căci bărbatul ei a fost din nou arestat... La sfârșitul programului de lucru, maistrul, de bună-credință, a acceptat să meargă cu ea să cumpere pește.

Nu au apucat să intre bine în casă, că ușa s-a trântit de perete și în prag a apărut cu o falcă în cer și cu una în pământ Anisim, jucând cu patos rolul soțului „trădat”. În câteva clipe, asupra bietului om nevinovat s-a abătut o ploaie de pumni. Fiind destul de firav în comparație cu „namila” de Anisim, n-a putut opune nici un fel de rezistență. S-a trezit gol-goluț, legat de mâini și de picioare și aruncat în pat. Ce a urmat e greu de descris. Chinurile, pe cât de cumplite, pe atât de jenante, au durat până spre dimineață, când sufletul lui urgisit a părăsit trupul zdrobit de torturi...

Când, a doua zi, alertați de vecini, au pătruns cu forța în apartamentul din str. Crivățului nr. 17, oamenii legii au descoperit o imagine de coșmar... Cu hainele pătate de sânge, Anisim dormea alături de cel pe care-l omorâse. Deși aflată în stare de inconștiență, bătută și ea bestial, Anica avea să supraviețuiască totuși. Tot ce-și dorea era să nu mai apuce ziua eliberării din penitenciar a soțului ei - condamnat la 20 de ani de închisoare pentru omorul comis cu atâta cruzime în ziua de 29 octombrie 1973.

(În afara celor 28 de fracturi și ruperi de organe interne, autopsia a relevat și faptul că în stomacul victimei se afla o cantitate apreciabilă de spumă de ras amestecată cu fire de 8-10 mm din barba călăului său...)

OMOR CU PREMEDITARE PRIN... ELECTROCUTARE

...Anul 1973. Pe poarta Oficiului Stării Civile păşesc alături un tânăr şi o tânără care şi-au unit destinele pentru o viaţă. Faţa le iradiază de fericire, bucurie şi împlinire sufletească. Merg ţinându-se de mână, însoţiţi de urările celor dragi, ale prietenilor şi colegilor, „casă de piatră, Valeria" şi „să fiţi fericiţi împreună, Paraschive!".

Viaţa şi-a urmat cursul ireversibil. A sosit pe lume şi primul copil, Olimpia, prilej de bucurie pentru toţi, dar în special pentru Valeria Pastia, fericita mama.

Dar, ca un făcut, asupra liniştii căminului familiei Paraschiv, din Galaţi, au început să se adune nori negri. Totul a început prin mici şicane, certuri, pe care Paraschiv, muncitor oţelar la Combinatul Siderurgic Galaţi, le provoca, acuzându-şi soţia de lipsă de fidelitate...

Alarmă la Poliţie

12 octombrie 1982, ora 11:30. Gândurile ofiţerului de serviciu de la Poliţia Municipiului Galaţi îi sunt întrerupte de apelul telefonic.

— Alo, Poliţia? Sunt responsabilul Restaurantului „Movileni". Vreau să vă anunţ că la mine s-a prezentat un cetăţean care, cu lacrimi în ochi, m-a rugat să vă comunic că şi-a găsit soţia ucisă în locuinţă.

— Dle responsabil, spune ofiţerul, nu cumva sunteţi victima unei erori? Omul este în...

— Dle ofiţer, nu-i nebun şi nici beat. Mai mult, m-a rugat să luaţi toate măsurile pentru a prinde criminalul! Şi să ştiţi că după asta a

leşinat...

— Bine, acordaţi-i primul ajutor, în câteva minute suntem acolo.

Sub imperiul celor aflate, cu inima strânsă, ofiţerul pătrunde cu sfială în biroul şefului. Nu era prima veste rea pe care i-o aducea în acea zi.

— Ce s-a mai întâmplat?, întreabă şeful Poliţiei.

— Dle comandant, avem o crimă în Galaţi.

Şi, în cuvinte disperate, raportează situaţia.

— E clar, e o zi grea pentru noi toţi!, spune şeful. Raportează evenimentul la judeţ. Colonelul Toma să-şi mobilizeze echipa. Vreau un prim raport peste trei ore.

Maşina, condusă de neobositul plt. adj. Costică Bofan, transportă întreaga echipă la faţa locului într-o liniște mormântală. Fiecare îşi măcina propriile gânduri. Cum este posibil? Ziua în amiaza mare?

Ajunşi la destinaţie, constată că în faţa blocului A 5 din Micro 20 este multă lume adunată, care, contrariată, speriată, face comentarii.

Soţul victimei, Paraschiv Pastia, dă primele relaţii, printre lacrimi. „...Am plecat în seara de 11 octombrie 1982, la ora 21:00, împreună cu fiica mea, Olimpia, la serviciu, pentru că a doua zi trebuia să merg la Brăila să iau un aragaz. Am închis uşa cu yala, lăsând în locuinţă pe cei doi copii care dormeau şi pe soţia mea. Când am revenit azi, la ora 11:00, am găsit uşa închisă şi apoi, în sufragerie, pe Valerica moartă... Dle colonel, vă rog, prindeţi-l pe acest criminal care mi-a lăsat copiii fără mamă." Şi a început din nou să plângă.

Cercetarea la faţa locului a scos în evidenţă două lucruri esenţiale:

- autorul a pătruns în locuinţă prin folosirea cheii originale sau prin chei potrivite;
- moartea a fost violentă, ea s-a produs prin electrocutare.

Şi aici, medicul legist Jean Ciobotaru este imbatabil.

— Nu are rost să căutaţi altceva. Uitaţi-vă la faţa cadavrului. Se văd clar leziunile electrocutării pe obraji. Colonele, nu te văd bine, dar, oricum, după ce fac autopsia, îţi trimit actul medico-legal.

Crimă prin electrocutare. Colonelul Toma se uita la cpt. Maris şi-l întreabă:

— Auzi, Dorule, în afară de cazuistica judiciară, tu ai auzit la noi, în Galaţi, de acest mod de operare?

— Domnule colonel, mi se pare de domeniul Agathei Christie...

Se declanşează verificări, cercetări şi audieri de martori, investigaţii la locul de muncă al victimei, al soţului şi, încet, încet, se adună date, informaţii care, în final, scot în relief un al doilea „Paraschiv Pastia", nu cel care lăcrima.

În posesia acestor date, colonelul Toma hotărăşte să fie abordat direct soţul victimei.

— Dle Paraschiv, să reluăm filmul evenimentelor din seara de 11.10.1982. La ce oră aţi plecat la serviciu şi de ce aţi luat-o şi pe Olimpia cu dvs.?

— Cum să vă spun, mi-am amintit că soţia mă rugase să cumpăr un aragaz de la Brăila şi am considerat că este bine să vadă şi fiica mea Brăila.

— Oare? De aceea a dormit Olimpia toată noaptea în secţia oţelărie? Nu era normal să veniţi acasă şi apoi să plecaţi la Brăila?

— Păi, să vedeţi... eu... am crezut că... dar l-aţi prins pe criminal?!..

Colonelul Toma se uită la el, îl priveşte lung şi, cu tristeţe în glas, îi spune:

— Da, l-am prins, mă Paraschive. Acum trebuie să ne spui cum ai făcut-o.

Auzind aceste cuvinte, Paraschiv se schimbă la faţă, de parcă a înghiţit mătrăgună.

— Ce vreţi să spuneţi? Sunt nevinovat. Ce aveţi cu mine?

— Lasă teatrul, omule. Nu mai are rost, îi spune colonelul. Aş dori să ne povesteşti ce ai aruncat în canalul de apa-aductor al secţiei Forjă grea din CSG. Vreau să te avertizez că micuţa Olimpia ne-a declarat ce-a văzut... şi, ia seama, pe ea o credem, nu pe tine.

Paraschiv este ca fiara încolţită. Priveşte în jur, ochii nu-i mai sunt de om, ci ai unui bolnav psihic... Caută, caută un reazem în realitatea

lui închipuită. Nu găsește ceea ce caută. Se dă o luptă cu el. Lupta care-i lăsa transpirația să-i curgă în voie pe față. Gura îi este uscată și cu greu spune:

— Nu a ținut, dle colonel. Am crezut că nu mă descoperiți repede. Vă rog, dați-mi un pahar cu apă. Am să vă spun totul. Nu are rost să căutați în altă parte. Eu am omorât-o. Și nu-mi pare rău.

Cum și-a executat criminalul soția

Colonelul Toma se uita la el și nu-i vine să creadă: de unde atâta sadism?

— Hai, spune. Te ascult.

— Povestea mea începe mai demult, când eram cu soția la Turda. S-a amplificat când din 1980 am revenit în Galați, se destăinuie Paraschiv. Am avut sentimentul că mă înșală în permanență. Și eram gelos. Acest gând a pus stăpânire pe mine. Nu mai puteam să scap de el. Era ca un vierme care roade un măr frumos, cum fusese dragostea noastră... Uf!!! Greu îmi mai este să mă destăinui...

— Încearcă, măi băiete, numai așa te liniștești, îi spune Toma.

— E ușor să spui. Greu să o și faci. Cum vă arătam, acest gând nu-mi dădea pace. Și m-am hotărât. Numai moartea ei mă va elibera. Cum să o fac?, mă întrebam. Dacă o omor cu cuțitul, voi fi prins repede. Să o aștept noaptea pe stradă și să o atac? Tare greu. Și atunci mi-am adus aminte de ceea ce am învățat la fizică. Curentul electric este sfânt! Auzisem că vindecă reumatismul. Deci mă va vindeca și pe mine de acel gând obsedant, de acest... reumatism psihic. Am stat, am judecat, am gândit și... am întocmit planul.

Prin luna octombrie 1982, mi-am procurat niște mănuși din piele folosite la sudură, prin care am trecut două cabluri electrice prevăzute la un capăt cu ștecher. Capetele libere ale cablurilor le-am izolat, le-am dispus în spirale concentrice, fixându-le cu sârme pe fața palmara a mănușilor, interpunând între spirale și mănuși bucăți de

cauciuc. Acest dispozitiv l-am ascuns într-o valiză pe care o țineam încuiată.

Așteptăm ziua în care să mă hotărăsc. Aceasta a fost fatală. Seara, în jurul orei 21:00, după ce copiii s-au culcat în dormitor, soția mi-a spus că o doare capul. A mers în sufragerie, și-a „încropit un pat din cele cinci scaune", și apoi s-a culcat.

După ce m-am asigurat că toți ai casei dormeau, am scos dispozitivul din valiză, am introdus ștecherul în priză și apoi l-am aplicat de două ori, ca să fiu sigur, pe obrajii soției. Aceasta nu a țipat, nu a scos nici un zgomot. Mi-am dat seama că a murit. Am luat uneltele aducătoare de moarte, le-am introdus într-un sac al unei măști de gaze, am sculat-o pe fiica mea, Olimpia, și am plecat la lucru, lăsându-i în casă pe soția mea moartă și pe cei doi copii dormind.

Trebuia să fiu de serviciu în schimbul de noapte. Și am fost. Toată noaptea nu m-am gândit decât dacă „planul meu" va ține. În rest, nu-mi părea rău de nimic...

„Restul" îl cunoașteți. Un om care s-a lăsat bântuit de sentimentul de gelozie a devenit criminal. A devenit ucigașul mamei celor trei copii ai săi. Al ființei pe care cândva a iubit-o. Lipsa de rațiune, de permanent autocontrol al comportamentului a dus treptat la degradarea sentimentelor, la apariția unui adevărat infern sufletesc.

SCENA CRIMEI

După ce m-am asigurat că toți ai casei dormeau, am scos dispozitivul din valiză, am introdus ștecherul în priză și apoi l-am aplicat de două ori, ca să fiu sigur, pe obrajii soției. Aceasta nu a țipat, nu a scos nici un zgomot. Mi-am dat seama că a murit. Am luat uneltele aducătoare de moarte, le-am introdus într-un sac al unei măști de gaze, am sculat-o pe fiica mea, Olimpia, și am plecat la lucru, lăsându-i în casă pe soția mea moartă și pe cei doi copii dormind.

MĂRȚIȘORUL ÎNSÂNGERAT

Piatra-Neamț, 28 februarie 1987. O ședință PCR a fost întreruptă de ofițerul de serviciu, care a raportat găsirea unui cadavru segmentat într-o localitate din apropierea municipiului reședință de județ. Cadavrul a fost transportat în curtea Martei Zlătaru de fiica ei, Ileana, femeie de moralitate îndoielnică, ce era însoțită de un bărbat necunoscut. Am stabilit că cel omorât este Gheorghe Ghervase, de 48 de ani, fost lăcătuș mecanic, bețiv, violent, despărțit în fapt de soție.

Să nu refuzi un strop de vin la ceas de seară

Motorul dricului nostru de fabricație sovietică toarce ca un motan cu burta plină de șoricei. Farurile bolidului nostru și cele ale utilajelor de deszăpezire sunt singurele lumini care taie bezna ce a acoperit orașul de câteva ore. Nu știu cum de nu s-a gândit nimeni că facem prea multă risipă de întuneric...

Oprim în fața unui bloc cu patru niveluri. Vântul s-a întețit și ne izbește în față un consistent fuior de zăpadă. Urcam până la etajul III, la lumina unei lanterne mioape. La soneria apartamentului cu numărul 17 sunt două fire desfăcute. Batem îndelung. Se aud pași pe holul interior. Ne deschide o femeie mărunțică și ne poftește să intrăm. Miroase a stătut, a materii fecale și a vin prost. După descrierea mamei sale, o recunoaștem pe Ileana Zlătaru, care nu ne întreabă de ce am venit și ne poftește să luăm loc pe scaunele din sufragerie. Fără un cuvânt, aduce patru pahare în care toarnă vin negru. Ne spune să servim de parcă am fi fost niște oaspeți așteptați. Maiorul Rus și procurorul Ghelberg o întreabă despre Gheorghe

Ghervase. Ileana spune că nu l-a văzut de mai multe zile. Este de acord cu percheziția domiciliară. Aducem doi vecini care își fac cruce atunci când în balconul apartamentului dăm peste o găleată din tablă zincată în care, printre resturi de țigări și coji de ceapă, se afla organele interne și intestinele celui abia dus la morgă. Pentru că nimeni nu s-a atins de pahare, Ileana Zlătaru găsește de cuviință că e păcat de vin, așa că le golește singură. Până când terminăm procesul-verbal de percheziție, femeia fumează mai bine de jumătate de pachet de țigări Carpați. Duhoarea este insuportabilă, am un nod în gât, dar sunt fericit că am sărit peste mesele de prânz și seară. Încuiem și sigilăm ușa, coborâm scările pe bâjbâite și ne simțim mult mai bine când dăm piept cu viscolul de afară.

În sediul Procuraturii Județene este frig, așa că ne mutăm cartierul general tot în clădirea Miliției, unde temperatura este suportabilă și avem generator electric pe motorină.

Ileana Zlătaru are un scris lăbărțat, poate și pentru că se află într-o stare de euforie bețivănească. Conținutul declarației scrise diferă total de afirmațiile făcute în apartament.

Paul Avădanii are reședința în stația C.F.R.

Femeia relatează că, în urmă cu zece zile, l-a cunoscut pe un anume Paul Avădanii, de 28 de ani, fost subofițer MAN, cu care a acceptat să întrețină relații sexuale. La două zile după ce s-au cunoscut, pentru că G. Ghervase, concubinul ei, era plecat din localitate, l-a adus pe Paul în apartament, au băut și s-au iubit nebunește. Concubinul s-a întors mai devreme decât se așteptau. Cei doi bărbați s-au luat la bătaie, iar Paul l-a lovit de mai multe ori pe Ghervase cu un cuțit în abdomen și în piept. Acesta a murit după câteva minute. Fiind amenințată cu moartea, Ileana a segmentat cadavrul împreună cu Paul și l-a pus în sac și în valiză. „Ce i-am scos din cușca pieptului ați găsit în căldare, pe balcon. De atunci și până

azi-dimineaţă am fost ţinută forţat în casă. Tot la îndemnul lui, am mers astăzi la mama, cu gândul să-l îngropăm pe bietul Gică. Pământul era îngheţat bocnă, aşa că am lăsat acolo sacul şi geamantanul şi i-am spus mamei că înăuntru sunt nişte lemne. Am revenit în oraş, şi Paul mi-a spus că se duce să caute nişte bani cu împrumut, că nu mai aveam nimic de mâncare, iar vinul era pe terminate. M-a ameninţat că, dacă părăsesc apartamentul său îl torn la cineva, mă face bucăţele."

Este aproape dimineaţa când o conduc pe Ileana în arest. Pentru că mai sunt trei-patru ore până când ar trebui să revin la program, îmi strâng fularul în jurul urechilor şi mă culc cu capul pe birou. Visez că sunt într-o brutărie şi înghit bucăţi mari dintr-o pâine abia scoasă din cuptor. Mă trezesc când intră Maricica, femeia de serviciu. Strâng în pumn cele două mărtişoare pe care nu am apucat să le dăruiesc. La evidenţa populaţiei găsim mai multe persoane cu numele indicat de Ileana Zlătaru. Împreună cu locotenentul Stoica bat străzile troienite ale urbei. Stabilim că cel căutat de noi nu mai locuieşte la adresa menţionată în fişă. Dăm o raită prin locurile mai deocheate, prin autogara şi prin staţia C.F.R. Îl găsim în sala de aşteptare, clasa a II-a, întins pe o bancă, cu hainele boţite şi murdare de vomismente şi urină.

Paul îşi începe declaraţia prin a recunoaşte că este împătimit de alcool, motiv pentru care a fost trecut în rezervă încă de anul trecut. Cunoaşte şi ceva tâmplărie. A mai lucrat cu un cumnat, care l-a şi găzduit, dar tot câştigul s-a dus pe băutură. Cu două zile în urmă a tras un chef straşnic, până după miezul nopţii, cu încă doi boscai. „Marinică Zloata şi Vasile Stersu. Îi cunoaşteţi sigur, că amândoi au trecut pe la barhaus, adică prin puşcărie. Ca să nu se supere cumnatul, m-am dus să stau în gară până dimineaţa. Acolo am cunoscut o femeie, Ileana, care zicea că aşteaptă un tren de dimineaţă, să meargă la mă-sa ca să-i ducă nişte lemne pe care le avea într-un sac şi într-un geamantan. Mai avea într-o plasă o sticlă cu vin şi o cutie de table. Am băut vinul împreună, am jucat table şi, ce mai, ne-am împrietenit

și am hotărât să o însoțesc la mama ei. Cavaler, am dus eu lemnele. Am mai luat de la un vecin doi litri cu vin, pe care l-a fiert baba și l-am băut toți trei. Ne-am întors în oraș cu primul tren. Ileana m-a dus la un apartament. Zicea că acolo locuiește. Am făcut dragoste de mai multe ori, iar după-amiază am plecat să caut niște bani cu împrumut, pentru potol și udătură. N-am găsit, dar m-am întâlnit cu Nae Calaveru, fost tovarăș de armată, cu care am dat gata o navetă cu vin."

La întrebările legate de Gheorghe Ghervase, Paul a răspuns cu aceleași două cuvinte: „Nu știu".

Răsturnare de situație la Medicină Legală

Îl las pe bănuit cu locotenentul Stoica și plec la morgă. Doctorul Țurcanu conchide că moartea lui Gheorghe Ghervase s-a produs în urmă cu circa o săptămână, ca urmare a stopului cardio-respirator provocat de exsangvinare. Singura leziune se afla sub fesa dreaptă și putea fi produsă cu un cuțit care a secționat artera femurală. „Paul l-a lovit cu cuțitul în piept și în burtă", îmi revin în minte spusele năpârstoacei îmbrăcate în fustă și cu mare dragoste pentru amor și băutură.

În drum spre sediu, trec și verific alibiul lui Paul. Totul se confirmă. Să fi stăpânit nefericitul fost plutonier fenomenul ubicuității? Numai așa ar fi putut fi și prin locurile pe unde am stabilit că a bântuit în aceste zile, și în apartamentul victimei, să o sechestreze pe nevinovata Ileana.

Revin la birou și deșert tolba cu vești. O aducem pe arestată și facem confruntarea cu Paul Avădanii. Aceasta înghite în sec, apoi izbucnește în râs, ca după o glumă bună. „Amantul ăsta nu are nici în clin, nici în mânecă cu omorul. Acu' opt zile, seara, m-am luat la ceartă cu Gică, pentru că era gelos și zicea că i-am făcut ochi dulci unui prieten de-al lui. Mi-a dat vreo două scatoalce. Cum eram cu

capsa pusă, când a întors spatele, i-am înfipt cuțitul în cur. Voiam să-l înțep doar. Imediat după aceea, pe cracul pantalonului a început să-i curgă un șuvoi de sânge. Până să-l dezbrac și să-l ajut cumva, a murit. Am vrut să mă omor, dar mi-a fost frică. Toată noaptea m-am gândit ce să fac. L-am porționat ca pe o găină și l-am băgat în sac și în geamantan, cu gândul să-l îngrop în grădină la mama. Necazul a fost că a nins și a venit valul ăsta de frig. Fiindu-mi frică să mai dorm cu cadavrul pe balcon, ieri-noapte l-am pus pe o sanie și m-am dus la gară. Acolo l-am cunoscut pe Paul. El a crezut că-i duc mamei niște lemne și m-a ajutat".

CRIMĂ PENTRU REFUZ DE AMOR

Noiembrie 1987. Când echipa operativă sosise în localitatea Ionașcu din județul Teleorman, tot satul știa ce căutau milițienii în mica lor așezare. Vestea că Simion Maria, o femeie la 42 de ani, fusese omorâtă se răspândise repede. Cine pusese obștea în picioare? O vecină a victimei. De cum se luminase de ziuă, o tot pândise s-o vadă prin ogradă, să-i ceară ceva. Dar aceasta nu mai apărea de nicăieri: nici din casă și nici de pe ulicioară. Atunci se duse la gard și începuse s-o strige: „Marie! Marie!”... Nici o mișcare. „Hai, fă, că n-oi vrea să te prinză amiază-n pat...”, tot o boscorodi aceasta și ocoli pe poartă să-i dea... deșteptarea. Ușa casei era larg deschisă. Intră și, când văzu ce-i înăuntru, rămase înlemnită. Ieși apoi afară, îngrozită și alarmă vecinii.

Un sătean alergă la postul de miliție: „Tovarășe Ianculescu, la Maria e prăpăd”. Plutonierul Andrei Ianculescu dă fuga într-acolo. Vede, se convinge și raportează situația la Turnu Măgurele. De aici, evenimentul e transmis la Alexandria și de la reședința județului se pune urgent în mișcare echipa operativă. Era într-o...

Sâmbătă

La poarta Mariei, lume multă. Milițienii de la post luaseră măsuri să nu intre nimeni în curte, în casă. Chiar și rudele apropiate erau ținute la distanță. Criminalistul, meticulos ca de obicei, își făcea meseria: cercetă atent tot ce se afla în spațiul în care se comisese fapta. Procurorul Ion Mariță și ofițerul Andrei Odangiu își vedeau de ale lor: făceau investigații. Căutau să... deschidă piste de cercetare. Culegeau de ici, de colo informații, le discutau, își formulau păreri.

Victima rămăsese văduvă de vreo doi ani. Avea cinci copii. Mai bine zis, îi avusese. Pentru că se descotorosise de ei. Pe doi dintre ei, mai mici fiind, îi dăduse la casa de copii, la Roşiori. Flăcăul îi plecase în armată. Fetele mai mari, de cum se măritaseră, le şi expediase de lângă ea. Rămasă singură, îşi făcea viaţa după bunul ei plac. Nu avea cine s-o mai acuze de ceva, s-o mai facă să roşească, îşi dăduse frâu liber instinctelor: bea şi accepta cu uşurinţă companii ocazionale. Ultima... achiziţie: un muncitor de la Schela de extracţie Poeni.

Până pe seară, cam pe aici ajunseseră cercetările. Şi veni...

Duminică

Informaţiile culese din sat în legătură cu Hărăţ Ion, concubinul Mariei, erau contradictorii. Unii spuneau că-l văzuseră prin partea locului, dar cu o săptămână în urmă. Alţii, dimpotrivă, susţineau că respectivul fusese zărit la Ionaşcu vineri, în preziua crimei. Cărora dintre ei să le dai crezare? Mai ales că vreo doi dintre aceştia nici nu prea aveau noţiunea timpului. „Astăzi ce zi e, taică?", fusese întrebat un bătrân, care îndruga vrute şi nevrute, fără discernământ. „Păi, eu zic că-i luni." Era duminică. Omul trăia cu o zi în avans.

„Mergem la schelă să vedem ce putem afla de acolo!", hotărî Odangiu. Şi plecă, împreună cu alţi doi lucrători de miliţie, la Poeni. Până acolo nu era o palmă de drum. Au avut de străbătut o sută de kilometri. Ei, dar alergătura abia acolo începea. Caută şi discută cu toţi oamenii care-l cunoşteau pe Hărăţ Ion. Trebuia stabilit cu certitudine ce făcuse acesta de vineri şi până sâmbătă. Şi cei din preajma lui au precizat că Hărăţ Ion, în intervalul de timp amintit, n-a părăsit schela. Omul nu negă: „O cunosc pe Simion Maria, mă duc la ea, din când în când." Nu spune că la ultima lor întrevedere avusese şi un acces de gelozie. Maria se destăinuise unei vecine: „Auzi tu! L-a apucat şi pe asta nebunia. Parcă-aş fi nevasta lui cu cununie!". Impulsul spre o pornire necugetată exista. Dar de aici până la a-i

aduce unui om o acuzație atât de gravă era nevoie și de alte probe. Probe care deocamdată nu existau. Hărăț Ion în noaptea crimei nu părăsise schela. La această concluzie duceau majoritatea investigațiilor. Mai puțin câteva mărturii culese din sat. Dar pe spuse de genul „parcă l-am văzut", „mi se pare că era", „cred că nu mă înșel" nu putea fi aruncată vina asupra cuiva. Prima ipoteză se clătinase. Timpul trecea. Din calendar se mai desprinse o filă.

Luni

„N-o fi... opera unui psihopat?", emise altă ipoteză ofițerul Odangiu. „Nu-i exclus, îi întări supoziția procurorul Mărita. Nu vezi ce spune și medicul legist, Eugen Popescu? Asta-i faptă de dement." Șeful de post își amintește de unul, Crăciun Dumitru. Un dezaxat. „A acostat până acum vreo două femei din sat, declara subofițerul. A tăbărât pe ele, le-a strâns de gât. Mai, mai să le violeze. Au venit și mi s-au plâns. Am intervenit. A fost internat în spital. Acum, iar e acasă." Părinții acestuia sunt alarmați: „A devenit iar agitat, violent. Ne-a amenințat că o să ne ciopârtească pe amândoi. Ajutați-ne să-l izolăm undeva." S-a intervenit și a fost internat la spitalul cu profil de neuro-psihiatrie Poroschia. În vinerea cu pricina venise acasă pe la ora cinci după-amiaza. Se certase cu părinții și se culcase.

Marți

Cercetările sunt reluate de la cota zero. „Cine a fost paznic obștesc în noaptea de vineri spre sâmbătă?" Șeful de post își pune la încercare memoria. Și nu dă greș. Îl indică pe omul care în acea noapte trebuia să vegheze în sat. Este invitat la postul de miliție. Vine repede. Odangiu îl măsoară din priviri, de sus până jos. Observă imediat pe pantalonii acestuia câteva pete mari de sânge. Rămâne stupefiat. Simte cum îl cuprind fierbințelile: „Ia zi-i, ce s-a întâmplat în timpul

serviciului dumitale?". „Ce să se-ntâmple? Ce ştiţi şi dumneavoastră." „Şi dumneata unde-ai fost? N-ai văzut, n-ai auzit nimic? N-ai simţit nici o mişcare prin sat?" „Sincer să fiu, nu." „Păi, unde ţi-au fost gândurile, ochii, urechile?" Omul tace. Exteriorizează o frământare, un consum nervos intern. Îl trădează mâinile care nu-i stau locului. Ponosesc pălăria. „Hai, zi ceva?", îl îndeamnă ofiţerul. „Tovarăşe comandant, ştiţi, peste noapte am simţit că mă cam strânge frigul. Şi m-am dus acasă, să mai iau ceva pe mine. Acasă, cald. M-am întins şi eu puţin lângă nevastă şi m-a furat somnul. M-am trezit spre ziuă." „Dar petele acelea de sânge de pe pantalonii dumitale de unde sunt?" Omul priveşte în jos, le vede şi el şi rămâne descumpănit şi nedumerit. „Eu ştiu... de unde să fie? Am tăiat mai alaltăieri o găină. Poate de-acolo or fi!" Urmară câteva momente lungi de tăcere şi de o parte şi de alta. Apoi, ţăranul îşi lua hotărât inima-n dinţi: „Tovarăşe şef, ştiu ce căutaţi, bănuiesc ce vreţi de la mine. Daţi-mi un pic de răgaz să vă pot fi de folos. „Bine. Eşti liber." Omul îşi puse pălăria pe cap şi se pierdu pe ulicioară. Mergea abătut. Când întâlnea pe careva, se oprea. Schimba o vorbă. Şi iar o pornea mai departe, fără să ştie unde se duce, unde vrea să ajungă. La o răspântie întâlneşte o consăteancă. Îi spune şi ei ce-l apăsa pe suflet, încearcă să-i explice, cum că el, om aşezat, la locul lui, a ajuns să fie bănuit pe nedrept. „M-au văzut şi cu petele astea de sânge pe pantaloni - explică el înciudat. Păi, cum să nu le stârnesc bănuieli? Acu' mi-am amintit de unde sunt. Am dat o mână de ajutor să ducă moarta în vehicul. Dar cine mă crede?" „Dacă ai şti dumneata cine a omorât-o pe Maria!" Omul tresare: „Cine?". „Ion al nostru..." „Păi, cum, el n-a fost la tractoare?!", întreabă nedumerit săteanul. „A fost. Dar sâmbătă dimineaţa, când am trecut pe la părinţi, pe acasă, l-am găsit acolo şi pe Ion. Era agitat. Nu-şi mai găsea locul. «Ce-i cu tine, mă Ioane?», l-am întrebat. «Ce să fie?», mi-a răspuns şi a scos un oftat greu. «Eu am omorât-o pe Maria!» Am rămas toţi muţi."

Miercuri

Echipa operativă a ieşit la câmp. A străbătut câteva sole şi s-a oprit la un punct de lucru al mecanizatorilor. Mitran Ion, un tânăr de 21 de ani, se afla pe tractor. Când a văzut oamenii în uniformă, a simţit cum i se înmoaie picioarele.

„Ia zi-i, Ioane, cum a fost?"

„Ce să fie?"

„Ştii tu ce vrem să aflăm de la tine. Nu ne mai plimba cu vorba. N-are rost. Tu ai omorât-o pe Maria. Cuţitul - arma crimei - şi hainele pline de sânge le-am găsit în gluga de coceni, la tine acasă. Cum ai putut să faci una ca asta?"

„Vineri am fost în sat - se destăinuie criminalul. Am băut. M-am îmbătat. Apoi, m-am dus la Maria. Voiam să fac dragoste, ca şi altădată, cu ea. Ea n-a vrut. Ştiam că se ţine cu-n altul. Simţeam cum mi se ridica sângele la cap. Am luat un cuţit şi..."

Trecuseră cinci zile de la săvârşirea odioasei crime.

MOARTEA UNEI NIMFOMANE

Maiorul Grigore Jumara, șeful Serviciului Judiciar din Direcția Miliției Regiunii Galați, a hotărât să facă un control, în luna septembrie 1965, asupra reclamațiilor aflate în lucru la ofițerii și subofițerii de la miliția municipiului Galați.

Controlul s-a extins și asupra sectoriștilor, găsindu-se asupra unui subofițer o reclamație privind un caz de dispariție în care nu se făcuse mai nimic. Cazul stătuse în *nelucrate* timp de șase luni.

Subofițerul respectiv, care a fost sancționat pe linie profesională, nu întocmise măcar fișa „D", conform ordinelor în vigoare, în materie de dispariții de persoane. Aceasta fișă, care cuprinde toate datele persoanei dispărute, semnalmentele, semnele particulare și fotografia, dacă exista, se întocmea în două exemplare, din care unul se înainta Serviciului de Evidență Operativă de la nivelul regiunii de miliție, iar al doilea se trimitea Direcției Evidenței Operative din cadrul Direcției Generale a Miliției din București, care efectua comparații criminalistice cu fișele „C", fișe care reprezentau cadavrele cu identitate necunoscută sau fragmente de cadavre găsite în diverse locuri și localități din țară.

Primele verificări

Maiorul Jumara a ordonat ca acest caz să fie preluat de ofițerii Serviciului Judiciar din subordinea sa și s-au declanșat imediat cercetările. Despre ce era vorba? În ziua de 5 aprilie 1965, Eugenia Rudoi, o fată în vârstă de 16 ani, dispăruse în împrejurări suspecte din orașul Galați. Tânăra era originară din orașul Făgăraș și făcea parte

dintr-o familie dezorganizată. Mama sa, Rozalia Bărănescu, a convieţuit legitim şi nelegitim cu mai mulţi bărbaţi, rezultând din aceste căsătorii opt copii, printre care două fete, Eugenia (dispărută) şi Ana Rudoi, zisa Puşa, de 24 de ani. Penultimul soţ al mamei fetelor, Ion Bărănescu, întreţinea relaţii sexuale cu Puşa, încercând în acelaşi timp s-o violeze şi pe dispărută, când aceasta avea 13 ani. Pe la sfârşitul anului 1964, Ion Bărănescu a luat hotărârea să trăiască în concubinaj cu fiica sa vitregă, Ana Rudoi, fără să desfacă însă căsătoria, stabilindu-se în oraşul Eforie-Nord.

Un frate al Eugeniei, pe nume Vasile Rudoi, în vârstă de 23 de ani, venise de unul singur la Galaţi, să-şi facă un viitor. Astfel, el îşi luase serviciu la Şantierul Naval şi închiriase o cameră la curte.

Eugenia, care se împăcase foarte bine cu Vasile, când împlinise 15 ani plecase la fratele ei la Galaţi s-o ajute să-şi facă şi ea un rost. Locuiau şi se gospodăreau împreună.

Din toamna anului 1964, Eugenia îşi găsise şi un serviciu, respectiv menajeră la o familie înstărită din Galaţi. Această familie era foarte mulţumită de ea, pentru că nu punea mâna pe bani sau pe lucruri străine şi era o bună gospodină. În ziua de 5 aprilie 1965, la ora 11:00, stăpâna casei i-a dat o reţetă, doua sticluţe şi suma de 25 de lei, trimiţând-o la farmacie pentru a-i cumpăra medicamentele sub formă de picături. Eugenia însă nu s-a mai întors şi din acel moment n-a mai fost văzută niciodată.

Audierea fratelui

Este chemat la miliţie Vasile Rudoi, fratele dispărutei.

— Da, este adevărat că din ziua de 5 aprilie 1965 nu am mai văzut-o pe sora mea, a spus el. Dar nu mi-am făcut probleme la început, fiindcă o ştiam că-i rea de muscă! De fapt, cât am stat la Făgăraş, n-a avut nimic bun ce să-nveţe de la mama şi de la bărbaţii pe care i-a avut. O moşteneşte pe mama, care schimba bărbaţii ca pe

batiste!

— La 16 ani, era chiar așa, o nimfomană[1]?, se miră căpitanul Toma, care purta discuția.

— Da, poate nu vă vine să credeți, dar nu mai este fată mare de la 12 ani. De-atunci a început să-nșire bărbații prin Făgăraș. Unul, Nemeș îl cheamă, a făcut chiar o crimă pentru ea. Și-a ucis rivalul, un tânăr cu care se-ncurcase Eugenia, și e și acum în pușcărie, la Gherla. Îi scrie scrisori de după gratii, dar ea nici să audă de el, căci îi plac alți bărbați. Mereu alții și alții, de-am înnebunit câți o căuta!

— Cum îi agață?

— Pur și simplu de pe stradă, zâmbi Vasile. Dacă eram cu ea și îi plăcea unul, gata, mă abandona și o și vedeam la brațul ăluia. Nu mai spun când bărbații îi făceau ochi dulci, că e frumușică a dracului! Numai că nu le sărea de gât.

— Dacă așa stau lucrurile, medită căpitanul Toma, este posibil ca în ziua dispariției, când a fost trimisă de stăpână la farmacie, să fi abandonat cumpărăturile din cauza vreunui bărbat?

— Nu că este posibil, ba chiar așa s-a și întâmplat, sublinie Vasile, sigur pe el. Mergea la pat cu oricine îi ieșea în cale și uita de tot!

— Bine, dar, așa, zile-n șir?

— Cât cuprinde, că la ea vremea nu conta.

Buletinul de identitate

— Nu-i era teamă că rămâne însărcinată?, continuă căpitanul Toma.

— Nu, după cum îi înșira, dar în ultimul timp o sfeclise. Mi-a spus că a rămas gravidă cu un zugrav, Jenică Brudiu. E un băiat frumușel

---

[1] Femeie care suferă de *nimfomanie* [Stare patologică la femei și la animalele femele, manifestată printr-o excitație sexuală exagerată.].

care sta pe strada noastră. Cu el a trăit cel mai mult, dar în ultimul timp s-au certat și a abandonat-o.

— De ce?

— Pentru că i-a ghicit meteahna și a prins-o cu altul, un ostaș în termen.

— Și ce ți-a spus că va face, dacă a rămas însărcinată?

— Mi-a zis că găsește ea un fraier cu care s-a culcat și să i-l pună în cârcă! Dar eu cred că nu l-a găsit și s-a întâmplat ceva rău cu ea.

— Ce te face să crezi asta?

— Buletinul ei de identitate!

Căpitanul făcu ochi mari.

— Ce-i cu buletinul?

— A fost găsit de dumneavoastră, de miliție. Ofițerul ridică din umeri. De miliția transporturi navale, completă Vasile. L-au găsit într-o pungă cu două sticluțe goale. Întrucât îi făcusem viză de flotant unde stau eu, miliția de la evidența populației din Galați i-a trimis o citație că i-a găsit buletinul. Întrucât ea nu apăruse, m-am dus eu, dar n-a vrut să mi-l dea. Mi-au zis s-o trimit pe ea când va veni acasă.

Căpitanul Toma părea înmărmurit. Întrebă cu glas moale:

— Când s-a întâmplat asta?

— Pe 15 aprilie, exact la zece zile după ce a dispărut.

Informația furnizată de fratele victimei era exactă. La data de 15 aprilie 1965 cineva abandonase la ușa postului de miliție transporturi navale din Galați o pungă în care se aflau buletinul de identitate al victimei și două sticluțe goale pentru medicamente, picături. Le găsise un tânăr subofițer care venise primul la post. Acesta, în loc să raporteze șefilor săi despre eveniment, dusese buletinul de identitate al fetei la miliția municipiului Galați, evidența populației, cu mențiunea că a fost găsit de persoane necunoscute.

Așadar, neexistând o pregătire criminalistică riguroasă a tinerilor subofițeri de pază și ordine, aceștia erau recrutați atunci numai din rândul muncitorilor din fabrici și uzine - pentru a avea o origine sănătoasă - se greșise în mod flagrant. În astfel de cazuri, care din

capul locului era suspect, punga cu sticluțele goale trebuia trimisă biroului criminalistic de la DMR Galați pentru căutare și prelevare de amprente sau orice alte urme.

Și subofițerul de la postul de miliție transporturi navale Galați a fost sancționat pe linie profesională.

Alte informații

Spre norocul căpitanului Toma, subofițerul nu aruncase și sticluțele, gândindu-se că poate îi vor folosi cândva. Ofițerul a ridicat cele două sticluțe și le-a dus la criminalistică, încercând marea cu sarea. Neputându-se ridica vreo amprentă, a plecat la domiciliul familiei unde Eugenia fusese angajată ca menajeră. Era o stradă cu castani, situată în partea de jos a orașului. În „orașul vechi", cum denumeau acea zonă gălățenii, pentru că de-acolo în sus începeau cartierele de blocuri nou-construite. Tot atunci se lucra și la construcția marelui combinat siderurgic.

— Era, într-adevăr, o fetișcană gospodină, spuse gazda, o femeie în vârstă, dar prea flușturatică! Avea un corp frumos și era frumușică. În loc să profite de aceste calități și să-și găsească și ea un băiat cu care să întemeieze o familie, ea le dădea apă la moară la toți care o curtau. Numai eu știu câți am alungat din câți o fluierau pe la poartă, de sub castani.

— Ați reținut vreunul mai insistent? Știți vreun nume?

— Nu știu nici un nume, pentru că Eugenia se ferea să-mi povestească despre aventurile ei. Nu voia s-o cred o prostituată și să renunț la serviciile ei. Dar am reținut figura unuia dintre ei, care mi s-a părut mai insistent, dar și mai inteligent decât ceilalți.

— Ce v-a determinat să faceți această apreciere?

— Era mai fin decât ceilalți, îmbrăcat curat și n-a fluierat niciodată. Trecea din când în când prin fața porții, iar în ultimul timp o aștepta ore în șir la colțul străzii.

— Nu i-aţi spus şi Eugeniei?

— Ba da. Mi-a spus că în urmă cu trei luni a avut o relaţie cu el şi nu i-a plăcut, că-i un pămpălău.

— La ce se referea?, ciuli urechile căpitanul Toma.

— După câte am înţeles eu... la pat, zâmbi bătrâna. Apoi a adăugat: Or mai fi şi din ăştia, ca ea era o fată foarte viguroasă! Mi-a mai spus că nu vrea să-l mai vadă şi îl ocoleşte. Însă faptul că el insista s-o întâlnească m-a determinat să cred că se îndrăgostise de ea.

— Este posibil. V-a spus cum îl cheamă? Unde lucrează, unde locuieşte?

— Nu mi-a spus nimic, dar ştiu eu unde lucrează.

Ofiţerul o privi cu o uşoară uimire.

— E vânzător la pescăria din piaţa veche. M-am dus într-o zi să cumpăr peşte de acolo şi l-am recunoscut imediat. El pe mine nu mă cunoaşte, m-a văzut numai prin gard.

Sticluţele de medicamente

— În ultima vreme, Eugenia vi s-a confiat cumva că era însărcinată?

— Nu, nu mi-a spus nimic, se miră gazda. V-am spus că se ferea de mine în chestiuni din astea. Dar sunt sigură că secretele intime le cunoaşte cel mai bine prietena ei, Sanda, o tânără care este femeie de serviciu la un bloc din Mazepa. Le-am surprins de mai multe ori şuşotind.

— Când a plecat atunci la farmacie, aţi sesizat vreo intenţie la ea de a nu se mai întoarce?

— Nici poveste. Era plină de viaţă, ca întotdeauna!

— Ce i-aţi spus să cumpere?

— Apă oxigenată şi tinctură de iod. Soţul meu s-a rănit la un picior în magazia de lemne şi aveam nevoie de aceste medicamente. Ca să nu greşească, i-am dat şi reţeta medicului de circumscripţie şi două

sticluțe.

Ofițerul scoase cu grijă cele două sticluțe și întrebă:

— Acestea sunt?

Femeia, de cum le privi, reacționa prompt:

— Nu sunt astea! Sticluțele mele erau mai mici, mai am câteva mostre. Astea sunt mult mai mari.

Căpitanul ceru o mostră de sticluță și se convinsese că bătrâna avea dreptate. Apoi ceru permisiunea să păstreze sticluța. Nu plecă până nu mai puse o întrebare:

— Pe rețetă erau trecute și alte medicamente?

— Da: penicilină.

La taifas cu Sanda

Sanda Profir, cea mai bună prietenă a Eugeniei, s-a dovedit a fi o fire deschisă și cooperantă.

— Noi ne spuneam tot una la alta, începu ea, iar când am auzit că a dispărut în ceață m-am dus la frate-său, Vasile, și i-am spus să reclame la miliție că nu-i a bună. Și m-a ascultat, dar au trecut șapte luni de atunci și până la dumneavoastră nu m-a întrebat nimeni de ea.

— O facem acum, pentru că trebuie să-i dăm de urmă, zise căpitanul Toma.

— Bine ar fi să trăiască, dar eu nu prea sunt convinsă.

— De ce?

— Pentru că, dacă s-ar fi dus după vreun bărbat, mi-ar fi scris neapărat sau mi-ar fi telefonat. Asta, ca să nu mai zic că m-ar fi invitat la ea, acolo.

— Nu te contrazic, dar după cum știi și tu, îi plăcea să schimbe bărbații ca pe batiste! Dacă, totuși, te-o fi uitat?

— Asta e firea ei în materie de bărbați, eu nu pot să umblu, așa, cu unul și cu altul! Dar în ultimul timp i se cam înfundase.

— De ce?

— Pentru că rămăsese însărcinată și nu știa cu cine.

— De ce nu s-a gândit la un avort legal?

— Pentru că proasta s-a trezit târziu. Doctorul i-a zis că e în luna a IV-a și nu se mai poate face nimic.

— Era disperată? Se gândea să-și pună capăt zilelor?

— Nici vorbă de așa ceva. Era în căutarea unui pămpălău, așa le zicea ea la fraieri, care să recunoască copilul.

— Ți-a pomenit la cine se gândise?

— Păi, la mai mulți! zise Sanda, după ce făcu o pauză. Unul era un zugrav de pe strada lui frate-său, altul era Goneață, șofer la IGP, un militar în termen din Focșani, de la care avea mai multe scrisori amoroase, și încă unul care se îndrăgostise de ea. De ăsta zicea c-ar lucra prin piața veche și nu-i mai dădea pace.

— În final, ce crezi că s-a întâmplat cu ea?

— Cred că i-a făcut felul unul din ăștia, când a auzit ce-l așteaptă și că va trebui să plătească pensie alimentară.

— Cum urma să-i momească pe pămpălăi?

— Să-i amenințe că-i va da în judecată sau că se va sinucide și va lăsa scris cine este tatăl copilului.

Căpitanul Toma îi raportă șefului sau, maiorul Jumara, constatările la care ajunsese.

— Am avut dreptate că e un caz de dispariție cu suspiciuni de omor?, îl sondă șeful Serviciului Judiciar.

— Fără dubii, îl aprobă subalternul. Eugenia Rudoi a fost asasinată în intervalul 5-15 aprilie 1965, iar cadavrul ei zace acum pe undeva. Sanda Profir, prietena ei intimă, care este de o moralitate apropiată cu victima, participând și ea la multe chiolhanuri, pare o fată foarte isteață și a intuit același deznodământ. După cât erau de bune prietene și își destăinuiau toate secretele despre legăturile lor cu diferiți bărbați, sunt convins că dacă Eugenia ar fi fost în viață i-ar fi dat de veste unde se afla și cu cine.

— Da, apoi avem regia cu buletinul de identitate al victimei, își

aprinse șeful o țigară.

— De fapt, o înscenare prost regizată, aprecie căpitanul. Criminalul a știut de la victimă că fusese trimisă cu niște sticluțe la farmacie și a realizat înscenarea prin abandonarea în fața postului de miliție transporturi navale a pungii cu buletinul de identitate al Eugeniei și două sticluțe.

— Numai că pe primele sticluțe le-a pierdut și a pus altele mai mari, după cum le-o fi găsit. Un amănunt la care nu s-a gândit!

— Într-adevăr, el s-a gândit intens cum să inducă ancheta în eroare, scăpându-i acest amănunt. Eugenia, conform unei tactici pregătite dinainte, a încercat probabil să-l impresioneze spunându-i că, dacă nu va recunoaște copilul, se va sinucide.

— Da, e interesant, analiză maiorul. Pe asta a mizat, să credem că s-a sinucis. Și bănuiesc chiar mai mult, gândindu-mă de ce a lăsat punga în fața ușii postului de miliție transporturi navale, și nu la miliția orașului sau cea județeană. Cum acest post de miliție se află în port, la marginea Dunării, criminalul a încercat să însceneze că, după abandonarea pungii, victima s-a aruncat în Dunăre.

— Just, iar de aici se mai deduce că, după ce a omorât-o pe Eugenia, i-a aruncat cadavrul în Dunăre.

— Păcat că acest cadavru nu a apărut la suprafață, până acum.

— L-au mâncat peștii, după cum știm că s-a întâmplat și în alte cazuri!

— Da, asta e Dunărea. Care dintre „pămpălăii" indicați de Sanda crezi că este criminalul?

— Vânzătorul de la pescăria din piața veche, zâmbi căpitanul, bazându-se pe flerul sau. El este omul care o aștepta insistent la colțul străzii familiei Blendea, unde victima era angajată ca menajeră. Și așa bănuiesc că s-a întâmplat și atunci. Pentru că Eugenia n-a mai ajuns la farmacie, înseamnă că s-a întâlnit cu el la colțul străzii și de aici au plecat acasă la el. Îndrăgostit, el era bucuros că iubita îi cade în brațe, iar ea, pentru că-și găsise omul pe spatele căruia să-și pună planul în aplicare! Pe de altă parte, Ilie Vancea, așa se numește vânzătorul și

are 23 de ani, are legitimație de acces în port pentru aprovizionare cu pește.

Intuiția căpitanului

Ilie Vancea era de loc din Brăila și deținea în Galați o garsonieră într-un bloc situat în apropierea falezei Dunării. Într-o dimineață din luna noiembrie 1965 este vizitat la magazinul de pescărie, unde lucra, de un procuror și doi ofițeri de miliție. I se percheziționează dulapul și acolo se dă peste o scrisoare pe care i-o adresase Eugeniei Rudoi la 29 martie 1965, dar nu o expediase. În scrisoare își mărturisea dragostea nebună pe care i-o purta și o ruga să-i răspundă la sentimentele lui și să nu-l mai chinuiască, ocolindu-l. Scrisoarea dorise să o trimită de mai multe ori, dar nu avusese curajul necesar.

Este percheziționată și garsoniera lui, unde se dă peste o mizerie de nedescris, ca la burlacii cei mai neîndemânatici. Căpitanul Toma controlează și sub pat, unde, printr-o sumedenie de cârpe, ghemotoace de ziare și hârtie igienică descoperă o probă nesperată, care avea să-l ducă pe Ilie Vancea pe banca acuzaților, din instanță, pentru omor: rețeta doamnei Blendea pe care o dăduse victimei în ziua dispariției și pe care erau trecute medicamentele: apă oxigenată, tinctură de iod și penicilină.

Deconspirat, Ilie Vancea a recunoscut imediat crima și amănuntele, așa cum intuise căpitanul Toma. O așteptase pe Eugenia la colțul străzii și îi propusese să meargă la garsoniera lui. Contrar așteptărilor lui, fata a acceptat și l-a însoțit bucuroasă. La garsonieră au băut coniac și au făcut dragoste. După aceea, la un moment dat, Eugenia a început să plângă, mărturisindu-i că este însărcinată și vrea să se sinucidă. Când Vancea a aflat cine este tatăl copilului, respectiv el, era gata să leșine. Știa că nu cu el rămăsese însărcinată, n-avea cum. Atunci, fata l-a amenințat cu procesul și cu plata pensiei alimentare. Ilie Vancea a simțit atunci că înnebunește și, într-un moment de furie,

a strâns-o de gât. Întrucât blocul sau era la numai 300 de metri de Dunăre, s-a gândit să scape de cadavru aruncându-l în apă. Operațiunea a executat-o în noaptea care a urmat, apoi timp de nouă zile s-a gândit cum să-i însceneze sinuciderea Eugeniei și unde să-i arunce buletinul de identitate. S-a gândit că poate cadavrul va fi pescuit în Dunăre și atunci i-a venit ideea să arunce punga cu buletinul în fața postului de miliție din port. Primele sticluțe pentru medicamente, care fuseseră în pungă, le pierduse, așa că le-a înlocuit cu altele pe care le-a găsit prin casă, chit că erau mai mari. Despre rețetă habar n-avuse și nu-și explica cum ajunsese sub pat.

A fost condamnat la 15 ani de închisoare.

SCRISOAREA DE DRAGOSTE I-A ADUS MOARTEA

În anul 1965, în spatele gării C.F.R. Constanţa se afla şi capătul liniei de autobuze Constanţa-Eforie-Mangalia. Un fel de autogară în aer liber. Cum mulţi călători sau chiar şoferi aflaţi în această zonă aveau nevoie de o toaletă, trebuia să meargă până în gară pentru a-şi satisface necesităţile fiziologice. Pentru a evita acest lucru, cei interesaţi se foloseau de un WC din apropiere, situat pe proprietatea unei femei cumsecade, Ileana Buzeţelu, care nu avea gard în fundul curţii.

În dimineaţa zilei de 10 noiembrie 1965, Ileana Buzeţelu s-a dus să cureţe WC-ul, descoperind în interior gamba unui om, pe care a scos-o afară. Au fost anunţaţi lucrătorii postului de Miliţie Transporturi Feroviare (TF) din gara Constanţa, care la rândul lor au raportat cazul la Direcţia Miliţiei Regiunii (DMR) Dobrogea.

Primele cercetări

La faţa locului s-au deplasat lucrătorii Serviciului Judiciar, un procuror din cadrul Procuraturii Regiunii Dobrogea şi medicul judiciar al oraşului Constanţa.

Aceştia au luat măsuri de vidanjare a WC-ului în cauză, ocazie cu care au mai fost găsite încă o gambă şi labele de la ambele picioare. Ambele gambe şi labe aparţineau aceleiaşi persoane. Pentru găsirea resturilor de membre şi fragmente umane s-a luat măsura vidanjării unui număr de 11 WC-uri din jur, rezultatul fiind negativ.

Membrele găsite au fost expertizate medico-judiciar, stabilindu-se

ca ele aparţin unei persoane de sex feminin, cu vârsta între 18 şi 35 de ani, înălţimea 1,54-1,63 metri, cu un picior mic, purtând încălţăminte nr. 34-36.

Referitor la vechimea cadavrului, medicul legist a apreciat-o între două săptămâni şi şase luni.

Măsuri de amploare

În vederea identificării resturilor de cadavru, a victimei şi a autorului, a fost alarmat tot efectivul miliţiei din Constanţa şi de la regiune, desfăşurându-se o serie de măsuri complexe care au necesitat foarte mult efort.

Astfel au fost verificate canalele colectoare, lăzile şi recipientele de gunoi de pe raza oraşului, precum şi groapa de gunoi de la margine, însă nu s-a descoperit nici un rest de cadavru.

S-a format o echipă de ofiţeri care a făcut investigaţii şi verificări la locul găsirii segmentelor şi în jurul acestuia.

Alte echipe au făcut percheziţii domiciliare în toate imobilele situate în apropierea locului cu pricina.

Investigaţiile s-au extins în rândul personalului C.F.R. de la trenurile personale care sosesc şi pleacă din gara Constanţa şi în rândul personalului ce deserveşte autobuzele Constanţa-Eforie-Mangalia, în vederea descoperirii persoanelor care au transportat cu aceste mijloace diverse colete suspecte.

N-au scăpat din vedere verificările în rândul persoanelor de la bufetele din zonă - „*Mangalia*”, „*Timiş*”, „*Ancorei*” - precum şi restaurantul gării Constanţa, pentru a le stabili pe cele care au avut asupra lor pachete suspecte.

În obiectiv au intrat şi dormitoarele comune ale ICH, situate în zonă, în jurul abatorului, mai ales căminul de fete, pentru a stabili dacă a dispărut vreuna din ele.

S-a declanşat o amplă acţiune pe raza regiunii Dobrogea şi a

municipiului Constanța de depistare a femeilor dispărute de la domiciliu, flotante sau care au locuit fără forme legale.

Investigațiile au cuprins și mediul prostituatelor, proxeneților și gazdelor de hoți.

S-a întocmit fișa „C" a cadavrului cu identitate necunoscută și a fost trimisă Direcției Evidenței Operative din Direcția Generală a Miliției București, în vederea comparării semnalmentelor cu persoanele dispărute la nivel de țară, evident de sex feminin.

O sesizare de dispariție

Vasilică Roșianu, din comuna Baia, raionul Focșani, regiunea Vrancea, s-a adresat cu o plângere miliției municipiului Constanța prin care reclama dispariția fiicei sale, Maria Petcu. Aceasta din urmă fusese căsătorită cu Gheorghe Petcu, rezultând un copil. Bărbatul fiind bețiv și violent, Maria nu l-a mai putut suporta și a introdus acțiune de divorț. Prin sentința tribunalului raionului Focșani, pronunțată în luna ianuarie 1964, copilul a rămas în îngrijirea mamei, iar Gheorghe Petcu a fost obligat la plata pensiei alimentare în suma de 200 lei lunar. După divorț, Gheorghe Petcu, de meserie mecanic, a plecat în județul Constanța și s-a stabilit în Eforie-Nord, unde și-a găsit de lucru la Întreprinderea de Hoteluri și Restaurante (IHR). De la acea dată și până în luna septembrie nu îi trimisese fostei soții nici un leu pensie alimentară.

Maria, care purta acum numele de fată, Roșianu, aflând unde lucra fostul bărbat, a plecat la începutul lunii august 1965 la Eforie pentru a se prezenta la IHR și a-i pune poprire pe salariu. De atunci și până la sfârșitul lunii decembrie, de când data reclamația, ea nu-și mai făcuse apariția și nu-i dăduse mamei sale nici un semn de viață.

Maria Roșianu avea 26 de ani și era mignonă. Mama sa anexase și o fotografie, atenționând organele de miliție că Gheorghe Petcu era un om răzbunător și foarte dur, obișnuind să poarte cuțit asupra lui.

Căutări înfrigurate

Cum semnalmentele acestei dispărute semănau perfect cu ale segmentelor de cadavru găsite în WC-ul din spatele gării Constanţa, iar cazul era mai „palpabil" decât celelalte sesizări de dispariţii primite până atunci, colectivul de ofiţeri ai Serviciului Judiciar şi-au unit imediat eforturile pe această pistă.

Verificările făcute la IHR Eforie-Nord au stabilit că Maria Roşianu se prezentase la conducerea acestei întreprinderi în ziua de 7 august 1965, depunând o cerere de poprire pe salariul fostului soţ, la care anexase o copie legalizată după hotărârea de divorţ. Fusese chemat la centrală şi Gheorghe Petcu, care era angajat ca mecanic la hotelul „*Pelican*". Acesta a recunoscut în faţa directorului că nu plătise nici un leu pensie alimentară pentru copil şi a fost de acord verbal cu poprirea, inclusiv plata sumelor din urmă. L-a rugat însă pe director ca salariul pe luna august să-i fie lăsat întreg, fiindcă are unele datorii, iar din septembrie e bun de plată. Directorul şi Maria Roşianu au fost de acord.

Foştii soţi au plecat împăcaţi de la întreprindere, iar din acea zi nu se mai ştia nimic de Maria Roşianu. Se extind verificările la hotelurile din staţiune şi se afla că ea fusese cazată la hotelul „*Condor*" pe perioada 6-18 august 1965. De aici, ofiţerii au tras concluzia că ea a mai rămas în Eforie-Nord, ca să profite de timpul favorabil şi să facă plajă.

Era important acum de stabilit dacă în această perioadă ea se întâlnise cu fostul soţ. Acesta era cazat la hotelul „*Pelican*", unde lucra, şi nimeni din personal nu a recunoscut fotografia Mariei, ceea ce însemnă că ea nu-l vizitase niciodată la hotel.

Marea dragoste

Dacă Gheorghe Petcu îşi omorâse fosta soţie după data de 18 august, fapta o săvârşise undeva în staţiune, la loc ferit. Dar unde

tranșase cadavrul și unde ascunsese celelalte părți?

Este căutat la serviciu pentru a se avea o discuție cu el. Acolo, surpriză! Își luase salariul pe luna august și o întinsese de la întreprindere. Este identificat un alt mecanic, prieten de spriț cu Gheorghe Petcu.

— A tulit-o, baiatu', pentru că nu vrea să plătească pensie alimentară nici un leu, îi spuse acesta căpitanului Petru Logofătu de la Serviciul Judiciar.

— De ce?

— Pentru că nevastă-sa e o poamă, iar copilul nu este al lui. Așa mi-a spus el tot timpu', eu de unde să știu.

— Ți-a spus încotro a plecat?

— La Brașov. Are o gagică acolo, pe care a agățat-o în luna iulie la hotel. E muncitoare la fabrica de autocamioane și e moartă după el. Cât femeia a stat la „*Pelican*" i-am văzut tot timpul giugiulindu-se.

— Cu fosta lui nevastă s-a mai întâlnit după ce l-a chemat la director pentru plata pensiei alimentare?

— Nu, nu voia să mai audă de ea. A văzut-o după aia în stațiune în mare amor cu un gagiu. Mi i-a arătat și mie, că stațiunea e mică, apoi mi-a zis: „Acu' ești convins, Vasile, că e o curvă? Deci știu eu de ce nu plătesc pensie alimentară...". I-am cam dat dreptate.

După această discuție, toate datele problemei se schimbau total, căpitanul Logofătu fiind convins că Maria Roșianu trăia și n-are nici un fel de legătură cu omorul pe care-l cercetau.

Ofițerul a insistat la hotelul „*Condor*", unde fusese cazată Maria, și o recepționeră și-a adus aminte numele bărbatului care se amorezase de ea. Și el fusese cazat tot acolo. L-a căutat în registru și l-a găsit: „Nicolae Zacheru, 30 de ani, domiciliat în Alexandria, Strada Vasile Alecsandri nr. 14".

A urmat o notă telefonică la miliția municipiului Alexandria, răspunsul primit a doua zi fiind edificator: „Sus-numita Maria Roșianu este în viață și conviețuiește cu Nicolae Zacheru, strungar la Întreprinderea «Rulmentul» din localitate. Întrebată de ce nu i-a mai

dat nici un semn de viaţă mamei sale din comuna Baia, raionul Focşani, care îi îngrijeşte copilul, a declarat că a întâlnit marea dragoste şi a uitat...".

Alte verificări

După acest duş rece, dar apoi cald, pentru că fusese găsită în viaţă o femeie dispărută, ofiţerii Serviciului Judiciar au început verificările în celelalte cazuri semnalate.

Astfel au fost verificate 37 de cazuri de dispariţii de tinere femei semnalate de ofiţerii din teren, sursele de informare şi persoanele de sprijin.

Pentru că Litoralul era suprasolicitat vara de cetăţeni veniţi din toate colţurile ţării şi de străini, s-au intensificat măsurile de verificare în rândul tuturor persoanelor din Constanţa şi din celelalte staţiuni care găzduiau turişti.

De la Sfatul Popular al oraşului Constanţa s-a obţinut o situaţie privind un număr de 26 de persoane care s-au judecat în cursul anului 1965 pentru ameninţarea cu moartea şi care, fiind verificate în teren, s-a stabilit că sunt în viaţă.

Acreditându-se şi ipoteza că în speţă putea fi vorba de o victimă a unui avort mortal, s-au intensificat măsurile de supraveghere şi verificare a moaşelor empirice, medicilor şi asistentelor medicale cunoscute că se ocupau cu întreruperea ilegală de sarcini.

Direcţia Evidenţei Operative din forumul central al miliţiei a comunicat DMR Dobrogea un singur caz de persoană dispărută, de sex feminin, ale căror semnalmente corespundeau cu ale segmentului de cadavru. Era vorba despre o femeie de 32 ani, dispărută la data de 18 martie 1965 de la domiciliul ei din Reghin. Fotografia ei nu a fost recunoscută de recepţionerii de la locurile de cazare de pe Litoral şi nici de persoanele care găzduiau turişti. Totuşi, fotografia acestei femei a fost multiplicată şi data tuturor lucrătorilor de miliţie de la

DMR Dobrogea pentru a o folosi în procesul de investigații.

Reconsiderarea parcursului

Trecuseră patru luni de la apariția acestui caz și, în ciuda volumului imens de muncă ce fusese depus, cercetările băteau pasul pe loc.

Căpitanul Petre Logofătu, care fusese însărcinat cu rezolvarea lui, nu mai avea stare și somn. Într-o zi de la începutul lunii martie 1966, când sosi la birou, ofițerul hotărî să facă o evaluare a tuturor măsurilor pe care le întreprinsese până atunci. În față avea o hartă în detaliu a orașului Constanța. După ce trecu în revistă toate direcțiile în care acționase, privirea îi fugi pe hartă tot în zona gării, unde WC-ul în care se găsiseră segmentele de cadavru era punctat cu roșu.

„Nu se poate, își zise la un moment dat. Tot în această zonă trebuie să fie misterul. De ce n-au fost aruncate segmentele în mare, în lacul Tașaul sau Siut-Ghiol? Doar avea atâtea posibilități? Pentru că ucigașul locuiește în zonă și i-a fost frică să se îndepărteze mai mult cu coletul macabru, găsi tot el răspunsul. Deci și restul cadavrului este aruncat sau îngropat în apropiere".

Căpitanul Logofătu împărtăși această logică transparentă maiorului Constantin Truda, șeful miliției municipiului Constanța, care o împărtăși imediat.

— În prima fază, noi am făcut acolo verificări și percheziții, spuse maiorul, însă cred că s-a trecut pe lângă criminal. Asta-i munca de poliție, nu toate ne ies din prima...

— Așa este, îi dădu dreptate Logofătu, însă acum trebuie să fim mult mai atenți.

— Fără doar și poate. Hai să împărțim efectivele...

În ziua următoare s-a organizat o acțiune în zona din spatele gării Constanța, cuprinzând toate străzile din cartierele „Construcții", „Marinarilor" și „Km 4", la care au fost angrenați toți ofițerii și

subofițerii Serviciului Judiciar și ai miliției municipiului Constanța. Scopul: investigații din casă în casă în vederea culegerii de informații care puteau avea legătură cu cazul cercetat.

Astfel au intrat în atenție toate imobilele de pe străzile Șoimilor, Zânelor, Muncii, Gândului, Tunelului, Dunării, Crivățului, Ion Creangă, Luceafărului, Viforului, Fundătura Școlii, Bulevardul 1 Mai, M. Porumbescu, Aviator Berghiu, Aurorei, Corăbiei, Spiru Haret, V. Marcovici și Șoseaua Mangaliei.

O vânzătoare de pont

Căpitanul Vasile Simion, ofițer control teren la miliția municipiului Constanța, și-a început misiunea de investigații pe Șoseaua Mangaliei. Verifica, chipurile, cărțile de imobil. A intrat și în curtea unei țigănci spilcuite, care era cunoscută că se ocupa cu ghicitul. Din vorbă-n vorba, țiganca, care nu era proastă, și-a cam dat seama ce căuta polițistul.

— Hai, nu va mai dați ascuns, i-a zis țiganca ofițerului. Vă dau io un pont, dar cu o condiție.

— Te ascult.

— Vreau să-i aprobați pachet lui Argentin, bărbatu-meu, care e în arest la regiune pentru niște spargeri de case pe care nu le-a făcut el. L-au tras alții după ei, ca să se răzbune, că n-a vrut să le ascundă marfa...

— Bine, bine..., făcu ofițerul. Știm lecția, dar care-i pontul?

— Dar se aprobă pachetu'?... insistă ghicitoarea.

— Se aprobă, pot să intervin pentru asta, dar vreau să văd cu ce ieși pe tarabă...

— Atunci, hai să-ți zic. Da' mucles, nu știi de la mine, că ăla mă omoară!

— Mucles! repetă ofițerul cu mâna serioasă.

Cunoștea legile țigănești.

— A doua casă de aici, uite acolo, arătă, stă un țigan beșliu care se ocupă cu trafic de aur. Are vreo 40 de ani și e hoț de nu se poate, că nu l-ați dovedit până acum.

— Cum îl cheamă?

— Orion Muscalu. Acu' locuiește singur, dar a ținut o groază de femei... La toate le-a dat papucii, că erau da' alea, știi matale, dar de ultima se îndrăgostise de se-mpleticea pe stradă. Era una frumoasă a dracului, din Basarabi, deși era mai mică ca el cu două capete.

— Adică scundă, vrei să zici.

— Da, scundă, însă frumoasă de nu se poate. Era mai mult o copilă, de 19 ani, și o chema Profira. Am stat și eu o dată de vorbă cu ea, căci a venit fără să știe Muscalu ca să-i dau în cărți. Mi-a spus că sunt nouă copii la părinți și au plecat care încotro. Pe ea a pețit-o Muscalu de la tatăl ei vitreg, deși n-a vrut să vină după el. Mi-a mărturisit că iubea un alt țigan de vârsta ei, Creolin, care-i în armată. Zicea că atunci când se va elibera Creolin o să fugă cu el. Dar ceva s-a întâmplat cu ea, că din septembrie acum un an a dispărut, așa, dintr-o dată.

— Poate că s-a eliberat Creolin din armată și a luat-o cu el.

— Aș! făcu țigancă. Creolin s-a eliberat acum două luni și a căutat-o înnebunit. A dat piept și cu Muscalu.

— Ce i-a zis acesta?

— Că a plecat de la el, că e rea de muscă, și nu știe unde. Eu însă nu cred așa ceva, pentru că fata era foarte cuminte și abia aștepta să i se elibereze iubitul din armată.

De vorbă cu Muscalu

Pentru căpitanul Simion, pontul cumpărat de la ghicitoare era de mare valoare, pentru că semnalmentele Profirei și datele privind dispariția ei se suprapuneau perfect cu ale cazului cercetat. Întrucât verificarea cărților de imobil se făcea din casă în casă, ofițerul trebuia

să treacă și pe la locuința lui Muscalu. Când a ajuns vorba despre femeile cu care trăise acesta, Muscalu s-a oferit să plătească amenda de rigoare, pentru că nu o trecuse pe nici una în cartea de imobil.

— Am avut parte numai de niște curve, bre..., îi spuse el subofițerului. Gata, m-am hotărât, nu mă mai însor!

— Care este ultima femeie cu care ai trăit?, îl întrebă căpitanul.

— A fost o puștoaică, nici nu știu de pe unde, care mă traducea cu un soldat. Am prins-o cu o scrisoare de la el, își scriau la post-restant, și am izgonit-o... mi se pare că mai am și acu' scrisoarea, se prefăcu el și plecă s-o caute. Reveni: Gata, am găsit-o! Poftiți!...

Ofițer cu experiență, căpitanul Simion intui în comportarea interlocutorului pe cea a unui vinovat atât timp cât nu îi solicitase să vadă scrisoarea. Se prefăcea că nici măcar nu știa de unde era fata, nu că o tocmise el de la tatăl vitreg, la Basarabi.

Căpitanul citi scrisoarea, apoi spuse:

— Pot s-o păstrez? Scrisul se aseamănă cu a unei infractoare căutate de noi pentru falsificare de librete CEC.

— Da, vă rog, poate ea o fi...

Demascarea asasinului

Căpitanul Simion, plin de bucurie, întocmi un raport către șefii săi cu toate aceste date, anexând și scrisoarea.

Maiorul Turda și căpitanul Logofătu de la regiune îl felicitară, fiind convinși că adusese din teren mult căutata cheie a rezolvării acestui caz.

Citiră și ei scrisoarea soldatului Creolin Papuru, de la o unitate militară din Medgidia, adresată Profirei Camel, în ziua de 20 septembrie 1965, la post-restant Constanța. Era o scrisoare de dragoste, cu cuvinte incendiare de iubire și jurământul ferm că după eliberare vor fi toată viața împreună.

A doua zi a urmat o percheziție amănunțită în locuința lui Crion

Muscalu. Sub preșul din bucătărie au fost descoperite mai multe pete de sânge uscat care, analizate la laborator, s-au dovedit a fi de la un om cu grupa sanguină AB IV. Era grupa sanguină a Profirei Camel!

— Aici, în bucătărie, ai tranșat cadavrul, îi zise căpitanul Logofatu ucigașului. Gambele și labele le-ai aruncat în WC-ul de la capătul liniei de autobuze Constanța-Mangalia, cam la 700 de metri de aici. Unde este restul?

— În WC-ul din grădină!, răspunse Muscalu cu capul plecat. Când am prins-o pe Profira cu scrisoarea de dragoste de la iubitul ei, am crezut că înnebunesc. Eram fericit cu ea, mă credeam tânăr și i-aș fi pus toate comorile din lume la picioare... Atunci am răbufnit și am sărit la gâtul ei. Am strâns până n-am mai putut, știind că în felul acesta n-o să mă mai părăsească niciodată... Ca să scap de cadavru, l-am tranșat cu o toporișcă și un cuțit. Bucățile le-am pus în mai multe pachete și m-am gândit să le arunc în lacul Tașaul sau în Siut-Ghiol. Pe urmă mi-am dat seama că ele vor ieși la mal, la fel dacă le-aș fi aruncat în mare. Atunci am ales să le arunc în WC-ul din curtea mea. Am băgat acolo cât am putut, dar mi-au rămas gambele și labele picioarelor. Ca să scap și de ele, am ales WC-ul de la capătul autobuzelor, unde era circulație mare.

OMORUL DE LA STÂNĂ ŞI MICROFOANELE SECURITĂŢII

Localitatea Poiana Sibiului, din judeţul cu acelaşi nume, este cunoscută în toată ţara pentru meşteşugul oieritului şi ai ei ciobani, pe care poţi să-i întâlneşti pretutindeni.

Vasile Nicoară, un tânăr din această comună, deprinsese dragoste faţă de o altă meserie decât ai săi, olăritul. Şi era tare priceput, încât toţi ciobanii din familia sa se mândreau cu el. Băiatul abia terminase armata la o unitate militară din Reşiţa. Acolo îşi făcuse un prieten, pe Nicolae Ţaţomir, ce era din localitatea Crivaia, judeţul Caraş-Severin.

O scrisoare alarmantă

În luna octombrie 1964, ştiind cu ce se ocupa familia lui Vasile Nicoară, i-a trimis o scrisoare prietenului său în care îi spunea că CAP Crivaia are mare nevoie de un cioban calificat. Cum Ionel Nicoară, fratele lui Vasile, în vârstă de 26 de ani, nu avea o altă ofertă din altă localitate din ţară, s-a oferit să se ducă la Crivaia.

Părţile s-au înţeles într-o următoare convorbire telefonică şi, la începutul lunii noiembrie 1964, Ionel Nicoară a poposit la poalele Munţilor Semenic. După ce şi-a luat în primire postul de cioban la oile CAP-ului Crivaia, el a ţinut legătura cu familia din Poiana Sibiului prin scrisori.

Scrisorile primite de la el erau plăcute şi cu veşti mulţumitoare. Ultima scrisoare, expediată de Ionel la 23 februarie 1967, era însă alarmantă. El scria că are conflicte cu fraţii Dumitru şi Petre Dolea, ciobani din localitate, cu care lucra împreună. „Am să mă plâng la

conducerea CAP-ului, la organele de partid și chiar la postul de miliție.”

Verificări pe cont propriu

Deoarece de la această scrisoare timp de trei luni Ionel n-a mai dat nici un semn, Vasile s-a urcat în tren și a plecat la Crivaia. Ionel nu mai era la stână, de oi îngrijindu-se frații Dumitru și Petre Dolea, precum și un mezin, Iosif Dolea.

„Unde este fratele meu?”, l-a întrebat Vasile pe Dumitru Dolea, care era cel mai în vârstă dintre frați. Avea în jur de 40 de ani.

„A plecat pe la începutul lunii martie la o stână din Moldova, așa ne-a spus. N-a precizat și localitatea.”

„Nu se poate, avea conflicte cu voi, uite ultima lui scrisoare!”

„Cu noi?!”, dădu Dumitru în mirare. „Eram cei mai buni prieteni și n-aveam motive să ne certăm, din moment ce treaba merge bine. Conducerea CAP-ului poată să vă confirme că este foarte mulțumită. Probabil ca s-o fi săturat să mai stea pe-aici printre străini!, încercă el o explicație.”

„Bine, dar, dacă s-ar fi dus în Moldova, acolo nu erau tot străini?!”, raționă Vasile. „Uitați că asta este meseria noastră din tată-n fiu și numai printre străini ne facem veacu’, cu turmele de oi? Voi ascundeți ceva. De ce mințiți?”

„Dacă nu ne crezi, du-te la postul de miliție!”, i-o reteză Dumitru.

„Am să mă duc!”, răbufni Vasile. „Și n-am să mă las până nu am să aflu adevărul.”

Șeful de post, un plutonier, era un tip dezinteresat, fiindcă aflase că în curând va fi mutat de acolo.

„Ionel n-a venit niciodată la mine să-mi reclame ceva sau pe cineva”, spuse plutonierul. „Din contră, eu am aflat că pe la începutul lunii februarie s-a îmbătat la stână și s-a bătut cu Dumitru Dolea. La amândoi le place al naibii băutura și s-au încăierat din senin, dar până

la urmă s-au împăcat."

„Poate că a fost așa", zise Vasile, „dar trebuie să vă dea de gândit faptul că fratele meu a dispărut înainte de a-și lua simbria de la CAP pe luna februarie. Banii lui sunt neridicați, m-am interesat."

Subofițerului nu-i plăcu că un tânăr dintr-o familie de ciobani îl învăța acum munca de miliție. I-o reteză: „Lasă reclamația aici, voi face toate verificările de rigoare și am să-ți comunic rezultatul la Poiana Sibiului".

Seara, Vasile trase la camaradul său de armată, Nicolae Țațomir. După ce mâncară și băură ceva și își aduseră aminte de peripețiile lor din armată, Vasile îi povesti scopul sosirii sale în Crivaia și tot ce făcuse în acea zi.

„Nu-i așa că dispariția lui Ionel este suspectă?", încheie Vasile.

„Este, mai ales că nu și-a luat banii pe ultima lună", îl aprobă Țațomir. „El a trimis ceva bani acasă?"

„Da, în fiecare lună, iar tata i-a pus pe un CEC, pe numele lui. Nu i-a trimis însă pe toți, pentru că-i mai trebuia și lui pentru o tărie și țigări."

„Da, mi-a arătat și mie un CEC în care își punea bruma de bani care îi rămânea. Era un tip calculat în privința asta, dar mai scăpa calul la băutură! Asta a fost meteahna lui din totdeauna, dar a doua zi e pâinea lui Dumnezeu."

„Știu. Atunci, ce s-o fi întâmplat de mi-a scris că are conflicte cu frații Dolea și ca o să se plângă la conducerea CAP-ului, la organele de partid și la postul de miliție?"

„Aici, în comuna asta, este o cloacă pusă pe căpătuit din care fac parte președintele sfatului popular, secretarul sfatului, secretarul de partid și conducerea CAP-ului, toți acoperiți de șeful de post. Ionel cred că voia să reclame despre matrapazlâcurile făcute de frații Dolea la stână, dar și-a dat seama că n-are cui să se adreseze în comună, pentru că toți șefii enumerați se aprovizionau de-acolo, pe gratis, cu brânză, caș, miei și ce mai putea lua."

„Tot ce se poate."

Bătaia de la stână

„Eu m-am văzut de mai multe ori cu Ionel, căci mai venea pe la mine când cobora în sat", continuă Nicolae. Ultima dată l-am văzut cu două-trei zile înainte de a-ți scrie ultima scrisoare, deci cam prin 19-20 februarie 1967. Era abătut după bătaia care avusese loc la stână."

„Ce s-a întâmplat atunci?", întreba Vasile.

„Diţa şi Maria, nevestele lui Dumitru şi Petre Dolea, au venit la bărbaţii lor la stână cu merinde şi băutură. S-a încins un chef pe cinste, la care a fost invitat şi Ionel, căci până atunci ciobanii s-au avut bine între ei. Ionel, care la astfel de ocazii este cam lacom la băutură, s-a îmbătat şi într-un moment necugetat, chiar el mi-a povestit, a pus mâna pe fundul Diţei. Dumitru Dolea a văzut gestul şi a sărit imediat la bătaie. S-au bătut ciobăneşte, cu pumnii şi cu bâtele! Văzând că Ionel, care era mai tânăr şi mai vânjos, îl dovedeşte pe Dolea, i-a sărit în ajutor fratele acestuia, Petrică. Şi astfel, Ionel a încasat o bătaie soră cu moartea."

„A dracului de băutură!"

„Da!", îl aprobă prietenul său. „Dacă s-a întâmplat ceva rău cu Ionel, cred că de aici i se trage. De fapt, chiar el era puţin speriat când mi-a povestit. Mi-a spus că a doua zi, când s-au trezit toţi din beţie, şi-a cerut scuze."

„Ăsta cred că se preface că m-a iertat şi mi-o coace repede!", mi-a mai spus Ilie.

„E un om răzbunător, nu?"

„Foarte răzbunător. E un dur când l-ai călcat pe bombeu, darmite când i-ai pătat onoarea! El face parte din categoria celor fără şcoală şi fără educaţie."

„Atunci precis fratele meu zace în pământ, pe plaiurile astea", îi dădură lacrimile lui Vasile.

Serviciul omoruri intervine

Întors acasă, Vasile Nicoară s-a adresat cu o reclamație Direcției Miliției Regiunii (DMR) Caraș-Severin, în care a înșirat toate datele adunate de el și bănuiala că fratele său a fost ucis de frații Dumitru și Petre Dolea. După două luni a primit o hârtie din partea acestei instituții, prin care era anunțat că se fac cercetări, neajungându-se încă la un rezultat.

„Ce rezultat, domnilor, când totul este clar!", s-a enervat atunci Vasile.

Și a pus mâna pe stilou, concepând o nouă reclamație, pe care, de astă dată, a adresat-o Direcției Generale a Miliției, în care își exprima și nemulțumirea față de superficialitatea cercetărilor întreprinse de lucrătorii DMR Caraș-Severin.

Lucrarea a fost repartizată Serviciului Omoruri, condus de reputatul criminalist Dumitru Ceacanica. Acesta, după ce a lecturat-o, l-a chemat pe subalternul sau, locotenent-colonelul Florea Costică, și i-a înmânat-o, spunându-i:

„Citește-o atent, și tu, că o să pleci la Reșița. Fratele dispărutului, respectiv reclamantul, merită un premiu de detectiv particular."

A doua zi, locotenent-colonelul Florea Costică se afla la Reșița.

Cazul era cunoscut la DMR Caraș-Severin, în urma primirii reclamației din partea fratelui dispărutului. El fusese repartizat Serviciului Judiciar, de soluționarea lui ocupându-se un tânăr căpitan, Marin Răcăreanu. Acesta i-a raportat ofițerului de la București ce măsuri întreprinsese până atunci.

„În primul rând, m-am adresat Direcției Evidența Populației, pentru a vedea dacă Ionel Nicoară nu apare cu schimbarea domiciliului sau viză de flotant într-o localitate din țară", a spus acesta.

„Foarte bine", l-a aprobat locotenent-colonelul. „Dar la Serviciul Evidența Populației de aici, de la DMR, ai verificat? Dacă dispărutul se afla tot pe raza regiunii Caraș-Severin și a schimbat doar turma de

oi?”

„La noi l-am verificat prima dată și nu apare decât cu viză de flotant de la Crivaia, de unde a dispărut. Era un om foarte corect din acest punct de vedere. Acolo unde se angaja ca cioban își făcea și viză de flotant.”

„Asta este în avantajul anchetei”, aprecie Florea Costică. „La Direcția Penitenciarelor?!”

„M-am adresat și acolo, primind comunicarea că nu figurează ca încarcerat în vreun penitenciar din țară.

A mai rămas Direcția Evidenței Operative.

L-am căutat și acolo, în ideea că poate a fost arestat între timp de vreun organ de miliție din țară, iar dosarul nu a ajuns pe rol în instanță, dar tot nimic. Ionel Nicoară nu cred că a părăsit comuna Crivaia!”

Ofițerului de la Serviciul Crime îi plăcu de căpitan și de ultimul sau raționament, pentru că în cauză se profila o dispariție cu suspiciuni de omor.

O clică de hoți

„Ce ai stabilit la Crivaia?”, îl întrebă locotenent-colonelul.

„Până acum, nu pot spune că am stabilit mare lucru”, răspunde căpitanul. „Fostul șef de post a fost mutat disciplinar într-o altă comună, ca ajutor. Abia atunci am aflat că fratele dispărutului îi lăsase și lui o reclamație, dar nu clintise nimic. Acolo, în comună, a fost o clică de hoți!”

„Știu”, pomenește de ea și reclamantul.

„Au fost arestați toți capii, de la președintele sfatului popular la președintele CAP-ului.”

„Deci, a fost verificat și CAP-ul.”

„Da, pentru că acolo au fost cele mai mari hoții. Din produse s-a furat ca-n codru.”

„Înseamnă că a fost verificată și stâna. Au intrat și frații Dolea în «hora» asta?”

„Știu unde bateți”, zâmbi căpitanul. „Dacă îi aveam legați, era mai ușor să-i descoasem, la arest.”

„Întocmai.”

„Nu. Ciobanii își stăpânesc bine meseria lor și știu cum s-o întoarcă de nu poți să-i prinzi cu nimic. Pentru unele oi lipsă s-au făcut din vreme procese-verbale de scăzământ. Cazuri de mortalitate patologică. Am căutat însă cu noul șef de post să aflăm cât mai multe date despre acești frați.”

„Să auzim rezultatul.”

„O recunoaștere indirectă.

Părinții fraților Dolea au fost oameni săraci și s-au prăpădit de mult. De aceea, ei nu s-au îngrijit de școala copiilor, trimițându-i la muncă cu ziua, prin comună.”

„Toți trei sunt neșcolarizați?”

„Numai Dumitru, fratele cel mare. El a fost cel mai chinuit. Ceilalți doi, Petre și Iosif, au terminat cu chiu cu vai patru clase.”

„Dumitru am înțeles că are 40 de ani. Ceilalți frați ce vârste au?”

„Cel mijlociu, Petre are 26...”, se uită căpitanul în dosar.

„La fel ca dispărutul”, remarcă ofițerul de la București.

„ ...iar mezinul, Iosif, 19... Trebuie să-l ia în armată.”

„Cum se împacă?”

„Uniți și la bine, și la rău, și asta spune totul. Dar mai repede sunt uniți la rău, după cum îi caracterizează oamenii din comună. Mulți au avut conflicte cu ei și au sfârșit-o prost. I-au cotonogit imediat. Pe deasupra, sunt și niște firi răzbunătoare, nu lasă nimic de la ei. Dumitru dă tonul, pentru că el e șeful, și frații îl ascultă orbește. Cetățenii din sat îi ocolesc fiindcă le este frică de ei.”

O haită de sălbatici

„Acum două luni de zile, într-o seară, Dumitru și Petre au făcut o beție la cârciuma din sat. Unul din săteni, mai cherchelit, i-a reproșat lui Dumitru că rația de brânză pentru membrii cooperatori este prea mică față de cât li s-ar cuveni. Dumitru a sărit atunci la gâtul lui și i-a spus: «Ba, dacă mai guiți mult, te aranjăm ca pe ortacu' ăla de la Poiana Sibiului!». Omul n-a înțeles la cine face aluzie și a tăcut de frica lor."

„Foarte interesant", se lăsă locotenent-colonelul pe spătarul scaunului. Asta este cea mai valoroasă informație pe care ai cules-o până acum. Cuvintele lui Dumitru Dolea seamănă cu o recunoaștere indirectă a omorului asupra lui Ionel Nicoară. S-a scăpat!"

„S-a scăpat, dar a doua zi n-a mai recunoscut nimic, când l-a întrebat șeful de post. A spus că la beție omul spune tot felul de prostii.

Nu trebuia întrebat. Informația trebuie cantonată pentru a ne servi de ea în anchetă, după ce pregăteam un moment psihologic."

„Știu, dar șeful de post s-a grăbit. E un ofițer tânăr, fără prea multă experiență."

„Spune-mi acum despre nevestele lui Dumitru și Petre."

„Dița și Maria?"

„Cum se împăca cu ele?"

„Foarte bine și sunt la fel de secretoase ca și ei. Locuiesc în două case separate și sunt vecini. Mezinul Iosif locuiește la Dumitru, dar îi construiește și lui o casă, pe locul celei bătrânești. Speră să fie gata când vine din armată, că poate se însoară."

Planul de acțiune

Ofițer cu experiență în materie de omoruri, locotenent-colonelul Florea Costică a discutat cazul cu conducerea DMR Caraș-Severin și a Securității regiunii.

De ce a solicitat și angrenarea securității în această acțiune? Pentru că în speță era nevoie de un ajutor concret din partea securității, singura instituție care dispunea de mijloacele tehnice (TO) de ascultare a unor convorbiri.

Fără a se ști locul unde era îngropat cadavrul ciobanului Ionel Nicoară, fără a exista măcar o probă directă împotriva fraților Dolea, aceștia, în solidaritatea lor, ar fi făcut față unei anchete de uzură, oricât ar fi durat ea. Iar anchetatorii, în loc să progreseze, s-ar fi descalificat în fața lor.

Pentru a nu se întâmpla așa ceva și, din contră, pentru a se ajunge la rezultatul scontat, ofițerul Serviciului Crime a conceput un plan care a dat rezultate și în alte cazuri asemănătoare. Acțiunea începea cu ridicarea surprinzătoare de la stână a fraților Dumitru și Petre Dolea și efectuarea unei percheziții la domiciliile lor. În echipele de la percheziție era introdus și câte un ofițer de securitate, în civil, care urma să instaleze, într-un moment propice de neatenție, microfoanele. Apoi, cei doi frați și nevestele lor erau conduși la postul de miliție din comună, unde începea o anchetă în care erau învinuiți pe față de uciderea lui Ionel Nicoară. Ancheta trebuia să fie cât mai dură, ca să-i răscolească. Apoi, i se dădea drumul să plece acasă Mariei și, ceva mai târziu, soțului ei, Petre. Spre final, aproape de miezul nopții, se repeta figura și cu soții Dița și Dumitru Dolea, care urmau să fie invitați la post pentru a doua zi dimineață. Mezinul Iosif Dolea era lăsat la stână, pentru a-i spori și mai mult agitația.

Planul a fost aprobat și el a fost pus în acțiune, întocmai, în ziua de 10 septembrie 1967. Ascultarea convorbirilor din locuințele fraților Dolea era asigurată într-o casă conspirativă.

Deconspirarea

Planul a dat roade nescontat de repede. Cum s-au întâlnit acasă, Maria și Petre Dolea au și început să discute agitați:

„Am încurcat-o, a zis Maria. De ce dracu' l-ați omorât?"

„Îl știi pe Dumitru cum e!", a răspuns Petre. „Are vână-n el, o iubește pe Dița și nu acceptă ca cineva măcar s-o atingă!"

„Da, mă Petrică, dar era suficientă bătaia pe care i-ați tras-o."

„Dumitru nu s-a lăsat până nu l-a văzut mort."

„Tu cu ce l-ai lovit?"

„Cu bâta. Amândoi am tăbărât pe el cu bâtele și am dat până n-a mai răsuflat."

„Dacă descoperă ăștia unde l-ați îngropat?"

„N-au cum să afle locu', că Dumitru nu se dă în primire oricât ar fi ăștia de tari. Mortu' e îngropat în loc sigur, la „Fântâna hoților", lângă un stejar bătrân. Am săpat o groapă de doi metri jumătate adâncime, ca să nu o răscolească animalele sălbatice."

„Dița știe și ea toate lucrurile astea?"

„La fel ca tine! Trebuie să fim uniți la fel ca și până acum, căci dacă n-au mortul, iar noi nu recunoaștem nimic, n-au ce să ne facă. O să ne vedem liniștiți de treburile noastre."

Așa credeau ei ca o să-și vadă liniștiți de treabă, neștiind că erau deconspirați, iar acum se cunoștea și locul unde îngropaseră în pădure cadavrul lui Ionel Nicoară, după ce îl omorâseră.

Când au venit acasă Dița și Dumitru Dolea, cei patru au făcut un consiliu de familie și, fără să știe că merge banda, au întregit deconspirarea cu noi amănunte, care a doua zi aveau să le fie fatale ucigașilor. Aceștia, auzindu-și vocile pe banda de magnetofon, au înlemnit, apoi au recunoscut tot.

O MOARTE FULGERĂTOARE: CRIMĂ SAU SINUCIDERE

Decembrie 1965, București. Ionela Schlesser era o femeie de 46 de ani, născută și crescută în Râmnicu Sărat. După ce a făcut o școală de croitorie, ea s-a angajat ca muncitoare la centrul trico-textil din Strada Buzești nr. 7, loc de muncă pe care nu l-a părăsit niciodată, în ultimii ani devenind responsabila acestei unități.

În anul 1955, l-a cunoscut pe Alexandru Schlesser din București, magazioner la un depozit de piese auto, devenindu-i soție legitimă. Apreciindu-se meritele profesionale ale Ionelei Schlesser, ea a primit de la serviciu o locuință în Bulevardul Eroilor nr. 24, raionul Lenin unde s-a mutat cu noul soț. Pe parcursul conviețuirii lor nu au avut copii.

Ionela, care avea un organism mai șubred, devenise o fumătoare înrăită, ceea ce a condus la contractarea unei boli cronice de plămâni. De asemenea, era devorată de o tuse convulsivă pentru care lua tot felul de medicamente.

În ziua de 15 decembrie 1965, soțul, Alexandru Schlesser, a venit la ora de închidere și după ce Ionela a încuiat magazinul au plecat împreună în Strada Costache Marinescu nr. 29. Acolo, locuia sora soțului, care avea și televizor, iar în acea seară se transmitea un meci internațional de fotbal.

După ce au servit masa de seară, în jurul orei 22:00, au început să joace cărți. La un moment dat, Ionela Schlesser a încercat să fumeze o țigară. După ce a aprins țigara și a tras în piept primul fum, a apucat-o o tuse într-o formă alarmantă. Ionela, năpădită de convulsiile tusei, a introdus mana în poșeta ei care se găsea la piciorul

scaunului și a scos o sticlă cu medicamentul Sirogal. Gazda i-a oferit o lingură în care să toarne licoarea, însă Ionela a refuzat-o și a băut direct din sticlă jumătate din conținut. Apoi la scurt timp i s-a făcut rău și s-a întins pe pat, iar când a venit salvarea femeia decedase deja.

Serviciul Judiciar intră în acțiune

La fața locului s-a deplasat o echipă compusă din procuror criminalist, ofițeri de judiciar, ofițer criminalist și un medic legist care au făcut primele cercetări. Printre altele, au fost ridicate sticla cu Sirogal ce mai avea jumătate din conținut și poșeta victimei în care s-au găsit 18 pastile de Trecid, un medicament cu efect expectorant. Alexandru Schlesser și sora sa au declarat cum decurseseră lucrurile în acea seară și că n-au știut nimic de acea sticlă de Sirogal pe care victima o avusese în poșeta ei.

A doua zi dimineață este interogat personalul trico-textil din Strada Buzești nr.7, unde Ionela Schlesser fusese șefă. Una din muncitoare, Garofița Voica, avea să declare următoarele:

„Eu am lucrat ieri în schimbul doi, respectiv de la ora 13:00. Când am venit la serviciu, doamna Ionela, șefa, mi-a spus că pe la ora 10:00 a intrat în magazin un copil necunoscut, în vârstă de 12-13 ani, îmbrăcat în uniforma de elev, cu păr șaten, care i-a adus un pachețel. Când l-a întrebat cine i-a trimis pachețelul, copilul i-a spus că l-a trimis un domn de la plăcintăria de alături pentru doamna responsabilă. Între timp a mai sosit la serviciu o altă colegă Niculina Iancu. Doamna Ionela i-a povestit și ei la fel. Atunci am rugat-o să desfacă pachețelul să vedem și noi ce conține. Șefa l-a desfăcut în prezența noastră și a constatat că era o sticlă cu Sirogal, 18 tablete de Trecid și o scrisoare. După ce am citit scrisoarea, care era trimisă de un binevoitor impresionat de tusea măgărească a șefei noastre, doamna Ionela a mototolit-o și a aruncat-o.

— Unde a aruncat-o?, a tresărit imediat căpitanul Alexandru Turcu

de la Serviciul Judiciar al Miliției Capitalei care făcea audierea.

— În găleata de gunoi.

— Ați aruncat găleata?

— Nu.”

Scrisoarea binevoitorului

Este găsită imediat scrisoarea, desfăcută și citită:

„Stimată doamnă. Vă dau un sfat din propria mea experiență, că tot la fel tușeam și m-am speriat unde pot să ajung (chiar la un cancer de plămâni). Am consultat un medic despre cele arătate și m-a speriat cu ideea cancerului. De aceea, vreau să vin în ajutorul dumneavoastră.

V-am auzit tușind pe când aveam ceva de lucru la dumneavoastră și nu am îndrăznit să vă spun personal. Vă trimit acest flacon de sirop și aceste pastile luate concomitent și veți vedea ce eficacitate are.

Într-adevăr este puțin mai greu de luat, să vă astupați puțin la nas, de luat ceva după el, îl veți bate puțin înainte de a-l servi. Nu fac acest lucru ca simplu client și că-mi sunteți simpatică și ar fi păcat o coniță așa drăguță să tușească în halul acesta. Sănătatea este cel mai mare dar la ora actuală. Vă rog să mă scuzați de îndrăzneală. Sărut mâinile. Iovescu Vasile”.

— Ionela a băut din sticla de Sirogal la serviciu? o întreabă căpitanul Turcu pe muncitoarea Garofița Voica.

— N-a băut, deși a tușit îngrozitor.

Autopsia și expertizele

În urma necropsiei, în raportul de expertiză medico-legal nr. 1810/1965 se arata că moartea Ionelei Schlesser s-a datorat ingerării unei soluții toxice (parathion).

Din buletinul de analiză rezultă că sirogalul trimis spre examinare toxicologică (din care a băut victima) conține parathion. Concentrația

în parathion după agitare este de 2,5 gr/100 ml. Aşadar, un omor prin otrăvire, ofiţerii Serviciului Judiciar elaborând următoarele ipoteze:

- Crima a fost săvârşită din ură sau răzbunare de persoane ce au avut conflicte cu victima, ca urmare a unor neînţelegeri locative, de serviciu sau gelozie.
- Crima a fost săvârşită de soţ sau membrii familiei acestuia pentru a scăpa de victimă.

Pe urmele ipotezelor

Întrucât din scrisoarea trimisă victimei împreună cu otrava, scriptorul lăsa să se înţeleagă că a avut ceva de lucru în acea unitate şi a auzit-o pe responsabilă cum tuşeşte, s-a verificat registrul cu comenzi de tricotaje, nefiind identificată nici o persoană cu numele de Iovescu Vasile. De fapt, ar fi fost prea frumos ca asasinul să facă o astfel de greşeală.

De ce alesese el să semneze scrisoarea cu acest nume? Fie că era un nume fictiv şi atunci era perfect acoperit, fie că era un nume împrumutat de la un prieten, rudă sau cunoştinţă, după cum i se imprimase în memorie şi atunci o şansă se putea întrevedea pentru judiciarişti. De aceea, pentru a nu o scăpa, ofiţerii au stat de vorbă cu toţi bărbaţii din Bucureşti care purtau acest nume, doar-doar or da de un fir fie el cât de departe. Şansa însă nu le-a surâs.

Pentru identificarea copilului care a înmânat pachetul victimei, s-au făcut verificări şi investigaţii la toate patiseriile din Strada Buzeşti. S-au ţinut instructaje cu lucrătorii de miliţie din Capitală, s-au verificat după vârstă şi semnalmente toţi copii, băieţi, pe un perimetru destul de mare din jurul străzii Buzeşti şi s-a făcut un instructaj tuturor profesorilor din Capitală, de la şcolile generale cu clasele 5-7, rezultatul fiind negativ.

La locul de domiciliu din Bulevardul Eroilor nr. 24, victima avea un conflict locativ cu dr. Eugen Brătescu, care locuia în acest imobil şi

care ocupase o cameră ce fusese repartizată familiei Schlesser. Procesul ajunsese la Tribunalul Suprem, însă în urma verificărilor s-a stabilit ca medicul n-avea nici o contingenţă cu crima.

Pentru că unitatea tricotextil condusă de Ionela Schlesser mergea foarte bine şi era tot timpul evidenţiată de centrală. Era posibil ca cineva de la celelalte magazine concurente să vrea eliminarea ei. Astfel s-au luat probe de scris de la toate persoanele care puteau intra în sfera acestei bănuieli şi s-au trimis pentru comparaţie cu scrisoarea corp delict experţilor grafologi. În urma rezultatelor primite de la grafologi, toate persoanele au fost eliminate, iar această pistă s-a închis.

Percheziţie la arhivă

Concomitent se trece şi la verificarea ipotezei nr. 2, bănuit fiind Alexandru Schlesser, soţul victimei. Acesta făcuse un an de puşcărie pentru delapidare şi acum lucra ca arhivar la arhiva bazei de aprovizionare şi desfacere a MICM[1].

În ziua de 19 decembrie 1965 se face o percheziţie la locul de muncă al acestuia şi sunt ridicate mai multe cârpe de şters praful, care sunt trimise imediat la laborator, la Institutul Medico-Legal. Rezultatul i-a surprins imediat pe anchetatori, pentru că pe aceste cârpe s-au pus în evidenţă urme de parathion.

Atenţia se concentrează asupra sa şi se află că de şase ani trăia cu o femeie, Alexandrina Perle, arhivară la IRIC[2] Bucureşti. Cine era această Alexandrină? Nimeni alta decât o fostă muncitoare la magazinul tricotextil din Strada Buzeşti nr. 7 şi cea mai bună prietenă a victimei. În urmă cu şapte ani se infiltrase pe sub pielea Ionelei

[1] Ministerul Industriei Construcţiilor de Maşini.
[2] Întreprinderea de Reparaţii Instalaţii şi Construcţii.

Schlesser și în familia ei. Apoi, profitând de faptul că victima era o fire bolnăvicioasă și fără apetit sexual, îi „furase" bărbatul. Cum în astfel de condiții cele două femei nu mai puteau lucra împreună, Alexandru Schlesser i-a găsit amantei postul de arhivară la IRIC.

Cei doi amanți se vedeau zilnic la domiciliul Alexandrinei sau la arhiva lui, unde întreținеau relații sexuale și își făceau planuri de viitor, Ionela Schlesser devenind cea mai mare piedică în calea fericirii lor.

Arestarea amanților

După cât fusese de ordinară Alexandrina în relația ei cu cea mai bună prietenă, suflându-i bărbatul, ofițerii de la Judiciar au presupus că și ea trebuia să aibă un amestec în uciderea Ionelei, asasinatul fiind pus la cale probabil împreună cu amantul.

Celor doi li s-au luat probe de scris, după care în ziua de 23 decembrie 1965 au fost arestați.

În anchetă, Alexandrina Perle a recunoscut că făcea presiuni asupra amantului să termine mai repede cu Ionela, dar nu printr-o crimă, ci prin divorț. Amantul a motivat tergiversarea divorțului, pentru că nu este reabilitat, acțiunea fiind în curs.

Ultima dată își văzuse amantul în după-amiaza zilei de 14 decembrie 1965, când îl găsise acasă stând de vorbă cu mama ei. Era tare supărată că se apropiau Sărbătorile de iarnă și ea rămânea tot singură. El a promis atunci că va rezolva problema în săptămâna respectivă, iar ea de bucurie a acceptat imediat să aibă raport sexual cu el. Apoi amantul a plecat de la ea pe la ora 17:30, pentru a ajunge la magazinul Ionelei.

Această declarație a Alexandrinei Perle se dorea categoric s-o scoată din cauză, dar în același timp o și acuza, pentru că în lipsa unei acțiuni de divorț rapide nu se putea întrezări cum amantul putea scăpa chiar în acea săptămână de nevastă. Unica soluție era crima!

Argumentele lui A. Schlesser

Alexandru Schlesser a negat tot timpul că ar fi avut vreo participare la asasinarea soției sale.

— De ce s-o omor, explică el cu argumente logice? Cu ce avere sau bunuri aveam să mă aleg de pe urma ei? Cu nimic, pentru ca acasă avem doar niște hârburi de lucruri. Iar bani puși deoparte, nici atât! Atunci?!

— Presiunile din partea amantei, îi replică ofițerul Turcu.

— Nu merge, domnule! Cum adică, Alexandra s-a complăcut șase ani în povestea asta și nu mai avea răbdare două-trei luni până obțineam reabilitarea? Cu reabilitarea în buzunar mergeam la divorț la sigur!

— În ce sens?, se miră ofițerul.

— Ca să obțin casa din Bulevardul Eroilor, aici e toată cheia! Cu hoașca aia de babă, mama Alexandrinei, nu pot să mă-mpac. Are o gură! Pe-asta aș otrăvi-o eu, cu mâna mea, zău! Ne pândește și când suntem în intimitate și numără de câte ori scârțâie patul.

— Joci teatru!, îl atacă ofițerul. De ce la 14 decembrie 1965 i-ai promis amantei ca în acea săptămână o s-o rezolvi definitiv cu nevasta.

— I-am zis ca s-o mai frig o dată, că-i a dracu' de bună la pat și băusem ceva înainte, dar în rest... baliverne. Apoi, dacă eu sunt criminalul Ionelei, de ce n-am scris eu scrisoarea care i-a parvenit o dată cu otrava? Vă spun asta, pentru că eu n-am avut nici o intenție s-o ucid, iar acea scrisoare nu este scrisă de mine. Experții dumneavoastră cred că au și constatat acest lucru!

Contraziceri flagrante între experții grafologi

Argumentele lui Alexandru Schlesser erau atât de logice, încât i-au pus în dificultate atât pe ofițerii care anchetau cazul, cât și pe procurorii criminaliști care eliberaseră mandatele de arestare (și apoi

le prelungiseră) pe numele lui și al amantei.

Ultima speranță a oamenilor legii de a obține probele incriminatorii împotriva celor doi inculpați și de a le acoperi astfel și perioadele prelungite de arestare erau concluziile experților grafologi. Astfel a sosit raportul de expertiză criminalistică, raport care a concluzionat că scrisoarea nu a fost scrisă de nici o persoană din cele menționate, Alexandru Schlesser, Alexandrina Perle, mama acesteia și încă 12 persoane din anturajul acestora, care i-ar fi putut ajuta și au fost suspectate.

La 12 august 1966 s-a dispus efectuarea unei noi expertize de expertul Camil Suciu, care în raportul depus la 25 august 1966 arăta că scrisoarea a fost scrisă în mod cert de Alexandru Schlesser.

Din nou zâmbete pe chipurile anchetatorilor, pentru că cei doi amanți bănuiți se aflau în continuare arestați. Dar pentru punerea de acord a celor două acte de expertiză s-a dispus efectuarea unei contraexpertize. Acești noi experți au comunicat că scrisul în litigiu nu aparține nici unei persoane din cele vizate. Drept urmare, la 2 aprilie 1966, Alexandrina Perle este pusă în libertate, fiind urmată de amantul ei, Alexandru Schlesser, ceva mai târziu, respectiv la 5 noiembrie 1966.

Așadar, o eroare judiciară. Procuratura municipiului București dispune încetarea procesului penal, dosarul fiind trimis organelor de cercetare penală (miliție) în vederea completării cercetărilor.

„Doctorul”

Cazul este repartizat de această dată maiorului dr. Nicolae Gavrilă de la Serviciul Judiciar al Miliției Capitalei, Brigada omoruri. Poate că pare ciudat că acest ofițer de judiciar era în același timp și medic. El era eroul unei istorioare interesante. Terminase școala de ofițeri de miliție ca toți ceilalți colegi ai săi de la omoruri. În anul 1956, deplasându-se la un caz de moarte suspectă, a folosit în fața șefului

Miliției Capitalei de atunci o terminologie medicală mai complicată cu privire la cauza morții omului respectiv. Șeful, care era un tip cam din topor, l-a apostrofat: „Mie să-mi vorbești așa când oi face tu medicina!". Aceste cuvinte l-au rănit atât de tare pe căpitanul Gavrilă de atunci, încât s-a ambiționat și, dându-și demisia din miliție, a intrat la Facultatea de Medicină. După ce a terminat această facultate în anul 1962 și a primit titlul de doctor, a revenit în miliție, acordându-i-se gradul de maior. Numai că șeful Miliției Capitalei pe care se răzbunase nu mai era în acea funcție înaltă, fiind mutat la un raion de miliție.

Specialitatea de doctor de care se bucura acum maiorul Nicolae Gavrilă îl făcea să vadă cu alți ochi aspectele medicale întâlnite în cazurile de care se ocupa. Iar colegii, care îl porecliseră „*Doctorul*", îl consultau tot timpul când ițele medicale ale vreunui caz se încâlceau.

Schimbare de macaz

Studiind tot materialul de cercetare în acest dosar și efectuând noi verificări și audieri de persoane, „*doctorul*" avea să ajungă la concluzia că în speță este vorba despre o sinucidere regizată de însăși victima Ionela Schlesser! Cauza acestei regii: compromiterea soțului ei, care, în ultimii șase ani de când trăia cu Alexandrina Perle, își bătuse joc de ea și o torturase psihic.

Mergându-se pe urmele Ionelei Schlesser, în spitalele unde fusese internată, din actele medicale rezulta că, deși avea numai 46 de ani, intrase în acute tulburări de climacterium caracterizate prin dromomanie, ipohondrie, frică de îmbătrânire, fenomene delirante de persecuție și momente de obsesie sexuală. Acest tablou se potrivea și fenomenelor prin care trecea victima în ultima perioadă. În plus, știința a demonstrat că ideea de sinucidere este de multe ori completată de tabloul clinic al femeilor a căror activitate endocrină este modificată de hipofuncția ovariană.

Tortura psihică fusese însă factorul declanşator al deciziei de a-şi regiza sinuciderea. Alexandru se purta cu ea dur, fără milă, recunoscând în faţa tuturor că se întâlnea zilnic cu amanta cu care urma să se căsătorească după ce va introduce divorţul. Or, femeie plăpândă, Ionela nu mai putea suporta această situaţie, ajungând la capătul răbdărilor.

Actul de regie al sinuciderii de către Ionela Schlesser putea fi uşor dovedit şi prin elemente de natură logică existente în cuprinsul dosarului.

Astfel, nu era necesar ca să-i trimiţi soţiei în mod tendenţios, ca să-i suprime viaţa, o sticlă de Sirogal şi pastile de Trecid, pentru că erau cunoscute de victimă că n-au nici un efect asupra bolii de plămâni de care suferea. Pe de altă parte, Alexandru Schlesser avea la dispoziţie o serie întreagă de metode de a introduce otrava pe care soţia sa s-o ingereze în mod involuntar şi să moară.

Însuşi actul de a-i trimite soţiei sticla umplută cu parathion era o acţiune riscantă din partea lui Alexandru Schlesser, întrucât Ionela putea evita ca să consume din sticla de Sirogal primită de la o persoană necunoscută.

Scrisoarea adresată victimei este puerilă, lipsită de logică şi reprezintă în totalitate o acţiune a unei minţi rătăcite, întrucât s-a văzut clar din manevrele Ionelei Schlesser că nu a respectat indicaţiile din înscris, ingerând substanţa din sticlă fără „să-şi astupe nasul", iar de pastilele de Trecid nici măcar nu s-a atins, deşi „ele trebuia luate concomitent".

După primirea sticlei de Sirogal, tusea a continuat s-o sâcâie pe victimă până la ora de închidere. Cu toate acestea, ea nu a apelat la sticla de Sirogal, deşi ştia că acel sirop - de care luase de foarte multe ori - are cât de cât un efect calmant.

Mai mult, când colegele ei au vrut să consulte prospectul de la medicament, Ionela a mutat pachetul, interzicându-le să se atingă de el.

Planul ei a fost să bea otrava la sora soţului, în familia acestuia,

urmând să le aducă și lor prejudicii morale și penale, pentru că erau de acord și chiar încurajau relația lui cu Alexandrina Perle. Așa se și explică de ce nu a pus poșeta pe masă și a ținut-o tot timpul la piciorul scaunului său. La fel, de ce a refuzat o lingură din partea gazdei, ca să-și toarne picături, și apoi a dat pe gât jumătate din conținutul sticlei cu otravă.

În final, hotărârea Ionelei Schlesser de a se sinucide a fost confirmată de o prietenă a ei, care lucra ca țesătoare la Apaca și care o întâlnise cu trei zile înainte de eveniment.

Ionela i s-a confesat că nu mai are pe nimeni pe lume, că bănuiește că are cancer la plămâni, iar doctorii nu-i spun (apropo de aluzia din scrisoarea „*binevoitorului*"!), iar căsătoria cu Schlesser era un dezastru, acesta batjocorind-o împreună cu amanta.

„*Eu am să termin cu viața asta,* a zis Ionela la plecare, abătută, *dar o să am satisfacție în mormânt că mi-am bătut și eu joc de ei!*"

Aluzia îi privea pe Alexandru și pe amanta sa.

CADAVRUL DIN BOSCHEȚI

Septembrie 1967, Sibiu. În niște boscheți de la marginea poligonului militar „Poplaca” a fost găsit în stare avansată de putrefacție cadavrul cetățeanului Dumitru Trandaf, în vârstă de 53 ani, din municipiul Sibiu, Strada Mureșului nr. 86, care dispăruse de la domiciliu cu o lună în urmă.

Cu ocazia cercetărilor la fața locului s-a constatat că victima se afla în interiorul boscheților cu fața în jos, având nasturii de la șlițul pantalonilor descheiați, iar lângă el se afla o piatră de formă ovală în greutate de 600 g, care prezenta un depozit cu aspect de sânge uscat. Sângele îngloba și un fir de păr de culoare albă. Părul aparținea victimei.

La o distanță de 1,5 metri de cadavru s-au găsit un coș de nuiele și un buchet de garoafe uscate.

Necropsia cadavrului

Necropsia cadavrului a relevat că moartea a fost violentă și s-a datorat multiplelor fracturi craniene produse prin lovituri cu un corp dur de formă ovală, care au provocat hemoragii și contuzii meningo-cerebrale.

Prin reconstituirea craniului s-au putut identifica focare de fractură bine individualizate în regiunea parieto-occipitală dreapta și tempo parietală dreaptă, cât și o zonă de fracturi occipitale inferioare, care demonstrau existența a cel puțin trei lovituri puternice.

După sediul, forma, intensitatea și iradierea fracturilor craniene s-a putut aprecia că prima lovitură a fost dată din spate în regiunea

occipito-parietală dreapta, iar după căderea victimei cu faţa în jos, i s-au aplicat şi celelalte lovituri.

Analizele biocriminalistice au evidenţiat că petele existente pe piatră sunt de sânge uman din grupa AB IV, care aparţinea victimei. Deci arma crimei era acea piatră găsită lângă cadavru.

Vânzătorul de flori

Dumitru Trandaf nu avea o slujbă la stat, ocupându-se cu vânzarea de flori în pieţele, pe străzile şi în restaurantele din municipiul Sibiu, pe care le culegea din pădurea Dumbrava sau le cumpăra de la diferite grădinărese.

El fusese condamnat de trei ori pentru relaţii sexuale cu persoane de acelaşi sex. Cu toate acestea, trăia în concubinaj cu o femeie care nu ştia carte, Lucia Mărgean, în vârstă de 40 ani, din localitatea Şelimbăr, pe care o adusese la domiciliul sau.

Referitor la activitatea sa de pervertit sexual, s-a stabilit că Dumitru Trandaf întreţinea raporturi de inversiune atât pe cale bucală, cât şi anală, obişnuind să ademenească diferiţi tineri pe care îi trata cu băuturi alcoolice după care îi conducea în locuri dosnice pentru a întreţine aceste relaţii sexuale aberante.

În ziua dispariţiei sale, respectiv 7 august 1967, victima avusese asupra sa suma de 150 de lei plus banii rezultaţi din vânzarea florilor în acea zi. Întrucât asupra sa nu s-a găsit nici o sumă de bani, s-a presupus că asasinul a şi jefuit-o.

O gospodină apreciată

Cazul a fost încredinţat spre soluţionare căpitanului Nicolae Pojan din cadrul Serviciului Judiciar al Direcţiei Miliţiei Regiunii (DMR) Sibiu. Acest tânăr ofiţer era un fin psiholog şi rezolvase până atunci multe cazuri spinoase.

Căpitanul Pojan s-a deplasat la domiciliul lui Dumitru Trandaf pentru a o interoga pe concubina acestuia, Lucia Mărgean. Încă de la poartă, ofițerul a observat că în curte era o curățenie desăvârșită. Apoi, aceeași curățenie domnea și în casă.

— Cum l-ai cunoscut pe Dumitru?, a întrebat ofițerul printre altele.

— Eu îs țigancă, după cum mă vedeți, spuse Lucia, dar asta nu înseamnă că n-am și eu calitățile mele.

— Ești o foarte bună gospodină, asta am remarcat chiar de la intrarea în curte.

— Cred că asta i-a plăcut și lui Dumitru când m-a adus acu' un an de la Șelimbăr. Ca să nu mai zic cât de mult îi plăceau mâncărurile gătite de mine.

— Cu cine ai trăit înainte?

— Cu unu' Căldăraru, din Șelimbăr. Era mare bețiv și mă altoia de pomană, că n-am putut să mai suport.

— Pe Dumitru l-ai iubit?

— Mult de tot, spuse țiganca pe nerăsuflate. El se purta cu mine ca un domn și nu mă jignea niciodată, nici chiar când se îmbăta.

— Făcea dragoste cu tine?

— De câte ori aveam eu pofta...

La acest răspuns, ofițerul sesiză că țiganca mințea de înghețau apele, așa cum mințise și atunci când spusese că l-a iubit foarte mult pe Dumitru. Chipul ei exprima cu totul altceva...

— Cred că ai auzit și tu că lui Dumitru îi plăceau și bărbații și a fost la pușcărie de câteva ori pentru asta. Cum îți explici că făcea dragoste și cu tine?

— Eu nu cred în așa ceva, și chiar el mi-a spus că a intrat la pușcărie nevinovat. L-au tras alții pe care îi găzduise cu bunuri furate... De când stau cu el, în casa asta n-a intrat picior de bulangiu sau cum dracu' le-o zice la ăștia. Numai cu mine se culca.

— Atunci cine crezi tu că a avut interesul ca să-l omoare?

— Florarii din piață, cărora le făcea concurență sau vreun

vagabond care l-a urmărit să-l jefuiască de bani, că buzunarele-i erau goale...

— Ce ai de gând să faci după înmormântare, că la această casă n-ai nici un drept și vin rudele lui la moștenire.

— Mă angajez ca femeie de serviciu la un bloc și-mi iau o cameră cu chirie în Sibiu.

Investigații în piața centrală

Dumitru Trandaf era cunoscut de toți vânzătorii de flori și de produse din pieţele Sibiului. Și la fel de cunoscute îi erau practicile sale homosexuale.

— Ca florar nu deranja pe nimeni, îi spuse căpitanului un vânzător. E loc pentru toată lumea... În plus, el avea și un mare avantaj față de noi, care stăm aici imobilizați în piață. El pleca cu coșul de flori pe stradă și prin restaurante și le vindea una-două. În anturajul lui trebuie să-l căutați pe criminal, pentru că în ultimul timp purta asupra lui un cuțit de vânătoare. Mi l-a și arătat.

— Îl puteți recunoaște dacă l-ați vedea?

— Da, avea un mâner alb, de sidef, în care era incrustat un șarpe încolăcit.

Hoțul de buzunare

Această informație obținută de căpitanul Pojan era foarte importantă în procesul de elaborare a ipotezelor cu privire la omor și, implicit, în progresul cercetărilor. Faptul că victima purta în ultimul timp cuțitul de vânătoare asupra ei însemna că îi era frică de o persoană anume care poate o urmărea. Deoarece acest cuțit nu se găsise la locul faptei, însemna că el fusese luat de criminal o dată cu banii rezultați din vânzarea florilor.

Dar în calculele căpitanului Pojan jaful era exclus ca mobil al

asasinatului. Acesta îmbrăca un aspect subsidiar întâlnit la multe omoruri de acest gen. Dacă tot își omorâse victima în alt scop, de ce ucigașul să nu-i ia și banii, și obiectele mai de preț? Și îi lua banii făcând o beție în cinstea... mortului! Cât privește obiectele, le vindea sau le păstra. În cazul de față, ofițerul mirosi că acel cuțit de vânătoare era de păstrat...

Printre alte măsuri pe care le luase căpitanul Pojan în vederea alcătuirii unui cerc de suspecți se numărase studierea celor trei sentințe de condamnare a victimei pentru relații homosexuale, consemnând numele și adresele partenerilor. Asta pe de-o parte, pentru că acasă nu găsise nici o agendă a lui Dumitru Trandaf, iar, pe de altă parte, pentru că - lucru știut - și după eliberare homosexualii se caută între ei și își continuă relațiile.

Întors din teren la sediul DMR Sibiu, ofițerul este anunțat că tocmai fusese arestat un anume Ion Piciu din Sibiu, prins în flagrant *la buzunare*.

Pentru orice alt lucrător de miliție, Ion Piciu părea un nume al unui borfaș de drept comun, dar nu și pentru căpitanul Pojan, care a întrezărit în acesta un izvor de informații în cazul de crimă de care se ocupa. De ce? Pentru că Ion Piciu era și un homosexual învederat, principalul partener al lui Dumitru Trandaf în cele trei sentințe de condamnare. Deci „prietenul de inimă" al lui Trandaf, pe care îl cunoștea ca pe buzunarul lui.

Prelați și brabeți...

După ce a cerut mâncare și țigări la discreție, Ion Piciu s-a lansat într-o convorbire sinceră cu căpitanul Pojan.

— Am ajuns să bag zvastu' în caraiman[1], pentru că am îmbătrânit și

[1] să bag mâna în buzunare.

nu mă mai plac prelații[1]. Iar eu pe ei n-am cu ce să-i cumpăr. Mai cade câte un brabete[2] la băutură, dar nimic mai mult. Plus că, prin dos, sunt făcut harcea-parcea...

— Asta e într-un fel sfârșitul vostru, nu-l menajă ofițerul.

— Știu și nu mă deplângeți pentru asta, dar mai grav e când apare unul și-ți scurtează viața...

Ofițerul deveni foarte atent.

— Bănuiești ceva în cazul morții lui Dumitru?

— Eu știu? Dacă a apărut vreun ucigaș de homosexuali?...

Căpitanul râse:

— Înseamnă că tu trebuia să fi fost omorât de mult...

Râse și Piciu:

— Asta cam așa-i... E un viciu fără frâu, caută el totuși o explicație.

— Poate că a fost un refuz spontan însoțit de scârbă, cum ți s-a întâmplat și ție de multe ori când ai acostat brabeți.

— Poate că de multe ori, chiar dacă sunt beți, aceștia sunt imprevizibili. Totuși, ceea ce mă obsedează pe mine este de ce să-și conducă Dumitru brabetele tocmai la Dumbravă, lângă poligonul militar, unde a fost găsit mort. De ce așa de departe, când știm atâtea locuri prin oraș unde nu ne deranjează nimeni?

Ofițerul ar fi vrut să-i mărturisească teama lui Dumitru Trandaf că era urmărit, și pentru care se înarmase cu cuțitul de vânătoare, dar se abținu. Spuse doar atât:

— Am să aflu până la urmă de ce.

— Sunt convins, dar aveți o sarcină foarte dificilă...

---

[1] homosexualii în vogă.

[2] fraier, neinițiat

Câștigată la barbut

— Spune-mi, te rog, cum se împăca Dumitru cu concubina sa?, deturnă discuţia căpitanul. Era bisexual?

— Aaa... cu Lucia, ţiganca? Nu era bisexual.

— Atunci?

— A câștigat-o la barbut, în Șelimbăr, de la unul, Gheorghe Căldăraru, cu care trăia ţiganca. Dumitru a adus-o la Sibiu drept gaj, până ce Căldăraru urma să-i aducă banii. Și nu erau puţini, vreo 10.000 de lei. Cum ţiganul n-a făcut rost de bani, Dumitru a continuat s-o păstreze pe ţigancă lângă el. La un moment dat mi-a spus că îi place tare mult de ea, pentru că e foarte curată și gătește nemaipomenit.

— Până la urmă, Căldăraru a adus banii?

— Nu, că se ocupă numai cu furtișaguri mărunte. Dar după piranda e înnebunit. Se iubesc ca-n codru...

— Ce vrei să spui cu asta?

— Păi, ea l-a iertat că a vândut-o la barbut și se drăgostea cu el chiar acasă la Dumitru, când acesta era plecat la treaba cu flori. Acum vreo două luni, Dumitru i-a prins în casă și i-a bătut de i-a snopit. Pe ţigancă o teroriza că o omoară, și era în stare, după cum îi era firea.

— Nu înţeleg de ce o teroriza pe ţigancă din moment ce el nu avea relaţii sexuale cu ea.

— Nici eu n-am înţeles la început, însă pe urmă mi-am dat seama că se îndrăgostise și el de Lucia.

Ofiţerul se miră:

— Se poate și așa ceva, în lumea voastră a homosexualilor?

— Se poate, și eu cunosc mai multe cazuri. Când unul dintre noi își îndreaptă dragostea către o femeie și devine heterosexual, a terminat cu homosexualitatea. Este un fenomen misterios pe care nu l-a putut explica nimeni până acum. Dar e foarte rar. Și cred că de aceea Dumitru nu mai făcea gara, autogara, WC-urile și bufetele în căutare de brabeţi. Cum termina de vândut florile se ducea acasă.

— Asta presupune, după cum mi-a spus țiganca înainte de înmormântare, că Dumitru avea relații sexuale cu ea.

— În mod sigur, confirmă bătrânul homosexual.

O regie la locul faptei

Faptul că Dumitru Trandaf renunțase nu de mult la homosexualitate în favoarea dragostei pentru o femeie reprezenta pentru căpitanul Pojan o întorsătură radicală de situație. Și care simplifica mult calculele și aria de căutare a ucigașului. Acum, ofițerul nu mai trebuia să scormonească prin hățișul degradant al lumii homosexualilor pentru a desluși mobilul crimei, deoarece asasinul nu făcea parte din acest mediu. Era ca o ușurare care avea să limpezească drumul în linie dreaptă spre ucigaș.

Reconsiderând toate datele cazului de care dispunea până atunci, judiciaristul își aminti un amănunt foarte important, și anume că, examinându-se hainele cadavrului, acesta fusese găsit descheiat la pantaloni. Cum Dumitru Trandaf renunțase la viciul său homosexual, se putea deduce acum ca această manevră aparținuse criminalului, pentru a induce ancheta pe o pistă falsă. O regie ingenioasă, dacă ne gândim la antecedentele victimei în domeniu.

Cum ajunsese Dumitru Trandaf în ziua de 7 august 1967 la marginea poligonului militar „Poplaca”? Și pentru asta exista o explicație, și chiar una foarte simplă. Drumul spre pădurea Dumbrava din apropiere, de unde victima culegea flori pentru vânzare, trecea tocmai prin marginea acelui poligon.

De aici rezulta încă un raționament: ucigașul știuse că Dumitru Trandaf urma să meargă în pădure în acea zi și îl așteptase în boscheții de la marginea poligonului militar. Dacă ar fi urmărit victima în tramvai sau pe drumul până acolo, aceasta și-ar fi dat seama ușor și planul asasinului ar fi dat greș.

Așteptarea victimei în acel loc mai putea fi atestată și de actul

medico-legal de autopsie, în care se specifică elementul că victima fusese atacată prin surprindere, prima lovitură fiind dată cu piatra din spate. Apoi au urmat celelalte două, când Dumitru Trandaf era deja la pământ.

Profesioniștii

— Treabă țigănească..., aprecie colonelul Dumitru Cojocaru, șeful Serviciului Judiciar.

— E mâna lui Gheorghe Căldăraru, adaugă căpitanul Pojan.

— Da, o crimă sentimentală, nu ce-am bănuit noi la început. În dragostea lui înfierbântată pentru Lucia, a simțit că pierde teren în favoarea adversarului, chit că acesta era mai în vârstă decât el.

— Absolut. Și l-a așteptat pe Dumitru în marginea poligonului militar până i-a căzut în plasă...

— Dar și Dumitru cred că a simțit ceva în ultima vreme, altfel nu umbla cu cuțitul de vânătoare asupra lui. Dacă găsim acest cuțit, cazul este rezolvat. Unde este acum țiganca?

— La Șelimbăr, la casa lui Căldăraru. După înmormântarea lui Trandaf a și aterizat în brațele lui.

— Bănuiești că Lucia are vreun amestec în asasinarea lui Trandaf?

— Nu. În ultima vreme chiar începuse să-i placă de el. Îi asigura oricum existența, pe când Căldăraru a stat mai mult prin pușcării.

— Acum nu putem să-l agățăm cu ceva?

— E ca și agățat, zâmbi căpitanul.

— Măi, tu te joci cu mine..., gesticulă colonelul.

— L-a... agățat căpitanul Deleanu de la criminalistică, râde Pojan.

— I-a găsit lăbuțele la spargerea unui chioșc de la gară.

— Păi de ce nu mi-ai spus așa de la început?, îl îmbrățișă șeful.

— Venisem tocmai să vă spun...

— Gata, mâine îl bagi jos! Și ai grijă de lucrarea lui la cameră.

Cuțitul de vânătoare

Gheorghe Căldăraru a fost arestat pentru spargerea chioșcului de la gara din Sibiu și apoi cercetat și pentru alte furturi. Despre crimă pe care o avea în cârcă nu i s-a pomenit nimic, lăsându-i impresia că anchetatorii nu-l bănuiau și pedalau pe pista homosexualilor.

Totuși, acolo jos, în arest, el își făcea mari probleme în ceea ce privea crima, știind că se poate alege nu cu doi-trei ani de pușcărie cât lua pentru furt, ci cu 20-25 de ani, ceea ce însemna că termină cu viața. Aceasta frământare chinuitoare l-a făcut să se împrietenească cu un arestat care fusese condamnat la 40 de zile de închisoare pentru neplata unei amenzi contravenționale pe C.F.R. Suma de 10 lei se transformă într-o zi de închisoare, așa era atunci. Cum acest arestat mai avea puțin până la eliberare, Gheorghe Căldăraru l-a rugat să-i facă un mic serviciu și să-i ducă un bilet fratelui său mai mic, Gogu, care lucra ca muncitor necalificat la un depozit de legume din Sibiu. Și Gogu avea să-l omenească. Arestatul contravențional s-a învoit, și Căldăraru i-a cusut biletul în căptușeala hainei.

Numai că în ziua în care s-a eliberat, fostul contravenient a urcat de la arest două etaje până la biroul căpitanului Pojan. Și-a descusut haina și i-a înmânat ofițerului biletul scris de Căldăraru. Iată ce scrie în el: „*Gogule, ai mare grijă de cuțitul de vânătoare pe care ți l-am dat. Ascunde-l, că e cu bucluc. Dacă miliția găsește cuțitul la tine, te omor. Dă-i ceva bișțari omului care aduce biletul*”.

Regrete parțiale

Căpitanul Pojan își aprinse satisfăcut o țigară. Tactica aleasă pentru a-l demasca pe criminal funcționase perfect, iar presimțirea sa, că cuțitul de vânătoare al victimei fusese păstrat, se adeverise.

Luat pe sus și de frică să nu fie învinuit de complicitate la omor, Gogu Căldăraru a predat imediat cuțitul de vânătoare cu mâner alb, de sidef, în care era incrustat un șarpe încolăcit. I-l dăduse fratele lui

mai mare, Gheorghe, a doua zi după ce îl omorâse pe Dumitru Trandaf.

Când Gheorghe Căldăraru a fost scos la anchetă în biroul căpitanului Pojan, a rămas înlemnit văzându-l pe Gogu într-un colț, iar pe masă cuțitul de vânătoare al victimei. S-a așezat pe scaun, ținându-și o vreme capul în mâini.

— Regreți că l-ai omorât pe Trandaf?, l-a întrebat Pojan.

— Nu regret nici o clipă, pentru că voia să-mi fure iubita, strecură criminalul. *Dacă e să regret ceva, este lucrarea pe care mi-ați făcut-o la arest…*

STUDENTA „REA DE MUSCĂ" A SFÂRȘIT ÎN VĂGĂUNĂ

În ziua de 25 august 1967, Vasile și Maria Udrea, doi părinți din comuna Hălchiu de lângă Brașov, au reclamat Direcției Miliției Regiunii (DMR) Brașov dispariția în condiții suspecte a fiicei lor Corina Udrea, în vârstă de 20 ani, studentă.

Fata fusese la mare împreună cu o soră a sa, căsătorită în București, pe nume Viorica Sorescu. În ziua de 5 august 1967, Viorica își condusese sora la Gara de Nord care se urcase într-un accelerat de Brașov și de atunci Corina dispăruse fără urmă.

Reclamația a fost repartizată spre soluționare căpitanului Sabin Filip din cadrul Serviciului Judiciar care răspundea de această linie de muncă.

Declanșarea verificărilor

În vara anului 1965, Corina Udrea a absolvit liceul în Brașov și în toamna aceluiași an a intrat la Institutul Pedagogic cu durata de 3 ani, din Brașov, unde urma Facultatea de Fizică-Chimie.

În perioada studenției locuia la căminul studențesc nr. 3, camera 108, din Strada Memorandumului nr. 16. În vara anului 1967, fiind studentă în anul II, a rămas restanțieră la două materii, urmând să se prezinte la examene în luna septembrie.

Ea începuse demult viața sexuală și frecventa barurile și cafenelele din orașul Brașov unde consuma băuturi alcoolice și fuma țigări străine în anturajul bărbaților pe care îi cunoștea ocazional.

În ultimul timp întreținea relații intime cu Alin Ivașcu, un student

în anul V la Institutul Politehnic din Brașov. Acesta era cazat la căminul institutului și era singur la părinți, care domiciliau în comuna Sărata Monteoru, județul Buzău. La sfârșitul lunii mai 1967, Alin Ivașcu a fost cu Carmen la părinții acesteia din comuna Hălchiu unde au stat trei zile. Părinții lui Carmen nu l-au plăcut pentru că bea și fuma mult, iar față de dispărută avea unele ieșiri obraznice.

La sfârșitul lunii iunie 1967, Corina Udrea urma să plece împreună cu colegele sale într-o excursie organizată de Institutul Pedagogic a cărei prezență era obligatorie, însă nu a mai plecat scuzându-se că este intoxicată.

În acea lună ea prezenta simptomele unei femei însărcinate. Întrebată de colegele sale de cameră dacă este însărcinată, ea a răspuns că este intoxicată și că a fost însărcinată în anul 1966 cu un barman de la restaurantul „*Postăvarul*".

Identificat barmanul, pe nume Sorin Oancea, acesta a recunoscut că întreținuse relații intime cu Carmen și îi plătise chiuretajul. De asemenea, a precizat că și acum se culca cu ea când i se oferea ocazia, vizitându-l la bar. Nu o mai văzuse de o lună.

Audierea sorei dispărutei

Ofițerul se deplasează la București și stă de vorbă cu Viorica Sorescu, sora dispărutei.

— Totul a fost foarte frumos la mare, spuse aceasta. În perioada 21 iulie-4 august 1967, am fost la Costinești cu Corina și cu soțul meu. Am făcut plajă, ne-am bronzat și ne-am distrat.

— Corina v-a destăinuit cumva că era însărcinată?, o întrebă căpitanul Filip.

— Mi-a spus că în luna iunie 1967 când trebuie să plece într-o excursie cu colegele a durut-o stomacul și ficatul, bănuind o indigestie din cauza unor alimente alterate. S-a dus la dispensarul medical al Institutului Pedagogic unde i s-a administrat

intramuscular papaverin, cu calciu bromat și vitamina C. Apoi, durerile i-au trecut, dar era îngrijorată că nu îi mai venise ciclul de două luni de zile. Deci, era însărcinată.

— V-a spus și cu cine?

— Mi-e cam jenă să vă spun.

— Nu vă jenați, pentru că toate aceste date ne ajută, într-o formă sau alta, ca să-i dăm de urmă.

— Mi-a spus că s-a culcat cu un străin, cu un barman, un prieten mai vechi, dar și cu noul prieten, Alin, un student în anul V la Politehnică.

— Cel cu care a fost acasă la părinții dumneavoastră.

— Da, și care n-a fost plăcut deloc.

— Cum s-a gândit că va scăpa de sarcină?

— Simplu: va face un chiuretaj, așa cum a procedat și altă dată.

— Ați citit pe fața ei s-au vi s-a confiat despre ceva gânduri negre?

— Nu, nici poveste. Corinei îi place viața și se distrează așa cum îi place ei... Mi-a zis că Brașovul este prea mic pentru ea și i-ar fi plăcut să locuiască undeva în străinătate, mai ales la Paris. Și legat de acest lucru, parcă am așa o vagă bănuială...

— La ce vă referiți?

— La Costinești s-a întâlnit cu o fostă colegă de liceu, Angela și nu mai știu cum, care s-a stabilit în Austria, la Viena. Era singură și conducea o mașină superbă... mai tot timpul au stat împreună și Corina asculta uimită despre libertatea și minunățiile vieții de dincolo... Tot Angela a adus-o de la mare în ziua de 4 august. Eu și soțul am venit cu trenul. Bănuiala mea este dacă nu cumva Corina a plecat cu Angela...

— Da, dar a doua zi la ora 10:00 ați urcat-o pe Corina într-un accelerat de Brașov.

— Este adevărat, căci spunea că vrea să învețe pentru cele două corigențe, dar mai știi... Dacă Angela a așteptat-o pe Corina la Ploiești, spre exemplu?

— Este o variantă pe care o s-o avem în calcul, mai ales că ea nu

și-a mai făcut apariția în Brașov.

— Vedeți, a dispărut din tren...

Sărata Monteoru

Căpitanul Filip luă drumul Buzăului și se opri la postul de miliție din Sărata Monteoru unde locuia Alin Ivașcu și părinții săi. Se gândea că dispăruta poate își întrerupsese călătoria spre Brașov și venise la ultimul ei prieten.

Șeful de post îl cunoștea pe Alin mai mult din vedere.

— Acum e în vacanță, îi spuse el ofițerului, și îl văd mereu aghesmuit. Bea cu un prieten al lui, Valentin Țibleș, care și el este student în anul V, dar la Institutul Politehnic din București. După cât de mult beau băieții ăștia nu știu ce soi de ingineri o să iasă din ei...

Corina nu fusese văzută în această comună. Pentru mai multă siguranță, căpitanul stătu de vorbă cu Alin Ivașcu. Acesta încă nu se trezise bine din beția pe care o făcuse în seara precedentă. Când a auzit de dispariția prietenei sale, s-a arătat îngrijorat:

— Doamne, dar ce-o fi pățit?

— Nu știu, căutam să-i dăm de urmă, îi răspunse ofițerul. Ne-am gândit că poate ți-a întors vizita pe care tu ai făcut-o la părinții ei, la sfârșitul lunii mai.

— Nu s-a pus problema de așa ceva. Mi-a spus că după ce vine de la mare se duce direct acasă, la Hălchiu, ca să învețe pentru cele două restanțe.

— Dumneata n-ai plecat nicăieri în această vacanță?

— Nu. Din 15 iulie am venit aici, acasă, pentru că mă simt cel mai bine. Vreau să mă odihnesc fiindcă mă așteaptă ultimul an de facultate care este cel mai greu.

— Când ai văzut-o ultima dată pe Corina?

— Atunci, la 15 iulie 1967, când m-a condus la gară.

— Ți-a vorbit vreodată despre o colegă de liceu, Angela, care s-a

stabilit în Austria?

Alin se gândi câteva clipe apoi răspunse:

— Nu mi-a povestit nimic despre o astfel de colegă, dar știu că Corina își dorea, dacă ar fi avut ocazia, să trăiască în străinătate. Era visul ei... Un vis care mi-ar plăcea și mie, dar cine poate ajunge dincolo în condițiile stricte de la noi?

— Când ați stabilit să vă revedeți?

— Când încep cursurile la facultate.

Din nou, la Brașov

Părinții Corinei Udrea i-au dat căpitanului Filip două fotografii recente. Una o reprezenta pe Corina, iar a doua pe dispărută împreună cu noul ei prieten Alin Ivașcu.

În continuare, ofițerul a purces la investigații în toate locurile din Brașov și din Poiana Brașov frecventate de Corina Udrea, însă nimeni n-o mai văzuse din ziua de 20 iulie 1967 când plecase la sora sa la București și apoi la mare.

A apărut și un lucru interesant și anume că Angela Marcu, fosta ei prietenă de liceu care se stabilise în Austria, o căutase pe Corina în Brașov, în ziua de 10 august 1967. O căutase și la părinții ei la Hălchiu, ca să-și ia la revedere, dar Corina fusese de negăsit.

Acest nou aspect l-a determinat pe căpitanul Filip să abandoneze ipoteza, e drept cam iluzorie, că Angela Marcu ar fi încercat s-o scoată fraudulos din țară pe Corina. În urma verificărilor efectuate la Direcția Generală de Control Străini și Pașapoarte rezultă că Angela Marcu părăsise România în ziua de 11 august 1967 prin vama Borș. Autoturismul ei de două locuri fusese controlat de vameșii romani fără a se constata vreo ilegalitate.

Așadar, Corina sau cadavrul ei, în cazul că fusese ucisă, tot în România se afla. Dar unde?

Așa cum indica procedurile în cazurile de dispariții suspecte de

persoane, judiciaristul s-a adresat Direcției Evidenței Operative din București care i-a comunicat că dispăruta Corina Udrea nu a fost arestată de vreun organ de miliție din țară. Direcția Generală a Penitenciarelor a comunicat și ea că nu se afla încarcerată o astfel de persoană. Apoi a venit rândul Direcției Evidenței Populației: Corina nu figura cu schimbare de domiciliu sau viză de flotant în altă localitate din țară. La acestea s-au adăugat date de la Serviciul Criminalistic din Direcția Generală a Miliției că în perioada 5 august-10 octombrie 1967 (când s-a solicitat verificarea) nu au fost descoperite în țară cadavre cu identitate necunoscută care să poarte semnalmentele tinerei dispărute.

Misterul din tren

Misterul dispariției Corinei Udrea se afla în trenul cu care ea plecase în ziua de 5 august 1967 de la București dar nu mai ajunsese la Brașov. Aceasta era convingerea fermă a căpitanului Filip, care a identificat partida de controlori de bilete din acceleratul București-Cluj Napoca ce plecase din Gara de Nord, în ziua de 5 august 1967, la ora 10:00.

Și a stat de vorbă cu fiecare, prezentându-le fotografia dispărutei. Unul dintre controlori, Ilarion Stanciu, când a văzut poza a tresărit.

— Da, pe această fată o recunosc. A fost în tren în vagonul nr. 7, nu mai reținn compartimentul. Trenul era cam gol și mi-aduc aminte că am întrebat-o unde s-a bronzat așa repede. Mi-a răspuns că fusese la mare. Până la Ploiești-Vest a fost singură în compartiment, iar de la Ploiești s-a urcat un tânăr. De cum s-au văzut, s-au îmbrățișat și s-au sărutat, dându-mi seama că era iubitul ei. El avea bilet de tren numai până la Predeal și cred că la Predeal au coborât, fiindcă atunci când am ajuns la Brașov nu mai erau în compartiment.

Ofițerul simți cum îi zvâcnește inima-n piept. Scoase și a doua fotografie ce îi reprezenta pe Corina și Alin Ivașcu, care o ținea după

gât. Apoi întrebă emoţionat:

— Acesta e cumva băiatul?

— Da, da, el!, îl arătă controlorul cu degetul. Îl recunosc. La fel se drăgălășeau și-atunci, ca-n poza...

— Sunteți sigur că el este?, mai întrebă ofițerul de parcă nu-i venea să creadă.

— Sunt sigur nu numai de el, sunt sigur de amândoi, replică ferm interlocutorul. În meseria noastră, noi, controlorii de bilete avem o memorie foarte bună... Predeal.

Căpitanul Filip era în al nouălea cer, pentru că după atâta alergătură dăduse, în sfârșit, de un fir pe urmele dispărutei.

Și-a mobilizat imediat colegii de judiciar de la miliția din Predeal, pe locotenentul Voicu și pe plutonierul Ciobanu, și cu fotografiile multiplicate ale dispărutei și prietenului ei, au plecat să „răscolească" staţiunea.

După ore de investigaţii, plutonierul Ciobanu, cel mai vechi subofițer de la Miliția din Predeal, a făcut prima descoperire. Cei doi se cazaseră la cabana Cioplea, camera fiind închiriată pe numele lui Alin. Apoi băuseră și mâncaseră la cabană pe săturate. Dar mai mult băuseră... Plecaseră pe la ora 14:00, în munţi, la o stână aflată la 7 km de cabană. Spre seară a revenit numai el și a luat bagajele, achitând costul camerei. De atunci nu a mai apărut la aceasta cabană.

Judiciariștii s-au deplasat imediat la stâna pe care cei doi urmau s-o viziteze însă ciobanii de acolo nu i-au recunoscut după fotografie. Asta însemna că ei nu mai ajunseseră la stână, iar pe drum se întâmplase ceva grav cu Corina. Mai mult ca sigur ea fusese omorâtă de Alin, cadavrul victimei zăcând pe undeva în munţii Bucegi.

Demascarea asasinului

Cum trebuia să procedeze în continuare judiciariștii? Aveau de ales între două variante. Prima: să organizeze scotociri în zona împădurită

între cabana Cioplea și stână de oi pentru a descoperi cadavrul. A doua: să se axeze pe anchetarea lui Alin Ivașcu și apoi acesta să-i conducă la locul unde o omorâse pe Corina și unde se afla cadavrul.

În cazul primei variante se impunea o mare desfășurare de forțe omenești, scotocirea pădurii și a numeroaselor văi abrupte putând dura zile în șir și poate chiar fără rezultat. Așa că s-a optat pentru a doua variantă care părea să le asigure mai repede succesul scontat, Alin Ivașcu nefiind un infractor școlit prin pușcării care să le dea mare bătaie de cap.

Soluția aleasă a fost de bun augur pentru polițiști, fiindcă ucigașul n-a rezistat decât o oră în fața unei anchete încrucișate. Probele adunate împotriva lui deveniseră foarte relevante ca să mai poată să nege ceva.

— Este adevărat că înainte de a pleca la București și apoi la mare, m-am înțeles cu Corina să revină acasă în ziua de 5 august 1967, a recunoscut el. Ne-am uitat amândoi pe mersul trenurilor și am hotărât să plece din București cu acceleratul de Cluj, de ora 10:00. Urma să facem joncțiunea la prima stație, eu urcându-mă în tren din gara Ploiești-Vest. Atât ea, cât și eu nu văzuserăm Predealul până atunci și ne-am hotărât să petrecem o săptămână aici, uitați de lume.

— De ce n-ai chemat-o la tine, la Sărata Monteoru, pentru că după cât am văzut este o stațiune la fel de frumoasă ca și Predealul?, îl întrebă căpitanul Filip.

— Pentru că nu voiam să încurc borcanele. Cu Corina aveam numai o aventură, era bună la pat și atât. Nici prin cap nu-mi trecea să mă căsătoresc cu ea, deși ea a încercat ceva, prezentându-mă părinților săi. Eu doream s-o țin ca amantă până terminam și anul V de facultate și apoi pași... Știam deja o serie de bărbați cu care se culcase înaintea mea. Unul era un barman, Sorin, de la restaurantul „*Postăvarul*" din Brașov. Când Corina avea chef să se îmbete și să se distreze se ducea la acest barman care întotdeauna era bun de plată.

— V-ați înțeles să nu știe nimeni de întâlnirea voastră din tren?

— Absolut, pentru că nu mă voiau ai ei și n-ar fi vrut-o nici ai mei

dacă ar fi știut ce *poamă* este.

— Mai departe.

— La 5 august 1967, după ce am coborât la Predeal, ne-am cazat la cabana Cioplea așa cum ați constatat și dumneavoastră. Am făcut dragoste în cameră și apoi am coborât la restaurant și ne-am pus pe chef. Pe mine mă cam luase apa când ea mi-a spus să mergem la o stână în munți, după cum văzuse un panou turistic în apropierea cabanei. N-am putut s-o refuz, gândindu-mă că aerul rece o să-mi facă bine și mie, și am plecat. După câteva ore de mers pe un drum accidentat cu văi în dreapta și-n stânga, a spus dintr-o dată că este însărcinată cu mine. Am simțit că nu mai văd nimic în fața ochilor. «Cu minee...?», am întrebat-o. «Da, cu tine!?», mi-a răspuns sec. «Nu cu mine, poate cu Sorin, barmanul...», i-am zis și de furie i-am făcut vânt din buza prăpăstiei. S-a rostogolit de multe ori, că am auzit vreascurile trosnind, apoi nimic... Doamne, devenisem un ucigaș! Și m-am trezit imediat. Când m-am uitat în văgăună, am simțit că amețesc, atât era de adâncă... O crimă gratuită, recunosc. O gelozie absurdă datorată băuturii. Cred că de patima asta n-am să mă lecuiesc...

— Ba da, pentru vreo douăzeci de ani, a murmurat căpitanul.

A doua zi, cu ajutorul criminalului, a fost identificat și locul unde zăcea cadavrul celei care fusese Corina Udrea.

CRIMĂ PENTRU O FOTOGRAFIE

În ziua de 22 mai 1960, paznicul de câmp Mihai Axinia a descoperit cadavrul unei femei în lanul de grâu de pe terenul GAS Ruginoasa, raionul Pașcani, regiunea Iași. Cadavrul se afla în stare avansată de putrefacție.

Locul unde a fost găsit cadavrul era izolat de localitățile Ruginoasa și Heleșteni.

Cadavrul aparținea unei femei de aproximativ 30 de ani și era îmbrăcat cu o fustă gri, bluză albă, chiloți și sutien de culoare neagră, iar în picioare purta o pereche de pantofi de culoare neagră.

Asupra cadavrului nu a fost găsită vreo poșetă, acte de identitate sau alte indicii cu ajutorul cărora să se poată stabili cine este persoana.

În jurul cadavrului, pe o porțiune de doi metri pătrați, grâul era culcat la pământ, ceea ce însemna că între victimă și agresor a avut loc o luptă. Încălțămintea avea pe talpă pământ reavăn în care se aflau fire de grâu, lucru care demonstra că victima și agresorul se deplasaseră pe jos până acolo și tot acolo avusese loc asasinatul.

În urma autopsiei cadavrului s-a constatat că moartea femeii necunoscute s-a datorat asfixiei mecanice produse prin strangulare cu un batic și o eșarfă ce aparțineau victimei. De asemenea, s-a mai stabilit că victima a fost lovită cu un corp dur în regiunea craniană, lovitură care a contribuit la decesul ei. Moartea data de cinci-șase zile.

La locul faptei nu au fost găsite nici un fel de urme, acestea fiind spălate de ploile abundente care avuseseră loc în ultimele două zile.

Măsuri ample de identificare a victimei

În cadrul acţiunilor informativ-operative întreprinse în acest caz, s-au elaborat mai multe ipoteze de lucru, accentul punându-se pe cele care vizau identificarea cadavrului.

Astfel, pentru identificarea victimei s-au stabilit persoanele de sex feminin care nu s-au prezentat pentru preschimbarea buletinului de identitate la miliţia raionului Paşcani, după expirarea valabilităţii acestuia, precum şi femeile care au divorţat în perioada 1959-1960 şi nu s-au prezentat la termenele de divorţ.

De asemenea, în urma verificărilor efectuate în comunele Heleşteni şi Ruginoasa de către echipa de lucrători de miliţie s-au stabilit şi acele femei dispărute de la domiciliu sau plecate în alte localităţi şi care nu purtau corespondenţă cu familiile sau cu rudele lor.

În acest fel, biroul urmăriri din cadrul Serviciului Judiciar al Direcţiei Miliţiei Regiunii (DMR) Iaşi a stabilit un număr de 76 de femei a căror situaţie trebuia verificată.

Fişa cadavrului de identitate necunoscută (fişa C) a fost înaintată Direcţiei Evidenţă Operativă din cadrul Direcţiei Generale a Miliţiei în vederea comparării semnalmentelor acestui cadavru cu ale persoanelor dispărute de sex feminin aflate în evidenţa centrală.

Semnalmentele cadavrului şi ale îmbrăcămintei au fost date în urmărire generală, la DMR Iaşi începând să fie comunicate de către celelalte organe de miliţie din ţară mai multe cazuri de dispariţie a unor femei care puteau avea legătură cu crima cercetată.

Astfel, DMR Bacău urmarea clarificarea dispariţiei Elvirei Pipirigeanu, de 28 de ani, din Oneşti, care dispăruse de acasă din luna august 1959, spunând că vrea să-şi caute de lucru la un GAS din raionul Paşcani. De atunci şi până la ivirea crimei de la Ruginoasa nu mai dăduse nici un semn de viaţă. Ofiţerii Serviciului Judiciar Iaşi, după luni de verificări, au găsit-o în cele din urmă în viaţă, fiind angajată la GAS Bucium de lângă Iaşi. Se combinase cu un muncitor,

îşi luaseră locuinţă cu chirie şi era însărcinată.

Biroul urmăriri al Serviciului Judiciar Iaşi a efectuat verificări şi asupra situaţiei dispărutei Maria Moraru din Lugoj. Aceasta se căsătorise cu Petru Moraru, din comuna Heleşteu, raionul Paşcani, şi îl urmase la domiciliu, însă din toamna anului 1959 dispăruse fără urmă. După un an de verificări a fost găsită în oraşul Reşiţa, cuplată cu un alt bărbat. Ea îşi părăsise soţul din comuna Heleşteu, nemaiputând suporta bătăile acestuia şi neînţelegerile cu soacra.

Un mare volum de muncă a fost consumat pentru clarificarea dispariţiei Mariei Tache. Aceasta, în vârstă de 26 de ani, în perioada ianuarie-19 mai 1960 trăise în concubinaj cu Gheorghe Codreanu, tractorist la GAS Ruginoasa, dispărând subit. În cele din urmă, s-a stabilit că nu ea este victima omorului din lanul de grâu, fiind găsită în viaţă, în Bucureşti, unde se cuplase cu alt bărbat.

Şi astfel, pe parcursul a cinci ani, au fost verificate 173 de cazuri de dispariţie a unor femei care ar fi putut avea vreo legătură cu crima de la Ruginoasa, dar care până la urmă au fost găsite în viaţă pe raza diferitelor localităţi din ţară.

Pe urmele suspecţilor

În anul 1965, dosarul acestui omor cu autori neidentificaţi, dar şi cu victima neidentificată a fost preluat de maiorul Constantin Agrifin, şeful Serviciului Judiciar, şi căpitan Gheorghe Bozaru, şeful biroului crime din cadrul DMR Iaşi, proaspăt numiţi în aceste funcţii.

Materialele cu rapoartele şi verificările întocmite până atunci însumau 12 volume. Cei doi ofiţeri le-au studiat pe toate de la capăt.

În privinţa femeilor dispărute în perioada 1959-22 mai 1960 mai rămăseseră neelucidate două cazuri. În primul caz era vorba despre o tânără din Turnu-Severin, care avusese un prieten în Ruginoasa şi dispăruse de la domiciliu. Al doilea o privea pe Niculina Badea, 28 de ani, din comuna Valea Caprei, regiunea Ploieşti, necăsătorită. Aceasta

lucrase ca muncitoare la depoul C.F.R. Pașcani până în ziua de 17 mai 1960, când dispăruse fără a-și mai ridica ultima chenzină.

În lipsa identificării victimei, ofițerii și subofițerii de miliție care lucraseră în acest caz desfășuraseră foarte multe activități și în vederea descoperirii autorului asasinatului. Dar neștiind cine era victima și mobilul crimei, verificările se desfășuraseră într-un vid sufocant pentru progresul cercetărilor, doar pe baza unor ipoteze emise la rece.

Astfel, în cercul de bănuiți figura un număr de cinci suspecți selectați pe baza unor criterii arbitrare: Gheorghe Zaharia, din comuna Ruginoasa. Acesta, fiind plecat la muncă în zona Odobești, a avut relații cu diferite femei, cărora le promitea căsătorie. Era posibil ca una din acestea să-l fi urmat în comuna natală. Între timp, el se căsătorise și lucra la CAP.

Gheorghe Toarba, din comuna Ruginoasa. Era cioban la stâna din comună și alergase pe câmp mai multe femei să le prindă și să le violeze.

Costache Matei, din comuna Ruginoasa. Găzduia femei și făcea cărăușie cu căruța, transportând persoane de la gară în comunele învecinate. Avea o fire impulsivă, fiind implicat în mai multe cazuri de vătămări grave.

Costache Totoi, din comuna Ruginoasa. A trăit în concubinaj cu mai multe femei găsite pe la fermele unde lucra ocazional, iar după ce se satura de ele, le bătea, izgonindu-le.

Petru Cojocaru, din comuna Ruginoasa. Lucra ca îngrijitor la vitele GAS și fusese condamnat pentru viol.

Ofițeri cu bogată experiență judiciară, Agrifin și Bozaru și-au dat seama că altfel i-ar fi „privit” pe cei cinci suspecți dacă ar fi fost identificată victima și vreunul dintre ei ar fi corespuns cu ceva pe relația victimă-agresor. În consecință, i-a lăsat pe acești bănuiți în evidența pasivă și s-au apucat de verificări asupra ultimelor două cazuri de dispariție rămase.

În vizor: cazul Niculina

Primul caz privind pe dispăruta Elena Onucu din Turnu-Severin, care avusese un prieten în comuna Ruginoasa, unde se comisese crima, l-au rezolvat nesperat de repede. Având o convorbire telefonică însă cu ofițerii de judiciar de la Turnu-Severin, aceștia le-au comunicat că aflaseră recent ca dispăruta trecuse ilegal granița în Iugoslavia și acum se găsea la Milano - Italia, de unde trimisese o vedere părinților.

Mai departe, cei doi ofițeri și-au concentrat atenția asupra cazului Niculina. De ce îi atrăgea acest caz? Pentru că data dispariției fetei - 17 mai 1960 - coincidea cu data stabilită de medicii legiști că avusese loc omorul. În plus, un alt raționament îi făcea să bănuiască faptul că Niculina Badea nu se mai afla în viață. Fata mai avea acasă opt frați și numai mama, care trăiau în sărăcie, de azi pe mâine, iar ea se angajase la depoul C.F.R. Pașcani ca muncitoare tocmai ca să-și ajute frățiorii, cărora le trimitea mai mult de jumătate din banii câștigați. Atunci, cum dispăruse dintr-o dată și nu își ridicase chenzina, tocmai banii necesari pentru familia ei numeroasă și pentru întreținerea sa?

Era ceva putred în Danemarca! Comuna natală a Niculinei, Valea Caprei, se afla într-o zonă de munte, la 60 km de Buzău, iar fata nu avea relații. Era interesant de aflat cum ajunsese ea să lucreze tocmai la Pașcani. Și răspunsul l-au aflat repede. La depoul C.F.R. Pașcani lucra o prietenă a ei din Valea Caprei, care locuia acolo în urma căsătoriei, Elvira Avram, și care se oferise s-o ajute, în sensul de a-i găsi un loc de muncă. Și i-l găsise tot la depoul la care lucra și ea.

Recunoașterea îmbrăcămintei victimei

Ofițerii se deplasează la Pașcani și stau de vorbă cu soții Avram. Tot ei fuseseră aceia care reclamaseră la miliție dispariția Niculinei. Numai că reclamația o depuseseră după trei ani de la dispariția fetei, când aceasta nu mai dăduse nici un semn de viață, măcar mamei sale

din Valea Caprei.

— Niculina era o fată de o frumusețe rară, îi spuse Elvira Avram căpitanului Bozaru. Priviți numai câteva fotografii, și deschise un album, arătând-o pe fată. Erau mai multe fotografii făcute cu ocazia diverselor aniversări din familia Avram și la care Niculina fusese nelipsită.

Ofițerul remarcă într-adevăr frumusețea fetei, dar și faptul că ea purta aproape tot timpul batic și o eșarfă care se asemănau cu cele găsite asupra cadavrului neidentificat. Și cu care fusese sugrumată victima.

Întrucât fotografiile erau alb-negru, căpitanul Bozaru o întrebă pe gazdă:

— Niculina avea mai multe baticuri și eșarfe? Ce culori?

— Da de unde, era săracă. Nu știa cum să economisească banii ca să trimită la frați acasă. Avea un singur batic verde înflorat și o eșarfă galbenă cu violet.

Ofițerul tresări, pentru că descrierea corespundea perfect.

— Le-ați putea recunoaște?

— Vai, se poate...

Invitați la miliția din Pașcani, unde se afla toată îmbrăcămintea victimei, soții Avram au recunoscut-o în întregime ca aparținând Niculinei Badea. La fel și pantofii.

Dezvăluiri

Cine a avut interesul să suprime o fată muncitoare și nevinovată?, se punea acum întrebarea.

— Ce soartă?! Ce soartă?!... plângea Elvira. Acum, când am aflat ce i s-a întâmplat, încep să bănuiesc cine s-a răzbunat pe Niculina.

— Cred că asasinul e legat de viața ei sentimentală, bănui căpitanul Bozaru.

— Da, căci din altă parte nu-i putea veni vreun rău. Ea nu avea

dușmani și se purta frumos cu toată lumea.

— Avea vreun prieten cu care intenționa să se căsătorească?

— Aici e aici... făcu femeia. Care fată ajunsă la 28 de ani n-ar vrea să se căsătorească dacă găsește un băiat bun. Și ea își dorea acest lucru, dar îi era teamă că n-o să găsească un bărbat care s-o înțeleagă.

— În ce sens?

— În sensul că, măritată fiind, ea își dorea să-i ajute în continuare cu bani pe frații mai mici rămași la Valea Caprei. Or, care bărbat ar fi acceptat așa ceva, mai ales când ești la începutul căsniciei și ai nevoie de atâtea?

— Este adevărat, dar în cazuri de acest gen învinge dragostea.

— Știu că așa este, dar bărbatul pe care îl iubea ea nu prea era serios și n-avea gând de însurătoare. El voia numai distracții și sex, or, Niculina nu i-a cedat niciodată. Noi, femeile care suntem de la țară, avem principiile noastre, educația noastră pe care nu o încălcam niciodată. Deși avea 28 de ani, Niculina era fată mare și numai cu această zestre urma să se căsătorească.

— Cine este bărbatul pe care îl iubea?

— Vasile Blendea se numește. În 1960 avea 30 de ani și este mecanic la depoul nostru de locomotive.

— S-a însurat până la urmă?

— Da, e însurat de vreun an.

Primul și ultimul suspect

— Din moment ce acest Vasile Blendea nu avea atunci gânduri de căsătorie, nu el este cel care a ucis-o pe Niculina, continuă discuția căpitanul Bozaru.

— Și eu sunt de aceeași părere, spuse Elvira, și tocmai de aceea gândul mă duce la Ion Chietrone...

— Cine este acesta?

— Tot un tânăr, care în anul 1960 avea 33 de ani. Pe atunci el lucra

la depou ca manipulant. Niculina mi-a spus că era îndrăgostit lulea de ea și o urmărea mereu. La început ea i-a dat atenție, pe urmă a lăsat-o mai moale.

— De ce?

— Pentru că era cam necioplit și îi plăcea băutura.

— S-a manifestat vreodată violent față de ea?

— O singură dată: i-a tras o palmă.

— De ce?

— Pentru că a văzut-o când a condus-o un coleg până la căminul unde era cazată.

— Era cumva Vasile Blendea?

— Nu, Vasile nu avea asemenea obiceiuri galante. El i-a propus sex în mod direct...

— Acest Chietrone locuia și el la cămin?

— Nu, locuia în gazdă la o bătrână din Pașcani.

— Chietrone știa că Niculina este îndrăgostită de Vasile Blendea?

— Nu, după cum mi-a spus Niculina. Ea se ferea cât putea.

— De unde este Chietrone?

— Dintr-o comună de aici, din jurul Pașcanilor, dar nu știu exact.

— A cerut-o în căsătorie pe Niculina?

— Tot timpul, și de aceea o urmărea cu atâta insistență, să n-o piardă...

— Niculina v-a mai povestit și despre alți bărbați din viața ei?

— Aceștia doi erau singurii, și după mintea mea, numai Chietrone putea s-o omoare din... gelozie.

— Dar nu știa de Blendea?

— Cine știe cum o fi aflat...

Pentru căpitanul Bozaru, gelosul Ion Chietrone era acum singurul suspect care putuse curma viața Niculinei. Și ultimul, după ce i-a verificat datele de stare civilă la miliția din Pașcani și a aflat că era din Ruginoasa, comună unde se comisese omorul. Mai mult, în luna august 1960, deci la trei luni după crimă, el își făcuse lichidarea de la depoul C.F.R. Pașcani, retrăgându-se în comuna natală, lucrând ca

ajutor mecanic la GAS.

Bomba!

Și acum, bomba! Făcându-se verificări la bătrâna din Pașcani unde Chietrone stătuse în gazda, s-a aflat că împărțise camera cu un alt coleg de la depou. Cine fusese acesta? Nimeni altul decât... Vasile Blendea!

Înainte de a-l supune unei anchete riguroase, căpitanul Bozaru s-a gândit să-i facă o percheziție domiciliară lui Ion Chietrone. Procedând astfel, ofițerul nu spera nici pe departe să mai găsească după cinci ani vreo probă care să-l învinuiască de asasinat, ci sconta pe elementul-șoc, care ulterior avea să-l ajute psihologic în ancheta severă care urma.

Percheziție! Într-o pungă de hârtie din locuința lui Ion Chietrone, care la 38 de ani încă nu se căsătorise, sunt găsite mai multe fotografii făcute pe parcursul vieții lui, dar - atenție! - și o fotografie a Niculinei Badea.

Căpitanul Bozaru întoarse această poză pe spate și observă o dedicație scrisă de o mână delicată. Citi: *„Lui Vasile Blendea. Pentru o iubire veșnică. Niculina, Pașcani, 1 Mai 1960*".

— Aceasta este o poză rătăcită!, sări să explice Ion. Am stat în gazdă cu acest băiat și din greșeală poza a ajuns la mine...

— Criminalule!, nu-l mai iertă ofițerul. Ai fost atât de gelos, încât a-i omorât-o pe Niculina fără să cârtești! Și îi puse cătușele. Ai ademenit-o că vrea să o cunoască părinții tăi, și a-i dus-o în lanul de grâu pustiit, unde ai omorât-o!

— Da, dar nu m-am atins de fecioria ei...!, începu să plângă Chietrone.

Explicația lui era aiurea și în zadar. Decât să înfunde pușcăria 25 de ani pentru omor cu premeditare, ar fi fost de preferat o pedeapsă de 5 ani închisoare pentru viol, dar Niculina ar fi rămas în viață.

— Am omorât-o pentru această fotografie, recunosc, mai spuse Chietrone. Am găsit-o printre pozele colegului de cameră, Vasile Blendea. N-am știut până atunci că pe el îl iubea la nebunie, iar pe mine mă respingea tot timpul. Am fost orbit de gelozie...

1 MAI SÂNGEROS

În vremurile trecute, ziua de 1 Mai - Ziua internațională a celor care muncesc - era sărbătorită și în România cu fast, drapele și manifestații. După manifestație, mulți obișnuiau să iasă la iarbă verde, unde consumau fripturi, mici și bere.

Tot așa s-a întâmplat și în ziua de 1 Mai 1967 în Sibiu, când localnicii au luat cu asalt răcoroasa pădure Dumbrava de la marginea orașului. Acest loc le mai oferea vizitatorilor un muzeu al țăranului ardelean, o grădină zoologică cu multe animale exotice și o plimbare cu barca pe lac.

Un cadavru pe alee

Toată ziua până seara târziu pădurea Dumbrava a fost asaltată de sibieni cu familiile lor. A doua zi (2 mai) dimineața, pe Aleea Privighetorilor din apropierea grădinii zoologice s-a găsit cadavrul lui Dan Călărașu, în vârstă de 28 ani, din Sibiu.

Victima a fost găsită cu fața în jos, prezentând pe spate patru tăieturi de cuțit în profunzime. Pe partea din față prezenta o tăietură de cuțit la nivelul coastelor 5-6 care a secționat aproape pe jumătate inima.

În regiunea occipitală stângă prezenta mai multe răni grupate în formă de potcoavă produse prin lovitura cu o sticlă. De asemenea, prezenta tumefierea buzei inferioare și mobilitatea mai multor dinți. Victima avea o alcoolemie în sânge de 2 g la mie, iar grupa sanguină AB IV.

În buzunarele hainei victimei s-au găsit buletinul de identitate, o

batistă, un pieptene, un pachet de țigări „*Litoral*” consumat pe jumătate, o cutie de chibrituri, cheile locuinței și suma de 175 de lei. Din nefericire, în afară de balta de sânge de sub cadavru, la locul faptei nu au fost descoperite nici un fel de urme. Soluționarea acestui caz dificil a fost încredințată căpitanului Ion Ștefănuț din cadrul Serviciului Judiciar al Direcției Miliției Regiunii Sibiu.

Ipoteze

Analizând sumarele date ale cazului, ofițerul a exclus din start ipoteza jafului, apreciind că în speță este vorba despre o crimă comisă din răzbunare sau un omor spontan intervenit în urma unei altercații pe fondul consumului excesiv de băuturi alcoolice. Despre Dan Călărașu a aflat că nu era căsătorit și lucra ca electrician la Întreprinderea „Balanța” Sibiu. Locuia într-o cameră închiriată și era un bărbat pașnic. Nu prea era văzut în compania femeilor. Anturajul său era format din colegi de serviciu cu care zăbovea pe la cârciumi ore întregi.

Investigațiile efectuate în pădurea Dumbrava nu au condus la obținerea de date privind unele conflicte, scandaluri și bătăi care să fi avut loc acolo în ziua de 1 Mai 1967.

După-amiaza, victima s-a întâlnit la Dumbrava, la bere, cu trei dintre colegii săi de serviciu: Victor Pandele, Stan Ciocoiu și Laurean Dincă, ultimul fiind cu soția Carmen. Acolo au mâncat câte o friptură și au dat-o pe bere după ce înainte mai consumaseră și ceva tărie.

Spre seară, Carmen, care era însărcinată, a avut poftă și de câțiva mici. Dan Călărașu, care era bine crescut și amabil, s-a oferit imediat și i-a adus patru mici pe care i-a plătit el. De fapt, victima și soții Dincă se aflau în relații foarte bune, aceștia invitându-l de mai multe ori la ei acasă cu ocazia unor aniversări.

După un timp, grupul s-a destrămat. Primii care au plecat acasă au fost Pandele și Ciocoiu. La un timp i-au urmat și Laurean Dincă cu

soția, victima rămânând în compania unor cunoscuți de la o masă vecină.

Aceasta era starea de fapt rezultată din declarațiile celor din grup, fără a se putea identifica în compania căror persoane rămăsese Dan Călărașu ca să mai consume alcool.

Dosar cu A.N.

Oricât s-a străduit căpitanul Ștefănuț să afle din investigații cine erau bărbații de la masa la care rămăsese victima, totul a fost în zadar. Acolo se vehiculase multă lume, de fapt fusese un vacarm.

Cauza a fost înregistrată în evidența dosarelor cu autori necunoscuți, evidență care reprezintă o pată neagră pe obrazul polițiștilor. Cum nu se putea obișnui cu un rateu în munca sa de judiciarist, ofițerul a reluat audierea grupului de prieteni ai victimei din seara crimei. Numai că trecuseră doi ani de atunci.

Luminița de la capătul tunelului

Victor Pandele i-a declarat căpitanului că atât el, cât și Stan Ciocoiu nu se mai afla în relații de amiciție cu Laurean Dincă. Motivul? Pentru că acesta era un tip foarte gelos. După ce îi invitase la el acasă, la niște sindrofii, aflaseră că după ce se îmbătase își bătuse nevasta la sânge pe motiv că se culca cu colegii lui.

La fel păție Carmen și din cauza lui Dan Călărașu, care și el evita să le mai facă vreo vizită soților Dincă. După cum aflase Pandele, Laurean Dincă continuase să-și bată nevasta, din aceeași boală de gelozie, și după ce născuse copilul.

Acest amănunt părea să aducă un licăr de lumină în bezna care învăluise până atunci misterul morții lui Dan Călărașu. Ofițerul făcu unele investigații în jurul lui Laurean Dincă și află că de patru luni se afla în divorț cu soția. De fapt, Carmen introdusese acțiune de divorț

și se refugiase cu copilul la părinții ei din Cisnădie, nemaidorind să audă vreodată de soțul ei.

Schimbarea

Căpitanul Ion Ștefănuț se deplasă imediat la Cisnădie pentru a avea o discuție cu Carmen. Femeia slăbise mult, iar la ochi avea cearcăne. Ea a povestit că nu mai putuse suporta bătăile lui Laurean, care venea acasă tot timpul beat și îi imputa că rămăsese gravidă cu colegii lui.

— L-a bănuit și pe Dan Călărașu?, a întrebat-o judiciaristul.

— Da, și mi-a zis că a avut dovada în seara de 1 Mai 1967, la Dumbravă, când l-a omorât.

Ofițerul rămase stupefiat. Întrebă cu glasul întretăiat:

— Ce dovadă?

— Că m-a servit cu patru mici pe care i-a cumpărat el.

— Cum s-a întâmplat mai departe?

— Pandele și Ciocoiu au plecat primii de la masă că se îmbătaseră și abia se mai puteau ține pe picioare. Noi am mai rămas, pentru că Laurean mai voia două sticle de bere. A băut numai una, iar pe cealaltă a pus-o în sacoșă, zicând că o s-o bea acasă. De unde să știu eu ce intenție avea cu ea. Apoi am plecat toți trei, cu gândul să ajungem la capătul liniei de tramvai. Când am ajuns pe Aleea Privighetorilor, în apropierea grădinii zoologice, unde era mai întuneric, Laurean a scos sticla de bere și, prin surprindere, l-a lovit pe Călărașu cu ea în cap și peste gură. Bietul om și-a acoperit fața de durere, dar Laurean a scos briceagul și l-a măcelărit și prin față, și prin spate. M-a smucit apoi de mână și am plecat, amenințându-mă că dacă am să suflu ceva, mă va omorî și pe mine ca pe amant.

— Ce bestie!, nu se putu abține ofițerul.

— Și e în stare să mă omoare și acum, dacă află, începu să tremure femeia. Nu știți ce fiară zace-n el...

— De ce n-ai declarat totul de la început?

— Din aceeași cauză: de frica morții! Și tot el m-a obligat să declar că noi am plecat și l-am lăsat pe Dan Călărașu la altă masă cu alți cunoscuți. Nu știți prin ce-am trecut. Nu vă puteți imagina... Tot timpul m-am gândit la clipa asta, când trebuie să spun adevărul în legătură cu moartea lui Dan Călărașu.

— Acum nu trebuie să-ți mai fie frică, o mângâie căpitanul. Avem noi ac de cojocul lui, deși o să fie cam dificil să-i probăm crima, pentru că sunt sigur că nu va recunoaște nimic.

— N-o să recunoască, asta vă asigur, iar eu m-am gândit la asta chiar în seara crimei.

— Ai luat vreo măsură de precauție?, intui judiciaristul.

— După crimă, m-a amenințat pe drum că, dacă o să spun ceva, mă va trage după el în calitate de complice.

— Nu-i prost.

— Nu este și eu m-am speriat foarte tare, gândindu-mă cum să-mi apăr pielea, la o adică. Haina lui și în special cămașa fiind murdare de pete de sânge, cum am ajuns acasă m-a pus imediat să i le spăl. Apoi, s-a întins puțin pe pat și a adormit buștean. Atunci mi-a venit ideea și am păstrat cămașa, pe care am ascuns-o. A doua zi, când era mahmur, m-a întrebat dacă a ieșit sângele la spălat. I-am spus că da și i-am dat alta cămașă curată, că avea mai multe la fel.

— Unde este cămașa?, nu mai avu răbdare ofițerul.

— Este aici, la mama, unde am venit și am ascuns-o.

— Bravo!, o felicită judiciaristul și o sărută. Ești o femeie deșteaptă...

— Am făcut și eu un an de școală tehnică sanitară și știam că sângele impregnat pe îmbrăcăminte nu dispare în timp.

— Așa este, primi confirmarea.

Descoperirea criminalului

Cămașa lui Laurean Dincă plină de pete de sânge pe piept a fost dusă personal de ofițer la Institutul Medico-Legal „Mina Minovici" din București pentru a fi expertizată. În urma intervențiilor făcute pe lângă profesorul universitar Moise Terbancea, șeful institutului, expertiza a fost realizată în regim de urgență. După câteva ore, glasul sângelui se făcuse auzit: sânge uman, grupa sanguină AB IV. Laurean Dincă este adus la anchetă, în birou fiind soția sa, iar pe masă cămașa purtată de el în ziua crimei. Lângă cămașă se afla un buletin de analiză serologică. Ucigașul părea ca electrocutat.

— Ce grupă sanguină ai?, îl întrebă căpitanul Ștefănuț.

— O.I, răspunse Dincă pierdut.

— Dacă și Dan Călărașu avea aceeași grupă ca tine, mai aveai o șansă, dar glasul sângelui se împotrivește: el avea AB IV!, și-i întinse buletinul de analiză.

FĂT FRUMOS DIN BALAMUC

Comisarul Tandin *rezolvă* un caz care îți face părul măciucă: pasiunea nebunului Dumitru, zis Mitică, pentru băbuța Bubulina s-a terminat tragic. O corcoduşă strivită i-a oferit detectivului rezolvarea cazului. „*Am iubit-o pe Bubulina, dar ea îmi întorcea spatele*”, declară asasinul anchetatorilor.

Împreună cu ofițerii Brigăzii omoruri din cadrul Serviciului Judiciar al Miliției Capitalei rezolvasem un caz de crimă foarte complicat datorită bizareriei mobilului ei. Victima fusese o femeie, iar autorul un nebun sau bolnav psihic, cum este denumit în termeni de specialitate. Am serbat reuşita la restaurantul „*Trocadero*” unde, ca profesioniști ce eram în materie de omoruri, ne-am dat la taifas. Subiectul: crime şi numai crime... Un mai tânăr coleg, ofițerul Roibu (să-i fie țărâna uşoară pentru că a decedat prematur în plină activitate, în urma unei boli care l-a măcinat!) ne-a povestit un caz asemănător cu cel rezolvat. Numai că pentru el, fusese primul caz rezolvat în haina de polițist la omoruri. L-am ascultat cu plăcere, aducându-ne aminte şi noi cu nostalgie de primii paşi făcuți în această nobilă şi frumoasă meserie. I-ar acum vă rog să-l „ascultați” şi dumneavoastră...

„Fraților, sunteți aici, la judiciar”

...Câteva lucruri de neuitat sunt şi în viața unui judiciarist! Momentul intrării în şcoala de ofițeri, anii de pregătire, examenele... Apoi, clipa solemnă a înălțării în grad, când îți auzi numele precedat de cuvântul „locotenent”...

Plopii foşneau semeți deasupra aleilor din curtea şcolii, când am părăsit-o. Eram încărcat de o bucurie nemăsurată și ziua aceea însorită mi se părea făcută anume pentru mine; fusesem repartizat unde făcusem practică și unde, desigur, mă așteptau cazurile visate...

N-am fost singurul repartizat la Miliția Capitalei. Ba, eram chiar foarte mulți și, din cauza asta, am fost puțin îngrijorat: dacă n-aveam să ajung la Brigada omoruri?! Fără falsă modestie, îmi doream unde era cel mai greu!

Și iată că am ajuns exact unde am vrut.

Fusesem repartizați cinci locotenenți la judiciar. Șeful serviciului, colonelul Teodorescu, a inspirat adânc. Apoi, - n-aș putea zice că a oftat - ne-a anunțat, de parcă-am fi ajuns la capătul unui drum lung: „Fraților, sunteți aici, la judiciar". Și a continuat: „Veți lucra cu mine. E o muncă frumoasă. Câți știți voi că e frumoasă, nu știu, dar precis o să aflați. Ce vă cer eu: să fiți toți, și fiecare în parte, modele de ofițeri de judiciar: corecți și modești. Din partea mea, tot sprijinul. Ori de câte ori veți avea probleme, apelați la mine cu toată încrederea. Am avut grijă să aveți locuințe și să fiți repartizați după cum v-ați exprimat dorința... Dumneata, mi s-a adresat apoi mie, spunându-mi gradul și numele, ai fost repartizat la omoruri!..."

Cred că n-am prea auzit ce le-a spus celorlalți. Inima a început să-mi bată puternic. Numai pe urmă, când îl urmam pe șeful de serviciu spre biroul în care aveam să lucrez, când ne purta prin celelalte birouri și ne prezenta tuturor ofițerilor, am revenit la realitate și - curios, acum că fusesem repartizat unde-mi dorisem, m-au cuprins brusc îndoielile, am început să mă întreb dacă nu mă hazardasem, dacă aveam să fac, totuși, fața unei asemenea munci, aici, unde lucrau oameni atât de deosebiți!...

Dar, de fapt, n-aveam de ce mă îngrijora.

Deplasare la primul caz

Am fost dat în grija unui ofițer cu experiență, căpitanul Constantin Turcu. Am intrat din prima zi în dosare. Participam la discuțiile din fiecare dimineață pe probleme de munca curentă... Și, iată, încet, încet m-am trezit intrat pe făgaș, cum se zice, și am ajuns la primul meu caz.

Trecuse mai bine de o lună de la intrarea mea în slujbă. Eram în birou într-o duminică dimineața, făceam o confruntare de martori într-o cauză mai veche (care, evident, nu era cazul meu).

Deodată, a sunat telefonul. Eu, ca mai tânăr, am ridicat receptorul. Cei de la dispecerat l-au cerut însă pe căpitanul Turcu.

Sigur, mă cunoșteau și pe mine, dar pe mine încă nu mă luau în serios cât ar fi trebuit... Oricum, am știut de la început că urmau să ne anunțe un caz și că confruntarea martorilor avea să fie întreruptă... Colegul meu a terminat convorbirea telefonică și s-a întors spre mine, spunându-mi de față cu cetățenii martori: „O bătrână, făcută zob în curtea unei biserici..."

Zece minute mai târziu, porneam cu *speciala* spre Strada Cuțitul de argint, unde, sus, lângă autogara Filaret, în curtea unei biserici, ne aștepta primul meu caz. Era ziua de 5 octombrie 1968. Ne înghesuiam șase în mașina de serviciu: noi doi de la judiciar, ofițerul de la dispecerat, medicul legist, procurorul și criminalistul. Pe drum, am fost tăcuți; parcă nimeni n-avea chef de treaba la care ne duceam, parcă toți ar fi fost întrerupți supărător de la preocupări foarte importante, care nu sufereau amânare. Eu singur, la un moment dat, am încercat să fac presupuneri în legătură cu autorul, întrebându-mă dacă asasinatul în cauză era o întâmplare sau o faptă premeditată! Căci, dacă era o întâmplare, autorul putea avea un chip, iar în caz de premeditare... Căpitanul Turcu m-a privit amuzat: „Vrei să rezolvi cauza? Las-o mai încet. O să ai timp destul să te gândești. E bine să pornim de la ce e acolo, nu de la ce e-n gândul nostru". „Aha, mi-am zis, iar o lecție!..."

Cercetarea locului faptei

La locul faptei, se aflau deja cei de la Circa a zecea de Miliție (acum Secția 14). Înlăturaseră curioșii și-i țineau la distanță. Când am ajuns noi acolo, era zece dimineața. Peste noapte plouase și, acum, cerul era înnorat, posomorât, cu nori joși. (E bine să pornim de la ce e acolo, nu de la ce e-n gândul nostru).

Se-nțelege, cel care a intrat primul în câmpul infracțiunii a fost criminalistul. După el, medicul legist, care s-a convins că victima nu mai trăiește. Apoi, câinele de urmărire, care, luând urma, a pornit să caute autorul. A mers până la Autogara Filaret, mai întâi. De la autogară a coborât pe străzi, până la ușa restaurantului „*Vaporul*" aflat lângă intrarea în Parcul Libertății. Aici, a pierdut urma, dar, vorba conductorului - ținând seama că plouase, că mulți oameni pătrunseseră în câmpul infracțiunii - mersese destul de mult. Și țin să spun, de pe acum, c-a mers exact pe urmele criminalului...

Că era vorba de un asasinat, nu încăpea nici un dubiu. Victima, o femeie în vârstă, căruntă, zăcea pe spate în curtea bisericii, sub un corcoduș, fiind lovită puternic la față. Practic era desfigurată. Ea nu fusese violată având chiloții pe ea, în schimb îi fuseseră smulse pulovărul, fusta și furoul pe care criminalul le agățase de gardul bisericii. Pantofii ei și geanta erau, de asemenea, risipite în trei părți. Pe jos, corcodușe coapte căzute din pom...

În geanta victimei se aflau mai multe obiecte personale și suma de 75 lei. Lipsea orice fel de act care să-i ateste identitatea.

Primele întrebări

Prima întrebare, firește, a fost cine era bătrâna? Dintre cei prezenți acolo n-o cunoștea nimeni. Nu era cunoscută nici de locuitorii de pe străzile învecinate.

„Citirea" locului faptei, pentru mine, n-a durat prea mult. De fapt, o parte a rămas să întreprindă ceea ce se cheamă adevărata cercetare

a locului faptei, iar ceilalţi am început primele investigaţii. Căpitanul Turcu a început să organizeze acţiunea în zonă, dându-mi, bineînţeles, şi mie „felia”. Trebuia, împreună cu un subofiţer de la Circa a zecea, care cunoştea perfect locurile, să fac investigaţii pentru stabilirea identităţii victimei şi pentru aflarea vreunor amănunte interesante despre ceea ce se petrecuse prin acele locuri peste noapte.

Medicul legist apreciase că moartea survenise de opt, zece ore. Deci, pe la miezul nopţii. Ce căutase bătrâna în acel loc la o asemenea oră? O văzuse cineva pe vreuna din străzile învecinate? Auzise cineva vreun strigăt? Văzuse cineva ceva nefiresc în întunericul acelei nopţi ploioase? Şi, dacă nu în noaptea aceea, o văzuse cineva vreodată pe bătrână, ştia ceva despre ea?

Un mic consiliu

Firește, îndată după „citirea” locului faptei, avuseserăm un mic consiliu. Formulaserăm mai multe ipoteze de lucru:

- O veche dușmănie.
- Un omor interesat - vreo moștenire.
- Autorul era un bolnav psihic.

În sprijinul celei de-a treia ipoteze pleda comportamentul bizar al ucigașului în relația cu victima. N-o jefuise, n-o violase, în schimb îi smulsese îmbrăcămintea, inclusiv furoul și o agățase la întâmplare de gardul bisericii. Înclinam spre un bolnav psihic pe fondul unei anomalii sexuale.

Vise și realitate

S-a pornit, așadar, pe două piste convergente:
1. depistarea și verificarea tuturor bolnavilor psihic din zonă și
2. stabilirea identității victimei.

Eu, cum vă spuneam, în prima instanță, m-am ocupat de identificarea victimei.

De fapt, când am pornit cu subofițerul de la circumscripție la treabă, am și început să visez. Mă și vedeam punând cu viclenie o întrebare unuia sau altuia, dibuind un dedesubt, un fapt mărunt în aparență, dar care mie nu mi-ar fi scăpat și care, exploatat logic, subtil, m-ar fi dus la concluzii relevante pentru identificarea și prinderea autorului. Mă gândeam, de pildă, că-mi spusese cineva că a văzut în acea noapte un individ trecând de două ori prin același loc. Asta ar fi făcut îndată să sune în gândul meu un clopoțel: atenție! Și aș fi pus atunci, cu dibăcie, întrebare după întrebare, încet, pe nesimțite, ca martorul să nici nu-și dea seama cât de mult îmi spune și să rămână în continuare natural, și astfel să scoată cât mai multe amănunte despre individul suspect și comportarea lui...

Mi-am revenit însă repede. Realitatea răcește foarte repede mințile înfierbântate. Când eu tot întrebam și cei întrebați ridicau din umeri sau spuneau „nu știu" și atât, mi-am adus aminte de sfatul indirect al colegului meu mai în vârstă: n-o lua razna, pleacă de la ceea ce ai!... Și mi-am adus, totodată, aminte că mi se ținuseră în școală lecții întregi despre răbdare și tenacitate, despre calitățile deosebite ale celui care vrea să descopere un făptuitor înconjurat, mai ales în primele faze, de neant!...

Seara, rezultatul investigațiilor era doar o oboseală. Nu aflasem nimic. Și nici ceilalți care acționaseră. Când ne-am adunat pentru bilanț la circumscripție, nu știam decât că ne prezentaserăm cu mâna goală și că a doua zi ne aștepta aceeași imensă truda. Oricum, a zis căpitanul Turcu, ceea ce făcusem deja era lucru făcut - în caz că lucraserăm temeinic și nu trecuserăm pe lângă vreun amănunt semnificativ - și partea aceea de alergătură nu ne mai aștepta. Așa că puteam spune că făcuserăm totuși mult, deși, ca înaintare pe pistele stabilite, rezultatul era nul...

Mi-am dat seama că și colegul meu mai în vârstă și-a spus gândurile acestea pentru mine anume. De altfel, mi-a și mărturisit

mai târziu ca el însuşi poartă recunoştinţă unui om care s-a comportat la fel cu el; la începutul carierei lui ofiţereşti.

„După noapte, vine zi”

Aşadar, a venit noaptea. M-am întors în garsoniera mea aproape de ora douăsprezece. Eram foarte obosit şi nu puteam să adorm: mă tot gândeam la vorba căpitanului Turcu despre „amănuntul semnificativ!”; treceam în revistă momentele investigaţiilor, chipurile celor întrebaţi şi răspunsurile, căutând să descopăr, măcar acum, dacă scăpasem ceva. Tot în noaptea aceea, mi-am refăcut chestionarul după care trebuia să lucrez, mi-am sistematizat întrebările, pentru a avea un crescendo, de la simplu la complex, de la puţin la foarte mult.

Spre dimineaţă, am adormit. M-a trezit sfântul ceas deşteptător - căci, fără el, aş fi stat să visez că prind şi criminalul!...

Cert este că nici somnul acela, scurt, n-a fost somn. M-am trezit buimac, dar, după un duş fierbinte şi un dejun bun eram ca renăscut. Am plecat la circă - unde ne instalaserăm „cartierul general” - reconectat complet la problemă. Aici, mă aştepta principiul de muncă al căpitanului Turcu, numit de el „*după noapte, vine zi*”... (vorba cânteculuі!). Adică, odihniţi, proaspeţi, după ce sfetnicul Noapte ne tot povăţuieşte pe fiecare în singurătatea gândurilor, am ţinut o şedinţă operativă, menită să stabilească coordonatele acţiunii din noua zi.

Bubulina

Personal, identificasem în ziua precedentă un număr de cincisprezece indivizi al căror comportament îi făcea suspecţi în cauza dată. Evident, nu putea fi decât unul. Aşa că am discutat criteriile de triere a suspecţilor şi am stabilit să intensificăm acţiunile de verificare, în „zona crimei”, pentru identificarea victimei. Nu se

putea să mai dureze situația aceea, bătrâna nu căzuse din avion, era o locuitoare obișnuită a cartierului și n-aveam voie să nu aflăm cine anume era...

În sfârșit, discuțiile au făcut o bună lumină în acea zi (ce era posomorâtă ca și cea care o precedase), au ierarhizat prioritățile, ne-au orientat mai precis sarcinile.

Acum, aveam fotografia mai clară a victimei (după toaletarea care i se făcuse la morgă) și nici nu ne gândeam să nu reușim s-o identificăm. Și, într-adevăr, a recunoscut-o tot personalul restaurantului „*Vaporul*", loc până unde condusese câinele de urmărire. „Asta e Bubulina, care-și făcea veacul pe aici, în fiecare seară, a spus responsabilul localului. Făcea pe debarasoarea și la final ajuta la curățenie, deși nu era angajată. La vârsta ei... Pentru asta o plăteam cu 75 de lei pe seară".

Bubulina se numea, de fapt, Adolphina Newton, avea 68 de ani și locuia singură într-o cămăruță pe Strada Gramont. Fusese țesătoare la viața ei și avea o pensie mică. Nu mai avea părinți, frați, surori sau alte rude.

Pe urmele victimei

Așadar, în noaptea crimei Bubulina lucrase până târziu. Era o femeie de treabă, liniștită, harnică și nu consuma băuturi alcoolice. Plecase de la local după ora 24, împreună cu ceilalți lucrători ai restaurantului. Vruseseră să ia tramvaiul, dar ea spusese că merge pe jos. „Poate iau tramvaiul de la prima", au fost ultimele cuvinte pe care le auziseră de la ea... Dar nu venise tramvaiul și ea trecuse cu circa 80 m de „prima", ajungând în dreptul bisericii în curtea căreia aveam s-o găsim noi.

Am mers acasă la ea. Am crezut că poate vom găsi înscrisuri grăitoare: vreo dușmănie, vreo moștenire... Dar n-am găsit nimic.

Bubulina avea o prietenă foarte bună cu care se ajuta în persoana

unei vecine, Elvira. Însă aceasta, şi ea femeie în vârstă, era plecată pentru trei săptămâni la tratament.

În obiectiv: bolnavii psihic

După aceste verificări, ipoteza săvârşirii crimei de către un bolnav psihic a căpătat şi mai multă pondere. N-am exclus celelalte ipoteze, dar ne-am axat eforturile mai mult pe verificarea bolnavilor psihic.

Şi a durat căutarea mai bine de o lună. Încet, încet a devenit o acţiune de uzură. Noutăţi nu mai apăreau, căutam bolnavii - cunoscuţi sau necunoscuţi în evidenţele clinicilor de psihiatrie - îi verificam, efectuam continuu trieri. Nici unul dintre ei nu se dovedea a fi autorul. Era obositor, monoton şi, uneori, mizerabil, dar nici o clipă nu mi-a dispărut interesul pentru acest caz.

Cu cât treceau zilele, cu atât mă gândeam mai mult că încă suferea adevărul, că încă e liber vinovatul, că ar putea să mai comită un asasinat - şi mă înverşunam şi mai mult. Nu poţi avea linişte, nu te poţi sătura de o asemenea muncă, oricât de greu ţi-ar fi, oricât de lipsită de perspectivă ar putea să pară la un moment dat. Apoi, dacă insişti pe o ipoteză, simţi o dorinţă acută de a-ţi dovedi că ai dreptate, că n-ai greşit, că pista aleasă e sigură... Vreau să spun că e o confruntare nu numai cu cazul, ci cu tine însuţi; e primul tău examen şi trebuie să-l iei!...

Declaraţii de dragoste

Într-una din zilele când cercetările băteau pasul pe loc, mi-am adus aminte de prietena victimei, de Elvira. După calculele mele sosise cam de o săptămână de la tratament, aşa că m-am dus să stau de vorbă şi cu ea.

„Bubulina n-avea nici un duşman, a spus ea, dar mi s-a plâns de mai multe ori că o urmărea un nebun, care-i făcea declaraţii de

dragoste. Era unu' da' ăla scăpat de la balamuc..."

„L-aţi văzut şi dumneavoastră?."

„Nu, că n-o urmărea până acasă. Probabil că îi era frică să intre aici, în cartier. O urmărea de la restaurant până la staţia de tramvai..."

„Înseamnă că pe nebun îl cunosc şi cei de la restaurant", m-am gândit eu atunci la traseul parcurs de câinele de serviciu.

„Bubulina mi-a spus că-l ştie tot localu', Mitică îi zice... Acolo i-a făcut mai multe scene de dragoste."

Informaţia primită mi se părea ca un bulgăre de aur. Cu o lună în urma întrebasem tot personalul restaurantului „*Vaporul*" dacă prin local sălăşluiesc bolnavi psihic. Nimeni nu-şi amintise de vreunul, nimeni nu pomenise ceva de acest Mitică. Mi-am zis că la vadul mare pe care îl avea acel local ospătarii şi ajutorii lor n-avuseseră timp să remarce şi astfel de figuri. Probabil îi serviseră pe mulţi şi atât.

Mitică

Am dat fuga la restaurantul „*Vaporul*" şi am strâns din nou tot personalul. I-am întrebat de ce nu mi-am spus nimic de acest Mitică.

„Păi, asta e un nebun paşnic şi nu ne-am gândit la el, a spus o chelneriţă. Îi făcea Bubulinei declaraţii de dragoste şi noi ne amuzam. Îi arata degetul inelar de la mâna stângă unde trebuia să fie verigheta... Era semn că vrea s-o ia de nevastă... Şi noi iar râdeam."

„Bubulina cum reacţiona?."

„Nici măcar nu râdea şi îşi vedea de treaba ei întorcându-i spatele."

„Când l-aţi văzut ultima dată pe Mitica în local?."

La această întrebare au început să se uite unii la alţii.

„Cam de multişor, răspunse până la urmă o picoliţă. Cam de o lună şi..."

Aşadar, Mitică dispăruse imediat ce fusese omorâtă Bubulina. Personalul localului se amuzase de comportarea lui pentru declaraţiile de dragoste făcute Bubulinei, dar nu avea pregătirea

necesară să discearnă ce se petrece cu adevărat în mintea unui nebun. Ce înseamnă o iubire de paranoic sau schizofrenic şi de ce sunt în stare aceştia când li se „refuză" dragostea...

Pentru mine Mitică era acum suspectul principal, el fiind în local în seara crimei după cum mirosise traseul câinele de urmărire.

Întâlnire la miliție

Ştiind că Mitică se spune la cei care poartă prenumele Dumitru, am consultat listele cu bolnavii psihic aflaţi în evidenţa policlinicilor şi spitalelor psihiatrice din Bucureşti. Am găsit 34 de nume care erau însoţite de prenumele Dumitru. Din aceştia am triat un număr de patru care locuiau în zonă.

Am trecut la verificări, fiind însoţit de un subofiţer de la Circa a zecea şi am constatat că primii trei n-aveau legătură cu crima fiind internaţi în acea perioadă la Spitalul neuropsihiatric „Gheorghe Marinescu"[1] din Bucureşti. Rămăsese al patrulea, un anume Dumitru Dragomir, care locuia pe Şoseaua Viilor şi suferea de „schizofrenie paranoică". Am stat, întâi, de vorbă cu vecinii. Am aflat că individul, care locuia cu mama sa, pleca de acasă cu zilele, iar când revenea era murdar, beat, tăvălit prin toate noroaiele.

Pe cel căutat, nu l-am găsit. Era în perioada de plecare de acasă. Mama lui, în schimb, ne-a primit foarte amabilă. A confirmat spusele vecinelor şi a adăugat ca băiatul ei venise chiar în ajun acasă, într-un hal îngrozitor. Îl spălase, îi dăduse să mănânce, îl culcase... Nu ştia unde plecase din nou... Îi dăduse alte haine şi „bună ziua"...

Aici e momentul să fac o paranteză. Fiind la începutul meseriei, trebuie să mărturisesc că n-am întrebat-o pe femeie ce făcuse cu hainele murdare. Acest amănunt mi-a scăpat din vedere, ceea ce ar fi

[1] Spitalul Clinic de Urgenţă „Bagdasar-Arseni".

fost o greșeală de neiertat pentru un ofițer cu experiență.

Cum era ora prânzului, ne-am întors la circă. Și peste cine dăm: peste Dumitru Dragomir. „Ia uite, zic, noi îl căutam acasă și el aleargă după noi pe-aici". Nu era așa. Își pierduse buletinul de identitate și venise să i se elibereze o adeverință temporară, pentru că, altfel, nu putea să-și încaseze pensia.

Urmă de corcodușă

L-am luat într-un birou și încet, încet am început să-l descoasem cu privire la dragostea sa pentru Bubulina. Era foarte sincer și cooperant în nevinovăția sa de schizofren paranoid...

„Am iubit-o mult pe Bubulina, ne-a spus, ca Făt-Frumos pe Ileana Cosânzeana... Dar ea mi-a rănit inima și-mi întorcea spatele. N-am putut să mai suport cum își bate joc de dragostea mea și am omorât-o în curtea bisericii Cuțitul de argint. Cu iubirea nu te joci..."

„De atunci și până acum, ți-ai schimbat hainele?."

„Abia ieri, când am fost la mama."

Mai departe cred că vă imaginați cum am alergat într-un suflet, cum se spune, până acasă la el. Mama sa ne-a spus că alea nu mai erau haine și le aruncase la tomberonul de gunoi din gang. Și - bizarerie e, uneori, și viața ofițerului de judiciar - am fost în al nouălea cer, când am găsit la gunoi zdrențele acelea murdare.

Și aveam de ce: s-au găsit pe ele urme de sânge, care s-a dovedit a fi din sângele victimei, apoi fire de păr de la victimă, urme de noroi din curtea bisericii și o urmă ciudată, maronie, uscată, care s-a dovedit a fi urma unei corcodușe uscată. Și aceasta a constituit o probă foarte bună, pentru că găsisem victima sub un corcoduș și pe jos se aflau mai multe corcodușe strivite.

A fost, pentru mine, un caz la care se poate reflecta. Faptul că am acționat zi de zi, neobosit, mi-a creat șansa de a fi eu cel care a ajuns primul la asasin... Nu vreau să spun cu asta că ceilalți n-au acționat la

fel de asiduu, ci doar că, n-aș fi ajuns să fructific această șansă dacă nu m-aș fi angrenat cu totul în acel mecanism. Altfel, poate că s-ar fi ajuns la acest rezultat, dar mult mai târziu ori niciodată, cine știe.

CADAVRUL DIN BAIE

În noaptea de 26/27 iulie 1969, în jurul orei 1:00, un locatar din blocul situat pe Strada Stejarului nr. 37, Sectorul 4, din Capitală a constatat că din tavanul apartamentului său curge apa.

Imediat a sunat la ușa apartamentului vecinului Dumitrescu Vintilă, unde era de presupus că se afla „izvorul nedorit". Deoarece nu a primit nici un răspuns, a anunțat organele de miliție care, pătrunzând în interior, au descoperit în cada plină cu apă cadavrul chiriașului peste care continua să curgă apă. Ușa de la intrarea în apartament a fost găsită încuiată.

Intră în acțiune ofițerii Brigăzii omoruri de la Miliția Capitalei, un ofițer criminalist, un procuror și un medic legist. La examenul exterior, victima prezenta mai multe lovituri la cap. Autopsia a stabilit ca Dumitrescu Vintilă decedase din cauza unui politraumatism cranian, ca urmare a 15 lovituri aplicate cu un corp contondent, cu margini proeminente și suprafața dințată, respectiv un ciocan de bucătărie găsit în baie. Din constatările făcute cu prilejul cercetării la fața locului au reținut atenția în mod deosebit următoarele aspecte:

- prezența a numeroase pete de sânge, începând de la holul de intrare în apartament, continuând cu dâre de târâre până la baie;
- după conținutul farfuriilor și paharelor din bucătărie s-a putut trage concluzia că, în urmă cu trei-patru ore, două persoane au mâncat delectându-se cu friptură, salată verde, lichior și vin;
- după răvășirea lucrurilor din apartament s-a dedus că

ucigașul a căutat diverse obiecte, constatându-se ulterior că a luat din locuința victimei mai multe bunuri, printre care un magnetofon marca „Tesla Sonet B 3” cu seria 425687 și un aparat de radio portativ marca „Tesla”.

Cine era victima?

Victima, Dumitrescu Vintilă, în etate de 63 de ani, pensionar, divorțat de soție în urmă cu 20 de ani, era un pervers sexual foarte periculos. În perioada anilor 1950-1955, el fusese profesor la școala de reeducare minori din Slatina, fiind înlăturat pentru că întreținuse raporturi de perversiune sexuală cu unii dintre elevi.

După aceasta se mutase în București, continuând să frecventeze cercurile rău famate de homosexuali. Pe baza acestor date, una din ipotezele care s-au elaborat cu privire la autor a fost aceea că el provine din rândul homosexualilor sau al foștilor elevi cu care victima întreținuse relații de perversiune sexuală.

În privința mobilului asasinatului, cea mai plauzibilă ipoteză era o crimă pasională între homosexuali, după cum se mai întâmplase și în alte cazuri de acest gen.

S-a insistat așadar pe pista crimei pasionale, jaful fiind subsidiar. Căpitanul Cornel Leuce de la Brigada omoruri a Miliției Capitalei, care a coordonat colectivul de ofițeri ce s-a ocupat de acest caz, a introdus în cercul de bănuiți pe toate persoanele care au putut fi stabilite că au avut raporturi de perversiune sexuală cu victima. Au fost verificați peste 200 de cetățeni ale căror numere de telefon erau înscrise în agendele și notițele lui Dumitrescu Vintilă.

Pe parcursul investigațiilor și cercetărilor efectuate - care au durat peste un an - cercul de bănuiți s-a restrâns semnificativ, unii neavând nici o legătură cu cauza, iar alții fiind dovediți că sunt autorii unor infracțiuni necunoscute.

Suspectul numărul unu

În urma măsurilor întreprinse și a datelor culese, ofițerii de judiciar și-au îndreptat toată atenția asupra unui anume Constantinescu Gheorghe, născut la 14 aprilie 1937 în orașul Mangalia, județul Constanța, domiciliat în București, Strada Teiul Doamnei nr. 55, Sectorul 2, electrician, neîncadrat în câmpul muncii, căsătorit, un copil, a fost condamnat de șase ori pentru săvârșirea mai multor infracţiuni de drept comun.

Acesta îl cunoștea pe Dumitrescu Vintilă din perioada anilor 1952-1954, când îi fusese profesor la școala de reeducare minori Slatina și întreținuse cu el raporturi de perversiune sexuală. După venirea profesorului la București s-au întâlnit la domiciliul acestuia, continuând practicarea actelor nefirești.

Constantinescu Gheorghe umbla în anturajul unor elemente infractoare din București și din provincie, ocupându-se cu vânzarea de obiecte, valută și aur provenite de la cetăţeni străini. Din coroborarea unor date aflate de la o persoană din anturajul său cu cele obținute din investigaţii a rezultat că C.G., în cursul anului 1969, ar fi fost în posesia unui magnetofon, fără a se cunoaște marca, locul unde acesta l-a deținut și dacă l-a valorificat. Cele de mai sus au întărit și mai mult bănuiala că C.G. este autorul omorului comis asupra lui Dumitrescu Vintilă. Stabilirea activității lui Constantinescu Gheorghe înainte și după 26 iulie 1969 a fost îngreunată de desele voiajuri pe care acesta le-a făcut și continua să le facă în diferite localități din țară în anturajul unor persoane cu care intra în relații în mod ocazional (bișnițari, prostituate etc.). În astfel de împrejurări, supravegherea activității acestuia era uneori imposibilă. Mai mult, fiind certat cu soția, locuia pe la diferite prostituate.

Magnetofonul acuzator

Știindu-se că suspectul și-a petrecut vara și toamna anului 1969 pe

Litoralul Marii Negre și în special în orașul Mangalia, de unde provenea, s-au intensificat investigațiile în această zonă. Din anturajul său dubios din Mangalia s-a aflat că, într-adevăr, în luna august 1969 a avut un magnetofon marca „Tesla Sonet B 3", pe care l-a vândut până la urma unei femei din localitate.

Alte verificări. Cumpărătoarea magnetofonului este identificată în persoana Anghelinei Popescu, din Mangalia, Strada Rozelor nr. 9. Magnetofonul avea seria 425687, tocmai cel furat din locuința victimei.

Trecuse un an și trei luni și criminalul era în sfârșit identificat! Dar... pentru a fi arestat, asasinul trebuie mai întâi găsit.

Se află că la începutul lunii septembrie 1970 a stat câteva zile la o prostituată din București, după care a plecat, confesându-se femeii că intenționează să treacă fraudulos granița în Iugoslavia, iar de aici să ajungă în Occident. Este dat imediat în urmărire generală, însă fără rezultat.

Luându-se în calcul și varianta că asasinul ar fi putut fi prins de grăniceri, s-au efectuat imediat verificări în evidențele Direcției Generale a Penitenciarelor, de unde a venit și vestea mult așteptată. La data de 20 septembrie 1970, el a fost condamnat la zece luni închisoare de Judecătoria Municipiului Timișoara, pentru tentativa de trecere frauduloasă a frontierei, fiind depus în penitenciarul din Timișoara. De aici fusese transferat în Penitenciarul Aiud.

Se întreprind demersurile necesare și Constantinescu Gheorghe este transferat de la Aiud în Penitenciarul Văcărești, iar de aici în arestul Miliției Capitalei, pentru cercetări.

Un infractor perfid și pervers

Constantinescu Gheorghe era un infractor „școlit" de mic, trecerea lui prin institute de reeducare și apoi prin diverse pușcării îl „șlefuiseră", astfel că anchetarea sa a decurs foarte anevoios. Nu a

negat că l-ar fi cunoscut pe Dumitrescu Vintilă, recunoscând relațiile de perversiune sexuală pe care le întreținuse încă din timpul când fusese internat la școala de reeducare minori din Slatina.

— Când îmi era foame sau nu mai aveam bani, mă duceam la bunicuțu' și acesta mă făcea (sex oral), i-a declarat el căpitanului Cornel Leuce. În apartamentul lui era un du-te-vino, cunoscând peste 20 de papacioci și homosexuali cărora le știu numai poreclele, dar eu nu l-am omorât!

Când i s-a prezentat magnetofonul victimei pe care îl vânduse femeii din Mangalia, infractorul, uns cu toate alifiile, nici măcar n-a tresărit.

— Mi l-a vândut un papacioc, „Cârlig" e poreclit, care era în mare fierbințeală cu bunicuțu'. Mi-a zis că acesta i l-a făcut cadou...

Prin această manevră destul de inteligentă asasinul a încercat să-i bage pe polițiști pe linie moartă, „Cârlig" neputând fi identificat niciodată. El a tras „cu dinții" de ea luni de zile, respectiv până când căpitanul Cornel Leuce a identificat o altă femeie din Mangalia, Anica Cojocaru, căreia îi vânduse alte obiecte luate din locuința victimei - aparatul de radio „Tesla", două seturi de pat și unul de tacâmuri.

„L-am iubit și am fost gelos pe el..."

Fiind făcut „mat", criminalul s-a destăinuit:

— Bestia de Dumitrescu m-a corupt încă de când eram un... copil, iar el făcea pe educatorul. Ce știam eu atunci? Și am ajuns să depind de el, să-mi placă acest viciu... M-am și căsătorit, am avut și multe femei, dar nimeni nu-mi oferea asemenea plăceri sexuale ca el... În ultima vreme îi băteam la ușă, dar el mă respingea, pentru că era dornic de „prospătură", iar eu cam îmbătrânisem... Mai exact, nu-mi dădea drumul la ușă și petrecea cu alții. Devenisem atât de gelos pe el încât am luat hotărârea să-l ucid, să nu mai poată corupe niciodată pe nimeni... M-am și mirat când mi-a deschis ușa în seara zilei de 26

iulie 1969. Am mâncat bine, am băut, m-a făcut, apoi m-am răzbunat lovindu-l cu un ciocan în neștire. Ciocanul era în bucătărie, unul de bătut carnea. Apoi am introdus cadavrul în cada de baie, deschizând robinetele de apă... Așa am judecat atunci. Când mi-am revenit, m-am gândit că, dacă tot îl omorâsem, să mă aleg și eu cu ceva de pe urma lui. Și am luat obiectele pe care le știți, am încuiat apartamentul și am plecat direct pe Litoral. Cheia apartamentului am aruncat-o în drumul spre gară, nu mai știu pe unde.

Ancheta s-a încheiat în ziua de 21 iunie 1971, când dosarul a fost declinat procuraturii, iar, în urma judecării procesului, asasinul a fost condamnat la 25 de ani de închisoare.

GELOZIA IMPOTENTULUI

În ziua de 22 august 1970, cetățeanul Vasile Moga, din comuna Smârdan, județul Tulcea, s-a dus să ia apă din Dunăre, ocazie cu care a pescuit o servietă de culoare neagră care plutea lângă mal. Curios, omul a deschis-o și a dat mai întâi peste un pietroi de trei kilograme. Înlăturând piatra, a găsit în servietă buletinul de identitate al unui anume Mircea Croitoru. Intuind că e ceva necurat la mijloc, omul s-a prezentat cu servieta la șeful de post.

Plutonierul Gheorghe Bunea, șeful de post al comunei Smârdan, a dat și peste alte documente ce aparțineau acelui Mircea Croitoru și anume livretul militar, mai multe fotografii ale acestuia și notițe de la un curs de limba engleză.

Polițist vigilent, subofițerul s-a deplasat la locul de unde fusese pescuită servieta de Vasile Moga și a ridicat pietroiul care fusese în ea și pe care omul îl aruncase. Să fie vorba de o pierdere de documente? Nu era exclus, dar atunci ce căuta pietroiul acela în servietă? Mai repede credea că el fusese introdus de o persoană rău intenționată pentru ca servieta să se ducă cât mai mult la fund în apă.

Plutonierul își aminti că, în timp, valurile Dunării aruncaseră pe malurile comunei Smârdan cadavre mâncate de pești ale unor persoane care se înecaseră la Zimnicea, Călărași sau Cernavodă.

Verificări telefonice

Șeful de post purcese la verificări pe raza comunei Smârdan, interesându-se dacă acel Mircea Croitoru își făcuse apariția pe raza acestei localități. Având fotografii foarte bune ale acestuia, s-a folosit

de ele. Toți cei întrebați au ridicat din umeri.

Ca urmare, a luat legătura telefonică cu toate miliţiile judeţene riverane Dunării, în amonte. La scurt timp, subofiţerul a primit vizita a doi experimentaţi ofiţeri, maiorul Ilie Popa şi locotenentul-major Dumitru Ocheana, din cadrul Serviciului Judiciar al Miliţiei judeţului Brăila.

Scafandrii, în Dunăre

— Mircea Croitoru a dispărut din ziua de 2 august 1970, îi spuse maiorul Ilie şefului de post din Smârdan. Dispariţia lui nu a fost reclamată de nimeni.

— Nu are rude?, întrebă plutonierul Bunea.

— Nu are decât o singură soră, Matilda Creţulescu, care este căsătorită în comuna Viziru, din judeţul nostru. Amândoi s-au născut şi au crescut în comuna Munteni, judeţul Galaţi. Dar au rămas orfani de mici. Copiii au fost întreţinuţi de stat, fata la Tecuci şi băiatul la Galaţi. La case de copii, evident. Cei doi fraţi s-au întâlnit numai când au împlinit majoratul şi au trebuit să plece în lume pe picioarele lor. Matilda nu prea a avut înclinaţie spre studiu şi a urmat o şcoală de croitorie, iar la douăzeci de ani s-a măritat. A fost norocul ei pentru că a găsit un băiat bun, şi-a întemeiat o căsnicie solidă şi are doi copii.

— ... Şi Mircea?

— Mircea a avut şi are - pentru că nu ştim dacă este mort sau nu - înclinaţii pentru învăţătură. A urmat un liceu comercial şi s-a angajat contabil în Portul Brăila. Până în ziua de 2 august 1970, când a dispărut, a fost foarte apreciat de colegi, neavând măcar o zi lipsă de la serviciu. S-a descurcat singur cum a putut, locuind în gazdă la o bătrână, Maria Fetcu. Dar, dintr-o dată, ceea ce este suspect pentru toată lumea, a dispărut subit...

— Nu cumva dorea să emigreze clandestin?

— Participa la un asemenea curs la Casa de cultură din oraş, îi

dădu dreptate ofițerul, dar din Brăila n-a plecat nici un vas spre Occident în ziua de 2 august 1970 și nici până în prezent. Ultimul a fost în 14 iulie...

— Atunci trebuie să-i căutăm cadavrul în Dunăre, raționă scurt șeful de post.

— Da, o șansă la un milion, după cum prea bine știi...

Au fost aduși scafandrii de la Constanța, care au scormonit Dunărea în lung și-n lat în zona localității Smârdan. Rezultatul: a fost descoperit un alt cadavru, dispărut de două luni. Era vorba de un tânăr înecat la Turnu Măgurele...

Natașa, iubirea ascunsă

Cei doi ofițeri de la Brăila se întorc acasă. Se culeg date despre dispărutul Croitoru de la locul de muncă. Nimic, absolut nimic suspect. Mircea Croitoru își văzuse de treabă la locul de muncă impecabil.

Ajunși în impas, ofițerii se gândesc să stea de vorbă și cu unica soră a dispărutului, Matilda Crețulescu, din comuna Viziru. O gazdă primitoare și o femeie agreabilă, dar destul de tristă de dispariția fratelui ei, de care nu mai știa nimic de trei luni. Ultima dată, Mircea o vizitase la sfârșitul luni mai 1970, când participase la aniversarea zilei de naștere a surorii lui.

— Nu cred că cineva i-ar fi dorit răul fratelui meu, începu Matilda. Era un om prea bun și din această cauză nimeni nu-l putea dușmăni...

— De acord, o susținu maiorul Ilie, dar ceva necurat s-a întâmplat cu el...

— Să fie de la Natașa...?

Ofițerul făcu ochii mari. Nu-i apăruse în procesul investigațiilor acest nume. Dar, totuși, intui:

— O iubită?

— Un mare dor, un mare foc al lui! O iubește ca un nebun!

— Dacă-i așa, de ce nu se însoară cu ea?, spuse maiorul.

— Pentru că e măritată!, veni răspunsul sec, neașteptat, al interlocutoarei.

— Cu cine?

— Cu un achizitor de la O.R.A.C.A.[1] Brăila. E impotent!... Dar de o gelozie morbidă!

— Și cum voia să iasă din această situație fratele tău?

— Nu știu, și nu știa nici el, pentru că tipul o amenința pe Natașa ca la cea mai mică atingere a unui bărbat o va ucide.

— O astfel de căsnicie nu poate dura la nesfârșit. Divorțul este soluția.

— Și eu cred la fel, dar Natașei îi este frică să introducă acțiunea de divorț. Îi este frică de nebun, să n-o omoare.

— Unde se întâlneau cei doi să facă dragoste? Pentru că bătrâna Maria Fetcu îi interzicea lui Mircea să aducă femei.

— Pe malul Dunării, prin stufăriș.

Investigații oculte

Investigațiile discrete în jurul iubitei dispărutului - Natașa Roibu - au scos în evidență că aceasta nu mai era aceeași persoană ca înainte. Slăbise foarte mult și se închisese în sine ca într-o carapace. În plus, renunțase și la cursul de limba engleză care se ținea la Casa de cultură din oraș. De ce oare?

Maiorul Ilie a intuit că aceste schimbări se datorau faptului că Natașa nu era străină de dispariția iubitului ei. Nu în sensul că ea l-ar fi omorât sau ar fi pus la cale uciderea lui Mircea, dar știa ce i se întâmplase. Și cum răul nu putea proveni decât de la Adrian Roibu, soțul Natașei, în jurul acestuia se afla tot *cluul* afacerii.

---

[1] Oficiul Regional de Achiziții și Colectarea Animalelor.

Probabil, ca să-i astupe gura definitiv Natașei, pe lângă amenințările cu moartea, Adrian Roibu recursese și la un act de grandoare, trecând casa și terenul (3.000 de metri pătrați) pe numele soției sale.

Oare o crimă sau tăinuirea ei putea fi acoperită printr-un asemenea act mărinimos de donație?, s-a întrebat judiciaristul.

Răpirea Natașei de pe stradă

Desigur că „nu" a fost răspunsul. Mai mult, ofițerul a bănuit că Natașa suferea cumplit de ceea ce i se întâmplase iubitului ei și la o mică scânteie ar fi explodat spunând adevărul pe care îl ținea zăvorât în conștiința ei cu atâta chin. Și maiorul a hotărât ca printr-o combinație Natașa să fie ridicată de pe stradă și adusă la miliție.

Operațiunea s-a desfășurat conform planului și iat-o pe Natașa față în față cu experimentatul judiciarist. Când maiorul Ilie i-a expus toate datele problemei, așa cum spera ofițerul, Natașa s-a pornit într-un plâns neguros și a mărturisit pe loc.

— Soțul meu, Adrian, l-a ucis pe Mircea, în după-amiaza zilei de 2 august 1970. Adrian, fiind achizitor de animale, lipsea de acasă câte trei-patru zile. Atunci când s-a întâmplat crima, el mi-a spus că are o delegație ceva mai lungă, ducându-se după achiziționarea de bovine în județul Bacău. I-am spus lui Mircea și am hotărât să profităm din plin de absența lui Adrian, invitându-l la mine acasă. A fost o greșeală pe care n-am să mi-o iert niciodată... Adrian a venit seara acasă și ne-a surprins în pat.

Pe Mircea l-a căsăpit cu toporul, iar pe mine m-a iertat sub jurământ că n-am să scot vreodată măcar o șoaptă... I-am promis tot ce a vrut Adrian, numai să mă lase în viață.

I-A FĂCUT PE CURCANI DE RÂSUL CURCILOR

În ziua de 9 decembrie 1970, printre evenimentele raportate la Miliția județului Suceava de organele și formațiunile din subordine, a fost și cazul semnalat de Miliția orașului Vatra Dornei din care rezulta că, în noaptea de 8 spre 9 decembrie 1970, autori necunoscuți s-au introdus cu ajutorul unor chei potrivite în Postul de Miliție TF Vatra Dornei, de unde au furat o parte din armamentul și muniția aflate în dotarea subofițerilor de la acest post.

Pentru elucidarea acestui caz au fost numiți cei mai competenți ofițeri din cadrul Miliției județului Suceava, care au efectuat cercetări la fața locului, executând o examinare atentă și minuțioasă, studiind și observând cele mai mici amănunte din cele două camere, ce formau un singur corp de clădire, situat la 40 de metri de stația C.F.R. Vatra Dornei, ocupat de Postul de Miliție TF.

La ușa de intrare, lacătul a fost găsit încuiat și intact, fără urme de violență, ceea ce a permis să se tragă concluzia că autorii au folosit chei potrivite. Pe ușa fișetului metalic în care se păstrau armamentul și muniția s-au găsit urme de forțare și câteva fragmente de urme digitale, ce au fost relevate și ridicate în vederea comparării.

Din fișetul respectiv s-a constatat că lipseau un pistol-mitralieră cu 300 de cartușe, un pistol TT cu 24 de cartușe, două port-încărcătoare, o baionetă a pistolului-mitralieră și o centură tip militar cu diagonală.

Ipoteze elaborate

Concomitent cu cercetarea la fața locului s-au elaborat mai multe

ipoteze, potrivit cărora scopul urmărit de infractori ar fi fost:

- comiterea de tâlhării asupra persoanelor însărcinate cu transportul și păstrarea valorilor monetare;
- folosirea armamentului în vederea trecerii frontierei de stat, cu diferite mijloace;
- întrebuinţarea lui împotriva persoanelor cu munci de răspundere politice și de stat;
- săvârșirea de omoruri din răzbunare, gelozie sau din alte motive;
- comiterea unor acte de braconaj, localitatea Vatra Dornei aflându-se într-o zonă muntoasă, unde numeroși cetățeni au pasiune pentru vânătoare;
- săvârșirea altor fapte cu un grad de pericol social deosebit.

Alarmă de gradul zero

Ca urmare a ipotezelor elaborate au fost puse în stare de alarmă de gradul zero toate efectivele Miliției județului Suceava, iar în colectivul însărcinat să identifice și să prindă autorii au fost cooptați și ofițeri de Securitate din județul Suceava. Evenimentul a fost raportat imediat conducerii Ministerului de Interne și totodată s-a solicitat sprijin organelor de miliție limitrofe.

Activitatea cea mai grea și complicată pentru ofițerii de judiciar a fost stabilirea cercului de bănuiți și verificarea acestora într-un termen cât mai scurt, pentru a se ajunge la autori și a-i împiedica să pună în pericol viața cetățenilor, avutul obștesc și personal.

În procesul verificării au fost cuprinși 200 de suspecți, foști condamnați, minori și tineri, dar mai ales cei care au acționat prin folosirea de chei mincinoase. În primele ore după săvârșirea faptei au fost verificați cei care aveau domiciliul în orașul Vatra Dornei și localitățile din împrejurimi.

Formându-se echipe speciale, concomitent cu stabilirea preocupărilor elementelor din cercul de bănuiți în perioada evenimentului, s-a făcut și compararea amprentelor digitale cu fotogramele urmelor ridicate de la locul faptei. Acțiunea era anevoioasă, deoarece mulți dintre bănuiți lipseau de la domiciliu, fără a li se cunoaște adresa exactă, fiind necesară deci compararea fotogramelor cu fișele dactiloscopice, existente la evidența operativă a persoanelor condamnate.

Depistarea și cunoașterea suspecților de către ofițerii judiciari au constituit examenul cel mai dificil, întrucât se punea problema operativității, a economiei de timp și forțe, trebuind să fie selecționați cu exactitate și repeziciune maximă.

Aventurierul

Printre bănuiți a fost inclus și Vasile Pop din comuna Iacobeni, situată la o distanță de 20 km de Vatra Dornei, cunoscut element aventurist, fost condamnat pentru furturi cu chei potrivite, capabil de a săvârși o asemenea faptă. Bănuiala asupra lui era destul de vagă, deoarece se cunoștea ca în acea perioadă satisfăcea serviciul militar la o unitate din Focșani. Se știa că dezertase în două rânduri și de fiecare dată fusese prins și predat unității respective.

Pentru o verificare completă, s-a luat legătura cu Unitatea militară nr. 01617 Focșani și cu această ocazie s-a aflat că Vasile Pop dezertase din nou. Totodată, examenul dactiloscopic a scos în evidență că urmele găsite cu ocazia cercetării la fața locului pe fișetul din Postul de Miliție TF Vatra Dornei au fost create de Vasile Pop. Toate aceste date s-au obținut în primele 24 de ore de la comiterea furtului de armament, timp în care s-a lucrat fără întrerupere.

Pe urmele infractorului

În continuare, în fața colectivului de ofițeri s-a pus problema prinderii infractorului, operație destul de grea, deoarece suprafața comunei Iacobeni este foarte întinsă, relieful fiind format din munți acoperiți cu păduri dese, numeroase pârâie și povârnișuri.

Folosind munca informativă și investigațiile operative, ofițerii de judiciar au cules date din care rezulta că Vasile Pop intenționează, cu armamentul furat, să-și ucidă soția legitimă, pe nume Mina Pop, care părăsise domiciliul din Iacobeni și se adăpostea la părinții ei din orașul Borșa, județul Maramureș, unde avea și un concubin, lucru cunoscut de cel urmărit.

Cu ocazia investigațiilor făcute, cadrele de miliție au primit un substanțial sprijin din partea populației, fiecare cetățean manifestând interes în a informa organele de miliție cu orice date pe care le cunoștea. S-a organizat controlul tuturor căilor de acces ce fac legătura între județele Suceava și Maramureș, în mod special a șoselei naționale Iacobeni - Vișeul de Sus, ce trece peste pasul Prislop. S-a stat de vorbă cu sute de cetățeni, pădurari, cantonieri, vânători, muncitori la minele de mangan Iacobeni și Băile Borșa, muncitori forestieri, șoferi și alte categorii de persoane.

Echipele de ofițeri însărcinați cu efectuarea de investigații și cu controlul actelor de identitate ale cetățenilor aveau asupra lor și fotografia cu semnalmentele lui Vasile Pop, pe care o prezentau celor verificați. Astfel s-a ajuns la șoferul Ioan Nistor, care transporta material lemnos pe ruta Șesuri - Cârlibaba (județul Suceava) - Borșa (județul Maramureș). Acesta, observând atent fotografia, a declarat că a transportat o asemenea persoană cu o zi înainte de la Iacobeni până aproape de complexul Borșa, unde a coborât (în pădure).

Deplasarea lui Vasile Pop spre orașul Borșa, asociată cu rezultatele investigațiilor, potrivit cărora acesta purta o ură neîmpăcată împotriva soției din motive de gelozie, a impus sesizarea Miliției județului Maramureș, făcându-se propunerea de a acționa în comun

pentru prinderea lui.

Printre măsurile luate a fost și aceea de a instala un număr de 12 posturi de pândă la trecerile obligatorii și în mod special la locuința părinților Minei Pop, a concubinului ei și în alte locuri. Echipele au fost temeinic instruite asupra modului de acțiune în vederea prinderii infractorului.

În noaptea de 15/16 decembrie 1970, Vasile Pop, având asupra sa două pistoale T.T cu 24 de cartușe, după ce toată ziua a stat ascuns după o stâncă, pe întuneric, s-a apropiat de locuința lui Vasile Pican, concubinul soției sale, unde se găsea la ora respectivă și Mina Pop.

Cu un pistol în mână, încărcat cu cartuș pe țeavă, Vasile Pop a ajuns până aproape de locuință, moment în care a fot somat să se predea și să arunce arma.

Acesta nu s-a supus, începând să tragă focuri de pistol în direcția în care a fost somat, rănind ușor pe locotenentul-major Ioan Teleptean în regiunea pieptului și pe plutonierul Ioan Bota la picior.

În timpul schimbului de focuri a intervenit și concubinul Minei Pop, reușise să-i aplice lui Vasile Pop lovituri în cap cu o sticlă și să-l aducă în stare de inconștiență. În felul acesta infractorul a fost imobilizat și reținut, Mina Pop scăpând cu viață.

Așadar, cu prețul sacrificiilor făcute de cadrele miliției a fost prevenit un omor...

Mărturisiri șocante

Cu ocazia percheziției corporale s-au găsit și ridicat cele două pistoale T.T. fără nici un cartuș, deoarece le consumase în întregime în schimbul de focuri cu milițienii. Prins în flagrant, Vasile Pop a fost nevoit să recunoască chiar de la început faptele săvârșite. Din declarația sa au rezultat următoarele aspecte mai importante pline de învățăminte pentru milițienii pe care i-a fraierit și pe care chiar i-a furat de armament:

La începutul lunii decembrie 1970 a dezertat din Unitatea Militară nr. 1617 Focșani, de unde, cu mijloace de ocazie, s-a deplasat la Brașov. Aici a început să se îndeletnicească cu specula de articole de îmbrăcăminte pe care le aducea de la Timișoara. Fiind prins de miliția municipiului Brașov cu obiecte ce nu le putea justifica, a fost condus la sediul organului și cercetat de un ofițer din formațiunea judiciară cu scopul de a stabili dacă lucrurile respective proveneau din furturi. Ofițerul care îl cercetă, dând dovadă de lipsă de vigilență, l-a lăsat singur într-un birou, de unde Vasile Pop a furat dintr-un sertar un pistol T.T., pe care l-a ascuns în sân.

Stabilindu-se că obiectele nu proveneau din furt, dar că Vasile Pop era dezertor, el a fost predat garnizoanei militare din Brașov, unde a fost introdus în arest fără a fi percheziționat corporal. Fiind scos la lucru în curtea unității militare și lăsat nesupravegheat, infractorul, având pistolul asupra lui, s-a ascuns în lada unui autovehicul în care se transporta pâine pentru militari. Conducătorul auto a plecat cu autovehiculul respectiv în oraș, fără a verifica dacă în ladă este vreo persoană. Ajungând la fabrica de pâine, Vasile Pop a coborât și a dispărut.

Din nou liber, el și-a reluat activitatea infracțională, ocupându-se în continuare cu specula de articole de îmbrăcăminte provenite din contrabandă, de data aceasta făcându-și apariția în orașul Piatra Neamț.

Fiind un străin de localitate, fără acte de identitate și cu obiecte pe care nu le putea justifica, a fost prins de organele de miliție și condus la postul de Miliție TF Piatra Neamț, unde, de asemenea, nu a fost percheziționat corporal, astfel că a continuat să rămână cu pistolul asupra lui. Subofițerii respectivi nu au cerut verificarea acestuia și, neputând să-i rețină în sarcină vreo infracțiune, l-au pus în libertate.

Rezoluția criminală

Întâmplarea a făcut ca după ce a fost lăsat liber din greșeala subofițerilor de la postul T.F. Piatra Neamț, Vasile Pop să se întâlnească cu un consătean în oraș. Acesta i-a confirmat că soția lui, Mina Pop, părăsise casa din Iacobeni și s-a mutat la Vasile Pican, noul concubin din Borșa.

Din acel moment, Vasile Pop a văzut numai negru înaintea ochilor și a luat hotărârea să-i ucidă pe cei doi prin împușcare. Numai că nu putea folosi pistolul furat de la miliția din Brașov pentru că nu avea cartușe. S-a gândit că trebuie să facă rost. De aceea s-a deplasat în comuna Iacobeni pe ascuns, unde, profitând de faptul că în clădirea Consiliului popular comunal se afla și postul de miliție, a mers la ușa de intrare în post, încercând să descuie cu chei potrivite. Dar nu a reușit, deoarece una din chei s-a rupt, rămânând în broască.

Constatând că de la postul de Miliție Iacobeni nu poate să sustragă armament și muniție, a mers la postul de Miliție TF Vatra Dornei căruia îi cunoștea foarte bine clădirea (fiind cercetat în trecut), unde operațiunea i-a reușit.

Intrat în posesia armamentului și muniției, s-a hotărât, ca mai întâi, să-și ucidă soția, prin împușcare, întocmindu-și în acest sens și o mărturisire scrisă intitulată: „*Datele mele precise, sincere, în ultimul moment*", care a fost găsită asupra lui la percheziția corporală.

Înainte de a se deplasa în orașul Borșa, a mers în comuna Fundul Moldovei, unde a ascuns pistolul mitralieră cu scopul ca, în timpul deplasării, să nu fie sesizat armamentul asupra lui; cele două pistoale TT având un volum mai mic le-a putut ascunde în buzunare fără riscul de a fi observate ulterior. Cu pistolul mitralieră bine ascuns avea intenția ca, după uciderea soției și eventual a concubinului ei, să comită tâlharii armate asupra unor casieri și mașini care transportau valori monetare. Apoi, cu banii obținuți, să treacă ilegal frontiera și să ajungă în Occident. În Sicilia era visul lui să ajungă mare mafiot...

Tribunalul Militar București l-a condamnat pe Vasile Pop la 19 ani

de închisoare.

AM UCIS-O PENTRU CĂ M-A FĂCUT IMPOTENT

În seara zilei de 3 noiembrie 1968, s-a prezentat la ofițerul de serviciu de la Circumscripția 10 Miliție din Capitala un cetățean care a declarat că vrea să fie băgat la arest pentru că și-a ucis mama.

Ofițerul l-a privit mirat și l-a invitat într-un birou unde să poată sta de vorbă pe îndelete.

— Dați-mi mai întâi buletinul dumneavoastră de identitate, i-a zis omul legii și cetățeanul s-a conformat.

Individul din fața ofițerului se numea Ion Gheorghe, fiul lui Anghel și Lina, născut la 14 august 1926, în comuna Siliștea, județul Argeș, domiciliat în București, Calea Șerban Vodă, nr. 110, Sectorul 5.

— Cu ce vă ocupați?, a fost următoarea întrebare.

— Sunt pensionat pe caz de boală. Sufăr cu capul! zise Ion Gheorghe și îi înmână ofițerului decizia de pensionare.

Când căpitanul Suditu (acesta era numele ofițerului de serviciu) citind pe decizie diagnosticul „psihopatie polimorfă" își dădu seama că are în față un bolnav psihic, care trebuie tratat cu blândețe.

— Și acum spuneți-mi de mama dumneavoastră. Ce s-a întâmplat, cu ce v-a jignit?

— La adresa din Calea Șerban Vodă, eu locuiam împreună cu ea. Deși sunt singurul ei copil, toată viața mi-a reproșat că nu i-am adus o noră care s-o ajute și pe ea acum, la bătrânețe. Dar nu este adevărat!... zvâcni Gheorghe puternic din cap. I-am adus vreo șase-șapte, dar toate au fugit pentru că erau niște bagaboante...

— Dumneavoastră n-ați avut, totuși, nici o vină în plecarea lor?

Aici Gheorghe lasă capul în jos, apoi strecură:

— Vina mea a fost că sufăr cu capu' și din cauza asta nu prea...

În continuare, bolnavul făcu un gest obscen.

— Înțeleg, făcu căpitanul. Sunteți impotent.

— Da, și din cauza asta am omorât-o pe mama!

— Dar ce vină are ea?

— Are, pentru că atunci când îi trăgea cu păhărelul mă făcea tot timpul impotent. Azi pe la prânz, după ce am băut un litru de vin amândoi, a început iar cu gura „impotentule! impotentule!..." N-am mai rezistat și am strâns-o de gât. O găsiți acasă, în pat...

Autodenunțul s-a confirmat întocmai, criminalul fiind condamnat, în baza art. 114 Cod de procedură penală, la internarea pe viață într-un spital neuropsihiatric. Și-a sfârșit zilele în spitalul de profil din Poiana Mare, județul Dolj.

VECINE, DRAGĂ VECINE...

Soții Gheorghe și Elena Gavrilescu, doi oameni în vârstă, ocupau un apartament în București, pe Bulevardul Republicii nr. 105, la etajul IV. Curând, în celălalt apartament de pe palier s-a mutat o femeie în vârstă de 33 ani, Virginia Conea, ospătar la un restaurant din centrul Capitalei.

La început, Virginia a vrut să se aibă bine cu vecinii de palier invitându-i la ea și tratându-i cu tot felul de bunătățuri aduse de la localul unde lucra. Cu timpul, ea a observat că cei doi pensionari începuseră să-și bage tot mai mult nasul în treburile ei și s-o urmărească pentru a ști cu ce bărbați venea acasă și își petrecea nopțile.

Pentru acest motiv a rupt relațiile apropiate cu ei rezumându-se să-i salute. Noua postură nu-i mai avantaja cu nimic pe pensionari care nu mai puteau să „ciugulească" nimic de la ea. De atunci, soții Gavrilescu, oameni cu caracter mizerabil, au început s-o șicaneze pe Virginia și chiar s-o dușmănească. Ca s-o calce pe nervi și s-o scoată din sărite, cum o întâlneau, o făceau imediat „curvă!". Și din „curvă" n-o mi scoteau.

Când Virginia venea noaptea de la restaurant cu câte un amant, pensionarii îi băteau în geam și îi strigau ce învățaseră, pentru a-i strica apetitul bărbatului dinăuntru și a-l face să plece.

Comportarea acestora a culminat în ziua de 12 februarie 1968, când i-au spart geamurile Virginiei. Aceasta, ieșindu-și din pepeni, le-a răspuns cu același gest, după care a plecat la tatăl său, Ene Traian, de meserie cofetar, care locuia în apropiere, pe Bulevardul Dimitrov, și căruia i-a povestit despre scandalul cu soții Gavrilescu.

Ene Traian, care era și puțin abțiguit, n-a putut accepta ca fiica lui

să fie făcută curvă și să i se spargă geamurile și l-a chemat în ajutor pe cumnatul său Zamfir Mihăilescu pentru a merge împreună să-i aranjeze pe soții Gavrilescu.

Cum și acesta era abțiguit, a sosit imediat și s-au înarmat fiecare cu câte un cuțit plecând la adresa beligeranților. Au sunat la ușa acestora și în prag a apărut Gheorghe Gavrilescu. Au tăbărât cu cuțitele pe el și l-au făcut terci. A urmat Elena Gavrilescu, după care criminalii au plecat. Din fericire, Elena Gavrilescu a supraviețuit, leziunile nefiindu-i vitale, și medicii de la Spitalul de Urgență au salvat-o.

Și iată cum, pentru lezarea demnității unei femei, un bărbat a intrat în mormânt, iar alți doi în pușcărie pentru 20 de ani.

PACHETUL MACABRU DIN CRIȘUL REPEDE

În ziua de 24 martie 1971, pe raza municipiului Oradea, în apele râului Crișul Repede a fost pescuit un pachet voluminos, învelit într-un balonzaider închis la nasturi și legat cu sfoară la ambele capete. Desfăcându-se balonzeidul s-a dat peste un sac în care se afla partea superioară a cadavrului unui bărbat. Acesta fusese secționat de la cavitatea toracică.

Miliția județului Bihor intră în alertă și la fața locului se deplasează o echipă complexă de cercetare însoțită de procuror și de medic legist.

Cadavrul aparținea unui bărbat de 40-50 de ani și era îmbrăcat cu o haină din vinilin, pulover din lână, cămașă și maiou.

Cadavrul se afla în stare avansată de putrefacție, epiderma și multe locuri de pe corp erau lipsă, iar partea inferioară a palmelor și a degetelor de la mâini erau încrețite. Pe această parte a corpului, cât și pe cap nu se afla nici un fel de leziuni sau urme de violență.

În afara intestinelor, restul organelor interne se aflau în cavitatea toracică. Concluzia medicului legist a fost că secționarea s-a făcut după moartea victimei, dar că nu se poate stabili cauza și modul cum s-a produs moartea.

În baza unui plan s-a trecut la identificarea cadavrului, stabilindu-se ca acesta aparține lui Ioan Vaida din Oradea, Strada Gostaforu nr. 31, pensionar din luna august 1970, fost subofițer de miliție până în 1959. În ultimul timp, stăpânit de viciul beției, a trăit la adresa de mai sus împreună cu soția, fiica sa în vârstă de 16 ani și fiul său de 14 ani.

S-a mai stabilit ca acesta era dispărut de la domiciliu din noaptea de 24-25 decembrie 1970, existând plângere depusă de fiica sa la miliție din ziua de 8 ianuarie 1971.

Ipoteze

Din dosarul de urmărire aflat la secția judiciară a miliției municipiului Oradea, la care se aflau doar două declarații ale soției dispărutului și a fiului, nu rezultă altceva decât că în ziua de 24 decembrie 1970, Ioan Vaida a plecat cu soția la Sanatoriul Balc, de unde s-a reîntors în seara aceleiași zile, după care s-a dus la colindat și nu s-a mai reîntors.

Mai rezultă faptul că soția acestuia, deși fusese internată în sanatoriu pentru o lună, a revenit la domiciliu în ziua de 26 ianuarie 1971, după trei zile de la internare.

Fiica dispărutului anume Doina Vaida nu avea declarație la dosar, deoarece la data de 7 ianuarie 1971, căsătorindu-se nelegitim cu Grigore Filipescu din Oradea, l-a părăsit la 17 februarie 1971, plecând în loc necunoscut, și până la data de 24 martie 1971 nu s-a aflat la adresa ei.

În planul de măsuri ce s-a întocmit s-au stabilit următoarele ipoteze:

- Omorul a fost săvârșit de soția și fiica acestuia, din cauza înțelegerilor probabile care au avut loc.
- Omorul a fost comis de către unele persoane din rândul celor cu care soția sau fiica victimei întreținеau relații intime.
- Fapta a fost săvârșită de persoane cu care Ioan Vaida a venit în conflict spontan, ca urmare a consumului de băuturi alcoolice la domiciliul unora din acestea.

Pentru verificarea concomitentă a tuturor ipotezelor și a materialelor de sesizare primite de la rețeaua informativă și alte surse

s-a format un colectiv din zece lucrători de miliție, cărora li s-au repartizat zilnic sarcini, iar în fiecare seară se analiza executarea lor și rezultatul obținut. Stabilirea măsurilor și trasarea sarcinilor s-au făcut de către locotenent-coloneii Iosif Herki, adjunct al șefului miliției județene Bihor, și Gheorghe Popa, șeful Serviciului judiciar.

Date despre familia Vaida

În procesul verificării primei ipoteze au rezultat următoarele aspecte:

Încă din perioada când Ioan Vaida lucra în miliție, soția acestuia, căreia îi plăceau băuturile alcoolice, frecventa localurile, avea relații intime în afara căsătoriei și manifesta nemulțumiri la adresa soțului ei.

Din cauză că soția și fiica sa au pornit pe căi greșite, despre care avea și el cunoștință, Ioan Vaida a început să consume băuturi alcoolice și din această cauză nu întotdeauna a dat întreg salariul familiei, apoi s-a îmbolnăvit și, ca urmare a pierderii capacității de muncă, în luna august 1970 a fost pensionat, cu 448 lei lunar.

Pensionarea soțului a înfuriat-o și mai mult pe Rozalia Vaida, care în nenumărate rânduri s-a manifestat față de unele persoane că ea nu-i mulțumită cu atâția bani, „că, dacă trăiește poate mânca și bea, atunci să poată și lucra".

În toamna anului 1970, relațiile dintre soții Vaida s-au înăsprit și mai mult. Ioan Vaida a fost izolat în prima cameră, iar soția și cei doi copii s-au retras în ultima cameră. Nu i-au mai făcut de mâncare, nu i-au spălat și acordat alte îngrijiri, iar pe de altă parte în câteva rânduri soția în asociere cu fiica l-au bătut.

Din cauza faptului că fiica sa a întreținut relații intime cu Florin Iliescu din București, că absenta de la școală, Ioan Vaida a bătut-o făcându-i de mai multe ori observații. Ca urmare, Doina Vaida s-a manifestat direct în fața colegei sale de clasă Dania Bere ca ea o să-l

omoare o dată pe tatăl ei, dacă acesta nu-i permite să meargă în oraș și să discute cu ce bărbat vrea.

Decembrie 1970

În luna decembrie 1970, Rozalia Vaida, soția victimei, s-a reinternat în spitalul de boli nervoase, de unde și-a făcut ieșirea la data de 18 decembrie 1970. La ieșire, medicii i-au acordat concediu medical de 7 zile, recomandându-i ca după expirare să se interneze în sanatoriul din Balc. Apoi, în noaptea de 23-24 decembrie 1970, cu trenul de la ora 01:00, au plecat din Oradea la Balc, și după ce Rozalia a fost internată, el s-a reîntors acasă.

Doina Vaida și fratele acesteia au declarat că după ce tatăl lor s-a reîntors de la Balc, a mâncat și apoi le-a spus că merge să colinde la un prieten căruia îi datora și suma de 200 lei. Aceste afirmații erau susținute de Traian Cișmaș, vecin de apartament, care în plus a precizat că Ioan Vaida, înainte de a pleca la colindat, i-a spus că la întoarcere va veni și pe la el, dar să nu se supere dacă va ajunge mai târziu. Nu a revenit, deși l-a așteptat, și de atunci nu l-a mai văzut.

Restul chiriașilor au declarat că ei nu au văzut-o pe victimă dinaintea plecării la Balc, cu toate că acesta avea obiceiul să vină mai devreme la ei și să colinde în fiecare seară de Crăciun. Soția lui Ioan Vaida a declarat că, după ce ea s-a internat la sanatoriu, de unde a venit în ziua de 26 decembrie 1970, pe la orele 12-13, a aflat de la copii ca soțul ei a plecat la colindat, dată de la care nu s-a mai întors.

Investigații din casă în casă

În vederea elucidării acestor afirmații s-au efectuat investigații și au fost identificați toți cunoscuții, rudele și prietenii din Oradea, care au declarat că Ioan Vaida nu a fost la ei niciodată să colinde și că nu avea acest obicei, iar în seara respectivă nu l-au văzut și nici cu sume

de bani nu le-a fost dator. Cu această ocazie, fiecare din persoanele identificate a relatat ca între soți au existat relații proaste, ca urmare a comportării nedemne din partea soției și a fiicei, lucruri pe care victima le povestea de fiecare dată când se întâlneau.

S-a mai stabilit că la acea dată, Ioan Vaida nu poseda nici o sumă de bani, iar pensia urma să o primească în ziua de 25 decembrie 1970.

Pentru că cei doi copii ai victimei afirmau că tatăl lor a mers cu colinda înspre spitalul nr. 6 și că uneori obișnuia să cumpere vin de la cetățeni, s-a organizat verificarea din casă în casa în tot cartierul „Dealul Viilor", unde era situat și spitalul, dar cu toate acestea nu s-a reușit să se identifice nici o persoană care să-l fi văzut în noaptea Crăciunului.

Cu ocazia verificărilor și a cercetărilor s-a urmărit să se stabilească date din care să rezulte activitatea victimei din seara și noaptea zilei de 24-25 decembrie 1970. În acest scop s-au declanșat investigații în toate localurile publice din Oradea, în rândul tuturor cerșetorilor, măturătorilor de stradă, persoanelor care au desfăcut băuturi alcoolice la domiciliu, tăietori de lemne, a foștilor colegi cu care a lucrat în miliție, dar cu toate acestea nu s-au găsit date din care să rezulte că Ioan Vaida, în seara respectivă, ar fi apărut într-una din locurile respective.

S-au făcut investigații din casă în casă în cartierul unde era situată locuința lui Ioan Vaida, dar nici prin acest mijloc nu s-au găsit persoane care să-l fi văzut după reîntoarcerea de la Balc.

A fost organizată o discuție cu lucrătorii din paza generală și paza contractuală cărora li s-a arătat fotografia lui Ioan Vaida, dar nici de la acești oameni nu s-au putut obține date precise din care să fi rezultat că în seara respectivă a fost văzut undeva.

S-au extins verificările și asupra bolnavilor mintal și alcoolici, dar nici din rândul acestora nu au rezultat persoane care să facă obiectul includerii în cercul de bănuiți.

Ipoteza a doua

Din verificarea ipotezei a doua au rezultat următoarele:

Soția victimei, Rozalia Vaida, era o femeie ușuratică, de o nervozitate rară și în viața sa a întreținut relații intime cu mai mulți bărbați, printre care Gheorghe Pop, angajat la Spitalul nr. 5, Constantin Popescu din București, fost angajat la Uzina de Alumină din Oradea, și alți bărbați, din care însă o parte a plecat din Oradea, iar altă parte a întrerupt relațiile cu ea. Toți au fost verificați și s-a stabilit că nu pot fi bănuiți de săvârșirea crimei.

În procesul verificărilor a mai rezultat ca Rozalia Vaida a fost văzută în repetate rânduri prin localurile publice cu Traian Cișmaș, zis „Cocoșatul", colocatar în imobilul unde ei locuiau. Persoanele din curtea respectivă au relatat ca între cei doi existau relații de bună vecinătate și se vizitau reciproc, de mai multe ori Rozalia Vaida pregătind mâncare pe lampa de gătit pentru Traian Cișmaș. La început nu s-a putut stabili că între cei doi să fi existat relații intime și nici manifestări privind intenția de a scăpa de victimă.

În ceea ce o privește pe fiica victimei, Doina Vaida, s-a stabilit că a abandonat școala încă din primul trimestru al anului de învățământ 1970-1971, că a întreținut relații intime cu Mihai Bicis, din Oradea, Strada Costaforu, Florentin Iliescu din București, liftier la hotelul „Dacia", și cu Grigore Filipescu din Oradea, Strada Dimitrie Cantemir, cu care în lunile ianuarie-februarie 1971 a trăit în concubinaj.

Și aceștia au fost investigați și verificați, stabilindu-se că nu puteau fi autorii omorului.

Ipoteza a treia

În cadrul ipotezei a III-a s-au efectuat ample investigații, instruirea surselor de informare și a oamenilor cinstiți din jur, pentru a afla dacă Ioan Vaida ar fi fost în seara de 24 decembrie 1970 undeva să bea și în urma unui scandal să fi fost omorât, tăiat și apoi aruncat în Criș.

În cadrul acestor verificări s-au primit multe materiale, dar verificându-se, nu s-a reușit să se stabilească ca Ioan Vaida să fi fost văzut în noaptea aceea. Majoritatea persoanelor cu care s-a discutat au relatat ca între cei doi soți existau relații proaste și că, în seara de Crăciun, victima n-a colindat pe nimeni.

Au fost identificate toate persoanele care în ultimii ani au vizitat familia lui Vaida, de la care s-a aflat că soția l-a bătut și voia cu orice preț să scape de el.

Paralel cu munca de stabilire a împrejurărilor în care a decedat s-a organizat căutarea pe râul Crișul Repede a părții inferioare a cadavrului. La această muncă au fost folosiți lucrători de miliție, paznici, pescari și alte persoane care au sprijinit miliția. Rezultatul a fost negativ.

În procesul lucrării informative a Rozaliei Vaida și a fiului ei s-a stabilit că femeia era neliniștită, pentru că era mereu chemată la miliție.

Întrucât fiica victimei a fost plecată în loc necunoscut, a fost dată în urmărire, și la data de 7 aprilie 1971 a fost prinsă în orașul Simeria. Adusă fiind la Oradea, aceasta a fost cercetată în legătură cu dispariția tatălui ei. Din cercetarea ei nu a rezultat nimic deosebit față de declarația mamei sale, a fratelui său și a lui Traian Cișmaș, care au relatat că victima, plecând la colindat, nu s-a mai reîntors.

Arestarea pentru prostituție

Reanalizându-se rezultatul cercetărilor și al verificărilor s-a ajuns la concluzia că ipotezele elaborate au fost epuizate, rămânând neelucidate suspiciunile ce planau asupra soției și fiicei victimei rezultate din relațiile încordate ce au existat între aceștia.

S-a mai reținut și faptul că plecarea la sanatoriu cu două zile înaintea terminării concediului medical al Rozaliei Vaida s-a făcut numai cu scopul ca aceasta să nu fie bănuită de omor și că fapta a fost

săvârșită de fiica ei. Dar aceasta nu putea s-o comită singură. De aceea, a fost introdus în cercul de bănuiți Traian Cișmaș, care a fost lucrat informativ. Din lucrarea lui a rezultat că numai în locuința sa au existat saci asemănători cu cel în care s-a pus cadavrul, saci pe care putea să-i procure de la locul său de muncă, respectiv fabrica de confecții Oradea.

S-au mai obținut informații din care rezulta că Doina Vaida ar vrea să poată comunica cu Mircea Crucean, fost membru al orchestrelor de la restaurantul „Dacia" din Oradea - în acel moment aflându-se la Turnu-Severin - și pe care voia să-l determine să declare la miliție ca în noaptea de Crăciun și-a petrecut timpul cu el.

În declarații, Mircea Crucean și colegii săi arătau că Doina Vaida în noaptea respectivă nu a fost cu el și că în perioada respectivă întrerupsese relațiile cu ea. Aceasta a întărit și mai mult bănuielile că nu este străină de săvârșirea omorului.

Analizându-se probele privitoare la practicarea prostituției și vagabondajului s-a ajuns la concluzia că poate fi arestată pentru aceste fapte. În continuare, Doina Vaida a fost cercetată în legătură cu moartea tatălui său. La început a repetat declarațiile inițiale, conform înțelegerii avute cu mama sa și cu Traian Cișmaș. În celulă a fost introdusă o informatoare de cameră cu mare putere de convingere.

Biletul din arest

După două luni de la arestare, Doina Vaida a manifestat față de informatoare îngrijorarea că mama ei și Traian Cișmaș sunt arestați și nu știe cum au recunoscut modul în care s-a comis crima și dacă ar putea să-i scrie un bilet lui Cișmaș să-l întrebe dacă a recunoscut și cum.

S-a analizat împrejurarea favorabilă, și printr-o combinație bine legendată, informatoarea i-a „procurat" o mină de creion, și pe hârtia

din pachetul de țigări Doina Vaida a conceput scrisoarea adresată lui Traian Cișmaș. În scrisoare îl întreba dacă a recunoscut cum au procedat fiecare.

Informatoarea a relatat locul unde a pus scrisoarea și, după aceea, i s-a redactat cu multă grijă din partea lui Traian Cișmaș, răspunsul. Acesta a fost scurt: „Eu am recunoscut totul, așa cum am făcut fiecare, altceva nu mai pot să-ți scriu, fă și tu la fel".

Primind răspunsul, Doina Vaida s-a hotărât să declare adevărul, relatându-i informatoarei cu lux de amănunte cum a comis crima.

Mărturisirea Doinei

Fiind scoasă la anchetă, Doina Vaida a recunoscut că ea împreună cu Traian Cișmaș l-au omorât pe tatăl său. În seara de 24 decembrie 1970, după ce a venit de la Balc, beat fiind, conform înțelegerii anterioare avute cu mama ei și cu Traian Cișmaș, victima a fost invitată la Cișmaș în apartamentul lui, unde a fost servită cu rachiu natural de prune.

Ajunsă într-o stare avansată de ebrietate, victima a căzut de pe scaun, și în poziția aceea a fost obligată să mai bea două pahare, până când n-a mai putut vorbi. Apreciind momentul potrivit, cu un șervet și fular, l-au legat la gură și nas, întinzându-i în același timp mâinile și picioarele. Astfel, Ioan Vaida s-a sufocat prin asfixiere.

După săvârșirea omorului, cadavrul a fost târât din bucătărie în cameră, iar geamul lăsat în continuare deschis pentru a nu se produce miros.

În nopțile următoare până la transportarea și aruncarea cadavrului în Criș, Traian Cișmaș a adormit în locuința victimei, fără însă a ști despre acest lucru fratele Doinei Vaida, care dormea în altă cameră.

Așa cum se hotărâse înainte de plecarea la sanatoriu a Rozaliei Vaida, copilului și vecinilor li s-a spus că victima a plecat în seara de Crăciun la colindat și nu s-a mai întors. În ziua de 25 decembrie 1970

a venit factorul poştal. Doina Vaida a ridicat pensia tatălui său cu buletinul de identitate al acestuia, pe care a avut grijă să-l ia din buzunarul hainei după ce comisese fapta.

La data de 26 decembrie 1970, Rozalia Vaida s-a reîntors de la sanatoriu şi au analizat ce să facă cu cadavrul. Au hotărât să-l secţioneze pentru că aşa pot să facă pachete mai mici pe care le vor transporta şi arunca în Crişul Repede. Operaţiunea a început în seara aceleiaşi zile, după ce copilul Viorel Vaida s-a culcat.

Secţionarea cadavrului a fost făcută în bucătărie la Traian Cişmaş de către acesta, folosind un cuţit proprietatea familiei Vaida, ascuţit în acest scop de Doina Vaida. La secţionare au asistat atât Doina Vaida, cât şi Rozalia Vaida, prima acordând ajutor la împachetarea cadavrului şi ridicarea îmbrăcămintei, să nu se păteze de sânge.

Partea superioară a cadavrului a fost introdusă într-un sac de nailon, cu capul spre fund, iar apoi cu o sfoară s-a legat la gură.

Pentru a nu se observa ce se afla în sac, pachetul a fost pus în balonul victimei şi încheiat la nasturi, iar la ambele capete legat cu aţă.

Partea inferioară a fost pusă într-un alt sac din nailon, după ce mai înainte au fost secţionate membrele inferioare de la genunchi, ca pachetul să fie mai mic. Apoi l-au pus într-un sac de hârtie, cu scopul de a nu se vedea conţinutul acestuia.

După secţionare, Doina Vaida a plecat în oraş, iar mama ei cu Traian Cişmaş în aceeaşi noapte au transportat cele două pachete şi le-au aruncat în Criş, după care au făcut curăţenie în bucătărie.

De menţionat că, după identificarea cadavrului, la locuinţele lui Vaida şi Traian Cişmaş s-au efectuat percheziţii domiciliare, însă nu s-a găsit nici o urmă care să indice vreo bănuială în legătură cu locul unde a fost omorât Ioan Vaida.

După ce Doina Vaida şi-a scris declaraţia prin care recunoştea sincer cum au comis crima, procurorul a pus în mişcare acţiunea penală şi a procedat la interogarea ei, declaraţia fiind înregistrată pe bandă.

Ucigaș pentru promisiuni de căsătorie

Întrucât recunoașterea Doinei Vaida s-a coroborat cu datele rezultate din cercetarea cadavrului, a hainelor și cele din ascultarea unor martori s-a hotărât arestarea concomitentă a lui Traian Cișmaș și Rozalia Vaida.

Cercetarea fiecăruia s-a făcut de către un ofițer care cunoștea bine cauza, iar cu Doina Vaida s-a lucrat în continuare cu multă grijă pentru menținerea moralului.

După mai multe zile, Traian Cișmaș a recunoscut cum a procedat la asasinarea victimei împreună cu Doina Vaida și că au procedat așa cum hotărâseră înainte de plecarea în sanatoriu a Rozaliei Vaida. Scopul pentru care a recurs la comiterea faptei a fost acela că între el și Rozalia Vaida au existat relații intime și femeia i-a promis că se vor căsători.

Rozalia Vaida a recunoscut că a participat la întrunirea din seara de 26 decembrie 1970, când au hotărât secționarea cadavrului, că a transportat unul din pachete, dar nu voia să recunoască instigarea la săvârșirea omorului.

La confruntarea făcută între Rozalia Vaida, fiica ei și Traian Cișmaș, a recunoscut că au pus la cale omorul internându-se în sanatoriu, deoarece a știut că va fi prima bănuită, fiindcă între ei au existat relații proaste cunoscute de vecini și, nefiind acasă, s-ar fi crezut că victima a plecat la colindat și nu s-a mai reîntors.

După o prealabilă pregătire, s-a procedat la reconstituirea și filmarea întregului tablou al faptei, începând din momentul întrunirii când s-a hotărât comiterea omorului și până la aruncarea cadavrului în Crișul Repede. Cu această ocazie, fiecare inculpat a arătat contribuția ce a avut-o în săvârșirea faptei.

Partea inferioară a cadavrului nu a mai fost găsită și pescuită niciodată din râul Crișul Repede. În urma procesului care a avut loc, Tribunalul Județean Bihor i-a condamnat la 20 de ani închisoare pe Traian Cișmaș și pe Rozalia Vaida, iar pe Doina Vaida, la 13 ani

închisoare, întrucât era minoră.

IZBÂNDA OFIȚERULUI GOGONEAȚĂ[1]

...Cazul de față nu îl scoteam la lumină dacă de curând nu eram „interpelat" de un vecin: „*Domnule colonel, am cunoscut întâmplător un om care a fost condamnat pe nedrept, fiind învinuit de omor, săvârșit în realitate de altcineva*". Stupefiat, i-am solicitat detalii. Imediat, atât omorul respectiv, cât și tot ce a urmat după aceea mi-au revenit în memorie, deși de la data comiterii lui trecuseră 16 ani. Ca unul care am lucrat mai mulți ani în poliția judiciară și la criminalistică, alături de oameni cu o bogată experiență și cu o desăvârșită probitate profesională, animați de slujirea adevărului, am rămas contrariat. Știam că nimeni dintre noi nu contribuise la nașterea vreunei erori judiciare.

Și, totuși, nu o dată s-a întâmplat că în contextul unui eveniment dat să apară aprecieri culese „după ureche", în care realul era atât de atrofiat, încât aproape dispărea. Uneori nu mai erau crezuți nici chiar cei implicați direct în elucidarea cazului. De ce? Nu se permitea informarea opiniei publice cu fapte din cadrul fenomenului delincvenței, deoarece ar fi fost în flagrantă contradicție cu marile realizări ale „*epocii de aur*". Aceasta constituie un paradox atâta vreme cât în faza de judecată, cu mici excepții, procesul penal are caracter public.

Dar să dăm timpul înapoi...

---

[1] Acest caz este relatat de colegul și prietenul meu, colonelul(r) Dumitru Bucur de la Poliția județului Bihor. [n.a.]

„Mi-a furat logodnica și le-am spus să-l bată”

În amurgul unei zile de început de august, Miliția municipiului Oradea a fost sesizată telefonic că, pe malul stâng al Râului Crișul Repede, vizavi de biserica din fața primăriei, o ambulanță l-a ridicat pe Eugen Scurtu, care prezenta o puternică hemoragie într-o zonă deschisă din regiunea sternului. Totodată a fost reținut Horia Martin, deoarece la apariția ambulantei intenționa să dispară, deși acordase până atunci primul ajutor victimei.

O echipă formată din trei ofițeri s-a deplasat la locul indicat, iar alta la spitalul județean. Martin Horia a fost condus la sediul miliției municipiului. Cu un fizic plăpând, mic de statură, duhnind a alcool, părea speriat și nu știa ce să facă cu mâinile murdare de sânge, ascunzându-le la spate sau în buzunare în timp ce se clătina pe picioarele-i firave.

Dacă nu l-ar fi cunoscut, ofițerul Liviu Gogoneață i-ar fi spus să meargă să se culce și să revină a doua zi. Dar, cum îi știa firea și cum, între timp, ofițerii trimiși la spital comunicaseră ca Eugen Scurtu a decedat ca urmare a secționării aortei, lăsarea în libertate a lui Horia Martin reprezenta un mare risc.

— De ce ai fugit când a sosit ambulanța?

Ridică din umeri și abia îngână:

— Mi-a fost frică... l-am lovit cu cuțitul și...

Gogoneață privi spre procurorul care asista ancheta și care a așezat pe un scaun lângă fereastră, scrise ceva într-un bloc-notes.

Întrebă scurt:

— Tu?

— Apăi... nu numai eu. Eram mulți... cinci...

— Cine anume?

— Aaa... prietenii mei... Eugen Scurtu mi-a furat logodnica și le-am spus să-l bată. L-am chemat din restaurant, unde am băut împreună... I-am spus că patru oșeni vor să mă bată... El a venit și, lângă biserică... am băgat cuțitul în el...

— Unde-i cuțitul?
— L-am aruncat în Criș când am fugit...
— Cum se numesc prietenii tăi?
Tăcere...

„Azi tai pe cineva”

Procurorul și ofițerul și-au dat seama că era inutil să continue discuția cu el în această stare.

Cei doi hotărăsc reținerea lui Horia Martin pentru 24 de ore. Măsura procedurală legală. Timp suficient pentru ca aburii alcoolului să se risipească și tânărul să-și limpezească gândurile.

Această primă declarație a lui Horia Martin părea verosimilă. Cu tot fizicul său firav, reacționa violent când se afla sub influența alcoolului. Totuși, era puțin probabil că acționase singur asupra lui Eugen Scurtu, un tip cu constituție atletică, fost luptător, căruia nu i-ar fi fost greu să-l anihileze pe agresor.

Investigațiile efectuate de ofițerii de judiciar în jurul victimei și a lui Horia Martin au pus în lumină elemente deosebit de importante. Astfel a rezultat că, în urmă cu circa trei săptămâni, între Horia Martin și Eugen Scurtu a avut loc o altercație la un club din Oradea, pentru că îi suflase iubita, terminată cu amenințările lui Horia Martin, făcute față de martori, că are „să-i facă el seama luptătorului”.

Nu lipsită de importantă era și informația legată de faptul că, în dimineața zilei când s-a comis omorul, Horia Martin a plecat din locuința lui cu un cuțit, afirmând: „Azi tai pe cineva”.

Deși vorbele le-a rostit aflându-se sub influența alcoolului, se integrau în contextul datelor legate de omor.

Declarațiile cu mintea limpede

A doua zi, fața lui Horia Martin trăda odihnă. Se uită mirat la

ceașca cu cafea ce i se pusese în față. Ofițerul îl îndemnă să bea. Se execută cu gesturi timide, încercând parcă să întârzie întrebările la care știa că trebuie să răspundă. I se întinse un pachet cu țigări. Luă una și, după ce o aprinse, trase gânditor din ea. Se interesă de starea sănătății lui Eugen Scurtu. În loc de răspuns auzi:

— Ei, Soni, cum ai dormit? Știi pentru ce te afli aici?

Sorbi încet din cafea și rămase cu ochii la ofițer. Apoi luă țigara de pe marginea scrumierei, o scuturâ, trase adânc din ea și spuse cu glas dogit:

— Cred că Eugen Scurtu e mort... Nu asta am vrut...

— Îți aduci aminte ce ai declarat ieri?, întreba procurorul.

— Nu chiar totul...

— Atunci ascultă înregistrarea afirmațiilor tale. Sper să-ți recunoști vocea.

Urma derularea benzii.

— Cred că așa s-a întâmplat, zise încet Horia Martin.

— Crezi ori ești convins?

— După cearta de la club m-am hotărât să mă răzbun. Când Eugen Scurtu l-a lovit pe unul din cei patru, eu l-am împuns cu cuțitul adus de acasă. Ei au fugit și...

— Tu de ce ai rămas?

— Mi-o fost milă de el... Voiam să-l ajut. Nu-i doream moartea...

— Și cuțitul?

— Așa cum v-am spus... L-am aruncat în Criș, însă nu când a venit ambulanța, ci imediat după ce l-am împuns.

Procurorul se uită la maior și, văzându-i nedumerirea din priviri, se răsuci spre Horia Martin.

— Măi Soni, împunsătura s-a produs lângă biserică, atunci cum...

— Cei patru or fugit, îl întrerupse Horia Martin, iar Eugen Scurtu cu mâinile la piept s-a dus spre malul Crișului. Eu l-am urmat, am aruncat cuțitul. Când a căzut pe trotuar am scos batista încercând să-i opresc scurgerea sângelui.

Existau cei patru oșeni?

Totul era verosimil.

— Având în vedere tot ce ne-ai declarat, sunt nevoit să te arestez preventiv.

Horia Martin aprobă cu o mișcare a capului spusele procurorului, care păreau că nu l-au afectat.

— Nu ne-ai spus însă cine sunt cei patru de care te-ai folosit pentru a-l lovi pe Eugen Scurtu.

— Nu-i cunosc. Știu doar pe unul dintre ei, din vedere, înalt, blond. E zidar sau așa ceva și locuiește la un cămin de nefamiliști.

— La care anume?

— Nu mi-a spus. Ne vedeam întâmplător, dădeam mâna și vorbeam de ce se nimerea. Odată am și băut cu el o bere la bufetul de la capătul tramvaiului 2, în Velenta. El a plătit.

— Cum i te adresai?

— Nicicum... Servus și... atât.

După conducerea tânărului la arest, procurorul spuse încet:

— Cazul nu-i deloc simplu. Dau mandat, însă numai pentru cinci zile. Dacă în acest interval nu vom avea și alte probe, îl pun în libertate.

— Credeți în istoria cu cei patru oșeni?

— Există aici o contradicție. Relațiile dintre Horia Martin și Eugen Scurtu nu erau cordiale. Totuși au fost împreună în restaurant. Apar cei patru. Între ei, cel cunoscut de Horia Martin, căruia îi cere ajutor să-l bată pe Eugen Scurtu. Înțelegerea este încheiată și oșenii așteaptă lângă biserică. Ademenit de Horia Martin, chipurile, amenințat de cei patru, Eugen Scurtu sosește la locul indicat, se produce o busculadă și, profitând de ea, Horia Martin implântă cuțitul în victimă. Dar, dacă Horia Martin și Eugen Scurtu se dușmăneau, atunci acesta din urmă îi mai lua apărarea?

— De ce nu? Eugen Scurtu nu lua în serios amenințările lui Soni. Dovadă și prezența lor împreună în restaurant. Cât privește grupul de

oșeni... eu am mari îndoieli.

Vorbele maiorului îl făcură pe procuror să zâmbească.

— Să aibă Horia Martin o atât de bogată imaginație? Născocind grupul, poate afirma că unul dintre oșeni l-a lovit cu cuțitul pe Eugen Scurtu și nicidecum el. Nu era mai logic?

Răsturnare de situație

Discuția le-a fost întreruptă de intrarea în birou a ofițerului Liviu Gogoneață. Fără altă introducere zise cu o undă de izbândă:

— Domnilor, Soni nu minte. Până la un punct. Cei patru oșeni există. Am identificat o doamnă care, în seara când s-a produs omorul, trecea podul peste Criș în direcția bisericii. Lângă biserică se loveau reciproc mai mulți tineri. Patru din ei purtau clopuri tipice oșenilor. Totul a durat câteva secunde. Oșenii au fugit spre Strada Independenței, iar doi tineri, din care unul se ținea cu mâinile de piept, au venit pe trotuarul de lângă Criș. Deoarece doamna se grăbea să ajungă la domiciliu, nu a rămas până la sosirea ambulanței. Doi. Prezența lui Horia Martin și a lui Eugen Scurtu în restaurant este confirmată de un ospătar.

Ofițerul tăcu păstrând pe chip un surâs enigmatic. Procurorul îl privea cu insistență, intuind că judiciaristul nu a spus tot ceea ce stabilise. Într-adevăr, cum cei doi nu reacționară decât prin tăcere la veștile lui, Gogoneață relua parcă tainic:

— Și... trei, domnilor. Cuțitul, despre care s-a afirmat că în ziua omorului l-a luat cu el Horia Martin, a fost găsit în locuința lui. Deci...

— Horia Martin nu a avut asupra lui cuțitul, îl întrerupse procurorul precipitat.

— Întocmai, domnule procuror, spuse apăsat Gogoneață.

— Nu mai înțeleg nimic. Că la mijloc s-a aflat un cuțit nu încape îndoială. Concluziile medicului legist sunt fără echivoc.

— Nu și declarațiile lui Horia Martin.

— Adică? Vrei să spui că nu el a comis omorul?

— Da. Afirmațiile lui sunt în deplină concordanță cu ceea ce am stabilit azi. Suntem pe cale să identificăm grupul de oșeni.

Identificarea criminalului

...În după-amiaza celei de-a treia zi de la comiterea omorului, în curtea sediului miliției municipiului intră un autoturism ARO. Din el au coborât, prin ușa din spate, patru tineri. Purtau pe cap simpaticele pălărioare oșenești. De la o fereastră situată la etajul întâi al clădirii, o femeie privea cu atenție în curte. Abia când s-au pus în mișcare spuse fără ezitare:

— Pe acela înalt, blond, al doilea din dreapta, îl recunosc. L-am văzut atunci lângă biserică.

Curând s-a stabilit că omul indicat era Vasile Turda, iar ceilalți, frații Dumitru și Nicolae Baciu, precum și prietenul lor Dorin Frâncu. Toți patru locuiau temporar la un cămin de nefamiliști din Oradea. Harnici, liniștiți, nu supăraseră pe nimeni.

Datele existente, cât și ceea ce se găsise cu prilejul percheziției în camera ocupată de Vasile Turda erau suficiente pentru a se justifica trecerea la anchetarea lui. I s-a spus direct:

— Vasile, voi sunteți oameni dintr-o bucată. Nu dorim decât adevărul. Ce s-a întâmplat în seara de 1 august 1971 lângă biserica din centrul orașului?

După ce tăcu un timp, Vasile Turda izbucni aproape pătimaș:

— Să-l ia dracul pe puștiul ăla! Din cauza lui s-au întâmplat toate, domnule ofițer. Am fost cu prietenii mei în oraș. Băusem câteva beri la o grădină. Ajunși în centru, ne-am întâlnit cu el, cu puștiul. Mi-a spus să-l amenințăm cu bătaia pe unul care-l va aduce el lângă biserică. Îi luase, zicea, logodnica. Cum eram și bine dispuși, nu beți, ne-am gândit să ne distrăm puțin și am fost de acord. Puștiul a plecat și a revenit cu un tânăr solid, bine legat. L-am înconjurat și deodată

l-a lovit cu un pumn pe Dumitru Baciu. Ăsta, cum e iute la mânie, a scos cuțitul și l-a înfipt în pieptul ăluia. Văzând sânge, toți patru am fugit, umblând năuciți prin oraș. A doua zi am aflat că tânărul ăla a murit, iar puștiul a fost arestat.

Gogoneață desfăcu pachetul găsit în camera lui Vasile Turda. Într-un ziar erau ambalate patru cuțite. Unul era plin de sânge.

— Asta-i cuțitul?

— Da... O să vă spună și Dumitru. Din seara aceea nu mai are odihnă.

Într-un birou alăturat, Dumitru Baciu își scria declarația, recunoscându-și întreaga vinovăție. Un învinuit, cel adevărat, lua locul altuia transformat de alcool într-o victimă care putea să ajungă, prin propriile cuvinte, un condamnat. Dar adevărul este unul singur.

SOȚIA CRIMINALĂ

Victoria Szilagyi a venit în orașul Timișoara în anul 1948, unde începe să lucreze ca femeie de serviciu la diferite unități economice. În acest timp se căsătorește și în anul 1955, soțul său fiind condamnat pentru săvârșirea unor furturi, se desparte de el, rămânând singură. În anul 1959 îl cunoaște pe Gheorghe Szilagyi, cu care în iarna aceluiași an se căsătorește. La începutul căsătoriei, femeia lucra ca muncitoare la întreprinderea de construcții, iar după puțin timp rămâne acasă.

Szilagyi Gheorghe s-a dovedit încă de la începutul căsătoriei stăpânit de viciul beției. Mai mult, s-a dedat și la săvârșirea unor furturi pentru care între anii 1960-1966 a suferit un număr de cinci condamnări, iar la începutul anului 1968 a fost trimis din nou în judecată.

În timpul căsniciei, Victoria Szilagyi treptat a început să consume băuturi alcoolice, ajungând să fie cunoscută de vecini ca o femeie viciată. În lipsa soțului său, ea întreținea și relații extraconjugale cu diferiți bărbați. Dintr-o asemenea relație, în mai 1966 naște o fetiță, iar soțul nu obiectează. Din cauza comportărilor, între soți se nasc diferite certuri și, de fiecare dată, Victoria se dovedea mai violentă ajungând chiar să-l bată pe Gheorghe.

În iarna anului 1968, Victoria și-a lovit soțul cu cuțitul în regiunea capului și a gâtului. În timp ce Gheorghe își pansa rănile, locatarii din curte au auzit-o pe femeie cum striga la el: „Ai scăpat acum, dar tot de mâna mea ai să mori!”.

Deși era alcoolic, Gheorghe Szilagyi nu provoca niciodată scandal și nu era agresiv. În dimineața zilei de 9 martie 1968, Gheorghe se duce în oraș, cumpără soției trei sticle cu bere și pleacă din nou.

Până la ora 12:30, Victoria consumă cele trei sticle cu bere și încă o jumătate de litru de rom găsit în WC, unde fusese ascuns de Gheorghe, îmbătându-se. La această oră se întoarce și soțul din oraș, beat de abia se mai ținea pe picioare. Femeia, supărată pe bărbatul ei, îi impută că a fost la curve în oraș și îi aplică o lovitură de cuțit în zona inimii. Gheorghe Szilagyi cade ca fulgerat.

Văzând că l-a omorât, criminala i-a așezat cuțitul în mâna dreaptă și a alarmat vecinii că soțul sau a venit în stare de ebrietate și s-a sinucis. În anchetă n-a avut încotro și și-a recunoscut fapta.

UCIS ÎN PATUL ALTUIA

Andrei Feier, în vârstă de 32 ani, locuia în comuna Tudor Vladimirescu, județul Arad, într-o căsuță modestă, împreună cu soția sa Stela. Nu aveau copii și își câștigau existența muncind cu ziua pe la diferiți cetățeni din localitate.

Francisc Madek, un bărbat în vârstă de 55 ani, căruia îi murise nevasta, i-a angajat pe soții Feier să-l ajute la construirea unei bucătarii de vară.

Când treaba a fost gata și s-a făcut plata, Francisc i-a invitat pe cei doi la bufetul din comună, unde au făcut abuz de alcool. Făcându-li-se foame, s-au mutat cu băutura în casa soților Feier, unde Stela le-a pregătit câte o omletă. A mâncat și ea, dar a mai băut și a luat-o apa. Cuminte, s-a așezat în pat și a adormit în timp ce bărbații se cinsteau în continuare la masă. Ce-i drept ca și aceștia se îmbătaseră, dar continuau „turul de forță".

La un moment dat, Andrei Feier l-a lăsat singur pe Madek, ducându-se la WC-ul din fundul curții. Când a revenit în casă, mai să nu se crucească. Francisc Madek se culcase lângă Stela și o dezbrăcase intenționând să întrețină raport sexual cu ea. N-a mai apucat pentru că o lovitură de topor i-a făcut capul zob, trecându-l în lumea celor drepți.

Crima s-a întâmplat în ziua de 14 mai 1968.

UN VIS UCIGAȘ

Constantin Nica, în vârstă de 45 de ani, din comuna Turburea, satul Poiana, județul Gorj, era un bun gospodar, însă avea și patima paharului. La băutură făcea niște lucruri trăsnite de se minuna și el a doua zi când i se spunea adevărul în față. Din această cauză se ferea cât putea de la băutură, însă ea îl atrăgea ca un magnet în aceeași măsură...

În seara zilei de 21 iulie 1968 a făcut-o lată cu un vecin, Marian Cornescu. Soțiile celor doi au participat și ele la chef la început, apoi s-au retras sporovăind în bucătărie. Ajungându-l băutura, Nica a intrat iar în „transele" lui bizare și a început să-și ia musafirii la bătaie, pe nevastă-sa cotonogind-o cel mai rău. De frică, Silvia Nica s-a refugiat în locuința soților Cornescu, care au găzduit-o peste noapte. Bețivul, nemaiavând pe nimeni prin casă, s-a „liniștit" și s-a culcat îmbrăcat. Spre dimineață, visurile l-au cuprins și în bazaconiile lui a „văzut-o" pe Silvia cum făcea dragoste cu Marian Cornescu.

Constantin Nica s-a trezit brusc, fiind tot transpirat. În casă era la fel de întuneric ca și în mintea lui... A aprins luminile și, negăsind-o pe Silvia, visul i-a reapărut în minte că o realitate... Înfuriat, a pus mâna pe topor și a intrat în casa vecinului cu gândul să se răzbune pe nemernic. În prima cameră a dat însă peste nevastă-sa și atunci și-a vărsat focul răzbunării asupra ei, ciopârțind-o.

Când s-a trezit, orice regrete erau tardive.

MOARTEA PERVERSULUI SERAFIM

Arad, 5 mai 1973. O dată care pentru ofițerii Serviciului Judiciar al Miliției județului Arad avea să creeze o nouă acțiune „*Măcinul*" și să demonstreze încă o dată pericolul deosebit ce îl prezintă relațiile homosexuale.

Miliția municipiului Arad a fost anunțată telefonic de locatarul Ștefan Borcoș că vecinul său Serafim Stoica, din Strada Măcinului nr. 4, ap. 5, nu a mai fost văzut ieșind din locuința de la data de 26 aprilie 1973 și bănuiește că acesta este mort în apartamentul său. Grupa evenimente se deplasează la adresa menționată, găsind ușa din exterior încuiată. Se forțează dispozitivul de închidere și se pătrunde în interior pe ușa a doua, neasigurată, și apoi în camera dormitor a lui Serafim Stoica. Cadavrul acestuia zăcea pe podea, acoperit cu o pătură. La nivelul capului, cadavrul prezenta mai multe plăgi, în jur fiind o baltă de sânge.

Se formează imediat o echipă operativă pentru elucidarea cazului compusă din căpitan Constantin Demieru, șeful Serviciului Judiciar, locotenent-major Constantin Gherasim și locotenent Dumitru Rusu, ofițeri specializați pe linie de omoruri, maior Marin Jeberean, șeful biroului criminalistic, medicul legist Antoniu Rozsa și procurorul criminalist Constantin Șelaru.

Aspecte constatate la fața locului

În soba de teracotă s-au găsit un portmoneu cu buletinul de identitate al victimei, precum și alte însemnări și fotografii. Pe plăcile de teracotă, în apropiere de gura sobei s-au evidențiat mai multe

urme digitale și palmare, care au fost ridicate cu pelicula folio. Pe masă se afla un ceas deșteptător oprit la ora 6:47, iar indicatorul deșteptătorului, fixat la ora 6:30. Pe podea, lângă recamier, se afla victima acoperită cu o pătură. La nivelul capului: o baltă de sânge pe dușumea. Victima era îmbrăcată cu o cămașă flanelată și indispensabili din pânză. Sub recamier s-a găsit un ciocan care prezenta urme de sânge. De asemenea, pe peretele din apropiere și pe picioarele mesei se aflau stropi de sânge. Pe geamul ușii de la intrarea în camera s-au relevat și ridicat urme digitale. În cameră nu s-a evidențiat deranj, ba mai mult, în sertarul unei mese s-a găsit suma de 4.000 de lei în bancnote a 100 de lei.

Rezultatul necropsiei

După efectuarea autopsiei cadavrului, medicul legist a decis că este vorba despre o moarte violentă. Leziunile au putut fi produse prin lovire cu un corp contondent cu suprafața mai mică de 16 cm pătrați. Atât focarul de fractură, cât și restul leziunilor pledează pentru lovituri directe repetate (cel puțin șapte lovituri) cu forță mare. Omorul s-a produs cu circa șapte-opt zile înainte.

Verificările efectuate în jurul lui Serafim Stoica au scos la iveală că acesta era vizitat de mulți tineri: unii au stat câteva luni în gazdă la el, dar nu erau cunoscuți după nume de locatari. De asemenea, victima frecventa biserica baptistă, unde era văzută că duce diferiți tineri, fără însă ca aceștia să frecventeze în continuare adunările, și cheltuia foarte mulți bani cu acești tineri pe băutură, mâncare și cadouri. Toate datele cu privire la anturajul victimei și comportările sale au dus la concluzia că aceasta era un periculos invertit sexual, în care scop îi recruta pe tineri.

Un libret C.E.C. falsificat

În timpul cercetărilor s-au obținut date că în ziua de 3 mai 1973, la unitatea C.E.C. Lipova s-a prezentat un tânăr de 17 ani, Aurel Lelescu, din comuna Dorgoș, județul Arad, cu un libret falsificat, pentru a încasa suma de 1.500 de lei (valoarea libretului era de 4.123 de lei). În urma verificărilor efectuate s-a stabilit că acest libret aparținea victimei asasinatului, Serafim Stoica.

Faptul că Aurel Lelescu, deși absolvent al școlii profesionale și repartizat în producție, lipsea deseori de la lucru (șantierul de construcții Arad), precum și faptul că însăși în ziua de 5 mai 1973, când a fost descoperită crima, el a expediat o scrisoare către biroul de miliție Lipova, în care arăta că se va sinucide prin înec în râul Mureș, deoarece îi este rușine să se prezinte la părinții săi, au întărit convingerea ofițerilor Serviciului Judiciar ca acesta ar fi autorul omorului.

Mai mult, la aceasta a contribuit și faptul că în scrisoare se specifică că nu el e furat libretul C.E.C. de la victimă, ci doi tineri cărora le-a redat pe larg semnalmentele. Acești tineri l-au obligat după aceea să falsifice libretul C.E.C. și să se prezinte la agenție, pentru a se crede că el este autorul asasinatului.

Două ipoteze

În urma stabilirii acestor date s-au creat două ipoteze:

- Autorul crimei poate fi Aurel Lelescu, minor, în scop de jaf.
- Omorul a fost comis de unul din tinerii atrași de victimă pentru practicarea relațiilor homosexuale, din repulsie.

În cadrul primei ipoteze a fost luată măsura urmăririi atât local, cât și general, prin Direcția Judiciară a Inspectoratului General al Miliției, a lui Aurel Lelescu. S-au efectuat pânde la locul de domiciliu și de muncă al acestuia. Întrucât acesta și-a manifestat în scris intenția de a

se sinucide, s-a format o echipă care a patrulat tot timpul cu o barcă cu motor pe râul Mureş, în eventualitatea pescuirii cadavrului lui Aurel Lelescu. Anul 1973 având o vară cu călduri excesive, cadavrul trebuia descoperit cât mai repede, pentru a nu se degrada „Manușa morții", respectiv desenul papilar care trebuia comparat cu urmele digitale descoperite la locul asasinatului, putându-se astfel demonstra că acesta era criminalul.

Din verificări a mai rezultat că, în ziua de 28 aprilie 1973, bănuitul a mers la domiciliul său din comuna Dorgoș și că a arătat membrilor familiei și la mai mulți prieteni apropiați (tineri) un libret C.E.C., afirmând că a reușit să facă economii din munca sa în valoare de 4.123 de lei și că ar vrea să se mute în gazdă la un bătrân din Arad. Toate aceste aspecte îl recomandau ca principalul suspect al omorului.

Un nou suspect

Cu toate acestea, judiciariștii arădeni s-au lansat și în verificarea celei de-a două ipoteze, reușind să identifice 28 de tineri care cunoșteau victima; unii l-au vizitat la domiciliu, au mers cu el la adunările bisericii baptiste din Arad, au consumat băuturi alcoolice, cu cei mai mulți din aceștia încercând să aibă relații homosexuale. Din păcate, din jenă, defăimare sau din umilință personală, toți acești tineri au ascuns că au avut cu victima astfel de raporturi de inversiune sexuală.

Toți acești tineri au fost verificați cu privire la justificarea timpului în perioada 26 aprilie-5 mai 1973, au fost amprentați și comparate impresiunile lor cu urmele ridicate de la fața locului, rezultatul fiind negativ pe toată linia. Printre persoanele care au fost găzduite în anul 1972 la domiciliul victimei a apărut și tânărul Florin Leucean, de 19 ani, electrician în stația C.F.R. Arad, flotant în localitate. Un nou suspect...

Amprentele demascatoare

Efectuându-se verificări în jurul acestuia, s-a stabilit că a locuit în gazdă la victimă până în februarie 1973, când s-a mutat la căminul de nefamiliști al C.F.R.-ului, într-o cameră unde dormea cu încă doi tineri.

În noaptea de 26/27 aprilie 1973 a lipsit din camera de la cămin, iar în dimineața zilei de 27 aprilie s-a prezentat direct la serviciu. În ultimul timp era foarte retras, abătut și evita anturajele. Semnalmentele date de un locatar cu privire la un individ care ar fi intrat în apartament cu victima în seara zilei de 26 aprilie 1973 corespundeau cu ale lui Florin Leucean.

În ziua de 10 mai 1973, în jurul orei 16:00, suspectul a fost adus la miliție și interogat. În tot acest timp, ofițerii biroului criminalistic au efectuat compararea amprentelor lui Florin Leucean cu urmele papilare ridicate de la locul faptei, stabilindu-se că cele rămase pe geamul de la fereastră îi aparțin.

Recunoașterea crimei

Pus în fata probelor, Florin Leucean a recunoscut că este autorul omorului, descriind cu lux de amănunte interiorul locuinței și modul în care a acționat. A fost recunoscut de locatari ca fiind tânărul care a stat în gazdă cu câteva luni în urmă și care a intrat în seara zilei de 26 aprilie 1973 împreună cu victima în apartamentul acesteia.

Criminalul a explicat mobilul asasinatului prin aceea că, în timp ce a fost găzduit de Serafim Stoica (decembrie 1972-februarie 1973), la insistențele acestuia a acceptat să aibă în mai multe rânduri raporturi de inversiune sexuală, lucru ce l-a scârbit și l-a determinat să părăsească locuința gazdei.

Pe parcurs însă a mai fost întâlnit de Serafim Stoica și corupt din nou la asemenea acte, ultima dată fiind în ziua de 26 aprilie 1973. Atunci, homosexualul i-a dat să bea coniac și l-a determinat să

doarmă la el, având din nou raporturi de inversiune sexuală.

În dimineața zilei de 27 aprilie 1973, victima a insistat din nou să aibă raporturi de inversiune sexuală. Tânărul, scârbit, a refuzat. Atunci, Serafim Stoica l-a bruscat, încercând prin forță să obțină ceea ce dorea. Florin Leucean n-a mai putut să suporte așa ceva și, enervat peste măsură, a hotărât să se răzbune pe cel care „*făcuse din el un pervers sexual*" (expresia asasinului). Și a pus mâna pe ciocanul care se afla lângă pat... Apoi a părăsit locuința plin de repulsie, fără să se gândească vreo clipă să jefuiască victima.

Inculpatul a fost condamnat la 20 de ani închisoare.

Final cu o nouă arestare

După reținerea asasinului, ofițerii de judiciar au continuat activitatea de prindere a lui Aurel Lelescu, falsificatorul libretului C.E.C. al victimei. Acestuia, fiindu-i teamă că i se va reține în sarcină omorul, putea recurge la sinucidere, aspect care îngreuna oarecum cercetarea și finalizarea cauzei, mai ales că nu se știau împrejurările în care dispăruse libretul C.E.C..

S-a recurs atunci la un anunț în presa locală, în care se specifica descoperirea autorului crimei în persoana lui Florin Leucean, după care la două zile Aurel Lelescu a apărut la părinții săi din comuna Dorgoș, unde a fost prins și arestat.

Din cercetările efectuate a rezultat că și acesta a fost ademenit de victimă, la care a dormit de câteva ori, încercând să aibă cu el raporturi de inversiune sexuală. Ultima dată a fost în ziua de 26 aprilie 1973, în jurul orei 15:00, stând în locuința lui Serafim Stoica până în jurul orei 18:00, când i-a furat din haină libretul C.E.C.. Când a comis furtul, victima se afla în curte și, întorcându-se repede în locuință, nu a mai avut timp să introducă portmoneul în haină, fiind obligat să-l arunce în sobă.

Urmele papilare ridicate de pe soba de teracotă s-a stabilit că îi

aparţineau lui Aurel Lelescu, acesta fiind arestat şi învinuit de infracţiunea de furt şi tentativă de înşelăciune în dauna avutului obştesc.

Declaraţia acestui hoţ din care rezultă că victima i-a spus *„că nu poate să-l găzduiască în acea noapte, deoarece aşteaptă să sosească un nepot al său care a stat în urmă cu câteva luni în gazdă*”, a constituit un nou mijloc de probă împotriva ucigaşului Florin Leucean.

Cei doi tineri nu se cunoşteau, nu s-au întâlnit niciodată în locuinţa victimei şi nu au întreprins nimic în comun pentru asasinarea victimei.

GELOZIE DE ȚĂRAN

La mijlocul lunii februarie 1972, criticul Ion Frunzetti a publicat în revista România literară un articol șocant intitulat „LUCIA PISO”, pe care îl reproducem.

„A încetat din viața săptămâna trecută, la Cluj, măcelărită bestial, o făptură care merita alt destin, judecând după câtă frumusețe a răspândit în jurul ei cât a trăit: pictorița LUCIA PISO, soția sculptorului ROMUL LADEA, căruia tocmai îi organizase retrospectiva de la Sala Dalles, cu o pietate de care oricărui autor i-ar plăcea să poată fi sigur că se va bucura opera lui când nu va mai fi să și-o îngrijească singur.”

Scena crimei

Ce s-a întâmplat de fapt cu viața acestei femei? Citim din procesul-verbal de cercetare la fața locului întocmit în ziua de 4 februarie 1972 de procurorul Iuliu Andrei de la Procuratura județului Cluj:

„În noaptea de 3-4 februarie 1972, în Cluj, Strada Turzii nr. 54 s-a comis un omor.

La cercetări participă locotenent-colonel de miliție Costache Iordăchescu, locotenent-major Vasile Gorgan, ambii din miliția municipiului Cluj, medicul legist Petru Moșoiog și căpitanul Vasile Olteanu.

Părinții victimei, Ilie Piso, în vârstă de 85 de ani, și Elena Piso, în vârstă de 82 de ani, au informat că au sosit din București în ziua de 3 februarie 1972, la ora 16:00. La București a fost și fiica lor, Lucia Piso,

în vârstă de 57 de ani, pictoriță, văduva sculptorului Romul Ladea. Cu toții s-au culcat în jurul orei 22:00.

În bucătăria de la demisolul vilei locuia ca tolerat numitul Iacob Cămărășan, născut la 10 iunie 1930 în comuna Cămărașu, județul Cluj, cu același domiciliu stabil, muncitor necalificat. Autorul a lucrat ca zilier la reparațiile ce s-au efectuat la vila victimei în 1971, după care s-a rugat să fie lăsat să locuiască în bucătăria de la demisol. Totodată ajuta la unele lucrări în jurul casei.

În seara de 3 februarie 1972, pe la ora 23:00, autorul a intrat în camera de la etaj unde dormea victima, spărgând geamul. El s-a urcat pe o scară sprijinită de peretele din fața clădirii pe care era scris «ROMUL LADEA, SCULPTOR 1901-1970». La scurt timp, victima a intrat în camera unde dormeau părinții ei, luptându-se cu agresorul, strigând «Mama, vino, că ăsta mă omoară!». Părinții au intervenit în apărarea fiicei lor, iar autorul care era înarmat cu un briceag i-a tăiat și pe ei. Autorul era beat și striga la Lucia Piso «Te omor!», lovind-o într-una cu briceagul. După un timp victima a căzut la pământ, iar criminalul a fugit. A fost anunțată salvarea, dar Lucia Piso era moartă.

Rezultatul autopsiei

În urma autopsiei cadavrului victimei, medicul legist a stabilit ca ucigașul i-a aplicat cu briceagul, corp delict, un număr de 39 de lovituri, dintre care 3 în jurul gâtului.

În timp ce ucigașul lovea victima cu sete, tatăl ei, Ilie Piso, a reușit în ciuda vârstei lui înaintate să-l prindă de gât pe Cămărășan, zgâriindu-l cu mâinile, dar criminalul l-a tăiat cu briceagul și l-a îmbrâncit.

Apoi a intervenit mama victimei, Elena Piso, care la vârsta ei de 82 de ani a avut un curaj rar întâlnit năpustindu-se asupra asasinului. N-a avut prea mulți sorți de izbândă, pentru că a fost tăiată și mai grav decât soțul ei. Atunci i-a căzut și criminalului pălăria din cap,

care a fost găsită la locul faptei.

Poveste de amor

Această crimă odioasă a zguduit cetățenii municipiului Cluj și din toată țara, fiind răpită viața unei mari pictorițe, care ajunsese la maturitatea ei creatoare.

La nivelul miliției municipiului Cluj s-a dat alarma și o echipă de ofițeri condusă de maiorul Augustin Mureșan a plecat în trombă pe urmele ucigașului Iacob Cămărășan.

Criminalul fiind angajat ca muncitor necalificat la fabrica de cărămidă din Cluj a fost căutat acolo și a fost prins în jurul orei 9:00 dormind într-un culcuș improvizat în vestiarul cioplitoriei de piatră.

Cine era acest odios criminal?

Citam din declarația asasinului:

„În vara anului 1970 l-am cunoscut într-o seară la restaurantul complex Donath pe Vasile Mureșan, zis Pipaș. Acesta este pensionar, în vârstă de peste 60 de ani, și era șofer la doamna Ladea. La 12 aprilie 1971, acesta mi-a spus dacă nu aș vrea să vin la doamna Ladea și să mă angajez ca grădinar la conacul fiului ei, Ioan Ladea, conac aflat pe lângă București. Am acceptat.

În ziua de 15 aprilie 1971, șoferul m-a prezentat doamnei Ladea, care m-a întrebat dacă vreau să mă angajez la dânsa pentru grădina fiului ei, aflată nu departe de București, în comuna Joița, județul Ilfov și am fost de acord.

A doua zi, 16 aprilie 1971 (Vinerea Paștilor), am plecat cu mașina doamnei Ladea spre București. Am ajuns în comuna Joița, județul Ilfov, localitate căreia doamna Ladea îi zicea Arcuda. Acolo avea un conac cu 10-12 camere, grădina de 1 ha, îngrădită cu plasă de sârmă și bazin de înot.

Doamna Ladea și cu familia Mureșan (șoferul era și cu soția sa) au stat la Joița trei zile, după care s-au reîntors la Cluj. Eu m-am apucat

de lucru imediat. În conac locuiau atunci fiul doamnei, Ioan Ladea, soția acestuia și doi copii ai lor, precum și o nepoată.

Când însămânțam cartofi, doamna Ladea a venit la mine, mă privea cu fiori, și m-a întrebat dacă vreau să rămân toată viața acolo. I-am spus că da, însă am adăugat că necăsătorit nu stau. Atunci m-a întrebat pe cine vreau să iau în căsătorie. I-am spus că vreau o unguroaică, fiindcă românca am avut și m-a înșelat. A continuat să mă întrebe cum vreau să fie, tânără sau bătrână. I-am răspuns că una tânără nu-mi trebuie, deoarece nu mai vreau să am copii cu ea. La aceste cuvinte, a zis că «dacă iei pe altcineva în afară de mine, te omor!». «Eu, doamnă, nu mă potrivesc cu dumneata, eu sunt un țăran simplu, înapoiat, față de dumneata nu am nici haine pe mine, ori dumneata ești o doamnă înaltă, cu avere, cu mașină». La toate acestea, a zis: «Tu pe mine să mă asculți». Nu am mai continuat discuția, deoarece a apărut cineva.

A zis că îmi dă 800 de lei lunar, din care 400 de lei îi trimite soției mele din comuna Cămărașu drept pensie alimentară. Am rămas la Joița și am lucrat șase săptămâni. Nu primeam mâncare suficientă, iar cu Ioana Ladea nu mă împăcăm. Mi s-au terminat și banii și atunci am vorbit la telefon, la Cluj, cu doamna Ladea. Mi-a spus să vin la Cluj."

Relații nefirești

„Venind la Cluj, doamna Ladea mi-a spus din nou că mă plătește cu 800 de lei lunar, dar cu o singură condiție, pe lângă cea de servitor și anume să-i devin «amant pe vecie!» și să nu mă mai ating de altă femeie. Am fost de acord, dar i-am pus și eu o condiție atunci: dacă eu urma să fiu bărbatul ei, atunci nici ea nu avea voie să se atingă de alt bărbat decât de mine, iar dacă o voi afla cu altcineva, am s-o omor. A fost de acord, și de Rusalii 1971 m-am mutat la ea. Mi-a aranjat un pat în magazia din curte. Prima dată am avut relații sexuale în luna

iulie 1971, în veranda vilei, apoi venea la mine în magazie și trăiam împreună.

În luna septembrie 1971 m-am mutat în bucătăria de la demisol. Noaptea mă urcam pe scară prin curte și mă duceam la ea după ce ne convingeam că părinții ei s-au culcat. Alteori venea ea la mine, la demisol, astfel că trebuia să iasă afară din casă. Rămânea la mine în jur de 3-4 ore.

Pentru că nu-mi ajungeau banii, m-am angajat ca muncitor la fabrica de cărămidă din Cluj, iar amanta mi-a permis să locuiesc la ea pe vecie. Ne-am jurat din nou să nu ne schimbăm cu alții și să fim credincioși unul altuia. Îmi dădea sume mici de bani pentru țigări și băutură. Ajutam la treburi pe lângă casă, făceam cumpărăturile și curățenie."

Un nou șofer

„Prin luna august 1971, doamna Ladea a angajat un nou șofer, pe Ioan Agape, în vârstă de 49 de ani, din Cluj. Cam la două luni am observat că sunt tandri și am intuit că au relații intime. Mâncarea mea a început să devină tot mai slabă. Nu mi se dădea aceeași mâncare pe care o consumau cei din casă, ci mie mi se pregătea separat.

L-am tras la răspundere pe Ioan Agape și i-am spus s-o lase în pace pe doamnă, pentru că dânsa este «soția» mea. Dânsul m-a spus doamnei Elena Piso, mama doamnei Lucia, care m-a dus într-o cameră și m-a întrebat dacă este adevărat ce-am spus. I-am spus tot adevărul. Mi-a dat doi pumni și a chemat-o pe fiica sa acolo. Ea a recunoscut în fața mamei sale că trăiește cu mine. După ieșirea mamei sale, doamna Ladea s-a enervat că din cauza mea nu mai poate ține șofer și mi-a dat patru palme. Am amenințat-o că plec de la dânsa, dar n-a fost de acord... și nici pe Agape nu l-a concediat."

Deznodământ

„Am trăit împreună până în ziua de 20 ianuarie 1972, dată la care doamna Ladea a plecat cu șoferul Agape la București, la o expoziție, «Romul Ladea», unde au stat împreună până la 3 februarie 1972. În această zi, au ajuns la Cluj la ora 16:00, dar a plecat în oraș tot cu șoferul, revenind după trei ore.

Au intrat în casă. Doamna Ladea i-a spus mamei sale să-i dea șoferului și mie câte un pahar cu vin. De nervi, nu am mai putut mânca și am început să tremur. Era pe la orele 19:00-20:00 seara. Ca să mă liniștesc, m-am dus și mi-am cumpărat un litru de vin, pe care l-am băut în camera mea, bucătăria de la demisol. Vinul nu m-a calmat, ci mai mult m-a agitat. Nemaiputând să suport nervii, am luat scara din beci și am rezemat-o de peretele vilei până sub geamul camerei în care locuia doamna Ladea. Era cam ora 23:00 și toți se culcaseră. M-am urcat pe scară și am bătut la geam, așa cum făceam de atâtea ori. Doamna Ladea a răspuns într-un târziu. A venit și a deschis primul geam, m-a înjurat de mamă și mi-a spus să plec că îl are acum pe șoferul Agape.

Atunci, de nervi, am lovit cu pumnul în geamul din afară, care era încă închis, l-am spart și am intrat în camera ei. Ea a fugit în camera părinților. Am fugit nervos după ea, am scos briceagul din buzunarul pantalonilor și am început s-o lovesc până a căzut jos. În timp ce-i dădeam cu cuțitul au intervenit și părinții ei, ca s-o scape, dar i-am lovit și pe ei. Apoi am fugit. Am comis crima din gelozie și o regret.”

CADAVRUL DIN CASCADĂ

În ziua de 11 aprilie 1968, poliția orașului Cisnădie a raportat telefonic la județ ca în locul numit „Valea Argintului" de pe raza satului Cisnădioara a fost găsit cadavrul unui bărbat ce prezenta leziuni la cap și pe față. În vederea descoperirii autorului și stabilirea împrejurărilor comiterii faptei s-a format o echipă operativă sub conducerea adjunctului șefului poliției județene, locotenent-colonelul Todea Roman, care, împreună cu procurorul și medicul legist, s-a deplasat imediat la fața locului pentru verificări și cercetări.

Primele constatări

La 40 de metri de drumul ce duce la exploatarea forestieră „Măgura" curge o apă denumită de localnici pârâul „argintului". În cascada acestui pârâu se afla, la mică distanță de mal, cadavrul unui bărbat. Acesta prezenta cinci plăgi contuze la cap, iar fața îi era zgâriată și obrazul stâng tumefiat. Din cauza condițiilor în care a fost săvârșită agresiunea și specificului terenului nu s-au stabilit indicii, urme sau corpuri delicte, care să ajute la descoperirea criminalului.

În urma autopsierii cadavrului, s-a constatat că decesul s-a produs din cauza asfixiei mecanice prin înec și a unor leziuni grave, care nu a fost însă imediat mortale, ci au dus la pierderea cunoștinței victimei și căderea (sau târârea) ei în apă.

Cine era victima?

Cu sprijinul muncitorilor din zonă, victima a fost identificată în

persoana lui Vasile Andreescu, 47 de ani, șef de brigadă la exploatarea forestieră „Măgura”, necăsătorit. În seara zilei de 10 aprilie 1968, V.A. venise în Cisnădie, la domiciliul unui căruțaș, Ioan Gadja, care urma să-i vândă doi cai cu 12.000 lei, ca să-i folosească în pădure la cărat de bușteni. Din păcate, nu a putut face târgul, deoarece vânzătorul era beat. Mai mult, a trebuit să-l însoțească pe I.G. la bufetul din satul Cisnădioara, unde i-a mai dat de băut. Cei doi au părăsit localul și s-au despărțit în jurul orei 23.00, urmând ca șeful de brigadă să revină a doua zi dimineață în Cisnădie și să facă târgul. V.A. a plecat astfel cu banii la el spre parchetul forestier, pe drum fiind lovit puternic în cap de criminal care, după ce l-a jefuit, l-a târât și aruncat în apă, unde s-a înecat.

Asasinul putea fi Ioan Gadja care, astfel, ar fi rămas cu caii și cu banii, unul dintre muncitorii din parchetul Măgura, care știa de intențiile șefului lor de brigadă, sau vreun individ care fusese la bufetul din Cisnădioara și auzise discuțiile dintre victimă și vânzătorul de cai.

Verificări simultane

Cele trei ipoteze sunt verificate simultan, primele două căzând foarte repede. Polițiștii rămân atunci în „plasa” celei de-a treia, principalul bănuit devenind un anume Ioan Roth, în vârstă de 46 de ani, din Cisnădioara. Acesta fusese la bufet în seara critică și intrase în discuții cu Vasile Andreescu și Ioan Gadja, întrebându-i chiar despre cumpărarea cailor și prețul de vânzare. Investigațiile în legătură cu Roth au relevat că acesta era bețiv și impulsiv, suferind două condamnări pentru vătămarea corporală gravă a unor consăteni. El însă își construise un alibi, în sensul că părăsise bufetul în jurul orei 20.00 (lucru confirmat) și, ajungând acasă, se culcase, fapt certificat de mama sa.

Polițiștii nu se lasă păcăliți și, efectuând o percheziție amănunțită

la domiciliul sau, au descoperit sub grinda acoperișului șurei punga din nailon a victimei, ce conținea suma de bani jefuită - 12.000 lei! Instanța de judecată, conform prevederilor Codului penal de atunci, l-a condamnat pe ucigașul Ioan Roth la muncă silnică pe viața!

SUGRUMAT PENTRU 2.000 DE LEI

În ziua de 10 august 1970, într-un lan de porumb, situat în apropierea drumului ce duce la mina Rușchița, din marginea satului Voislova, comuna Zăvoi, județul Caraș-Severin, a fost descoperit cadavrul unui bărbat de aproximativ 25-30 de ani, fără acte de identitate asupra sa. Fusese ucis prin sugrumare.

Eforturile pentru identificarea cadavrului

Omorul avusese loc cu două zile în urmă, victima având imbibiția alcoolică în sânge de 1,55 grame la mie. Lângă cadavru s-a găsit un portmoneu în care se aflau două bilete de tren pe distanța Deva-Voislova, o fotografie și o chitanță de plată a sumei de 45 de lei pe numele Pop Iosif, contravaloarea unui consult medico-legal. Biletele de tren fuseseră eliberate cu două zile în urmă, ceea ce corespundea cu data săvârșirii crimei. Mai mult, se putea presupune că victima călătorise până acolo împreună cu ucigașul, cu care consumase alcool, apoi avusese loc asasinatul.

Pentru identificarea cadavrului s-a exploatat chitanța, pe care, din cauza ploilor, ștampila era parțial ștearsă, fiind lizibilă doar terminația „...oara" a orașului unde fusese efectuată expertiza medico legală.

Intuiția polițiștilor a fost perfectă, stabilindu-se că Pop Iosif, în urmă cu șase luni, își scosese un asemenea certificat de la Serviciul medico-legal Hunedoara, pentru motivul că fusese bătut de cei trei frați ai soției.

Prin tunelul timpului

Fiind verificaţi, cei trei fraţi ai soţiei victimei nu aveau nici un fel de legătură cu omorul. După ce îşi părăsise nevasta, Pop Iosif fusese angajat la două întreprinderi din oraşul Deva, la Combinatul siderurgic Hunedoara, iar ultima dată ca zilier la ferma de stat nr. 4 Bircea, de lângă Hunedoara. De la aceasta fermă îşi făcuse lichidarea în ziua de 8 august 1970, plecând cu un tânăr, pe nume Todea Gheorghe, într-o direcţie necunoscută. Acest Todea fusese angajat la fermă numai de o zi. Individul era în vârstă de circa 30 de ani, vorbea cu accent moldovenesc şi afirmase că este de prin părţile Dorohoiului.

Urmărire generală

Era limpede acum că asasinul lui Pop Iosif nu era altul decât Todea Gheorghe. Ei plecaseră împreună, la sugestia criminalului, să se angajeze la mina Ruşchiţa, pe drum victima fiind ucisă şi jefuită.

Datele cunoscute despre asasin au fost comunicate Direcţiei Evidenţei Populaţiei din I.G.P., care le-a trimis poliţiştilor de la Caraş Severin un tabel cu 112 persoane care purtau numele şi prenumele de Todea Gheorghe.

În verificările ce au urmat, s-a acordat prioritate celor domiciliaţi în oraşul Dorohoi. Aşa s-a ajuns să se cunoască toate datele asasinului. El locuia în comuna Dersca, judeţul Botoşani şi era născut în localitatea Pişchia, judeţul Timiş. Era dispărut de la domiciliu de un an, abandonându-şi soţia şi un copil care nu ştia nimic de el.

Ucigaşul a fost dat în urmărire generală, fiind prins în luna martie 1971, în Gara de Nord, de poliţiştii de la T.F. El a recunoscut crima, mărturisind că l-a omorât pe Pop Iosif pentru a-l jefui de 2.000 de lei, pe care acesta reuşise să-i strângă.

A fost judecat şi condamnat la 20 de ani de închisoare.

O CRIMĂ PREMEDITATĂ

Un telefon modern îi demască pe amanții ucigași

O crimă premeditată, a cărei ingeniozitate i-a surprins chiar și pe lucrătorii Serviciului criminalistic din cadrul IGP, a reușit să comită Aurel Dumitrache în complicitate cu Daria Popan. Cei doi asasini, ambii în vârstă de 35 de ani, trăiau în concubinaj încă din 1993. Relația lor avea mult de suferit din cauza Violetei Dumitrache (34 ani), soția lui Aurel. Cardiacă, pensionată pe caz de boală, Violeta stătea ca un „*ghimpe*" în calea fericirii celor doi.

O ființă atehnică și «hands free»

Ziua pe care amanții au ales-o pentru comiterea omorului a fost cea în care familiei Dumitrache i s-a instalat postul telefonic, adică 11 aprilie 1995. Aurel procurase din timp un aparat modern, dotat cu 14 memorii și prevăzut cu interfon. După ce telefoniștii au montat aparatul, i-a explicat soției modul de utilizare a acestuia.

A omis însă, intenționat, să-i precizeze posibilitatea butonului «HANDS FREE» care permitea alternativa de a vorbi fără ridicarea receptorului din furcă (deci cu mâinile libere), vocea interlocutorului putând fi auzită din orice punct al apartamentului.

Violeta era, oricum, o ființă total atehnică, așa că s-a mulțumit să învețe doar cum poate da normal un telefon, chestia cu memoriile sau alte „șmecherii" neinteresând-o.

Frica de întuneric

Aurel știa totodată că soția să are o frică bolnăvicioasă de întuneric, temându-se de spirite și alte manifestări supranaturale. Bazându-se pe aceasta, iată cum a acționat împreună cu Daria: a stabilit ca ea să o contacteze telefonic în jurul orei 23.00. Tot ceea ce Daria avea de făcut era să ridice receptorul și să răspundă la capătul firului fără să scoată nici un sunet. După aceea, el urma să apese butonul de interfon și să-și ia „la revedere" de la Violeta, pe care avusese grijă s-o anunțe din timp că, în noaptea aceea, pleacă în delegație.

Bu-hu-hu

Daria avea misiunea să asculte ce se întâmplă în casa Dumitrache. La aproximativ un sfert de oră după ce ar fi auzit ușa de la intrare închizându-se în urma lui Aurel, trebuia să înceapă să-și joace rolul cât mai bine cu putință. Aceasta consta în producerea unor sunete onomatopeice cât mai sinistre cu putință, de genul: „*Bu-hu-hu-hu-huuu*!, *Oahhhh*!, *Ssss*! etc.", menite s-o îngrozească pe Violeta și să-i provoace un stop cardiac.

Scenariul s-a derulat conform planificării, Violeta, auzind din dormitor vaietele și zgomotele ciudate ce răzbăteau de pe hol ca dintr-un mormânt, a simțit că o gheară îi încleștează inima. Cu ultimele puteri a deschis ușa de la balcon și a strigat sufocându-se: „Ajutoor!".

Dacă vecinul de deasupra nu ar fi avut geamul deschis, probabil nimeni n-ar fi auzit-o. Trăgându-și un halat pe el, Constantin Mihu a coborât în grabă și a sunat la ușa familiei Dumitrache pentru a vedea ce s-a întâmplat.

Ledul aprins

Alarmat de tăcerea deplină din apartament, i-a alertat pe Nicoleta Gogean și Grigore Mândru, hotărând împreună să spargă ușa. S-a gândit că poate domnu' Aurel n-o fi acasă și doamna Violeta, cu boala ei de inimă, o avea nevoie de un doctor.

Intrând în casă, au descoperit, pe balcon, trupul fără viață al Violetei. Chipul ei păstra întipărită o expresie de groază și de crispare.

Dorind să anunțe poliția de spargerea apartamentului și constatarea decesului, Grigore Mândru (de profesie inginer electronist) a sesizat că un led roșu de interfon era aprins. La capătul firului nu se auzea nimic, dar pe ecranul telefonului rămăsese înscris numărul unde se sunase ultima oară. Notându-l cu grijă, a informat imediat despre toate constatările sale pe lucrătorii de poliție sosiți la fața locului.

Căsuța cu zăbrele

Depistându-se operativ că numărul aparținea Dariei Popan, doi polițiști s-au deplasat chiar în acea noapte la domiciliul acesteia. A fost găsită împreună cu Aurel Dumitrache. Luați prin surprindere de vizita oamenilor legii, și-au trădat repede vinovăția.

Relatarea în detaliu a planului lor diabolic au făcut-o de-abia în ziua următoare, când și-au dat seama că nu au nici o șansă de scăpare.

În prezent, cei doi și-au văzut visul cu ochii și locuiesc sub același acoperiș: *la căsuța cu zăbrele*.

ÎNTÂLNIRI „PARANORMALE”

Micuțele detective bagă spaima în hoți

Un caz ciudat este al unor copii care au capacități extrasenzoriale. Cu ajutorul lor, oamenii din Rupea, județul Brașov, au descoperit de multe ori infractori periculoși. Deși copiii nu erau martori la evenimente, puteau descrie, cu lux de amănunte, felul în care arătau făptașii.

De regulă, sătenii au apelat la ei după ce cercetările efectuate de autorități nu au dat nici un rezultat. În satul Dacia, comuna Jibert, județul Brașov sunt cunoscute numeroase cazuri în care o fetiță a ajutat la prinderea unor hoți.

Cu ani în urmă, Maria Bărbatei reclamase la miliție furtul unor suluri de pânză și a unor obiecte din casă. La mai mult de două luni după ce cercetările autorităților n-au dat nici un rezultat, femeia a cerut ajutor unei fetițe, care se numea Maria. Aceasta a descris cu lux de amănunte cum arătau hoții. Erau doi: unul înalt, altul scund. Cel din urmă își târa piciorul după el.

Păgubașii au început ancheta pe cont propriu descoperindu-i pe cei doi în satul Dăișoara. Aceștia arătau conform descrierii făcute de copilă. La început hoții n-au recunoscut nimic, dar, în cele din urmă, văzând că vine și șeful de post pe care îl anunțaseră sătenii, ei au arătat unde ascunseseră lucrurile furate.

Cazul Mariei Bărbatei nu este singular. O altă femeie, Maria Burcă, a aflat tot de la o fetiță cine i-a furat lănțișorul de aur, Doina Babeți a descoperit cine îi furase caii, iar Elena Borcoman a dat de urma unor

țigani care îi furaseră toate găinile.

Micuțele detective au băgat spaima în hoți și numărul infracțiunilor din zonă a scăzut.

Bunica își previne nepoata în vis

Brașoveanca Elena Tarhon a demonstrat că are premoniții care o scot de multe ori din necazuri. Într-o noapte a visat-o pe bunica ei care murise.

Aceasta i-a spus să schimbe locul din dulap unde ascunde banii și bijuteriile pentru că locuința va fi spartă de hoți. Speriată, femeia a făcut întocmai mutând mică avere în altă parte a casei.

Nu trece mult timp și locuința este călcată de hoți, care scotocesc peste tot. Nu a fost furat nimic, deși în casă existau 60.000.000 de lei și bijuterii valoroase.

Clarvăzătoare la 12 ani

La începutul lui martie 1997, Cătălin Bejenaru, de 15 ani, din București, pleacă împreună cu mai mulți colegi într-o excursie în Munții Făgăraș. Vremea era nefavorabilă și traseul dificil, iar în urma unei rafale puternice de vânt Cătălin se rătăcește de grup. Ajunși la cabana Negoiu ceilalți tineri dau alarma. Căutările au fost zadarnice și băieții s-au întors în București fără Cătălin.

În casa familiei Bejenaru se petreceau în acest timp lucruri ciudate. Sora lui Cătălin, Andreea, de 12 ani, plângea fără motiv, era agitată, iar când a primit cumplita veste a avut un șoc. Intrase în transă și bolborosea ținând strâns în mână o batistă de-a lui Cătălin. Dintr-odată cuvintele ei au început să fie clare. Copila a descris o grotă de munte unde spunea că îl vede pe fratele ei. Le-a explicat părinților că în jurul peșterii se văd un stâlp înalt și câteva indicatoare. „Uite-l, uite-l se mișcă!”, țipa fata înspăimântată.

Părinții n-au mai stat pe gânduri și au plecat împreună cu doi vecini spre Făgăraș, iar Andreea i-a condus pe drumul de munte pe care nu avea de unde să-l cunoască. Ajungând la gura unei peșteri l-au găsit pe Cătălin viu și nevătămat, după cinci zile de la dispariție.

DĂNUȚ & „SPERANȚA”... DE DRAGOSTE?!?...

Pasiune și lăcomie

La 24 octombrie 1996, la liziera unei păduri din comuna Pomârla, județul Botoșani, a fost descoperit un cadavru într-o stare avansată de putrefacție. Expertiza medico-legală a stabilit că acesta a aparținut unei femei. De asemenea, s-a conturat ipoteza că aceasta a murit strangulată, iar cadavrul a fost dat hrană animalelor. Deoarece corpul a fost descoperit pe raza localității Pomârla, s-a pornit de la ipoteza că este posibil ca victima să fie chiar din comună.

Dat fiind faptul că animalele pădurii au lăsat intactă fața victimei, polițiștii, având cu ei portretul acesteia, au găsit răspuns la prima problemă. Au aflat că era din comună și se numea Speranța Hrițcu, de 47 de ani, cunoscută ca o femeie de moravuri ușoare și mare consumatoare de băuturi alcoolice.

Alcool și amor

S-a trecut imediat la stabilirea anturajului victimei. Din spusele oamenilor, polițiștii au înțeles că, în ziua de 22 octombrie, Speranța fusese văzută la barul din apropierea locuinței sale, însoțită de ultima ei cucerire, Dănuț Lupu, de 27 de ani, din aceeași comună. Acesta fusese căsătorit, dar era un alcoolic notoriu și cunoscut ca având adesea un comportament deosebit de violent. Soția lui era dintr-o comună apropiată și după câteva luni de căsătorie, s-a întors la

părinți.

Cum Speranța se întâlnea deseori cu Dănuț prin cârciumi, în luna septembrie cei doi au pus-o de un mare amor. Dănuț nu se omora cu munca, iar Speranța avea ceva bani. Lucrurile păreau mulțumitoare pentru amândoi. Numai că ea era destul de zgârcită și Dănuț și-a văzut planurile înșelate. El crezuse că va dispune după plac de veniturile femeii, însă ea îi răsplătea prestațiile amoroase cum credea ea de cuviință. Adică îi oferea masă și băutură, rareori însă scăpa printre degete vreun leuț.

La un moment dat, Dănuț a început să pună condiții. Atunci Speranța a considerat că distracția asta o costa prea mult. Drept care l-a poftit să nu mai treacă pe la ea, fiind mult prea ocupată. Dănuț s-a întors spășit la casa părintească și câteva zile s-a perpelit de dorul unei sticle de tărie.

Împăcarea i-a fost fatală

Dar iată că, duminică, 20 octombrie, Dănuț a bătut la poarta Speranței. Femeia l-a poftit în casă și l-a invitat la o plăcintă și un pahar de vin nou. Acesta a fost foarte încântat, pentru că de asta și venise. În cele din urmă, cei doi s-au înțeles să se împace.

A doua zi, spre seară, Dănuț s-a mutat la Speranța. Un chef de pomină a marcat evenimentul. Din oră în oră, femeia scotea ulcelele cu vin din beci. Până spre ora 03.00 noaptea, când prietenii de pahar s-au împrăștiat pe la casele lor. Speranța i-a petrecut până la poartă, iar Dănuț s-a culcat.

Femeia s-a schimbat ca pentru culcare și apoi a îngrămădit, într-un colț al casei, resturile de la festin. După aceea s-a dus în spatele casei să aducă câteva lemne. Când s-a întors în casă, mare i-a fost mirarea când l-a găsit pe Dănuț scotocindu-i de zor prin șifonier. S-a repezit la el și l-a îmbrâncit cu putere.

Bărbatul nu a observat când Speranța a intrat în casă, dar, surprins

și lovit de femeie, a sărit la ea. O ploaie de pumni și palme a culcat-o la pământ. Apoi Dănuț a tocat-o cu picioarele, ca țipetele femeii să nu fie auzite de vecini. După ce a călcat-o în picioare, Dănuț s-a aplecat asupra ei și a strâns-o de gât până a murit. I-a târât corpul în spatele casei și l-a adăpostit într-un stog de fân, după care s-a întors în casă și a scotocit metru cu metru, însă a constatat că 30.000 de lei erau toți banii pe care Speranța îi avea.

Dănuț Lupu și-a luat un complice

În zorii zilei de 22 octombrie, Dănuț a ieșit pe furiș din casa femeii și s-a dus după fratele lui mai mic, Cristian Lupu, de 19 ani. L-a rugat să vină repede până la casa Speranței, deoarece aceasta era în comă alcoolică și dorea să-i facă o farsă. Au luat căruța și au pus trupul victimei, apoi l-au acoperit cu un maldăr de coceni. Au mers spre pădure și cam la 50 de metri au aruncat cadavrul.

S-au întors acasă, iar Cristian a plecat cu primul autobuz la Botoșani. Dănuț a rămas în casa părintească, până ce polițiștii i-au dat de urmă.

Ancheta a stabilit că atât Dănuț, cât și fratele său știau că animalele sălbatice bântuie pădurea, iar abandonarea cadavrului acolo avea drept scop crearea unei piste false.

Numai ca Dănuț nu s-a gândit că o femeie nu umblă în cămașă de noapte și ciorapi prin pădure, iar examinarea resturilor de sub unghii a condus la descoperirea unor scame ce proveneau de la îmbrăcămintea lui Dănuț. Cât despre zgârieturile de pe față și mâini, Dănuț a spus că s-a jucat cu un iepure. Care iepure nu a fost de găsit pe nicăieri.

DUBLU ASASINAT CU PREMEDITARE

Atelierul de... taină

Centrul Militar al Sectorului 4 București i-a încorporat pe frații Mircea și Radu Doreață, în vârstă de 21 și, respectiv, 20 de ani, repartizându-i la U.M. 01898 București. Aceștia absolviseră o școală profesională, calificându-se în meseria de confecționer, nu erau căsătoriți și locuiau cu părinții pe strada Bucur, nr. 11, situată în Cartierul Patriarhiei Române.

Până la încorporare, cei doi erau prieteni cu Iulian Butte, care locuia într-o încăpere de la primul nivel al clopotniței Seminarului Teologic, din stradă Radu Vodă, nr. 24 A. În schimbul unor munci gospodărești și pentru faptul că era infirm, administrația acestei instituții de învățământ i-a asigurat adăpost în clopotnița respectivă.

Având înclinații în domeniul electronicii, Butte și-a procurat o serie de truse și echipamente cu mijloace tehnice pentru reparat televizoare, aparate de radio, casetofoane, aparate de măsurat etc., transformându-și încăperea în atelier de reparații. Datorită priceperii și seriozității de care dădea dovadă, la serviciile acestuia apelau foarte multe persoane.

Pe parcurs, Butte și-a mai găsit un alt prieten, Cristel Ghiță, lucrător la o vulcanizare, care în timpul liber îl ajuta la întreținerea aparatului electronic și la treburile gospodărești. După ce și-a dat seama că Cristel Ghiță îi este loial, Butte i-a oferit găzduire, punându-i la dispoziție o cheie de la ușa de la intrare.

Morţii din hrubă

În dimineaţa zilei de 19 octombrie 2001, la dispeceratul Poliţiei Capitalei s-a primit un mesaj de la Poliţia Sectorului 4 cu privire la faptul că în curtea Seminarului Teologic au fost descoperite două cadavre de sex bărbătesc, prezentând multiple leziuni.

„Trecându-se la efectuarea cercetărilor", a spus criminalistul Grigore Pătruţ, „s-a stabilit că primul cadavru era al lui Cristel Ghiţă, iar cel de-al doilea, descoperit într-o hrubă de la subsolul clopotniţei în care se depozitau gunoaie, aparţinea lui Iulian Butte."

La primele examinări făcute de medicul legist, s-a constatat că multiplele leziuni de pe cadavre provin de la lovituri de cuţit, decesul celor în cauză producându-se în urmă cu patru-cinci zile.

Apoi, s-a trecut la examinarea clopotniţei şi a încăperii unde se aflau atelierul şi locul de cazare al victimelor. Pe scări şi pe podeaua din interiorul atelierului se aflau o mulţime de urme de sânge care, examinate în laboratorul de specialitate, s-a stabilit că fac parte din grupa A II, grupă pe care o aveau cele două victime.

Toate obiectele din atelier erau răvăşite, iar unele dintre ele distruse şi aruncate în diferite locuri. S-a reuşit prelevarea unor urme şi fragmente papilare de pe o oglindă şi de pe un bec, care, ulterior, au fost comparate cu amprentele persoanelor aflate în cercul de bănuiţi".

Drumul spre adevăr

În cadrul activităţilor de investigare întreprinse de judiciariştii angrenaţi în soluţionarea celor două crime s-a reuşit identificarea persoanelor cu care victimele erau în relaţii apropiate, printre acestea aflându-se şi fraţii Mircea şi Radu Doreaţă, militari în termen la U.M. 01898 Bucureşti.

Concomitent cu efectuarea investigaţiilor, criminaliştii au examinat urmele de încălţăminte descoperite în câmpul infracţional

și au stabilit că provin de la bocanc militar. Drumul spre adevăr fiind deschis, s-a făcut o descindere la locuința familiei Doreață, prilej cu care s-a găsit o parte din obiectele sustrase din atelierul lui Butte. În podul unei magazii au fost descoperite haine civile murdare de sânge, stabilindu-se că aparține caporalului Mircea Doreață.

Deplasându-se la sediul U.M. 01898 București, procurorul militar, împreună cu un ofițer desemnat de comandantul unității, a constatat că frații Doreață aveau asupra lor aparate electronice și o geantă de scule. Din primele discuții purtate cu sus-numiții, aceștia au susținut că obiectele respective sunt ale lor și că nu au nici o legătură cu dublul asasinat.

Ei au fost arestați, expertiza criminalistică a urmelor papilare descoperite la locul faptei dovedind că amprentele le aparțineau.

În fața tuturor probelor administrate, cei doi frați criminali și-au recunoscut faptele, dublul omor fiind premeditat de Mircea Doreață pentru a intra în posesia aparaturii electronice deținute de Iulian Butte.

În urma procesului care a avut loc, Mircea Doreață a fost condamnat la detenție pe viață, iar fratele său, Radu Doreață, la 20 de ani închisoare.

DUBLU ASASINAT ÎN SCOP DE JAF

În noaptea de 1-2 septembrie 1988, doi tâlhari mascaţi au pătruns într-o casă din Galaţi, în care locuiau trei bătrâni, respectiv doi bărbaţi - Constantin Ivanov şi Haralambie Ignatenco - şi o femeie - Varvara Brudiu. După ce i-au legat şi maltratat cu un sadism rar întâlnit, i-au deposedat de două butelii de aragaz, o geacă, ţigări străine, cafea, două inele din aur şi o mică sumă de bani.

Alarma de gradul zero la Galaţi

Judiciariştii de la Poliţia municipiului Galaţi, sub comanda şefului lor, colonelul Vasile Toma, un experimentat criminalist, au intrat în alarmă de gradul zero. În locuinţă a fost găsită numai bătrâna, care suferise un şoc foarte puternic. Ceilalţi doi locatari fuseseră transportaţi cu salvarea la spitalul judeţean.

Din păcate, femeia nu a putut furniza despre autori nici un fel de date care să-i ajute pe poliţişti. Doar că erau solizi şi cu măşti pe faţă. De la spital se transmite prin radio că unul dintre cei trei, Constantin Ivanov, a decedat în urma traumatismelor suferite.

O ipoteză confirmată

Dezamăgiţi, poliţiştii, împreună cu procurorul criminalist Nicolae Floricel, se deplasează la morga spitalului, unde asistă la autopsierea cadavrului. Cu această ocazie, s-a constatat că moartea bătrânului Constantin Ivanov a fost violentă şi s-a datorat hemoragiei interne ca urmare a unui traumatism abdominal cu zdrobirea splinei, produs

prin loviri dure și repetate cu pumnii și cu picioarele.

Celălalt bătrân, Haralambie Ignatenco, se afla în comă, pe masa de operație. Primise același gen de lovituri.

Pista buteliilor

De la bătrâna supraviețuitoare s-au aflat caracteristicile obiectelor furate, acestea fiind date imediat în urmărire.

Trecuseră trei zile și ofițerii nu reușiseră să adune date palpabile, care să-i poată conduce la identificarea criminalilor. Colonelul Vasile Toma a cerut atunci să se meargă pe varianta depistării persoanelor care caută butelii de aragaz. O idee viabilă, pentru că tot el a stabilit, în aceeași noapte, că pe strada M. Kogălniceanu, la nr. 23, s-au vândut doua butelii de aragaz pentru care Ionică Șerban, proprietarul casei, a plătit suma de 7.000 de lei.

Identificarea criminalilor

Acesta a relatat că buteliile le cumpărase de la o cunoștință cu numele de Ilie Curt. Respectivul era un hoț cunoscut, cu multe condamnări la activ.

Față în față cu buteliile de aragaz, Ilie Curt a declarat tremurând că nu el este omul căutat, „negresele" fiindu-i aduse de doi amici, pe care i-a cunoscut în Penitenciarul din Galați. Pe unul dintre ei îl cheamă Haralambie Pavel și locuia în Galați, la o concubină, în „Micro 40", blocul A 4, într-o garsonieră, la parter. Și el era un vechi client al poliției, condamnat de trei ori pentru tâlhărie.

Se organizează capturarea acestuia în garsonieră, ocazie cu care se procedează și la o percheziție domiciliară. În șifonier a fost găsită o pungă din plastic în care se aflau cafea și țigări străine sustrase din locuința bătrânilor. Iar sub salteaua patului, s-a dat peste masca pe care o folosise la comiterea tâlhăriei.

Capturarea celui de-al doilea asasin

În fața procurorilor, Haralambie Pavel a recunoscut că a comis tâlhăria împreună cu prietenul său Ion Proica, care locuia tot în Galați pe strada Gradina Veche, la nr. 102. Și acesta era plin de condamnări pentru furturi și tâlharii.

În urma unei pânde este capturat în timp ce se întorcea la domiciliu. În momentul când i se puneau cătușele, de la spital se primea vestea că și bătrânul Ignatenco decedase, după patru zile și tot atâtea nopți de comă.

În locuința lui Ion Proica au fost găsite geaca și inelele.

Procesul a durat doi ani. Până la urmă, Tribunalul Suprem a decis condamnarea celor doi infractori la câte 25 de ani închisoare pentru omor deosebit de grav.

ADDENDA

„COMISARUL” - CUVÂNT ÎNAINTE[1]

Colonelul (r) Traian Tandin este un polițist-scriitor cunoscut în toată țara atât de colegii săi, prin reușitele profesionale, cât și de marele public în urma editării a câteva zeci de cărți, care au avut un real succes de librărie și de prestigiu, dacă n-ar fi să amintim decât: „*Enigmele căpitanului Roman*”, „*Dilemele căpitanului Roman*”, „*Bolidul verde*”, „*Pedeapsă în stil american*”, „*Cazul Rîmaru*”, „*Asasin fără voie*” sau fermecătoarea poveste a unui câine polițist, intitulată „*Adio, Ringo!*”.

După apariția fiecărei cărți, presa de specialitate și posturile de televiziune care au rubrici de profil au elogiat reușitele autorului care a creat în literatura polițistă un personaj foarte îndrăgit de cititori - căpitanul Roman -, nimeni altul decât prototipul eternului ofițer de judiciar român (de ce numai străinii să-l aibă pe al lor!).

Ofițerul a mai scris 42 de scenarii de film, din care 34 pentru televiziune (vă amintiți de serialul „*Enigma*” de la TVR?), iar 8 didactice, în sprijinul pregătirii de specialitate a cadrelor M.I., după care s-au turnat filme de către Serviciul cinematografic al acestei instituții („*Câinele de serviciu*”, „*Hoții de buzunare*”, „*Ascultarea martorului*”, „*Experimentul judiciar*”, „*Patrula de poliție pedestră*”, „*Patrula auto de poliție*”, „*Protecția locuinței*” și „*Acțiunea Gladiola*”).

---

[1] Prefață intitulată „Cuvânt înainte” și semnată de Eugen Teodoru la volumul „*Jurnalul unui polițist*” de Traian Tandin, Editura ALDO PRESS, 2004.

La acestea s-au adăugat sute de articole și reportaje publicate în revistele Ministerului de Interne („*Pentru Patrie*”, „*Poliția Română*”, ziarele județene de poliție) în cotidiane, reviste săptămânale, bilunare, lunare și almanahuri.

O carieră literară prodigioasă în care aduce prin tot ce scrie sufletul adevărului și al autenticității faptelor relatate, căci acum nu mai este un secret pentru nimeni că meseria lui a fost similară cu a eroilor pe care îi creionează. Cu ei se identifică total, deoarece le cunoaște munca, el însuși fiind un reputat ofițer de judiciar timp de 25 de ani și încununat în această carieră debordantă cu diploma de „Expert în afaceri judiciare” în urma absolvirii, în anul 1978, a primului curs de acest gen din țară, cu durata de un an. Iar ca dezvăluire a unui alt... secret, el este, în cărți, „căpitanul Roman”.

„Micul detectiv al Grantului”, cum avea să fie denumit în copilărie Traian Tandin, a devenit dintr-un vrăjitor al balonului rotund, alături de fotbaliști cu faimă ca Nichi Dumitriu (Dumitriu II), Țiți Dumitriu (Dumitriu III) sau Florian Dumitrescu, un „vrăjitor” al artei criminalisticii!

„Șpiț”, cum era el poreclit în lumea fotbalului din Grant, a devenit, în vara anului 1966, locotenent de miliție la numai douăzeci de ani. După cinci ani de activitate la formațiunile cercetări penale, economic și ofițer operativ de sector - patru ani la Hunedoara și un an la Circa 20 din Capitală -, pentru meritele sale deosebite, a ajuns la dragostea sa dintâi: judiciarul. Dar nu oriunde, ci în „Eiffel”-ul miliției, respectiv la Serviciul crime al Direcției judiciare din cadrul Inspectoratului General al Miliției. Aici a devenit un elev sârguincios al marelui criminalist, generalul de brigadă (p.m.) Dumitru Ceacanica, cu care a înconjurat țara în lung și-n lat, rezolvând cele mai spinoase crime și enigme criminalistice care altfel ar fi rămas cu autori necunoscuți. Apoi, și-a luat „zborul” singur...

Venind vorba despre Traian Tandin, Ceacanica, prietenul meu de inimă, căruia îi aduc un pios omagiu și pe această cale, mi l-a

caracterizat astfel: „Dacă literatura nu i-ar roade sufletul acestui minunat comisar T.T., judiciaristul din el l-ar «ucide»!...”

Botezându-l „Comisarul” (și așa i-a rămas porecla lui Traian Tandin până astăzi, când ea a fost oficializată prin atribuirea noilor denumiri profesionale ale polițiștilor) Ceacanica și-a exprimat satisfacția de a lăsa în urma sa un discipol pe măsură care prindea criminalii și rezolva cazurile printr-un fler și finețe psihologică aparte, aidoma comisarilor-meseriași de odinioară. De aceea, l-a ținut „aproape” și după ce eminentul criminalist a ieșit la pensie, cei doi se întâlneau la „șuete de taină” și de trei ori pe săptămână (dacă se putea), unde dezbăteau toate crimele cu autori necunoscuți de care se ocupa „***Comisarul***” și unde despicau împreună firul în șaisprezece, analizând pistele cele mai „palpabile” care trebuiau să conducă la prinderea ucigașilor.

Dar Traian Tandin (oare pentru că este născut în zodia Peștilor?) căpătase și o altă pasiune: cea a scrisului. Unde înregistra succes de public, relatând numai cazurile pe care le rezolva personal. De fapt, debutul său în literatură a fost în anul 1975, la revista „*Pentru Patrie*”, unde a inaugurat rubrica „Enigmele căpitanului Roman”. Un duel al minții, unde cititorii îmbrăcau „pe viu” haina ofițerului de judiciar și trebuiau să-l prindă pe infractor prin mijloace logice.

Nefiind de acord să rezolve numai o singură enigmă pe lună, după cum apărea revista „*Pentru Patrie*”, singura din peisajul publicistic de atunci unde se strecurau cazuri despre criminalitatea din România și care se vindea la negru, cititorii i-au adresat lui Traian Tandin sute de scrisori prin care i-au cerut o carte de „enigme polițiste”. Totodată, în țară s-au format zeci de fan-cluburi intitulate „Enigma”.

Și așa a început evoluția literară a „comisarului” care a publicat - bineînțeles, cu același erou, „căpitanul Roman” - nu una, ci cinci cărți de enigme criminalistice, toate după cazurile rezolvate de el.

Dar ofițerul dorea să facă mult mai multe lucruri bune pentru cetățeni. Fiindcă starea infracțională din România nu era dată publicității (la noi, în acea vreme, totul era perfect, iar criminalitatea

„inexistentă"), el a scris o carte foarte complexă intitulată „*Cum să ne ferim de infractori*", bazată pe experiența polițiștilor români și străini. Asta pentru că, în realitate, starea infracțională era destul de ridicată, iar cetățenii nu cunoșteau nimic, fiind lipsiți de cele mai elementare noțiuni de autoapărare în fața infractorilor.

Așadar, cartea era destinată pregătirii antiinfracționale a românilor, pentru publicarea ei fiind necesare avizul cenzurii (securității) și al șefului Inspectoratului General al Miliției, generalul-locotenent Constantin Nuță. Securitatea a dat aviz favorabil considerând lucrarea benefică atâta timp cât nu se publicau statistici despre criminalitatea din România, ci numai sfaturi la obiect, pe varietatea principalelor genuri de infracțiuni. Generalului Nuță i-a plăcut și lui foarte mult inițiativa și, apreciind că lucrarea este de anvergură și va avea efect la public, a intenționat s-o semneze el ca șef al Miliției Române.

Traian Tandin, care avea pe atunci gradul de căpitan și era un mare entuziast (ca toți tinerii), n-a acceptat propunerea generalului Nuță (chiar dacă acesta i-o făcuse în biroul său, la o cafea îmbunătățită cu coniac Metaxa), considerând un furt intelectual pe față. Urmarea a fost dezastruoasă pentru ofițer. Deși era cotat ca fiind cel mai bun specialist din țară în materie de omoruri la vremea respectivă, Nuță citându-l personal prin nu mai puțin de 32 de ordine de zi ale Inspectoratului General al Miliției, drept mulțumire pentru rezolvarea respectivelor cazuri spinoase, Traian Tandin a fost mutat ca simplu lucrător la Circa 21 miliție din Capitală.

Iată, așadar, cât a avut de suferit un expert în probleme judiciare din cauza celei de-a doua sa pasiuni: scrisul, pe care îl dorea benefic în slujba compatrioților. Dar lucrurile nu s-au oprit aici.

La experiența profesională pe care o avea ofițerul, el nu putea rămâne la o circă de miliție, generalul Vasile (inspectorul-șef al Capitalei) promovându-l imediat ca șef al Brigăzii furturi auto-moto din cadrul Serviciului circulație I.M.B. Brigadă prin excelență cu profil

judiciar, în anii ‘80 înregistrându-se în Bucureşti peste o mie de furturi de autovehicule şi motorete, anual.

Aici, Traian Tandin şi-a format o echipă din tineri ofiţeri şi subofiţeri şi a început „asaltul”, reuşind ca în anii 1982-1983 să reducă furturile de auto-moto la cifra de 300 anual. Totodată, în aceşti doi ani, brigada sa a fost declarată ca având cele mai bune rezultate judiciare la nivelul Miliţiei Capitalei. Însuşi generalul Nuţă l-a mai citat pe ţară prin 14 ordine de zi ale Inspectoratului General al Miliţiei, iar multe zi-are şi publicaţii au relatat pe larg despre succesele brigăzii sale (descoperiri, în afara hoţilor de maşini şi motorete, a autorilor unor omoruri, lovituri cauzatoare de moarte, tâlhării, violuri, escroci, spărgători de locuinţe, hoţi de buzunare şi infractori de tot felul).

În urma acestor succese şi crezând că generalul Nuţă l-a iertat, Traian Tandin a comis a doua „greşeală”. În sensul că, în vara anului 1983, a publicat la Editura Dacia din Cluj-Napoca o interesantă carte de enigme poliţiste, după cazurile rezolvate de el în ultimii trei ani şi intitulată „*Bolidul verde*”. Cartea a avut un deosebit succes la public, devenind foarte repede carte de export. Astfel, ea a fost tradusă în fosta U.R.S.S. în 500.000 de exemplare, statul român încasând o sumă mare în valută, respectiv în ruble. Titlul cărţii în limba rusă: „*Zelenîi meteor*”.

Când generalul Nuţă a aflat, la sfârşitul anului 1983, de această carte a „comisarului” (neangajând instituţia miliţiei, nu mai fusese obligatorie şi aprobarea şefului I.G.M., ci numai a „cenzurii”) s-a făcut foc şi pară. Fără a ţine seama de meritele ofiţerului cu brigada sa în stârpirea stării infracţionale de pe raza Capitalei şi de faptul că statul român încasase de pe urma acestei cărţi o sumă considerabilă în valută, el a ordonat imediat mutarea lui Traian Tandin la Circa 3 miliţie din Capitală, ca simplu lucrător de judiciar, cu menţiunea să fie „supravegheat” şi interzis să mai fie în vreun fel promovat.

Mai mult, tot din ordinul lui Nuţă, şeful Miliţiei Capitalei, colonelul Marin Bărbulescu, l-a chemat pe ofiţer şi l-a pus să dea o

umilitoare declarație scrisă prin care se obliga să nu mai scrie absolut nici un rând, la prima „abatere" fiind dat afară din miliție. Și comisarul a scris-o plângând...

Iată unde a dus furia agramaților și a infractorilor-afaceriști care conduceau miliția în vremea respectivă. După revoluție s-a dovedit cine au fost generalii Nuță, Mihalea (locțiitorul primului) și colonelul Bărbulescu. Niște bișnițari și infractori de drept comun, care lucrau mână-n mână cu capii lumii interlope, strângând averi în bunuri, bani, valută și bijuterii. O altă parte provenea din jefuirea banilor lucrătorilor de miliție din Capitală și din țară care trebuiau să cotizeze cu mari sume de bani pentru sprijinirea clubului de fotbal „*Victoria*" București (club al Miliției Capitalei, al cărui președinte era colonelul Bărbulescu), bani care nu se înscriau în evidențe (negri) și intrau în buzunarele celor trei. Dacă vreun lucrător de miliție îndrăznea să nu cotizeze (sumele erau fixe), era dat imediat afară din instituție...

În fața acestor bandiți, „comisarul", care împlinise 20 de ani de poliție, a trebuit să stea „ascuns" la biroul judiciar al Circumscripției 3 miliție, până la revoluție. În toți acești ani, fiind declarat disident (în materie de scris, evident) nu a mai publicat nici un rând, nici chiar sub pseudonim. A scris, însă, pentru sertar, intenționând, fără să bănuiască vreodată că se vor schimba vremurile, ca în momentul când acumula 25 de ani de vechime în muncă să se pensioneze medical pe fond neuropsihic (exista această posibilitate printr-un aranjament cu doctorii psihiatri din rețeaua medicală a M.I., care-l îndrăgeau și aveau de la el toate cărțile publicate). După această pensionare putea să-și publice liniștit cărțile, nemaiavând probleme cu generalul Nuță sau altcineva din comanda miliției. Era nevoie doar de avizul „cenzurii", compusă din trei ofițeri de securitate, oameni de litere care și ei îl îndrăgeau pe „comisar".

Dar n-a fost să fie așa. Traian Tandin fiind un dăruit al judiciarului pe care l-a slujit cu abnegație, a rezistat pe „baricadele" acestuia până la revoluție, când totul s-a schimbat pentru el, și nu numai.

Noua conducere a Poliției, recunoscându-i cu adevărat meritele de profesionist și scriitor, l-a numit pe „comisar" redactor-șef al tinerei publicații care lua ființă, „*Poliția Română*". După 36 de ani de poliție, în luna martie 2000, Traian Tandin a fost pensionat la limită de vârstă fiind felicitat personal de ministrul de Interne pentru întreaga sa activitate în slujba Poliției.

Cât privește cartea „*Cum să ne ferim de infractori*", pe care voia s-o semneze generalul Nuță, ea a apărut după revoluție sub semnătura „comisarului", bineînțeles, la Editura Ministerului de Interne.

Continuându-și vechea preocupare de a fi cât mai util compatrioților săi, Traian Tandin a mai publicat două cărți în sprijinul pregătirii antiinfracționale a populației, intitulate „*Sus mâinile, domnilor infractori!*" și „*Să ne apărăm, cunoscând limbajul infractorilor*".

După aprecierea specialiștilor în materie, cu această ultimă carte „comisarul" Traian Tandin a intrat în istoria filologiei, dicționarul său cu argoul infractorilor fiind studiat de studenții la Litere.

O activitate prolifică, pe măsura experienței sale de expert în afaceri judiciare și a talentului literar.

Cartea de față reprezintă un jurnal al unui criminalist de excepție ce urmărește traiectoria devenirii sale, a perfecționării mijloacelor proprii de investigare de-a lungul celor cinci ani până a ajunge la cel mai invidiat serviciu din toată poliția: Omoruri!

Cartea este scrisă într-un dialog viu, captivant, prevăzându-i un succes indiscutabil.

EUGEN TEODORU

Comisarul Traian Tandin, un personaj de legendă[1]

Pe comisarul Traian Tandin l-am cunoscut în urmă cu destui ani. Să fie 13? 15? Nu mai știu. Toată lumea îl privea cu respect, unii cu teamă, era (și a rămas încă!) un personaj extraordinar, aș face un film cu și despre el, dacă aș avea cum. E o enciclopedie umană de cazuri, știe criminalii și borfașii după nume, îi cunoaște ca pe propriile buzunare.

Traian Tandin. Prima dată l-am văzut la Poliția Română, în redacție. Văzut, e mult spus, pentru că plutea...efectiv printre nori. Stătea ca un pașă la un birou, fuma ca un turc și decupa, tacticos, articole din niște reviste. L-am privit curioasă. Așa ceva nu mai văzusem! Un tip ciudat, dar simpatic, cam durduliu, tăia cu precizie de medic legist articolașe și le punea într-o parte. Rostea cuvintele cu poftă, rotund și ud. Chiștocul de țigară jurai că era lipit cu supeglue de buza de joc, când vorbea: „*Mă documentez, d-aia le tai. Am nevoie pentru cărțile mele...*", mi-a zis, după care a tușit rău, hârâind nicotina strânsă în el de atâta vreme.

Apoi ne-am întâlnit la el acasă, într-un apartament de la etajul cinci, situat în spatele hotelului Mariot. Ne aștepta, m-am dus cu Răzvan, firește. El fusese paginator, pe vremuri, la revista *Poliția Română*, iar eu colaboram la „*Pentru Patrie*". Aveam ce discuta.

---

[1] Interviu publicat de Dana Fodor în *Revista on line* a Editurii Mateescu în 22 august 2013.

Pe soția lui, pe care toți prietenii din Poliția Română o cunosc sub pseudonimul de „*mama nașa*”, am întâlnit-o pe palier. Cică vestitul comisar a cunoscut-o la un dublu asasinat, pe când lucra la „omoruri”. A fost amor nebun, la prima vedere!

— Aaa, voi erați, frumoșilor?, ne-a zis ea foarte familiară, de parcă ne-am fi despărțit ieri, pe la prânz.

— Noi.

— Intrați. Nu vă speriați, nu e incendiu, fumează Comisaru’...

Ne aștepta îngropat în sute de dosare, cu țigara în gură. (Mă întrebam dacă și-o scoate vreodată!). Am stat atunci la ei până noaptea târziu. N-aș mai fi plecat, dar îmi curgeau și lacrimile și nasul de la atâta fum.

Am vorbit despre Râmaru, despre Ceacanica, despre copii asasini, despre **NUP**-uri, cadavre în *rigor mortis* și-n putrefacție, crime sadice...

— Și avea 11 lovituri de cuțit, peste tot, în gât, în ochi, în obraji, era zob!, ia zi, tu, Aurora, că erai de față!, pufăia Comisarul, în timp ce *mama nașa* frământa gânditoare coca pentru scovergi.

Aaaa, dar voi nu știți ce scovergi speciale făcea doamna Aurora Tandin! Vai de capul meu! Se topeau în gâtlej, așa erau de bune. Mergeau ca focul cu bere rece, dar comisarul servea doar „albitură”. Berea ne-a dat-o nouă...

— Dacă vă doare capu’, are mama nașa grijă de voi!, ne zicea comisarul. Să știți că așa a făcut mereu și cu toți colegii mei din poliție, anchete, cazuri, muncă, apoi mergeam și noi ca băieții la o băută. Unii mai exagerau, dar ea avea întotdeauna în poșetă medicamente pentru toți. Aspirină și multă apă!

Apoi continuă:

— Toate cărțile mele polițiste pe care le-am scris până acum niciodată n-ar fi prins „viață” dacă n-aș fi avut-o lângă mine pe mama nașa, care m-a ajutat cu sufletul, gândul și fapta. Tot ea mi-a fost alături și m-a îngrijit ca o mamă atunci când suferința pricinuită de vreo boală încerca să mă răpună. Deși nu este de meserie om al legii,

ea este o polițistă „pur sânge”, o justițiară cu o inteligență nativă și o intuiție ce l-ar face invidios și pe cel mai experimentat detectiv. Eu tot ce scriu sau intenționez să scriu comentez cu ea, tălmăcind și răstălmăcind împreună aspectele pe toate fețele până se „nasc” acele lucruri frumoase și trainice. Iar atunci când îi vine ideea să scriu o anumită carte se ține scai de mine până realizez proiectul.

Am rămas prieteni buni de atunci, ne-a dăruit toate cărțile lui (și nu sunt puține!), le-am citit cu drag, ne-au fost de mare folos în multe texte de-al noastre. Comisarul și cu mama nașa au venit și la cununia noastră civilă, au devenit mai apropiați ca rudele. Cel puțin, eu așa i-am simțit.

Uneori, când e trist Răzvan îmi zice:

— Tare-aș mai mânca o scovergă tip *mama nașa*!

Dar nu-i fac. Pentru că ale mele ies tari, să bați cuie în pereți cu ele... Așa că-l las să poftească.

România de dincolo de vorbe – „COMISARUL TT”[1]

1. E oltean prin naștere și bucureștean prin adopție.

2. Copilărit printre „șuții” Grant-ului a ales totuși, la nici 20 de ani, să se facă miliţian.

3. La Hunedoara, orașul în care a prins primul infractor, i s-a spus pentru prima oară „TT”. Unii au crezut că porecla i se trage de la marca pistolului din dotare - un „TT” sovietic, calibru 9 mm. Adevărul este însă mai prozaic, ofițerul se numește TRAIAN TANDIN.

4. Întors la București după patru ani, prinde gustul enigmelor polițiste reale și ajunge în scurt timp ofițer operativ la Serviciul OMORURI al Inspectoratul General al Miliției.

5. Timp de nouă ani rezolvă alături de reputatul criminalist general de brigadă (p.m.) Dumitru CEACANICA, mentorul și prietenul său cel mai apropiat, sute de cazuri de omor comise pe raza Capitalei sau pe cele mai greu bătute coclauri din țară. Celebrul judiciarist CEACANICA a fost într-un fel „naşul” lui Traian TANDIN. El i-a spus primul tânărului ofițer „COMISARE”, acordându-i în semn de respect și apreciere acest titlu redevenit astăzi grad profesional în Poliție. În timp, apelativul s-a transformat în renume și astăzi toată lumea îl strigă pe colonelul Traian Tandin, „COMISARUL TT”.

6. În anii ’80 „se îmbolnăvește” de scris și, pentru că „și-a permis” să-l sfideze (refuzându-l) pe generalul Nuță care voia pur și simplu să-i fure paternitatea cărții „Cum să ne ferim de infractori”, este exilat

[1] Interviu publicat în OBSERVATORUL/19.03.2006.

la o secție de Miliție din cartierul Militari.

7. Înspăimântați de escaladarea furturilor de și din auto, mai marii Miliției îl numesc în scurt timp pe „Comisarul TT", șeful Brigăzii Furturi auto-moto a Capitalei, nutrind speranța că ofițerul - scriitor „își va frânge gâtul" și nici nu va mai avea timp să publice.

8. Omul era însă „recidivist literar", iar generalul Nuță aflând că apăruse la Cluj-Napoca (pe lângă alte trei volume) cartea „*Bolidul verde*", tradusă și publicată până și în străinătate l-a pedepsit pe „infractor" surghiunindu-l la Secția 3 Miliție din București. Ba mai mult, șeful de atunci al Miliției Capitalei, tot la sugestia generalului, l-a obligat pe ofițer să „abjure" în scris de la meseria de scriitor, definitiv și irevocabil, sub amenințarea concedierii din Miliție.

9. Și-a scris sentința nedreaptă cu lacrimi în ochi, neînțelegând de ce tocmai mai marii Miliției nu pricep că prin cărțile sale „Comisarul TT" pregătea populația împotriva infractorilor, aplicând principiul: „cel mai bun polițist este cetățeanul însuși".... A lucrat „în exil" la Secția 3, până la Revoluție, umplându-și în același timp sertarele cu manuscrisele unor cărți care astăzi încântă și educă opinia publică românească.

10. După Revoluție, ca o recunoaștere a meritelor sale literare și jurnalistice a condus, în calitate de redactor-șef, revista „*Poliția Română*", publicând totodată peste 50 de volume dedicate enigmisticii judiciare, criminalisticii, prevenirii infracționalității, istoriei fenomenului infracțional romanesc și internațional. A scris scenarii de film și de televiziune. Este „tatăl" căpitanului Roman, personaj în care cititorul îl poate recunoaște lesne pe autor. Mulți îl compară cu Sherlock Holmes, Maigret ori Raymond Chandler, Ian Fleming sau Friedrich Forsyte. Este câte puțin din toți și, cu siguranță nimic din fiecare. El este pur și simplu „COMISARUL TT".

Acesta este, într-un fel, decalogul cu ajutorul căruia poate fi conturat, evident succint, portretul unui mare criminalist „inoculat" cu microbul scrisului.

Când am poposit la o cafea în camera de lucru a polițistului -

criminalist - scriitor Traian TANDIN, supranumit „Comisarul TT”, citisem câteva dintre cărţile sale şi m-am bucurat să descopăr pe rafturile înţesate ale bibliotecii, dosarele cu tăieturi din ziare, fişele documentare şi casetele video, instrumente de lucru indispensabile oricui tratează cu seriozitate şi competenţă subiectele abordate. De pe un alt perete îmi zâmbea şugubăţ portretul şarjat al Comisarului, încadrat de o mulţime de diplome. Am tresărit plăcut surprins de invitaţia: „ia loc „Comisare” şi hai să vorbim”.

R — Sunteţi oltean de Bucureşti?

TT — Sunt oltean prin naştere, craiovean, dar copilăria şi adolescenţa mi le-am petrecut pe maidanele Grant[1]-ului. Acolo am învăţat să joc fotbal, dar şi să mă port cu „şuţii”. Copilăria petrecută printre ei m-a ajutat mai târziu în munca de poliţie, pentru că le cunoşteam deja argoul şi modurile de operare.

Peste ani, dorind să-i învăţ pe concetăţenii mei cum să se apere de infractori am scris o carte: „*Ne putem apăra cunoscând limbajul infractorilor*”. A avut mare succes şi nu o dată cei care au citit-o au recunoscut că, după lectura ei parcă li s-a deschis larg o fereastră către lumea tenebroasă a criminalităţii.

---

[1] *Podul Grant* este un pod pentru şosea şi tramvai din Bucureşti. A fost inaugurat în 1910, fiind realizat în întregime din metal. Acest pod a fost dărâmat şi refăcut din beton la sfârşitul anilor '70 şi începutul anilor '80. Asupra căii de rulare a podului s-au efectuat de atunci mai multe lucrări de reabilitare şi întreţinere. Pilonii podului iniţial au rămas prezenţi între liniile de cale ferată.
În forma actuală, podul uneşte Piaţa Crângaşi de Strada Turda, trecând (de la Vest la Est) pe deasupra căii Giuleşti, căii ferate spre Gara de Nord şi căii Griviţei. Podul are opt bretele de acces pentru cele două străzi care trec pe sub el. Pe pod circulă linia de tramvai 41, care este prima linie de metrou uşor din Bucureşti.
Numele podului vine de la Effingham Grant, secretar al consulatului Regatului Unit la Bucureşti în prima jumătate a secolului al XIX-lea.[1] Podul Grant este unul din simbolurile clubului de fotbal Rapid Bucureşti, al cărui stadion este plasat lângă una din bretelele de acces.

R — Toți cei ce vă cunosc spun că puneți un fel de „nerăbdare” în tot ceea ce faceți și că, în plus, aveți un spirit de frondă care v-a cam „costat” în carieră.

TT — Sunt, recunosc, un nerăbdător și un curios. Așa am fost de mic. Mă băgam peste tot nechemat și neîntrebat, replicam celor mari și, uneori o mai și încasam. Pe vremea aceea, în Grant era riscant. Mai târziu, elev la Școala de Miliție, în loc să aștept să absolv și apoi să prind infractori, m-am „grăbit” un pic și am depistat un coleg care furase altuia bursa. Făptașul și-a încheiat astfel cariera în Miliție, înainte chiar de a o începe.

Stagiul la Hunedoara a fost prima mea *„calificare la locul de muncă*”. Atunci m-am gândit prima oară că n-ar fi rău să povestesc în scris cazurile mai deosebite rezolvate de mine. Am făcut-o însă, mult mai târziu.

Apropos[1] de statutul meu de polițist „atipic”, îmi amintesc cum am fost sancționat pentru că „îndrăznisem să beau, cot la cot cu un infractor bănuit de crimă și nu oriunde, ci chiar în sediul secției de Poliție. În fapt lucrurile erau reale, deși ușor altfel.

Reținusem, după zile întregi de anchete, urmăriri, confruntări de probe și martori, pe autorul unui omor deosebit de grav. Știam că el este autorul, aveam și probe suficiente dar ne lipsea mărturisirea. După cum știți, în munca de Judiciar, recunoașterea faptei de către autor este un fel de corolar. Îmi amintesc, parcă s-a întâmplat ieri. Ucigașul fiind în arest, a cerut să vorbească cu mine pentru că eu îl reținusem și-l interogasem. L-am adus în birou, unde i-am dat țigări și am început să discutăm. La un moment dat infractorul mi-a spus că știe că am probe solide care îl incriminează și dacă îi dau ocazia să bea un ultim pahar de coniac, va mărturisi cu lux de amănunte cum

[1] Apropó (1) adv., (2) apropouri, s. n. 1. Adv. Fiindcă a venit vorba (de asta); bine că mi-am adus aminte. 2. S. n. Aluzie (adesea răutăcioasă) la adresa cuiva; propunere făcută cuiva pe ocolite.

s-a petrecut omorul. Am băut împreună câte un pahar de coniac ieftin și prost, timp în care criminalul mi-a povestit tot șirul faptelor sale. Evenimentul s-a aflat, iar eu am fost sancționat, deși rezolvasem în felul acesta „original” un caz extrem de grav de omor.

R — V-ați întors greu în București? Știu că pe atunci era aproape imposibil, fiind nevoie de judiciariști buni și în provincie.

TT — Nu pot spune. Rezolvasem niște cazuri deosebit de complexe pe teritoriul județului Hunedoara și mi se cam dusese buhul. Am venit în Capitală și, după un stagiu scurt la Secția 15 din Berceni unde am mai rezolvat, între altele, două cazuri foarte grele, m-am trezit promovat la Serviciul Omoruri de la Inspectoratul General al Miliției. Aici am dat lovitura, cum se spune, pentru că am intrat pe mâna celebrului criminalist, general de brigadă (p.m.) Dumitru Ceacanica. Alături de acest geniu al Poliției Judiciare am colindat țara în lung și-n lat, rezolvând cele mai spinoase crime și enigme criminalistice care altfel ar fi rămas cu autori necunoscuți. Pentru finețea psihologică cu care îi prindeam pe criminali, Ceacanica m-a botezat „Comisarul”. Prietenia cu acest geniu al criminalisticii românești m-a onorat întotdeauna și nici nu realizați cât îi datorez pentru dialogurile purtate împreună pe marginea unor cazuri care, astfel și-au divulgat făptuitorii. Nu de puține ori eu însumi, elevul și discipolul său, cel care îi cunoștea cel mai bine mecanismul analizei logice mă recunoșteam învins de raționamentele subtile și pertinente ale marelui criminalist.

R— Se adunaseră deci, câteva sute de cazuri rezolvate la început în colaborare cu Dumitru Ceacanica, apoi singur...

TT — Vedeți, în munca de investigație polițienească este foarte greu să spui că ai rezolvat un caz singur. Este o muncă de echipă depusă pentru strângerea, prelucrarea și interpretarea probelor. Sigur, la un moment dat apare specialistul care decelează toate informațiile, le interpretează și oferă soluțiile cele mai potrivite pentru depistarea și reținerea criminalului.

Aici simt nevoia să-l citez pe marele meu magistru, generalul

Ceacanica: *„Arestarea unui nevinovat - fie și pentru 24 de ore - sau eliberarea celui vinovat constituie grave erori judiciare*”.

Oricum, în 36 de ani de Poliție s-au adunat peste 3000 de cazuri judiciare rezolvate... În anul 1975 am simțit că pot să împărtășesc cititorilor de literatură polițistă o parte din experiența și succesele mele. Am inventat un personaj (căpitanul Roman) și l-am pus la treabă. Toți colegii m-au recunoscut în tânărul și dibaciul polițist care rezolva enigme în revista *„Pentru Patrie*”.

Apoi au apărut cele 51 de volume printre care *„Enigmele căpitanului Roman*”, *„Cazul Rîmaru*”, *„Adio Ringo*”, *„Din jurnalul unui polițist*”, *„Galeria marilor criminali*”, *„Evadări celebre*”, *„Erori judiciare în lume*” și *„Erori judiciare în România*”, *„100 cei mai odioși criminali români*”, *„Paranormalul în Judiciar*”.

Nu au fost „nașteri grele”. Cei ce aparțin Zodiei Peștilor au o ușurință deosebită în exprimare, mai ales în scris. Apoi, să nu uităm, majoritatea cazurilor prezentate mi-au trecut prin mână, cum se spune, eu nefăcând altceva decât să le împărtășesc cititorilor mei. Am fost, să nu râdeți, primul scriitor cu fan-cluburi în România; îmi amintesc că se numeau *„Enigma*”.

R — Ați creat personaje de roman polițist (căpitanul Roman și câinele Ringo) ați scris 42 de scenarii de film, dintre care 24 pentru televiziune, ați conceput 18 scenarii pentru filme didactice, ați scris și scrieți și acum sute și sute de articole în reviste, periodice și cotidiane. Când ați avut timp, știut fiind că munca în Poliția Judiciară presupune multe deplasări în teren, zile în șir?

TT — Scriu noaptea. Atunci este liniște, mi se cristalizează gândurile și retrăiesc întocmai, ca într-un ciné-verité[1] evenimentele pe care apoi le consemnez. A doua zi dimineața, soția mea Aurora,

[1] Gen de cinematografie care acordă mare importanță improvizației și își propune să surprindă realitatea în toată spontaneitatea ei.

găsește manuscrisul pe masă și îl citește. Este cel mai dur critic al meu. Datorită și cu ajutorul ei am scris toate cărțile mele.

R — Este polițistă?

TT — Nu, dar într-un fel, totuși, este. De fapt ne-am cunoscut, în urmă cu mulți ani, rezolvând „împreună" un caz de omor. Mai concret, în anul 1980, pe raza comunei Ghidiceni, Județul Galați, într-o sâmbătă, doi băieți minori, de 11 și 12 ani, au dispărut de pe malul râului Bârlad, unde se aflau la pescuit. Ancheta urma să stabilească ce persoane au fost la pescuit în acea zi, pe cele două maluri, ținându-se cont de faptul că toți pescarii aveau locuri de pescuit bine stabilite, iar în preajma acestora își ascundeau și uneltele. Bănuitul principal a devenit astfel Dumitru Pohrib, de 36 de ani, din comuna vecină, bețiv notoriu, cel care pescuise în locul cel mai apropiat de cel al micilor pescari. Pe anchetatori îi încurca faptul că Pohrib nu cunoștea familiile celor doi copii și nici pe ei, deci nu putea fi făcută vreo conexiune care să explice gestul criminalului, mobilul omorului. Au fost prelevate urme, s-au adunat probe, au fost făcute măsurători, au avut loc interogatorii. Trebuia fixată în teren poziția fiecărui pescar. Au fost făcute fotografii aeriene și, bineînțeles, un plan topografic amănunțit. Procuroarea ezita să elibereze mandat de arestare pe 5 zile dar a convins-o planul topografic, excelent realizat de Aurora Cârligeanu, o desenatoare cu mână de aur. Ajuns în arest, bănuitul s-a confesat unui vecin de celulă care a povestit apoi totul polițiștilor. Pus în fața propriei mărturisiri, ucigașul a recunoscut totul, cu atât mai mult cu cât apăruseră și alte probe zdrobitoare.

M-am împrietenit atunci cu tânăra care îmi salvase în bună măsură ancheta și, nu după multă vreme, ne-am căsătorit. Astfel, în timp, „Mama nașa" (cum îi spun colegii și prietenii) a devenit consultantul meu literar.

R — Pentru virtuți inegalabile de investigator-criminalist și rata incredibil de mare a succeselor repurtate în anchete, colonelul (comisar-șef) de Poliție Traian TANDIN a fost decretat „cel mai mare expert în rezolvarea cazurilor de omor din România" și citat de zeci

de ori prin Ordine de Zi ale Poliției Romane.

L-am întrebat pe „Comisarul TT”, înainte de a sorbi ultima picătură de cafea împreună, ce ar face dacă ar putea da timpul înapoi. A ridicat din umeri, semn că nu prea și-ar schimba tabieturile, apoi mi-a șoptit, ca să nu-l audă „Mama nașa”:

„Comisare, aș scrie și ziua, nu numai noaptea. Mai am atâtea de povestit...”

CUPRINS

CRIMĂ PENTRU PEŞTOAICĂ 3

Identificarea victimei 3

Constatările medico-legale 4

Ipoteze de lucru 5

Verificări şi cercetări 5

Prostituate pe portativ 6

După trei ani 7

POLIŢIST DE ŞANTIER 9

Chemarea datoriei 10

O petrecere dorită 10

Asasinarea Violetei 11

Vata demascatoare 13

Mobilul crimei 14

BUCHETUL DE PE MORMÂNT 15

Un cadavru desfigurat 15

Identificare fără dubii 16

O vizită în cimitir 17

Identitate furată 18
Demascarea ucigaşului 19
OBSESIA CRIMINALULUI 21
Investigaţii şi căutări 21
Discuţie cu un fost judiciarist 22
„Am îngropat-o în grădină” 24
Misterul sobei de teracotă 25
Osemintele 26
O CRIMĂ UITATĂ 27
Mesajul ucigaşului 27
Cine era victima? 28
Ipoteze de lucru 28
Experţi în afaceri judiciare 29
Expertiza grafologică 31
Mărturisirea crimei 31
Doi poliţişti 31
TRUNCHIUL DIN VAGON 33
Identificarea victimei 34
Pe urmele victimei 35

Labele din ghena de gunoi 36
Mărturisirile fiicei 37
Incredibilul deznodământ al poveştii 37
UN BUST CU PENE ŞI PĂR DE IEPURE 40
Tabloul cercetării locului faptei 40
Constatările medico-legale 41
Ipoteze 42
Acţiuni criminalistice 42
Primele rezultate 43
Urmărire generală 44
Muguri de noi speranţe 45
Iubeau aceeaşi femeie 46
Asaltul final 47
Mărturisirea ucigaşului 48
FEMEIA FĂRĂ CAP ŞI GAFA LUI CEACANICA 50
O crimă odioasă 50
Paralelism cu „cazul Anca” 51
O mână şi un picior 52
Lipsea... capul! 53

Formula dactiloscopică 53
Filtru la Căminul Cultural 54
La locul faptei 55
Noi amănunte 56
Urmărirea criminalului 57
Gafa colonelului 57
FLĂCĂRI ÎN NOAPTE 59
„Mama a fost omorâtă” 60
Ostilitate 61
Mircea refuză cooperarea 62
Surpriza de la puşcărie 62
Sângele apă nu se face 63
INCREDIBILA REZOLVARE A UNEI ERORI JUDICIARE 66
Crima 66
Fiul este găsit vinovat 67
Criminalul lăudăros 68
O întâmplare la un miliard 69
Provocarea la destăinuire 70
O VIZITĂ PRECIPITATĂ LA MILIŢIE 71

Suspiciunile unui sanitar 71
Mortul este întors de la groapă 73
Autopsia dovedeşte crima 73
Martorul mincinos 74
Adevărul 75
AL DOILEA MIRACOL... 77
Urma asasinului 77
Principalul suspect 79
Probe indirecte 81
Dovada de pe streaşină 84
CAROLINA UCIDE ÎN SOMN 86
Plutonierul intră la idei 87
O vecină, împotriva mortului 88
A dispărut şi patul conjugal 89
„Eu loveam, el nu murea” 90
Pentru poliţişti, greul abia cum începe 92
Expertize şi o nouă declaraţie incriminatoare 93
Un nou asalt criminalistic 94
CĂPITANUL COLOMBO ŞI STAFIA DIAVOLULUI 97

Un om foarte priceput 98
Martori care nu mint 99
„Colombo” intră în scenă 99
Concluzie certă: dispărutul e mort 101
O tăcere... de fier 101
Poliţiştii cad în capcană 102
„Mucles sacanaua!” 103
Ojă pe post de sânge 104
Un chip de monstru 106
OTRĂVITUL DIN FÂNTÂNĂ 108
Nu e sinucidere 109
Se caută mobilul 110
Întrebări... Gânduri... 110
Mătrăguna 111
MOŞUL PERVERS, GÂTUIT DE SOLDATUL GĂLUŞCĂ 114
Cercetarea continuă 115
Declaraţia martorei 116
Cine era victima? 117
În lumea homosexualilor 118

Verificarea ipotezelor 2 şi 3 120
Amprenta demascatoare 121
Mărturisirea ucigaşului 122
DIVA OTRĂVITĂ - TULBURĂTOAREA MOARTE A FRUMOASEI „PAŢACHINE” 124
Însemnările lui Constantin Argetoianu 124
Cum s-a întâmplat drama 125
Autopsia 126
Sinucidere, accident sau crimă? 126
„Apostolii comunismului” 127
„Gâsculiţa” devenită vedetă naţională 128
Milionarul Liviu Ciulei, îndrăgostit lulea 129
Mariaj din interes 130
Un singur vinovat 131
Un proces cu un enorm succes de public 132
Misterul crimei se dezleagă după 35 de ani 134
O CRIMĂ CARE A ZGUDUIT DUDEŞTII 135
Cadavrul pescuit din apă 135
Cu moarta în căruţă prin toate satele 136
Mama Anicăi recunoaşte ca fata nu s-a mai întors acasă de la horă 137

Poliţia pune ochii pe Lixandru 138
Deşi se iubea cu Lixandru, Anica era însărcinată cu altul 138
Descoperirea 139
Cine să fie? 139
Cu moartă-n căruţă 140
Iubire funestă 140
PUNTEA SINUCIGAŞILOR 141
Dezlegarea 143
ASASINAT ÎN FORTĂREAŢA CELOR 400 DE NEBUNI 144
O poveste romantică şi tragică 145
Tânărul iubit s-a dovedit a fi un mincinos 147
Magdalena ar fi ucis pentru bărbatul dorit 149
Autorul moral al crimei scapă basma curată 151
ŞAMPANIA MORTALĂ 154
Alo, sunt arhitectul! Trimiteţi să ia cadavrul! 155
GLOANŢELE „AU SPĂLAT" PĂCATUL UNEI IUBIRI... „RUŞINOASE" 157
Explicaţii 159
Ultima ceartă 159
Morala vremii 159

S-A ÎNSURAT, A UCIS ŞI VA PĂTIMI DE DRAGUL SOACREI! 160

PREA CUVIOSUL STAREŢ AMBROZIE O ÎMPUŞCĂ PE MAICA CORNELIA, AMANTA SA 161

L-AU OMORÂT FIINDCĂ S-A ÎNSURAT CU CINE NU TREBUIE 163

UCIGAŞUL, DEMASCAT PRIN SPIRITISM 164

Misteriosul ofiţer 164

Şi mama i-a răspuns! 166

TRAGEDIA DE LA „CARLTON” 168

Datorii la pocher 169

Un veritabil Mefisto 170

ŞI-A TRIMIS AMANTUL ÎN PĂDURE, SĂ-I TAIE LEMNE ŞI BĂRBATUL 172

CRIMINALI DE VÂRSTA A TREIA: MONTA ŞI-A UCIS FIUL CA SĂ-I IA NEVASTA ... 173

UN MIRE SPINTECAT ÎN FAŢA MIRESEI 174

GELOZIE TRATATĂ CU... TOPORUL 175

DIN DRAGOSTE PENTRU TATĂ, ÎŞI UCIDE MAMA 176

MIRAREA FACTORULUI POȘTAL 177

Miliţia intra în alertă 177

Amprente pe sticla de lampă 178

Previziune 178

NU CU PARUL CI… CU PAHARUL 180

Tentative de asasinat 180
L-a dat gata nu cu parul, ci cu paharul 181
Asasinii beau rom 182
Mortul se „spânzură” 182
Descoperirea crimei 182
Ce lasă Leahu în urma sa 183
AFACEREA SOREANU, SCENARIU DE FILM 184
Un scenariu de film franţuzesc 184
Portofelul buclucaş 185
„O TERIBILĂ SĂLBĂTICIE” 187
RĂZBUNAREA DIN «ŞAPTE OAMENI» 189
UN PĂRINTE PERVERS 190
DEZMĂŢ ŞI SÂNGE LA „CASA AMERICANULUI” 192
Câteva urme şi nici o supoziţie 193
„Mărturia” gloanţelor din zid 194
Femeile încurcă... iţele 196
Desfrâu şi moarte 196
Primul indiciu 198
Mobilul crimei 198

Înscenare riscantă 198
CA SĂ SE VINDECE DE IMPOTENŢĂ, I-A CRĂPAT CAPUL CUMNATEI 199
CARIERA UNUI CONCUBIN DE PROFESIE A FOST STOPATĂ CU PIETRE..... 201
SOŢUL ÎN AGONIE ŞI SOŢIA ÎN EXTAZ 202
UCIGAŞUL VĂDUVEI ERA ŞEFUL DE POST 203
Abandonarea cercetărilor 204
Apar indicii noi 205
Iubitul misterios 207
Mărturisirea 209
UN GARDIAN ÎŞI ARESTEAZĂ PROPRIUL FIU 211
DUPĂ CE S-A RĂCIT DE IUBIT, S-A RĂCIT DE TOT 212
DUPĂ CE A FOST UCIS, SOŢUL A FOST TRATAT CA PORCUL DE CRĂCIUN 213
AMOR (NE)REGLEMENTAR CU CASCHETA PE CAP ŞI ARMA LÂNGĂ PAT 214
O DISPARIŢIE ŞI UN ZVON... 215
Primele verificări 215
După trei ani 216
Mărturie 216
BARON CU TREI AMANTE..... 218
Un adevărat cuceritor 218

Gelozie în familie 219

Epilog 220

CONACUL ÎNSÂNGERAT 221

MOTANU A FOST CASTRAT CU FOARFECELE 223

PROCESUL AVOCATULUI ERNEST ILIUŢ 224

PENTRU A-ŞI DOVEDI BĂRBĂŢIA, UN SOŢ ÎNCORNORAT FACE TREI VICTIME 226

CADAVRUL DE SUB NUC 227

O suspectă 227

Expertize contradictorii 228

Probare 228

SERVITORUL - UNEALTA AMANTULUI UCIGAŞ 230

Răzbunările 231

DECLARAŢIE DE AMOR FĂCUTĂ CU CREIONUL CHIMIC PE COAPSA CADAVRULUI 234

LA CÂTEVA MINUTE DUPĂ CE I-A LUAT GÂTUL, I-A FĂCUT NEVESTEI POMANĂ 236

DISPERAŢII AMORULUI 237

AMANŢII TRAGICI 238

Amor în şase 238

Bărbaţii au fugit, femeile au plătit 239

FURIA MICUŢEI LESBIENE 241

Gelozia micuţei lesbiene 241

Şi-a lichidat rivalele cu puşca de vânătoare 241

ÎNTORCÂNDU-SE PE ÎNSERAT, A GĂSIT PATUL OCUPAT 243

DUPĂ CE ŞI-A SUGRUMAT IUBITA, CRĂCIUN ŞI-A FĂCUT SMERIT... SEMNUL CRUCII 244

CRIMINAL CU „CONTRACT DE CĂSĂTORIE” 245

DECEDATA A TRIMIS MESAJE TIMP DE 10 ANI 246

Scrisorile misterioase 246

Expeditorul lipsă 247

Dispărută fără urmă 248

Ştergerea prafului de pe dosar 249

Un WC suspect de mare 250

Într-un sfârşit a recunoscut 252

În fine apare şi cadavrul 253

O IUBIRE PERVERSĂ 255

SUFLET DE FIARĂ 257

PISÂND CU CARÂMBII BOJOCII CONCUBINEI 258

CADAVRUL DIN LAC 259

Autopsia confirmă crima 260

Asasinii 260

O RĂZBUNARE FEROCE ŞI O ÎNSCENARE POLIŢISTĂ 262
Mama şi fiica 262
Cercetări 263
Concluzii preliminare 264
Ancheta reluată 265
Dosar refăcut 266
Breşa 267
BATISTA 268
PLUTONIERUL 268
CALEA FERICIRII CONSTRUITĂ CU SAPA ÎN... CAPUL SOŢULUI! 270
FINUL AVEA „LEGĂTURI NEPERMISE" CU NAŞA 271
GLONŢ A DIVORŢAT DE NEVASTĂ CU... CUŢITUL 272
GELOZIA STÂRNEŞTE NEBUNIA 274
CRIMĂ SAU SINUCIDERE? 275
Cercetările şefului de post 275
Autopsia cadavrului 276
Rezolvare 276
UN CADAVRU SCHELETIZAT 278
Ce căuta victima acolo? 278

Identificarea victimei 279
Sfârşit 280
CAPUL MOARTEI, ÎN CANAL 281
Un muncitor se duce după apă 281
Crima a fost săvârşită în urmă cu 8 ani 282
Expertiza medico-legală 283
Cine era Niculina? 283
Încet-încet cercul se strânge 285
Asasinul nu rezistă în anchetă 285
AM ALES SĂ O OMOR 287
GELOZIE MORBIDĂ SAU CRIMĂ APROAPE PERFECTĂ 288
Un bărbat bolnav 288
Verificări la Secţia 27 291
Mărturia moartei 293
Pivniţa cu surprize 295
Spovedania unui înfrânt 297
O DISPARIŢIE ALARMANTĂ 299
Ancheta 299
Cadavrul din pădure 299

Trei ipoteze 300
Doi suspecţi 300
Revenire 301
Mărturie 301
UCIS DE IUBITA NESATISFĂCUTĂ 302
O dispariţie care a îngrijorat suflarea pădurenilor 303
Suspiciunile se îndreaptă asupra Mariei 303
Un asasinat incredibil 304
PISTA FALSĂ 304
MOBILUL CRIMEI 305
DUBLUL ASASINAT DIN CARTIERUL JIANU 306
Pizma, bat-o vina 307
SPĂRGĂTORUL DE BISERICI 309
O singură ipoteză 309
La comandă 310
RĂZBUNAREA NEGUSTORULUI DE ARME 312
O adora ca pe o zeitate 312
Cascadorul a sărit pe fereastră 313
Mai bine moartă decât a altuia 314

EVADATUL, UCIS DE AMANTUL NEVESTEI 315
UN TABLOU TERIFIANT 317
Investigaţii 317
Soţiile 318
Toporul 318
CRIMĂ PASIONALĂ DESCOPERITĂ DUPĂ 12 ANI 320
O sesizare de serviciu 320
O dispariţie suspectă 321
Asasinul se spânzură 322
Găsirea scheletului 322
O CRIMĂ PLĂNUITĂ VREME DE 40 DE ANI 324
Primele cercetări 324
O pistă falsă 325
Locuitorii satului, implicaţi într-o acţiune de amploare 325
O mărturisire cumplită 327
Percheziţie amănunţită 327
O DESCOPERIRE MACABRĂ 328
Arma crimei 329
Verificări 329

Demascarea asasinului 330
Lovitura de teatru 330
ŞI-A DEMASCAT MAMA CRIMINALĂ 331
O înmormântare ratată 331
Copilul a adus şi dovada crimei 333
ALERTĂ MAXIMĂ LA MILIŢIE - O CIUDATĂ SPARGERE DE CASĂ DE BANI 335
Ancheta 335
Ipoteze de lucru 336
Activităţi criminalistice 337
Salteaua de la Maglavit 337
ASASINUL DIN UMBRĂ ŞI UCIGAŞA MILOASĂ 339
Victima divorţă de agronom 339
Misterioasa vizitatoare din spital 341
Când a aflat, a leşinat 343
Nimic să nu-i mai stea în cale 345
„Aşteaptă până se întunecă” 347
PIONUL DE ŞAH - BUNICUL ŞI DISCIPOLUL 349
Urma de la bufet 350
Mărturisirea 351

ASASINUL, UN PERVERS PERICULOS 352
Despărţiţi, dar împreună 352
Femei bănuitoare 353
Inelul şi cerceii 355
Scenariul crimei 356
MOARTE DE OM, DIN AMOR PENTRU TATĂL VITREG 358
FURT / ATACUL DE PE VALEA ROŞIE 361
Un cuib de viespi 361
O singură ipoteză 362
Cercetări încrucişate 363
UNDE A FOST ASCUNS CADAVRUL? 364
O cheie... 365
Festina lente! 367
Ancheta 368
Cadavrul găsit 369
„Monstruos criminal!!...” 370
ASASINAT PENTRU O COCOTĂ 372
ASASINAREA MARELUI BOXER DINAMOVIST ION COVACI 374
S-a întâmplat după amurg 374

Instinct 374
Intervenţie 375
Durere 376
OTRĂVITĂ ŞI ARUNCATĂ ÎN APĂ DE UNCHIUL EI 378
Scotociri şi verificări 379
Suspectul nr. 1, fostul preot din sat 380
Cadavrul apare la suprafaţă 380
Ucigaşul este încolţit de probe 381
DUBLUL ASASINAT DE LA STRAJA / IMAGINI DE COŞMAR ÎNTR-O CASĂ IZOLATĂ 382
Concluzii certe 382
Altă crimă 383
Sinucidere 384
Epilog 385
CADAVRUL DIN OGRADĂ 386
Cercetarea imobilului 386
Ipoteze 387
Prinderea ucigaşului 387
Măsuri de ascundere a faptei 389
Epistola din buzunarul asasinului 389

SCRISOAREA FETIŢEI 390
PEDEAPSA 391
ASASINATUL DIN MOLDOVA-NOUĂ 392
Alerta 392
Cercetarea 393
Piste 394
Primele probe 397
Final 398
ÎNGROPATĂ DE VIE 400
Criminalul, amendat pentru scandal 400
Primele indicii 402
Scena crimei 402
ARHEOLOGIE JUDICIARĂ 404
CRIMINAL ÎN SERIE: OMUL CU CIOCANUL 405
„Urşi albi şi sănii cu zurgălăi”... 405
Agresiune văzută pe fereastră 406
O scenă groaznică 407
Cursa contra cronometru după criminal 407
O mărturisire şocantă 408

COPILUL DIN SEIF 409
Suspiciuni de vinovăţie 410
Jocul abil al bănuitei 410
Identificarea răpitorului 411
Ce se întâmplase cu copilul? 413
DEZNODĂMÂNT 413
TRISTEȚEA FLORILOR SĂLBATICE... 415
Plan de acţiune 415
Victima avea profil moral sănătos 417
Cercetări pe terenul de sport 418
Suspectul „Căpăcilă” 419
Acasă la „Căpăcilă” 421
Doctori de ocazie 423
LADA CU ALBINE ŞI MORTUL 425
Întâlnire suspectă 426
Se coace un plan 426
Cheia: o relaţie extraconjugală 428
Se descoperă locul crimei 430
RĂZBUNAREA PÂRNĂIAŞULUI 432

Inventarul amanţilor prezumtivi 433
L-au omorât pe maistru 433
OMOR CU PREMEDITARE PRIN... ELECTROCUTARE 435
Alarmă la Poliţie 435
Cum şi-a executat criminalul soţia 438
SCENA CRIMEI 439
MĂRŢIŞORUL ÎNSÂNGERAT 440
Să nu refuzi un strop de vin la ceas de seară 440
Paul Avădanii are reşedinţa în staţia C.F.R. 441
Răsturnare de situaţie la Medicină Legală 443
CRIMĂ PENTRU REFUZ DE AMOR 445
Sâmbătă 445
Duminică 446
Luni 447
Marţi 447
Miercuri 449
MOARTEA UNEI NIMFOMANE 450
Primele verificări 450
Audierea fratelui 451

Buletinul de identitate 452
Alte informaţii 454
Sticluţele de medicamente 455
La taifas cu Sanda 456
Intuiţia căpitanului 459
SCRISOAREA DE DRAGOSTE I-A ADUS MOARTEA 461
Primele cercetări 461
Măsuri de amploare 462
O sesizare de dispariţie 463
Căutări înfrigurate 464
Marea dragoste 464
Alte verificări 466
Reconsiderarea parcursului 467
O vânzătoare de pont 468
De vorbă cu Muscalu 469
Demascarea asasinului 470
OMORUL DE LA STÂNĂ ŞI MICROFOANELE SECURITĂŢII 472
O scrisoare alarmantă 472
Verificări pe cont propriu 473

Bătaia de la stână 475
Serviciul omoruri intervine 476
O clică de hoţi 477
O haită de sălbatici 479
Planul de acţiune 479
Deconspirarea 480
O MOARTE FULGERĂTOARE: CRIMĂ SAU SINUCIDERE 482
Serviciul Judiciar intră în acţiune 483
Scrisoarea binevoitorului 484
Autopsia şi expertizele 484
Pe urmele ipotezelor 485
Percheziţie la arhivă 486
Arestarea amanţilor 487
Argumentele lui A. Schlesser 488
Contraziceri flagrante între experţii grafologi 488
„Doctorul” 489
Schimbare de macaz 490
CADAVRUL DIN BOSCHEŢI 493
Necropsia cadavrului 493

Vânzătorul de flori 494
O gospodină apreciată 494
Investigaţii în piaţa centrală 496
Hoţul de buzunare 496
Prelaţi şi brabeţi 497
Câştigată la barbut 499
O regie la locul faptei 500
Profesioniştii 501
Cuţitul de vânătoare 502
Regrete parţiale 502
STUDENTA „REA DE MUSCĂ" A SFÂRŞIT ÎN VĂGĂUNĂ 504
Declanşarea verificărilor 504
Audierea sorei dispărutei 505
Sărata Monteoru 507
Din nou, la Braşov 508
Misterul din tren 509
Demascarea asasinului 510
CRIMĂ PENTRU O FOTOGRAFIE 513
Măsuri ample de identificare a victimei 514

Pe urmele suspecţilor 515
În vizor: cazul Niculina 517
Recunoaşterea îmbrăcămintei victimei 517
Dezvăluiri 518
Primul şi ultimul suspect 519
Bomba! 521
1 MAI SÂNGEROS 523
Un cadavru pe alee 523
Ipoteze 524
Dosar cu A.N. 525
Luminiţa de la capătul tunelului 525
Schimbarea 526
Descoperirea criminalului 528
FĂT FRUMOS DIN BALAMUC 529
„Fraţilor, sunteţi aici, la judiciar” 529
Deplasare la primul caz 531
Cercetarea locului faptei 532
Primele întrebări 532
Un mic consiliu 533

Vise şi realitate 533
„După noapte, vine zi” 535
Bubulina 535
Pe urmele victimei 536
În obiectiv: bolnavii psihic 537
Declaraţii de dragoste 537
Mitică 538
Întâlnire la miliţie 539
Urmă de corcoduşă 540
CADAVRUL DIN BAIE 542
Cine era victima? 543
Suspectul numărul unu 544
Magnetofonul acuzator 544
Un infractor perfid şi pervers 545
„L-am iubit şi am fost gelos pe el...” 546
GELOZIA IMPOTENTULUI 548
Verificări telefonice 548
Scafandrii, în Dunăre 549
Nataşa, iubirea ascunsă 550

Investigaţii oculte 551
Răpirea Nataşei de pe stradă 552
I-A FĂCUT PE CURCANI DE RÂSUL CURCILOR 553
Ipoteze elaborate 553
Alarmă de gradul zero 554
Aventurierul 555
Pe urmele infractorului 556
Mărturisiri şocante 557
Rezoluţia criminală 559
AM UCIS-O PENTRU CĂ M-A FĂCUT IMPOTENT 561
VECINE, DRAGĂ VECINE... 563
PACHETUL MACABRU DIN CRIŞUL REPEDE 565
Ipoteze 566
Date despre familia Vaida 567
Decembrie 1970 568
Investigaţii din casă în casă 568
Ipoteza a doua 570
Ipoteza a treia 570
Arestarea pentru prostituţie 571

Biletul din arest 572
Mărturisirea Doinei 573
Ucigaş pentru promisiuni de căsătorie 575
IZBÂNDA OFIŢERULUI GOGONEAŢĂ 577
„Mi-a furat logodnica şi le-am spus să-l bată” 578
„Azi tai pe cineva” 579
Declaraţiile cu mintea limpede 579
Existau cei patru oşeni? 581
Răsturnare de situaţie 582
Identificarea criminalului 583
SOŢIA CRIMINALĂ 585
UCIS ÎN PATUL ALTUIA 587
UN VIS UCIGAŞ 588
MOARTEA PERVERSULUI SERAFIM 589
Aspecte constatate la faţa locului 589
Rezultatul necropsiei 590
Un libret C.E.C. falsificat 591
Două ipoteze 591
Un nou suspect 592

Amprentele demascatoare 593
Recunoaşterea crimei 593
Final cu o nouă arestare 594
GELOZIE DE ŢĂRAN 596
Scena crimei 596
Rezultatul autopsiei 597
Poveste de amor 598
Relaţii nefireşti 599
Un nou şofer 600
Deznodământ 601
CADAVRUL DIN CASCADĂ 602
Primele constatări 602
Cine era victima? 602
Verificări simultane 603
SUGRUMAT PENTRU 2.000 DE LEI 605
Eforturile pentru identificarea cadavrului 605
Prin tunelul timpului 606
Urmărire generală 606
O CRIMĂ PREMEDITATĂ 607

Un telefon modern îi demască pe amanţii ucigaşi 607
O fiinţă atehnică şi «hands free» 607
Frica de întuneric 608
Bu-hu-hu 608
Ledul aprins 609
Căsuţa cu zăbrele 609
ÎNTÂLNIRI „PARANORMALE” 610
Micuţele detective bagă spaima în hoţi 610
Bunica îşi previne nepoata în vis 611
Clarvăzătoare la 12 ani 611
DĂNUŢ & „SPERANŢA”… DE DRAGOSTE?!?… 613
Pasiune şi lăcomie 613
Alcool şi amor 613
Împăcarea i-a fost fatală 614
Dănuţ Lupu şi-a luat un complice 615
DUBLU ASASINAT CU PREMEDITARE 616
Atelierul de… tainã 616
Morţii din hrubă 617
Drumul spre adevăr 617

DUBLU ASASINAT ÎN SCOP DE JAF 619

Alarma de gradul zero la Galaţi 619

O ipoteză confirmată 619

Pista buteliilor 620

Identificarea criminalilor 620

Capturarea celui de-al doilea asasin 621

ADDENDA 622

„COMISARUL” - CUVÂNT ÎNAINTE 624

Comisarul Traian Tandin, un personaj de legendă 631

România de dincolo de vorbe – „COMISARUL TT” 634